
HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK
KRALLAR VE SOYTARILARI
N.G. KABAL
MARTI

ATEŞ YILDIZI

Tarihin arta kalanları, yıkımın öncüleri, yeniden doğuşun ortaklarının adının çizileceği o gün gelmişti. Kuyruklu yıldızın meteor yağmuruyla aynı anda parlayacağı gece yarısı yaklaşıyordu. Akkor bulutlar geriye çekildi. Yanardağın içindeki volkan kaynamaya devam ederken savaşın kalmıları Ateş ve Işık Krallığı'nın kayaçlarının üzerinde birikiyordu.

Yağmurun altında ıslanarak yürümeye devam etti. Saçları fırtınanın şiddetiyle ensesine yapışmış, yağmur damlaları bedenini esir almıştı. Yaralanmıştı ama asıl yarayı henüz almadığını biliyordu. İçinde, yüzeye çıkmaya hevesli volkanik bir enerji vardı. Gözlerinde ışığın mutlak hâkimiyeti seyrediyordu. Ateş ve Işık Krallığı'nın gücünü aldığı ateş yıldızı, yıllar sonra ilk kez bugün gökyüzünde görünecek ve birçoğunun kaderini çizecekti. Bu düşünce adamın adımlarının titremesine neden oldu.

Bilmediği ise gökyüzünün ve yeryüzünün vârisinin bu gece belirleneceğiydi.

Surların arasında kollarındaki emanete sıkı sıkıya sarılmış ilerlerken peşi sıra onu takip eden alevler ve ışık gölgeleri, yön gösterici ve koruyucu bir kalkan gibi üzerlerine örtünmüştü. Sarayın etrafına dizilmiş volkanik dağlar aynı anda fokurdamaya başlamış, patlama ânını sabırsızlıkla bekliyor ve geceden daha karanlık bir çalgının tellerine basıyordu.

"Daren!" diye bir ses yükseldi şatonun ardında. Soluk soluğa kalmış adam ismini duyduğu an koruma güdüsüyle kaşlarını çattı. Saçakların altından tanıdık bir yüz çıktığında duraksamak için kendine izin verdi ama alev alev yanan kızıl hareli gözleri ağaçların ardında dolanıyordu. Etrafta hiç kimse yoktu. Herkes bu gece için şölenin tadını çıkarıyordu. Yeniden kurulan düzene ayak uydurmanın yolunu arıyordu. Su Krallığı'nın yok oluşu bütün dengeleri altüst etmişti. Babasının yaptığı bu devrim sadece Elemental diyarı için değil, tüm insanlık için büyük bir savaşın ilk sancısıydı.

Kollarındaki bebeğe biraz daha sıkı sarıldı. Onu yağmurdan koruyabilmek için kanatlarını üzerine bir tente gibi örtmüştü. Hareket etmekte zorlanarak güvenebileceği tek adama baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu krallığın muhafızı Yüzbaşı Şafak. Kaşlarını çatmış, o da sadık olduğu lord gibi nefes nefese kalmıştı. "O da kim?" Bakışları efendisiyle kanatlarının arasında bir kundağa sarılmış bebeğe kaydı. Devasa kanatlarını yavaşça geriye çekti Ateş ve Işık Krallığı'nın ikincisi Lord Daren. Tepelerinde bir şimşek çaktı ve biraz ötelerine kontrolsüz bir yıldırım düştü.

"Arın öldü," diye fısıldadı. Gözleri feryat figandı, kelimenin gerçekliği diyarın en güçlü lordlarından birinin yakasına yapışmış onu çekiştiriyordu. En yakın dostu ölmüştü. Öldürülmüştü. Öz babası Toprak ve Bereket İshası Amon'un öncülüğünde ağabeyi Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası Lord Evran tarafından. Bugün hem ağabeyini, ailenin ilk erkek çocuğunun ölümünü yaşamış ve onun yerine Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası olmuş hem de en yakın dostunu yitirip kollarını kaybetmiş gibi hissetmişti. Kanatlarına daha sıkı sarıldı, elinde bir tek onlar kalmıştı.

Muhafızın krallığına özgü kızıl kahve gözleri irileşti. Bu haber birçok anlama geliyordu ama aldığı eğitimleri hatırlayıp acıyı ve korkuyu bastırdı. Tek dizinin üzerine çöküp yumruk yaptığı iki elini de omzunda çaprazlayarak sadakatini bildirdi. Her hareketi yağmurun altında çığ sesler bırakıyor ve su damlaları etrafa saçılıyordu.

"Işıklar ve alevler sönene kadar hizmetinizdeyim ve sadık bir elçinizim ve sonrasında ışıkların ardında küllerim savrulduğunda yine sizin ve krallığınız için var olacağım." Konuşurken hem gururluydu hem yas içindeydi.

Kutlamaların nedenini artık o da biliyordu.

Su Krallığı düşmüştü, Elemental diyarı kralını kaybetmiş ve terk edilmişti. Ateş ve Işık Krallığı muhafızı Yüzbaşı Şafak'ın sadakati ağabeyinin döneminde bile Daren'e aitti ama Su Krallığı'nın lâhası Lord Arın, tüm diyarın efendisiydi. İkisi de hem büyük bir lider hem de yakın bir dost kaybetmişti. Muhafız son kez göğü delmek ister gibi yağan yağmurun altında ayağa kalktı. Hareketiyle birlikte belindeki kemerden kara kayalıkların ateşinde dövülmüş çelik kılıcı yere düştü. Sıkı sıkıya bağlı olduğundan emin olduğu kılıcın düşüşü muhafızın gözlerinin iri iri açılmasına neden oldu. Çelik su birikintisinin içinde parlayarak gömüldü.

Bir muhafızın kılıcı yere düştüğünde krallıkta bir uğursuzluk boy gösterirdi.

Lord Daren'in gözleri kılıca asılı kaldı. Kanatları arkasında onu çok uzaklara götürmek ister gibi hareketlenmişti. Kanatlar hiçbir zaman suyu sevmezdi, suya dokunan kanatlılar bir daha uçamazdı ama o kanatlarını en çok yağmurun altında çırpmayı severdi. Kendini en çok suyun üzerinde salınırken iyi hissederdi. Şimdi baktığı su birikintisi kılıcın güçlü çeliği ile birleşmiş, tıpkı kanatları gibi onun çok uzaklara uçması gerektiğini fısıldıyordu. Karanlıklar ve kahkahalar, sığ sular ama boğulanlar soğuk bir nefes gibi omurgalarından aşağı indi. Kanatları omzunun ardında dikleşti.

En başından beri bu krallığın kaderi olduğunu biliyordu, o bunun için dünyaya getirilmişti ama bu şekilde değil; bu şekilde düşünmemişti, bu kadar kayıpla değil.

"Lordum," dedi Yüzbaşı Şafak kim olduğunu hatırlatmak ister gibi. "O kim?" Eğilip kılıcı almamıştı; muhafız yere düşen kılıcın

artık ona ait olmadığını biliyordu. O artık akıtacak kanı arayacaktı ve en çok da bu yüzden sesi titreyerek sordu o soruyu.

Lord Daren başını sallayarak alnına dökülen saçlarını savurdu. Deri kıyafetlerinin üzerinden su damlaları kollarının arasındaki ipek kumaştan yapılma kundaktaki bebeği sarıyordu. Adam bakışlarını kucağındaki bebeğe çevirdi, küçük kız elini kaldırmıştı ve damlaları parmak ucuna topluyordu.

Su, sadık bir hizmetkâr gibi ona doğru diz çöküyordu.

Keder ve korkuyla yutkundu, bebek yavaşça kıpırdandı, yağmur şiddetini onunla artırınca iki adam birlikte başını gökyüzüne çevirdi. Gökyüzünde bir yağmur çemberi oluşmaya başladı. Şatonun önündeki sunakların dikili taşlarına bir yıldırım daha düştü ama bu defa yakmadı, çember şeklinde olan sunak alevle ve suyla bir dansa koyuldu.

"Dünyanın kaderi..." diye fısıldadı Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası Lord Daren. "Su Krallığı'ndan geriye kalan tek şey." Bebeğin krallığının simgesi olan deli mavi gözleri onu havaya kaldırdığı an kendisine doğru döndü. Henüz küçüktü. Çok küçük.

"Su Krallığı'nın vârisi," diye tamamladı cümlesini. Yağmur, küçük kızın etrafında bir girdap gibi dönmeye başladı. Su damlaları keskin uçlu oklar olup onun ardında dizildi. Arın'dan geriye kalan son büyü hepsini çevreledi. Bir ordu asker tarafından kuşatılmışlardı ama sadece buzdan oklar onlara doğrultulmuştu. İki adam bu manzara karşısında geri çekilmelerine gerek olmadığını biliyordu, su sizin için ayağa kalktığında ondan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyordu ama havada asılı kalmış damlacıklar birleşmeye başladı. Buzdan iki büyük kılıç şeklini alıp küçük kızın arkasında çaprazlandı, kılıçların ucunda alevler suların içinde yanmaya başladı.

"Daren, o bebekle yakalanırsan diyecektim ben de..." Muhafız geç kalınmış bir cümleyi kafasından geçiriyormuş gibi dile döktü.

Su onlara saldırmadı, tehlikeli olmadıklarında karar kıldı.

"Biliyorum!" Kanatlarını yeniden koruma içgüdüsüyle bebeğin üzerine örttü. "Neler olacağını biliyorum ama bundan kötüsü olamaz. Amon bütün kontrolü ele geçirdi. Şimdi onu durdurmak mümkün değil..." Gözlerini derin bir nefes alarak kapattı. "Ama bunu bir gün mümkün kılmanın tek yolu bu bebek."

Fırtına şiddetini artırırken Ateş Krallığı'nın arka seferinden bir hareketlilik meydana geldi. Hava boğucu derecede bulanıklaşmaya başladı. Gökyüzü ellerinin arasındaki bebeği ondan almak istercesine var gücüyle gürlemeye koyuldu. Gökyüzü sanki yağmurla bir çatışmaya girmişti.

"Bu normal değil." Muhafız gökyüzüne karşı çıkabilecekmiş gibi elini havaya kaldırdı. "Yağmur devam ediyor." Bakışları önce arkadaki hareketliliğe, sonra yeniden lordüna döndü. Konuşurken onu uzun zamandır görmediği kadar tedirgindi. Endişeli ve diken üzerindeymiş gibi hararetliydi. "Yağmur dinmediği sürece onun hayatta olduğunu bilecekler. Bilecekler ve peşine düşecekler. Amon onu sağ bırakmaz."

Lord Daren bundan çok daha fazlası olduğunu kafasının içindeki kuklaların iplerinde hissediyordu. Kuklalar iplerini dört bir yana çekiştirip onu uyarıyordu. Yağmuru durdurmanın bir yolu olsa bunu yapardı. Tüm bunları durdurmanın başka bir yolu olsa yapardı.

Oyalanacak vakitleri yoktu. Çocuğu bir an önce bu diyardan çıkarmalıydı. Lord Arın'ın onu emanet ettiği şamanlar ölü bulunmuştu. Toprak Lordu Amon elbette vârisin peşine düşecekti. Bir gün hepsinin peşine düşeceği gibi.

"Benimle gel!" Kirpiklerinde ağırlık yapan yağmur damlalarından kurtulmak için birkaç kez gözlerini kırptı. Krallıktan çıkmadan önce en hızlı olan atı yanına çağırdı. Gökyüzü bugün kanat çırpmak için güvenli değildi. Ata binerken bebeği askere uzattı. Küçük kız mırıldandı ama muhafız onun minik elini tuttuğunda yeniden sessizleşti.

"Çok güzel..." diye mırıldandı Yüzbaşı Şafak. Gözlerine baktığı an herkesi olduğu gibi onu da esir almıştı. Su Krallığı'na özgü bembeyaz teni, beyaz kirpikleri ve o kirpiklerin altında sınırsız bir okyanusa hükmedecek iri mavi gözleri parlıyordu.

"Güzel tabii," dedi Ateş ve Işık Krallığı İshası Lord Daren yeniden bebeği kollarına alıp bir eliyle eyeri kavrarken. "O yıkılmış krallığın varisi olacak." Tüm güzellikler ve tüm güçler ona bahşedilecek... Tıpkı tüm acıların da ona bahşedileceği gibi. Her şeyin en çoğunu o alacak. En çok ondan korkacaklar bu yüzden en çok onun peşine düşecekler.

"Nereye gidiyorsun?"

Boynunu yavaşça çevirip ona döndü. Ona güvenebileceğini biliyordu, bundan şüphesi yoktu ama onu güvence altına almak için daha fazlasını söylememeliydi. Ateş yıldızı gökyüzünde süzülürken, güçleri zirve noktasına ulaşmışken yapabileceği tek şeyi yaptı. Yapabildiği en büyük hayalbaz numarasını yaptı.

Zihnindeki ipleri üç kez salladı. Örümcekler ağlarını ışık hızında örüp alevlerle onu destekledi. Tüm diyar bir buharla bulanmaya başladı. Saydam bir büyü numarası kurnazlıkla sihrin üzerini örttü.

Şafak ona yapılan ve ne olduğunu çok iyi bildiği kuklacılığı şaşkınlıkla takip ederken gözlerini ellerine çevirdi. Kıyafetlerine. Silahlarına. Hepsi birer birer dönüşmüştü. Kraliyet armasının olduğu parlak siyah pelerin. Toprak Krallığı'na ait bilenmiş en iyi kılıç. Özel tasarım deri kıyafetler. Ve taşımakta zorluk çekip aniden dengesizleşmesine neden olan alev mavisi pullarla çevrili devasa kara kanatları.

"Ne yapıyorsun?" Ayakta durmaya çalışırken derin bir nefes alarak soludu. Şimdi saçları uzamış, köşeli çenesinin üzerinde hafif bir sakal çıkmıştı.

"Seni ben yapıyorum." Lord Daren kaşlarını kaldırıp bu aldatmacanın tüm diyarı bir kalkan gibi sarmasını bekledi. "Şölene git

ve benim gibi davran. Hiç kimsenin ortada olmadığını anlamadığına emin ol." Ondan çok fazla şey istediğini biliyordu. Şu an ortalık savaş alanından daha kötüydü. Kimilerine göre savaş bitmişti ama asıl savaşın öncüsüydü sadece olanlar. Savaş sonrası orada olması ve katil babasının yaptıklarını savunması gerekiyordu. Onun olmasını istediği canavar olması gerekiyordu.

"Bunu Arın'a borçluyum." Serinkanlı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi, gölgesi ardında devasa bir boyuta ulaştı. Şafak bu zamana dek bir Muhafız'ın alabileceğin en zor, en tehlikeli görevi gururla kabul ederek bir kez başını salladı. Lordun ve muhafızın bakışları minnet ve belki de vedayla birbirine kilitlendi. Lord Daren tek elle tuttuğu atın eyerini çekti, bacaklarını atın gövdesine bir kez vurdu ve dörtnala yola koyuldu. İkisi de birbirinden zor görevler için bir kez daha ardına bakmadan yola düştü.

Geceyi ikiye bölerek dörtnala koşan kutsanmış olanlardandı. Elemental diyarının gördüğü tek melez lord olmasıyla biliniyordu. Annesi günahlar kraliçesi ve diyarda lord unvanını almış tek kadın olan Ateş Krallığı'ndan Vera. Babası Toprak Krallığı'nın ve artık diyarın kralı olan Lord Amon. Dengi olmayan diyorlardı bu yüzden ona, aidiyet duygusunu tanımayan. Ve ona hasret kalan. Alfinler gökyüzünün onlar için çizdiği haritayı yaşardı ama Lord Daren'in haritasının sınırları belirsizdi. Melez olmak ondan her şeyi almıştı, farklı olmak onu her zaman oyunun dışında bırakmıştı. Şimdi ise zar atma sırası ondaydı, bunu istememişti ama zarlar artık elindeydi. Kollarındaki küçük kız gibi. Diyarın kaderini onun seçimleri belirleyecekti.

Mağaralara geldiklerinde atı durdurdu. Soluk soluğa kalmıştı, başını eğip kollarına baktı. Şimdiden güçlü olacağı belliydi. Yol boyunca bir kez bile ağlamamıştı. Sadece onu bekleyen kadere gidene kadar öylece beklemişti sanki. Küçük su vârisi, başına neler geleceğinden tamamen habersizdi.

Orman sessizlik ve azapla doluydu. Her yerde yıkımın şiddeti hissediliyordu. Kan ve gözyaşı yağan yağmura rağmen silinmiyordu. Su Krallığı bir kez daha herkesin üzerine yağıyor ama bu defa akıp gitmiyor, çivi gibi delip geçiyordu.

Atın gövdesine vurup arkasından uzaklaşmasını bekledi. Hiç kimsenin burada olduğuna dair bir işaret görmesini istemiyordu. Bebeğin üzerine eğilerek mağaranın oyuntu girişinden içeriye girdi. Sadece kendisinin bildiği yere ulaşmak için girintili kayalıkların arasından tırmanması gerekti. Mağara karanlıktı ve küf kokuyordu ama bu başka bir yanılsama büyüsüydü. Diğer herkesi buradan uzak tutmak için yapılan en büyük koruma kalkanıydı.

"Daren," diye fısıldadı içeriden bir ses. "Sen misin?"

Daima nazik ama güçlü olan sesini hemen tanıyıp nihayet derin bir nefes aldı. Küçük bir su göletinin kıyısındaydı şimdi. İçerideki renk cümbüşünden oluşan suya baktı.

"Yapabildin mi?" diye sordu tüm diyarlar arasındaki en ulu kadın. Gökyüzünün Tanrıçası, Gela... Soluk mavi gözlerindeki büyük ihtiyaç duyan, ıstırap çeken o vakur ifade bilgeliğini koruyordu. Onu büyüten kadına bakarken bu zamana dek yaptığı en doğru şeyi yaptığını hissediyordu.

"Biliyorsun..." Sesi her şeye rağmen uyarıcıydı. "Tanrıçalara güvenmem, bunu sadece senin için yapıyorum. Beni büyüten kadın için yapıyorum." Diğerleri ona sadece dünyanın üzerinde durması gereken bir kalkanmış gibi davranırken, Lord Daren'i ailesine düşman ederek büyütürken çocuk olmanın ne demek olduğunu unutmasına izin vermeyen tanrıça için.

"Bunu senden boşuna istemedim Gece Yarısı Lordu." Cümlenin ardında hem bir ikaz hem bir tehdit vardı. Daren daha önce ona birçok şekilde seslenildiğini duymuştu ama ilk kez birisi ona Gece Yarısı Lordu diyordu. Gökyüzü Tanrıçası ona yeni bir ad bahşediyordu. Başka bir günde olsa bu onur verici olurdu ama şimdi tüm kaslarının

gerilmesine neden olmuştu. Tüm bunların altında çok daha başka şeyler yattığını biliyordu. Bundan hiç şüphesi olmamıştı. Gökyüzünün kaderini çizerken ne denli acımasız olduğunu bildiği kadar bütün bu savaşın sonunun bu olmadığını da biliyordu.

"Neden onu istiyorsun?" Sesi gerilim doluydu, bebek kollarının arasında kıpırdandı. Küçük elleri onu saran parmaklardaki yüzüklere kenetlenmişti. Henuz farkında degildi ama hissettiği güç şimdiden buz gibi hissediliyordu.

"Çok soğuk..." dedi minik elini işaret parmağının arasına alarak. Onu yakmadan ısıtmaya çalıştı. Gözleri iyice açıldı. Minik ağzı yavaşça kıvrıldı. Lordun dudaklarına da istemsizce bir gülümseme yerleşti.

"Beni dinlemelisin," diye fısıldadı tanrıça. "Gökyüzü taşlarını attı. Ateş yıldızı bunu değiştiremez. Seni ben yetiştirdim ama bunu iyi biri olduğum için yapmadım. İyi biri olabilesin diye yaptım." Kararsız bakışlarını onun dik dik bakan tanrıçalara özgü soluk gözlerine çevirdi. "O da tıpkı senin gibi. Bir melez vâris. Suyun ve..." Nefesini tuttu. Tanrıçalar bilgi konusunda hiçbir zaman cömert olmamıştı. Onlar sırların ilahileriydi. Kaderi değiştirebilecek güçlere sahipti ama onu kullanmaları yasaktı.

Suyun ve neyin?

Lafın nereye varacağını beklemeye koyuldu.

"Ateş olmazsa su olmaz, suyun olmadığı yerde ateş yanmaz. Dünya buna muhtaç. Ama ateş ve su yan yana geldiğinde sadece ölümcül olur. Tanrıçalar bir tuzak kurdu. Senin kadar ben de o tuzağın kurbanı oldum. Şimdi onu götürmeme izin ver." Kollarını ona doğru açtı. Bütün bedeni alarma geçmiş kollarının arasındaki küçük kızı korumak için yükselmişti. Alevler onu sarsın ama yakmasın istedi.

Aynı zamanda bir ateş vârisi olabilir miydi? Kayıp ateş vârisi...

Su Krallığı'nın vârisi aynı zamanda ateşe hükmedebilir miydi?

"Bunu hiç kimsenin öğrenmemesi gerekiyor." Söyleyebildiği tek şey bu oldu. Gökyüzünün bunca gücü neden bu kadarcık bir kıza

verdiğini bilmiyordu. Tıpkı lordun omuzlarına yüklediği güç gibi. Tıpkı ölümüne yol açan Su Lordu'nun gücü gibi. Ama hepsinden daha büyük.

"Onu saklamam gerekiyor, korunması gerekiyor. İnsan diyarıyla aramızdaki perde yırtıldı, bırak onu götüreyim."

"Onunla kalamazsın," diye bağırdı Lord Daren istemsizce. "Senin de peşine düşecekler. Diğer tanrıçalara yaptıkları gibi. Onu hiç bilmediği bir diyarda yalnız bırakamazsın."

"Yalnız olmayacak, gökyüzü onun yanında olacak. Yüz yıl sonra yeniden doğmuş olacak. Normal bir ailede doğacak. Olması gerektiği yaşta olacak. Olması gerektiği bedende olacak. Kaderi çoktan yazılmış olacak."

Lord Daren irkildi. Onu bir yıldızın içine saklayacaktı. Yeniden doğması için. Bu, tanrıçaların bile çok nadiren yapmaya cesaret edeceği bir sihirdi. Elemental yüz yıllık bir cezaya mahkûm edilmişti. Yüz yıllık.

"Kaderi ne?"

"Kaderiniz..."

Kaşlarını çattı ve tanrıça onlara doğru bir adım attığında bebeği kendine doğru çekti.

"İkiz alevin ne olduğunu biliyorsun." Bariz olan bir şeyi söyler gibi aceleci ve durumdan sıkılmış görünüyordu. "Oldukça nadir görülür. Bu hem bir lütuf hem bir lanettir. Gökyüzü seni sevilmekten men etti çünkü bir gün ailenin, kardeşliğin, dostluğun da üzerinde bir sevgiyi tadacaksın. Tıpkı onun gibi." Tanrıçanın gözleri lordun kucağında olan bebeğe döndü ve gülümsedi. "Bir gün yeniden doğacak ve bütün sevgisi şimdi tutunduğu gibi senin olacak." Duruşunu dikleştirdi. "Bu diyar iki kez bir melezi doğurdu, biri o biri sen oldun. Sonunda ikinizin gücü de çatışacak. Ya birbirinizi tamamlayacaksınız ya da ruhlarınızı parçalayacaksınız. Ateş ve ışık harlanacak,

taşkın denizler ve kayalıklara vuracak. Ya boyun eğeceksiniz ya da bu uğurda yok olacaksınız."

Bir anlığına savaşın, fırtınanın, patlamak üzere olan volkanın bile üzerinde bir gürültü hissetti Ateş ve Işık Krallığı'nın lâneti. Sanki kalbinin bir parçasını kestiler ve kollarından aldığı bu küçük kızın kalbine gömdüler. Onu kurtardı, korudu, sakladı. Ona inandı. Ve bir gün yeniden ona döneceği ihtimaline tutundu. Sihrin ne olduğunu biliyordu, ateşin nasıl yaktığını ve ışığın ne kadar hızlı hareket ettiğini ama hissettiği şey bunlardan daha kuvvetli ve daha hızlıydı. Zihnine binlerce görüntü, binlerce ses, binlerce his akın etti. Eksik olan her şey yerini hiç yadırgamadan birbirini buldu. O kocaman kara delik dengini buldu, üzerine bir perde örtündü. Aynı hızla perde uçuştu, karanlık şiddetli bir fırtınayla yuttu onu. Görüntüler, sesler ve hisler dağılmaya başladı. Yeniden eksildi. Yeryüzünü parçalamak ister gibi düşen yıldırımın onu çarptığını zannetti.

"O daha bir bebek..." diye fısıldadı. Mantığı hissettiği o devasa duyguyu kazımak istedi ama bir gram toz bile kaldıramadı. *Sihirden daha sihirli,* diye düşündü. *Ve yıldızlardan daha parlak.* Herkes onun kötünün kötüsü olduğunu söylerken.

"Alfinler yıldızlara üflenen ruhlardır, hepsinin bir amacı vardır. Ölümlüler kader der buna ama Alfinlerin varoluş amacı kaderi yazmaktır. Nil Nehri taştığında bir enerji patlar, ana rahminden doğan bir bebek gibi aslında varoluş doğurur. Ölümlülerin ruhları güneştir, Alfinlerin yıldız. Sirius yıldızı ise o ruhların çıkış kapısıdır. Bedenler sadece taşıyıcı birer konaktır. Asıl olana varmak için bir yoldur. İnsanlar düşünceleriyle fikirleri doğurur gökyüzünde Sirius ve Güneş'in kavuştuğu zaman çarkında. Aklından geçenlerin bir bir oluşuna şahit olur. Alfinler ise zamanı bitişler ve başlangıçları doğurur. Bedenler sadece taşıyıcıdır, Alfinlerin ruhu yaşar. O bir bebek değil, bir bebeğin içine saklanmış bir ruh. Şimdi bir yıldızın kalbinde saklanacak. Bir yıldız senin en büyük imtihanın olacak. O bir bebek

değil, o evrenin kaderini nakış gibi işleyecek. İnsanlar doğar, büyür ve ölürler. Yaşlanırlar ve yok olurlar ama Alfinler doğar ve savaşır. Dünyaya geldiğinde başlar mücadelesi. Siz doğmadınız, dünya sizin savaş meydanınızdı ve nefes aldığınız ilk an ilk kuşanmanız. Senin kapın daha erken açıldı ve ruhun bedenini buldu. Onunki bir yüz yıl sonunda yeniden üflenecek. Onu şimdi koruyacaksın, ileride sevecek-sin ve sonra savaşacaksın. Belki onu yok edecek olan da sensin. Bir gün yok etmek isteyeceksin. İkiniz aynısınız, bir aynanın yansımasısınız ama aynalar kırılır, yansımalar yanılsamalarla karışır. İkiz alev budur, birbirinizi sevebilir ya da öldürebilirsiniz. Şimdi gökyüzü bir doğum sancısı çekiyor, bu gece birçok şeyin sonu olacak ama geleceğinizi doğuracak."

Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası Lord Daren, öğrendiği yeni şeylerle birlikte olduğu yerde sarsıldı. Hem onları sindirmeye çalışıyor hem de ihtimal vermiyordu. O sadece bir bebekti. En yakın dostundan kalan bir emanet. Lordlar ve Vârisler birbirine muhtaçtı, birbirini tamamlar, birbirini sever ve birbiri için savaşırdı. Başka bir krallığın lordu ve vârisi tarih boyunca hiçbir zaman birleşmemişti. Bu bir zorunluluk değildi ama bunun olmadığı da hiç olmamıştı. Şimdi gözlerine kilitlendiği bebeği korumak istiyordu, tüm kötülüklerden uzaklara saklamak. Bir gün onu öldürmek isteyecek miydi?

Sevecek olma düşüncesini aklından bile geçiremedi.

"Bu mantıksız." Başını, düşüncelerden kurtulmak istercesine iki yana salladı.

Tanrıça ona gülümsedi. Tıpkı küçükken yaptığı gibi. Parmaklarını boşluğa kaldırıp elindeki bir avuç yıldız tozunu boşluğa serpti. Karanlık içinde yıldızlar parladı. Bir siluet boşluğun içinde tıpkı bir yansıma gibi belirmeye başladı. Uzun siyah saçları omuzlarından aşağı dökülen ve kahkahalarla gülen genç bir kız ona doğru baktı. Durduğu yeri tanıyordu, Ateş Krallığı'nın mutfağındaki ahşap masanın hemen önündeydi. Oraya girdiği için annesinden defalarca

kez ceza aldığı yer. Ama yine de her seferinde kaçıp saklandığı yer. Yalnızlığını en çok hissettiği yer. Şimdi orada biri vardı, onun gibi gülüyor, onun gibi eğleniyordu. Belki de onun gibi saklanmıyor ya da nihayet saklandığı yerde biri onu buluyordu.

"Ama o bir bebek değil," diye sevecenlikle avucunu kendine çekip görüntüyü sildi tanrıça.

"Bekle," diye elini uzattı Lord Daren telaşla ama görüntü yok olmuş, parmakları yine bir boşluğu tutmuştu. Boşluk eskisi gibi değildi, hissettiği kadar yalnızlıkla çevrelenmemişti. Boşlukta tanıdık bir his vardı. Oraya bir yıldız sıkışmıştı ve boşluğun karanlığını aydınlatmıştı.

Beklenmedik bir yaz yağmuru ve geriye sadece sarhoş edici bir koku bırakmıştı. Lord Daren afallamış şekilde görüntünün ve kokunun peşine düşmüştü. İçinde öyle büyük bir ateş alevlenmişti ki şimdi dizlerinin üzerine çöküp tanrıçaya onu geri getirmesi için yalvarmaya hazırdı. Derin bir nefes alıp yanılsamayı içine çekti. Kızın yüzünü hafızasına kazımaya çalıştı, saçları simsiyahtı. Kendi kızgun saçları hatta kanatları gibi. Su Krallığı gibi aklara bulanmamıştı, yanardağ kayaçları gibi karanlıktı. Gözleri maviydi, en yakın dostu Arın'ın gözlerinin mavisi gibi değil, şu an neler olduğundan habersizce tanrıçanın kollarında uykuya dalmış bebeğin gözleri gibi değil, kendi gözleri gibi alev mavisi renginceydi. Ama bakışları, kahkahaları... Onlar tamamen Su Krallığı'na aitti.

"Bir gün başka türlü parlayacaksın," dedi tanrıça bebeğin kulağına eğilip.

"Bekle!" dedi yeniden Lord Daren. Adımları beyaz elbisesinin eteklerinin altında küçük su kuyusuna doğru yönelmişti. Dizlerine kadar o suyun içine batmıştı bile. Bebeğin minik parmaklarını yeniden işaret parmağıyla tuttu. Gözlerini kapattı ve tüm dünyadan daha büyük olan bir tılsım yarattı. İşaret parmağını dudaklarının hemen üzerindeki boşluğa bastırdı. Görünmez bir büyünün kokusu mağara-

nın içinde döndü. Küçük kızın kaburgalarının üzerinde alev şeklinde bir iz belirdi.

"Bir mühür değil, sigil değil. Bir doğum lekesi," diye fısıldadı tanrıça hayranlıkla. "Sonsuza kadar onunla ve ondan doğanlarla kalacak ama hiç kimse anlamayacak."

"Onu koruyacak," diye fısıldadı alevlerin lordu. Gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Yeniden doğduğunda onu bulmak zorundasın Daren, onu yeniden korumak zorundasın. Ama şunu anlamalısın, bazen birini korumak için ona zarar vermek gerekir. Tıpkı daha iyi bir dünya için başlayan bir savaş gibi. Onu öldürmek zorunda kalsan bile onu koruyacağına yemin etmelisin."

Ateş ve Işık İshası Lord Daren ağabeyi gibi değildi; ağabeyi ateşten dövülmüş bir asker gibiydi ama onda ışığın gölgeleri vardı. Işığın oyunları. Işığın yarattığı gibi yanılsamalar yaratırdı. Bu yüzden o bir hayalbazdı. Tanrıçalar ona krallığının en büyük nimetini bahşetmişti. Zihinleri kurcalamayı. Bu yüzden gördüklerinin gerçek olduğunu biliyordu. Onlar yanılsamalardan fazlasıydı. İçinden Ateş Krallığı'na koşup mahzenin üzerindeki o mutfağa kaçmak ve o kızı aramak geliyordu, o masanın altına girmek ve kız onu buluncaya kadar orada saklanmak.

"Yemin ederim."

"Kalbi büyüdüğünde seni yeniden bulacak."

"Bekleyeceğim," diye fısıldadı son kez. Deri tuniğinin iç cebinde taşıdığı Su Krallığı'nın mavi elmas taşlı kolyesini bebeğin boynuna taktı. Küçük kız uykusunda taşa tutundu. Tanrıça suyun içine doğru ilerledi. İlerlerken kendi şarkısı söylemeye başladı. Sadece en büyük tanrıçaya özgü o melodiyle. İnsanları, Alfinleri tüm yaratılanları öldürebilecek o şarkıyı.

O bir çığırtkandı.

Gökyüzüyle yağmurun savaşı başladı.
Okyanusların kalbi göğe saklandı.
Bir yıldız onun için ruhunu parçaladı.
En büyük kayıp ve en büyük sevgiyle kuşandı.

Alevler ve ışık yol göstericisi
Günahlar konseyinin veliahdı.
Suda doğdu ama ateşten kalbi.
Ayağa kaldıracak ruhları göklerin efendisi.

Ama bu defa sesini hiç duymaması gerekenler duydu. Mağarasının içinde fısıltılar, çığırtkanın şarkısını okşadı. Büyü usul usul geriye çekildi.

"Bırak onu Gela," diye seslendiler aynı anda. Üç ses, üç kelime.

Gela elinde tuttuğu bebeği kendine doğru çekti. Ateş Lordu kılıcını çıkarıp onlara doğru döndü. Tanrıça ve bebeğin önünde, göletin kıyısında duruyordu. Etraflarında dizili renkli taşlar gökkuşağını anımsatan bir cümbüşle parladı.

İnsanların koruyucusu Tanrıça Ceni, doğanın koruyucusu Tanrıçası Ugün, hayvanların koruyucusu Tanrıça Edik.

"Kızlar," dedi Lord Daren gülerek. "Burada özel bir toplantı yapıyorduk." Kılıcın sapını kuvvetle kavradı. Onlara karşı tılsım kullanamazdı. Bu ulu yaratıkların lordlar tarafından dokunulmaz olmak gibi kötü bir yanı vardı. Ve tanrıça oldukları için herkes ilahi ve iyi yaratıklar olduğunu düşünmek isterdi ama hepsinin tek derdi dünya ve yaradılışın mutlak kurallarıydı.

"Kızı bize verin," diye öne çıktı Ugün.

"Hayır!" Gela bebeği daha da kendine çekerek duruşunu korudu.

"O krallığın kurtarıcısı. Amon'a karşı tek zaferimiz. Su Lordu öldü. Denge sağlanmak zorunda. Yeni krallığın başına o geçmek zorunda." Sesleri dikili taşların yazılı olan kuralları gibi netti. Dikta-

tür bir duruş sergilemekten geri kalmayacaklarını ikisi de anlamıştı. Tanrıçalar bir bebeği istediği zaman ortada büyük bir yanlışlık peyda oluyordu. Yıllar önce ilk doğan melez olan Lord Daren'i himayelerine aldıkları zaman gibi.

"Bir krallığın başına geçmek mi? Hayatta ve hâlâ burada olduğunu öğrendiği an Amon onu da öldürür!" Ve buna izin vermemek için tüm diyarı yerle bir etmesi gerekir.

"Biz onu koruruz!"

"Koruyabilseydiniz şu an diyar bu halde olmazdı. Kızın peşini bırakın ve kendinizi korumaya bakın. Ateş yıldızı tepemizde parlıyor. Amon tüm diyarların taşlarını ele geçirdi. Ona siz bile karşı koyamazsınız."

"Doğanın gücü ilahidir ve ilahi adaleti sağlar."

Yine hep bir ağızdan konuşmalarına gözlerini devirdi. Onlarla geçirdiği birkaç yıl bile katlanılmazdı. Şimdi ise birkaç dakikaya dahi tahammülü yoktu. Onlardan da sözde adaletleri için basıp durdukları yazılı olmayan kurallarından da bıkmıştı.

Ellerini havaya kaldırıp birer adım öne çıktılar. Kılıcını savurmak için Ateş Lordu da öne çıktı ama aynı anda tılsım yapan üç tanrıça için bu yeterli değildi. Lordu kolayca yana savurdular.

"Su damlası yerine akacak, evren yeniden dengesini sağlayacak."

"Su damlası yerine akacak, evren yeniden dengesini sağlayacak."

"Su damlası yerine akacak, evren yeniden dengesini sağlayacak."

Gela ile göz göze geldiler. Etraflarına ördüğü kalkan gitgide zayıflıyordu. Bununla tek başına mücadele edemeyeceğini biliyordu. Biraz sonra tüm Elemental yapılan tılsımların hem sesini duyacak hem kokusunu alacaktı. Amon'un bunu hissetmesi işten bile değildi.

Lord Daren, Gökyüzü Tanrıçası'nın kollarıyla sıkı sıkı sardığı bebeğe baktı. İçinde durduklası tek geçide. Onu koruması gerektiğini biliyordu. Ve bazen bunu ona zarar vererek yapması gerektiğini biliyordu. Elini kaldırdı, havada yan döndürdü ve bir su dalgasını

savuruyormuş gibi boşlukta sarsıla itti. Küçük kız, tanrıçanın kucağından kalkanın tek yurtluğu olan suyun içine düştü.

Gela binlerce yıldızın kalbinin söküldüğünü hissederek bağırdı. Mağaranın duvarlarını süsleyen taşlar binlerce parçaya bölünüp cam kırıkları gibi üzerlerine dağıldı. Küçük kız hiç bilmediği karanlık suların içinde gittikçe dibe batarak büyük bir boyutsuzluğa doğru savruldu.

Tanrıçalar yaşanan anın büyüklüğüyle bir süreye için durdu. Lord Daren'e ve suya baktılar. Hepsi birden suyun içine doğru atıldı. Kutsal emanetini kaybeden Gökyüzü Tanrıçası tüm diyarı şiddetle boğacak bir feryat savurdu. Ateş Lord'una söylememişti ama biraz önce kollarından kayıp giden kız onun kızıydı. İlk tanrıça çocuğu. İlk gökyüzü melezi. Evrenin en büyük sırrı çocuğunu kaybeden bir annenin ağıtında yankılandı. Mağarasının içindeki herkes sesin şiddetli dalgasıyla geriye doğru savruldu. Tanrıçalar sert kayalara çarptı. Gela suyun içine eğildi, elleri aradı... aradı... ama bebeği bulamadı.

"Bize ait olanı çaldın!" diye kükredi insanların koruyucu tanrıçası. "Diyara ihanet etmenin bedelini biliyorsun."

"Her saniyesine değerdi," diye karşılık verdi Ateş ve ışık hâlesini Lord Daren.

"Su Krallığı koruyucusu olmadan yeniden doğamaz. Su olmadan bütünlük bozulur, dengeler altüst olur. Kalbimiz bölünür. Zihnimiz bulanır. Ruhumuz eksik kalır."

Doğanının koruyucu tanrıçası bir adım öne çıktı.

"Sen de bunları yaşayacaksın ruhu ona bağlı olan." Lord Daren'e yanaşıp gözlerinin içine baktı. "İkarus..." diye fısıldadı. "Sana krallığını doğuran ejderin alevleri ile krallığını koruyan ankanın ışığı bahşedilmişti. Işık olmadan kanatlarını nereye doğru çırpacağını asla bilemezsin, bu yüzden o kanatlar sana bahşedildi. Şimdi eksik kalan bu diyar gibi sen de kör kalacaksın." Elini adamın göğsüne bastırdı, parmakları göğüs kafesini delip Lord Daren'in kalbini kavradı, elini çevirirken gözleri oyulmuş gibi bir acının kükremesiyle dağlar yan-

kılandı. Tanrıça parmaklarını geri çektiğinde küçük bir ışık huzmesi avucunda duruyordu. "Krallığına bir daha güneş doğmayacak, ışık bir daha sana yol göstermeyecek, yolundan sapıp duracak hiçbir zaman nihai gerçeği bulamayacaksın."

Ateş Lordu aldığı yarayla birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Evren bir anda toz bulutuna dönüşmüştü. Ne alevlerin gölgeleri vardı ne ışığın yansıması. Asırlar gibi geçen saniyelerde kör kaldığını sandı. Karanlık üzerine öyle güçlü çullanmıştı ki bir daha altından kalkamayacağını sandı. İçinde iyi olduğuna emin olduğu bir şeyler kırılıp savruldu. Parçalar onu ilmek ilmek kesmeye başladı. Gözlerini zorlukla açtığında acısı bakiydi ama kör olmamıştı, krallığının kör bırakıldığını hissetti. İki canı vardı da birini almışlardı sanki. Dizlerinin üzerinden yere yığıldı. Karanlık yeniden onu çevreledi. Bilinci karanlığın içinde kaybolmaya başladı. Şimdi ne sesler ne görüntüler, hepsi buğulu ve anlaşılmayacak şekilde karmaşıktı. Yeniden gözlerini açmaya, ayağa kalkmaya çabalıyordu ama bütün bunlar sadece düşüncesindeydi, bedenine ulaşamıyordu.

"Güneşin, ayın ve yıldızların olmadığı bir karanlığa mahkûm edileceksin."

"Ne cüretle!" Ayağa kalktı Gökyüzü Tanrıçası Gela. "Ne cüretle gökyüzünü bir lanete bulaştırırsın!" Çektiği derin kaybın acısı henüz tazeydi. Gözyaşı değil kan sızıyordu göz pınarlarından. Bir tanrıçanın kana bulanmış gözyaşı bir diyarı bin yıl boyunca lanetlemeye yeterdi. Doğanın tanrıçasının avucunda tuttuğu ışık huzmesini sadece parmaklarını çevirerek kendi avucuna aldı. Ama kendi göğsüne saplanan acı onun suyun içinde dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu.

"Gökyüzü seni affetmeyecek," diye öne çıktı insanların koruyucu tanrıçası. "Bu da senin cezan Gela, bir melezin affı yoktur. Yapman gerekeni biliyorsun, tanrıçaların nasıl yok olduğunu biliyorsun."

Tanrıça yasaklı suçlardan birini işlemişti ve bir tanrıçanın affı olmazdı, cezası yok olmasıydı. Ama bir tanrıça sadece kendisi istediği zaman ölebilirdi. Cezası buydu, kendisini öldürmeliydi.

"Bir gün," dedi işaret parmağını onlara doğru kaldırarak. "Bu lanet kırılacak." Avucunun içindeki ışık huzmesine nefesini üfledi. Küçük parıltı diğer tanrıçaların müdahalesine rağmen önce yeniden Lord Daren'i buldu, onun dudaklarına ulaşıp biraz nefes bağışladı. Lord dudaklarını zorlukla araladı, ışık huzmesi içeriye girdi ama gelip geçti. Tepesinden yükselerek gökyüzüne doğru ilerledi, mağaranın üzerindeki küçük gedikten geçip artık sönmüş yıldızların arasında yeni yuvasını aramaya koyuldu.

Gökyüzünün Tanrıçası son bir hamleyle Lord Daren'e baktı. "O yıldıza iyi bak." Çektiği acı bir kez daha göğsüne saplandı. Gözlerinden kanlar akıtarak ağlamaya başladı. Ağlaması öfkeye dönüştü. Öfkesi tanrıçalara vurdu. İlk bölünme orada yaşandı. Gela ellerini başının üzerinde birbirine bastırdı. Ve sanki su tarafından çekilmiş gibi büyük bir hızla göletin içinde kayboldu.

Mağara üzerlerine yıkılmaya başladı. Yer yerinden oynar gibi sarsılıyordu. Ateş Lordu'nun içinde küçük, yeni bir parıltı can buldu. Küçüktü ama diğerlerinden daha güçlüydü. Gözleri tepedeki o yıldızda takılı kaldı.

Daha bitmedi, diye düşündü.

Henüz değil.

Avuçlarından destek alıp ayağa kalktı. Peşlerinden o suya atlamak için. Onu kendisi korumak için. Onunla birlikte gidebilmek için. Ama o suyun ardından bakarken, içine topraktan oyulma kayalar düşerken, su kirlenirken, onun nerede olduğunu bile bilmezken orada kalmıştı. Orada kalmıştı ve onunla arasına yüz yıl girmişti. Sevilmekle arasına yüz yıl girmişti.

"Umarım yolunu bulabilirsin su varisi..." Suçluluk duygusu her yanını sarmıştı. "Seni ittiğim için üzgünüm. Umarım bir gün beni

yeniden bulabilirsin." Mağara bir kez daha sarsıldı. "Seni bekleyeceğim..."

Çıkabilmek için tepede iyice açılan yarığa doğru başını kaldırdı. Kanatlarını arkasında açmak için belli bir mesafeyi kolluyordu. Şimdi gidip onun için bozulmuş bir diyarı uyuşturması gerekiyordu.

"Melez Lord!" Tanrıça Ceni'nin sesi zihnine sızdı.

"Bana öyle söylemenizden hoşlanmadığımı biliyorsun!" diye öfkeyle ona döndü. Melez. Kanı bozuk olanlara söylenen şey. Kim olduğu belli olmayan. Diyardaki tek kırık. Güçleri kırık. Ailesi kırık. Krallığı kırık. *Bölünmüş lord.*

"Kızı nereye götürdü?" Hepsi birlikte etrafına dizilerek onu arasına aldı. Ateş Lordu gözlerini kıstı. Bunun neyle sonuçlanacağını hesaplamaya çalışıyordu. Onlara karşı kullanabileceği tek koz onların verdiği hayalbaz yetenekleriydi. Ama şimdi onu kullanırsa Şafak'ın üzerindeki etki geçerdi. Şafak ifşa olurdu. Amon onu asla affetmezdi. Ve onu kurtarmak için yetişemezdi. Dahası Amon bir işler çevirdiğini anlar, muhakkak burayı bulurdu. Bulurdu ve onun peşine düşerdi.

"Bilmiyorum," dedi sırıtarak. Onunla savaşacaklarını düşünmüyordu. En azından hâlâ mantıklı yanlarının kaldığına inanmayı seçiyordu. "Doğru söylüyorum kızlar.." Her zamanki cazibesiyle dikkat dağıtmaya çalıştı. "Ama bilseydim de size söylemezdim."

"Bu gece hem Su Lordu hem Ateş Lordu Evran öldü. Amon ve onun melez oğlu artık diyarın en güçlüleri. Hem ateşin hem toprağın lordusun."

"Öyle oldu." Dudaklarını birbirine bastırdı. Ne bu gücü ne de bu yıkımı o istemişti.

"İnsanoğlu bize güç kazanmak uğruna ne kadar ileri gidilebileceğini çok kez gösterdi. Gökyüzünün gücüne sahip Gela'da daha fazla gücün nasıl kötüye kullanıldığını gösterdi. Bir tanrıça olarak adaleti bozdu, kuralları çiğnedi ve gücünü bize karşı kullandı."

"Bakış açınız üzerinize yoğunlaşmalıdır." Yavaş yavaş kendi etrafında döndü ve üçüyle de göz göze gelince buradan bir an önce çıkması gerektiğini düşündü. Onları kızdırmıştı. Onları çok ama çok kızdırmıştı.

"Bugün Ateş ve Işık Krallığı'nın İlahası oldum," dedi yeniden hatırlattı Ugün. "Belki de artık sana verdiklerimi geri alma zamanının gelmiştir. Sonuncuyu da." Çenesini dikleştirip kahverengi gözlerini kıstı. Neyden bahsettiğini anladığı an tüm kasları saldırmak için harekete geçti. Kılıcın en son düştüğü yerde kaldığını görmek dişlerini iyice sıkmasına neden oldu.

"Beni zorlama," diye uyardı. Tüm alevleri ve toprağı üzerine itmemek için parmaklarını avuçlarına bastırmak zorunda kaldı.

"Bu diyarı birleştirmek için yaratılmama izin verdik ama dengeyi bozdun. Küçük kızı bize ver, yoksa sana verdiğimiz her şeyi geri alırız."

"Üvey annelere güven olmayacağını bilmeliydim." Söylediği tek şey bu oldu, ayaklarını yukarıya doğru itti ve kanatlarını açarak onları rüzgârla geriye doğru püskürttü. Havalandığında ve sonunda temiz havayı soluduğunda rahat bir nefes almıştı ama tam arkasında, peşinden gökyüzüne geliyorlardı.

Nereye gitmesi gerektiğini bilerek kıvrıldı. Bir yandan onlarla arasındaki mesafeyi açmaya çalışıyor bir yandan da diyardakilerin onu görememesi için yükseğe çıkmaya çalışıyordu. Birinin kafa bulandırıcı tılsımını zihninin derinliklerinde hissetti. Zihnine girmeye ve damarlarını patlatamaya çalışıyordu.

"Üstesinden gelirim Ceni," diye bağırdı öfkeyle. Ve biraz daha hızlandı. Kanatları rüzgârla bir bütün olmuştu, diğer dostu Hava Lordu'nun armağanı rüzgârın şiddetiydi.

Evrenin ya da kaderin sizin için her zaman beklenmedik bir planı oluyordu. Bugün onlardan birçoğuyla yüzleşmişti. Evren Daren'e kendi dengini sunmuştu. Onu sunduğu gün de elinden almıştı, hem de kendi elleriyle.

Öz ağabeyinin öldüğü gün diyarın en tehlikeli krallığının lordu olmuştu.

Babasının tüm krallığı eline aldığı gün en yakın dostunu kaybetmişti.

Ama hâlâ bitmemişti. Gökyüzünün espri anlayışı konusunda nasıl sık güldükleri anlar geliyordu aklına. Belki de Arın'ı dinlemeli ve yaratıcılarıyla böylesine alay etmemeliydi. Onları ciddiye almalıydı. Ama nihayetinde Arın onları ciddiye alıp sonunda yok edilmişti.

İşte Daren de yanardağa geldiğinde başka bir çeşit ölümle yüzleşmişti. Peşindeki tanrıçalar onun ardından yanardağın içine ayak basar basmaz Hayvanların Tanrıçası Ugün'ün ilk işi Anka'yı yakalamak oldu.

"Bunu yapma!" diye uyardı Ateş Lordu zehir saçan gözleriyle. "İyi biri olmam için onca zaman uğraştıktan sonra beni kışkırtma." Çenesi kasılmış, bedeni koruma içgüdüsüyle şahlanmıştı.

"Sen cehenneme aitsin, İkarus." Güldü ve onun sayesinde varlığını öğrendiği son anka kuşunu, avlayıp naguali yaptığı, ruhlarını bölüştüğü, kanatlarını paylaştığı ilk ruh yoldaşını avuçlarının içine aldı. "Seni uyarmıştım, dengeyi korumak zorunda olduğunu söylemiştim. Çok aşağıdan uçarsan denize düşeceğini, yüksekten uçarsan güneşin yakacağını söylemiştim."

Ateş Krallığı iki şeyi temsil eder. Güneşi ya da kan dolunayını. Gücünü ikisinden de alır. İyilikten de kötülükten. Ejderhaların öfkesinden de Anka kuşunun cesaretin de. Hayvanların koruyucu tanrıçası Lord Daren'in naguel avlama zamanı geldiğinde ona ateşin yakmak zorunda olmadığını öğretmişti. Ateşten korkmasına gerek yoktu. Annesi gibi, ağabeyi gibi olmasına gerek yoktu. Annesinin ona söylediği gibi bir ejderha olmasına gerek yoktu. Ateşle yakıp yok etmek yerine, küllerinden yeniden doğabilirdi. Anka kuşu gibi. Gücünü ankadan alıp daha iyi biri olabilirdi.

Dünyada kalan son anka kuşunun avuçlarının içinde patlayan bir ışıkla birlikte ateşini söndürmeseydi eğer. Birkaç saniye içinde onun ateşi söndü. Lord Daren'in kanatları omuzlarından aşağıya düştü. Ruhuna kocaman bir ağırlık çöktü.

Tüm diyarın en güçlü melez lordu bir gecede kaybedebileceği kadar çok şey kaybetti.

"İşte beklediğim an..." Amon yanardağın içine attığı her adımda, korların üzerinde oluşan toprak basamaklarıyla iniyordu. Gücü artık sonsuzlukla ölçüşebilecek kadar hacimliydi. Şafak muhafızların elinin altında olabildiği en dik duruşuyla Lord Daren'e bakıyor ve üzgün olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

"Güzel numara Daren ama tanrıçalarla kavga ederken gökyüzünde sahnelemediğinize emin olmalısın oğlum." Gevşek gevşek güldü. Sırtı artık dökülen, bir daha hiç hareket edemeyecek kanatlarının ağırlığıyla ayakta kalmaya çalışıyordu. Kanatları ona nagueli vermişti, o olmadan gökyüzünde kaybolacağını biliyordu. Şimdi ateşi sönen anka, tanrıçanın önünde can çekişiyordu, tıpkı lordu gibi.

"Ama onlarla neden kavga ettiğini ve seni o güçlü kanatlarınla neden tehdit ettiklerini bilmek isterim." Toprak ve Bereket Krallığı İshası Lord Amon uzun kahverengi saçlarını, başındaki çalıntı tacı göstermek için arkaya doğru savurdu. Ateş Lordu sessizce dişlerini sıktı.

"Öncelikle Ariana," diye tehditkâr bir gülümsemeyle, başka bir ayin başlattı. Artık sadece neler olduğunu izleyebiliyordu. Belki de ilk kez annesi, günahlar konseyinin kraliçesi Lilith gibi ağzından alevler çıkarmayı ve hepsini ateşe vermeyi istiyordu.

Üç krallığın taşları Ateş Krallığı'nın saklı vârisi Ariana tarafından harekete geçti. Şamanın ateş yıldızından aldığı vârislik güçleri iyice yükseldi, taşlar boşlukta bir takım yıldızı gibi çizgilerle bir araya geldi. Krallıkların koruyucu taşları büyük bir gizemi içinde barındırıyordu, onlar tanrıçaların lordlara armağanıydı. Aynı zamanda en büyük silahları. Lordlar taşları tanrıçalara karşı kullanamazdı çünkü

dişil enerji ile kutsanmışlardı ama bir varış, o taşların gücünü aktif hale getirip tanrıçaların dokunulmazlığını kırabilirdi. Dört tanrıçanın dönülmez mühürle sakladığı bu sır, Toprak Lordu Amon tarafından keşfedilmişti.

Kendi elleriyle üç en parlak yıldızın özünden biçtikleri taşlar onların etrafında döndü. Tanrıçalar birer kafese kapatıldı. Ariana'nın diğer şamanlarla onlar için başlattığı tutuklama büyüsü sarayın içinde kulak tırmalayarak yankılanıyordu. Amon, Ceni'ye doğru ilerledi. Ellerinde tuttuğu, ateşi sönmüş ve bitkin şekilde duran turuncu anka kuşunu boynundan yakaladı. Toprak Krallığı'nın muhafızı Yüzbaşı Eris'e teslim etti ve bir kafese kapattırdı.

Tılsımlar özellikle Ateş Krallığı'ndan olan şamanların dilinden zehir gibi çıkıyordu. Ateş yıldızı herkesin gücünü artırmıştı. Bundan kaçamazlardı. Lord Daren başka bir zaman da olsalar belki onlar için üzülürdü ama tanrıçalar artık bu diyardan yok oldukları için sadece mutluluk duyacaktı.

Hepsi büyük toprak oymalarının birer masa gibi yükseltildiği ve üzerinde güçlü büyülerle çevrilmiş taşların içine doğru çekildi. Ne inandıkları gökyüzü ne dengesini korumak için debelendikleri yeryüzü onları Amon'un doyumsuzluğundan koruyamadı.

Seremoni bittikten sonra Lord Daren'in yanına geldi Toprak Krallığı'nın İshası ve artık diyarın kralı Amon. "Senden ne istiyorlardı?" diye sordu.

Sadece boş boş bakmakla yetindi. Bunun için çaba harcamasına gerek yoktu. Ateş Lordu sahip olduğu ve olabileceği her şeyi kaybetmişti. Bu gece gökyüzü ondan alabileceği her şeyi almıştı.

Sabrıyla nam salmayan Lord Amon öz oğlunun itaatsizliğinden her zaman nefret etmişti, şimdi sadece onun bildiği bir sırrın varlığını hissediyor ve hırsı daha ağır basıyordu. Ayağını yere vurdu. Lord Daren'in hemen yanında iki tane kaya sütun yukarıya doğru yükseldi. Omzuna dokunuyor ve açıkça onu tehdit ediyordu.

"Gela..." Kaşlarını kaldırdı. "Gela'nın kaçmasına yardım ettin değil mi? Onu annen gibi seversin." Pislik dolu kahverengi gözlerine bakmaya devam etti ve sessizliğini korudu. Vereceği en ufak açık önce küçük kızı sonra tüm dünyayı tehlikeye atacaktı.

"Bu güçlü tanrıçanın gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Bakışları gökyüzüne kaydı. Gece yarısı bitmek üzereydi. Biraz sonra kahrolası güneş doğacaktı ve su varisi bir yıldızın içine çekilecekti. Yüz yıl sonra gezegenler bir kez daha yan yana dizildiğinde Gela'nın sihri bozulacak ve diyar yeniden varisini tanıyacaktı. Yüz yıl içinde Daren de onu öldürmenin bir yolunu bulacaktı. Ne pahasına olursa olsun Elemental'i kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

"Konuş!" Amon ayağını bir kez daha yere vurdu. Kaya sütunlar aynı anda birbirine çarparak melez lordun kanatlarını sıkıştırdı. Omurgasından sökülmüş taze bir acı hissetti.

"Gela öldü," diye fısıldadı dişlerinin arasından. İntikam bürünmüş gözlerini taşa dönüşmüş tanrıçalara çevirdi. "Bu yüzden intikamımı aldığın için teşekkürler."

Lord Amon bakışlarını her yerde dolaştırdı. Daren'in ne kadar kurnaz olduğunu biliyordu, onun kendisine benzemeyen tüm özelliklerinden, bütünüyle onun varlığından tiksinti duyuyordu. Ne kendisine ne de annesine yaraşır bir evlat olmayı da lord olmayı da becerememişti. Ama tanrıçalara bakışı, annesini kaybetmiş küçük bir çocuğun gözlerini andırıyordu. Bu sefil çaresizliği diyarın sahte kralını daha da öfkelendirdi.

Ayağını yeniden zemine çarptı. Taş sütunlar toprağı yararak biraz daha yaklaştı, şahit olan herkes manzaraya gülüyor ya da korkudan sesini çıkaramıyordu. Kanatlarını biraz daha sıkıştırdı. Bu artık güç gösterisiydi. Su Lordu'ndan kurtulmuştu, Hava Lordu onun için bir tehlike teşkil etmiyordu ve şimdi Ateş Lordu'nu da herkesin gözü önünde küçük düşürüyordu. Ayağını toprak zeminde kaydırdı. Sü-

tunların arası iyice kapanmış kanatları köklerinden kanamaya başlamıştı. Sıkıştırdı. Sıkıştırdı. Sıkıştırdı...

Ve sonunda büyük bir ıstırapla onları melez lorddan kopardı.

"Sana inanmıyorum," dedi. "Ama sana bir anlaşma sunuyorum. Sen melez lordsun. Toprak ve Ateş Krallığı'nın veliahdı. Bu durumda iki ayrı krallık olmasına gerek yok. Ateş en son ayaklandığında Lilith boğazıma bıçağını dayamıştı." Sahte ve tiz bir çizgi sesi gibi gelen kahkahasını attı. "Krallığın artık benim himayemde olacak. Onları bana sen teslim edeceksin. Ya da bir krallığın daha soykırımını seyredeceğiz ki bunu hiçbirimiz istemeyiz. Arkamdan iş çevirmeye devam edersen halkını teker teker avlarım. Kanatların da bunun kefareti."

Acıyla dizlerinin üzerine düştü Ateş Lordu. Evren yavaş yavaş değil, aniden tekrar tekrar kararıyordu. Artık güç alabileceği bir güneş yoktu. Işık tutan ay ve yıldızlar yoktu. Artık gökyüzüne sarılabileceği kanatları yoktu. İpleri çekiştiriyor, kafasının içinde yeni bir oyun kurmaya çalışıyor ama her defasında daha hızlı yeniliyordu. Acı daha da artıyordu. Daha iki gün önce Arın ve Sina ile birlikte bulutların üzerinde yarışıyordu. Gülüyor ve eğleniyordu. Kurak zamanlarda Arın krallığından uzaklaşmak istemezdi ama o gün onu zorla çıkarmışlardı. Döndüğünde Evran, Amon ile birlikte saldırmıştı. Adalia'nın zincirlerle sürüklenişi hâlâ gözlerinin önündeydi. Denizkızının çığlıkları kulağında tazeydi. Sina'nın ailesi gözlerinin önünde can çekişmişti. Hava Lordu öyle büyük bir acının içine çekilmişti ki diyarın en kurak zamanları, en sıcak zamanları durdurulamaz bir fırtınanın esiri olmuştu. Arın öyle büyük bir yenilgiye uğramıştı ki okyanus diyarı terk etmişti. Şimdi Daren kayıpların en büyüğü ve en çoğuyla yüzleşiyordu, kalkıp savaşmak istedi. Ayağa kalkıp bu krallığı da bu diyarı da yerle bir etmek. Bunu yapacak gücü yoksa bile öfkesi ve acısı vardı. Ama yapamadı. Uğruna savaşacak hiçbir şey kalmamış gibi hissetti. Elinde kalan tek şey o yıldız ışı-

giydi, geriye kalan tek umut kırıntısı güneşle birlikte gökyüzünde kaybolacak ve yüz yıllık bir uykuya yatacak su varlıydı.

Düştü ve omzunun arkasına baktı. Taş sütunların arasına sıkıştırılmış siyah, uzun, turuncu kanatlarına baktı. Bir gecede ondan alınan her şeye baktı. Ve bu gece ona kalan tek şeye sadık kaldı.

"Tamam," diye fısıldadı zoraki. "İstediğim her şeyi yapacağım. Tamam..."

Etrafta varlığını sürdüren ateş halkı bu zayıflık karşısında isyan etti. Krallığın üzerinden güneşin ve ayın ve yıldızların çekildiğinden bahsetti hepsi. Şimdi de koparılan kanatlarıyla bir kurban gibi teslim oluşundan.

"Ateş ve Işık değil, sen kanı bozuk Gece Yarısı Lordu olabilirsin."

Daren artık acıyı hissetmiyordu, uyuşmuştu. Bilinci yarı yarıya açıktı. Söylenen onlarca şey içinde kulakları bir tanesine odaklandı. Gece Yarısı Lordu. Bu gece kimsenin olmadığı o anda Gökyüzü Tanrıçası'nın kulağına fısıldadığı şey. Gela her şeyi biliyordu, tüm bunların nasıl sonlanacağını. Gela ışığını da, kanatlarını da kaybedeceğini biliyordu. Bu gecenin sonunda hiç bitmeyecek bir karanlığa hapsolacağını ve güneşin onun için bir daha hiç doğmayacağını biliyordu.

Toprak ve Bereket İshası Lord Amon onunla ilgili konuşanları tek tek avladı. Damarlarında biriken sınırsız gücü avuçlarının içine aldığı çamura şekil verir gibi kullandı. O gece orada Ateş Krallığı'ndan olan herkes öldü. Bir kayanın altında kalarak ya da bir kayanın üzerine savurularak.

"Lordunuz bu gece yaptığı büyük fedakârlıkla savaşı sonlandırdı," diye ilan etti kalanlara. "Savaşı Toprak Krallığı kazandı. Ateş onu harladı ama Işık bile önünde diz çöktü. Tek lordum hâkim olduğu tek diyar şerefine kutlamalar devam etsin."

Gözyaşları artık çenesinin titremesine neden olan Ariana'nın önünde durdu. Kadının hemen yanında Muhafız Şafak duruyordu.

Onları en sona saklamıştı. Ariana yıllar önce kendi isteğiyle Su Lordu'na gidip vârisliğinden vazgeçmişti. Artık onu öldürmek Amon için mesele değildi.

"Ona dokunma," diye fısıldadı Daren. Bakışları yere düşmüş kaldıracak mecali kalmamıştı ama sesinde Lord Amon'un dikkatini çeken başka bir şey duyuldu. Daren sınırdaydı ve Amon bunu fark etmeyecek kadar aptal değildi.

"Bunun için bir sebep göremiyorum."

"O Arın için çok değerliydi." Ayağa kalkmak için biraz güç kırıntısı aradı ama bulamadı. "Bilmediğin şey ise benim için de öyle olduğu." Yalan söylerken zorluk çekmedi, kendini sıfıra inmiş gibi hissediyordu. Kaybettiği her şey için büyük bir suçluluk duygusu şimdiden paçalarından çekiştirmeye başlamıştı. Sadece, Arın'dan kalan başka bir emanet. "Onunla evlenmeme izin ver, diyar onu öldürdüğünü değil ona sahip olduğumuzu görsün." İşaret parmağını adamın başına doğru kaldırdı. "Görkemli tacın gibi." Şimdi alayla gülmeyi başardı. Başka bir zaman olsa bu Amon'u düşündürürdü ama bugün bu fikirden hoşlanmıştı.

İlahi Su Lordu Arın'ın olan her şeyi almaktan.

"O halde onu vaftiz etmem gerekecek," diye çirkin bir gülümsemeye takındı. "Toprak Krallığı yanlısı olacak."

"Ve Muhafız..." Lord Daren soluklarını düzene sokmaya çalışıyordu ama hem içinden hem dışından aldığı yaralar ona kan kaybettiriyordu. Muhafızı Şafak'ın da kendinden pek farkı yoktu. Üzerindeki tılsım bozulunca Toprak Krallığı askerleri onu hırpalamıştı. Yine de dört kişi ve bileklerinden kayalıklara zincirlenmiş şekilde zor zapt ediyorlardı. "O da sadakatsiz olacak. Başka kimseyi öldürmeyeceksin, anlaşma bu. Bir kişinin daha ölümünü izletirsen yok olmak pahasına da olsa sana ben saldırırım." Artık ne gülümsüyor ne de adamın gözlerine bakıyordu.

Lord Amon gülümsemesini korudu.

"Su Krallığı yok oldu, Ateş Krallığı'nın da yok olmasının benim için bir sakıncası yok. Ya da senin ölmenin."

"Beni öldürebilecek güçte kimse yok. Askerlerin bunu yapamaz. Sen istersen deneyebilirsin, karşı koymam." Hâlâ gülmüyordu ama artık en azından alay edebiliyordu. Kendine doğru küçük bir umut ışığı gördü.

Yıldız ışığı.

Hâlâ savaşıyordu.

"Şimdi gidip Sina'ya her şeyi anlatabilirim," diye kaşlarını kaldırdı Daren. "Ne kadar yakın olduğumuzu bilirsin." Ama şimdi onun yanında bile değildi, hem de o da her şeyini kaybetmişken. "Hava ve Ateş Krallığı birleşirse Toprak Krallığı'nın ne kadar şansı olur?"

"Bu bilgiyi bana sunmanın sebebi nedir?" Lord Amon gözlerine bakabilmek için ona doğru eğildi. Gözü dönmüştü. Mantığını yitirmişti. "Hava Krallığı'nın İshası Lord Sina..." diye yürümeye başladı. "Daha iki günlük bir lider. Eminim kaybettiği anne ve babasının yasını tutuyordur. Savaşta onlar da yara aldı. Şimdi gidip elimdeki bu güçle onlara saldırsam, çoğu önümde diz çöker. Geriye kalanlar da savaş zayiatları olur." Gülüp eğleniyordu.

"Sakın!" diye bağırdı, sarayın dört yanında alevler yükseldi. "Sina'dan uzak duracaksın. Hava Krallığı dokunulmaz olacak. Ondan yeterince şey aldın. Diyarın tüm dengesini bozarak bir hükümdarlık kuramazsın!" Tükürür gibi konuşuyordu ama Lord Amon'a istediğini vermişti. Toprak Kralı'nın istediği de buydu. Daren'in Sina'yı korumak isteyeceğini biliyordu. Kalan iki krallığı yok etmek istemiyor ama kontrol altında tuttuğundan da emin olması gerekiyordu. Bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Onların dostluğunu bozmak. Ve Daren bunu kendisi teklif etmek zorundaydı. Hava Krallığı'nın ordusu güçlüydü, Amon onlarla yüzleşmek istemiyordu.

"Benim senin yanında olduğumu düşünürse Sina sorun çıkaramaz. O zaman o tahta sahip olursun. Sadece benim desteğimle. Ateş

halkını mı istiyorsun? Al. Ama başka ölüm olmayacak ve gitmek isteyen herkese izin vereceksin."

"Bir iblisle anlaşma yapıp ona güvenecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Lord Daren nihayet mavi gözlerini kaldırıp iğrendiği babasına baktı.

"Dağlanmış mührü yaparım," dedi.

Toprak ve Bereket İshası Lord Amon bu gece kazandığı başka bir zaferle doğruldu ve diyarı ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. İstediğinden çok daha fazlasını almıştı.

Dağlanmış mühür bozulamaz bir tılsımdı, ikisinden biri ölene kadar. Acı vericiydi ama Ateş Lordu artık acı çekemeyeceğini düşünüyordu.

***

Varlık, kendisini izleyen bir seyirci karşısında mı anlam buluyordu? Lord Daren on yıllardır aynaya baktığında bunu sorguluyordu. Biraz su karşısında açan çiçekler, müzik başladığında dans eden periler, susuz kaldığında solan çiçekler, müzik sustuğunda dans etmeyi de bırakan periler... Büyük bir enerji açığa çıktığında ona denk başka bir enerji daha ortaya çıkıyordu. İçindeki sökülmüş perdenin dikişlerini onarmak için binlerce yol denemiş, bir o kadar kişinin eline bir iğne vermişti. Ne cadılar ne büyücüler ne çok güzel ve özel Alfin kadınları... Hiçbiri o bir saniyelik yansımanın yapabildiği gibi doldurabilmişti boşlukları. Ruhunun denginden vazgeçmiş değildi ya da o her kimse, su vârisi, dostundan geriye kalan tek emanet, diyarın geleceği... Ama yine de denemişti, tanrıçanın söylediğinin aksine kendini ikna etmek için ilk on yılında keder içinde birçok yol denemişti. Ama her defasında o perdenin üzerinde o kızın kahkahaları bir gölge oyunu gibi gözlerini onun üzerine dikmişti.

Üçüncü on yılında bu hissi inkâr etmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Eksiklik bazı geceler o kadar büyümüştü ki lordu tılsımlarla dalabildiği uykulardan pençeleriyle uyandırmıştı. Her gece kalkıp odasının eşiğinden havayı solumak için dışarıya uzanmış ve yine onunla göz göze gelmişti. Karanlığa terk edilen krallığın tepesinde tek başına parlayan yıldızla. Gökyüzü o yıldıza Ateş Kralı-ğı'nı seçmişti. Ne kadar inkâr etse de Lord Daren, herkes birer birer giderken saraydan o yıldızı yalnız bırakmamak için kanatlarının bile mezarı olan bu sarayı terk etmemişti. Ama daha da yalnızlaşmıştı...

Uzak tepelerin ardından bir prenses çıkagelmişti dördüncü on yılında. Varlığı için bile Alfinlerin önünde diz çöküp şükrettiği. Zekasıyla imparatorları baştan çıkarıp, askerleri gafil avladığı. Bir kuklacının elinden ipleri almak istediği yayılmıştı kulaktan kulağa. Gece Yarısı Lordu onu ilk gördüğünde bir ağacın önünde sessizliğin içinde dans ediyordu. Zihnindeki ipler yine birbirini çekiştirmiş, aynı soruya onu geri çevirmişti. Su Krallığı yok olduğundan beri diyar hastalanmıştı ama biraz sihirle çiçekler eskisi kadar olmasa da canlanmıştı. Müziksiz dans edebiliyorsa biri, bu onun da yapabileceği anlamına geliyordu. O prensese yaklaştı ve iplerinden birine dokunmasına izin verdi. Birlikte diyarı birbirine kattılar, cehennem oyuncaklarını avladılar, yasaklı vadilere girdiler, dans ettiler ve günlerce seviştiler...

Ama ruhundaki gediğin ipleri biraz daha söküldü. Yara dikişlerin altında kanamaya başladı.

Bir şeye tutunmak istediğini fark etti. Ondan başka bir şeye, bir hayalden, bir ihtimalden, bir imkânsızdan başka bir şeye tutunmak istedi Nihayetinde boşluğu doldurmak istedikçe daha da kaybolduğunu fark etti. Ne zaman kaybolduğunu hissetse ayaklarının onu taşıdığı yere gitti. Sarayın en yüksek kulesine çıkıp yaslandı, güneş doğmayan krallığında hiç sönmeyen o yıldızı seyretti. O bile çekip

gittiğinde bu krallıktan, yıldız onu hiç terk etmemişti. Onu yalnızlığa alıştırdığını sanmıştı ama aslında hiç yalnız bırakmamıştı.

•••

Yıkılmış diyar... Herkesin Elemental için dilindeki söz buydu. İhanete uğrayan deli lord. Kaçırılan kayıp vârisler... Ve hiç kimsenin nedenini bilmediği iki yüzlü lord... Kendi halkını kendi elleriyle Toprak Lordu Amon'a teslim eden bölünmüş Gece Yarısı Lordu...

"Buna daha ne kadar devam edeceğiz?" diye sordu Şafak. "Bu gururuma dokunuyor." Ateş Krallığı'nın Daren'in çalışmayı tercih ettiği ana salonunda kapıya yaslanmış, Amon'un uzak vadilere göndermek istediği askerlerin listesine bakıyordu. Çoğunu kendi eğittiği yüzlerce Ateş Krallığı askeri hiçliğe gidiyordu.

"Ben de bayılmıyorum." Haritaları incelerken kaşlarını çattı Lord Daren. "Neden yaptığımızı biliyorsun." Dönülmez bir yemin etmişti ve Amon'un çalıntı tahtında oturmasının tek nedeni buydu. Ateş Lordu ona geride bıraktıkları on yılda anlaştıkları gibi her şeyi vermişti.

Sırları hariç.

"Amon diğer vârislerin dünyaya kaçırıldığını biliyor, su vârisinin de kaçırıldığını düşünecektir." Şafak sarayda kimsenin olmadığını biliyordu, burası artık onun evi bile sayılmazdı. Burada görülmemesi gerektiğini biliyordu ama ormanda dolaşıp durmaktan çok sıkılmıştı. Kendini bildiğinden beri bir askerdi ve çok uzun yıllardır Ateş Krallığı'nın muhafızıydı. Şimdiyse Büyük Yıkım'da zorla sadakatsiz olduğunu ilan etmek zorunda kalmış ve kendini işe yaramaz hissetmeye başlamıştı.

Ateş Lordu başını kaldırıp onaylamaz şekilde ona baktı.

"Elbette tahmin ediyor," dedi. "Ama Elemental'den uzak vârisleri öldürmek yerine diyardaki en güçlü lordun köleliğini tercih ediyor." Kendi kendine içinde bulunduğu duruma inanamayarak güldü. "Pisli-

gin teki ama aptal değil." Elbette sevgili babası sadece anne sevgisine muhtaç olduğu için Gela'yı koruduğunu sanıyordu ama asıl koruduğu en nefret ettiği ve ismini duymak dahi istemediği vâristi.

"Bu yüzden ona, onları yakalamayı ben teklif edeceğim."

Şafak hararetle salonun ortasına doğru yürüdü.

"Sen ne dedin?"

Ellerini saçlarının arasından geçirip yaslandı. Ağrıları hâlâ öyle keskindi ki hareket ettiği her saniye azap veriyordu.

"Şimdiden yıllar geçti. Kalan yıllar da geçecek ve vârislerin peşine o gün geldiğinde zaten düşecek. En azından onların peşine taktığı katil ben olmalıyım." Şifacıların yaptığı iğrenç iksir karışımlarından biraz daha içerken yüzünü iyice buruşturdu.

"Onu öldürmüş gibi yapacaksın."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Güçlerini engelleyeceğim. Amon onu öldürmek yerine deli gibi korktuğu Su Krallığı'nın karşısındaki acizliği ile kendini teselli edecek."

"Bu senin için bile çok riskli bir hamle." Muhafız onu sorgulamıyordu ama yine de şüpheli bakışlarını üzerine dikti.

"Başka bir savaş çıkarmadan onu bu diyara getirmenin başka bir yolu yok. Bir şekilde taşları alıp Amon'u zayıf düşüreceğimi sanmıştım ama tanrıçalar giderayak yapabildikleri bütün numaraları yapmışlar. Amon taşların korumasına sahip, gücüne değil. Lordlar taşlara dokunamıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sevgili babacığım bir şeylerin peşinde olduğunu anlayıp kendisi gösterdi. Taşlar kendi koruma büyülerine sahip bu yüzden Amon'u da dokunulmaz kılıyorlar ve bir lordun geri alamayacağı şekilde mühürlenmişler."

"Böyle bir şey mümkün mü?"

"Denedim," diye mutsuz bir şekilde onayladı. "Ariana da teyit etti."

"Ariana'ya hiçbir zaman güvenmediğimi biliyorsun."

"O da bizim gibi üzerine düşeni yapıyor sadece."

Şafak bitap düşmüş hissederek karşısındaki koltuklardan birine oturdu. "Peki, ya diğer vârisler?"

"Hava vârisini Sina'ya teslim ederiz, ne yapacağına kendisi karar verir. Toprak vârisinin ise bir tehlikesi yok. Aslında onu öldürüp Amon'un biraz daha güç kazanmasını engelleyebiliriz." Düşünceli bir şekilde yeniden eğilip haritaları incelemeye koyuldu. "Ama bunun yerine toprak vârisini, su vârisine itmeliyiz. Bulundukları diyarda onları yan yana getirmenin bir yolunu bulacağım. Toprak vârisi kim olacak bilmiyorum ama su vârisini sevmek zorunda. Buraya geldiklerinde birbirlerini korumak zorundalar."

"Peki ya ateş vârisi?" diye sordu muhafız merak içinde. "Büyük Yıkım'da bu diyardan birçok çocuk kaçırıldı, bazılarının vâris olduğunu biliyoruz. Ya ateş vârisi de geri dönenlerden olursa?"

Lord Daren gözlerini papirüs kâğıtlardan almadı. Bunu kendisi de sık sık düşünüyordu. Ateş Krallığı'na, annesinin döneminden daha uzun zamandır vâris doğmamıştı. Krallığın lanetli olduğuna neredeyse inanacaktı. Ama aklı hâlâ Gökyüzü Tanrıçası'nın o gece söylediklerini ölçüp biçiyordu. Bir melez, demişti su vârisi için. Ve ateş onun ellerinde evcilleşecek. Bütün işaretler onun aynı zamanda Ateş Krallığı'nın vârisi olduğunu gösteriyordu ama Lord Daren bunu en yakın dostu olan Şafak'tan bile sakladı. Koruma içgüdüsü diğer her şeyden daha baskındı.

Kurnazlık zekâyla beraber geliyordu ama Lord Daren, ateş vârisinin yıllar önce kendisini bir büyüyle gizlediğinden ve aslında burnunun dibinde olduğunda o zamanlar bile habersizdi. Ariana krallığını reddedip vârislik bağını kopardığında Daren henüz krallığın lordu olmamıştı ve bunu öğrenen ağabeyi ona gerçeği söyleyemeden yok olup gitmişti.

"Ateş vârisi yeniden doğarsa olması gerektiği gibi krallığına destek olacak yalnızca," diye geçiştirdi. "Odaklanmamız gereken toprak vârisi, o her şeyin dengesini sağlayabilecek tek kişi."

"Bu konu üzerine çok düşünmüşsün." Şafak gerçekten etkilenmiş bir şekilde saygıyla gülerken Daren neredeyse kahkaha atacaktı ama hem içindeki hem dışındaki ağrılar buna izin vermiyordu.

"Yıllardır başka bir şey düşünmüyorum ki." Gözlerini kapatıp başını arkaya doğru yasladı. Yıllardır yaptığı her şey ya onun içindi ya da onu inkâr etmek içindi. Ama inkâr etmeye çalışırken bile içini büyük bir korku kaplıyordu. Onun hayalini bile bir şekilde sevmeyi becermişti.

"İkiz alevi ha..." Bunu gülerek söyledi. Kapalı gözlerinin ardından Gece Yarısı Lordu da gülümsedi.

Kim olursa olsun, ne olursa olsa onu sevecek biri...

"Peki ama onları nasıl bulacağız?"

Geniş kapının ardındaki ses sorusunu cevapsız bıraktı. Ayağa kalkarken eğilip yanıt için bekledi. Uzun zaman sonra kendisini asker gibi hissetmesini sağlayan bir şeyler oluyordu ve bu kapının ardındakinden daha önemliydi.

Daren bu heves karşısında gözlerini devirdi.

"Diğer vârislerin nereye götürüldüğünü biliyorum. Sadece su vârisinin nereye gittiğini bilmiyorum." Ve asıl önemli olan da onun nerede olduğu. Bu yüzden kahrolası harita üzerinde on yıllardır çalışıyordu. Harita tılsım yazmalarıyla işlenmişti. Alemler arasındaki perdeyi, yırtıkları, yamaları ve boyutların giriş çıkış kapılarını gösteriyordu. Ama bazı dikişler birbiri üzerine düğümlenmişti. Mağaradaki geçit kimsenin bilmediği bir kanal olduğu için haritalarda yeri yoktu. Daren sadece ihtimalleri en aza indirmeyi deniyordu.

"Daren..." Şafak söyleyeceği şeyde tereddüt ediyordu. "Biliyorsun, hayatta olmayabilir."

"Hayatta," dedi çabucak. "Olmasa bunu hissederdim. Ruhen hayatta ama bir gün yeniden doğacak. Ve o gün de hissedeceğim. İkiz alevler birbirini tamamlar. Diğeri olmadan eksik kalır. Mıknatıs gibi. Varlığı beni kendine çekecek."

"Karadul'u bulabildin mi?" Çenesini sıvazlarken muhafızı da onun kadar düşüncelere dalmıştı. Rahatsızca başını iki yana salladı. O da bambaşka bir meseleydi.

"Evran'ın onu nereye sakladığını bilmiyorum. Ya gözümün önünde göremiyorum ya da göremeyeceğim kadar uzakta. Ama her ne olursa olsun Karadul Amon'u durdurmak için tek şansımız. Ondan daha çok nefret eden başka birini tanımıyorum ve onun kadar güçlü başka birini de." Elbette bu son çaresiydi. Babasını yok etmek için annesini geri döndürüp başına daha büyük bir bela almak istemiyordu. Annesi nasıl oyuna gelmişti bunu hiçbir zaman bilemeyecekti ama Amon'dan daha tehlikeli olduğunu biliyordu.

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Şafak pencereye doğru ilerleyip dışarıyı izlerken. "Arın'ın, Amon'un planlarını nasıl görmediğini, ölümünü almadığını anlamıyorum. Öldüğüne inanamıyorum." On yılları geride bırakmak izleri silmeye ya da olanı unutturmaya yetmiyordu. Zaman her geçen gün kayıpları daha acı şekilde yüzlerine vuruyordu. Eski muhafız pencereden dışarıya bakarken ürperdi. Artık karanlıkla lanetlenmiş krallığın dışı kurak ve köhneydi. Ama nereden bakarsa baksın gördüğü manzara bundan farksız değildi. Diyarı Su Krallığı'nın yönettiği zaman sihri görebiliyorlardı şimdi ise sadece hayalet izleri vardı. Toprak Krallığı onlardan varoluş amaçlarını dahi almıştı.

Evrendeki en sevdiği yaratığın kaybı hâlâ Daren'in içindeki yaralardan biri olsa da neden doğduğunu biliyordu. İstese de istemese de o kanı bozuk tanrıçalar içine o tohumları ekmişti. İyiliği ve kötülüğü yatıştıran olmak zorundaydı. Bu yüzden sadece sustu.

"Keşke onu geri getirmenin bir yolu olsaydı." Genç muhafız, içinde bir umutsuzluğun kabardığını hissetti. Saray gözüne birden daha boş ve daha büyük göründü. Heybetiyle bilinen Ateş Sarayı şimdiden ev olmaktan çıkmıştı. Eski kitaplardaki çizimlerden bir farkı yoktu. Sadece vardı, sadece bir zamanlar burada diyarın en

görkemli sarayı vardı dedirtiyordu ama baktığın zaman artık onu göremiyordun.

"Bunu yapmazdım." Gece Yarısı Lordu sıkıntıyla omuzlarını oynattı. "Arın, Amon'un planlarını görmedi çünkü kendi büyük planlarına odaklanmıştı." Aynı umutsuzluğun onu da içine çektiğini sandı. "Kayıp su uygarlığını arıyordu, onu ararken kendini kaybetmeye başladı. Bu yüzden insan diyarıyla Elemental'i birleştirmeyi kafasına koydu. Ve bulana kadar durmayacaktı. Orman ve Ağaç Krallığı gibi Amon'dan önce kendi kendini yok edecekti." Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi soluklandı nihayet. Varlığının son demlerinde Su Lordu Arın'ın düşündüğü tek şey buydu: kayıp su uygarlığı. Diyardan da, dünyadan da daha büyük. Evrenin doğduğu yer. Asıl yönetmek ve yaşamak istediği yer. O dünyayı değil, dünyanın da doğduğu yeri istiyordu.

"Atlantis dedikleri yer mi?!" Gözlerini hızlı hızlı kırptı. "Oranın bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Hazinlarına göre Atlantis. Efsane değil. Arın, Sais şehrinden birçok insanla konuştu, rahiplere davetler verdi. İndus Nehri vadisinde yaşayan Aryenler onun yakın dostuydu. aklını bulandıran da onlar oldu."

"Aryenler, insanlar için bile eski bir lehçe. Soylu olanlardan bahsediyorsun, değil mi?"

"Ta kendileri. Arın bilgi topluyordu ve gidebildiği kadar eskiye gitti. Peşinde olduğu şey buydu."

"Elemental'i bu yüzden insanlara açtı..." Şafak kendi kendine mırıldanırken Lord Daren ağır ağır başını salladı.

"Ad kavminden geriye kalanlar için büyük bir arkeoloji ekibi oluşturdu, Mu uygarlığından kalan saklı toprakları sık sık ziyaret etti."

"Peki ne buldu?" Artık çatık kaşlarıyla onu dinleyen adam oturma gereği hissetti.

"Tarihten daha fazlasını değil. İlk su uygarlığı kibirlerinden dolayı cezalandırıldılar ve diyarları okyanusun dibine çöktü. Arın bunun bir çöküş değil kutsanma olduğuna inanıyordu. Yine kimse olanlardan ders almadı. Tıpkı onun gibi Amon da ders almıyor. Dengeyi sürekli bozuyorlar. Su uygarlığı yok oldu. Ağaç krallığı lanetlendi ve yok oldu. İnsan diyarı koç kez yok oldu ve yeniden doğdu. Bin bir felaket yaşadı. Ama kimse akıllanmıyor. Bu yüzden ölümü sonsuza kadar benim için acı verici olacak ve bu şekilde yok olmasını da hiçbir zaman sindirmeyeceğim ama denge korunmak zorunda. Bazen kötülüğü devirmek için daha kötü olmak zorundasın. Arın kendini de diyarı da bir felakete sürüklüyordu. İster inan ister inanma, Elemental istese onun ölmesine engel olurdu."

"Bazen gerçekten annen gibi konuşuyorsun."

Genç askerin beklenmedik cümlesi Gece Yarısı Lordu'nun gözlerinin kararmasına neden oldu. Darbe uzun zaman sonra ani çarpmıştı.

"O gece ben Elemental'den bir şey çaldım o da benden kanatlarımı çaldı. Annem kötülüğün beden bulmuş hali olabilir ama o bir dindardı ve Elemental'e inanıyorsa ben inanmamak gibi bir aptallıkta bulunamam." Ama bu onu dinleyeceği ve tapacağı anlamına gelmiyordu. Ateş Krallığı'nın günahlar kraliçesi Vera, kendi seçtiği adıyla Lilith, Daren'in ona yaşattığı her şeye rağmen hayranlık beslediği bir kadındı. Onu bir anne olarak değil, bir lider olarak hayran olunası buluyordu. Kötülük zekâ ile desteklendiğinde iyi olanı yapmaktan daha sağlam bir barikat kurardı, bu Daren'e öğrettiği ilk ve belki de tek şeydi.

Yeniden kapı çaldı.

"Kim bu?" dedi rahatsız bir şekilde.

"Şifacı kadın." Şafak kapıya doğru giderken mahcup bir şekilde güldü. Hem kadının varlığını unutmuş hem de onun geleceğini haber vermeyi unutmuştu. Lord Daren bir süredir ıstırabına kimseyi yak-

laştırmıyordu. Geride bıraktıkları her on yıl onu başka birine çeviriyor ama günün sonunda yine kendini bu sarıya kapatıyordu.

"Ah, bir tane daha mı?" Elleriyle boynunu ovmaya çalışarak uzlandı. On yıllar sonra bile kanatları olmadan dengesini zor zor sağlayabiliyordu ve sanki omurgasını sökmüşler gibi bir ezap çekiyordu. Köklerinde binlerce iğne buz tutmuştu onları ne dağlayabiliyor ne de çıkarabiliyordu.

"Bu defa Su Krallığı'ndan. Yaşadığı öğrenilirse önce onu, sonra onu bulduğum için beni öldürürler." Güldü ve kapıyı açtı.

"Buraya gelmeyi nasıl kabul etti?"

Şafak tek kaşını kaldırarak sırıttı.

Su halkı cehennemden pek hoşlanmıyordu. Ve elbette neler kaçırdıklarını bilmiyorlardı.

"Gela'nın hizmetkârıymış, seni tanıyor."

"Ah, harika..." İçtenlikten uzak bir sesle yavaşça ayağa kalktı.

Bin yaşından daha büyük görünen bir kadın iki bükülüm şekilde içeriye gelirken kolunda yürüyebilmesi için ona destek olan iki kişi duruyordu. Şafak'a kaşlarıyla işaret verdi. Kızları durdurup yaşlı kadına o destek olmaya başladı. Kızlar başını yerden kaldırmadan geriye doğru yürüdü. Kapı kapandığında nefes verip omuzlarını yeniden kamburlaştırdı. Dik durmanın her saniyesi acı içinde geçiyordu.

"Lordum," diye başını eğdi bilge görünen kadın. Yüzünde masanın üzerindeki haritalardan daha çok çizgi vardı. Bu, Alfinlerde oldukça nadir görünürdü. Onlar bedenlerinin yaşını, nasıl görünmek istediklerine göre durdurabilirlerdi ve çoğu yaşlanmayı tercih etmezdi.

"Rahat olabilirsin," diye geveleyerek elini salladı.

"Yaralarınıza bakmadan önce bir şey sormak istiyorum. Muhafız güvenli midir?" Tok çıkan sesi ve söyledikleri karşısında şaşırsa da "Öyledir," diye cevapladı. Yaşlı kadın Şafak'ın kim olduğunu belki de eskiden kim olduğunu biliyordu, hem de neredeyse birbirine yapışmış gibi duran kapalı gözlerinin ardında.

"Tek bir soru lordum." Ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi. "Önemli olan güvende mi?"

Önemli olan...

Gela'dan değil, küçük kızdan bahsediyordu.

Gözlerini kısıp kadını baştan aşağı kontrol etti. Bunu Gela'nın hizmetkârıysa bilmesi mümkündü ama hiçbir şeyi şansa bırakmamalı.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum, artık kimse güvende değil. Şimdi gel de bak şu yaralarıma." Bunu kaçıncı kez yaptığını bilmiyordu. Sırtını döndü ve pelerini kendi başına çözüp masanın üzerine düşmesine izin verdi. Bacaklarıyla masaya yaslanıp kambur duruşunu desteklerken gömleği de yavaş yavaş çıkarıyordu.

Kadın Şafak'ın yardımıyla yanına kadar geldi. Ama diğerlerinin aksine bir şeyler sürüp durmak yerine avucunu tenine değdirmeden yaraların üzerinde dolaştırdı. Başını salladıktan sonra geri çekildi. Huysuzlanarak Şafak'ı bir kenara itti. Lordun önüne geldi, avucunu bu defa da göğsünde değdirmeden dolaştırmaya başladı.

"İlacınız bende ama şifanız bende değil lordum," diye sevecenlikle güldü. Biraz önceki aksi halinden eser kalmamıştı. Anlam veremeyerek Şafak ile birbirlerine baktılar. Muhafız bilmiyorum derecesine omuzlarını silkti.

"Sırtınız yaralanmış ama size asıl acı veren kalbinizde." Elindeki deriden çantayı karıştırdı ama bulamayınca her şeyi yere döktü.

Göz devirerek Şafak'a kaş göz yaptı. Eğilip kadının döktüklerini topladı ve daha kolay ulaşması için masanın üzerine yaydı.

"Chiron isimli bir asteroid vardır lordum..." Başıyla selamladı ve otları birbirinden ayırmaya başladı. "Bir türlü kapanmayan, kapatmaya çalıştıkça daha çok açılan yarayı temsil eder. Herkes için farklıdır bu yara. İnsanlar için de Alfinler için de. Kimi zaman sizin gibi çok güçlü Lordlar için de. Bazılarının paradır, bazılarının aldatılma korkusudur, terk edilmedir, sevilmemektir, başarısız olmaktır..."

İyice kaşlarını çatmış şekilde dinlemeye devam etti.

"Kendimize itiraf edemediğimiz korkularımızdır. Bizimle olan ve daima bizimle olacak olan gizlediğimiz yaralarımızdır." Çıkardığı ıhlamurları alıp burnuna götürerek biraz kokladı.

"Bunun tek merhemi ıhlamur olsa da şifası gönlünüzdeki yarayı açandır." Yeniden içtenlikle gülümseyerek birkaç avuç ıhlamuru ona doğru uzattı. Elinin içindeki ıhlamur çiçeklerine baktı

Ihlamur.

Kadın teşvik eder gibi ellerini kaldırdı ve koklamasını işaret etti. Ağır ağır burnuna yaklaştırdı ve yavaşça bitkinin özünü içine çekti. Önce yaşlı bir bunak olduğunu düşünmüştü ama anıyeler içinde acıları da azapları da hafifledi ve o büyük ağırlıklar yavaşça üzerinden çekildi.

"Sık sık için bundan lordum, size bakınca yaralarınızın ne kadar çok olduğunu görüyorum."

•••

Mağarayı onarmak, dökümtüleri toplamak ve dünyaya açılan o kapıyı bir kez daha zorlamak tam elli yılını almıştı. Su Krallığı'ndan geriye kalan, Tanrıça Gela'nın kutsadığı ve su vârisine giden tek yol olan küçük göleti iyileştirmek elli yılını aldı. Ama tek bir an bile şikâyet edip vazgeçmedi.

Ama bir şekilde yeniden oradaydı.

Mağaranın içinde, artık diğer tarafa nasıl çıkacağını biliyordu. Ve tüm bedeninde onu hissediyordu. Bu ateşin sıcaklığının çekimi gibiydi. Yakacağını biliyordu ama yine de alevlerin içine atlamaya hazırdı.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye sordu Şafak. "İlk gittiğinde dönmenin yolunu bulmamıştın." Kahkahasına ters ters baktı.

On yedi yıl önce Sirius yıldızı nihayet yeniden parladığında bunu tüm varlığında hissetmişti. Yeniden doğuş sancısı onu günlerce uy-

kusuz bırakmış, gökyüzünde asılı olan o tek yıldız Ateş Krallığı'na yeniden sabahı hissettirecek kadar çok parlamıştı.

Bu suya ilk atladığında ve insan diyarına geçtiğinde tek başınaydı. Toprak vârisini bulmuş ve onu su vârisinin yanına götürmüştü. büyükbabası olacak adama emanet etmiş ve hayatları boyunca birlikte kalacaklarının sözünü almıştı. Ama dönmek sandığı kadar kolay olmamıştı. haftalarca okyanusun içinde buraya açılan kapıyı aramıştı durmuştu.

"İşaretledim dedim ya," diye terslendi Daren. "Gidip kontrol etmeliyiz. Çok az kaldı. Bugün tek şansımız. Amon kuraklığa yenik düştü ve kendini Kerberos'un koruduğu kapılara kapattı. Vârisleri aradığını biliyorum. Onu öldüremedik ama en azından onların iyi olduğuna emin olmalıyız." Derin bir nefes aldı ve bir kez daha düşünmeden sabırsızlık içinde suya atladı.

Su ilk önce ikisini de reddetti ama eninde sonunda Daren'i tanıdı. Onun karşısında direnmekten vazgeçti. Birine aitti, aynı zamanda diğerininydi. Ateşin de bir gün onun ellerinde evcilleşeceği gibi. Toprağın boyun bükeceği gibi.

İnsan diyarında okyanusun ortasında açtılar gözlerini. Küçük kız buraya ilk düştüğünde beraberinde getirdiği sihirli su oluk oluk akmış, saçlarının üzerine döküldüğü kumlar ırkı gibi aklarla kaplanmıştı. İnsanlar için büyüleyici bir doğa olayıydı ama aslında büyünün ta kendisiydi. Ve insanlar daha önce de sihri gördüklerinde yaptıkları gibi burayı da ele geçirmek, buraya da sadece kendileri sahip olmak istemişti. Güzelliği bölmüş ve etrafına bir şehir inşa etmişti.

Yüzerek kıyıya çıktılar. Hava aydınlıktı ama güneş yavaş yavaş batıyordu. Gece yarısına kadar vakitleri olduğunu düşündükçe acele ediyor ve ezberlediği yerlerden hızla geçiyordu.

"Vay canına!" dedi Şafak... İnsan diyarına ilk adım atışıydı. Daren daha önce burayı onlarca kez dolaşmıştı. İnsanlar birçok konuda

yok edici olsa da sanat konusunda kendilerini epey geliştiriyorlardı ve var ettikleri şeyler de yok ettikleri kadar kıymetliydi.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Öncelikle şu deri savaş kıyafetlerinden kurtuluyoruz." Adamın üzerindeki otellere ve evlere bakıp sıntı. "Sonra da bir tekne çalıp karaya gidiyoruz. Buradan çok uzak değil. Gel, hadi."

Kot pantolonlar ve tişörtler her ne kadar rahat olsa da ikisi de birbirine baktığında bu durumu yadırgayıp derin kahkahalar attı. Şafak kendisi için kırmızı bir üst ve kot pantolon seçmişti. Daren eline ilk gelen mavi tişörtü ve siyah pantolonu kapmıştı. Tam üstlerine göre olmasa da iş görüyordu. Butikten çıkarken görevlinin avucuna neredeyse bir avuç yakut bıraktığında satıcı kız gözlerini kabindeki deri kıyafetlere dikmiş ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Arkalarından birilerinin bugün panayır olup olmadığını sorduklarını işitti ve gülerek devam etti.

Limana vardıklarında "Bunu kullanabilecek misin?" diye sordu Şafak. Onun için insanlarla ilgili her şey tuhaftı. Başka bir çağın içinde olduğuna emindi. Başka şartlar altında burası oldukça eğlenceli olabilirdi. Özellikle yolun karşısına geçerken gördüğü o tuhaf tekerlekli araçlar epey ilgisini çekmişti.

"Sürat teknesi diyorlar buna..." Daren omuz silkti. "Ne kadar karmaşık olabilir ki..." Yaklaşık yarım saat süren uğraşın sonunda ikisi de işin içinden çıkamayınca marinadaki görevlilerden biri yanlarına geldi. Adam zaten çalmak üzere oldukları tekneyi sürücüsü olmadan nasıl kullanmayı düşündüklerini sorgulayıp durdu.

"Tekne size mi ait?"

"Hayır, sadece gerekli."

"Size ait olmayan bir tekneyi mi kullanmaya çalışıyorsunuz?"

"Burada duruyordu."

"Ama size ait değil."

İkisi de görevlinin konuşmalarına anlam veremiyordu. Elemental'de hiçbir şey hiç kimseye ait değildi. Evler, yataklar, yemekler, bahçeler, kıyafetler, atlar... herkes her şeyi paylaşırdı ve bunun için sormalarına gerek yoktu. Bir şey ihtiyaç dahilinde kullanmak için yapılırdı, ihtiyacı olan biri varken öylece bir yerde durmasının nedenini anlamamışlardı. Neyse ki Elemental'de her mağaranın dibinde bulunan küçük elmaslar görevlinin susması için yeterli olmuştu. Dahası olduğunu görünce onlara yardım bile teklif etmişti. Daren'in insanlarla ilgili ilk keşfi parlayan küçük taşları ne kadar sevdiğiydi. Belli ki insan diyarında olmayan şeylerdi bunlar, yoksa biraz taş için neden bu kadar değişsinlerdi ki...

İlk önce karşı kıyıya gittiler. İnsan şehirleri kalabalık, bunaltıcı ve kurallarla doluydu. Araçlar, hayvanlar, sokakta yaşayanlar, oradan oraya koşanlar... Hepsi dışarıda dolaşmak için anlaşıp aynı günü seçmişti sanki. Onu okulunun yaptığı bir şölende bulmaları saatlerini almıştı. Önce deniz fenerine gitmişti ama orada hiç kimse, hatta kıza dair bir iz bile yoktu. Oysa bu fener onu ilk ziyarete geldiğinde burayı yeniden bulmak için Daren'in kayalardan oyduğu bir işaretti. Sonra evlerine gitti, büyükbabasına ulaşmayı denedi ama öğrenebildiği tek şey herkesin gece mezuniyet partisine katılacağıydı. Diğer evdeki bir kız söylemişti bunu. Şafak ona nezaketen küçük parlak taşlardan uzattı ama kız gülerek sadece numarasını vermesinin yeterli olacağını söyledi. Şafak ne tür bir numara olduğunu sorup anlamaya çalışırken Daren pes ederek kızdan sadece okul dedikleri yere nasıl gidebileceğini öğrenmek istiyordu.

Sonunda işte buradaydı.

"İsmi ne?" diye sordu Şafak.

"Ben ona Yıldız diyordum ama dünyada ne isim verdiklerini bilmiyorum." Omuz silkip okulun içindeki kalabalığa karıştı.

"Mezuniyet partisi koridorun sonunda çocuklar," diye seslendi biri. Üzerinde takım bir etek ceket olan kadına başlarını salladılar.

Diyarda öğrendikleri ikinci şey insanların söylediği her şeyden kafalarını sallayarak kaçabildikleriydi.

"Siz kaçıncı sınıfsınız?" Yüzünü asıp gözlüğünü düzeltti. "Üniversite öğrencileri her yıl bu partileri sabote etmese olmuyor mu..." Cık cıklayıp onları dış kapıya doğru sürükledi. Denedikleri ve söyledikleri hiçbir şey eğitim görevlisini ikna etmedi. Hatta bir avuç dolusu elmas bile.

"Tamam," diye pes etti Şafak. "Sen dur, ben etrafa bakınayım. Girecek bir yer vardır illa ki."

"Ben de diğer tarafa bakayım."

O binanın etrafında dolaşırken Darea yeniden bir akıma yakalanmıştı. Dudakları kıvrıldı. Burada bir yerde olduğunu biliyordu. Burada bir yerde olduğunu hissediyordu.

"Hey, bu gece benimle dans eder misin?" Yanından geçen birkaç kız kıkırdayarak ilerledi. Onlara göz kırparak devam etti. İnsan kızları Elemental karşısında hep böyle büyüleniyordu.

Ama onun büyülemeyi umduğu bir kişi vardı.

Binadan uzaklaşıp diğer bloğa doğru yürüdü. Neredeyse çıkışa varmıştı. Buraya onu ayaklarının değil onun çağırdığına adı kadar emindi. Yolları ezbere biliyor gibi dönüyor, merdivenleri iniyor, hiç sağına soluna bakmadan belli bir noktaya doğru gidiyordu. Arabaların park alanına girdiğinde aceleci adımlar atmaya başlamıştı. Alt kata indikçe etraf sessizleşiyordu. Kalabalık azalıyor ve onun çekimi daha da kuvvetleniyordu.

Sıcak ve yumuşak bir gündü. Hava kararmış olsa da Alfin gözleri yıldızların parlaklığını seçebiliyordu.

Ama başka bir yıldızdı onun görmek istediği.

Ve sonunda onu arabaların arasında buldu. Kırmızı bir arabanın önünde bekliyor ve elindeki aygıta bakarak söyleniyordu.

Daren on yıllar sonra yeniden ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Kanatları yoktu ama bir şeylerin uçtuğuna emindi. Daha önce onu iki kez görmüştü. Biri Büyük Yıkım sırasında mağaradan, ikincisi yeniden doğduğunu hissettiğinde onu bu boyutta güvenceye alırken ve o yine bir bebekken. Ama şimdi diğerlerinden farklıydı. Şimdi o küçük kız değildi. Şimdi bir yıldız gibi parlıyordu ve insanlar göremiyordu ama şakağının hemen üzerinde çok parlak bir mavi çemberin içinden okyanuslar taşıyordu. Etrafında kozmik bir ağ örülüydü. Işıldıyordu.

Daren duyduğu kanat seslerini birden daha da irkildi. İçindeki boşluğun, yırtıkların, yamaların hepsi yok olmuştu. Kızın üzerinde gördüğü bütün saf ışık şimdi onun içine dolmuştu. Kulaklarında yusufçuk kuşlarının kanat çırpışı dalgalanıyordu.

Hem de diyardan ve krallığından bu kadar uzakta olmasına rağmen.

Onu çok iyi tanıdığını düşündü, ona karşı öyle büyük bir özlem çekti ki bir an önce gidip kollarını etrafına sarmak istiyordu. Kaybettiği kanatları, kaybettiği ışığı, kaybettiği dostluğu, hiç sahip olmadığı bir sevgiyi... Hepsi bambaşka parlayan bu kızda bir araya gelmişti. Gece Yarısı Lordu Daren içinde mutlak bir ışık huzmesinin doğduğunu hissetti, yeniden gökyüzünde salınıyormuş gibi hissetti, en sevdiği dostu Arın'ın benzerini hissetti, o kız için her şeyi yapabilecekmiş gibi büyük bir arzu hissetti. Sevgi dedikleri şey de belli ki buydu. Hem istediği hem de kaybettiği her şeydi.

"Haydi ama Ayz, külkedisi bile prensini bu kadar beklemedi!" Kulağında tuttuğu şeye bağırırken oldukça sevimli göründüğünü düşündü Lord Daren. Ama kime bağırdığını merak ediyordu.

Prensini beklerken... Kendine burada bir prens bulmuş olamazdı, değil mi?.. İnsanları öldürmeyi tercih etmezdi ama bulduysa bunu düşünmesini gerekecekti. Ya da Amon'un dünyayı yok etmesine izin verir ve kendisi bir şey yapmazdı.

"Yolu bulabilsem gideceğim!" diye bağırdıktan sonra elini kulağından uzaklaştırdı. Aygıtı çantasına koyup yavaşça başını kaldırdı. Cam gibi parlayan iri, mavi gözleri Daren'in alev mavisi gözlerini buldu. Aralarında o kadar az mesafe vardı ki alev ve su birbiriyle çarpışsa kimse yadırgamazdı.

Lord daha da panikledi.

Onu görmemesi gerekiyordu.

Şimdi olmazdı.

"Hey sen!" diye seslendi kız ona doğru yürüyerek. "Nihayet. Şu partinin nerede olduğunu biliyor musun? Yön algım berbattır benim. Aptal arkadaşım da gelmek bilmedi." Sesi sanki havada bulutlara karışıp dağılıyordu. Bu kadar sinirlenecek ne vardı söylediklerinde, bilmiyordu bile.

"Bana mı gülüyorsun sen?! Herkes her yeri bilmek zorunda değil ukala dümbeleği." Elbisesinin eteklerini kaldırıp yanından geçip gitti.

Gülüyor muydu?

On yılları sonra.

"Bekle," dedi. Refleksle uzanıp kolundan tutu. Bir dejavu ânını yaşadı ikisi de. Daren yıllar önce o mağaranın içinde bir yansımaya uzanıp yine aynı şeyi dilemişti. Ama bu defa ellerinin arasında boşluk değil kanlı canlı varlığı duruyordu. Ona dönerken kızın saçları yüzüne çarparak savruldu. Tüm kokusu şimdi burnuna dolmuştu. Ve nefesini soluduğu an tüm ıstırapları son bulmuştu.

Merhem ıhlamur olsa da şifası gönlünüzdeki yarayı açandır.

Bakışları yeniden buluştuğunda, dokunuşunu hissettiğinde gözlerinde bir şeyler değişti. Bir çarpışma gibi. Tersle düzün, geceyle gündüzün, ateşle suyun birbirine çarpması gibi. Onları o âna bağlayan şey zaman değildi artık, orada durmalarının nedeni yer çekimi değildi. Tüm kapıları açılmış bir baraj hızla akıyordu, söndürmek için alevleri. Hissetmemesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Daren kadar şiddetli hissetmişti.

Ama yavaş yavaş yüzü asıldı, gözleri doldu, dudakları dümdüz bir çizgi halini aldı. Acı çekiyormuş gibi baktı. "Sen de kimsin?"

Ruhların tanışması, iki kişiyi tek bedende buluşturması...

Senin diğer yarınım.

Senin eksik parçanım.

Senin hiç kapanmayacak yaranım.

Seni mahvedecek olan da benim, kurtaracak olan da.

Sana yaklaşmaması gereken de benim, uzak kalamayan da.

"Yolunu mu kaybettin?" diye fısıldadı Gece Yarısı Lordu. Kendini toparlamak için yutkunarak elini kendine çekmeyi başardı. Avucu onun soğukluğuyla irkilmişti.

"Partiye nereden gideceğimi bilmiyorum."

"Yolu sana gösteririm." Yavaşça gülümsedi.

Her zaman, yolu sana gösteririm.

"Teşekkür ederim." Durgunlaşmıştı. O histen çarpıldığını biliyordu. Ne olduğunu anlamıyordu. Hayatında ilk defa gördüğü bu adamın neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamıyordu.

"Hiç önemli değil." Sırıttı. "Ama ilk dansını alırım."

"He?" dedi kız refleksle kaşlarını çatarak. Daren bu tepki karşısında kahkaha atmamak için dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı.

He...

Bu onu çok eğlendirmişti. Kim olduğundan haberi yoktu, bir soylu gibi değildi, bir leydiyle uzaktan yakından alakası yoktu. O tüm bunların dışındaydı. Tıpkı onun için istediği hayat gibi. Onun hayatını bir gün yaşayacaklarından olabildiğince uzakta inşa etmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Çok güzel bir çocukluk yaşamasını istemişti, çok eğlenmişti, çok yakın dostları olmasını etrafında. . Kendini hep güvende hissetmesini. Herkesin onu seveceği bir şehir inşa etmişti bu boyutta. Bir gün o an gelip çatacaktı kapının fırtına yüklü bir bulut gibi. Onu kimse sevmeyecekti, bir daha hiç gülümseyemeyecekti, ondan nefret edeceklerdi, kimse onunla yakınlık

kurmak istemeyecekti, kimsesiz bir krallığa sahip çıkmak zorunda kalacaktı. Kimsesiz kalacaktı. O gün gelene kadar kızın onden mahrum bırakılacak her şeyi yaşamasını istemişti ve şimdi karşısında hayattan keyif almış bir kız duruyordu. Gözleri şaşkın ama mutlu bakıyordu. Omuzları dik, insanların gözlerine bakmaktan çekinmiyor, onunla konuşmaya da utanmamıştı. Kendine güveniyordu, ihtiyacı olan da buydu. Onu büyüten ihtiyar gözcüye vaat etiklerinden daha fazlasını vermeye kızı gördüğü ilk anda karar verdi.

"Yolu gösterecek misin artık?" diye soludu kız huysuzlanarak. Üzerinde açık mavi, tülden etekleri yere kadar uzanan bir elbise vardı. *Evet, bu senin rengin.* Saçlarını serbest bırakmıştı. Saçları çok uzundu, yüzünü çoğunlukla kapatıyordu. Ama kocaman mavi gözlerini hiçbir şey, bahse girerim onun gibi bir karanlık bile kapatamazdı.

"İstemediğin zamanlarda bile." Daren eliyle geldiği yönü işaret ederek önden geçmesi için bekledi. Kız bir kez daha anlam veremediği cümleyi sorgulamadan yola koyuldu.

"Seni daha önce gördüm mü?" Sesi ne kalın ne de inceydi. Soruları meraklı değil, geçiştirmek için sorulan, belki sadece sormuş olmak için sorulanlardandı.

"Belki rüyalarında..." Ellerini onun ellerine uzanmamak için zapt edemiyordu, sonunda arkasında birbirine kenetledi.

"Ben hiç rüya görmem," diye yüzünü ekşitti. Müzik sesi yaklaşıyordu, Daren geldiği yolun daha uzun olduğuna emindi. Ona gelirken asırlar geçiyormuş gibi hissetmişti, şimdi ise ışık hızıyla bitmişti. Bu anı uzatmak, onunla biraz daha zaman geçirmeye ihtiyacı vardı.

"Görüyor olsaydın ne görmek isterdin?" Bu sorusuyla çok ileriye gitmediğini umdu ama merak güdüsüne karşı koyamıyordu. Onun hayalleri, istekleri, arzuları, beklentileri, en sevdiği her şeyi bilmeye ihtiyacı vardı.

"Dondurma gezegeninde olmak isterdim."

Yürürken aniden duraksayıp içinden şükrederek onun yüzüne bak. tı. Kendisine durmak ve yüzüne bakmak için bir neden verdiği için.

"Öyle bir yer mi var?" Gözlerini kısarak güldü.

"Olmadığı için rüyamda görmek istiyorum ya." Dudaklarını birbirine bastırıp o da durdu. "Kocaman kaselerin olduğu bir yer." Ellerini bir kâse işaret eder gibi birbirine yaklaştırdı. "Çikolatalı, karamelli, vanilyalı."

"Eğlenceli bir yere benziyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu kız. Şimdi heyecanlanmıştı. "Bunu söylediğim zaman benimle alay ediyorlar." Sonra elini ağzına bastırarak kendi kendine kıkırdadı. "Gerçi çok da normal bir şey değil galiba."

Atalarının kimler olduğunu ve neler yaptığını bilseydin, normal bulmadığın bu durum senin için bile çok masum kalırdı. Deli uygarlığın deli vârisi.

"Normal olması gerekmiyor." Daren onu cesaretlendirmek için göz kırptı. "Kimsenin seni sınırlamasına izin veremezsin. O zaman bu senin değil, onların rüyası olur."

"Ah, ben kimsenin keyfimin kahyasına karışmasına izin vermem zaten." Yeniden yürümeye koyuldu. Tez canlıydı, yerinde durabilen biri değildi ve mücadeleci olduğunu da umuyordu.

Birisi o sırada başlarını çevirmelerine neden oldu. İlerideki koridorda üzerinde bir cüppe olan, yüzü beyaz maskeli, uzun şapkalı genç bir çocuk elindeki sepeti işaret ederek "Elma şekeri ister misiniz?" diye soruyordu etraftakilere. Daren başını ilgisizce yeniden kıza çevirdi ama kız kocaman gözlerini mümkünmüş gibi daha da açmış o sepete bakıyordu. Daren başını yeniden koridora çevirdi. Ve sonra yeniden kıza. Şimdi dilini dudağının üzerinde gezdiriyordu.

"Ondan mı istiyorsun?" diye sordu. Neden bilmiyordu, kendini neredeyse aptal gibi hissediyordu ama kızın her tepkisi onu güldürüyordu.

"Elma çok severim ben!" Ellerini birbirine çarptı. "Bir de şekerli onlar ama şimdi alırsam yemeden duramam ben. Yerim de bu güzel elbiseyi mahvederim. Sonra Ayzer de beni mahveder ki onunla hiç uğraşamam." Yeniden yürümeye koyuldu. Onunla ilgili öğrendiği ilk ve en açık şey yemek yemeyi çok sevdiğiydi. Daha önce hiç bu kadar kısa zamanda yemekle ilgili bu kadar çok konuşan birini görmemişti. Diyarın yemeklerine bayılacaktı. Ateş Krallığı'nda hiç elma yetişmediğini düşündü.

İstemese de müzik sesinin geldiği salonu bulmuştu. Birkaç kez farklı yoldan döndürüp elinden geldiğince uzatmıştı ama yine de yol bitmişti. Yan yana yürürken elinden geldiği kadar onu konuşturdu. Bir kez zaten bu belaya bulaşmıştı. Alabildiği kadar çok şey almak istiyordu. Biriktirebildiği kadar çok an biriktirmek istiyordu.

"Geldik," dedi kapıdan içeriye girdiğinde. İçerisi süslü ve hafif ışıklıydı. Elemental partilerinin yanından bile geçmezdi. İnsanların çoğu dans ediyordu, çoğu şimdiden yorulmaya başlamıştı bile. "Teşekkür ederim yeniden," diye ekledi. "Kendi masamı kendim bulurum." Kıkırdadı. Sesi müzik gibi ruhunu tırmaladı.

Sadece başını salladı.

"Pekâlâ o zaman, sonra görüşürüz." Elini sallayıp arkasını döndü. Bir an için gitmesine izin vermek istedi. Gitsin ve onu hatırlasın. Bu anı hatırlasın.

Ama yeniden kolundan yakaladı. Bu defa iki eliyle birlikte.

"Dans sözün," diye gülümsedi. Onu korkutmak ya da kaçırmak istemiyordu. "Sadece birkaç saniye olsa da sözünü tutmalısın." Olabildiğince samimi görünmeye çalışıyordu. Ama karşısına çıkan ve onun gibi davranan her adama böyle sarılmıyordur diye umuyordu.

Ellerini boynuna koyarken ölçülüydü. Yavaş hareket ediyor, ona itiraz etmek için fırsat veriyordu ama tüm kalbiyle bu an için gökyüzüne yalvarıyordu. Kızın mavi gözleri hiç onun gözlerinden ayrılmadı. Cesaretlenerek ellerini ince beline yerleştirdi ve olduğu yerde sal-

lanmaya başladı. Kolayca uyum sağlarken kendini bırakmıştı. Kalp atışlarının nasıl hızlandığını duyabiliyordu. Yanakları kızarıyordu ve bu Daren'i gülümsetiyordu. Hafifçe geri çekilip onu kendi etrafında döndürdü. Saçları bir kez daha etrafında uçuşsun, kokusu yeniden ruhuna dokunsun diye.

Gözlerini kırpmadan öylece bakıyordu. Ne soru soruyor ne de başka bir şey yapıyordu. Keşke bu anı biraz daha uzatabilseydi. Keşke biraz daha onunla kalabilseydi. Keşke bu anları hatırlamasına izin verebilseydi.

Yavaşça durdu, elini yüzüne yasladı. Saniyeler içinde buz gibi teni sıcak dokunuşuna teslim oldu. Gözlerini kapattı. İçinden bir sesin ona kaçıp gitmesini söylediğini biliyordu. Dikkatli olmasını, uzaklaşmasını. Çünkü adamın içimdeki his de aynı şeyi söylüyordu. Ama kalbi de zihni de onu dinlemeyecek kadar bulutların üzerindeydi.

Yeniden gözlerini açtı. Lordu saran ve sarsan hissin onu da sardığını anlaması uzun sürmedi. Tatlı bir uyuşma gibiydi. Hem nefes kesiciydi hem de nefes almak gibiydi. Misk kokularının içinde kalmış gibi ferahlatıyordu. Hiç hissetmediği kadar iyi hissettiriyordu.

Durdurmalıydı. Durdurması gerektiğini biliyordu. Onun Su Krallığı'nın bu zamana kadar görebileceği en deli ve en cüretkâr hükümdar olduğunu, dünyada karşılaştığı şeytana yaklaşıp yavaşça öpmeye kalkıştığı anda biliyordu.

Dudaklarını dudaklarına bastırdığında rahatladığını hissetti. On yıllardır tüm Elemental susuzlukla sınanmıştı ama bu başka türde bir sınanmaydı.

Herkes susuz kalmıştı. Daren onsuz. O gittiğinden beri tuttuğu nefesi şimdi vermişti sanki. Bütün bedeni yıllardır onu ele geçiren o kurak histen, ıstıraptan arınmıştı. Tadı birden bütün düşüncelerini yok etti. Zihnindeki kuklalar yere döküldü. Kız sadece iplere yaklaşmakla, onlara dokunmakla kalmadı. İpleri eline aldı.

Bu kadar birbirine uyumlu başka bir his daha yaşamadığını düşündü.

Kendini zorlayarak geri çekildi kız.

"Sen kimsin?"

Kendine bile itiraf edemiyordu ama büyülenmiş gibi hissediyordu. Oysa Gece Yarısı Lordu bu gece hiç sihir yapmamıştı.

Sorusu karşısında genişçe gülümsedi.

"Şeytan olduğumu söylesem inanır mısın?"

"Sanırım."

Yeniden gülümsedi. Bu defa tüm yüzünü ellerinin içine aldı. İpek gibi, yumuşacık ama buz gibi. Başparmağı dudağının üzerindeki çukura dokundu.

"Beni bulmak zorundasın," diye fısıldadı. "Kendin bulmak zorundasın." Eğilerek bir kez de o onu öptü.

"Nasıl bulacağım?" diye mırıldandı. Kafası karışmış gibi görünüyordu. Buna yapmaya hakkı olmadığını biliyordu ama şimdi değildi. Zamanı değildi.

"Yolu sana gösteririm, her zaman gösteririm."

Unutturmak için yapması gereken son bir şey kalmıştı ama bir anlığına duraksadı. Salondan çıkıp geldiği koridoru takip ederken kız arkasından sinirle bakakalmıştı. Bu adamın kim olduğuyla ilgili de bu gece ne olduğuyla ilgili de hiçbir fikri yoktu. Mezuniyet partilerinin sihirli olduğuna inanıyordu ama bu bildiğin peri masalı gibi bir şeydi.

Daren onu çok uzaklaşmadan bulabildi. Koridorun sonuna doğru yürüdü. Sina'nın meyve bahçeleri vardı, döndüğü zaman onu biraz sinirlendirecekti muhtemelen ama birkaç şey aşırması gerekecekti. Pantolonun cebinde kalan son elmas taşları çıkarıp çocuğa uzattı.

"Bu yeter mi?"

Çocuk önce elindeki taşlara, sonra ifadesiz suratına baktı. Ciddi olduğunu anlayınca taşları eline alıp incelemeye koyuldu.

"Aziz misin sen?" diye gülümsedi. Elma şekeri sepetini komple Daren'e uzatırken taşları dişlerinin arasında sıkıştırarak kontrol ediyordu. Ateş Lordu insanları sorgulamaması gerektiğini düşündü, aceleyle kızın yanına geri döndü. Kapıdan içeriye girdiğinde hâlâ bıraktığı yerde beklediğini ve düşünceli olduğunu görmek, nihayet kalbinin çarpmasına izin vermesini sağladı.

"Elbise kirlense de sana yakışacak." Ona yaklaştığında kız kendine gelir gibi oldu. Daha da sinirlenerek kaşlarını çatıyordu ama Daren elma şekeri sepetini ona doğru uzattığında yeniden şaşkınlık kapladı tüm yüzünü.

"Hepsini mi aldın?"

"Hepsi senin." Sepeti kızın eline tutuşturdu.

"Yine gidiyor musun?" diye sordu kız. "Beklesene! Hem ismini bile bilmiyorum." Kelimeleri arka arkaya hızla söylüyordu. Kaşlarının arasında bir kaygı çizgisi belirmişti. Huysuzlanmıştı ve bu Daren'i çok eğlendiriyordu.

Vedalaşmak zorunda olduğunu tekrar tekrar hatırlayana dek.

Yeniden onu tuttu.

Gülümsemesi daha da büyüdü. Bunu hep yapabilirim diye düşündü, onun yüzüne bakarsam her zaman böyle gülümseyebilirim.

Kız bir anlığına yine sersemledi.

"Seni bekleyeceğim benim deli kızım, ne kadar uzun sürerse sürsün."

Dudaklarının üzerindeki çukuru nazikçe öptü.

"Nova," diye fısıldadı kız. "İsmim Nova."

1. BÖLÜM

Dalga ve Altında Kalanlar

Erkekler savaşı başlatır, kadınlar mücadele eder, kazanır ya da kaybederler, zaferleri erkekler kutlar, ziyafeti kadınlar hazırlar ve sonra erkeklere hizmet ederler. Savaşlar çoğu zaman kadınlar yüzünden başlar ama hiçbir zaman kadınlar için çekilmez kılıçlar; bu erkeklerin kendini kanıtlama mücadelesidir.

Toprak Krallığı'nda hava her zaman olduğu gibi ılık ve canlıydı. Güneş tepede diyarın yönetici krallığının üzerinde parlıyordu. Kalenin içindeki sessizlik, gelecek bir fırtınanın habercisiydi. Baş muhafız Yüzbaşı Eris merdivenleri arşınlarken nefes nefeseydi. Kılıcı, attığı iri adımlardan karnına batınca tek hamlede çıkarıp kenara bıraktı.

Bir muhafız kılıcını yere attığında diyarda uğursuzluk dolanırdı.

Elemental diyarının yöneticisi Toprak ve Bereket krallığının lordu Kral Amon'un odasına geldiğinde nöbetçi muhafızlar onu saygıyla selamladı. Baş muhafız Eris daima yaptığı gibi onlarla selamlaşmak yerine doğrudan kapının tokmağına yapışmıştı. Nöbetçiler birbirine bakarak gerildi, kralın odasına bu şekilde izinsiz ve habersiz giriş yapılamayacağını biliyorlardı ama baş muhafıza, önemli ve

acil bir şey olmasa böyle bir şeye cüret etmeyeceğini bildikleri kadar güveniyorlardı.

"Baba!" dedi muhafız içeri girer girmez. Penceresinin kenarındaki uçsuz bucaksız bambu ormanını seyreden kral, oğluna dönerken güneş ışıklarıyla taşlar parmaklarının arasındaki tacının üzerinde parladı. Ona rütbesiyle hitap etmediği nadir anlardan birindeydi. Tacını başına yerleştirip karşısındaki genç adama bir şeyi hatırlatmak ister gibi bakışlarını sabitledi.

"Çok kötü bir şey oldu!" dedi muhafız aralıksız nefeslerinin ardından. "Geri dönmüş." Yüzünden bir gerilim aktı. Gözleri adrenalin ve korku dalgalarıyla çarpıyordu. Yaşanılanların haberi eline ulaştığında çekindiği her şeyin başladığını artık biliyordu. Uzun zamandır krallığının ve ona sadece bir aristokrasiden ibaretmiş gibi davranmasa da babasının yanındaydı ama şimdi tüm diyarı etkileyecek bir tehdide karşı karşıyaydı.

Toprak kralı Amon çenesini dikleştirerek oğluna baktı.

"Biri dönebiliyorsa diğeri de döner," dedi. "Bunu bilmiyor muydun?"

Genç adam anlamayarak kaşlarını çattı. Göğsü hırıltıyla inip kalkıyordu. "Biliyor muydun?"

"Döneceğini mi?" Kendi kendine başını salladı Toprak Lordu. "Elbette." Ve ciddileşerek düşünmeye koyuldu. "Döndüğünü ise, bilmiyordum."

Olabilecekleri düşündükçe yüzü ekşiyordu. Bu krallıklar arasındaki mücadeleyi başka bir seviyeye taşıyacaktı. Artık tek düşmanların, halkı, krallığı korumaları gereken tek şey Su Lordu'nun bilinmez gazabı değildi. "Ne yapacağız?" diye sordu. "Su Lordu'ndan sonra Ateş Lordu da kapımıza dayanacak. Orduyu..."

"Hayır," diye böldü onu Toprak Lordu. "Daren nerede?"

"Hepsi madende. Herkes orada toplanmış ve birileri büyük bir tufanın orayı vurduğunu söylüyor."

Toprak Lordu tüm soğukkanlılığına rağmen durduğu yerde irkildi. Bu topraklara en son bir tufan vurduğunda neler olduğunu en iyi o biliyordu. Hem de yılın en kurak zamanlarında. Bir daha öyle bir felaketin altından kalabileceklerinden emin değildi. Ölümsüzlüğüne güveniyordu ama tacını korumaya yetecek miydi?

"Ariana'yı ve Ayzer'i çağır buraya." Kendi güçlerini bir araya toplayıp bir değerlendirme ve hatırlatma yapmanın vakti gelmişti. Ariana'nın Su Lordu'na nasıl bağlı olduğunu biliyordu, Toprak vârisinin, arkadaşı olduğunu sandığı su vârisine ne kadar yakın olduğunu da biliyordu. Bu zamana kadar onları kontrol etmeyi başarmıştı ama bundan sonra onları kontrol etmek daha önemliydi ve bunu onlara her yolla hatırlatmalıydı.

"Onlar da orada." Genç muhafız kızları korumak için "Kaçırıldılar," diye devam etti. Amon gözlerini dikip onun yüreğinin derinliklerini görebilecekmiş gibi arandı. Çatısının altında, bu krallığın içinde kendinin dışarıda bırakıldığı bir birlik sağlandığının uzun zamandır farkındaydı. Onun tarafında olanlar kendi içlerinde başka bir tarafı da. Birbirlerini kolluyorlardı ve Amon bu lehine olduğu sürece göz yumuyordu ancak ipleri sıkmasının vakti geldiğini muhafızın gözlerinden anlamıştı.

"Oğlum ve vârisim elinde," dedi soğuk soğuk gülümseyerek. "Arın oradaysa vârisi de orada demektir. Evran bu defa işini şansa bırakmamış."

"Ne yapacağız?"

"Birbirlerini öldürmelerini bekleyeceğiz," dedi kral ihtiyatla. "Sona kalanı ne yapacağımızı konuşuruz."

"Ya Daren?" Muhafız bu ketumluk karşısında bozguna uğramıştı. "Ariana ve Ayzer?" Buraya koşarken tüm birlikleri ve orduyu hazırlamaları gerektiğini düşünüyordu. Hayır, düşünmüyor bunun böyle olması gerektiğini biliyordu. Koşarak buraya gelmişti çünkü diyarın kralının, toprak halkının lordunun da onlara eşlik etmesi gerektiğini

düşünüyordu. Ona koşmuştu çünkü onun en ön safta ilerleyeceğini ümit ediyordu.

"Bu diyarın tek bir lordu olmak zorunda," diye kaşlarını kaldırarak ona hatırlattı. "Hepsinin kaderinde ölmek var." Göğsünü gerip pelerininin eteğini arkaya doğru savurdu. Üzerindeki ince naksış takımı hareketiyle birlikte parladı. Hatırlıyordu muhafız. Bir lord olan babası soylulardan değil, halktan biri olan annesiyle birleştiğinde ve muhafız dünyaya geldiğinde, saray halkı onun asla bir soylu olmayacağını, asla lord olarak anılamayacağını söylediğinde yıkılmaz bir kale gibi duran bu adam karşısına dikilmişti. Ona bir kez göstermişti bu şefkati. "Bunun için üzülme," diye teselli etmişti. "Bunun için sevin. Bu diyarın tek bir Lordu olacak, bu diyarda hüküm süren tek lord ben olacağım. Sen de bu uğurda ölenlerden birisi olmayacaksın." Eliyle küçük çocuğun başını okşamıştı. Muhafız Eris bu cümlenin onu rahatlatması gerektiğini biliyordu ama çok sevdiği ağabeyi Daren'i düşünmeden edemiyordu.

"Ayzer'i oradan çıkaramazsan," diye son hamlesini yaptı genç adam geçmişin korkularından sıyrılarak. "Halkı kaybedersin ve gücümüz zayıflar."

"Vârisle var olmadı bu topraklar onunla da yok olmaz."

"Yanılıyorsun," diye hatırlattı muhafız gergin bir şekilde. "Halk ona tapıyor, bir gün bu kapıya birileri dayandığında ki dayanmasına az kaldı, senin yanında olmalarını istiyorsan onu oradan çıkarırsın."

Derin bir sessizlik odanın içinde büyüdü. Eris yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordu ama tek başına onlara yardım edemezdi. Bunun için bir Lord gücü gerekiyordu ama elinde diyarın en kötüsü kalmıştı.

"Bir muhafızla bir lord arasındaki fark nedir biliyor musun Eris?" diye sordu Toprak Lordu sırtını dönüp ellerini arkasında birbirine kenetleyerek. Genç adam olduğu yerde irkilmişti. Yıllardır bu duvar-

ların arasında annesi bir köylü olduğu için ezilip durduğu yetmezmiş gibi bir de alenen yüzüne vuruyordu. "Sen bir asker gibi stratejik düşünürsün, bense halkın ne mal olduğunu bilirim." Sesinde karanlık bir boğukluk vardı. "Onlara bir vâris verdim ve onu sevdiler. Şimdi de onlara kurban edilmiş, şehit düşmüş ve yas tutulacak bir vâris vereceğim, intikamını almak isteyecekler."

Kralın kendinden emin ve vicdandan yoksun sesiyle bir adım gerileyen genç muhafız. Bu adamın kral olmak için, tüm dünyaya hükmetmek için neleri göze aldığını yıllardır en yakından izliyordu ve ondan deli gibi korkuyordu ama bir gün birisi karşısına dikilecek olursa yanında duracak ilk kişi olacaktı. Odadan çıkarken umutsuzluk tüm diyarda olduğu gibi ona da pençelerini geçirdi. Bir savaşın yaklaştığını biliyorlardı şimdi ise kapılarında bir sürü savaş vardı ve kaybedeceklerini bir muhafız olsa da hissediyordu.

***

Su vârisi Nova'yı içine hapseden dalga herkesi vurmuştu. Sadece saniyeler içinde, kimsenin ne bir şeyi görmeye ne anlamaya ne de kaçmaya vakti olmuştu. Vâris içine itildiğinde dalganın içinde adeta bir patlama yaşandı. Su ayaklandı ve herkesin üzerine yağdı. Hava Lordu Sina vârisinin önüne atılıp ikisinin üzerine şeffaf bir hava kalkanı çekti. Bir baloncuğun içinde olmak gibiydi, Hava Lordu ve hava vârisine çarptı ama diğerlerine yaptığı gibi yaralamadı. Darbe canlarını yaktı ama diğerlerine yaptığı gibi kanatmadı.

Diğerleri o kadar şanslı olmadı.

Vârisini kaybeden Su Lordu'nun kükremesi acı bir ağıtı andırıyordu. Peşinden atladığında su daha da hırçınlaştı ve sanki intikamını alır gibi saldırdı. Mağaranın içinde yükselirken Su Lordu gözlerini kapatıp hükmettiği suya çağrıda bulundu, hayır emretti. Vârisini geri vermesi için yaşamı boyunca ilk kez okyanusa dişlerini gösterdi.

Evran'ın ateşi, Ariana'nın büyüsü, Ayzer'in toprağına rağmen Arın yeniden suyun üzerine çıkana kadar hiç kimse o kâbus dolu dalgayı durduramadı. Tekrar tekrar çarptı ve herkese kim olduğunu hatırlattı. Bir çığlık yankılandı hepsinin kulaklarında, artık orada olmayan vârisin sona ermiş ezgisini andıran.

Su Lordu uzlaşamadığı dalgayla namludan çıkmış bir kurşunu yakalamaya çalışırcasına uğraşıyordu. İpini koparmış bir aslanın terbiyecisiyle göz göze geldiği bir an gibiydi. Onu öldürecek mi, yoksa dinleyecek miydi, hiç kimse bilmiyordu.

Evran suyu buhara çevirmek için yeni bir ateş dalgası yarattığında Nova'nın var ettiği dalga, değnekle dürtülmüş bir kaplan gibi yeniden saldırdı. Ariana'nın tılsımları ona çarptı ama kalkanını aşamadı. Ayzer toprağın içine çekmeye çalıştı ama hepsinin içine saplandığı bir çamura dönüştü.

"Yardım etmeliyiz," diye fısıldadı hava vârisi kalkanın içinden. Bir camın arkasından olanları izliyormuş gibi suçluluk hissetti. Daha önce savaşlar hakkında okumuştu, Büyük Yıkım hakkında onlarca hikâye dinlemişti ama sadece bir maden ocağında yaşanan bu yıkım okuduklarını da dinlediklerini de hiçe sayıyordu. Bu bir savaş değilse de savaşın habercisiydi.

"Bu Arın'ın düzeltmesi gereken bir sorun." Sina kalkanı tutmak için biraz daha odaklandı. Su her defasında çarpıyor ve yeni bir çatlağı onarmak zorunda kalıyordu.

Katil bir dalga, yüz yıllar sonra.

Daha önce de savaşı görmüştü ama bir kızın tek başına böyle saldırgan bir dalga yaratıp onun içinde kayboluşu ve bu dalgayı tüm zamanların en güçlü Su Lordu'nun dahi zapt edememesi... Sina'yı asıl endişelendiren konuydu. Bir maden ocağında bununla baş başa kalmışlardı ama böyle ipi kopuk bir güçle dünya bir başına kalırsa ne olurdu?

"Büyük bir rüzgâr yaratıp suyu dizginlemeyi deneyebiliriz," dedi hava vârisi. "Yok edemesek de şiddetini azaltabilirsin."

"Ben seni korumakla yükümlüyüm, onlar kendi başlarına açtıkları sorunla yüzleşmekle yükümlü."

İçten içe haklı olduğunu bilse de gözünün önünde olanlara seyirci kalamıyordu Hava ve Nefes Krallığı'nın vârisi Sonay. Hepsi kocaman dalganın taştığı ve her köşeden duvarlara çarptığı bu fırtınanın içine batıp çıkıyordu ve her defasında daha da yorgun düşüyorlardı. Suyun içinde kalmaya çalışmak ayrı bir zorluktu. Girdap gibi onları teker teker yakalıyor ve her defasında yüzeye çıkmaları daha uzun sürüyordu. Vâris veya lord olmasa hiçbiri bu kadar dayanamazdı, suyun üzerinde yüzen muhafızların cesetlerinden biliyordu artık. İçlerinde taşıdıkları sihir dalganın onları öldürmesine izin vermiyordu ama bu zarar vermediği anlamına gelmiyordu.

"Daren yok!" diye bağırdı aniden. "Sina, Daren'i göremiyorum."

Bir an Hava Lordu'nun kaşları çatıldı ve etrafa bakındı.

"O artık bir lord değil," diye ani bir farkındalıkla fısıldadı. "Elemental onu korumadı." Ve onu harekete geçiren hamle bu oldu. Hava vârisi onunla kaldığı tüm süre boyunca birbirlerine ne kadar kolay bağlanabildiğini ve onlara ne kadar sadık olduğunu biliyordu. Arın ve Daren ne yaparsa yapsın, Hava Lordu Sina için çocukluğunda birlikte büyüdüğü ve çok sevdiği iki dostuydu.

Hava Lordu tek hareketiyle kalkanı kaldırdı, elleri boşlukta daireler çizerek artık onları da içine alan dalganın etrafında dolaştı. Sonay refesini tuttu ve çarpışmayı bekledi ama bu bir girdabın içine düşmek gibiydi. Su önce seni bileklerinden yakalayıp kendine çekiyor, göğsüne oturup nefes almanı engelliyor, sonra da kayalıklara çarpar gibi bir şiddetle oradan oraya savuruyordu. Kendi gücünü, rüzgârın gücünü kullanarak bir hava akımıyla bedenini suyun üzerine itti. Saniyeler içinde tüm nefesi kesilmişti.

Sina dalgayı bir hava kalkanıyla köşeye sıkıştırmayı başardı. Su artık bir cam duvarın arkasında kalmıştı. Ariana rüzgârın itme gü-

cüyle duran dalganın önüne görünmez bir bariyer kurup Hava Lordu'nun sihrini destekledi. Ayzer ve Evran birbirine bakıp başlarıyla onayladıktan sonra aynı anda saldırdı. Hem ateş hem toprak karşısında biraz daha geri çekilse de Arın onları tek bir el hareketiyle kenara püskürttü, duvara çarpıp yere düştüler.

"Dalgayı yok ediyorsunuz!" diye kükredi Su Lordu. "Nova orada!" Diğerlerinin aksine o suyun içinde çabalıyordu. Suyla savaşmıyor onun içinde en büyük kaybını arıyordu. Tüm zamanların en aklını kaçırmış Lordu bugün bir kez daha sınanıyordu. Her şeyi kaybettiğini düşünürken yüz yıllık bekleyişin ardından bir su damlası filizlenmişti. Şimdi okyanusu yeniden ayağına getirecek o su damlası okyanusun içinde yitip gitmişti.

Herkes birbirine bakıyor ama kimse ne yapacağını da, ne diyeceğini de bilmiyordu. Herkes şimdiden bitkin düşmüştü.

"Daren yok," diye araya girdi Hava Lordu Sina. "Onu dakikalardır görmüyorum."

Ariana harekctlendi ve Ayzer endişeyle onun yanına gitti. El ele tutuşup yeni bir tılsım fısıldamaya başladılar. Evran sadece bakıyor ve dinliyordu. Çıkarmayı umduğu felaket bu değildi. Su her zaman başına buyruktu ama köşede durup İlahi Lord'un bile çarpıştığı bir su aklının sınırlarını zorluyordu. Daren'in yokluğunun bir süredir farkındaydı ama her şey onunla bağlantılıydı. Kız suyun içinde kaybolmuş, Daren onunla birlikte ocaktan yok olmuştu. Ve artık Ateş Lordu olan Evran ne yaparsa yapsın ocaktan bedenleyememişti. Kendisi isha gücüne rağmen bunu yapamazken şu an bir unvana sahip olmayan küçük kardeşi bunu nasıl başarmıştı? Kargaşadan faydalandı, dalga artık devasa salonun diğer tarafındaydı, kapılara doğru kimsenin dikkatini çekmeden ilerledi, bu zamana kadar Su Lordu'nu devirmeyi büyük bir arzuyla bekliyordu ama adamın gözlerinde gördüğü bir şey onu ilk kez korkutmuştu. Korkutmuş ve kaçırmıştı.

Su Lordu Arın tekrar denedi ve dalganın etrafında döndü, içinde bir şey arıyor, *onu* arıyor ve bulamadıkça daha da hiddetleniyordu. O hiddetlendikçe dalga daha saldırgan hale geliyordu.

Madenlerin kilitli kapılarının ardından bir kükreme herkesin dikkatini dağıttı. Gök ikiye yarılmış gibiydi. Herkes aynı anda ve titreyen bacaklarıyla orman ruhunu selamlayarak başını eğdi.

Beyaz kaplan haftalardır ortalarda yoktu. Hava Krallığı'nda Nova tarafından yapılan naguel, kurtların katliamından sonra kaybolmuştu. Orman onun gidişiyle karanlığa boğulmuş ve çiçekler solmuş, diyar bir darbe daha almıştı.

Yaklaştı... Yaklaştı ve Su Lordu'nun önünde durup başını ayak ucuna kadar eğdi. "Dalgayı durdur lordum," dedi. Ses hepsinin zihninde şekillendi. İlahi Lord ne demek istediğini anlamış gibi yasla yüzünü buruşturdu. Bu herkesin onu ilk kez böyle dağılmış gördüğü anıcı. Daima hayranlıkla baktıkları, kendine güvenen ve ifadesiz yüzü ıstırapla kaynadı.

"Su ona zarar veremez," dedi ama sesinde çoktan kaybetmiş birinin son çırpınışı vardı. Dalga yavaşça, yaralanmış bir hayvan gibi inleyerek geri çekildi.

"Sesi dinle lordum," dedi orman ruhu ihtiyatla.

Herkes aynı anda sustu. Fısıltılar sona erdi. Nefesler tutuldu.

Ve gökyüzü şarkısını başlattı.

Bu sadece bir melodi değildi.

Gökyüzü vârisi için bir ağıt yakıyor.

Ayzer dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı.

İlahi yükseldi, herkesin kulaklarını kemiren bir ezgiye dönüştü. Ürpertici ve karanlıktı. Aranıyor ama kaybettiğini bulamıyordu. Köşeye sıkışmış dalga duvara çarptı ve kıyıya vurup intihar eden bir okyanus gibi yok oldu.

Gece Yarısı Lordu krallığının en kuytusunda ateşten yapılmış acı şarabını yudumlarken keder içindeydi. Artık kim olduğunu da, neye sahip olduğunu da bilmiyordu. Yas ve pus herkes gibi onu da ele geçirmişti. Gözleri uykusuzluğun ve gözyaşı dökememenin acısını ondan çıkarmak istercesine yanıyordu. Göz bebekleri küçülmüş, kanı toplayan ince damarları kendini belli etmişti. Elindeki kadehi parçalamak için sıktı.

"İki hafta sonra ortaya çıktın Daren," dedi Toprak Vârisi Ayzel demirden tahta yaklaştığında. Taht, Ateş Krallığı'na yakışır şekilde barok mimarinin ince işlemelerini taşıyordu. "Oradan nasıl kurtuldun, iki haftadır neredesin?"

Maden ocaklarındaki büyük dalgadan beri kimse onu görmemişti, vâris nihayetinde kimsenin girmediği yasaklı Ateş Sarayı'nı ziyaret etmekte karar kılmıştı.

"Bir sürü soru var güzel vârisimiz," dedi her zamanki alaycılığıyla ama yüzündeki keder ve yenilgiyi gizleyemiyordu. "Ama bazılarının cevabı yok."

"En yakın arkadaşım öldü."

"Elemental'de sıradan bir gün daha." Kadehi kafasına dikti ve tek seferde bitirdi. Rahat bir şekilde artık ona ait olmayan tahtından kalkıp masanın üzerindeki özel cam şişesinden biraz daha şarap doldurmak istedi ama şişenin sonunu göreli epey olmuştu. Mahzene doğru yürürken kız arkasından gelici. Yüzlercesinin arasından rastgele bir şişe çekip kadehini doldurmak yerine şişeyi ağzına dayadı ve duvarın dibine çöktü.

"Bu şekilde acı çekmek istiyorsan sana engel olmayacağım," dedi. "Ama neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Nova'yı oraya biri itti, tam yanında duruyordun ne olduğunu görmedin mi?" Toprak Vârisi soruları ardı ardına sıralarken yüzü kıfayetsizdi. Yaşadığı acı ve şaşkınlık da öyle. Acısı soğukkanlılığını bastırmıyordu ama yine de kız içten içe hicap duyuyordu. Ailesi olarak gördüğü tek

kişiyi kaybetmişti, diyara geldiğinden beri içgüdüleri ve ruhundaki bir ses Toprak Sarayına ait kılsa da Nova ile arasındaki sevgi bağı derinlerde bir yerde hâlâ saklıydı. Bunu yapanın kim olduğu ise asıl yanlış sıydı. Düşmanının peşine düşüp intikam almak değildi niyeti, düşmanının kim olduğunu bilmekti.

Bıkkınlıkla nefesini verdi artık lord olmayan adam. "Bu soruları Arın'ın sorması gerekmiyor mu?" Gözlerini devirdi. "Belki de onu aşağıya o itmiştir. Kendinden güçlü kimseye tahammül edemez o."

"Arın şu an bütün diyarı yağmura boğuyor, zafer kazanmış gibi değil."

"Belki de yaptığı şeyi saklamaya çalışıyordur."

"Amon ya da Evran yapmış olmalı." İkisinin başı da kapının eşiğindeki Ariana'ya döndü. Bir süredir kendi köşesine çekilenlerden biri de Ateş Vârisi olduğu ortaya çıkan kızıl saçlı kadındı. Yıllardır bunu sakladığı Daren ile nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu. Söndürmek istediği ama asla başaramadığı alevleri, her gece kâbuslarında başka bir felaketi fısıldıyordu. Toprak Vârisi'nin buraya geldiğini duyar duymaz bundan cesaret alıp bir atın sırtına binerek saraya ulaşmıştı.

"Doo," dedi Daren yarı sarhoş şekilde şişeyi kıza doğru kaldırarak. "Vârisim gelmiş; yine Arın'ı ulu, kutsal, mükemmel, yenilmez Sulordu'nu mu ziyaret ettin?"

"Kes şunu!" diye azarladı Ayzer onu tahammül edemez şekilde. "Her şey bu kadar birbirine girmişken kendini bırakamazsın."

"Daren," diye fısıldadı Ariana kapı eşiğinden. "Sana neden söylemediğimi biliyorsun." Yüzünden utanç ve kayıp kırıntıları dökülüyordu.

"Hepimiz o dalganın içinde boğulmalıydık!" dedi Gece Yarısı Lordu öfkeyle.

Ayzer sertçe yutkundu. Göğsünün altında yavaşça atan kalbi sızlanmıştı. Acısı taze ve derindi. Orada her şey olabilirdi ama birileri en yakın arkadaşına, birileri bir vârise arkadan saldırmıştı. Birileri

birçok şeye ihanet etmişti. Diyara geldiğinden beri bu düşünceden sakınıyordu ama bir gün sıranın kendisine de geleceğini artık biliyordu. Diyar affetmezdi, Alfinler acımasızdı.

"Arın kendini bırakmış gibi..." Ariana kederle zar zor ilerleyip karşısına oturdu. "Amon şu an keyif ve huşu içinde."

Daren kahkaha attı. "Nasıl oluyor da her şartta o kazanıyor?" Başını iki yana salladı. "Belki de hepimiz bir kenara çekilip onun kazanmasına izin vermeliyiz."

"O zaman gerçekten o dalganın içinde boğulmalıydık."

"Su Lordu intikam isteyecek." Ayzer düşünceli bir şekilde bileğindeki mücevhere dokundu. Toprak Krallığı'nın imgelerini ve renklerini taşıyan kalın künyeye. Su Lordu'nun geri dönüşünden beri huzursuzdu ve onunla aynı ortama girdiği her saniye huzursuzluğu artıyordu. "Ve hepimizin karşısına dikilecek." Ürpermiş gibi kollarını birbirine doladı.

"Biz bir şey yapmadık," dedi Ariana. "Arın bunu biliyor."

"Konuştu mu? Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır," diye hüzünlü bir şekilde başını salladı. "Daren, şu an dostlarına ihtiyacı var. Vârisini kaybetti, bunun acısını tahmin bile edemeyiz."

Gece Yarısı Lordu muzır ama sahte bir gülümsemeyle çenesini ona doğru çevirdi. "Benim yıllardır vârisim yok, alışır." Ses tonu buz gibi soğuktu.

Kız geriye yaslanarak sindi. Ayzer ona ters ters baksa da öfkesini anlıyordu. Nova'ya değer verdiğine ve belki daha fazlası olduğuna inanıyordu. Bunlar tesadüfi ya da ondan beklenen haller değildi. Kilitli kaldıkları o yerde bile Ariana'ya tek kelime etmemiş, hatta neden sakladıklarını anlamıştı. Şimdi ise saldırgan ve yorgun görünüyordu. Oradan nasıl çıktığını bile bilmiyordu. Artık bir lord olmamasına rağmen Ayzer onun gücünün sanılanın ötesinde ve bilinmezlikle dolu olduğunu düşünüyordu.

"Lordunun gözüne girmek ister misin Ariana?" Daren bir kez daha şişeyi kafasına dikti. Ariana başını kaldırıp beklentiyle ona bakarken küçük, oyuncak ayındaki bir çocuktan farksızdı.

"Kayıp vârisi," dedi kaşlarını kaldırıp dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken. "İlmek'te." Gülümsemesi birçok şey içeriyordu. Korku, pişmanlık, öfke, hırs, özlem, kibir ama en çok acı.

Ateş vârisi ayağa kalktı.

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye bağırdı Toprak Vârisi Ayzer. "Kafayı mı yedin sen?!" Ayağa kalkan adamı omuzlarından itti. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Sana söyledim tatlı Ayzer," dedi Gece Yarısı Lordu gülümseyerek. "Bazı soruların cevabı yoktur."

"Daren bak, bunun oyunu olmaz," diye uyardı Ariana.

"Doğruyu söylüyorum."

"O halde onu oradan çıkaralım."

"En son biri İlmek'ten çıktığında başınıza neler geldiğini unuttunuz mu?" Gözlerini kısıp kendini anlatamıyormuş, kimsenin görmediğini görüyormuş gibi bir tiksintiyle onlara baktı.

Kızların ikisi de durdu ve birbirine baktı. Arın'ın dönmesinin hatalarla dolu olduğunun ikisi de farklıydı. Onun hiç de masum olmadığının ve daha beraberinde nasıl büyük felaketlerin geleceğinin de.

"Ama bu Nova," diye fısıldadı Ayzer.

"Elemental onu İlmek'e koyduysa tek derdi başka bir bela gelmek istemesidir. Hem onun dönmesini istediğine emin misiniz?" Kızlara bakarak dudağının bir kenarını çapkınca kıvırdı. "Sen Elemental'e hükmeden vâris olmak istiyorsun, Nova olduğu sürece bunu yapamazsın."

Ayzer kaşlarını çattı.

"Ve sen de onun için dünyayı yerinden oynatacak Su Lordu'nun sevgisini istiyorsun." Ariana yanağının içini ısırdı. "Size de Elemen-

tal. Nova'sız daha katlanılır gelmiyor mu?" Duvara çarptığı şişenin binlerce parçaya ayrılmasını seyrederken göz pınarları sızlıyordu.

Her şey herkesin istediği gibi olmuştu sonunda, her şey planına göre gitmişti. Elemental başına buyruk deli kızdan ve beraberinde getirdiği sorunlardan kurtulmuştu.

Ve Gece Yarısı Lordu yeniden nefret edilen olmuştu, katlanılmaz bir yalnızlık onu ensesinden tutup kalbini boğmuştu.

Cehennem aleviyle yanan kalbi buz tutmuştu.

•••

Hava Krallığı'nda bir ordu hazırlanmaya başlamıştı. Sina kendi kalesinin en tepesinde, bulutların üzerinde krallığın etrafına konumlanan koruma kalkanını seyrederken vârisinin odasına çıkmakta olan iki ziyaretçi vardı. Cinler ve periler her zaman olduğundan daha sessiz şekilde kendi alanlarına çekilmişti, birisi çağırmadığı sürece hareket etmiyorlardı.

"Toprak Vârisi ve Leydi Ariana huzurlarınıza çıkmak istiyor efendim." Askerlerden biri, tahtın üzerinde oturmuş Elemental tarihine ait yeni bir kitap daha okuyan hava vârisi'ni başıyla selamladı. Kız okuduğu paragraf bitene kadar gözlerini kitabın üzerinde gezdirmeye devam etti. Aylarca bir kütüphanede kalmış olması, onu diğerlerinden daha çok bilgelik kazandırmıştı.

"İçeri alın," diye mırıldandı zarifçe sayfayı değiştirirken. Kapılar vârisler için açıldığında kaldığı bölümü zihnine hapsedip kitabı kenara bıraktı ve yavaşça başını kaldırdı.

"Şimdiden tahta geçtin mi?" diye sordu toprak vârisi kapılar onların ardından kapandığında. Eteklerini tutarak hava vârisine doğru yanaştı. Adımları kendinden emin ve güçlüydü.

Ariana üçünün de güvenliği için tılsımlarını fısıldamaya başladı ve onlardan başka hiç kimsenin duymaması için etraflarına bir gü-

renlik kalkanı ördü. Şeffaf kalkan parlayarak onları çevrelerken göz-
le görülür şekilde güçlüydü.

"Alışmaya çalışıyorum," dedi hava krallığının vârisi ayağa kal-
kıp. "Ziyaretinizi neye borçluyum?"

"Ordu hazırlıyorsunuz."

Hava vârisi Sonay durduğu yerden onları görebilirmiş gibi pen-
cereden dışarıya baktı. Bir hazırlık içinde olduklarını elbette bili-
yordu, bunu isteyen kendisiydi. Bunca zamanın ardından artık bir
şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordu ama işin kötü kısmı Sina ile
hâlâ bu konuda uzlaşamamasıydı. Sonay saldırmak istiyordu, Sina
ise sadece elinde olanları korumak.

"Herkes öyle yapmıyor mu?" İnsanın ruhunu tırmalayan tebes-
sümü ürpertici idi. Hava Sarayı'nın Alfinleri, insan duygularını et-
kileme leriyle meşhurdu. Lordu ve vârisi ise bu muazzam gücü daha
derin yaşıyordu. Vârisin dudaklarında soğuk, naif bir sakinlik vardı
ama bunun ne kadar ürkütücü olduğunu da yaydığı enerjiyle hisset-
tiriyordu.

"Bu savaşta bir şansınız olmadığını biliyorsun." Ariana ona doğ-
ru şefkatle bakıyordu ve kızın, lordu kadar ahmak olmadığını umu-
yordu. Sonay şimdiye kadar iyi iş çıkarmıştı ama çok bilmek bazen
bildiğini sanmaya da neden olurdu.

"Bunu bilemeyiz," dedi ellerini birbirine kenetleyerek hava vâri-
si. "Bir ay önce bu toprakların en baş edilemeyen vârisi artık aramız-
da değil, en nefret edilen lordu artık kendi krallığına bile sahip değil,
en korkulan lordu ise kendini bir kuleye kapanmış yas tutuyor."

"Arın yas tutmuyor."

"O halde ne yapıyor?" Onun yas tutmadığının pekâlâ farkında-
dı. O Sina değildi. O bir liderdi ve acı çekse de yapması gerekeni
yapacağını biliyordu. Sonay'ın asıl derdi Su Lordu'nun ne yaptığını
öğrenmekti.

"İşte bunu bilemeyiz," diye cevapladı Ariana.

"Buraya neden geldiniz kızlar?"

"Nova'nın ölmediğini biliyorsun. İlmek'e hapsedildi."

"Evet. Onu hâlâ hangimizin ittiğini bilmiyoruz tabii." Sözcükleri özenle seçilmiş ve ihtiyatlıydı. "Daha önce onu zehirlediklerinde de bilmiyorduk." İmayla Ariana'ya doğru baktı. Herkesin aksine hava vârisi herkesten şüphelenmeyi bırakmıyordu. Nova'ya yapılan saldırı bir gün onun için de yapılacaktı.

"Onu oradan çıkarmamız gerekiyor," dedi Ayzer.

Hava vârisi gözlerini kısarak onlara baktı. "Bu zamana kadar sessiz kalmanız bunu kabullendiğinizi sanmama neden oldu," dedi kinayeyle. "Sonuçta o olmadığı zaman hepimizin daha çok şansı var." Salonun ortasında yürümeye ve yere bakarak düşünmeye koyuldu. "Ama öte yandan, Su Lordu'nun yapamadığını biz nasıl yapacağız?"

"Kerberos'a saldıracağız."

"Kadim bir ruha saldırmanın bedeli olduğunu biliyorsunuz. Bunu göze alacak mısınız?"

"Sen alacak mısın?"

"Belki," dedi. "Amacınızı öğrenirsem."

"Amacımız..." dedi toprak vârisi kibirle gülümseyerek. "Bize yapılanları onların yanına bırakmamak. Seni kütüphaneden çıkaran Nova oldu. Ariana'ya özgürlüğünü veren Nova oldu. Bizi alıp bu diyara sürgün ettiler, bize ne yapacağımızı söylediler ve bir gölge gibi yanlarında dolaşmamızı beklediler. Onu orada çürümeye bırakmayacağım."

Hava vârisi işittiği sözlerle birlikte yutkundu. Dolan gözlerini tavana çevirdi. Üçü de ailesinden koparılıp buraya getirildi. Üçü de ailesi tarafından unutuldu. Üçü de onlara yapmaları söylenen şeyleri dinlemeye mahkûm edildi. Üçü de hor görüldü. Kaçırıldılar, alıkonuldular ve kenara atıldılar.

"Tamam," dedi derin bir nefes alarak. "Ben daima vârislerin tarafında olacağım."

"Varislerin de karşı karşıya geleceği anlar olacak," diye araya girdi Ariana.

"Önce varisleri bir araya toplayalım," dedi Toprak Krallığı'nın varisi. "Nasıl dağılacağımızı sonra düşünürüz." Üçü bir araya geldi ve küçük bir çember oluştu.

"Artık lordların eteklerinin altındaki gölgeler olmayacağız."

•••

Göcü kulesinin kapıları leydinin girişiyle sonuna kadar açıldı. Orada kimse ve sessizdi. Haftalardır olduğu gibi hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bu Ariana'nın Su Lordu'nu bu kadar yenilmiş gördüğü tek zamandı. Krallığı yerle bir olduğunda bile adamın nasıl savaştığını hatırlıyordu. Olanları daha dün gibi hatırlıyordu.

Onun öldüğünü görmüştü ama yok olduğunu ilk kez görüyordu.

Bu bir kehanet olsa sadece burnunu kıvırır ve ihtimal dahi vermezdi.

Ahşap merdivenlerin gıcırtısıyla yukarıya tırmandı. Açık kapısından içeriye girdiğinde Su Lordu pencereden dışarıya bakıyordu. Üzerinde sadece pantolon vardı. Kız adamın bedenini susuz kalmış bir hayvan gibi süzüp yutkundu. Saçları dağınık, gözleri yorgundu.

"Merhaba," dedi yavaşça. Pelerininin şapkasını indirip omzundan aşağı sallanmasına izin verdi. Bugün üzerinde kan kırmızısı bir elbise vardı ve her adımıyla ahşap zeminde bir yılan gibi kıvrılıyordu.

"Buraya gelmeyi bırak, Ariana." Su Lordu dönüp ona bakmadı bile. Gözleri pencerenin ötesinde yavaşlayan yağmur damlalarını seyrediyor ve kirpikleri bir saniyeliğine bile hareket etmiyordu.

"Seni bu halde görmeye dayanamıyorum." Sesi neredeyse ağlamaklıydı. Bir adım atmak istedi ama adamın uzaklığı onu çivi gibi olduğu yere sabitlemişti. "Senin acı çektiğini görmek istemiyorum. Tanıdığım, hatırladığım Arın bu değil." Diyarın belki de en mutlu

zamanlarına gidiyordu aklı, saklı vâris geçmişine öyle büyük bir aşkla bağlıydı ki Büyük Yıkım'dan sonra olanları kabullenememiş, sadece bir hayalet gibi yaşamını sürdürmüştü. O nihayet geri döndüğünde bu azabın son bulacağını düşlemiş ama daha büyük bir çıkmazın içine saplanmıştı.

"Beni görmek istemiyor," dedi Su Lordu. Ariana onun kimden bahsettiğini anladığında kalbine bir hançer yemiş gibi kıvrandı. "Girişimi yasakladı. O izin vermeden İlmek'e geçemem. Halkını uyandıramam. O olmadan zayıf düşüyorum."

"Böyle söyleme." Başını dik tutmak, ona bakmak için kendini zorladı. "Bunu duymayı bekleyen onlarca kişi varken vazgeçemezsin."

"Vazgeçmek mi?" Adam ona doğru döndüğünde buz mavisi gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Duraksadım," dedi uyarır gibi. "Ama bir an bile vazgeçtiğimi düşünme. Diyarı geri alacağım. Vârisini geri alacağım."

"Biliyorum." Ariana bir adım geriye çekilmek istedi. Acı ve hiddet aynı anda boy göstermişti. "İstediğin her şeyi yapabilirsin. İstediğin herkesi geri alabilirsin." Pelerininin iplerini çözüp ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Adamın gözleri kızın ince parmaklarında ve yere düşüp giden pelerinden kızıl elbisesinde dolaştı.

"Beni de geri alabilir misin bir gün?" diye sordu. "Beni affedebilir misin?" Kalbi sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu. Nefesini tutup vereceği tepkiyi bekledi. Yıllardır bekliyordu, bu ânın yıllardır hayallerini kuruyordu. Parmaklarının ucundaki alevler onun bir gün geri döneceğini fısıldıyordu ama kadın karşısında olmasına rağmen döndüğünü hissetmiyordu.

Su Lordu kadehini pencerenin kenarına bıraktı. Ağır hareketlerle yerinden doğrulup sakince kıza doğru yaklaştı. Ariana nefesini tuttu ama istese de artık nefes alamayacağını biliyordu. Su Lordu uzun parmaklarını kadının saçlarında dolaştırdı.

"Çok güzelsin," dedi. "Her zaman çok güzeldin."

Bayat bir umutla gülümsedi saklı kalmış vâris.

"Bir gün beni yeniden sevebilir misin?"

Kızın özenle seçtiği kelimeler ve işleyeceği günahın cazibesi adamı kışkırtmıştı. Derinliğinde yaşadığı su alev alev kaynadı. Gözleri birbirine kilitlendi. Eğilip kızın dudaklarını öptü. Kolları hırsla kızı kendine doğru çekti, elleri kollarından omuzlarına kadar tırmandı ve elbisenin askılarını tek hamlede sıyırıp ateş vârisini okyanusun karşısında çırılçıplak bıraktı.

Geri çekilip kendi cehennemine baktı.

Kendi yansımasına nefretle baktı.

Bir an bile durumdan rahatsızlık duymayan, arzuyla ona bakan vârisi yatağın üzerine itti. Yumuşak örtülerin üzerinde heyecandan titriyordu. Adamın ona yapacağı her şeye hazırdı. Kalbi hızlanmaya başlamış, göğsü hiddetle kabarmıştı. Bakışlarını bir saniyeliğine bile adamla can yakıcı gözlerinden ayırmadı. Mavi yansımaları olan saçları, küçük kristal gözleri, bir mermer kadar pürüzsüz beyaz teni... Adam gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Üzerine doğru eğildi, kendinden emin ve güçlüydü. Ateş vârisinin nefesini kesecek kadar uzun bir süre gözlerinin içine baktı. Parmaklarıyla çenesini kavrayıp "Bunun benim için bir önemi olamayacağını biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Bu sadece kapıları kapatmakla ilgiliydi. Bu kendini cezalandırmakla ilgiliydi.

"Umurumda değil," dedi vâris. İstediği tek şey şu an gözlerine baktığı ilahi lordun temasıydı. Yıllardır beklediği şey buymuş gibi titreyen elini adamın kusursuz yüzünde gezdirdi, saçlarında, boynunda ve sonunda cesaret edip onu kendine doğru çekerek dudaklarını yeniden kendi dudaklarına bastırdı. Bu çölün yüzyıllardır hasret kaldığı suya özlemi gibiydi. Talepkâr ve muhtaçtı. Kollarını ona doladı, kendini ona doğru bastırdı ve arzuyla derin bir iç çekti.

Karanlık ve gölgeler odayı ele geçirdiğinde ay ışığı pencereden içeriye süzülüyor ve yastığın üzerinde saçları dağılmış kadının parlak gözlerini aydınlatıyordu. Hemen yanında bir heykel gibi uzanan İlahi Lord yatakta ona olabilecek en uzak mesafeyi seçmişti. Bir elini başının altına almış, nefes bile almadan tavanı seyrediyordu. Ona ve dokunuşlarına aç bir şekilde yana döndü kız.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu saatler sonra. "Bir anlamı yok. sa eğer, neden yaptın?"

"Açık kapılarla ilgili olan şey nedir biliyor musun?" Gözlerini kapattı. Ariana ne demek istediğini anlamıyordu. "Birine açık bir kapı bırakırsan hayatının sonuna kadar o kapıdan geçebileceği ihtimalini düşünür. Ama kapıyı kapatırsan kendine başka bir yol bulur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni bir daha sevemem," dedi nihayet ona döndüğünde. "Bu senin kapını kapattı. Bir daha bana gelmekle zamanını tüketme. Ve bu yaptığımdan sonra kendi kapılarımı da kapattım." Gözlerinin önüne gelen Nova'nın kışkırtıcı iri mavi gözleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. "İlk defa birisi dikkatimi dağıttı, ilk defa birisi tereddüt etmeme neden oldu, ilk defa birisi güçlerimden daha ağır bastı ve ben ilk defa kendi krallığıma ihanet ettim. Artık onu hak etmiyorum ve artık beni hiçbir şekilde istemeyecek, onu kurtaracağıma olan umudum bu gece kırıldı." Yataktan doğruldu ve bir okyanusun içinde yaşanan fırtınadan sağ çıkmayı umdu.

Önce krallığını aldılar elinden, en kıymetlisi olan naguelini, sonra halkını, en sonunda vârisiyle sınadılar onu ve kalbini bir çöl gibi kurttular. Nova haklıydı, ikisi arasında onun için bir savaş başlamıştı ve Su Lordu ilk defa bir yenilgi yaşamıştı.

"Amon'a bir hafta veriyorum." Çıkıp gitmesi için kıza kapıyı açtı ve yataktan öfkeyle kalkışını seyretti. "Taşları bana teslim etmesi için bir haftası var. Yedinci gün kapıya dayanırım ve hiç kimsenin

gözünün yaşına bakmam. Önce hizmetkârları boğulur, sonra köylere sıçrarım ve o krallığını onun başına yıkarak oradan çıkarım."

Ariana sert bir tokat yemiş gibi durduğu yerde kaldı. Adamın gözlerindeki ölüme susuzluğu görebiliyordu. Söylediklerinde en ufak tereddüt etmiyordu. Her kelimeyi buz gibi bir sakinlikle telaffuz etmesi daha da ürkütücüydü.

"Elvran'a söyle üç günü var, gelip kendi ayaklarıyla bana teslim olursa yaşamasına izin veririm, karşı koyarsa yedinci gün Arnon'un kapısına dayandığımda öldürmeye zindandaki ateş halkından başlarım."

"Arın..."

"Su Lordu bu gece vârisinden vazgeçti!" diye bütün kaleyi inletecek bir öfkeyle kükredi İlahi Lord. Gökyüzünde heybetli bir gürleme yaşandı. "Git ve söyle onlara." İçinde bir umutsuzluğun kabardığını hissetti. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. "Elemental'in bu zamana kadar görmediği bir fırtına yaklaşıyor." Bir kez dahi kırpmadığı gözleri kızın üzerine hücum etti. "Daha önce yaptıklarım için bir yılım dedim, dünyayı yerle bir etti dediniz, kâbus gibiydi dediniz... Size o günleri aratana kadar durmayacağım. İçimdeki öfke yatışana kadar, durmayacağım."

Gözlerinin içine öyle bir baktı ki Ariana daha önce karşılaşmadığı bir gücün tesiri altında kaldı. Kendini bir anda ormanın içinde buldu. İlk dehşeti atlatmaya çalışıyordu, daha önce kimsenin sadece bakışlarıyla başka birini bedenleyebildiğini görmemiş ve duymamıştı.

Onunki yok edici bir güçtü.

Yağmur, göğü yere indirmek ister gibi, yeri birbirine katmak ister gibi hiddetliydi. Diyarda nefes alan her canlı kendine kaçacak bir yer arıyordu. Ateş vârisi ormanın içinden koşarken tılsımlarının gücüne ulaşmaya çalışıyordu ama adam onu öyle bir lanetlemişti ki kokusu üzerinden çıkana kadar hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Bu öfkenin kalbinin ağrısından geldiğini bilmek yağmura kadının kızgın gözyaşlarıyla eşlik ediyordu.

Bambu ağaçlarının arasından geçerken çamura bulanmıştı. Nihayet sarayın gizli kapılarından birine ulaştığında nefes nefeseydi. Merdivenleri çıkarken birkaç kez takılmış ve soluklanabilmek için, gönlünce ağlayabilmek için taş merdivenlere düşmüştü. Bir eli tırabzanı sıkı sıkı tutup diğeri gözlerindeki yaşları temizlemeye çalışıyordu. Acısı yaşadığı gece için değildi, artık sevilemeyeceğini kabul ettiği içindi.

Toprak Lordu, diyarın kralı herkesi bir araya toplamış ana salonda saklı vârisin gelişini bekliyordu. Kız daha yoldayken onlara uyarısını vermişti. Arın'ın şakası olmadığını biliyordu ve gözlerindeki o öfke son savaşta gördüğünden daha ölümcüldü.

Kapılar açıldı ve kız başını dik tutmaya çalışarak içeriye girdi. Daren, Ayzer ve Eris büyük masada oturmuş, Amon ayakta ellerini masaya yaslamış şekilde onu izliyordu.

"Geliyor," dedi nefesini tutarak. "Yedi günümüz var." Sarayın en geniş ana salonunda sesi duvardan duvara yankılandı. Bağırmıyordu, korkmuyordu, kaybetmiş hissediyordu. Su Lordu'nun aşkını da merhametini de hem vâris hem diyar kaybetmişti.

Ayzer ve Daren birbirine baktı

Herkes kimden bahsettiğini anlamıştı. Sanki kızın söylediklerine imza atar gibi Toprak Krallığı'nın her zaman güneşli ve sakin olan havası bir fırtınanın esareti altına alındı. Sarayın üzerine öyle bir yağmur yağıyordu ki biri evlerini taşlarla başlarına yıkmak istediği belliydi. Kral gerilse de ödün vermedi.

"Vârisi yok, taşı yok, halkı yok..." diye sıraladı Amon doğrularak. "Gelmek istiyorsa gelsin."

Ariana korkuyla başını iki yana salladı.

"Bu zamana kadar sessiz olmasının sebebi zayıf düşmesi değildi," diye fısıldadı. Herkes, kendisi bile öyle sanıyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını sanıyorlardı. Arın'ın artık eskisi gibi olmadığını sanıyorlardı. Ve Ariana bugün görmüştü, onun gerçekten eskisi gibi

olmadığını, eskisinden daha beter hale geldiğini görmüştü. "Öyle sanıyorduk ama yanıldık. Nova'nın gidişi onu zayıflatmadı, onu üzdü."

Ayzer acıyla yüzünü astı. O hissin ne demek olduğunu bilen tek kişiydi.

"Şimdi ise öfkeli, çok öfkeli. Onu daha önce hiç böyle görmedim."

"Değişen ne?" diye sordu Daren kirpiklerinin altından gergince. "Artık üzülmüyor mu?"

"Onu oradan çıkaramıyor," diye açıklamaya koyuldu kız. "Ve Nova onu görmesine izin vermiyor. Arın'ın içeriye girmesine izin vermiyor."

Daren'in bakışları ilk defa doğrudan kızın gözlerine kilitlendi. Sanki söylenilenleri sınıyordu. Kafasındaki karanlık düşüncelere her saniye yenisi ekleniyordu. Kolları masanın üzerine düştü. Üzerine bir ağırlık çökmüştü.

Su vârisi orada artık yapayalnızdı.

"Onlar kendi iç savaşlarını yaşarken bizim endişelenmemiz gerek bir şey yok," dedi Amon.

"Hayır," diye yeniden iç çekti Ariana hiddetle. "O vazgeçti." Bir saniye için durdu, kendisi bile buna inanmakta güçlük çekiyordu. Sonraki kelimeler bir fısıltı gibi döküldü dudaklarından.

"Su lordu bu gece vârisinden vazgeçti." Sanki bir kıyamet alameti gibiydi, bir ahitten bir cümle kadar sarsıntısı vardı. Bu tüm tarih boyunca imkânsız görülen belki de tek şeydi. Cümleyi söylerken bile herkesin bedeninde bir ürperti vuku buldu. Su halkı birbirine bağlılığı ve sadakatiyle nam salmışken, su halkından biri için bin diyarı yok etmeye hazırlarken... Bu diyara sürüklendiğinde, en nefret edilen olduğunda, istenmeyen olduğunda bile su vârisliğinden vazgeçmemişken .

Şimdi ikisi de birbirine sırtını dönmüştü.

"Anlamıyor musunuz?" diye korkuyla fısıldadı. "İkisi de birbirinden vazgeçti ve ikisi de çok öfkeli, birbirlerinden nefret edebilirler

ama Su Krallığı birbirine ihanet etmez. İkisi de geldiğinde tarihin görmediği bir öfkeyle yüzleşmek zorundayız. Artık kaybedecek bir şeyleri yok. Birbirini gözden çıkaran bir lord ve vâris sadece diyarı değil, dünyayı birbirine katar."

"Vâris oradan çıkmadığı sürece endişelenecek bir şey yok," dedi Amon.

Ayzer ve Ariana göz göze geldi.

"Seni uyarmanın hiçbir anlamı yok," dedi Ariana bir adım geri giderek. "Buraya gelmemin tek sebebi belki sonunda uğrunda her şeyi kaybettiğin, herkesin hayatını mahvettiğin tacını sahibine verip halkını kurtarırsın diyeydi. Ama görüyorum ki onların senin için hiç bir değeri yok. Arın'ın geleceğini biliyorsun ve geldiği zaman buradan sağ çıkamayacaklarını biliyorsun!"

"Sözlerine dikkat et, Ariana."

"Ben bir vârisim!" diye bağırdı kız. "Senin yüzünden yıllarca gizlenen, saklanan, esir tutulan bir vârisim. Beni de tıpkı krallığıma yaptığın gibi bu sarayın içine hapsettin. Ama artık yapacakların umurumda değil. Bu lanet yerden gidiyorum, senin yüzünden ölecek binlerce kişinin suçlusundan biri olmayacağım."

"Bu defa hiçbir şey olmaz diye hareket edemeyiz," diye ayağa kalktı Ayzer. Tartışmayı bölmek ve ateş vârisinin görebileceği zararı engellemek için. "Bu riske atabileceğimiz bir durum değil. Krallığı ve halkı koruyamayacaksak bunca zaman yaptıklarımızın bir anlamı olmaz."

"Bu zamana kadar zekân ve hırsınla beni gururlandırdın," dedi ona karşılık olarak Toprak Lordu Amon. "Ama sarayı terk etmeyeceğim ve taç da bende kalacak. Taşları ona vermiyorum, buraya geliyorsa, bu sarayı başımıza yıkacaksa altımızda yatan vârisini de öldürmesi gerekecek." Bunu umutla değil de sanki Arın'ın göze alamayacağını bilir gibi söylemişti. İlmek'e açılan boyut kapıları Toprak Krallığı'nın antik mezarlarındaydı.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" diye soludu Ariana. "Bunu göze aldı."

"Seni kandırabilir Ariana ama lordların vârislerine ne kadar bağlı olduğunu bilemezsin, senin hiç öyle bir bağın olmadı."

"Sen berbat bir adamsın."

"Berbat adam sayesinde yıllardır hayattasın ve saygı görüyorsun."

"Saygı mı?" diye alayla güldü kız. "Burada yüzüme baktığın her gün, Daren'den gizlemek zorunda bıraktığın her gün, gözlerimin önünde benim halkımdan birini daha zindana attığın her gün bana saygısızlık ettin. Benimle alay ettin. Beni aşağıladın!"

"Ve onlardan bazılarını zindana götüren sendin."

Ateş vârisi bir öfke nöbetiyle titredi. Onun üzerine saldırmamak için tırnaklarını avucunun içine batırdı. Yıllardır yaşadığı hezeyanın hepsi birer birer gün yüzüne çıkıyordu. Bu zamana kadar birilerine yardım etmek, diyara yardım etmek için ondan istenen en kötü şeylere bile bilâ etmişti ama görüyordu ki hiçbirinin anlamı yoktu. Bu zamana dek yaptığı her şey Amon'u daha da güçlendirmiş, hepsine daha fazla zarar vermesine neden olmuştu. Ne lorduna ne krallığına ne diyara ne de aşkına yardımı dokunabilmişti.

"Umarım Arın seni öldürür Amon," diye fısıldadı kız. "Artık ben yokum." Daren'e döndü. "Evran'a da bir mesajı var. Eğer üç gün içinde gidip ona teslim olmazsa buraya geldiğinde ilk önce zindanlara saldıracak. Ve babandan daha zeki olduğunu umuyorum, söylediğini yapacak."

"Buraya siz çağırdığınız için geldim," diye ayaklandı Daren. Toprak kralına döndüğünde o da öfkeliydi. "Bütün planların buraya kadar, hiçbir zaman bir şeylerin parçası olmadım. Dahil ettin ama olmadım, bu defa böyle bir katliamın yakınında olmayacağım. Bir savaşın daha yükünü omuzlamayacağım. Senin hırsların ve yaptıklarının altında ezilen ben olmayacağım."

"Her zaman yaptığın gibi yine kaçıyor musun?" Toprak Kralı'nın yüzü ketum bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Seni terk ediyorum baba," dedi eski lord sitemkâr bir gülümsemeyle. "Zaten artık arzuladığın güçlere sahip değilim. Burada olmamın bir anlamı kalmadı senin için."

"Cehennem Lordu için her zaman fazla duygusaldın."

"Hayır," dedi işaret parmağını kısa bir doğru kaldırarak. "Şeytanı oynasam bile hiçbir zaman bir canavar olmadım."

Kapıya doğru giderken Toprak Lordu'nun bakışları Eris'e ve Ayzer'e kaydı. İlk önce ayağa kalkan ve sandalyesini iten Eris oldu. "Bir katliamın muhafızı olamam," dedi. "Buna önderlik etmem."

"Muhafızların yeri doldurulur." Kral onu bir kayıp olarak bile görmüyordu, vârisine döndü ama Daren, Eris'e yaptığı muamele karşısında ona öyle bir baktı ki şu an Amon, Evran'ın geri dönmesine sevinmeliydi. Güçleri hâlâ Daren'de olsa bundan payını fazlasıyla alırdı.

"Ben..." dedi kız tereddütle. Mantığı ve duyguları birbiriyle çatıştı. "Benim odama gidip biraz düşünmem gerek. Bütün bunlar çok fazla." Başını iki yana salladı. "Bütün bunlar artık benim için bile çok ağır." Sesi kırıldı ama bu sadece yüzüne taktığı maskenin sözleriydi. Ayzer bu diyara geldiğinden beri Amon'a güvenmemişti ama ona göre bir savaşı kazanmanın asıl yolu içerden fethetmekti.

"Git ve dinlen," dedi Amon ona yukarıdan bakarak. "Bir süre hiçbirimizin dinlenme şansı olmayacak." Kız diğerlerinin aksine onun önünde durup başıyla selamladıktan sonra diğerlerine katıldı ve boş salonda tahtı sallanan kralı yalnız bıraktı.

2. BÖLÜM

Dans ve İntikam Melodileri

Ellerimi yanağımın altına almış, bacaklarımı kendime çekmiş, annesinin karnında doğmak için günleri sayan ama aslında ölmüş olan bir bebek gibi yatıyordum. Hiçliğin ortasında, kaybın son basamağındaydım. Onunla birlikte yarattığı cennet, üzerimdeki koruma kalkanı ve bir şeylere olan inancım da kaybolmuş yeniden alabildiğine hiçliğin uzandığı bu kurak çöle terk edilmiştim.

Tanrı beni terk etmişti.

Sessizliğin insanın kafasının içinde olduğunu düşünürdüm ama sessizliğin, insanın kafasının içini et yiyen bir hücre gibi kemirdiğini bilmezdim.

Ses yoktu.

Gece ve gündüz yoktu.

Sıcak ve soğuk yoktu.

Zamanın donduğu bir saniyenin içine hapsolmuştum.

Şeytan tuzağına düşmüştüm ve Tanrı'ya olan inancımı yitirmiştim.

"Ayağa kalkma zamanı su vârisi..." Yeniden o sesi duyduğumda yorgun bedenimi hissetmek için bile bir süre beklemem gerekti. Bütün bu çıkmazın sonunda hâlâ o sese, hâlâ bu diyara tepki vermemin

tek nedeni içimde büyüyen öfke ve beni canlı tutan şey intikam duyduğum açlıktı.

Geyik yeniden karşımda belirdi ama bu defa sanki bana geçen zamanı hatırlatmak ister gibi büyümüştü.

"Eğitimini tamamladın."

Derin bir nefes aldım. Normal zamanın ne kadar aktığını bilmiyordum ama bunu söylediğine göre benim içine hapsedildiğim İlmek'te beş yıl geçirmiştim. Onu en son gördüğümde tanrıçaların yüzleri görünmeyen siluetleri etrafıma dizilmiş ve beni kurtarmak için yemin etmişti. Sonra o kirli, insanın emdiği sütü bile burnumdan getirecek eğitimleri başladı. Her yıl diğerinden daha beterdi. Ve bugün yeni kehaneti belirleyecekti.

"Artık güçlüsün," dedi. "Kimsenin bilmediği ve bilmeyeceği kadar."

"Beni buradan çıkarmaya yetmeyecek kadar," diye homurdandım ağzımın içinde. Tanrıçalar bana bir kez bile yüzlerini göstermemişti. İki kişiydi ama ikisi de birbirinden ketumdu. Eğitimim yalnızca zihnimin ötesinde bir duvarda gerçekleşmişti. Kör değildim ama karanlıktaydım. Kımıldamıyordum ama bir şeyler yapıyordum. Okyanusu artık tek parmağımla ikiye ayırabiliyordum ama hâlâ bu kahrolası İlmek'ten kendimi kurtaramıyordum.

"Biri gelecek," dedi. "Ayak sesleri yaklaşıyor nihayet ve senin yerine geçecek."

"Kim?"

"O an yaşanana kadar zaman değişir ve zaman değiştikçe kader de değişkendir. Olana kadar olacağını bilemezsin."

"Seni hiç özlemeyeceğim," diye burun kıvırdım bitkin bir halde.

"Tanrıçalar sözlerini unutmamanı istedi, ateş senin ellerinde evcilleşir."

"Ama neden?" diye sordum. "Bana neden bunun cevabını vermiyorsunuz? Neden toprak ya da hava değil. Neden sadece su ve ateş?"

"Şurada geçirdiğin sürede birçok şey öğrendin," dedi. "Bazılarında çok da iyiydin ama sabırlı olmayı hiçbir zaman öğrenemeyecek gibisin."

"Yeni kehanet ne?" diye soludum.

"Öncekini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Tekrar et."

"Hatırlıyorum işte!"

"Tekrar et gökyüzünün vârisi."

"Nereye olduğunu bilmiyorsun ama bir yere gidiyorsun.

Aradıkların Salkım Mağaraları'nda.

Yolunu kesenler olacak, hançerini çantanda değil, elinde taşı.

Sen onu reddetsen de o seni bulacak.

Başka biri senin içinde adalet arayacak.

Bir sürü yolun var, bir sürü yoluş var.

Herkesin bir kaderi var, senin kaderlerin var.

Ejderha seni avlayacak, üç başlı köpek sana başka tuzak kuracak.

Kaplandan saklan. Kaplandan saklan.

Sana yalancı diye seslenmişler ama sen yalancı değilsin, sen artık doğrudan yalanın kendisisin.

Tanrıçalar senin için taş atmış.

Ya son olacaksın ya sonsuz.

Kaç onlardan, Salkım Mağaraları'nı bul.

Seni avlamak isteyene tuzak kur.

O seni aramadan sen onu bul.

Beşinci elementi bul."

"Şimdi," dedi ve duyduğumuz seslere onunla birlikte ben de başımı çevirdim. Bana dönüp "Artık sen de onları duyuyorsun," dedi. "Çünkü artık daha güçlüsün."

"Ee," dedim. "Ne yapacağımı söyleyeceklerdi."

"Yeni kehanetini söyleyeceğim, eskisi sana yol gösterecek."

"Yahu direkt söylesenize ne yapacağımı."

"Güç sadece fiziksel değildir, ruhsal da değildir, aynı zamanda zihinseldir. Bilgelik ister. Cevabı çözemezsen soruların birikecek."

"Tamam!" diye pes ettim.

"Vâris yeniden doğduğunda şeytan emirleri kimden aldığını hatırlayacak.

Aştan kaçmak zorundasın, krallığına sahip çıkmalısın.

Diyar ikiye bölünüyor, tarafını seçmek zorundasın.

Gazap çanları ve yas notaları.

Krallar ve soytarıları.

Hava, su, toprak, ateş.

Oyun yeniden kuruluyor ama artık taşları vârisler tutuyor."

"Bu da ne demek..." diye soludum. İçimden bir enerji akımı geçip gitmiş ama giderken beni omuzlarımdan dürtmeyi de ihmal etmemişti.

"Parçaları birleştir, çok fazla zamanın yok."

Kapılar açılmaya başladığında bir ışık patlaması oldu. Elimi önüme siper edip gözlerimi korumaya çalışırken geyik yok oldu. Bu defa beni neyin beklediğini ya da kimin eceline doğru geldiğini bilmiyordum.

Fısıltıları onlardan önce ilişti kulaklarıma.

"Kapat gözlerini uyu kadim ruh, adaleti sağla vârisi hapsedildiği arafta kutsa."

"Kapat gözlerini uyu kadim ruh, adaleti sağla vârisi hapsedildiği arafta kutsa."

"Kapat gözlerini uyu kadim ruh, adaleti sağla vârisi hapsedildiği arafta kutsa."

Kapılar sonuna kadar açıldığında gözlerimi kısarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. Ayzer, Sonay ve Ariana el ele tutuşmuş üç başlı köpeğin önünde bir büyü fısıldıyordu. Köpek zincirlenmiş gibi olduğu yerde kıvranırken yaptıklarının iyi veya doğru olmadığına emindim.

"Şimdi!" diye fısıldadı Ariana ve hepsi birlikte gözlerini kapatıp ellerini bıraktı. Bir güç kalkanı üçünün de bir ruh gibi içinden taşıp cehennem köpeğine çarptı. Hayvan başını usul usul ve acı çeker gibi inleyerek yere düşürdü. Kızların üçü de birer adım geriye çıktı ve aynı anda başları bana döndü.

"Vay canına!" dedim bu manzara karşısında.

İlk adımı atan Ayzer oldu. Mavi bakışlarını kahverengi gözleriyle çarpıştı. İkimizin de o kendinden emin ifadesi bir kaş çatılmasıyla gölgelendi ve içinde mahkûm edildiğim hapishaneye var gücüyle koşarak üstüme atıldı.

"Sürekli başını belaya sokmayı sana yasaklıyorum!" diye kulağıma fısıldadı. "Kendini öldürmeyi sana yasaklıyorum. Buna hakkım var. Çok uzun süre en yakın arkadaştık. Sen kardeşim olabilecek, ailem olabilecek tek şeysin. Beni bırakmayı sana yasaklamaya hakkım var."

"Kes şunu!" dedim sıkı sıkı sarılırken. "Ağlarsam nasıl güçlü görünen bir vâris olabilirim?"

"Aptal!" diye bağırdı kesik çıkan sesiyle. "Gerçek bir delisin sen. Eğer hâlâ insanların arasında olsak seni bir akıl hastanesine kapatırdım. Buraya atılmayı nasıl başardın?"

Geri çekilirken dolmuş gözlerimle burnumu çekip gülümsemeye çalıştım. "Birisi bana benden bir şey alındığında, karşılığında onlardan daha fazlasını almam gerektiğini söylemişti."

Gururlu bir abla gibi gözlerinin içi parlayarak gülümsedi.

"Hepimizden çok fazlasını aldın," dedi. "Seni buradan çıkaralım artık."

"Nasıl?" diye kaşlarımı çattım.

"Sizi bölmek istemem ama," dedi Ariana. "Burada devreye hen giriyorum. Ayzer, dışarı çık."

Elimi tutup yürümeye başladığında bileğinden yakaladım. "Ben çıkamam."

"Hayır," dedi. "Seni çıkarmaya geldim. Kerberos uyudu. Çıka-bilirsin."

Tam ağzımı açacakken "Ayzer, önce sen," dedi Ariana. "Yapıl-ması gereken bir büyü daha var."

Ayzer ona dönüp "Ama yapacaksın değil mi?" diye sordu panikle.

"Söz veriyorum," diye sevecenlikle ona güvence verdi yılan. Ayzer dönüp bana baktı ve teselli etmek ister gibi birbirine kenetlenmiş par-maklarımızı okşadı. "Kapının önünde bekleyeceğim," dedi. "Az kaldı."

Ona gülümseyerek başımı sallasam da bunun olamayacağını bili-yordum. Bir an Ariana'ya baktım, kendinden emin görünüyordu ama Kerberos bir büyüyle aşılabilse Arın bunu yapardı. Gerçi belki bu da güçlerini zayıflatıyorsa teşebbüs etmezdi lord bozuntusu.

Ayzer kapıdan çıktığında Ariana ona baktı ve dönüp sıkı sıkı sa-rıldı. "Hazırsın," dedi kızını teselli eden bir anne gibi. "Üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yok. Bir lord kadar eğitimlisin. Senin kar-şında hiç şansları yok."

"Sayende," dedi Ayzer ona. "Ama şu duygusal anları bırakıp hepimiz şuradan gidebilir miyiz artık?" Ariana yeniden ona bakıp gülümsedi ve kapıdan içeriye bir adım attı. İçeriye gelirken büyülü kelimeler fısıldıyor ve bana doğru yarım adımlarla yaklaşıyordu.

Tam karşıma dikildiğinde gözlerime baktı; bu öyle bir bakıştı ki sanki orada bir şeyler aradı ama bulup bulamadığından bir haberdim.

"Dalga geçiyorsun," dedim sonunda konuşabildiğimde. "Benim yerime geçeceksin..." Bakışlarındaki ifadeyi okuyabiliyordum. Ora-daki çaresizliği ama bu teslim oluş dolu bir çaresizlik değildi.

Bu yüzyıllık bir çaresizlikti.

"Sana yapılanlara izin vermedin," dedi dudaklarını birbirine bas-tırarak. "Nefret edilen de olsan, dışlanan da olsan, sevilmeyen de ol-san, yalnız da kalsan sana yapılanların karşısında durmayı başardın."

O iş tam olarak öyle değildi ama bir şey söyleyemedim, içini dök-mesine izin vermem gerektiğini hissettim.

"Kendi doğrularının, kendi krallığının, kendi halkının peşinden gittin. Ama zamanı geldiğinde ona da, sevgine de, tüm diyarın korktuğu lorda da karşı gelmeyi becerdin. Hiç kimsenin yapamadığını yaptın ve okyanusu incittin."

Arın.

"Varis olmana izin verilmediğinde onların karşısında durdun, bense yıllarca saklanıp durdum."

"Ariana," diye başladım ama başını iki yana salladı.

"Senden tek bir şey istiyorum," dedi. "Tek bir şey. Daren'e yardım et. Yıllarca ne ona ne de krallığıma bir yardımın dokundu ama şimdi senin sayende bir şey yapabilirim, senin yerine geçip onu iyileştirmeni sağlayabilirim."

"Bunun için söz veremem," diye fısıldadım.

"En azından dene," dedi. "Ona bir şans ver."

"Buna emin misin?" diye sordum. "Burada olmak... Bak, senin yerinde olsam bunu asla yapmazdım." Ne olursa olsun ben dürüst biriydim ve öylece yerime geçmesine göz yumamazdım, neyle karşı karşıya olduğunu bilse iyi ederdi.

"Sorun da bu," dedi bir boyun eğmeyle. "Ben burada da olsam dışarda da olsam hiçbir şey değişmeyecek. Ben hiçbir şeyi değiştirebilecek biri değilim. Ama sen, sen tüm diyarı yeniden var edebilirsin. Ve senden istediğim bu, Elemental'e hak ettiğini vermen. Krallığım için ve Elemental için kendimi feda ediyorum. Bunu sağlayabilecek biri varsa o da sensin, bunu yapabilir misin?"

Başka birisi senin için de adalet arayacak.

İrkilerek başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kapılar yeniden benim için sonuna kadar açıldı.

"Ariana," diye fısıldadı Ayzer.

"Olması gereken bu," diye gülümsedi ateş vârisi. "Bunu sen de biliyorsun." Sonay ve Ayzer bir şey söylemeden acı içinde, orada öylece durdular. Kapıya doğru yürümeye başladığımda, çıkmak üzereyken ona döndüm ve "Bir gün geri döneceğim," dedim. "Bunu asla unutmayacağım."

Gülümsedi.

"Suyun hafızası vardır."

Seçtiği kelimeler yutkunmama neden oldu. Başıyla çıkışı işaret etti. Hareket etmemi. Gözlerim çok kısa görünen o mesafeye kaydı. Ayzer yarı üzgün yarı heyecanla beni bekliyordu. Sonay neşeyle gülümsüyordu. Ve beni buraya tıkan cehennem köpeği uyuyordu. İçimde o kadar büyük bir ağırlık vardı ki zincirleri koparmanın artık ne demek olduğunu biliyordum. Zincirler ruhuma kenetlenmişti ve kaç hayat yaşarsam yaşayayım hiçbir zaman onu tamamıyla geride bırakamayacağımı biliyordum. Onlara göre aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum, benim için yıllar geçmişti ve şimdi yıllar sonra bu kapıdan dışarıya ilk adımı atmıştım. Bu, suyun içinden çıkmaktan farksızdı. Derin bir nefes aldım. Ayzer ve Sonay bir adım önümdeydi, kapının eşiğinde durdum ve son kez Ariana'ya döndüm.

Yüz yıl önce bu diyarda bir yıkım yaşanmış ve tüm dünyanın dengesi bozulmuştu. Kendi yuvasından ayrılan çocuklar, yaşama seçeneği elinden alınıp yıldız uykusuna yatırılan vârisler... Yüz yıl boyunca bir büyü boşluğunda kaybettiği halkının, krallığının yasını tutan Su Lordu. Yüz yıl boyunca kayıplarının kederini güden krallığını korumuş ama en yakınlarından olmuş Hava Lordu.

Bir de Ariana vardı... Kötülükten kaçındığı söylenen saklı vâris. Deli lorda sığınan cehennem vârisi. Olduğu şeyi gizlemek zorunda kalan fedakâr bir kadın. Onu buraya ne getirmişti, bilmiyordum ama yanlışlarla dolu yollardan da geçse herkesin doğru olduğuna inandıklarının peşinden gittiğini artık biliyordum.

Kızıl saçları omuzlarından aşağıya dökülen birer yılana benziyordu. Nagueli onun yanında ayaklarının hemen dibinde korumacı bir şekilde şaha kalkmıştı. Saklı vâris yüz yıl süren yalnızlığını bu kapıların ardında bir kez daha taçlandırmıştı. Elemental'e geldiğimden beri ilk kez, gerçekten saygı duyduğum ve gerçekten yapmak istediğim için birinin önünde eğildim ve "Vârisim," diye selamladım.

Ayzer ve Sonay da beni taklit etti.

Gözyaşlarını gururla serbest bırakan, yıllar boyunca ilk kez bu duyguyu yaşayan Ariana önce elini dudaklarının üzerine bastırdı sonra eğilerek bizi selamladı ve kapılar kapandı.

Kızlara döndüğümde hepimizin gözleri yaşlıydı ama kimse duruşundan ödün vermedi. Dik tutmakta zorlanmadığımız başlarımız bizi her geçen gün toprağın altına çeken bir ağırlıktı artık. Omuzlarımızda anbean artan yükler, içimizde tuttuğumuz hırslar ve kayıplarımızın bedeli büyüyor ama biz onların altında gitgide küçülüyorduk.

"Yeniden hoş geldiniz vârisim, sizsiz buralar epey sıkıcıydı..." dedi Sonay kırılgan sesiyle, gülümsemeye çalışarak eteklerinden tutup hafifçe dizlerini kırdı. Altın sarısı saçları güzel ve sivri yüzünü ortaya çıkaran sıkı bir topuzla toplanmış, kuş tüylerinden yapılma tacı saçlarının üzerini süslemişti.

"Hadi hadi," dedim elimin tersiyle ıslak kirpiklerimi silerek. "İşimize gelmemiş gibi davranmayın." Güzel, en azından hâlâ şaka yapabiliyordum oysa bir dakika önce yeniden bir ses duymanın nasıl hissettireceğini bile hayal edemiyordum..

"Ne yalan söyleyeyim, biraz işimize geliyordu tabii."

"Savaşmadan kazanılan zafere zafer demem ben." Ayzer uzanıp bileğimi tutup metanetle sıktı. "O yüzden bir daha ortadan kaybolmasan iyi edersin yoksa yenilgiyi kabul ettin sayarım."

"Çok heklersin," dedim tatlı tatlı. Yine de ona uzun uzun baktım. Burada olmadığım bunca zamanın ondan neler aldığına ya da ona neler verdiğine. Bu kapıdan girerken her şey değişmişti ama çıktığımda her

şey yerle bir olmuştu. Artık bir vâris değil, bir önder duruyordu karşımda. Otoritesinden ve dik duruşundan taviz vermeyeceğini biliyordum ama gözlerinde bambaşka bir parıltı vardı artık. Bu diyara getirilen ve başına taç konan kız değildi yalnızca, bu diyarın bir parçasıydı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Sonay beni düşüncelerimden sıyırarak. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Ayzer'i çok iyi tanıyordum ve bir planı olmadan kapıya gelmeyeceğini biliyordum. Beni buradan çıkarırdı ama ipleri benim elime bırakmazdı. Ama bundan hava vârisinin ne kadar haberi vardı, bilmek istediğim buydu. Sorusu bana hiçbir şey bilmediğini kanıtladı bu yüzden yeniden en yakın eski arkadaşıma döndüm.

"Toprak vârisinin bir planı olduğuna eminim." Gülümsedim ve paylaşması için onu teşvik ettim. Buraya gelmesi bir nevi krallığına ihanet etmesi anlamına geliyordu ama içgüdülerim onun daha çok Amon'u yere sermek istediğini söylüyordu.

"Senin aklından ne geçiyor?" Tahmin ettiğim gibi, o da benim bir planım olduğunun farkındaydı. Kendi kendime gülümsedim. Bu diyarın olayı buydu. Birini ölmek üzere olduğu o yerden çıkarabilirdiniz ama çıkardıktan sonra onurla savaşmaya devam ederdiniz. Hepimizin başına bu gelmişti ama bir kez daha gelmesine izin vermeyecektim. Hâlâ uyuyan köpeğe bakıp dişlerimi gıcırdattım.

"Vârislerin dönemini başlatıyoruz."

Sonay memnuniyetle kaşlarını kaldırdı. Ayzer aynı şekilde başını salladı. Onların da istediği buydu, daha önce sadakatsizlerin yanındayken beni ziyaret ettiklerinde açıkça bunu vurgulamışlardı ama o zamanın aksine şimdi elimde güçlü bir koz vardı.

"Ama önce bırakalım bizim için ortalığı onlar temizlesin." Ayzer elbisesinin kıvrımlarını düzeltirken tek kaşını kaldırdı. "Sadık olmak istediğimiz, desteklediğiniz krallığa gidin ve lordun yanında durun. Yarattıkları yıkımı temizledikten sonra onlardan nasıl kurtulacağımızı konuşuruz."

"O gün geldiğinde," diye fısıldadı Sonay. "Birbirimizin karşısında duracağız."

"İyi olan kazansın demek isterdim ama o zaman hiç şansım olmaz." Bu düşüncenin ağırlığını hafifletmek için genişçe gülümsedim.

"Kim kazanırsa kazansın," dedi Ayzer ikimizin de koluna girerek. "Bu vârislerin zaferi olacak."

"Vârislerin zaferi olacak," diye başını salladı Sonay.

"Vârislerin zaferi olacak," diye fısıldadım ama onlara değil.

"Arın döndüğün için çok mutlu olacak."

Ve esas konuya gelmiştik.

Diyar ikiye bölünüyor, tarafını seçmek zorundasın.

Kerberos'un olduğu anıtın merdivenlerinden tırmanmaya başladık. Artık mezarlık her zaman olduğu gibi uğultulu ve karanlıktı. Her köşesinde başka bir gölge, her basamağında başka bir çağrı vardı.

"Arın'ın yanına dönmüyorum." Bir lahidin önünde durup mermerin üzerindeki işlemeleri izlemeye başladım. Büyük Yıkım zamanında olmuş bir muhafızın kahramanlığını anlatan yazmalar ve sembollerle süslenmişti. Mermer oymalarında savaşın izleri ve Toprak Krallığı'nın kanlı zaferi resmedilmişti. Başımı kat kat göğe doğru uzanan mezar odalarına çevirdim. Belki yüzlercesi yatıyordu burada. Bazıları lord, bazıları vâris, bazıları muhafız ama her biri önemli bişilerdendi. Soylu ya da kahraman diyorlardı onlara. Birileri gelip onları anıyor ve şükürlerini sunuyordu. En büyük kördüğümüm buydu, birine kahraman diyorlardı ve kahraman olduğuna inanıyorlardı. Bir başkasına düşman dediklerinde yaptıkları gibi.

"Nasıl yani?" Sonay kolumdan tutup hafifçe sıktı.

"Eminim duymuşsunuzdur, beni kurtarmak yerine benden vazgeçmeyi seçti. O vârisi olmadan yapabiliyorsa ben de lordum olmadan yapabilirim."

"Bu büyük bir hamle Nova."

"Eh," dedim derin bir nefes alıp doya doya içime çekerek. "O halde herkese haber verin, deli geri döndü."

"Ben onların tarafındayım," diye yüzünü buruşturdu. "Sina'nın ve gerektiğinde Arın'ın." Bana bakarken çelişki içindeydi. "Evran'la bir-lik olacak değilsin, bu durumda Amon'un tarafına mı geçeceksin?" Hava vârisi göz ucuyla Toprak vârisine baktığında gülümsedim. So-nay enteresan bir kızdı ve her geçen gün daha da ilgi çekici olmaya başlıyordu. Onun naif biri olduğunu düşünürdünüz ama daha önce kimsenin onun gibi Ayzer'e dişlerini gösterdiğini görmemiştim.

"Ölürüm daha iyi." Ellerimi önümde kenetledim. "Benim bir krallığa ve bir halka ihtiyacım var. Vârisini ve lordunu kaybeden bir krallık biliyorum."

İkisi aynı anda "Daren'in tarafına mı geçiyorsun?" diye sordu.

Ağır ağır başımı salladım.

"Ama o artık bir lord bile değil. güçleri yok."

"Krallığı var," diye yanıtladım. "Küçük adımlarla gideceğim." Ve o krallıkta benim istediğim çok önemli bir şey var.

"Umarım gerçek bir planın vardır," dedi Sonay. "Benim artık gi-mem gerekiyor. Yokluğum anlaşılmıştır. Şans sizinle olsun." İkimi-ze de sırayla sarıldı.

"Şans seninle olsun," diye kolunu okşadı Ayzer.

"Şansını yarat," diye gülümsedim.

Hava vârisi ikimizi de selamladıktan sonra tılsımları ve fısıltıları eşliğinde bir hava bulutuna karıştı ve yok oldu. Bir süre sadece onun geride bıraktığı boşluğu seyrettim. Ben oradayken herkes ilerlemişti. Kimse benim gibi olduğu yerde beklememişti. Kimse kapana kısıl-mamıştı. Kimse terk edilmemişti.

"Nova..." Ayzer bana döndüğünde yüzü asılmış, sesi çatlamıştı. "Sana Daren'le ilgili söylemem gereken bir şey var."

Gülümsedim.

"Nasıl anladın?" diye sordum ama öylesine bir soruydu bu, ikimiz arasında zeki olan daima Ayzer olmuştu. Parçaları birleştirir, detayları izler ve sonuca ulaşırdı. Ondan daha azını beklemezdim ki.

"Biliyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Beni o dalganın içine itenin Daren olduğunu mu?" Öfkeyle, hüzünle, intikamla güldüm. "En kötüsü de buydu ya," dedim. "En başından beri Daren olduğunu biliyordum." O dalganın içine alevlerle birlikte düşmüştüm, dalgayı hırçınlaştıran ve daha da saldırganlaştıran aynı alevler olmuştu. O alevlerin hissini biliyordum, o alevler tarafından daha önce de bir kez yakılmıştım. Bu yüzden İlmek'e girdiğimde Daren'i hiç beklememiş, Arın'a da bu yüzden bu kadar inanmıştım. Birisi dalgaya itti, diğeri kapıyı üzerime kilitledi. Birinin kötülüğü ortadaydı ama diğerinin yaptığı beklenmedikti.

"Buna rağmen..." Dudaklarını ısırdı. "Neden onun tarafında olmak istiyorsun?"

"Sana söyleyeceklerim ikimiz arasında kalmalı. Bunu hiç kimseye söyleyemezsin. Eğer bu savaşta bir şansın olsun istiyorsan dediklerimi iyi dinle." Fısıltılardan uzaklaşmak için mezarların önündeki toprak yolda biraz daha ilerledim. Benimle gelirken etrafa bir kalkan örüyor ve konuşuldukların aramızda kaldığından emin oluyordu. Kerpiç duvarın içine sıkıştırılmış bir meşalenin önünde durdum.

Kaşlarını çattı.

Ellerini tutup nefes aldım. "Tanrıçalar taşları almamızı istiyor."

"Nasıl?"

Gözlerimi devirdim. "Bu konuda pek yardımcı olmuyorlar, bildiğim tek şey bu. Vârislerin taşları almasını istiyorlar. Taşların üçü Amon'da."

"Senin taşın Daren'de..." diye kendi kendine mırıldandı.

"Aynen öyle."

"Bu senin için zor olmayacak mı?"

"Ne kadar zamandır burada yokum?" diye sordum. "Kaç günlük ölü olduğumu sanıyorsunuz?"

"Üç hafta sonra İlmek'te olduğunu öğrendik ama gittiğinden beri madenlerdeki o günden beri bir buçuk ay geçti."

"Ama ben beş yıldır o düğünün içindeydim, birçok şeyi simdiden."

"Ben..." dedi.

"Hayır," diye kollarını sıktım. "Sen yapabileceğinden fazlasını yaptın. Şimdi ise yapman gereken tek şey Amon'un yanında durmaya devam etmek. Taşları bul Ayzel."

"Elimden geleni yapacağım."

"Yapacağını biliyorum."

"Arın, o Daren'in yanına gittiğini öğrendiğinde delirecek. İlk gece herkese bir ültimatom verdi. Yedi gün içinde Amon'a saldıracak." Belki de bu yüzden beni çıkarmak için bu kadar aceleleri vardı. Arianna'nın söyledikleri şimdi zihnimde şekil almaya başlamıştı. Su Lordu'nu su vârisinin durdurabileceğini sanıyorlardı.

"Onunla yan yana olduğumuzda zarar verilebilir oluyoruz, bütün lord ve vârisler birbirine güç verir ama biz birbirimizi zayıflatıyoruz. O yüzden bu daha iyi bir seçenek." Saldırısıyla ilgili bir şey söylemedim, Amon bunu çoktan hak etmişti.

"Bu bir şey değiştirir mi bilmiyorum ama..." Omuz silkti. "Daren epey dağıldı. Neden yaptı bilmiyorum ama bunun acısını çekiyordu Nova."

"Daha değil," dedim. "İkisi de henüz acı çekmedi. Benim yaşadığımla kıyasla ikisi de henüz bir şey yaşamadı. Arın o İlmek'e girdiğinde yüzyılların lorduydu ve düşmanları tarafından ihanete uğramıştı, ben hiçbir şey bilmeden oraya tutsak edildim ve önce Daren, sonra Arın tarafından yarı yolda bırakıldım. Herkesin haklı sebepleri olabilir ama bu benim ödeteceğim bedelleri değiştirmeyecek." İçim birçok duyguyla dolmuştu ama aralarında merhamet yoktu. "Onların

...eden artık olmayacağım," dedim. "Gerekirse bir azap olacağım ama günahlarını benimle temizlemelerine izin vermeyeceğim."

"Şans seninle olsun," dedi.

"Beni ona götürür müsün, daha önce hiç Ateş Krallığı'na gitmedim."

"Bedenleme yapamam," dedi. "Amon beni izliyor. Ariana ve Darin onu terk etti. Saraydan ayrılırsam haberi olur ve şüphelenir ama sana bir at ayarlayacağım ve o doğrudan seni Ateş Krallığı'na götürecek."

"Tamam," diye fısıldadım. Elimi tutup ikinizi Toprak Krallığı'nın bambu ormanlarına bedenledi. Oradan gizli bir geçit buldu ve mahzenlerin içinden geçtik. Buraya ne kadar hâkim olduğunu görmek her defasında beni garip bir şekilde şaşırtıyordu. Ama aynı zamanda gururlandırıyordu da. Arka tarafa, diyara ilk geldiğimiz zaman çamurlar içinde partiye katılmak için geldiğim girişe çıktığımızda Ayzer bir şeyler fısıldadı ve sözsüz bir emirle beyaz bir at yanımıza kadar geldi.

"Dikkatli ol," dedi atın eyerini tutup binmeme yardım ederken.

"Sen de öyle."

Atın iplerini tutup derin bir nefes aldım.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim. "Şansın bol olsun varium." Başımı eğdim.

Gülümsedi ve elbisesinin eteklerini tutup önümden eğildi. Ayaklarına atın gövdesine hafifçe vurup rüzgâra karşı yol almaya başladım.

Dışarıdaydım ve özgürdüm artık.

Yeniden nefes alıyor ve havayı içime çekebiliyordum.

Sıcağı ve soğuğu hissedebiliyordum.

Acıyı da öfkeyi de yaşayabiliyordum.

Ateş Krallığı'na doğru giderken kehanetimin ne olduğunu artık biliyordum.

"Sana yalancı diye seslenmişler ama sen yalancı değilsin, sen artık doğrudan yalanın kendisisin."

3. BÖLÜM

Kalp Atışları ve Kalp Kırıkları

Yol, sonundan daha güzeldi. Atımın üzerinde gecenin karanlığında şeytanın inine doğru dörtnala giderken içimdeki yalanlar çeşmesi akmaya başlamıştı. Varlığım artık bir sürü bilmecenin tek bir cevabından oluşan kocaman bir yalandan ibaretti.

"Ejderha seni avlayacak."

"Seni avlamak isteyene tuzak kur."

Evran'ın sözlerini unutmamıştım. Madene ilk indiğimde bana asıl ejderhanın Daren olduğunu söylemişti ve ben bunu ciddiye almayacak kadar aptaldım. Ama artık biliyordum, en başından beri asıl korunmam gereken oydu. Evran sadece bir piyondu. Bu oyundaki rolümüzün ne olduğunu bilmiyordum. O büyü düğümünde geçen beş yılım, bir yol kenarına terk edilmiş yavru bir kedinin kaplana dönüşümüyle geçmişti. Tanrıçalar benden yüzlerini ve bildiklerini gizlemekte kararlıydı. Onlara karşı çıkmamın ya da itiraz etmemin anlamı yoktu. Bana sadece öğren demişlerdi, suya nasıl hükmedeceğini öğren. Şimdi ise damarlarımda kan değil, saf su aktığını hissediyordum. Yıllardır korktuğum su, şimdi elimde olan tek şeydi. Bana saldırabilirlerdi, saldıracaklarını biliyordum ve yine en güçlüsünün alevler olacağını biliyordum ama artık nasıl karşılık vereceğimi de biliyordum.

Şeytanın inine kalbini bir kapana kıstırmaya gidiyordum.

Cehennem kapıları önümde sonsuzluğa açıldı. Bir vadinin cayır cayır yanması gibi bir his olacağını düşünürdüm hep ama atın iplerini kendime doğru çekip yavaşlarken gördüğüm manzara karşısında sadece hayranlıkla bakakalmıştım.

Ateş Krallığı volkanik dağların içine kurulmuştu. Çorak arazi boylu boyunca önümde uzanıyordu, yerler siyah parlak kumlarla kaplıydı. Bazalt kayalardan oluşan kolonlar, kara çam ağaçlarının etrafını çevreliyordu. Devasa karınca yuvalarını andıran koyu renkli yanardağlardan ürken atın yelelerini okşadım. Patlamak üzere duruyorlardı ama hepsi kara çalınmış yuvalarının içinde fokurduyordu yalnızca. Bir tuvalin üzerinde akan boyalar gibi dağların çatlaklarından sızan kızıl lavlar, bana bu krallığın asıl lordunun gözlerini anımsatıyordu. Gece mavisi gökyüzünün altında oraya asılı bir yıldız kadar ürkütücü olan bir şato duruyordu. Bir sürü basamağı olan ve alevlerin arasından geçmem gereken sanki bir cehennem değil de, iyi bir insan olursan girebileceğin zorlu bir cennet gibiydi.

Bir anda gökyüzünde sayamayacağım kadar çok yıldız parladı içimde taze ve tanıdık, güvenli ama bana çok yabancı bir his uyandı İnsanlığımı özlemiştim belki de. Ne zaman eve dönsem bu kadar yumuşak bir huzurla sarmalanırdım. Evimin çatısını, odama tırmanan o ağacın dallarını görsem sokağın başından. Hem çok iyi hem çok ürkütücü bir histi, öyle ani vurmuştu ki birinin yanaştığını duymadım bile.

"Yolunu mu kaybettin su vârisi?" Manzaranın büyüsüne kelimeler eşlik etti. Boğuk sesi omurgamdan aşağıya indi. Gölge ve gerilim doluydu. Aynı anda hem titredim hem öfkelendim. Atı hoyratça geriye çevirdim. Kayaçların koyulaştırdığı bir ağaç gövdesinin hemen önünde duruyordu. Bu karanlıkla onu ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Siyah pelerini rüzgârın gücüyle uçuşurken o bir kaya gibi kımıldamadan öylece bana bakıyordu.

Nasıl oluyordu da burada olduğumu biliyordu? Nasıl oluyordu da onca şeyden sonra bu şekilde karşımda duruyordu? Kalbimin ağrısını gizlemedim. Kaşlarım çatılmış, yüzüm acıyla buruşmuştu. Artık başka bir şey hissedebileceğimden bile emin değildim. Ona sandığımdan da korktuğumdan da daha fazla güvenmiştim ve bu beni mahvetmişti. Onu da ettiğinden emin olana kadar durmayacaktım.

Ruhumun sızısını hissedip huysuzlanan ve olduğu yerde tepinmeye başlayan ata doğru yaklaştı, yularından yakalayıp ehlileştirmek için "Şşt," dedi. "Sakin ol kızım." Bunu defalarca kez yaptığı ortadaydı.

Yüzü çökmüştü, gözleri biraz önce baktığım lavlar gibi kızıla boyanmıştı, omuzlarında tüm dünyanın yükü vardı sanki ama onun dokunuşuyla sakinleşen ata gülümserken gece yarısı kadar karşı konulmazdı.

İşte sana da böyle yaptı, diye hatırlattım içimden. Seni de böyle sakinleştirdi, saçlarına böyle dokundu, seni de vahşi bir atı dizginlemek ister gibi ikna etti sadece ve sonra, hem de bakmadığın bir anda arkandan vurdu. Sadece saniyeler içinde yok etti bütün bu şefkatini.

At rahatlayarak durduğunda yana çekildi ve inebilmem için elini uzattı, parmaklarımı sıcacık avucunun içine bırakınca yıllar sonra ilk defa, orada kaldığım süreden sonra ilk defa karnımın ısındığını, içimde bir şeylerin çatladığını hissettim. Belimden tutup kolayca beni aşağıya çekti, tam karşımda durup bir şey söylemem için bekledi. Soluk alıp verişim hızlanmıştı, onun da bana bakarken farklı bir durumda olmadığını gördüm. Alt dudağını ısırıyor ve yapacağım şeyi bekliyordu.

Yolumu kaybettim Daren, hepiniz sayesinde tüm yollarımı kaybettim ve şimdi elimde sadece yokuşlarım var.

"Daha önce," dedim bakışlarımı bile isteye gökyüzüne kaldırarak. Karanlığın burada bu kadar parlak olabileceğini düşünemezdim. Soluk alıp verdim. "Sen ve ben, bu diyarın nefret edilenleriydik, bizi bir araya getiren şey bu olmuştu."

"Ve nefret edilen olmak hiç o kadar güzel olmamıştı," diye mırıldandı insanın aklını başından alacak bir içtenlikle.

Daren ve hayal ötesi güzelliği.

Daren ve gece yarısı yanılgısı.

Daren ve o karanlığın ardına gizledikleri...

"Şimdi de." Mavi bakışlarımızı buluşturdum. Göz bebekleri titredi. "İkimiz de nefret edeniz. Herkesten, hepsinden." Dudaklarını yavaşça araladı, beklediği sözler bunlar değildi. "Yolumu kaybettim." Başımı ağır ağır uyarır gibi salladım. "Yolumu kaybettim ve nereye gideceğimi bilemedim."

"Arın seni bekliyordur," dedi sorgular bir şekilde.

"O benden vazgeçti." Gözlerimi kaçırmamak için direnmem gerekti. Bana, yalanıma kanması gerekiyordu. Benim onlara kandığım gibi. Her şeye rağmen bu diyara nasıl da yenildiğim gibi. "Ben ondan vazgeçtim. Bensiz yapabileceğini gösteren bir krallığa geri dönmeyeceğim."

"Tanrı'yı terk ettiğini mi söylüyorsun?" Gülümseyerek yapay bir şekilde beni azarladı. "Seni çarmıha gereceklerinden korkmuyor musun?"

"İsa'nın çarmıha gerilişi bana sadece yadırgamamayı ve onu terk eden Tanrı'yı hatırlatıyor."

"Bu enteresan bir bakış açısı." Keyifle dudaklarını büktü.

"Cehenneme girmek için bu kadar sorgulama olduğunu bilmiyordum." Rahat bir tavırla kollarımı göğsümde bağladım. Bakışlarındaki sorguyu görebiliyordum. Ölçüp biçiyordu. Buraya gerçekten neden geldiğimi merak ediyordu.

"Cennetten gelenlere karşı tedbirli davrandığımızı varsay."

"Bir cennet olduğuna inanıyorsan eğer..." Omuz silktim.

Boğazdan gelen gülüşü herkesi çok hızlı ele geçiriyordu. O melodik ama dumanlı sesle birlikte ben de güldüm.

"Hem," dedim kendimi beğenmiş bir tavırla kaşlarımı kaldırarak. "En son hatırladığım kadarıyla sen de cehennemden kovulmuştun alevlerin içindeki lord."

Bu defa dişlerini göstererek sırıttı. "Bu durumda ne oluyoruz biz, Âdem ve Havva mı?"

"Sonuçta yeni bir çağı başlatan onlardı. Bu kulağa ilham verici gelmiyor mu?"

"Seviştikleri kısım benim için oldukça ilham verici olurdu ve eğer onları oynayacaksak kuralına göre olmalı, çıplak gelmeliydin buraya ve o atın üzerinde inanılmaz seksi olurdun." Parlayan gözleriyle bana meydan okuduğunda daha da genişçe gülümsedim. "Bunu hatırlamaya çalışırım," diye karşılık verdim.

Gökyüzünde yıldızlar bir meşale gibi yanıp sönerken etrafımızı saran rüzgâr saçlarımın uçuşmasına neden oldu. Karanlığın içinde yeterince iyi görebiliyor olsam kulağıma çalınan kanat seslerinin nasıl bir yaratığa ait olduğunu sorgulardım. Ateş Krallığı'nın ürpertici bir hissiyatı vardı, kafamın içinde burayı çok kez düşünmüştüm. Alev alev yandığını hayal etmiştim ama yanılmıştım.

Sönmüş bir yanardağın ortasındaydık, o ve ben.

Sanki alevler tarafından bile yalnız bırakılmıştı o.

Onu terk eden alevleri de üzerime giyinip gelmiştim ben.

"Burada ne yapıyorsun, Nova?" Kaşlarını çatarak o da kollarını göğsünde bağladı. Sesi artık muzipliğini yitirmişti. Bakışları arkamdaki devasa boşlukta dolanıp ihtiyatla yeniden benim gözlerimi buldu. Onun hakkında defalarca uyarılmıştım; onun zihin oyunlarına, kalp kırışlarına, hilebazlığına ve ona karşı dikkatli olmam gerektiğine dair. Ama hiçbirine inanmamıştım.

"Benim bir krallığa, senin bir vârise ihtiyacın var." Ben de gülümsemeni kendime saklayıp ciddileştim. Artık ona karşı dikkatliydim, ona kanan değil onu kandıran olmak için buraya gelmiştim. Benden çaldıklarını geri almak için.

Ama hâlâ benden bir şeyler eksiliyormuş gibi hissediyordum. Ondan alamayacağım, hem de ne yaparsam yapayım geri alamayacağım, ne olduğunu dahi bilmediğim bir şey daha çalmıştı benden.

İçimde, en derinlerde bunu hissediyordum. Ona baktığım zaman görüyordum ama dilime gelmiyordu. Zihnimde belirmiyordu.

Eksik bir parça.

Onaylamaz bir şekilde başını yana eğip yapay bir şekilde gülümsedi. Geçen zamanın ondan da bir şeyler aldığını görüyordum. Eskisi gibi değildi.

"Ben artık bir lord değilim."

"Ama hâlâ kurtarmak istediğin bir halk var, karşı koymak istediğin birileri var."

"Ama yapabileceğim bir şey yok."

"Benim güçlerimle var."

"Sana neden güveneyim?"

Asıl soru da bu değil miydi?

"Çünkü sana onları nasıl kurtaracağını söyleyeceğim."

Cennette kaybolmuştum ve artık cehennemde yalancı bir çoban olmuştum. Ateşten basamakları tırmanırken belki de cennetten kovulmuştum. Sonunun nasıl biteceğini bilmiyordum ama söylediğim yalanlara da, tıpkı oynamaya başladığım bu oyunun gerçek olduğuna inandığım gibi inanıyordum. Şeytanı kandırmak istiyorsanız gerçekten günah işlemeliydiniz. Bir hayalbazı kandırmak istiyorsanız yalanınızın gerçek olduğundan emin olmalı, o yalana önce siz inanmalıydınız.

Tatmin olmuş gibi gülümsedi ve eliyle sarayı gösterip geçmem için kenara çekildi.

"Ateş Krallığı'na hoş geldin su vârisi."

Gülümseyerek atın eyerinden tuttum ve onunla birlikte bu diyarın cehennemine doğru yürüdüm.

Vâris yeniden doğduğunda, şeytan emirleri kimden aldığını hatırlayacak.

Daren merdivenlere yaklaştığımızda atın ipini tutup yeniden yelelerini okşadı. At onun sözsüz emrini duyarak önünde eğildi ve dörtnala koşmaya başladı.

"Onu nereye gönderdin?"

"Bu sarayda safkan olmaya önem veririz Nova," dedi yamuk bir gülümsemeyle. "O at Toprak Krallığı'na ait. Bu da epey tuhaf esasına bakarsan."

"Ayzer yardım etti," dedim. "Ayrıca ben de safkan değilim."

"Öylesin." Benden önce basamaklara yöneldi. Ellerini sırtında, pelerinin altında birleştirirken "Safkan bir nefret edilensin," diye tamamladı cümlesini. Arkasından bakarken gözlerimi kıstım. Şeytana turaz kurmam, onun da oyunları olmadığı anlamına gelmiyordu. Ben bile Daren'den daha azını bekleyecek kadar aptal değildim. Onun da kendi planları olduğuna emindim ve işler o noktaya gelirse beni öldürebileceğini de biliyordum ama artık biraz sihirden de anlıyordum.

"Ne diyebilirim ki." Merdivenlerde ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. "Seninle yarışmadığımız tek bir konu bile yok."

Basamakları çıkarken şaşırmış gibi yaparak bana döndü. "Seninle yarıştığımızı bilmiyordum su vârisi."

Tam yanından geçerken hiç kımıldamadı, kolum pelerinine sürtüğünde ikimizin de yalanları birbirine dolandı. Önce kokusu avladı beni ama bu benim için uzak durmam gereken açık bir uyarıydı. "Biliyorsun," diye mırıldanıp merdivenden çıkmaya devam ettim. "Ateş Krallığı'nı hep yerin dibinde hayal etmiştim, bu kadar uzun basamaklar olmak zorunda mıydı? Ya da Sina gibi havalı havalı beni uçurarak yukarı çıkaramaz mısın?"

"Sadece sen Sina'nın havalı olduğunu düşünebilirdin, Nova."

Dayanamayarak bir kahkaha attım. "Adam bulutların üzerinde yaşıyor, havayı kontrol ediyor, bir girdabın içinde oradan oraya gidiyor. Seninse tek yapabildiğin 'Ben kötü ve ölümcül karga lordu-yum, hahaha!' diyerek ortalarda dolanman. Boş vakitlerinde de beni

yakmaya çalışıyorsun ama başka bir numarası göremedik." Durup omuzlarımı hareket ettirerek biraz esnedim. Merdivenler çok dikti ve ben uzun zamandır kımıldamadan bir boyutta aklımı kaçırmamaya çalışıyordum.

"Benimle ilgili hep bu kadar çok düşünür müsün?" Gevrek ses tonuyla omurlarımda dolaşmasına kaşlarımı çattım. Bir şeyleri nasıl hep böyle garip ve alakasız yerlere çekebiliyordu ki? Tepemizde uğursuz bir karga sürüsü dolaşmaya başladı. Garip bir daire çizip dikey bir şekilde aynı anda gökyüzüne doğru kanat çırpmaya başladılar ve aniden yok oldular.

"Ne yapıyor bunlar böyle..." Kendi kendime mırıldandım.

"Kargaların ne yapacağını asla bilemezsin..."

Gözlerimi devirerek derin bir nefes aldım. "En azından içeriye bedenleme yapamaz mıyız?"

"Burada bedenleme yapamazsın ve zaten benim güçlerim yok."

"Zavallı lord." Yapay bir şekilde ona doğru dişlerimi göstererek güldüm.

"Tanıdığım birkaç tane çok güçlü lord var," dedi. "İstersen seninle tanıştırayım."

"Aman aman..." Ellerimi istemez dercesine havada salladım. Ateş Sarayı'na çıkan oldukça dar ve iki kişinin yan yana çıkamayacağı merdivenler de siyah kumla kaplıydı ama ayağımın altındaki bir daha çok kırık cam parçalarını andırıyordu. "Sahi," dedim merakla. "Burası neden siyah bir kumsala benziyor."

Omzumun üzerinden ona döndüğümde çenesiyle etrafımızda dizilen yanardağları gösterdi. "Volkanik kayaç aşınması, kül yağmuru, lav kalıntıları... Burası lanetlenmiş bir krallık, duymadın mı?"

Düşüncelere dalmıştım.

"Eskiden burasının Ateş ve Işık Krallığı olduğunu duymuştum." Gözlerim olabildiğince etrafımızda dolaştı, burada ışığa dair hiçbir şey yoktu. Her yer alabildiğine zifire boyanmıştı. Geldiğimde gözle-

nını kamaştıran yıldızlar bile anlık bir göz yanılgısıydı sanki, göğü terk etmişlerdi.

"Öyleydi." Sesi nemli çıkıyordu, bana bakarken yine gözlerinde o ağırlık peyda oldu. Boğazındaki bir yumru ya da söylemek için yaptıklarıyla tutuştuğu bir şeyler dudaklarının arasında eziliyor gibi duraksadı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Şimdiden savaş hikâyelerini mi dinlemek istiyorsun?" Konuyu dağıtma çabası dikkatimden kaçmadı, bunun için onu zorlamayacaktım. Basamakları çıkmaya devam ettim. Gece üzerimize örtünmüştü, sessizlik nihaiydi ama içimden bir ses bu karanlığın altında karşılaşmak istemediğim varlıkların olduğunu söylüyordu. Bu yüzden daha hızlı ilerledim, ürperti ani ve hızlı vurmuştu. Nihayet tepeye ulaştığımızda gösterişli bir kapı falan bekliyordum ama ağzım açık kalakalmıştım.

"Şaka mı yapıyorsun!" diye bağırdım. Hemen yanımda, kocaman alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyordu ve önümüzde uzanan basamaklara. Ama bu defa aşağıya doğru iniyorlardı.

"Aşağı ineceksek neden çıktık ki?"

"Misafir sevmem," dedi kaşlarını kaldırarak. "İkinci kez gelmeyeceklerinden emin olmak istedim."

"Sen kafayı yemişsin."

"Bunu da diyarın delisi söylüyor."

Acıyla yüzümü buruşturdum. "Cidden Daren," diye sayıkladım. "Bu saçmalık." Patika gibi ama tamamı kayalıkların içine oyulmuş girintili çıkıntılı dar bir merdivenden sonsuzmuş gibi gelecek kadar uzun bir yol çıkmıştık; tepe görünmüyordu, zaten krallık çok karanlıktı. Tepeye vardığınız noktadan aynı şekilde uzun ince bir yol daha uzanıyordu. Kocaman bir zikzak gibiydi. Aşağıya inen.

"Tamam," dedi ellerini kaldırarak. "Sana ikinci bir seçenek sunacağım."

"Heh," dedim zaferle. "Uçuyor muyuz?"

Başını iki yana yatırarak "Bir bakıma," dedi. İşaret parmağını bana doğru sallayıp onu takip etmemi söyledi. Bulunduğumuz yer bir dağın zirvesini andırıyordu. çok fazla hareket alanı yoktu. Nasıl bir kale olduğunu anlamamıştım. Hayatımda bundan daha saçma bir mimari görmemiştim. En az kendisi kadar karmaşıktı.

Balkonu andıran bir tümseğe atlayıp kucağına atlamam için sırıtarak kollarını uzattı. Ben de onu sırıtarak yanındaki boşluğa atladım. Duvara döndü, aşağıya bakmak koca bir boşluğa düşme hissini uyandırınca geri çekildim. Bir boşlukta yeterince uzun zaman geçirmiştim. Duvarın üzerini örten taşları bacağından güç alarak omuzladı ve kapak gibi görünen kayalığı kenara itti. Açtığı girişten bakmak için başımı uzattım ama hâlâ zifiri karanlıktı.

"Gece görüşün falan mı var senin?" Yüzümü buruşturdum. "Burada hiçbir şey görmeden nasıl yaşıyorsun?"

"Affedersin," dedi. Elini biraz önce ittiği kaya parçasının kenarına bastırdı, önce avucunun içinde küçük bir kesik açtı, sonra kanını kayanın üzerine dairesel hareketlerle yedirip gözlerini kıstı ve aniden her yer alev aldı. Durduğum yerden geriye bir adımı sıçramak zorunda kaldım.

"Vay canına!"

Yeniden açılan boşluğa bu defa temkinle yaklaştım. Kocaman bir yanardağın kenarındaydık. İçeride gerçekten yanan ve fokurdayan bir girinti vardı. Üzerinde bir lunaparkın hızlı treni gibi raylar dizilmişti. Daren boşluktan içeriye bir adım attı. Hiçbir yer tamamen sağlam görünmüyordu, sürekli kenar duvarları ya da korkulukları olmayan bir düzlüğe çıkıyorduk. Sonunda beni bir el arabasına benzeyen tren gibi ama trene benzemeyen garip bir hurdanın yanına götürdü.

"Buna binmemi mi istiyorsun?" diye cırladım.

"Merdivenlerden inmek istemiyorsan ikinci seçeceğin bu ya da seni kucağımda taşırım." Yeniden sırıttı.

"Bu çok sık kullandığınız bir yol mu?" Havada asılı kalmış ray üstününe baktım. Yanardağın üzerindeydi yahu, dimdik aşağıya doğru kıvrılarak iniyordu.

"Elbette," diye dudağını büktü rahat bir tavırla. "Bunu yaparken ana köprüsünden ilham aldım." Kenara yaslanıp kollarını alnıyla göğsünde birleştirdi. Raylara oturmuş metal tekerleklerine baktım, güvenli görünmüyordu ama kendi hayatını riske atacak biri de değildi. Aksine kendi hayatına her şeyden daha çok değer veriyordu. Benden önce arabaya bindi, bir şeyleri kurcalıyor ve sanırım her şey yolunda mı diye bakıyordu.

"Geliyor musun?" diye seslendi. Ona benimle alay etme fırsatı vermeye niyetim yoktu. Yanındaki düz koltuğa oturdum. En azından kucağımın üzerinden bağlayabileceğim bir halat olduğuna memnun olmuştum.

"Hazır mısın?" diye sordu. Yanında büyük metal bir el frenini kavradı.

"Bu çok sık kullandığınız bir yol değil, değil mi?"

"Aslına bakarsan, çocukluğumdan beri bunu kullanmıyoruz." Ben indirdi, raylar gıcırdarken kabin bizi öne doğru attı. Bir elimle Daren'in kolunu tutmuştum, diğer elim kenara var gücüyle asılmıştı.

İlk ilerleyişi yavaş ve tökezleye tökezleye, sanki biri arkadan itiyormuş gibi olsa da bir noktadan sonra hızını kazanmayı başarmıştı. Geçtiğimiz yerlerden alevler yükseliyor ama hızdan dolayı yüzümüze soğuk hava akımı çarpıyordu. Lunaparktaki hızlı tren gibi bizi yanardağın üzerinde, ateşe yakınlaşıp uzaklaşarak çevirirken ben deli gibi kahkaha atmaya başlamıştım.

Geçtiğimiz yerlerdeki oymalara bakınca buranın bir maden ocağı olabileceğini düşündüm; daha önceki tecrübelerimden Ateş Krallığının madencilikle haşır neşir olduğunu net hatırladım, bu tren bozması araba da madenlerde kullanılanlara benziyordu.

"Niye korkmuyorsun sen?" diye bana döndü. Duyabilmem için bağırması gerekiyordu.

"Korkak olsam cehenneme mi gelirim Daren, aptal aptal konuşmasana!" Ellerimi havaya kaldırıp biraz daha eğlencenin tadını çıkardım. İlmek'te geçirdiğim günlerden sonra bu ilaç gibi gelmişti.

"Öyle mi?" diye bağırdı kulağıma doğru. "O halde biraz daha korkutucu hale getirelim." Gülümserken ona bakıyor ve ne yapacağını düşünüyordum. Ellerim havadaydı, ellerime baktı ve sonra beni güvende tutan tek şey olan halata baktı. Ben ellerimi indirmeden tek hareketle halatı ilişkilediğim yerden ayırdı, kabin tam dönüş yaptığı kavisteyken ters döndüm ve yanardağ ile göz göze geldim.

Beni ayaklarımdan yakaladı.

"Sen geri zekâlı mısın!" diye var gücümle bağırdım.

"Şeytana korkmadığını söyleyecek kadar şuursuz olan sendin." Kıkırdadı. "Seni bırakmayacağım, merak etme," dedi. "Şimdilik."

Bir an için ürktüm ama sonra gözlerimi kapattım ve gülümsedim. Ellerimi rahat bıraktım, baş aşağı bir yanardağa karşı yarasa gibi sarktığımı düşünmemeye çalıştım. Ve aşağı inene kadar anın tadını çıkardım. Yıldız şelalesi gibiydi. Işık belki de alevlerin arasında gizliydi. Buradan baktığımda karanlığın içindeki lavlar bana ateş tarafından yakılan yıldızları anımsatmıştı, belki de yanmamış sadece birbirlerine sarılmışlardı. Ne korkunç ama ne muazzam bir karışımdı! Turuncu ve kızıl katmanın arasında altın yaldızlar göz alıyor, hem çağırıyor hem de koşarak uzaklaşmamı söylüyordu.

Raylar aşağıya doğru yaklaştıkça beni yukarıya doğru çekti. Düz giderken bir anda kendimi onun dizlerinin üzerinde buldum. Bacaklarım iki yanında sallanıyordu. Kollarımı refleksle boynuna doladım, köşeyi dönerken yamaçla birlikte hızlanan rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru uçurdu.

"O kadar da korkutucu değilmiş, değil mi?" Tek kaşını kaldırıp gülümsedi. Ellerini gevşekçe belimde tutuyordu. Vagon rayların üzerinde yavaşça durdu. Başka bir tümseğin üzerindeydik artık.

Geriye çekilip soluk soluğa geride bıraktığımız manzaraya bakım. Göğe kadar ulaşan o kızıl lavlarla çevrili duvarlara... Yeniden ona döndüğümde çenesini tutup "Bir daha böyle bir şey yaparsan seni boğmak için bir okyanus yaratırım," dedim. Kenara çekilip vagondan inişi ilk inen ben oldum.

Kahkahasıyla birlikte o de peşimden indi.

Bir oyuktan geçip yanardağı arkamızda bıraktıkça kendimi bir hücrebek gibi hissediyordum. Eğilip doğrulup farklı yerlerden karanlığın içinden geçip duruyorduk. Sonunda büyük bir giriş kapısına geldik.

"Bir an için fare gibi yaşadığını düşünmeye başlamıştım," diye mırıldandım. Kapının demir kulplarından tutup itti ve devasa sarayın içine doğru beni selamladı.

Yüksek tavanları, tavandan sarkan antika avizelerinin üzerindeki yarısı yanmış mumlar, koyu bir kristale benzeyen taşlarıyla Ateş Krallığı şaşaalıydı. Abartılı ama kendine özgü. İçerisi biraz önce geçtiğimiz yollar gibi kül ve duman kokmuyordu. Ferahlatıcı bir doğa kokusu vardı. Tavanda ve duvarlarda ustalıkla yapıldığı belli olan çizimler dikkatimi çeken ilk şeylerdi.

Başka bir kapıdan daha geçtik. Burası daha geniş bir salondu. Demirden bir taht odanın uzak köşesinde duruyordu. Kabul odasını da geride bıraktıktan sonra daha mütevazı olan başka bir salona geçtik.

"Onalıkta neden kimse yok?" diye sordum birden kendimi küçücük ve tek başıma hissedince.

"Belki de seninle baş başa kalmak istiyorum." İçeride yanan şömineye gitti, üzerinde bir taş ocak ve onun üzerinde de kaynama sesi çıkaran metal bir güğüm vardı. Onu alıp ahşap masanın üzerindeki güzel fincanlara doldurdu. Birini bana uzatırken kendisininkini dudaklarına götürmüştü bile.

"Bu nedir?" Sıcak fincanı burnuma yaklaştırıp kokladım.

"Zehir."

Ters ters baktım.

"Ihlamur Nova," dedi bıkkın bir şekilde. "Misafirperver olmaya çalışıyorum."

Çaydan yavaş bir yudum aldım. Tadı daha önce içtiklerim gibi rahatsız edici değildi. Hafif tatlı ve lezzetliydi.

"Sana bir tavsiye. Misafirlerin için daha iyi bir giriş yöntemi bul, onları yarasa gibi sarkıtma ve bir şey ikram etmeden önce ne içmek istediklerini sor."

Çarpık bir biçimde gülümseyip masanın üzerine oturdu.

"Şimdiye kadar olanlar hoşuna gitmedi mi?"

"Cidden," dedim onun her zamanki tavırlarını bir kenara koyup. "Burada neden kimse yok?"

"Babam dünyayı ele geçirmeyi kafasına takmış, annem işlediği günahlar yüzünden ölüp gitti, ağabeyim kim bilir nerelerde, halkım babam tarafından tutsak edildi, vârisimden uzun zamandır haber alınamıyor ve ben pek sevilen biri değilim. Kim olmasını bekliyordun?" Kaşlarını çatınca alnı kırıştı, gözlerindeki perde kalkmadı ama bir anlığına uçuştu. O perdenin arkasındakileri görmek istemiyordum, o perdenin arkasında her ne varsa beni en büyük korkuma itiyordu. Derin bir kasvet duygusunun gölge gibi üzerime bindiğini hissettim.

Sertçe yutkundum. "Muhafızlar, cinler, periler, halu... Bir lordun yanında olanlar işte." Sesim eskisi kadar gür çıkmıyordu artık. Söyledikleri canımı sıkmıştı. Ona üzülmek falan istemiyordum.

"Kimse yok," dedi. "Böyle berbat bir durumdayken lordçuluk oynayacak havamda değildim. Burası terk edilmiş bir krallık." Fincanı kafasına dikti.

"Lala'yı buraya getirelim de," dedim kalkıp odanın içinde yürürken. "Bize yardım etsin."

"Olmaz, safkan kuralını unutma."

"Ne saçma bir kural o öyle. Kim başına buyruk Ateş Lordu'nun kuralları inandığını düşünürdü ki? Hem şu yamyamları falan burada yaratmıştınız mı? Daha fazla ölü olacağını düşünüyordum."

"Ölü mü?" İnanılmaz bir şey söylemişim gibi başını hayretle iki yana salladı. "Onlardan bu krallıkta çok var Nova ama sarayın içinde değil." Gevrek gevrek gülmeyi ihmal etmemişti.

"Bin yıl düşünsem, sana acıyacağım aklıma gelmezdi." Fincanı masanın üzerine koyup bir sandalyeye oturdum. "Temizliğini kendin mi yapıyorsun? Peki ya yemek?"

"Saray kendi kendini temizler." Sıkılgan bir tavırla kaşlarını kaldırdı, sorulardan mı sıkılmıştı yoksa cevapları mı onu rahatsız ediyordu henüz anlamamıştım. "Yemek işini kendim çözüyorum."

"Şuna bakın..." Parmağımın ucunu masanın yüzeyinde tozuna bakmak için hafifçe gezdirdim. "Korkunç Ateş Lordu kendi çorbasını kendi pişiriyor."

"Ve bazılarına ukala vârisleri öldürmek için zehir koyuyor."

"Yaşanan onca felaket espri anlayışından hiçbir şey almamış."

"Ölmek'te geçirdiğin yıllar da senin ukalalığından bir şey almamış."

Ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetledim. "Orada yıllar geçirdiğimi nereden biliyorsun?"

Gözleri bana öyle bir kilitlendi ki aramızdaki mesafe adeta yok olmuştu.

"Saklı kalanları konuşacaksak çok uzun bir gece olur Nova ama senin de sakladıklarını ortaya dökmen gerekir." Bana tüm dikkatini vererek bakıyordu.

"Ortak bir amacımız olduğu için burada olduğumuzu unutmamaya çalışalım o halde."

"Bana uyar." O da bir sandalyeye geçip karşıma oturdu. "Ne planlıyorsun?"

"Zindanda bir planın olduğunu söylemiştin, eğer ben Arın'ı getirmeseydim. Halkını nasıl kurtaracaktın?"

"Sadakatsizlerden bir ordu kurmuştum," diye açıklamaya başladı. İkimiz de resmiyete çok hızlı bir dönüş yapmıştık. "Zindanda kileri çıkarmam için birilerinin önce oraya saldırması gerekiyordu. Sonra Amon'la karşı karşıya gelecektim."

"Bu berbat bir plan."

"Sina'nın ve senin de desteğin olsaydı berbat değil hepimizi kurtaran bir plan olurdu. Ama herkes, Sina bile gizli saklı iş yapmayı başladı. Son zamanlarda şeytanı oynayan ne çok kişi var diyarda, eskiden dürüstlük vardı." Yalancı kederle kaplı bakışları şöminede yanan alevlere döndü.

"Tahtı mı istiyordun?" diye doğrudan sordum.

İğrenir gibi yüzünü buruşturdu. "Ben lord olmak bile istemiyordum," dedi. "Hâlâ istemiyorum. Tahta Sina'nın geçmesini isteyecektim. Kimse inanmasa da istediğim tek şey sorunsuz bir Elemental." Bu beni bile şaşırtmıştı. Sina'yı tahtta otururken düşünmemiştim. Orası hep Arın'ın yeriydi, onun olmadığı zamanlarda bile.

"Arın tahtı bırakmaz." Fincandan yavaş bir yudum aldım, onun ismini anarken şeytanın gözlerine bakmak istemiyordum. Aklımı hemen çelmişti, tüm düşüncelerim toplanıp onun nerede olduğuna, ne yaptığına, benden haberi olup olmadığına gitmişti. Beni merak edip etmediğini bilmek istemiştim.

"Onu çıkardığın için yeniden minnetlerimi kabul et."

"Abinle arayı kapattınız işte bu kadar nankör olma." İkimiz de ters ters birbirimize baktık. "Şimdi sızlanmayı bırakıp düzgün bir plan yapalım. Evran nerede?"

"Aklından ne geçiyor?"

"O kötü biri Daren."

"Arın da öyle."

"Arın kimseye zarar vermez!" dedim ama sonra sözler kulağıma o kadar da doğru gelmedi. Özellikle son tehdidinden sonra. "O sadece onun olanları geri almak istiyor."

"Sen de dahil misin onlara?"

"Ben bir taht ya da taç değilim. Kimseye ait değilim."

Başını yana yatırıp emin olmak ister gibi şöyle bir süzdü beni. "Seni geri isteyecek Nova."

"Herkes istediğini alsa ikimiz de şu an burada oturuyor olmazdık, değil mi?"

"Bana hâlâ bir plandan bahsetmedin."

Ayağa kalkıp yeniden yürümeye ve düşünmeye koyuldum. "Tahtu istemiyor olman işimi kolaylaştırır, senin istediğin zindanlardaki halkın, onları çıkararak başlayalım. Sonra sadakatsizlerimi geri istiyorum."

"Sadakatsizlerin mi?"

"Erin benim yanımda olacaktır. Amon'u, Evran'ı ve Arın'ı karşınıza alacaksak olabildiğince çok kişi bizim tarafımızda olmalı."

Dilini dudaklarının arasında gezdirdi. "Şimdi biz olduk yani."

"Bir mahsuru yoksa Darenciğim." Dikkatini toplaması için parmağımı havada birkaç kez şaklattım.

"Yok Novacığım," dedi aheste aheste. "Sina?"

Başımı iki yana salladım. "O her koşulda Arın'ı destekleyecek."

"Peki sen Arın'a karşı bir savaş açmayı mı planlıyorsun?"

"Senin için fark eder mi?" Ona dönüp gözlerimi diktim.

"Sen halkını oradan çıkaracaksın sonra da onları askerin olarak kullanacaksın, doğru mu anladım."

"Kısmen."

"Ama ne yapacağını sen de bilmiyorsun."

"Amon'dan kurtulacağım ve Evran'dan da kurtulacağım."

"Ama Arın'la ne yapacağını bilmiyorsun."

"Birinden sırf benim yerime geçmek istemediği için kurtulmak isteyemem," diye itiraf ettim. "Arın iyi bir lord ve duyduğuma göre iyi bir kraldı. Ama sonunda ne olacağını onun bundan sonraki davranışları belirleyecek."

"Gerçekten amacın ne Nova?" Gözleri merakla aydınlanmıştı. "Tahtı mı istiyorsun?"

"İntikam almak istiyorum," dedim kararlılıkla. "Birine söz vermiştim, adil bir Elemental istiyorum."

"Ayzer'in, Amon'u desteklemediğini biliyorsun artık, değil mi?"

"Evet." Ayzer şimdilik benim tarafımdaydı ama bunun ne kadar süreceğini hiç kimse bilemezdi. Taşları aldığımız zaman Ayzer o tahtın üzerinde hak iddia edecekti ama bununla sonra uğraşacaktım. Hepsi sırayla, şimdilik ikimizin de kendi görevlerimizde başarılı olmamızı umalım.

"Evran konusunda bir sorun var mı?"

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "İkimizden biri ölecek: ben hep diğerini seçerim." Çarpık bir şekilde gülümsedi. Yanağımın içini ısırarak kendimi tutmaya çalıştım.

Biliyorum, Daren.

Biliyorum.

"Olayı biraz daha gösterişli hâlâ getirmeme izin vermelisin," dedi sakin bir ses tonuyla ayağa kalkıp. Odanın içinde benim yanıma doğru gelirken gözlerini üzerimden ayırmadı. "Buraya gelene kadar üç lord gördün Nova, ama hiçbiri sana hak ettiğin gibi davranmadı." Pelerinini geriye doğru savurdu.

"Bir kadına nasıl davranacağını senden iyi kim bilebilir, Daren." Aramızdaki bu sert çekimin nahoş bir etkisi vardı. Karşılıklı olarak birbirimize hırlayıp duruyorduk ama bunu gülümsemelerimizin altına gizlemeyi iyi beceriyorduk.

"Yarın bir parti düzenlememe izin ver, senin için. Ateş Krallığı'ndaki su vârisi için." Kalçasını masanın kenarına yasladı. Gömleğinin yakalarından uzanan ip göz hizasında sallanıyordu. Bunun sadece nazik bir hareket ya da teklif olmadığını çok iyi biliyordum. Ben ona kullanırken Daren eli boş çıkacak biri değildi. O da herkese özellikle de bir kişiye onun yanında olduğunu göstermek isteyecekti.

"Parti yemeklerini de sen mi yapacaksın?" Sevimli sevimli gülümsedim.

"Kabul ediyor musun?"

"Bu kadar çok istiyorsan," dedim omuz silkerek.

"Ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok." Bana yine öyle bakıyordu. Dünyadaki en önemli şey benmişim gibi. Sanki kurtarılması gereken bir okyanusmuş gibi. Benden nefret etmene daya nabilirim ama onu seveceksin diye ödüm kopuyor, der gibi. Yalancı, kaybaz, oyunbaz, hilebaz Ateş Lordu gibi.

"Masrafları sen karşılıyorsun haberin olsun." Sırtımı sandalyeye yasladım. Şöminenin ışığı fincanın üzerindeki kırmızı gül desenlerini aydınlattı. "Buraya gelirken sadece kendimi yanıma alabildim."

"Benim de tek istediğim buydu." İçtenlikle kaşlarını kaldırdı.

Kalp atışlarım daha o anda hızlandı. Bir an, neredeyse bir an içindeki her şeyi ona söyleyecektim. Hissettiklerimi, beni nasıl bir acının içinde bıraktığını. Beni nelere mecbur ettiğini. Beni neden bir kez olsun görmeye gelmediğini, beni neden ittiğini... Her şey dilimin ucuna gelmişti ve söylemek üzereydim. Beni ittin ve sonra kaçtın. Anı en azından kapıya kadar gelme cesaretini göstermişti ama sen ben o kahrolası zindanda bir kez bile ziyarete gelmedin. Bir kez bile. Öylece ölümü, yokluğumu kabul ettin.

"Artık bana odamı gösterecek misin?" İçimdeki öfke dudaklarımla gergin bir gülümsemeye neden oldu.

"Benimkinin hemen yanında." O da gülümsedi.

Şeytan cezbedici olabilir Daren ama hepimiz yeterince günah işledik.

Bu oyunda tek başıma olmadığımı biliyordum. Ucube tanrıçaların onunla da bir anlaşması vardı. Ve eğer birazcık güvenilir olsa o laçık tanrıçalar yerine Daren'e güvenmeyi seçerdim ama iki ucu boklu değnek dedikleri buydu.

4. BÖLÜM

Alevler ve Dalgalar

Bir parti vermek istediğini söylediğinde bunu tüm Elemental'e hâlâ gücü olduğunu göstermek ve Arın'ı daha çok sinirlendirmek için yaptığını biliyordum. Hatta sınırları olmadığı için Daren'in çok ileriye gideceğini düşünüyordum. Partiyi Ateş Krallığı'nda vermek istemesinin nedeni de buydu. Bu, Su Krallığına yapılan bir hakaretti ve üzerime kırmızı bir elbise giydirip bunu daha da uzatacağını düşünüyordum.

Yanılmıştım.

Bir konuda sözsüz anlaşmamıza sağdık kalıyordu. Ortaktık. Parti Ateş Krallığı'nda da olsa benim maviler içinde su vârisi olmamı istiyordu. İkimiz de yarı yarıya alıyorduk. Neredeyse etkilenmiştim.

Kapı çaldı ve yavaşça açıldı. Daren içeriye girip ardından kapıyı kapattı. Aynadaki yansımada bakışlarımız çarpıştı. Her zaman olduğundan farklı görünüyordu. Üzerine tamamen oturan siyah bir tunik giyinmişti, omzundan göğsüne kadar çapraz şeritlerle inen siyah deri aksesuarının iki yanında işlemeli hançerleri şıklığını taçlandırıyordu. Saçları her zaman olduğu gibi dağınık değil, özenle yana doğru yatırılmıştı. Tıraş olmuş, alev mavisi gözleri yakışıklı yüzünde bir mücevher gibi parlıyordu. Onu bu kadar özenli görmek başka bir

darbeydi. Bunu gerçekten ciddiye alıyordu, daha önce ne Ayzer'in ne de Sonay'ın partisine bu şekilde katılmamıştı.

"Bu senin partin," dedi. "Artık katılman gerekiyor."

"Biliyorum," diye fısıldadım kendimi toplamak için derin bir nefes alarak. "Gelmek üzereydim, herkes burada mı?"

"Şöyle söyleyeyim," diyerek başını yana yatırdı. "Bu kadar büyük bir kalabalık için hazırlık yapmamıştık, yani bazıları aç kalacak." Dudağı kıvrıldı ama alay etmediğini biliyordum. "Bu arada elbise sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Yeniden aynaya döndüm. Üzerimde kristal mavi uzun bir elbise vardı ama içimden bir ses, Daren ona Ateş Krallığı yorumu katmış diyordu. Elbisenin göğsü tam oturuyordu ama bana daha cesur ol der gibi belden aşağısı tüllerle kaplıydı. Yere dökülen etekleri parça parça kumaştan oluşuyordu, mavinin bin bir tonunda sanki elbisenin her bir karışında yırtmacı varmış gibi.

Lala ya da başka bir peri olmadığı için saçlarımı kendim yapmak zorunda kalmıştım. Fazlasıyla uzayan ve neredeyse belime dökülen saçlarımı yıkadıktan sonra Lala'dan öğrendiğim şu yağlardan sürdüm. Daha parlak ve düzgün durmalarına yardımcı oluyordu. Daren bana oldukça cömert davranıp her ihtiyacımı karşılamak için elinden geleni yapıyordu, bu yüzden elimdekilerle yetinsem iyi olacaktı.

"Şunu da şuraya iliştirirsek kusursuz olursun." Aynada hemen arkamda belirdi. Boyu benden uzun olduğu için yukarıdan bana bakıyor ve yamuk bir biçimde gülümsüyordu. Saçlarımı ayırdığım kısımdan hafifçe geriye çekti, avucunun içinde tuttuğu bir tokayı önce görebilmem için benim önüme tuttu. Çok eskiden insanların kullandığını bildiğim saç toklarındandı. Küçük bir tarak gibi dişleri vardı.

"Bunu senin için yanardağ ateşinde dövdüm," dedi. Keşke onun ne demek olduğunu bilseydim ama tokanın üzerindeki detaylar gözalıcıydı. Bronz renkli metalin orasında fındık kadar büyük bir inci

ve zamanda giderek küçülen başka inciler vardı. Metalin boşta kalan kısmında yıldızlar ve ayın dönümleri ince ince çizilmişti.

"Gökyüzünün ve suyun vârisi için bir taç simgesi." Tokayı tıpkı bir taç gibi başımın ortasına yerleştirdi. "Gitmeye hazır mısın?"

Nefesimi tutmuş şekilde başımı salladım. Bir şey söylemem gerekiyordu ama dilimi tutmak istiyordum. Ona karşı bu kadar erken teslim olmak kendime olan saygımı yitirmeme neden olurdu. İyi bir oyuncuydu, ben de öyle olmalıydım. Onun beni etkilediği gibi ben de onu etkilediğimi düşünüyor ve bununla teselli oluyordum. Tek başıma yenilmeyecektim. Ona boyun eğecek olsam onun da boyun eğdiğinden emin olana kadar bu savaş sürecekti.

Elimi parmaklarının arasına aldı, birden küller ve duman eşliğinde yok olduk. Sarayın en tepesinde yeniden ayaklarımın üzerinde durduğumda sarsıldım ve dengemi kazanmak için iyice ona tutundum.

"Bana bedenleme yapacak gücün olmadığını söylemiştin!"

Kikirdadı.

"Burada saf kan olmayan çok fazla şey var Daren!" Etrafa bakarken gözlerimi iri iri açtım.

"Seninle oynamak çok eğlenceli," dedi. "Ne yapayım."

Kolunu ondan çekip omuzlarımı dikleştirdim. Büyük salon çok şaşaalı değildi, olmayacağını biliyordum. Daren benim gösterişe ihtiyacım olmadığını söyleyip durmuştu ama masraftan kaçındığına neredeyse emindim. Yine de bir partiydi ve gerçekten herkes buradaydı. Aniden sisin ezgi gözleri bana çevirdi. Garip dürtüsel bir çekimle bakışlarım doğrudan kalabalığın içinde onu buldu. Kahretsin. Arın gerçekten buraya gelmişti. Gözlerimiz kesişir kesişmez o buz mavilerini kıstı. Göğsüme kocaman bir ağırlık oturdu. Bu şekilde olmak zorunda mıydı? Neden bu kadar acı çekiyordum ki? Birden yapayalnız hissetmiştim, büyük bir ağırlıkla, kocaman bir okyanustum ama oracıkta kurumuştum.

Bu anı birlikte yaşamalıydık, yanımda o olmalıydı... Onca şeyden sonra elimi o tutmalıydı. Kendi krallığımızda, kendi sarayımızda ol-

malıydık. Bu gördüğüm gözler yabancılara değil, bizim kanımızdan olanlara ait olmalıydı. Pencereden baktığımda mercan sıkıntısının oyun altındaki parlaklığını görmeliydik, yanardağların lavlarını değil. Bu yüz yıl sonra Su Krallığının yeniden dönüşü olmalıydı, diyarın bir kez daha yerle bir edilişi değil. Biz yan yana olmalıydık, herkes dizlerinin üzerinde olmalıydı. Ama bir tane taht vardı, bir tane taç vardı ve ikimiz de yönetilmeyi kabul etmeyecektik. Birbirimiz tarafından bile.

"Tam arkanda olacağım," diye fısıldadı Daren. "Ama içeriye yalnız girsen daha iyi olacak." Görebileceği şekilde hafifçe başımı salladım. İçeriye doğru adım attım ve yavaş yavaş yürürken gülümsemek için kendimi zorlamadım. Bu boşuna bir çaba olurdu. Burada olmamın ya da onların burada olmasının mutluluk ya da eğlenmekle ilgisi yoktu. Herkes kendi güç sınırlarını test ediyordu.

Arın'ı, Amon'u, Sina'yı ve vârisleri buraya toplayan buydu. Ama bunun yanında tanımadığım muhafızlar. Alfinler ve ulu yaratıklar da vardı. Ayzer'le göz göze gelince yanında Eris'in de olduğunu fark ettim. Uzun bir kalabalığın sonundalardı. İçim kıpır kıpır olmuştu. Koşup onlara sarılmak istiyordum ama Daren zihnimin içinde, "Yürümeye devam et!" diye kükremişti.

Oyuncu halinden eser kalmamıştı beyefendinin.

Alışkın olmadığım uzun ve ince yapılı, sivri kanatlı garsonlar etrafta dolaşıyor ve masalara içecek servisi yapıyorlardı.

Bana da acil bir tane lütfen.

Ayrıca bu yaratıklar da neydi böyle? Daren bana her konuda yalan söylemişti anlaşılan. Bu adama hiçbir şekilde güvenemeyecek miydim ben? Birbirimizi sınamamız ne kadar daha sürecekti kim bilir ve sonunda hangimiz delirecektik...

"Harika görünüyorsunuz vârisim." Sonay hafifçe başını eğerken gülümsedim. Sina tam yanında duruyor ve sevecenlikle bana bakıyordu. Onca kişi arasından en arkadaş canlısı olanların onlar olduğuna karar verip durdum.

"Seni yeniden görmek çok güzel Nova." Sonra bir an kaşlarını çattı. "Burada görmek o kadar güzel olmasa da."

"Merak etme," dedim servis yapan kanatlılardan bir içki kaparken. "Hâlâ ruhumu şeytana satmadım."

Sina güldü ama o sırada yanımıza gelen Daren, "O da çok yakında olacak," dedi ve usulca Sonay'a dönüp eline uzandı, elinin üzerine yaraması bir öpücük koyup "Vârisim," dedi. "Bu aralar krallığında sıkılanlar için açık kontenjanımız var."

"Lordum, ne kadar cezbedici olsanız da ben ceanete gitmek istiyorum." Sonra kıkırdayarak elini kendine çekti.

"Ne kayıp, ne sıkıcı, ne vakur..." dedi Daren ona.

"Buralarda kayıp bir vârisin partisi varmış dediler." Ayzer yanımıza yaklaştığında tam yanında Amon duruyordu. Toprak Lordu, diyarın kralı. Hayatımı ters yüz eden adam.

"En sevdiğim öğrencim," dedi. "Okuldayken en eğlenceli kısımlar senin sınavların olurdu Nova. Cevapların hep beklenmedikti." Tadını bugün daha da büyütmüştü ve gözleri benimle konuşurken Amon'ın durduğu tarafa kayıyordu.

"Senin de sınavların hep kolay olurdu," dedim gülerek. "Bu defa sınıfta kalan zavallı kuçu kuçu Kerberos mu oldu?" Dudaklarımı büktüm.

"Hayat bitmeyen sınavlardan ibarettir." Kadehini benim için kaldırdı.

Aynı şekilde karşılık verdim "Hazır eğlenebiliyorken tadını çıkarın." Ayzer'e döndüm. "Vaktin varken doğru tarafa geçmelisin."

"Senin aksine ben hep doğru taraftaydım." Gülümsemesinden de eğlenmesinden de taviz vermedi. "Sürekli taraf değiştiren olmadığıma göre." Gözlerimi kıstım. Belden aşağı vuruyordu ama ona verdiğim ve Amon'un şüphelenmemesi gereken görev için bunu görmezden gelecektim. Oyun oynadığını biliyordum. İkimiz de inandırıcı olmak zorundaydık.

"Kaybeden tarafta olmaktansa arada yer değiştirmek iyidir."

"Lordunun kaybettiğini kabul ediyorsun yani." Amon yeniden keyifle araya girdi. Derin bir nefes alarak ona döndüm. "Arın kaybetmez. Hâlâ bunu anlamaman ne yazık."

Sonra müzik başladı ve Tanrı'nın adımları duyuldu.

Bize doğru geldiğini görmek için bakmama gerek yoktu.

Tam karşımda durdu ve başka hiç kimseye bakmadı. Herkesin gözü tıpkı benim gibi onun üzerindeydi. Ve yapacağı hamleyi bekliyorduk. Gözlerimin arkasının yandığını hissediyordum.

"Vârisin dansı açması gerekiyor." Elini bana doğru uzattı. Bu kışlarından bir şey anlamak oldukça güçtü. Hiç açık vermeyen bir heykele benziyordu. Onca şeyin üzerine karşıma geçip hâlâ lord ve vâris olmanın gereklilikleri zırvalığı yaptığına inanamıyordum.

"Kusura bakma," dedim kaşlarımı kaldırıp. "İlk dans sözüm vardı." Daren'e döndüm. Başını salladı ve piste çıkmam için eliyle işaret etti. Arın'ın tam yanından geçtim. Soğukkanlılığını korudu ve hiçbir şey söylemedi. Benimse ciğerlerim yanıyor, kaslarıma binlerce iğne batıyordu.

Daren ellerini belime koydu, boynuna sarılırken parmaklarının titrediğini fark ettim.

"İyi gidiyorsun," dedi.

"Bu berbat bir fikirmiş," diye itiraf ettim. "Burada olmak çok zor."

"Yapmamız gereken her şey bu saatten sonra çok zor olacak." Çenesi saçlarıma değince daha çok irkildim. Bir anlığına nerede olduğumu ve ne yaptığımı sorguladım. Midemin üzerinde buz gibi bir düğüm peyda olmuştu.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Sonunda ilk dansımı alabildiğime sevineyim bari." İmalı imalı gözlerini üzerime dikti.

"Üzgünüm," dedim. "Ama ser. de masum sayılmazsın."

Güldü. Elini belimden çekip parmaklarımı tuttu, beni ileriye doğru itip kendine çekti. Ardından tekrar itip beni kendi etrafımda döndürdü. Elbisenin etekleri havada uçuşurken açılan bacaklarımı düşünmemeye çalışam. İki elimi birlikte tuttu ve o anda bir şey oldu. Daren'in gözleri kanadı ve yüzü korkutucu bir şekilde gölgelendi. Birbirine kenetlenmiş ellerimiz buz tutmuş gibi birbirine yapışıyordu.

Göz ucumla Arın'a baktım.

Bunu o yapıyordu.

"Rahatsız olduğumdan değil ama," dedi Daren. "Şu an güçlerim yok ve bu canımı sıkıyor. Partini dağıtmaya başlayacağım sanırım." Ellerimize bakıp durdu, başını Arın'a doğru çevirirken onu çekiştirdim.

"Buna gerek yok." Parmaklarıma baktım ve buzlar bir saniyede eridi.

Daren hayretle bana döndü. Şaşkınlığı hiddetinin altında çabucak parçalandı. Neredeyse sinirliydi. "Bir lordun yaptığı sihri mi kırdın?"

"Artık neler yapabileceğimi bilsen benden biraz olsun korkardın."

Arafta kalmış şekilde kaşlarını çattı. Ellerini yeniden güvenle beline koydu.

"Elemental senden büyük Nova, buraya gelip öylece bir şeyleri değiştireceğini sanma. Birkaç hafta önce ben de güçlerimle övünüyordum."

"Öyle mi?"

"Güçlerine güvenen herkes bu diyarda kaybetti." Bakışları etrafımızda dolandı. Arın'ı da kast ediyordu.

"Ne hoş," dedim müziğe uyum sağlarken.

"Aklından ne geçiyor senin?" Tereddüt ettiğini görmek güzeldi.

"Kaybedenlerle ilgili düşünüyordum," dedim. "Kaybedecek bir şeyi kalmayanların çok tehlikeli olduğu söylenmez mi?"

"Yani kaybedecek bir şeyin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ah, hayır..."

"Bu seferki deliliğin ne su vârisi? Tuhaf davranıyorsun."

"Kaybedecek bir şeyi kalmayan Arın. Tahtını, tacını, krallığını, halkını ve varisini kaybetti. Ne kadar korkutucu, değil mi? Özellikle sahip olduğu o ilahi güç ve deliliği düşünüldüğünde."

"Öyle," dedi sabit bir sesle.

"Öte yandan ben bir bilinmezim. Ve güven bana hiçbir şey, bu şeyini kaybeden bir tanrı bile bilinmeyenden daha tehlikeli değildir."

Daren duraksadığında ben kocaman gülümsedim, o durunca elini bırakmadan geriye doğru dönerek birkaç adım attım. Müzik yükseldi, dans eden başkaları bize eşlik etti, yeniden dönüp göğsüne çarptığımda iki bileğimi birlikte havada yakaladı.

"Peki, ya senin bilmediklerin?"

Dikkatleri üzerimize çekmemek ve gerildiğimi belli etmemek için bileklerimi ondan kurtarıp boynuna doladım. "Beş yıl yeterince öğreticiydi," diye dişlerimin arasından konuştum.

Bir elini belime dolayıp beni iyice kendine doğru çekti. "Öyle olsa bu kadar acı çekiyor olmazdık su büyücüsü." Kulağının içine doğru fısıldadığında geri adım atmak istedim. Bu defa beni kucağına alıp havada ters bir şekilde döndürdü, kalbim hızlanmıştı ama bu saniye kadar sürdü. Ayaklarımın üzerinde durduğumda müzik susmuş ama Daren uzaklaşmama izin vermedi.

"Bu partiyi neden vermek istedin?" Ondan önce ben davrandım. Köşeye sıkışmak istemiyorsanız duvarı arkanıza aldığınızdan emin olmak zorundaydınız. Bir elini yeniden belime doladı, ben de elimi omuzlarına gevşekçe koydum. Sol kolu serbestçe yanında sallanıyordu. Derin bir nefes aldı.

"Küçük tatlı kafandan neler geçtiğini bilmiyorum ama büyük bir savaş yaklaştığını biliyorum. Her şey yıkılmadan önce sana layık görülmeyen bir şeyi yaşamanı istedim."

"Benim için yaptın yani."

Keşke bu gerçek olsaydı.

"Buna inanmıyorsun."

Ne mal olduğunu bilmesem bunun onu incittiğini düşünürdüm.

"Kes şunu," diye sırıttım. "Buna sen bile inanmıyorsun." Müzik bir kez daha tamamlandığında usulca ondan uzaklaştım, hafifçe eğilip geceyi selamladığımda aynı şekilde bana eşlik etti. Ben kalabalığın içindeki yabancı misafirlerime gülümserken omuzlarımda onun ateşten oklarını hissedebiliyordum.

Bir sonraki dansımı Sina ile oldu. Genelde varislerin partisinde davetsiz bir şekilde aniden beliren ben olduğum için benim sahte partim olaysız geçiyordu ama herkes gergindi. Sina neden burada olduğumu sorgulayıp duruyor ama tatmin edici bir cevap alamıyordu.

Ateş Krallığı'nın, insanın uzak durmak isteyeceği bir ürkütücülüğü vardı.

En üst katta partiden gidenleri izlemek için kemikten bir kulpu çevirmiş ve bir terasa çıkmıştım. Korkuluk olmasını beklediğim yerde yine bomboş bir manzarayla karşılaştım. Zemin vardı ama yine etrafını çevreleyen bir duvar yoktu. Boşlukla aranızda hiçbir şey yoktu.

Sadece kendine güvenmek zorundaydın düşmemek için.

Bunun da Daren'in bir oyunu olduğuna şüphem yoktu. O çok zekiydi, korkutucu bir zekâsı vardı. Oyunlarının altında yatan sebepleri bulmak neredeyse imkânsızdı. Çoğunun bu uğurda aramayı bıraktığını, daha çoğunun da onun zihnini öğrenmeye çalışırken aklını yitirdiğini duymuştum.

Ateş Lordu ya da benden daha bilinmez olan bu Gece Yarısı ile kutsanmış adam, size yalanın daha cazip geleceği bir dürüstlük vaat ediyordu. Tıpkı bu balkon gibi, koruyucu duvarları yoktu ve bunu açıkça söylüyordu, düşebileceğini gösteriyordu.

Düşersen bu onun suçu olmuyordu.

Peki, bu gerçekten dürüstlük müydü?

Hayalbaz. Daren bu kelimenin beden bulmuş haliydi.

Balkonda yavaş adımlarla ilerledim, zemin bir kayalığın içine oyulmuş gibiydi. Müthiş bir koyu rengi vardı. Lacivert ya da yeşim

rengi yıldızların altında değişiyordu. Ucuna kadar gidip uçurumla aramdaki mesafeye baktım.

"Yolunu mu kaybettin su vârisi?"

Arkamdan gelen sesi bile itici bir kuvvet gibiydi. Rüzgârda uçuşan eteklerimi serbest bırakarak omzumun üzerinden ona baktım. Kemik kapıya gelişigüzel bir şekilde yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Sanki o da ellerini zapt etmeye çalışıyordu.

Ne de olsa beni bir kez itmişti.

"Bunu çok sık soruyorsun." Önümdeki manzaraya geri döndüm. Saçlarım omzumdan geriye doğru uçuşmaya başladı. Sina'nın bana armağanıydı bu rüzgâr. Vârisliğimi kutlamak için. Yüzümdeki ilk hediyesi.

Ateş Krallığı'nın çok sıcak olduğunu söylediğimde Daren'in gözlerinin içine bakarak buraya biraz rüzgâr estirmeye karar vermişti. Bir gün boyunca rüzgâr beni takip edecek ve gölge bir hizmetkâr gibi bana yardım edecekti. Sina eğer istersem aşağıya atlayabileceğimi, rüzgârın beni tutacağını söylemişti. Bu aldığım en güzel hediyeydi.

Rüzgârın beni koruyacağını bilmesem de burada durur ve onun ne yapacağını kollardım. Artık eskisi gibi değildim. Artık birinin beni itmesiyle düşecek biri değildim.

"Belki de gerçekten merak ediyorumdur." Gizemli sesinin ardına alaycı bir tını ekledi. Belki de sahiden merak ediyordu.

"Bu geceden ne beklediğimi bilmiyordum," dedim Ateş Krallığı'nın kül ve kükürt kokusunu içime çekerek. Manzara gölgelerle doluydu. Burası gerçekten karanlıktı, alabildiğine karanlık. Gördüğüm tüm saraylar yeşillerle ve ormanla çevriliydi ama Ateş Krallığı'nda sadece çıplak dallar vardı. Susuz kalmış ve kurumuş ağaçlar.

"Kötü bir geceydi," dedi cümlemi tamamlamak ister gibi.

"Kötü hissettiğim bir geceydi," diye düzelttim.

"Bu çok normal." Sesi daha yumuşak bir hal almıştı. "O senin lordun, onun eksikliğini her zaman hissedeceksin." Bu kalbimi daha

çok kırmıştı. Bundan daha iyisi olduğunu düşünüyordum. Onu kaybedeceğimi düşünüyordum ama partiden ayrıldığından beri kendimi çok güçsüz hissediyordum. İlk giden o olmuştu, bir kez daha benimle konuşmamıştı.

"Sen de Ariana'nın eksikliğini hissediyor musun?" Sonunda dönüp onunla yüz yüze geldim. Yaslandığı yerden doğrulmadı ama yan şekilde dönüp başını da girişteki o garip ve yamuk kemikten kolona yasladı.

"Aynı şey değil," dedi. "Ben birçok şeyin eksikliğini hissettim. Annem Ateş Krallığı'na, babam Toprak Krallığı'na aitti. Herkes bunun büyük bir şans olduğunu söylüyordu ama bu bölünmüşlük büyük bir şanssızlıktı. Nereye ait olduğunu hiç bilemedim, Toprak Krallığı'nın mı yoksa Ateş Krallığı'nın mı lorduyum, Ayzer mi benim vârisim Ariana mı... Bir şeyler arasında kaldığında ya da birden fazlasını istediğinde sonunda elinde bir hiç kalıyor." Bana dönüp gözlerini üzerime dikti. "Benden sana ufak bir tavsiye su vârisi, ikisini aynı anda isteme." Kaşlarını alnında havaya kaldırdı. "Gidip ortalığı toplayacağım." Topuklarının üzerinde dönüp yürümeye koyuldu ama iması benimle birlikte orada kalmıştı.

İkisini aynı anda isteme.

Burada kast ettiği hangi ikisiydi...

İçten içe cevabı biliyordum ama bunu düşünmek için bile kendime izin vermeyecektim.

Yeniden kızıla boyanmış manzaraya baktım. Tek bir kelime bile etmemişti. Daren'le olan dansımı izledikten sonra tozu dumana katıp partiden ayrılmıştı. O gittikten sonra geriye pek kimse kalmamış, herkes teker teker ayrılmıştı. Elemental'de herkes artık Su Lordu ve su vârisinin birbirine sırtını döndüğünü anlamıştı.

Bu, tüm diyar için kalp kırıcıydı.

Elbisemin eteklerinden tutarak Daren'in yanına, davetin verildiği büyük salona geçiş yaptım. Onun kadar güçlü birinin çöpleri topla-

masını beklemiyordum ama gördüğüm manzara da en az onun kadar komikti.

Kapıdan geçerken önümde havalanmış, aşağıya doğru inen tırnak kadehler ve çatal bıçaklar görmek bana kahkaha attırmıştı. Daren salonun ortasında durmuş parmaklarını havada hareket ettirerek tılsımlarla büyü yapıyordu.

"Gücün var mı yok mu?" diye sordum keyifle içeriye girerken.

Tılsımını tamamladıktan sonra gözlerini kısarak bana döndü. "Bir Alfin kadar var, lord kadar yok."

"Alfinlerle lordların yaptığı büyü arasındaki fark nedir?"

"Alfinler uzun yoldan büyü yapabilir ama lordların parmağını şıklatması yeter. Benim gibi bir lordun düşünmesi dahi yetiyordu." Başını iki yana salladı ama bu güçsüzlük durumu yüzünü düşürmemişti. Her şeye rağmen idare etmeye çalışıyordu.

"Tanrıçalar sana ne yaptı?" diye sordum. "Sende diğer lordlarda olmayan bir şey var."

"O kaçık cadıları görürsen benim için de sor." Dudakları çok sıkıcı bir düz çizgi halini aldı. Tanrıçalardan benim gibi o da hoşlanmıyordu. Acaba onunla da iletişim kurup ne yapması gerektiğini söylüyorlar mıydı? Gerçi orada geçirdiğim beş yıl boyunca bir kez olsun benim karşıma bile çıkmamışlardı. Sadece o geyikle mesaj iletiyor ve büyüleri öğrenmeme yardım ediyorlardı. Sahi, ben bunların sözünü niye dinliyordum ki?

Çünkü orada seni umursayan başka kimse olmadı.

Ona bakarak sağ elimi havaya kaldırdım ve kaygısız bir şekilde parmağımı şıklattım. Tüm dağınıklık ve partiden geriye kalanlar yok oldu.

Daren aniden başını kaldırıp bana baktı, gözlerini kısmış saldırmaya hazırlanan tehlike altındaki bir hayvana benziyordu.

Gülümsedim.

"Bunu sadece lordlar yapabilir," dedi uyarırcasına.

Kıkırdadım.

"Kendinizi kaç bin yıldır buna inandırıyorsunuz? Diyarı sadece lordlar yönetir, sadece lordlar çok güçlüdür, her şeyi lordlar bilir falan filan..."

"Ciddiyim Nova," dedi kolumdan tutarak. Bir eline bir yüzüme baktım. Kolumu sakince geriye çektim. "İlmekte ne yaşadın sen?"

"Şimdi mi merak ettin Daren?"

"Her neyse," dedi omuz silkerek. "Büyülü olmak sana yakışmış. Yemek yemek ister misin?" Geriye doğru yürümeye başladı. "Gerçi artık büyü gücünle istediğini yapabiliyorsundur ama ben kendi yemeğimi kendim yapacağım, istersen sana da bir tabak koyabilirim." Kaşlarını çatarak ve kinayeyle konuşmasını şaşkınlıkla izliyordum.

"Bana tavır mı yapıyorsun?"

"Hayır, sana neden tavır yapayım?"

"Arkanı dönüp öylece gidiyorsun ve boş ver mi diyorsun?"

"Size layık olabilmek için iyi beslenmeli ve güçten düşmemeliyim varisim." Bana doğru dönüp önümde alayla eğildi.

"Neyin var senin?" diye bağırdım merdivenlerden inerken.

Ellerini havaya kaldırıp gözlerini kapattı. "Bugün yeterince güç gösterisine tanık oldum Nova." Gözlerini açtı, karanlık ve öfkeli bakıyorlardı. "Arın, Sina, Sonay bile... şimdi de sen. Herkes sihir yapmak için benim güçsüz kalmamı bekliyormuş anlaşılan."

Bir an irkildim.

"Öyle bir niyetim yoktu," dedim çabucak. Bu hiç aklıma gelmemişti. "Sadece yardım etmek istemiştim."

"Biliyorum." Yeniden merdivenlerden inmeye koyuldu. Onun gururunu inciteceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Nefret edilen, dışlanan, yalnız bırakılan ve şimdi de güçsüz kılınan. Bana birini hatırlatıyordu.

Gitgide birbirimize daha çok benziyorduk.

"Benden izimi aldığında neler yaşadığımı biliyorsun artık." Kollarını alınmış bir şekilde göğsümde bağladım ama arkasından mut-

faga girmiştim bile. Daha yüksek sesle bağırmak için hazırlandığım emindim ama birden bana dönünce yüzünden adını koyamadığım bir ifade gelip geçti. Ahşap masanın önünde duruyordum ve hiçbir şey yapmıyordum ama bakışları önce masayı sonra uzamış siyah saçlarımı bir kitap okur gibi satır satır dolaştı.

Sabır dileniyormuş gibi gözlerini birbirine bastırıp göğsünde kavuşturdu deri aksesuarını çıkararak iskemlelerden birinin üzerine bıraktı. Ben de mavi uzun elbisemle zıplayarak masanın üzerine oturdum, yürümaçlardan dolayı bacaklarım tümüyle açılmıştı ama masanın üzerinden bir elma kapıp yerken bunu umursamadım.

"Senden izini almamış olsaydım Evran hepimizi köşeye kıstırdığında elinde öyle bir koz olmazdı." Yeniden tezgâha dönüp bir şeyler doğramaya başladı. Sonra birden omzunun üzerinden döndü ve şöyle bana baktı. "Havva olmayı kafana taktın sen, o elmayı yerine bırak!"

"Bir elmayı bana çok mu görüyorsun!"

"Burası Ateş Krallığı Novacığım, yediğin ve içtiğin her şeyi dikkat etmelisin." Sırıtışına ters ters bakıp elmadan ikinci ısırığımı alarak cevap verdim. Ateş Krallığı'nın gördüğüm her köşesinde tüselerce elma vardı. Benim bulunduğum odada, ana salonda, dahası de çok fazla elma vardı. Burun gerçekten Âdem ve Havva'ya bir ar ve Daren'in ince espri anlayışı olduğuna kanaat getirmiştim.

"Ben uyardım," dedi daha çok gülerek. "Sonra olacaklardan sorumlu olmam ama seve seve beni kullanmana izin veririm."

Kızmış çelik bir tencereye iki parça et koymasını keyifle izlerken "Ne olabilir ki?" diye soludum.

"Afrodizyak," dedi bana bakmadan. "Büyük bir şehvete kapılabilirsin."

Elmayı elimden yere fırlatıp öksürmeye çalıştım. Çoktan birkaç ısırık almış ve yutmuştum. Bir an aklıma kusma fikri geldi ama uzun zamandır duymadığım karga kahkahaları mutfağı ele geçirdiğinde durdum ve ona baktım.

"Yalan söylüyorsun!"

"Söylemiyorum," dedi. "Biraz sonra etkisini göstermeye başlar."

"Doğru olsaydı bunu bana söylemez, hatta birkaç tane yememi isterdin."

Alınmış gibi dudağını sarkıtarak mavi gözleriyle bana baktı. "O kadar kötü müyüm ben?"

"Evet."

"Doğru." Yine çarpık bir biçimde gülümsedi. "Ama pek bavamda değilim, o yüzden bu gece beni mazur görmeni rica edeceğim."

"Sen-" dedim ama duraksayarak derin bir nefes aldım. "Cidden bazen çok sinir bozucusun."

"Elmaya uzanan ben değilim."

"Sıradan bir elma."

"Ateş Krallığı'nda sıradan bir elma."

"Kim sarayındaki yiyeceklere böyle büyüler yapar ki!"

"Ben," dedi etleri kızmış yağın içine atarken. "Çünkü eğlenceli."

"Ne yani, buraya rastgele birilerini çağırıyor ve onlara bu elmalardan mı ikram ediyorsun?" Sepetteki çok leziz görünen kan kırmızı elmalara göz ucuyla baktım.

"Sonuçta ben bekâr bir erkeğim."

"Iyy!" dedim yüzümü buruşturarak. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Sen sık sık o şekilde masalara oturur musun?"

Ellerimle masanın kenarını kavrayıp omuz silktim "Aslında, hayır."

Şaşırmış gibi bana döndü ama bir eli tavanın kulpundaydı; meraklı bakışları beni de bir anlığına durdurmuştu. "Çok rahat görünüyorsun."

Başımı eğip refleksle bacaklarıma baktım, anormal bir durum yoktu muhtemelen. Bir vârisin bu şekilde ortalarda hoplayıp zıplaması dikkatini çekmişti ama Daren öyle kural kalıbı arayan biri değildi...

Sonra birden aklıma düştü.

Uçurumu gösteriyor.

Onun yanında diğerlerinin yanında olmadığım kadar rahat olduğumu gösteriyor. Bunu nasıl yapıyor?

"Belki de burayı o kadar ciddiye almıyorum..." Gülümsedim. "Gezmediğin saray kalmadı."

Bacaklarımı sallayarak derin bir iç çektim. Su krallığını hiç görmemiştim ve böyle giderse göremeyecektim de. Kendi sarayımda şında gezmediğim bir yer kalmamıştı.

"Diğer lordların mutfağın yerini bildiğini bile sanmam," dedim.

"Diğer vârislerin de masaları oturmak için seçtiğini sanmam."

"Belli ki gariplik bizde." Elimi dudağıma basturarak güldüm. "Arın seninle piknik yaptığımı öğrendiğinde dehşete kapılmıştı. Aylarca onun sızlanmasını dinledim!"

"Yaa..." dedi karanlık bir sesle. Bir anda konuşmanın rehavetine kapılıp ağzımdan kaçırdığım şeye pişman olmuştum. "Kurallara çok bağlı, öyle değil mi?"

"Pek değil," dedim ama soru sorar gibi değil de olanı söyler gibiydi. "Kule bir krallık sayılmazdı, sadece o ve ben vardık, yani ikimizin pek kuralı yoktu."

"Ama başka bir lordla yemek yemen onu rahatsız ederdi."

"Ben geldiğimde beri ne yaparsam yapayım bütün lordları rahatsız ediyorum."

Yüzümü görmek ve düşüncelerimi okumak için bana döndü. Artık onu ben de daha iyi analiz edebiliyordum. Gülümsemem silinmişti, onunki de. Kendi içinde bir çelişkiye düşmüşe benziyordu. Belki de onu rahatsız edip etmediğimi düşünüyordu.

"Haklı olabilirsin."

Tencerenin içindeki etleri alıp çok şık iki tana büyük servis tabağına koydu. Bunu yaparken doğal ve rahat görünüyordu. Yanına biraz sebzeler ve birkaç tane üzüm ekledi.

"Ne içmek istersin?"

"Biraz önce söylediklerinden sonra nasıl burada bir şey yiyip içebilirim ki?"

Dişlerini göstererek "Söz veriyorum," dedi. "Bunların içinde bir şey olmayacak."

"O zaman biraz şarap alırım ama sözüne güvenmiyorum."

Başını yana yatırıp düşünür gibi yaptı. "O halde önce ben içerim ve yemeği gözünün önünde yaptım."

"Bir hayalbaza inanacak kadar saf olduğum günler geride kaldı Darenciğim." Zıplayarak masadan aşağıya atladım. Tembel tembel başını salladı. "Beni zehirlemeye çalışırsan haberin olsun ki ölmüyorum ama süründürüyorum." Tabakların ikisini de kapıp masanın üzerine karşılıklı bir şekilde yerleştirdim. "Şimdi bize güzel bir şarap getir, ben kadehleri alırım."

Etkilenmiş gibi dudak bükerek başparmağıyla dolapları işaret etti ve mutfağın içindeki başka bir ahşap kapıdan içeriye girdi. Muhtemelen orada insan kanından yapılma şarap mahzeni vardı. Belki de ölen Alfinleri o kapıdan geçiriyorlardı, kim bilir.

Mutfak oldukça büyüktü, her sarayda olduğu gibi. Aslında gerçekten bu zamana kadar Toprak Krallığı ve Hava Krallığı'nı gezmiş, Arın ile de o büyük kulede yaşamıştım. Toprak Krallığı'nı saymazsak Hava Krallığı'nın ve gözcü kulesinin mutfağını çok iyi biliyordum ama ne Sina'yı ne de Arın'ı onların yakınında bile görmemiştim.

Zaten neden görecektim ki...

İşaret ettiği dolaptan kurukafa şeklinde ağzı olan bakır iki kadeh buldum. Sadece iki tane olması ve dolabın bunun haricinde boş olması gözlerimi devirmeme neden oldu.

Daren ve oyunları...

Cidden bunun komik olduğunu mu düşünüyordu?

Kabul, biraz komikti.

Ben kadehleri masaya koyduğumda o da yeniden mutfağa dönmüştü. "Ana salonda yiyebiliriz?" dedi soru sorarcasına.

"Ne gerek var ki bu da masa."

"Bence de," diye omuz silkti. Oturmadan önce kadehlere şarap koyup birini benim önüme itti, diğerini eline alıp karşıma oturdu. Yemekler lezzetli ve iştah açıcı görünüyordu. Bıçakla kesip ağzıma bir lokma aldım.

Elemental'in bu tarafına bayılıyordum. Her şey sihirli bir tada sahipti. Et ısırdığımda pamuk gibi ağzımda dağılıyor ve damağımda müthiş bir his bırakıyordu. Hepsini yemek istiyordum ve ilmek ilmek: o kara günlerden sonra yemek yemek bile büyük bir keyifti. Bunu düşündükçe yüzüm asılıyor, canım sıkılıyordu. Oradan yeni çıkmıştım ve bu parti beni bir geceliğine oyalasa da boşta kaldığı an düşüncelerimin o boşluğa çekileceğini biliyordum. O his yakama yapışır, akıl sağlığımı nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

İntikam artık o kadar da çekilir bir duygu değildi.

Oradan çıkmıştım ama bir daha özgür olamayacağımın farkındaydım.

"Beğendin mi?" diye sordu. Ses tonu düşüncelerimi dağıtmıştı. Gözlerinde çocuksu ve beklenti dolu parıltılar vardı. Bu gerçekten önemliymiş gibi. O an daha hiç yemeğine dokunmadığını ve benim bir şey söylememi beklediğini fark ettim.

Aramızda bir duvar vardı, ateşten ve buzdan örülmüş. Onun gece yarısıyla kutsandığını söylüyorlardı, benimse gökyüzünün varisi olduğumu. Aramızda bir duvar vardı ve o duvar kırılırsa altından neler çıkacağını bilmek istemiyordum.

"O zaman ben yanılmış olurum, o zaman ikimizden biri bu savaşta ölmüş olur."

"Benden nefret etmene dayanabilirim ama onu seveceksin diye ödüm kopuyor."

"Seni bekleyeceğim benim deli kızım."

Parmaklarımı dudaklarıma ve hemen üzerindeki sus çizgisine bastırmamak için çatalı ve bıçağı tüm gücümle sıktım. Gözlerindeki

suyuna dalıyordum ama oradan çıkamıyordum. Beni içine itmiş dalgadan daha karanlıktı. Bir yanardağ gibiydi.

Birimizden biri bu savaşta ölür."

O gün beni ittiğinde belki de ikimizden birinin artık ölmesi gerektiğine karar vermişti. Bunu anlamak çok güçtü. Onu anlamak bazen imkânsız gibi geliyordu ama çoğunlukla onu anlamak istemeyeceğimi düşünüyordum. Daren'le aramızdaki duvar ikimizi de koruyan tek şeydi. O duvar yıkılsa, ikimiz de gardımızı indirsek, konuşsak her şeyi bir şeylerin değişeceğini adım gibi biliyordum.

Ya birbirimizden tamamen nefret edecek ve bu diyarda artık tamamen yalnız kalacaktık...

Ya da...

"Güzel olmuş," dedim lokmamı yutup şaraptan bir yudum alırken. Şarabın tadıyla bir an başımı geriye çekip kadehe baktım. "Bu çok iyi bir şarap."

Memnuniyetle gülümseyerek başını salladı ve yemeye koyuldu.

"Özel koleksiyon," dedi. "Herkese çıkarmam ama bugün senin günündü."

"İnsan kanıyla yapıyorsun bunları, değil mi?"

Başını kaldırırken konuşmak için lokmasını yutmayı bekledi. Çenesinin hareketi bile kahkahasını tutmak için ne kadar zorlandığını gösteriyordu. Sanki bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi.

"Bir gün seninle şarap yapmak isterim."

Kadehten bir yudum daha alıp dudaklarımı yaladım. "Niye?"

"Kanının tadını merak ediyorum..." Bana bakmadan gülümsedi.

Etrafta neredeyse hiç ses olmadığından ikimiz de sustuğumuzda kulağıma bir kanat sesi ilişti. Bir an onun Lala olabileceğini düşünüp heyecanlanmıştım ama ses, küçük bir peri kızından daha büyük bir şeye aitti. Kaşlarımı çatarak biraz daha boşluğu dinledim ve sonunda dayanamayarak "Bu da nedir?" diye sordum.

Daren çatalı yere düşürdü, bana bakarken dudakları aralık kalmıştı. Gözlerinde yeni birkaç kulağın daha çıkmış gibi şaşkın ve inanamaz bir ifade vardı.

"Duyabiliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim anlamayarak. "Nedir bu? Karga seslerine benzemiyor." Alaycı bir şekilde yüzümü kırıştırdım.

"Ateş Krallığı'nda beklenmeyen bir şey," dedi.

"Yani?"

"Burada duyacağın seslere alışsan iyi edersin."

"Neden, duvarlarının ses yalıtımı iyi değil mi?"

Derin bir kahkaha attı.

"Oldukça iyi, cehennem kayalıklarından yapıldı duvarlar ama o ses öyle bir ses değil."

"Şu diyarda benimle abuk subuk konuşmayan bir sen kalmıştın." Çatalı öfkeyle tabağın içine kaydırıp eti parçalamaya koyuldum.

"Açıklayamam," dedi. "Eğer sana onların ne olduğunu söylersem..."

"Ayaklarım ters mi döner?"

"O da ne demek?"

"Bizim diyarda cinlerle ilgili öyle şeyler söylenirdi."

"Cin görünce neden ayaklarınız ters dönsün ki?"

"Senin bildiğin cinlerden değil onlar."

"Alemler arasındaki cinlerden mi bahsediyorsun?"

"Bilmediğin şey yok anlaşılan."

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Öyle bir şey değil." Tabağı masanın ortasına doğru itti. Benden daha az yemişti, pek iştahı yokmuş anlaşılan. "Eğer ne olduğunu açıklarsam onları görme şansını elinden alırım, bir kehanet gibi eğer sana söylersem bozulur."

"Ve sen bozulmasını istemiyor musun?"

Yine o ruhumu karış karış arayan derin bakışlarını üzerime kilitledi. Başını ağır ağır iki yana salladı. Kadehi eline alıp arkasına yaslandı. Birkaç havuç daha ağzıma atıp ben de aynı şekilde yaslan-

dım. Burada her şey gizemini koruyacaktı anlaşılan. Kanat sesleri biraz daha devam etti ve onun da duyup duymadığını merak etsem de sadece dinlemeye odaklandım. Birden fazla kanat sesi vardı ve rahatsız ediciydi. Yüzümü buruşturunca "Onlardan hoşlanmadın mı?" diye sordu.

"Pek değil," dedim. "Beynimin içindeler sanki." Etrafa baktım, tavanda örümcek ağlarını görünce "Burası eskiden nasıl bir yerdi?" diye sordum. "Böyle, çok..."

"Terk edilmiş görünüyor."

"Ve kimsesiz," diye ekledim.

"Ateş Krallığı her hükümdarlıkta başka bir yönetim gördü, bu yüzden her defasında farklı göründü," dedi benim gibi etrafa bakarken ama benim aksime o eski hallerini de görerek bakıyordu. Yüzünde aynı anda onlarca ifade beliriyor ve kayboluyordu.

"Diğer krallıklar hep aynıydı. Hava Krallığı sıkıcı ama kurallarına bağlı, gerçi haksızlık etmeyeyim en iyi şölenler onların yaptıkları olur." Kendi kendine gülüp şarabından içti.

"Su Krallığı?" diye sordum istem dışı büyük bir merakla. Bacağımın tekini yukarı çekip çenemi dizimin üzerine yasladım.

"Su Krallığı..." Gözlerini kıstı. "Orası en görkemli krallıktı." Ben kaşlarımı kaldırınca "Ateş Krallığı'ndan sonra tabii," diye ekledi.

Güldüm.

"İçeriye bir kayıkla girebiliyordun ve sana sirenler eşlik ediyordu, afet gibi olan denizkızları."

"Krallığımda denizkızları mı vardı?"

Başını salladı. "Arın sana hiç söylemedi mi?"

Gözlerimi kaçırdım. Arın'la böyle şeylerden hiç konuşmadığımızı fark etmek biraz üzmüştü beni. O kadar stres ve baskı altındaydı ki düşündüğü tek şey krallığı kurtarmak ve tacı geri almaktı. İlmek'te geçirdiğim onca zamandan sonra benim de istediğim tek şey intikam almak olmuştu. Orada insan neye odaklanırsa ona takılıp kalıyordu.

Oraya nasıl giriyordun, bilmiyordum ama aynı kişi olarak çıkıyordun. Tüm bedenimden bir ürperti geçti.

"Hayır," dedim. "Ona sormamıştım. O hep meşguldü ve benim de başıma sürekli bir şeyler geliyordu." Nefes aldım. Anlayışlı bir şekilde kafasını salladı. İğneleyici bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm oysa ki.

"Denizkızları vardı, birçok deniz yaratığı vardı. Orası Elementa için bile sihirli kalıyordu. Hepsi mükemmele takıntılı Alfinlerdi. Ve aklını yitirmeyen herkes çok da iyiydi."

"Aklını yitirmek mi?"

"Su Krallığı için neden deli dediklerini bilmiyor musun?"

"Ben bunun sınırsızlıkla alakalı bir şey olduğunu düşünüyordum."

Buna çok şaşırmış bir şekilde kaşlarını havaya kaldırdı. Sanırım kendi krallığım konusunda bu kadar cahil olduğuma inanamıyordu. Bu beni de şaşırtmıştı ama çok da garip değildi, Arın ve ben böyleydik, bir yandan çok bağlı ama çok uzak. Onunla hiç bu şekilde oturup konuşmamıştım. Sanırım ben bile onu gözümde çok büyütüyordum. O kadar ilahi geliyordu ki onu sadece sohbet edilecek biri olarak göremiyordum. Bu onu gereksiz oyalamakmış gibi geliyordu. Onun daha önemli işleri varmış gibiydi.

Daren ve ben ise aynıydık. Bugün piknik yapabilir, parti kalıntılarını temizleyebilir, parti kıyafetleriyle mutfakta takılabilir ve yarın diyarı yerle bir edebilirdik. Birbirimizi sırtımızdan vurabilirdik. Ve ertesi gün yeniden oturup birlikte yemek yiyebilirdik.

Hangisi daha saçmaydı?

"Hayır," dedi. "Gerçek anlamda delilikten bahsediyoruz. Kendini her şeyin ötesinde görmekle ilgili. İyi olduğu zaman iyiler ama hatayı kabul etmiyorlar. Mükemmele takıntılılar demiştim, doğada hiçbir şey mükemmel değildir. Mesela her gün aynı kıyafetleri giyinmek için onları her gece yıkadığını, kurutuğunu ve düzenlediğini düşün. Ya da bardakları her gün aynı şekilde dizdiğini. Yolu hep aynı yere

hasarak yürüdüğünü. Zamanla bu insanı yoldan çıkarır. Özellikle sınırsız bir güce de sahipsen. Onlar bütün Alfinlerden daha güçlüydü."

"Neden?" diye sordum bir korku hikâyesi dinliyormuş gibi.

"Neden bir gökyüzü vârisi olduğunu biliyor musun?"

Memnuniyetsiz bir şekilde kadehimi elime aldım ve başımı olumsuz anlamda salladım. Hâlâ hiçbir şey bilmiyordum. Sadece arada büyü yapabiliyordum.

"Dünyanın yüzde seksenini su oluşturur. Krallıklar güçlerini ait oldukları elementlerin özlerinden alır. En başında en güçlüsü Su Krallığı'ydı, sonra insanlar buldukları her yeri kara haline getirmeye başladı. Güç, Toprak Krallığı'na geçti. Sonra gücün neye bağlı olduğunu anladıklarında Hava Krallığı başa geçti ama Su Krallığı diyardaki alanlarını genişletti. Elemental eskiden dünya gibi, çoğunluğu su ile kaplı bir diyardı. Su diyarda yayıldıkça hava ve toprağın da gücü azaldı."

"Ama nefes almadan yaşayamazsın," dedim. "Bu çok saçma."

"Arın Su Krallığı'ndan değilsen suyun altında da nefes alamazsın," diye ekledi. "Bu yüzden diyarı suya boğdular ve gücü yeniden ellerine aldılar."

"Bu delilik..." dedim. "Bunu yapan Arın mıydı?"

Ayağa kalkıp ikimizin de kadehini tazeledi. Konuşmaya başlamadan önce kadehin yarısını kafasına dikmişti bile. "Hayır," dedi. "Çok daha öncesinde. Atalarımız verdi bunun savaşını ama en son su kazandı."

"Sonra Amon buna katlanamadı mı?"

"Dâhice ama delice bir hareketti diyardaki su oluklarını genişletmek ama gücün tadına baktığın zaman bu durum değişir. Anneme neler olduğunu hatırlıyor musun? Günah işledikçe kötüleşti ama güçlendi de. Her şey dengelidir. Güçlendikçe de zayıf düştü. Hiçbir zaman çok güçlü olamazsın. Topladığın güç, kaybedeceğin daha çok şey anlamına gelir."

"Kaybedeceğin daha çok şey..." diye kendi kendime mırıldandım. Bunun bu kadar çok şey ifade etmesi normal miydi?..

"Sence?" Bakışlarımı kadehin ağzında dolanan parmaklarıma çevirdim. "Savaş gerçekten Ariana için mi çıktı?"

"Bu seni incitiyor öyle değil mi?" Sesi yumuşacık ve anlayış doluydu. "Hayır," dedi. "Savaş Ariana için çıkmadı. Amon her zaman Arın'dan krallığı ve yönetimi almak istedi ama bunu tek başına yapamazdı. Saldıran Evran ve Amon oldu, Ariana sadece Evran'ı tetikleyen şeydi. Ariana için çıktıysa bile bunu başlatan Arın olmadı."

"Bu durumda olmak beni incitiyor," dedim. "Buraya ilk geldiğimde en yakın arkadaşımla rekabete sokuldum ve onu kaybettim. Sonra Sina yardım edip sarayının kapılarını açtı bana, onun dostluğunu sevmiştim ama beni kendi vârisine kalkan olarak kullandı. Sonra sen vardın... Yakın ama uzak. Sonra Arın geldi... Onunla ortak bir amacımız olduğunu düşündüm ama bir noktada Arın için sadece vârisi olduğumu gördüm. Su vârisi olmasam hiçbir anlamım olmayacakmış gibi hissettim."

Bakışlarımı ona çeviremiyordum. Bunu onunla konuşmak doğru değildi. Zaaflarımı ve gardımı indiriyordum ama hislerime yeterince kelepçe vurmuştum zaten. Ve orada kısılı kaldığım yıllar sonunda ilk defa biriyle konuşabiliyor olmak rahatlatıcıydı. Şarabın etkisiyle daha kötü hissetmeye başlamıştım. Ben intikama inanan biri değildim ama intikama mecbur bırakılan biriydim.

"Aslında birbirinize ne kadar benzediğinizin farkında mısın?" diye sordu yarım bir gülümsemeyle. "Bahsettiğim Su Krallığı'na özgü mükemmeliyet burada işte. O senden harika bir vâris olmanı bekliyor, o krallığı alana kadar İlmek'te kalmanı. Sen de ondan mükemmel bir lord olmasını bekliyorsun ve seni İlmek'ten çıkarmasını. Arın'ı suçluyorsun ama sen de onun kadar bencilsin." Sözleri ateş gibi üzerime sıçramıştı. Hem de tüm bunların nedeni olmasına rağmen.

"Orada kalmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Belki," diye kabul etti. "Ama yıllardır Elemental'de kısılı kalmanın, nereye ait olduğunu bilmemenin ne demek olduğunu biliyorum. Ve sen de İlmek'te kalmanın ne demek olduğunu anladığında senin için Arın'ın oraya geri dönmesini istedin. Benzer durumda olan o olsa, onun yerine geçer miydin?"

Sorusu düşüncelerimi allak bullak etmişti. Bir daha hiçbir koşulda oraya dönmeyeceğimi biliyordum. Kim için ya da ne için olursa olsun. Bir hiçliğe mahkûm edilmeyecektim.

"Benim tek istediğim onun için sadece bir vâris olup olmadığımı bilmekti," dedim. Sesim buz gibi soğumuştu.

"Senin bu tatlı kaprisinin yanında onun yıllardır beklediği ve geri almak için kendini feda ettiği krallığı var. Seni oradan çıkarsa Evranla ya da Amonla yüz yüze gelebilecek miydin Nova?"

"Neden bana onu savunuyorsun?"

"Ben kimseyi savunmuyorum. Su Krallığı olarak size söylenen, doğru olduğuna inandığınız şeyi yapmaya odaklısınız. Konu birbiriniz olunca bile gözünüz kendi doğrunuzdan başkasını görmüyor. Herkes hata yapar, siz birbirinize bu şansı vermiyorsunuz."

"O halde sence Arın'ın yanına geri mi dönmeliyim?"

"Bu artık mümkün değil." Tehditkâr bir şekilde kadehi dudaklarına götürdü. "Öncelikle Arın kibirlinin tekidir, seni bu geceden sonra geri istemeyecek. İkinci olarak senin yokluğunda Ariana ile bazı özel anlar paylaştılar. Üçüncü olarak güçlerim olmasa bile bir kere bu krallıktan içeriye girdin, kendi ayaklarınla... Sözünü tutmadan öylece çekip gitmene izin vermem. Ben Sina ya da Arın değilim. Kullanıp kenara atabileceğin biri değilim."

"Beni o şekilde mi görüyorsun?"

"Sırayla tüm sarayları dolaştın." Kirpiklerinin altından bana dikkatlice baktı. "Benden intikam almak için Arın'la dans ettin. Sonra Arın'dan intikam almak için benimle dans ettin. Kendine güveni

olan kızları herkes sever Nova ama sen herkesi yeterince yarı yolda bıraktın."

Sandalyeyi iterek ayağa kalktım.

"Bazen senin sadece bir oyunbaz olduğunu ve aslında iyi biri olduğunu düşünüyordum."

"Yanlış," diye lafımı kesti. "Bazen kendinin iyi biri olduğunu da düşünüyorsun."

"Benden izimi çaldın, senin yüzünden aylarca bu diyarda insan muamelesi bile görmedim ve gözünün önünde yapılan her şeye göz yumdun. Arın'a yenildiğin için beni yaktın, bana bunun bir zihin numarası olduğunu söyleme ne kadar canımın yandığını hâlâ hissediyorum. Sina beni kullandı. Arın için sadece krallığını kurtaracak bir vâristim! Ben saraydan saraya dolaşmadım Daren, ben kovulup ordan oraya itilip durdum. Korkakça beni Toprak Krallığı'ndan sürgün ettiklerini ne çabuk unuttun! Sırf aranızdan birine kalbimi kaptırıp aptalca bir sadakat beslemediğim için benim kötü biri olduğumu mu söyleyeceksin?" İnanamaz şekilde güldüm. "En azından senin gibi bir korkak değildim. Beni öpen de yakan da sendin Ve İlmek'te bir kez olsun ziyaretime gelmedin bile!"

"Gelip senin için o deliğe girmemi mi isterdin?"

"Hayır," dedim. "Sadece beni görmeye gelmeni isterdim."

Bunu söylememi beklemiyormuş gibi yüzü düştü. Eteklerimi toplayarak mutfaktan hızlı adımlarla çıktım. Aptal tanrıçalar haklıydı onların hepsinden bu diyarın kurtulmaya ihtiyacı vardı ve ne pahasına olursa olsun o kahrolası taşı bulup buradan defolup gidecektim

5. BÖLÜM

Mahkumlar ve Zincir Kıranlar

Fısıltılar, fısıltılar.

Benim için yazılmış şarkılar.

Hava, su, ateş, toprak...

Krallıklar ve bizi onlardan ayıranlar.

Pelerinimin başlığını saçlarımın üzerine örttüm, tılsımlarla çağırdığım at beni yine bıraktığı gibi gecenin bir yarısı Ateş Krallığı'nın önünden aldı. Artık krallığın lordu olmayan Daren kemiklerle işlenmiş pencerelerinden belki de şu an gidişimi izliyordu. Gidemeyeceğimi söylemesine rağmen acaba bir şey yapmıyor muydu, yoksa yapamayacağının farkında mıydı?

Atın başını okşayıp derin bir nefes aldım. Hava ne sıcak ne de soğuktu. Korkunç bir rüzgâr vardı, dokunduğu zaman tenimi yakıyordu. Eyerinden destek alarak kendimi atın üzerine çektim. Dizginleri elime alıp bir kez salladım, içgüdüsel olarak eğildim ve cehennemden yavaş yavaş uzaklaştım.

Yol fısıltılar ve sanrılarla doluydu. Buraya geldiğim ilk gece Ateş Krallığı'nın terk edilmiş bir kasabadan farkı yoktu ancak şimdi duyuyordum acı içinde çığlıkları, çalılıkların arasında hareket eden karartıları.

Bacaklarımı canını yakmayacak şekilde atın gövdesine vurdum ve daha hızlı gitmesi için öne doğru eğildim. Gözlerimi kısmış karanlığın içinde bana yanaşacakları anı kolluyordum.

Yılan sesi gibi tıslamalar, sürekli koşturan at nalları, ıstırap içinde haykıran insan sesleri... Ateş Krallığı'nda yol boyunca size eşlik eden şey bunlardı. Bana görünmüyor olmalarının ya da karşımda çıkmamalarının sebebinin Daren olup olmadığını bilmiyordum. Belki kim olduğumu, ne olduğumu hissediyorlardı. Belki de tanrıçalara buyurduğu gibi ateş benim ellerimde evcilleşiyordu.

Geride bıraktığım saraydaki ateşten can bulmuş beden pek evcilleşmese de.

Toprak Krallığı'na giden bambu ormanlarına girdiğimde at tıpkı benim gibi sakinleşmiş ve sınıra yaklaşmaya başladığımız an yavaşlamıştı. Bacaklarımı sarkıtıp aşağıya atladım.

Yere eğilip avucumun içine biraz toprak aldım, iki avucumun içinde sıkıp ellerimi birbirine sürttüm.

"Bu işte gitgide daha iyi oluyorsun."

Gülümseyerek doğruldum. Ayzer kahverengi, her zamanki gibi şık ve zarif bir elbiseyle tam karşımda dikiliyordu. Haberleşmemiz kolay olsun diye avuçlarımızın içine gizli birer sigil yapmıştık. Böylelikle diğerinin söylemesi gereken bir şey olduğunda işimiz kolaylaşıyordu.

"Seni buraya ne getirdi?" diye sordu. Omzunun üzerinden ardına baktı ama görünürde hiç kimse yoktu. Tüm Elemental gibi Toprak Krallığı da sessizleşmişti. Çünkü Arın'ın onlara vaat ettiği yedi gün iki saat sonra güneşin doğmasıyla birlikte doluyordu.

"Aşağıya inmem gerekiyor," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Kapılara gidip, Ariana'yı görmeliyim."

"Bu çok tehlikeli." Ses tonu şimdi merak doluydu. Böyle bir riski neden aldığımı bilmek istiyordu. Huzursuz bir şekilde kıpırdanan atın yelelerini okşamaya başladım.

"Arın geldiğinde orada olmasını istemiyorum."

"Arın'ın gerçekten saldıracağını mı düşünüyorsun?" Belli etmemeye çalışsa da gerildiğini biliyordum. İnsanlar onun deliliğini yanlış buluyordu, bunu gerçekten yapmayacağı ihtimaline tutunmayı seçiyordu.

"Saldıracak." Başımı salladım. Bunu bilecek kadar onunla kalmıştım ve bunu bilecek kadar onun vârisiydim.

Hatta belki sadece bu kadardım.

"Ariana'ya kızgın değil misin?" Başını bana doğru çevirdiğinde konuşmadan önce zaman kazanmak için dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

Daren'le yaptığımız müthiş yarım yamalak yüzleşme, tartışma, iç dökme ya da her ne haltsa, o konuşmadan sonra Ayzer krallığa gelmişti ve ben de sinirle olup bitenleri anlatmıştım. Hâlâ bununla ilgili ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

"Bu kalbimi kırıyor Ayz," dedim çatlamış bir sesle. "Böyle hissetmeyi sevmedim ben."

"Nova..." Elini omzuma koysa da dönüp ona bakmak yerine atın yelelerini okşamaya devam ettim. "Ben beceremedim," diye kabullendim. "Vâris olmayı da, Elemental'de olmayı da, Arın ile olmayı da. Hiçbirini beceremedim ve kendimi her şeyi mahvetmiş gibi hissediyorum."

"Hayır!" dedi ona bakmam için beni döndürerek. "Böyle düşünemezsin. Hatalar yapmış olabilirsin ama hepsinin bir sebebi var."

Ağlamamak için sertçe yutkundum. Atın iplerini tutup ahırlara doğru yürümeye koyuldum. Yanımda benimle birlikte hareket ediyor ve sessizce bekliyordu.

"İlmek'ten çıktığımdan beri hiç uyumadım," diye itiraf ettim. Gözlerim artık ağrıyordu ve bunu saklayamıyordum. Oradan çıktığımdan beri parmaklarımın ucunda, dilimde, bakışlarımda kudretli bir güç vardı ama ben mahvolmuş haldeydim. Hâlâ orada ve hâlâ kırıktım. Bir yanım bana bunu yaptığı için Arın'a öfke beslerken bir

yanım bunun yanlış olduğuyla savaşıp duruyordu. Kalbim daha çok acıyordu. Onun yıllarca orada kaldığını bilmek, kimsenin gelmemesi... Hiçbir umudunun olmaması... Oradan çıktıktan sonra uğraşması gerekenler...

"Arın hiç uyumamıştı," dedim. Kendi kendime konuşuyormuşum gibi sessizdik. İçimi dökmeme izin veriyordu. "Bir an önce işleri yoluna koymak için çalışmaya başlamıştı. Ve geldiğinde yaptığı ilk şey bana yapılanların bedelini ödetmek oldu. Hiç durmadı, beklemedi, dinlenmek istemedi... Beni koruması altına aldı. Ben hayata adapte olamıyorum, onun gibi değilim. Kendimi sürekli onunla kıyaslıyorum."

Bileğimden yakaladı. Sıkı sıkı tutup bir yumruk yaptığımı fark etmediğim parmaklarımı yavaşça açtı. Atın iplerini elimden alıp ahırlara doğru giden yola uğurladı. Hayvan sessizce başını eğdi ve nereye gideceğini bilir şekilde taş yolda uzaklaştı.

Ayzer beni taş basamaklardan birine çekti. Elemental'de ilk zamanlarımızı anımsattı bu bana. Çamurlar içinde kalmış elbisemle bastığım partisinden ayrılırken beni yine burada teselli etmişti.

"Arın ilahi bir güce ve kudrete sahip," dedi. Dizlerimiz birbirine çarpıyordu. Onun elbisesinin aksine benim üzerimde sadece yürüyüş pantolonu ve bir gömlek vardı. Çizmelerimin burnuna odaklanmış, her zaman olduğu gibi benden daha mantıklı olmasını bekliyordum. Buna ihtiyacım vardı.

"O bu dünyayı, bu diyarı ve buranın insanlarını biliyor. Kendini onunla kıyaslaman normal, onu örnek alman normal. Buraya ilk geldiğimde ben de kendimi Amon ile kıyaslayıp duruyordum." Başını iki yana sallarken güldü. "Çok güçlüydü, kötü olduğunu biliyorum ama kararlılığı ve zekâsı beni etkiliyordu. Onun gibi biri olmak istiyordum. Olabilir miyim diye düşünüp duruyordum..."

"Elbette olabilirsin," dedim omzumla ona vurarak. "Ama etkilenmek derken ona âşık olmaktan falan bahsetmiyorsun, değil mi?" İğrenir gibi yüzümü buruşturdum.

"Saçmalamasana!" Gözlerini devirdi. "Deli deli konuşma," diye devam etti. "Ama lordlar ve vârisler arasındaki bağ çok korkunç. Çok kuvvetli. Böyle bir şeyi asla tahmin edemezdim. Daha önce âşık olmuştum, bu yüzden aşk gibi olmadığını biliyorum." Başını gökyüzüne çevirip dalıp gitti. Benim aksime Ayzer'in geride bıraktığı bir kalp kırıklığı vardı. O aptal çocuğa körkütük aşıktı ama o geri zekâlı, Ayz'ın kalbini kırmıştı. Ayzer gibi zeki ve kendi ayakları üzerinde duran bir kadına aşkın neler yapabileceğini görerek büyümüştüm. Bunun benim gibi bir aptalın başına geldiğini düşünemiyordum. O çektiği acıya rağmen o çocuğa yenilmemiş ve kırık kalbiyle ayakta kalmayı başarmıştı. Ama ben bu kadarını bile kaldıramıyordum.

"Ama sen biliyorsun," dedi. Biraz sessizleşmiş ve durgunlaşmıştı. "Anne baban olmasının ne demek olduğunu bilmiyorum sen biliyorsun. Sence o tür bir bağ mı?"

Biraz düşündükten sonra "Aslında evet," diye onayladım. "Belki de ikisinin birleşimi gibi bir şeydir." Sonra dudaklarımı ısırdım. Ayzer birden bana döndü.

"Yoksa sen?" dedi iri iri açılmış gözleriyle. "Arın'a âşık mı oldun? Nova bu kadar delirmediğini söyle!"

Kaşlarımı çattım.

"Bu o kadar kötü bir şey mi ki?"

"Ona âşık mısın?"

Başımı iki yana sallayıp bıkkınlıkla omuzlarımı kaldırdım. "Bilmiyorum ki!" Ellerimi şakaklarıma bastırıp sabır dilendim. "Sadece kalbim kırık. Onu özlüyorum. Çok özlüyorum. Ama ona hâlâ kızgınım. Bir de Ariana meselesi var. Kendimi eksilmiş hissediyorum. Yeniden İlmek'ten çıkmama rağmen beni arayıp sormuyor diye dünüp duruyorum. Partiye geldi ama benimle konuşmadı bile. İstese Ateş Krallığı'na gelebilir."

"Nova," dedi yüzünü ekşiterek. Bu onun bana hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğinde ortaya çıkan yüz ifadesiydi. Kalbim hızlanmaya başlamıştı.

"Ne oldu?"

"Ariana, o gün geldiğinde... Yani bilirsin," parmaklarını bükmeye başladı, "yani o şeyi yaşadıkları gün. Arın çok sinirliymiş ve bunu isteyen Ariana'ymış ve aralarında bir daha bir şey olmayacağını açıkça söylemiş ona."

Dayanamayarak ayağa kalktım, küçük alanda bir ileri bir geriye yürümeye başladım. Gözümün önündeki resmi yok etmek için kirpiklerim birbirine geçene kadar gözlerimi kıstım. O ateş cadısının bizim olan, bizim istila ettiğimiz, birlikte ele geçirdiğimiz, birlikte yaşadığımız kulede hayal etmek canımı sıkıyordu. Nerede olmasın? Benim kaldığım odada yapmaya cüret edemezlerdi herhalde!

Ah, lala! Bensiz ne haldeydi acaba.

"Ama Ariana döndüğünde, yani Arın ile ilgili çok şey duydum o kadar da iyi biri mi, bilmiyorum. Yani en yakın arkadaşımın sevgisini isteyeceğim biri mi bilmiyorum."

"Neden öyle söyledin?"

"Nova, onunla ilgili gözlerinde bir perde var. Sana en başından beri anlatmaya çalıştım. Bu diyarda iyi birileri olduğunu sanmıyorum." O da ayağa kalktı. Sesi yalvarır gibi, ikna etmeye çalışır gibi çıkıyordu. "Onlar bizim gibi değil, insan değiller. Arın'ın yaptıklarını okudum, dinledim. Amon'dan değil. Herkesten. Köylere gittim."

"Ne öğrendin?" Duyacaklarım beni germeye başlamıştı.

"Nova, Su Krallığı için deli demelerinin birçok sebebi var. Bunlardan en önemlisi bazen gerçekten delirmeleri. Arın harika bir kraldı ama gözü döndüğünde önüne çıkan hiç kimsenin şansı olmamış."

Gözlerimi kaçırdım, yeniden yürümeye başladım. "Bunu bilmezsin," dedim. "Orada değildin. Sebepleri vardır. Ben de istemediğim birçok şey yaptım ama beni iten şeyler vardı. Evren bana saldırsa şu an hepsini geri püskürtecek gücüm var ve tereddüt etmem o an. Durup acaba aralarında hangisi iyi hangisi kötü diye düşünmezsin ki. Arın için de durum böyle olmalı."

Yeniden elini omzuma bastırdı. "Sadece burada kimsenin yeterince iyi olmayacağını unutma," dedi. "Ama aklın başka bir yerdeyken ateşle oynuyorsun."

"Daren mi?" diye soludum. Başımı saçmalama der gibi salladım. "O kendinden başkasını düşünmez." Bir süredir ikimiz de birbirimizle konuşmuyorduk ama bugün şafak vakti sarayından çıkarken beni izlediğini biliyordum.

"Arın belki sana zarar vermez ama Daren sana zarar verir. Ona yanlış yapmasan iyi edersin."

"Bana yeterince zarar verdi," dedim. "Sürekli kafamı karıştırması da ayrı bir şey. Bir ara bana değer verdiğini bile sanıyordum."

"Sorun da bu," dedi başka bir çıkmazdaymışım gibi. "Gerçekten değer veriyor ama bu onları yapmaları gereken şeyden alıkoymuyor. Nova, onların içinde senden daha çok zamar geçirdim. Sen bir şeylerle savaşırken, hayatta kalmaya çalışırken ben onların yaşamlarını paylaşıyordum. Amon'un içinde bile sevgi var ama krallık yönetmek başka bir şey. Bu insanların omuzlarına yüklenmiş bir şey. Amon, Daren, Arın, Sina, Evran... Hiçbiri bundan kaçamaz. Daren denedi, kaçmak istedi ve hep bunu istemiş." Kaşlarını çattı, kendi kafasındaki düşüncelerin ona ağır geldiğini hissettim. "Ama kaçamaz. Sen ve ben de varis olmaktan kaçamayız. Birkaç ayda bizim arkadaşlığımız bile nasıl sarsıldı, onları düşünsene!"

"Düşünüyorum," diye başımı salladım. "Farkındayım. Stratejik adımlar atmam gerektiğini biliyorum ama..." Karasız şekilde saçlarımı karıştırdım. Huzursuz hissediyordum. "Aklım Daren'in yanında kalmamı söylüyor, planımı uygulamamı, oraya gitme sebebimin peşinden devam etmemi ama kalbim Arın'ın yanına gitmek istiyor. Oraya aitmişim gibi." Derin bir of çekerek ellerimi yüzüme kapattım.

"Arın'la karşı karşıya geleceğini biliyorsun." Saçlarını omzundan geriye attı. Yüzü merak ve endişeyle doluydu. "Bunu istemiyorsun."

"Sürekli biriyle karşı karşıya geleceğiz!" Dişlerimin arasından konuştum. "Bu hiç bitmeyecek ki. Onlara nasıl kızabilirim? Hepsi haklı, değil mi? Bir gün herkes birbiriyle karşı karşıya gelecek çünkü kimsenin çıkarı ötekiyle uyuşmuyor ama bu sadece çıkar meselesi de değil."

"Diyarı yerle bir etmişler!" diye o da sızlandı. "Bu kadar dik manlığa gerek yoktu. Bu yüzden daha fazla onların yönetmesini istemiyorum."

"Bu diyarı yönetmesi gereken tek kişinin Arın olduğunu düşündüm hep..." Başımı havaya kaldırdım. "Bundan şüphe ettiğim tek bir an bile olmadı. O sanki bunun için var olmuş."

"O seni büyülemiş gibi..." İç çekti.

Gülümsedim.

"Onu tanımıyorsun," dedim içtenlikle. "O herkesin hayran kalacağı biri. Ne yapmak istediğini, ne yapması gerektiğini biliyor. Halkı için hiçbir koşulda gözünü kırpmıyor. Elemental'in huzurlu bir yer olmasını istiyor. Bilgili ve erdemli..."

"Ben senin hep Daren'le daha yakın olduğunu düşünürdüm," dedi şaşırarak. "Yani bu diyara geldiğimizden beri onunla arkadaşlık ediyordun."

"Ve bana bir şeytanla arkadaşlık edilemeyeceğini gösterdi." Bu bana ne hissettiriyordu emin değildim. Aklım çoğunlukla 'O Daren...' deyip geçiyordu. Mantığım bazen bu düşüncenin altını kazmak istiyordu.

"Belki de onunla yüzleşmem gerekiyor."

"Bu her şeyi daha karmaşık hale getirir. Aklım yeterince bulanık, biraz daha duygusal boşluk açılırsa her şeyi mahvetmem işten bile değil. Ne olursa olsun planıma sadık kalmam gerekiyor. Belki de herkesin birbiriyle barışması için tahta ben geçmeliyim."

Gergince gözlerini kıstı. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Kim düşünmedi ki?" Omuz silktim.

"Sonay, Arın'a gitmiş."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Haber aldığım birileri var."

İnanamaz gibi cık cıkladım. "Ayz, muhbirlik mi yaptırıyorsun?"

"Yapmam gerekeni yapıyorum, her şeyden haberim olmak zorunda."

"Her şeyi planlaman ve düzen içinde götürmen beni etkiliyor mu, mideni mi bulandırıyor, emin değilim." Kıkırdadım.

"En azından hayattayım ve güçlüyüm."

"Sonay açıkça Arın'ı destekleyeceğini söyledi zaten." Dudak büktüm. "O her zaman ona yatkındı. Bunda bir kötülük olduğunu sanmam."

"Yani ona güveniyor musun?"

"O da yönetimde olmak istiyor," diye başımı salladım. "Bunu gizlemiyor. Yani bir gün rakip olacak ama Sonay'ın adil savaşacağını düşünüyorum. Dilerim Sina'nın canını yakmaz."

"Bu bir ihtimal mi sence?"

"Hepsini göreceğiz sanırım."

"Belki de Arın'la konuşmalısın," diye kararsız bir öneride bulundu. "Yarın buraya saldırırsa ona karşılık vermek zorunda kalacağız. Belki onu ikna edebilirsin."

"Ayzer," dedim telaşla. "Öyle bir aptallık yapma. Arın'ın karşısında bir şansın olmaz."

"Biliyorum," diye burun kıvırdı. "Gerçekten çok güçlü değil mi?"

Dişlerimi göstererek sırıttım.

"Hadi, Ariana'ya götür beni."

Yarım bir gülümsemeyle elimi tuttu. Gözlerini kapadı ve ben yeniden gözlerimi açtığımda tek başımaydım.

"Yeniden merhaba su vârisi," diye selamladı Kerberos. "Buraya gelme cesaretini neye borçluyuz?"

"Senin karşına çıkmak için cesarete ihtiyacım yok." Onun her gö-
düğümde daha da irileşiyordu sanki. Boynuna bağlı üç başı farklı
yönlere bakarken bir kahkaha attı. Ürkütücü bir haz alıyor gibi gö-
rünüyordu.

"Ateş vârisini görmek istiyorsun." Düşüncelerimi güvende tu-
mak için aklımı oyalamaya çalışıyordum. Onun gibi kadim yarat-
lar doğrudan düşüncelerinizi okuyabiliyordu. Ayzer ve Sonny bu
konuda eğitim almıştı, zihinlerini güvende tutmayı biliyorlardı ama
benim beş yıllık İlmek eğitimimde bile bu yoktu. Bu yüzden daha da
dikkatli olmalıydım.

Bakışlarımı kaya mezarlıkların, mağaranın içindeki oyuklarda
dolaştırdım. Duruşum sabitti ama birkaç ay önce burada elbisesinin
içinde, balçıklara bata çıka dolaşan ve ondan kaçmaya çalışan kızı
hatırlıyordum. Her şeyin üzerinden asırlar geçmiş gibiydi.

"Ateş vârisini çıkarmak istiyorum," dedim dürüstçe.

"Bunun bir karşılığı olacağını..."

"Evet, biliyorum. Ama sana karşı güçsüz düşeceğimi sanma.
Beni başka bir tuzağa daha çekemeyeceksin."

"Belki de buraya gelmen tuzağın bir parçasıydı."

"Bu oldukça komik olurdu."

"Amon'a haber vermem saniyeler bile sürmez. Seni burada yaka-
larsa Su Lordu'nun saldırısı için güzel bir önlem olurdum."

Başımı yana yatırdım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. Koyu
toprak rengindeydi gözleri. "O halde ne duruyorsun?"

Derin bir nefes alır gibi başını oynattı. Artık üç çift gözü de beni
izliyordu. Ayağa kalkıp etrafımda bir daire çizmeye ve kokluma
başladı.

"Güçlerini hissedebiliyorum," dedi. Sesi genizden ve tok çıkıyor-
du. Rahatsız ediciydi ama ona karşı taviz vermek niyetinde değildim.
Deliliğim böyle anlarda işe yarıyordu. "Tanrıçalar seni koruyor."

"Bak sen şu işe..." diye söylendim.

"Tırnaçalarla aşık atmak tehlikelidir su vârisi."

"Bu diyarda tehlikeli olmayan bir şey var mı?"

"En tehlikelisini yarın göreceğiz."

Gülümsedim. "Arın'dan mı bahsediyorsun?" Bu da bana haz veriyordu. Ondan korkmalarını, sakınmalarını ve ona boyun eğmelerini istiyordum. Bin yıllık intikamın alınmasını istiyordum.

"Kırık bir kalpten bahsediyorum."

Kaşlarımı çattım ama bakışlarındaki kurnazlık beni geri adım atmaya sevk etti. Soracağım sorular dilimin ucunda kalmıştı. İlmek'e giden kapı iki yana doğru açıldı ve büyük bir ışık huzmesi gözlerimi aldı. Yeniden o yolun başında yalnızdım ve içeriye girmek sandığımdan daha da zor olmuştu.

İlmek Ariana'ya benden daha iyi davranmıştı. Ben sonsuz bir boşluğu anımsatan çöle mahkûm edilmiştim. Sanki Elemental'in bile Su Krallığı'na bir garezi vardı. Oysa Ariana tıpkı Arın gibi şelalelerin arasında bir bağ bahçesindeydi. Onu akıntının önünde, üzerinde beyaz bir elbiseyle buldum. Kan kırmızısı saçları beline doğru uzanmıştı. Dünya üstü bir güzelliği vardı. Kapının sesini duyunca bana doğru döndü ve yavaşça ayağa kalktı.

Arın onu ziyarete gelmişti ve bu kalbimi neredeyse ikiye ayırdı.

"Nova," diye fısıldadı gülümseyerek. "Beni görmeye mi geldin?" Parmaklarının arasındaki deniz kabuklarını nazikçe akıntının içine bıraktı. Beyaz teni elbisesiyle bütünleşmişti. Orada duruyor ve bir su vârisi gibi görünüyordu.

"Senin alevlerin içinde olman gerekmiyor mu?" diye sordum buz gibi bir sesle. "Bana Daren'i kurtarmam için yalvardıktan sonra vârisliğini tamamen inkâr etmeye mi karar verdin?" Kıskançlık çok ani gelmişti içime ve ne yapacağımı şaşırmıştım. Dudaklarımdan çıkan kelimeleri kontrol edemiyordum.

"Her şey yolunda mı?" Bakışları ölçülüydü. Etrafa baktım. Kocaman bir yatak, beyaz tüllerin arasında. Ovada upuzun ve ziyafetle

donatılmış bir masa. Çayırda koşturan tavşanlar ve çiçeklerin arasında dolaşan rengarenk kelebekler. Şelalenin büyüleyici sesi. Ağaçların arasında şarkısını söyleyen kuşlar.

Ona bir cennet sunulmuştu.

Bense hiçliğe mahkûm edilmiştim.

"Bütün bunları Arın mı yaptı?" Geldiğimden beri bir adım bile oteye gidememiştim. Kerberos haklıydı, asıl tuzak buraya gelmemdi. Bunları görüp bir kez daha acı çekmemdi. Onu buradan çıkarmama izin verecekti, bedel ödememe gerek yoktu.

Bedelim zaten onun buradan çıkmasıydı.

Kızıl kahve gözleri etrafta dolaştı, daha mağrur bir şekilde, "İç reddütleri vardı," diye açıkladı. "Konuşmak istemiş."

Çenemi dikleştirip 'öyle mi' der gibi kaşlarımı kaldırdım. Demek buraya gelip seninle konuşacak kadar zamanı var ama kahrolası beni görmeye zamanı yok.

"Konu neydi?"

Dudaklarını çekimser bir şekilde birbirine bastırdı. "Bunu söyleyemem Nova."

"İkinizin özeli mi var artık?"

"Bizim her zaman özelimiz vardı, senden çok daha öncesinde."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Dişlerimi sıktım ve doğru düzgün düşünebilmek için kendimi zorlamam gerekti. Arkamı dönmek ve buradan çıkıp gitmek istiyordum. Ne hali varsa görsün istiyordum ama bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Sırf canımı yakmak için ya da işime gelmediği için gerçeklerden kaçmam ve yeni hatalar yapmam artık mümkün değildi. Her şey yeterince birbirine karışmıştı.

"Olanları öğrendim," dedim. "Ben buraya kısılı kalmışken senin yokluğumda yaptığın düşünceli ziyaretleri duydum."

Etekleri yerde sürünürken bana doğru birkaç adım attı ve derin bir nefes aldı. "Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu sakince. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

"Ben onun vârisiyim!" dedim.

"Bu sizi evli iki kişi yapmıyor. Krallık bağı çok güçlüdür ama bu bağ sizin bir ilişki yaşamanızı gerektirmez."

"Buraya gelip onun gözüne girmek için mi benim yerime geçtin?"

Söylediğim şeye inanamıyormuş gibi güldü ve başını iki yana salladı. "Gel lütfen," dedi. "Oturalım. Anlaşılan konuşacak çok şeyimiz var." Yatağın arkasından dolandı ve çimlerin üzerinde oldukça rahat bir şekilde yürümeye başladı. Dizginlerimi geri kazanmak için derin bir nefes aldım. Gözüm dönmüş gibi hissediyordum. Yine de onu takip ettim.

Burası gerçekten bir bağa benziyordu. Mor üzüm salkımlarının altından ve yaprakların içinden geçtik. Yerde tek bir tane çöp hatta yaprak ya da çürümüş meyve bile yoktu. Arın onu yine koruyordu.

İnce bir işlemesi olan salıncağın karşısında kalan sandalyelerden birine oturdu, yanını işaret etti. Özel bir bahçe köşesi gibi düzenlenmişti. Ateş Krallığı'nda kalıyordum ama ben yine terk edilmiş bir harabede yaşarken Ariana İlmek'te bile en iyi şartları yaşıyordu.

Yüzünü görmek ve gözlerini okuyabilmek için karşısındaki salıncağa oturdum.

"Çay alır mısın?" diye sordu.

"Hayır." Çabucak cevap vermiştim. Masanın üzerindeki son derece zarif porselen fincanlara açık mavi renginde bir sıvı döktü. İstememe rağmen bana doğru masanın üzerinde uzattı.

"Ben şamanların soyundan geliyorum," diye konuşmaya başladı. "Ateş Krallığı'ndan kaçmamın asıl sebebi bu. Alevlere bakıp imgeler görür ve onları yorumlarım. Ve böylesi bir güç Evran gibi birinin elinde cehennem silahına dönüştürdü." Konuşurken bana bakmıyordu, fincandan bir yudum çay içti. Tadından mutlu olmuş şekilde dudaklarını yaladı. "Arın'ın ziyareti de bununla ilgiliydi. Benden bir konuda alevlere bakmamı istedi."

"Ne konuda olduğunu bana söylemiyorsun ama."

Başını iki yana salladı. Gözlerimiz sonunda birleşti. Tehdit ... şekilde rahatsız edici değil, aksine ılımlı bir tavır sergiliyordu. "Y... lersem geleceğe müdahale etmiş olurum."

"Arın'a söyledin ama."

Düşünceli bir şekilde bakışlarını açık bulutlu gökyüzüne çevirdi. "Sayılmaz," dedi karar verdiğinde. "O sadece teyit istiyordu. Aslında da bildiği bir şeydi."

"Bu kadar mı?"

"Onunla biraz sohbet ettik, seninle ettiğimiz gibi. Ona karşı duygularımı saklamıyorum Nova. Bir gün yeniden beni sevmesi için her şeyi yaparım ama Arın öyle biri değil, hiç olmadı. Bu yüzden boşuna yere acı çekme."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kalbini kırdığını görüyorum," dedi. Onun bunu anlamasını şaşıramazdım. "Arın mükemmel biri ama mükemmel olmak sorunlara yol açar. Daha önce kendini kaybetti, yine kaybedecek."

"Neden herkes beni ona karşı uyarmaya başladı?" Ayağımla hızla salıncağı sallamaya başladım. "Sanki Elemental'e geldiğim ilk günlere geri döndüm. Sürekli krallığımı kötüleyip duruyorlar!"

"Kötülemiyorlar," diye düzeltti. "Seni uyarıyorlar. Gökyüzü şahidim olsun ki Arın ne yaparsa yapsın onu sevmeye devam edeceğim ama onu desteklemek başka bir şey. Sınırsız gücün bedelleri olur. Ben kendi krallığımdan bu yüzden kaçmıştım. Vârisin lordluğa verdiği gücü yenilmezlik var eder ve senin de bu yüzden kaçman gerekiyor."

"Ben krallığımdan kaçmıyorum," diye düzeltti.

"Kaçmalısın," diye diretti. "Daha önce nasıl savaştıklarını gördüm. Bu defa daha kötü olacak çünkü herkes kendi vârisine sahip. Birbirlerini öldürecekler Nova."

"Arın sadece Amon'u ve Evran'ı öldürecek." Ayaklarımı yere sürterek salıncağın hızını düşürmeye çalıştım. İçimde yine duygusal bir fırtına yaklaşıyordu.

"Peki, o arada kaç bin kişi ölecek?"

"Ölmesi gerektiği kadar."

Bir anda irkilerek gözlerini açtı. "Nova!" diye uyardı. "Böyle düşünemezsin."

"Bu bir savaş," dedim. "Ne olmasını bekliyorsunuz? Elbette ölenler olacak."

"Amon çok güçlü." Kaşlarını çattı. "Evren'i yabana atma. Onları yendi diyelim sonra ne olacak? Daren ve Sina ile karşı karşıya geldiğinde? Sonra Ayzer'in ordusu savaşacak. Arın ve Ayzer'i karşı karşıya hayal edebiliyor musun?"

Kimse onunla başa çıkamazdı bu yüzden hayal etmeyi reddediyordum. Öte yandan tanrıçaların başka planları vardı. Vârislerin zamanı geldiğini söylüyorlardı.

Arın'ı hiçbir kuvvetin tahtından ve tacından vazgeçiremeyeceğini biliyordum, bu durumda bir gün o da mı yenilecekti?

Ayaklarım boşlukta sallanmaya başladı.

"Tanrıçalar," diye fısıldadım. "Onların Arın ile arası nasıldı? Her şeyden önce."

Rahatlamış gibi nefes verdi. "Kötü," dedi. "Gökyüzü korusun Arın'dan, Amon'dan daha çok nefret eden birileri varsa onlar da tanrıçalardır."

"Neden?"

"Tanrıçalar dengeyi korumak ister ama Arın gibi bir güç dengesizliğe yol açar. Öyle de oldu. Arın onları dinlemeyi reddetti."

"Benim artık gitmem gerekiyor," diye ayağa kalktım. Sonra sertemlemiş gibi başımı iki yana salladım. "Sen de benimle birlikte geliyorsun."

"Kerberos."

"Hallettim."

"Ciddi misin?"

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim, Nova."

"Etme," dedim sıkıntıyla. "Ödeştik. Ama haberin olsun, pek iyi bir günde ortaya çıkmadın."

"Yedi gün doldu," diye bir tahminde bulundu. Demek ara bu zamanında farkındaydın, ben zaman tarafından bile yalnız bırakılmadım.

"Aynen öyle."

İkimiz de kapıya doğru yürürken bir an kolumdan yakaladı. "Onu durdurmalısın," diye uyardı yalvarırcasına. "Bunu senden başka yapamaz. Arın'ı kendisinden korumalısın. Bu güç onu bir kere mahvetti. İkinci kez kendini yok etmesine izin verme."

"Sana ne sormaya geldi, bilmiyorum ama onun hoşuna gitmeyen bir şey olduğunu hissediyorum."

"Gitmedi," dedi korkuyla. "Hem de hiç gitmedi. Birçok şeyi değiştirecek bir şey öğrendi."

Ses tonundaki bir şey omurgamdan bir ürpertinin aşağıya doğru inmesine neden oldu. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Onunla..." Kapı açıldı ve bir gümbürtü peyda oldu.

"Çıkmak için son şansınız," diye kükredi Kerberos. "Saray üzerinize yıkılacak."

Ariana kolumdan tutup titreyen kayalık kapılara doğru koşmaya başladı. Aklımda bin bir düşünce peyda olmuştu. Duygusal krize vaktim yoktu. Ariana'nın gördüğü ne Arın'ı daha da delirtmişti, bilmiyordum ama tanrıçaların Arın'a olan nefreti, parçaları birleştirmemi sağlıyordu. Beni kasıtlı şekilde ondan uzak tutmaları mümkün müydü?

Belki de bu yüzden en başından beri beni Daren'e doğru itiyorlardı. Arın ile en büyük sorunları hep Daren yüzünden yaşamıştık ve ben şimdi onu bırakıp Daren'in sarayına yerleşmiştim.

Şimdi bu, tanrıçaların bana bir tuzağı mıydı?

Sonra kehaneti hatırladım.

Aşktan kaçmak zorundasın, krallığına sahip çıkmalısın.

Bu ne demekti:

Daren'den kaçıp Arın'ın yanında olmak zorunda mıydım?

Yoksa Arın'dan kaçıp krallığımı aynı zamanda Arın'dan mı korumak zorundaydım?

"Nova, acele et!" diye bağırdı Ariana. Nefes nefese kalmıştık. Kapı kapanmak üzereyken son anda içinden geçtik. Kerberos kendi ölüm ağını yapmaya başlamıştı, sarayın derinliklerindeki bu yer kral Kaya mezarlıkları olarak geçiyordu. Toprak Krallığı'nın altındaydı çünkü insanlığın topraktan var edildiği biliniyordu. Ölüm kapılarını bu sarayın altına yerleştirmek, gökyüzünün iyi bir espri anlayışı olduğunun kanıtıydı.

Ve cehennem köpeği şimdi o kapıları korumaya çalışıyordu. Büyük şiddette bir deprem yaşanıyormuş gibi yer sallanmaya başlamıştı. Ayakta durabilmek için birbirimize tutunduk.

"Arın!" dedi Ariana bana dönerek. "Gelmiş bile!"

Kaşlarımı çatıp uzun tavana baktım. Üzerimize yağan taş parçalarını ve tozların etrafına saçılışına. Tavandan sular sızıyordu. Büyük bir hengamenin ortasında kalmıştık.

"Nerede?" diye sordum kendi kendime. Kerberos'un yaptığı tuzaklar bizi kapılardan uzaklaştırıyordu. Durduğumuz yerde sarsılıyorduk ama etraf değişiyordu. Bir asansörün üzerinde gibiydik.

"Bu senin kaderin gökyüzünün vârisi."

Zihnimin içine fısıldanan sesle beynimde kuvvetli bir acı vuku buldu.

"Zindanda olmalı," dedi. "İlk önce ateş halkına saldıracak."

"Zindan nerede?"

"Oraya gitmek mi istiyorsun?"

"Onu durdurabilecek tek kişi olduğumu biliyorsun," dedim. Buraya gelme amacım buydu zaten. Daren'e bir söz vermiştim. Halkının bu savaşın arasında yok olmasına izin vermeyecektim.

"Ama başlamış bile," diye bağırdı. Kayalıkların birbirine vuran sesi, yağmurun şiddeti, birbirine doğru koşan insanların çığlıkları hepsi yukarıda bir azap gibi duyuluyordu. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Sen çık!" diye bağırdım. "Ben yapmak için geldiğim şeyi yapacağım." Tekrar kolumu tuttu. "Onu daha önce hiç böyle görmedin," dedi. "Buna hazırlıklı ol. Gerçek Su Lordu'nu görmeye hazırlıklı ol."

Kaşlarımı çatarak kolumu ondan kurtardım ve başımı salladım.

"Dikkatli ol!" diye seslendim. İki farklı yönden koşmaya başladık. İkimiz de burada sihir yapamayacağımızın farkındaydık. O yukarıya doğru koşuyordu, bense daha aşağıya inmeye çalışıyordum. Gürültüler ve sesler yukarıdan geldiği için Arın'ın henüz zindanlara ulaşamadığını düşündüm.

Çamurların içinden kayarken Toprak Krallığı'na içimden küfür ediyordum. Yeniden doğrulmam her defasında daha uzun sürüyordu. Her yerim balçığa bulanmıştı ve tutunacak hiçbir şeyim yoktu. Bileklerime kadar derinleşen bataklığın içinde emekleyip karşı duvara kadar süründüm. Elimi gömleğime silip duvara tutundum ve yavaşça ayağa kalktım.

Ariana'nın bahsettiği bir taş köprüden geçerken aşağıdan gelen çığlıklar, yukarıdan gelenlerden farksızdı. Mahkumların sesini ve kan dökmeye aç çığlıklarını duyabiliyordum.

Köprüden geçtikten sonra bir süre taşlara basarak çizmelerime bulaşan çamurdan kurtulmaya çalıştım. Yer hâlâ sarsılıyordu ama yukarıdan gelen gürültüden epey uzaklaşmıştım. Dar bir kapının içinden geçip dönen merdivenlere ulaştım. İçerisi karanlıktı.

"Bana biraz ışık verin..." İçimden fısıldayıp gözlerimi açtığımda tuğla duvarların üzerinde belirli aralıklarla sıralanmış meşaleler aynı anda alev aldı. Öyle dar ve dönemeçli bir merdivendi ki her adımda sendeliyor ve başımı döndürüyordu. Gün ışığını gördüğüm, dönemeçte adımlarım birbirine takıldı ve kendimi yüz üstü yerde buldum

/

"Buna bir son ver Arın!" diye bir ses duydum. Dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi toparladım ve burnumdaki şiddetli ağrıya rağmen ayağa kalkıp duvara yapıştım. Avuç içlerim soyulmuştu ve sol dizim sızlıyordu. Adrenalinle bunu yok sayıp duvarın dibinden ayrılmadan yan yan ilerlemeye başladım. Duvarın sonuna geldiğimde başımı uzattım.

Yine karanlığın içindeydik ama üzerinde durdukları şeyi görünce nefes almayı bile unutmuştum.

Daren ve Arın karşı karşıyaydı. Kare şeklindeki küçük aralıkların olduğu demir parmaklıkların üzerinde duruyorlardı. Etrafları yüksek duvarlarla çevriliydi ama aşağıda yüzlerce Alfin vardı. Toprak Kralı'nın altındaki çukurlara, belki de mezarlara hapsedilmişlerdi.

Ateş halkı.

"Babam uyarmıştım," dedi Arın soğukkanlılıkla. "Hepinizi yeteri kadar uyardım!" Sesi yükseldi. "Bunu durduramazsın, Daren."

"Ama sen durdurabilirsin," dedi. "Onların bir suçu yok!"

"Benim halkımın da bir suçu yoktu!"

"Amos'un ve Evran'ın hatalarının bedelini onlar ödememeli." Çıkış yol gibi konuşuyordu. "Onları öldürmen tahtını geri vermeyecek."

"Benim halkımın yaşadığını sizin halkınız da yaşayacak." Arın kendi etrafında döndü. Aşağıya baktı ve sonra yine Daren'e döndü. "Biz zulmedilirken yaptığın gibi kenara çekilsen iyi olur."

"O zaman bir lord değildim!" diye kükredi Daren. "Onları durduramazdım."

"Sen benim dostumdun!" Arın'ın haykırışı acı doluydu. Sesi demir parmaklıklara çarpıp kederle geri döndü. "Bizi uyarmadın bile. Onlar bize saldırırken bekledin sadece." O yıkım hakkında duyduğum her şey içimde büyük bir acıyı açığa çıkarıyordu. Görünmeyen ama hissedilen anılar canlanıyordu. O zaman ona olan öfkemi hatırlabiliyordum. Acının insanı nasıl köşeye kıstırdığını ve onu

nasıl yabanileştirdiğini görmüştüm. Arın'ın deliliği o yabanilikten geliyordu.

"Kuralları Elemetal koyar Arın, yapabileceğim bir şey yoktu."

"Denemedin bile!"

"Bu benim suçum, bana bedel ödet çok istiyorsan. Bu diyar yüzyıllar içerince ölüm gördü. Bir krallığı daha yok etmek hiçbir şeyi geri getirmeyecek!"

"İyi biri olmayı deniyordum." Arın'ın sesi buz gibi soğuktu. "Ama oyunlarına devam ettin. Vârisimden taşını aldın. Ben yokken bile su halkına zulmetmeye devam ettiniz. Onu güçsüz düşürdün. Beni geri getirmek için hiçbir şey yapmadın!"

"Geri döndüğünde Evran da döndü. Aklı olan herkes böyle olacağını bilirdi. Elemental'i şu an yaşattığınız bu yıkımdan korumaya çalışıyordum!" İkisi de birbirine adeta kükrüyordu.

"Amon'un yönetimine bırakarak mı? Senin halkına da yıllardır eziyet ediliyor Daren. Kenara çekilip oturmak dışında hiçbir şey yapmadın."

"Bir savaş çıkarmayı bir şey yapmak olarak görüyorsunuz!" Daren'in düşüncelerinin benimkilerle aynı olması başımı duvara yaslamama neden oldu. "Bunun sonu yok," diye devam etti. "Birbirinizi öldürmeye devam edemezsiniz."

"Hayır," dedi Arın sakince. "Amon, Evran ve halkı öldükten sonra devam edecek bir şey kalmayacak."

"O halde beni öldürmen gerekecek."

"Sen artık bir lord değilsin," diye uyardı Arın. "Seni öldürmek bana bir zarar vermez."

"Biz dostuz."

"Arkamdan oyunlar çeviren dost!" Arın'ın sitemi neredeyse göz le görülür gibiydi. "En başından beri biliyordun, Nova'nın ikiz alevin olduğunu biliyordun. Kukla gibi oynattın herkesi."

Daren geri adım attı. Bunu beklemiyordu. Ne demek olduğunu bilsem belki ben de şaşırırdım. İkisi arasındaki sürtüşmenin ateşi birden harlandı, ani bir sessizlik ikisinin de yüksek sesle soluklanmasına eşlik etti. Aralarındaki şu ânın tartışması değildi geçmişin günahını çıkarıyorlardı.

"Halkıma, krallığıma ve vârisime yapılanlardan sonra benden merhamet beklemeye hakkınız yok!"

"Ben Nova'ya zarar vermem, bunu biliyorsun. İstesem de veremem." Daren artık kısık sesle konuşuyordu. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. "Taşını almak zorundaydım, seni mahveden o yüzden onu korumak zorundaydım. Su Krallığı'nın taşı Amon'un eline geçerse olacakları biliyorsun!"

"O kadar iyi niyetliysen neden taşı bana teslim etmiyorsun da onu kurtarıyorsun Daren?"

"Yapamam," dedi. "Güçlerin seni kontrol ediyor. Her zaman etti. Bunun bir daha olmasına izin vermem."

"Sana kardeşim gibi davrandım!" dedi Arın ıstırap dolu bir sesle. "Aylar seni reddettiğinde senin yanında oldum. Senden de istediğim tek şey dostluğundu."

"Dostun olduğum için böyle davranıyorum. Gücünün sana neler yaptığının farkında değilsin."

"Farkındayım!" diye bağırdı. "Bununla yaşamanın ne demek olduğunu ben biliyorum. Bunu yüzyıllardır ben yaşıyorum. Bu sorumluluğun altında ben eziliyorum. Bir parmağımla dünyayı yerle bir etme gücüm varken bunu dizginlemekle ben uğraşıyorum. Ama benden aldınız. Değer verdiğim her şeyi aldınız. Bu diyar iyi olan hiçbir şeyi hak etmiyor. Onu sizin elinize bırakmayacağım."

"Sonunda herkes ölecek," dedi Daren. "Geriye hiçbir şey kalmayacak. Nova bile ölecek."

"Onu o dalganın içine iterken de bu kadar merhametli olmalıydın."

Ellerimi sıktım. Sinirlerimi diken diken eden bir acı yayılarak göğsüme. Gözlerim yaşarmıştı. Duyduklarımı ne anlıyor ne de sindirebiliyordum.

"Oradan başka türlü çıkamazdık." Daren'in kesik kesik sesi artık cansızdı. Yanağımın içini ısırdım. Tek sebep buydu.

"Oraya Evran için gelmiştim. kimse sana bir şey yapmayacaktı."

"Sen güçsüzlüğün ne demek olduğunu bilmiyorsun!" diye kükredi Daren. "Beni oraya sıkıştırdınız. Büyük bir savaş başlatıp öldünüz ve sonra beni o diyarda yalnız bıraktınız. Amon'u alt etmek için uzun yıllar boyunca planlar kurdum. Bir sürü şeye katlandım. Sonra geri dönüp yeni bir savaş başlatmaya kalktınız. Ve beni oyunun dışına attınız. Bu Evran'la senin savaşın değil Arın, bu Elemental'in savaşı. Nova bu oyunu bozmak için tek seçeneğimdi."

"Nova birçok şey için kullandığın seçeneğindi senin. Bu sırada Nova'nın yaşadıklarını ve bana yaşattıklarını düşünmedin bile. Nova benim halkımdan, sen ona acı çektirirken şimdi gelmiş kendi halkın için merhamet mi bekliyorsun!" Bu Arın'ın dudaklarından çıkan son kelimeler oldu.

Başka bir gümbürtü daha koptu. Onun taşma noktası olduğunu anlamak zor değildi. Bir su sesi ama okyanustan taşıp kayalıkları çarpmış, kayalıkları paramparça etmiş bir su sesi kulaklarıma doldu. Sonunda saklandığım yerden çıkıp merdivenleri yeni inmiş gibi soluk soluğa karşılarına dikildim.

İkisinin ortasında korkunç bir su girdabı vardı. Parmaklıklardan aşağıya oluk oluk su inerken altımızda kalan Alfinler çığlık atıyor ve hücrelerinde kaçacak yer arıyorlardı.

İki elimi havada çaprazlayarak birbirinin üzerine yapıştırdım. Gözlerimi kapattım ve içgüdüsel bir şekilde kelimeler zihnimde tekrarlandı. Gözlerimi yeniden açıp avuçlarımı birbirine yapıştırdığımda su girdabı yok oldu. İkisinin de gözleri aniden bana döndü.

Daren mucizevi bir minnetle, Arın kontrolsüz bir öfkeyle bakıyordu.

"Bunu yapamazsın," dedim çekimser bir şekilde. Kalbim çok hızlı atıyordu. "Öylece birilerini öldüremezsin."

"Aşağıda olanlar masum değil." Dimdik duruşundan ödün vermedi, sesi katı ve soğuktu. "Savaşta senin halkını yok etmek için savaşırlar." Bu beni tereddüde düşürse de aşağıdaki yüzlerce kişiye baktım. Gözlerindeki korkuya ve yalnızlığa.

"Hepsi değil," dedi Daren araya girerek. "Orada sadece köylüler de var. Birçok çocuğun anne babası da var."

Arın yeniden bana baktı, şaha kalkmış bir okyanus gibi görünüyordu. Bunun aramızdaki son çatışma olduğunu hissediyordum. Burada yapacağım şey, bundan sonraki hayatımızı belirleyecekti. Ya onu daha çok öfkelendirecek ve her şeyi mahvedecektim ya da korkunç bir hata yapıp gerçekten söyledikleri gibi kötü biri olmasına izin verecektim.

"Bir savaş bu şekilde olmamalı," diye konuştum sonunda. Sesim zar zor çıkıyordu. Yeniden konuşmadan önce birkaç kez öksürmem gerekti. "Bu onları diri diri mezara gömmek olur. Onlara savunma şansını vermiyorsun."

"Bize de verilmedi!"

"Biliyorum," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Ama onlardan daha onurluyuz."

"Bunun onurla bir ilgisi yok, güçle ilgisi var." Elini yeniden havaya kaldırdı kuvvetle aşağıya doğru indirdiğinde tam altımızda kalan hücredeki herkes çığlık atarak başını ayaklarının dibindeki suya daldırdı. Kanlarını kontrol ediyordu. Kendi kendilerini öldürmelerini sağlıyordu.

"Yapma!" dedim. "Seninle savaşmak istemiyorum."

Bana öyle bir baktı ki mideme taş oturmuş gibi hissettim. Omuzlarını geriye doğru hareket ettirdi, buna karşı koyacağımı anlamıştı.

Şimdi birbirimize karşı yükselirken kimin dalgasının daha hızlı ve pacağını hesap etmeye çalışıyordum.

"Belki de haklıydın," dedi. "O savaşı çoktan başlattık Nova."

Acı içinde sağ avucumu gökyüzüne bakacak şekilde açtım. Onun yaptığının tersi bir şekilde kuvvetle elimi düz bir şekilde havaya kaldırdım. Arın şaşkınca aşağıya bakarken göz bebeklerinin beyazlaştığını fark ettim.

"Benim krallığımın sana verdiği gücü bana karşı mı kullanacaksın?" diye sordu küçümser bir şekilde. Gözlerinin maviliği giderek açılıyordu. Dudaklarında hem öfkeli hem akıl dışı bir gülümseme belirdi. Beni uyardıkları her şeye dönüşümü öyle ani oldu ki buna bir şekilde mâni olabileceğimi düşündüm.

"Beni İlmek'ten güçsüz düşmemek için çıkarmadın," dedim yukunarak. "Ama beni çıkarmamak senin güçsüz düşmene neden oldu. Artık bu diyarda senin karşında durabilecek biri var. Bunu yapmak istemiyorum Arın. Bunu yapmayı gerçekten istemiyorum. Bu bana acı veriyor. Lütfen beni zorlama." Şüpheli bakışlarla kaşlarını kaldırdım, bağırmamaya çalıştım ama sesim sandığımdan daha yüksek çıktı. Onun karşısında kelimelerim yeterince güçlü değildi.

"Oysa bütün bunları yaparken oldukça rahat görünüyorsun," diye fısıldadı çenesini kaldırırken. Onun da acıyla yüzünün asıldığını görmek bir an için içime umut doldurdu. "Ama hiçbir zaman bizim için bir şey yapmadın. Sen krallık değil, seni dışlayan bu diyarda içine girebilecek bir ev aradın." Yürüyerek tam karşıma dikildi. Her adımında yer ve gök aynı anda inliyordu adeta. Dalgaların arasında kalmış küçük bir kayık gibi hissettim.

"Ariana yıllar evvel bana sığındı çünkü Evran'ın onun gücüyle daha da güçlenmesini istemedi. Elemental'i, tüm halkı korumak için kendinden vazgeçti ve onda sevdiğim ilk şey buydu. İlmek'e gurdı çünkü Elemental için, senin daha iyi olduğunu biliyordu. Ayzel Toprak Krallığı'nda kaldı çünkü Elemental için orada iyi bir şeyler

yapacağını biliyordu. Sonay Sina'yı çiğneyip bana geldi çünkü kral-lığı ve Elemental için bunun daha iyi olacağını sandı." Biraz daha yaklaşıp "Peki sen Nova, sen krallığın için, benim için, Elemental için bu vâris olarak ne yaptın?"

Kanık, dalganın çarpışıyla alabora oldu. Şimdi o hırçın suyun içindeydim, o bana dokunuyor ama benim parmaklarım boynuna dolanmak istediğinde akıp gidiyordu.

"Hiç kimse onları öldürmeye çalışmadı!" diye savundum kendimi. Bana karşı bu kadar gaddar olmasından nefret ediyordum. "Senin istediğin gibi mükemmel bir vâris olmadığım için üzgünüm Arın!" Kendimi daha fazla tutamadım. "Sen de hatalar yapıyorsun, yapıyorsun ama kabul etmiyorsun! Ben sadece doğru olduğuna inandığım şeyleri yapmaya çalıştım. Seni de krallığı da önemsiyorum. Senden uzakta olmak beni mutlu etmiyor. Hayır, bu kalbimi parçalıyor."

"Ama yine de uzak durabiliyorsun." Keskin bakışları Daren'i buldu, zamanın onunla ilgisi olduğunu anlayınca içgüdüsel olarak geri çekildim. Ateş Lordu sessizce bekliyordu.

Arın yeniden meydan okuyan bakışlarını bana çevirdi. "Dilediğin gibi olsun," dedi. "Gerçek bir savaş mı görmek istiyorsun?" Yeniden elini havada oynattı ama bu defa tüm kafeslerin kapıları açıldı. "Su Lordu bugün kendi lordlarının yıllardır yapamadığı şeyi yapıyor, Ateş Krallığı'nı özgür bırakıyor." Ateş halkını diri diri mezara sokan ilmikler kırıldı. İnsanlar duvarların dibine toplanıp birbirini merdiven olarak kullanarak yukarıya doğru tırmanmaya başladı.

Arın bana baktı ve büyük bir hayal kırıklığı ile buharlaştı.

Buharlaşıp gözlerimin önünden yok oluşunu öylece izledim. Elim boşluğa doğru kalktı ama artık sadece Daren, ben ve kocaman bir kargaşa kalmıştık.

6. BÖLÜM

Masallar ve Onlara Kananlar

Ateş halkı yıllardır mahkûm edildikleri zindanlardan birer birer çıkarken yer yeniden aynı şiddetle sallanmaya başladı. Arın her ne yapıyorsa bunu bitirmediğini ve Amon'un da bir yerlerde ona var gücüyle karşılık verdiğini anlamam uzun sürmedi. Bakışlarımız hızla Daren'le buluştu. İnsanlar etrafımızda dönüp duruyor, kimileri bağırıyor kimileri oradan oraya koşturuyordu.

Bir an için onların Daren'in önünde diz çökmesini beklemiştim ama öyle olmadı, halkı ona sadık değildi ve şimdi dudaklarından onu kurtaran kişinin, Arın'ın ismi dökülüyordu.

"Tek gerçek kral!" dedi bazıları. Kadınlar ve erkekler yıllardır orada kapalı kalmanın vahşiliğine yenilmişti. Birileri Daren'e çarparak onu yok saydığını gösteriyordu.

Çocuklarını kucağına alan kadınlar ne yapacağını bilmez şekilde etrafa bakıyor, bir çıkış yolu arıyorlardı.

Daren'in donup kaldığını ve ne yapacağını bilmediğini fark edince "Yukarı!" diye bağırdım. "Herkes buradan çıksın!" Onları tutup geldiğim çıkışa doğru yönlendirmeye başladım. Ağlayanlar, savaşmak isteyenler, birbirleriyle bir kılıç dövüşüne tutulanlar... Her yerin bir kaos ortamına dönüşmesi sadece saniyeler sürdü. Henga-

menin ortasında kalmış, neredeyse eziliyorduk. İnsanların arasından güç bela ona doğru koşmaya başladım. Eline ulaştığımda hiçbir tepki vermedi. Kolundan çekiştirdim.

"Gitmemiz lazım!" dedim, bir kolumu başıma siper ederek dökünlülerden kurtulmaya çalışırken. "Saray başımıza yıkılıyor, hareket et Daren!"

Sonunda alev mavisi bakışlarını bana çevirdi. Ben onu geldiğim merdivenlere doğru çekiştirirken o parmaklarını benim parmaklarıma kenetleyerek aksi yöne doğru yürümeye başladı. Burayı onun daha iyi bildiğini varsayıp ikiletmedim.

Yer bir kez daha sarsıldı. Saray saldırmıyor, adeta kendini koruyordu ama Arın'a ne kadar karşı koyabileceklerini hepimiz biliyorduk. Karşı koyamazlardı. Tüm krallığı çamura dönüştürene kadar durmayacaktı. Zemindeki toprak şimdiden yumuşamıştı, duvarların kenarından çamurlu sular akıyordu. Burayı herkesin mezarı yapacaklardı.

Daren beni onlarca başka hücrenin arasına soktu. Etrafta zindanlardan kollarını uzatan bir deri bir kemik kalmış başka Alfinler de vardı. Gözleri boş bir şekilde bakıyor, onlara ulaşmamız için yalvarıyorlardı.

"Onları burada bırakamayız," dedim kolundan çekiştirerek onu durduğumda. Birden nerede olduğumuzu yeni kavramış gibi dönüp etrafına baktı. Aklı yeni yerine gelmişti sanki. Kaşlarını çatarak hücrelere baktı. Çok kalabalıklardı. Kendi içinde bir düşünce yığınına bulanmıştı ama doğru düşünemediğinin farkında değildim. Burada suçluların da olduğunu biliyordum.

"Herkes masum değil Nova..." diye ikaz etti kaşlarını kaldırarak.

"Biliyorum," dedim. "Ama bu onları çıkarmak için başka bir nedendir belki..." Bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Herkes savaşmak istiyorsa belki de onlara bunu vermeliyiz."

Bana baktı, bir şeyi yine kafasında hesapladı. Hoşuma gitmeyecek bir şey olduğunu biliyordum. Gözleri pervasızca ellerimize kaydı. Parmaklarını daha sıkı benim parmaklarıma kenetledi. Diğer eli yakınca boynuna gitti, birkaç kez bir tılsım fısıldadı ve birden boynunda bir şey belirdi.

Parlak ve mavi.

Kolyem.

Su Krallığı'na ait taş.

İnleşmiş gözlerimle ona bakarken başka bir söz fısıldadı ve tüm bükmelerin kilitleri yüksek bir voltajla patlayarak gürültülü bir ses çıkardı. Neredeyse kulaklarımı kapatmama neden olacak bir gümbürtü.

"Bizi özgür bıraktın..." dedi genç bir kız. Kapıdan ilk çıkan o olmuştu. Kapkara saçları cılız yüzünü örtüyordu. Adımları yavaş ve rahatsızdı. Herkes birer adım arkasındaydı. Yaşı on yediden fazla görünmüyordu ama diğerleri onun sözünü bekliyordu sanki.

"Bunu unutmayacağız gökyüzü vârisi..." Ve Daren'e döndü. "Seni unutmayacağız lordum."

"Unutmasanız iyi olur." Daren dudaklarını birbirine bastırarak kısa başıyla selamladı.

"Çıkın buradan," dedim. "Hemen."

Küçük kızın başı yavaşça bana döndü, sanki tehlikede olanlar onlar değil de benmişim gibi gülümsedi. Etrafa yaydığı enerji kaşlarımı çatmama neden olmuştu. Kocaman bir pençenin enseni kavradığını sandım ama saldırmıyor, yavaşça okşuyordu.

Daren yeniden elimden çekerek yolumuza devam etmemizi sağladı. Koşarken omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Kimse hücrelerinden çıkmamıştı. Kız hâlâ arkamdan gülümseyerek bana bakıyordu. Yüzünde korkunç bir ifade vardı ama tam olarak ne olduğunu tanımlayamıyordum.

"Ona bakma," diye uyardı Daren. Sonunda bir oluğa girdik. Mağaraların arasından geçerken nefes nefese kalmıştım.

"Taşımı kullanıyorsun!" diye bağırdım ona.

"Şimdi değil," dedi. "Sonra."

Öfkeden kendimi yesem de şu an üzerime yıkılan bu yerden çıkmaya çalışıyordum. Sarsıntılar şiddetlenmiş, yıkılan taşların boyutu büyümeye başlamıştı. Diğerlerinin zamanında oradan çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum. Bir kolon üzerimize düşerken Daren'i kenara çeken ben oldum. Elimi iyice tutup üzerinden atlamama yardımcı oldu. Geride bıraktığımız oluk tamamen yıkıntılar altında kalmıştı. Zihnimden aynı anda birçok şey dökülmeye başladı. Gerçek bir savaş, bununla yüzleşmek sandığım kadar heyecan verici ya da kolay değildi.

Uzun bir tünelden geçtikten sonra kendimizi başka bir merdiven yığınında bulduk. Basamakları hızlı hızlı tırmanırken göğsüm sıkışıyordu. Adımlarımız eriyen basamakların içine giriyor ve her saniye hareket etmek daha da zorlaşıyordu. Daren beni tamamen arkasına çekip kısa bir an basamaklara baktı, çamurlaşan zemin ondan aldığı güçle birlikte sertleşip tırmanmayı kolaylaştırdı. Hem durmaksızın ilerliyor hem de onun yaptığı her şey karşısında hâlâ dehşete kapılıyordum. Güçleri olmadığı konusunda yalan mı söylüyordu, yoksa güçleri olmadığında bile bu kadar kuvvetli miydi? Karnımda fazla hareket etmekten bir ağrı meydana gelmişti. Onca gücüm vardı ama başkasının sarayında hâlâ bedenleme yapamıyordum. Arın'ın bunu nasıl yaptığını sorsam tanrıçalar belki bana öğretirdi.

"Burası neresi?" diye sordum bir avluya çıktığımızda. Daren elimi bırakıp taş korkuluklara doğru yanaştı. Bir alt geçitten geçtiğimizi onun yanına ulaşınca fark ettim. Sarayın daha ilerisinde başka bir yerde oldukça yüksekteydik ama her şeyi görebiliyorduk.

"Çan kulesi," dedi düz bir şekilde. Parmakları kenardaki duvarları sımsıkı kavramıştı. Gerilim bütün bedeninde dolanırken ben de

...nun baktığı yere yaklaştım. Aşağısı mahşer yerini anımsatıyordu. Onlara bakar bakmaz bir adım geriye çıkmak istemiştim.

Amon ve Arın sonunda karşı karşıyaydı. Ama yalnız değillerdi. Ayzer, Amon'un yanında, Sinc ve Sonay ise Arın'ın arkasındaydı. Saray neredeyse tamamen yıkılmıştı. Artık ne içinde yaşanacak bir yer ne de diyara hükmedilecek bir yerdi. Sarayın önündeki büyük heykeller parça parça ön bahçeye savrulmuş, piramitler toz bulutuna dönüşmüştü.

"Diyar ikiye bölünüyor," diye fısıldadı Daren. Kulaklarıma inanamıyor gibi şokla ona döndüm. Bu, tanrıçaların bana sunduğu kehanetten bir alıntıydı ve bir an için imasıyla benimle oyun oynadığını sandım ama oldukça ciddi, hatta benden ve buradan soyutlanmış şekilde karşısındaki yıkımı seyrediyordu.

Amon, Ayzer'in elinden tuttu. Birlikte saldırdılar. Kocaman bir lav parçası Arın'a doğru yuvarlandı. Arın iki elini havaya kaldırdı, suyun havada buza dönüşümünü, gelen kayaya kalkan oluşturmasını ve çarpışmayla hem buzun hem kayanın paramparça oluşunu elimi dudağıma bastırarak seyrettim.

Zindanlardan çıkardığı ateş halkı Arın'ın tarafına geçmişti. Onunla olup olmadıklarını bilmiyordum ama kesinlikle Amon'un karşısındaydılar. Hepsi ona saldırmak için fırsat kolluyordu.

Daha önce öğrendiğim kadarıyla zindanlar özel mühürler ve tılsımlarla çevriliydi ve kimse orada sihir kullanamıyordu, şimdi ise hepsinin bileklerinde yıllardır paslanmış bir intikam arzusu yatıyordu.

"Bu diyar onlardan aldığın her şeyi senden geri alacak Amon!" diye bağırdı Arın. Kendinden emin ve güçlü sesi diğerlerini harekete geçirdi.

Toprak halkı ve zindandan kurtulanlar birbirine girdi. Savaşın nasıl başladığını bilmiyordum ama insanların ne kadar çabuk birbirini öldürmeye başladıklarına gözlerimle şahit oluyordum. Durmadılar, düşünmediler ve birbirlerine doğru koşmaya başladılar. Ellerinde

olan her şeyle saldırıyorlardı. Kılıçlarla, silahlarla, bıçaklarla ya da çıplak elleriyle. Hepsi öldürmek için hevesliydi, mahkûmiyet bütün Amon'un tutsaklığından kurtarmamıştı. Bu duygu beni daha da hırçın dirgin etti. Ben de böyle hissetmiştim. İlmek'ten çıkmıştım ama hâlâ özgür değildim ve bu duygunun beni de onlar gibi vahşileştirmesinden çekiniyordum.

Ayzer'in etrafına muhafızlardan bir birlik örülmüştü. Onun bir şey olacak düşüncesi yerimde sendelememe neden oldu. Sadece ben öyle istediğim için, tanrıçaların emrini yerine getirmek için hâlâ Amon'un yanındaymış gibi davranıyordu.

"Aşağıya inmeliyiz!" dedim. "Bunu durdurmalıyız."

Daren kolumdan yakaladı. Gözlerini kargaşadan bir saniye olsun ayırmıyordu. "Orada yapabileceğin bir şey yok," dedi. "Burak, bunun artık başlaması gerekiyordu. Toprak Krallığı bunu kaldıracak dayanıklılıkta. Ayzer'e bir şey olmasına izin vermeyecekler."

Yeniden onlara baktım. Söylediğinde haklılık payı vardı. Sun burada olmasına rağmen olaylara dahil olmuyor, Sonay ile birlikte geriden sadece seyrediyorlardı. Hava halkından kimse yoktu. Tek bir muhafız bile. Dikkatli baktığımda ikisinin de etrafında bir hava halkası olduğunu görebilmiştim.

Arın'ın yanında ise sadece zindandan çıkanlar vardı. Gerçi tek başına kocaman bir krallığı yerle bir etmişti zaten ama diğerleriyle savaşmak için daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Amon'a doğru baktı, onun üzerinde başka bir güç uygulamayı çalıştı ama bir şey onu durduruyordu. Arın gözlerini kıstı.

"Amon, taşları üzerinde taşıyor," diye mırıldandı Daren. "Arın bu yüzden ona diz çöktüremiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Su Lordu, Toprak Lordu'nun üzerinde kendi hükmetme becerilerini sergileyemeye çalışıyordu ama yapamıyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun taşlar onu engelliyordu.

"Henüz alabileceğin tek şey daha fazla savaş ve daha fazla kan!" diye karşılık verdi Amon. Eğildi ve avucunu toprağa bastırdı. Yer henüz sallanıyordu. Arın'ın durduğu yerden.

"Hayır!" diye haykırdım.

Sina bir adım öne çıkıp Arın'ı, tıpkı kendisininki gibi bir hava yastığının içine aldı. Düşmek üzereyken onu geriye doğru, daha güvenli bir alana çekti. Ama diğerleri o kadar şanslı değildi. İki taraftan da onlarca kişi kelimenin tam anlamıyla yerin dibini boylamıştı.

Arın başını ona doğru çevirdi, buzlardan oluşan bir ok yığını Amon'un üzerine doğru gelirken Ayzer ellerini kaldırıp sağlam bir duvarla onu engelledi. Arın bir anlığına kaşlarını çatarak Ayzer'in gözlerine baktı. Nabzım hızlanmaya başlamıştı, ona zarar verirse Arın'ı affettirmenin bir yolu yoktu. Bu seçenek daha büyük bir dehşet yaşamasına neden oldu. Arın elini boşluğa doğru kaldırdı, Ayzer'in gözlerine bakarak elini sert bir yumruk haline getirdiğinde nefesimi tutmuştum. Hareket Ayzer'e değil, Amon'a çarptı. Toprak Lordu ayaklarından bir halıyla çekilmiş gibi yere yığıldı. Kalkmak için yasladığı ellerinin altındaki toprak, küçük birer kolon gibi yükseldi ama Arın daha hızlıydı. Amon'un bileklerindeki sudan halatları çekiştirdi. Toprak Lordu yerde sürükleyerek onu avlamak için tetikte bekleyen ateş halkına doğru ilerlerken Ayzer yeniden öne atıldı. Amon sert bir bariyere çarpsa da Ayzer gözünde gözü dönmüş ateş halkıyla arasına bir kafes girdi. Ayzer yerine gidip onu ayağa kaldırdığında öfkesi hızla pişkinliğe döndü.

"Vahşiler bugünler içindir Arın," dedi. Sırtlan gibi gülümseyip Ayzer'in elinden tuttu ve saniyeler içinde ortadan yok oldu.

"Korkak!" diye tısladı Daren yumruk yaptığı elini taştan korkuluğa vurarak. Yerimden sıçrıyordum neredeyse.

Gözlerim yeniden Arın'ı buldu.

Amon'un gidişinin ardından bile mutlu değildi. Toprak Lordu'nun son söylediği sözlere takılı kalmıştı çünkü ben onun yanında değildim ve Amon bunu bile koz olarak kullanacak kadar aşağılıktı.

Dikkatini toplayıp omuzlarını geriye doğru hareket ettirdi. Bu uzun zamandır beklediği zaferin başlangıcıydı. Bir anda ellerini havaya doğru kaldırdı ve Toprak Krallığı'na ait olan, onlarla savaşan herkes zoraki bir itaatle kılıçlarını düşürdü. Zırhların ve silahların yere düşüş sesi hepimizin kulağında çınladı. Büyü yapabilenlerin elleri havada asılı kaldı. Hepsi bir boyunduruğa asılı kalmış gibiydi.

"Yıllar önce hepinizin kralı bendim," diye söze başladı. Gür sesi okyanusun dibinde yankılanırcasına herkesin üzerine şiddetle çarptı. "Bu diyarda huzur ve gerçek sihir varken hepiniz benim için kendi krallığımdan biriymiş gibi önemliydiniz. Şimdi ise sahte kral için savaşıyorsunuz!" Ellerini yeniden aşağıya indirdi; askerler, muhafızlar ve Alfinler geriye çekilecek gibi tetikte kaldı.

"Size bir şans veriyorum. Ya benim tarafıma geçersiniz ya da hepiniz burada can verirsiniz." Sesinin ürkütücü tonu, söylediklerinde ne kadar ciddi olduğuna şüphe bırakmıyordu. Bir an için gerildim ve olacakları korkuyla beklemeye başladım.

Kimileri söylediği gibi onun tarafına geçti ama çoğunluğu onu reddetti.

"Krallık için doğduk, krallık için can veririz!" dedi birisi. Elini yumruk yapıp kolunu havaya kaldırdı. Amon'un muhafızlarından biriydi. Bir an için Eris'in nerede olduğunu merak ettim. Artık bunu ona yapsa, bu beni dehşete düşürürdü.

"Krallık için doğduk, krallık için can veririz!" diye tekrar ettiler. Hepsi bir ağızdan aynı şeyi söylemeye başladı. Hepsi ellerini yumruk yapıp kollarını havaya kaldırdı.

Sanki zaman durmuş, nihai işleyişine son vermişti.

Su Lordu onlara baktı ve hepsi boğulmaya başladı. Öksürerek ağızlarından çıkan suyu kusmaya çalışıyorlardı. Bunu tek bir bakışıyla onlarca kişiye aynı anda yapmıştı. Ve bunu öyle bir zamanlamayla yapıyordu ki bir anda ölmeyeceklerini artık biliyordum. Herkesin ortasında onlara bir ölüm şöleni yaşatıyordu.

Yere düştüler, öksürdüler, öğürdüler, kusmaya başladılar. Bazıları kan kustu. Bazıları yerdeki kılıçlara uzandı, birbirlerini bu acıdan kurtarmak için kendi savaş arkadaşlarını kılıçtan geçirdiler. Ama akıl almaz lord acı istiyordu ve istediği acıyı onlardan alacaktı. Kılıca uzanan herkes dizlerinin üzerine çöktü ve ellerinin bir yere ulaşması bile imkânsız hale geldi.

Bir adım geriye çıktım. Bu artık işkence boyutuna gelmişti. Gözlerimi o kalabalığın üzerinde gezdirdim ve sadece zihnimden geçirdiğim bir şey yaptım. Acılarına son verdim. Hızlıca ölmelerine neden olacak bir bıçaktan geçirdim onları. Çoğu bunu kimin yaptığını bilmeden aynı anda yere yığıldı.

Geri kalan herkes onun önünde diz çökmeye başladı. Zindanda olan Toprak Krallığı'ndan birileri bile. Tek dizi üzerine çöküp herkes ona sadakatini bildirdi. Gözlerim o küçük kızı aradı ama o ve ona benzeyenler orada yoktu. Ve nasıl oldu bilmiyorum ama Arın başını bana doğru çevirdi ve bu mesafeden neredeyse göz göze geldik. Daren rahatsız bir şekilde hırladı.

Kalp atışlarım artmıştı. Ona bakıyordum ama artık tanıdığım kişi değilmiş gibi hissediyordum.

"Tarafını seçmek zorundasın," diye vicdan azabı gibi hatırlattı Daren. Gözlerimi buz mavisi gözlerden almak için tüm gücümle savaşmam gerekmişti. Durduğum yerde onun gücünü de kendi gücüm gibi hissedebiliyordum. Aynı özden aldığımız güçler birbiriyle çatışmaya başlamıştı. Bakışlarında artık hayal kırıklığı yoktu, sadece meydan okuma vardı. İşte, diyordu sanki bana. *İşte savaş böyle bir şey ve her şeyi benim elimden de böyle aldılar.*

Onu böyle biri olmaya zorladıklarını biliyordum. Dahası artık ben de zorluyordum.

Belki de artık taşları vârislerin taşıma zamanı gelmişti. Belki de diyarı başkasının yönetme zamanı gelmişti.

Bu Su Krallığından biri olacaktı ama bir lord olmak zorunda değildi.

"Gidelim," diye fısıldadım Daren'e. O elimden tutup ikimizi birlikte Ateş Krallığı'na götürene kadar Arın'la bakışlarımız hiç kopmadı.

Yeniden ayaklarımın üzerinde durduğumda kalbim müthiş hızlı çarpıyordu. Biraz başım döndü ve bir sandalyeye ulaşana kadar sendeleyerek adım attım. Anlamaya çalışmayı bırakmıştım ama bilinçlendirmeye çalışıyordum.

"Bana bir açıklama yapmak zorundasın!" dedim Daren'in bakışlarını üzerimde hissettiğimde.

Bir sandalyeye geçmeden önce üzerindeki pelerini ve çamur içinde kalmış gömleği çıkarıp salonun bir ucuna fırlattı. "Ne açıklaması istiyorsun?" diye hırladı. "Her şey yeterince ortada değil mi?" En az benim kadar burnundan soluyordu. Diyarda herkes tam olarak zıvanadan çıkmıştı.

"Ne zamandan beri taşımı kullanıyorsun?"

Yüzünü alaycı bir şekilde ekşitti. "Onun nasıl çalıştığını bile bilmiyorsun, bu kadar sahiplenmen mantıksız."

"Yine de bana ait!" diye bağırdım.

"Ne sanıyorsun su baloncuğu, taşı koleksiyonuma eklemek için çaldığımı falan mı?" Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Yani bütün o gücü benden mi alıyordun? Geldiğimden beri diyarın en güçlü lordu, gece yarısı ile kutsanmış, tanrıçalar eğitmiş tavasını dinliyorum! Sense elinden gelen her şeyin sana ait olmayan bir taştan mı olduğunu söylüyorsun?"

Kahkaha atarak sinirli bir şekilde masaya doğru yaslandı, eğilip dirseklerinin üzerinde durdu. "Seni buraya getiren şey güç arzusu muydu? Benim daha güçlü olduğumu mu sanıyordun?"

"Yeter artık!" diye ayağa kalktım. "Yaptığın onca şeyden sonra nasıl yüzüme bakıp böyle küstahlık edebiliyorsun! Sürekli seni kullanıyormuşum gibi imalarda bulunuyorsun!" Masaya iki elimi de çarptım ve acısından biraz olsun zevk aldım. Avuç içlerim yanıyordu.

"İlmek'e gelip senin yerine o deliğe mi girmeliydim Nova?! Güçlü mü olmalıydım Nova?! Arın'dan daha mı iyi olmalıyım Nova?! Nesin peşindesin Nova?! Bencilin tekisin Nova! Sen ne biliyorsun ki Nova?! Burnunu sokmasaydın Nova! İlmekten Arın'ı çıkarmasaydın Nova!" Art arda duraksız içimdeki her şeyi döktüm. Benimle olan derdi neydi, bilmiyordum ama artık konuşmaya başlasa iyi ederdi.

"Seni sorguluyorum çünkü sürekli yalanlar söylüyorsun. Senden daha güçlü ya da daha iyi biri olmanı beklediğim yok Daren. Sadece kahrolası arkadaşımı istiyorum ve ilk zamanlardaki gibi sana güvenmek istiyorum. Benden birçok şeyi çalan sensin ve bahsettiğim sadece bir kolye değil!"

Derin bir nefes alıp yeniden doğruldum. Sandalyenin üzerinde bacaklarımı kendime çektim. Yorgun ve tükenmiş hissediyordum. "Sadece çelişkilerinden ve oyunlarından usandım. Bir öyle bir böyle diyorsun. Kendimi hangi Daren için hazırlamalıyım? Beni yarı yolda bırakacak mı, yeri geldiğinde benim onu koruduğum gibi beni koruyacak mı? Güçlü mü, yoksa onun için de daha güçlü olmam gereken bir Daren mi? Bana bilinmezlik dışında bir şey vermek zorundasın!" diye isyan ettim.

Aklım ve kalbim zonkluyordu. İyi idare etmeye çalışıyordum ama bütün bunların ne kadar fazla olduğunu neden kimse görmüyordu ki?.. İnsanların arasından bu diyara sürüklenip sonra bir cehennem boşluğuna hapsolmuştum. Daha İlmek'ten çıktığımın bile farkında değildim. Sürekli benim için önemli insanların arasında ya da karşısında buluyordum kendimi. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum ama artık doğruyla yanlışın bile anlamlarını yitirmiştim.

"Deli deli konuşmaya başladın yine," dedi. Sesi rehavetini korusa da hâlâ sert çıksa da artık bağırmıyordu. "Bir şeytana asla güvenemezsin. Bunu sana kaç kez kanıtlayacağım?"

Başımı kaldırmadan dizlerime yasladım ve duvarı seyretmeye koyuldum. Ne diyebilirdim ki, haklıydı... Cehenneme gelmiş, şeytandan güven dileniyordum... Ne aptallık ama, ne delilik.

"Güçlerimi taştan almuyorum," diye devam etti. "Bir krallığın taşını kullanmak sadece o krallığın lordunu ve vârisine özgüdür. Zindanları açarken kullanabildim çünkü senin elini tutuyordum, taş seni tanıyor."

Bu yeni bilgi karşısında sessizliğimi korudum.

"Amon taşları topluyor çünkü taşlar olmadan krallıklar dokunulmazlığını yitiriyor ve güç çatırdaması yaşıyor. Hiç kimsenin elinde taşı taşıyan birine etki etmez. Arın doğrudan Amon'u boğmaya çalışsa da taşları taşıdığı sürece ona dokunamaz."

"Bir keresinde sana dokunmuştu ama," diye fısıldadım.

"Üzerimde değildi," dedi sabit bir sesle.

"Amon taşları nasıl topladı?" diye sordum. "Madem dokunulmazlık sağlıyor, o nasıl aldı elinizden?" Kilit soru da belki buydu.

"Sina'nın ailesi katledildikten sonra babasının cesedi soğumadan üzerinden aldılar." Sesindeki keder daha önce Sina'nın sesinde duyduğumla aynıydı. Hava Lordu bunu anlatmıştı, ailesinin yasını tutmadan krallığı için nasıl savaşması gerektiğini.

"Peki senin taşın?" Dikkatimi ona verdim. Daren'in gücünden şüphe etmemeyi öğrenmiştim. Amon'un yanında gibi görünse de hiçbir zaman doğrudan ona itaat ettiğini görmemiştim. Daren sadece onun yanında duruyordu, fiziksel bir aldatmacadan ibaretti bu. Onu karşılık verebileceğini biliyordum ve benim taşıma bu kadar meraklıysa kendi taşını neden koruyamadığını öğrenmek istiyordum.

"Bir krallığın taşı bir lordun onuru demektir," diye zalim bir sesle konuşmaya başladı. Gözleri bana döndüğünde alevlerini mavilerin altında çıplak bir şekilde görebiliyordum. "Ama taştan daha değerli şeyler vardır ve bazen onlar için fedakârlık yapmamız gerekir."

"O kadar önemli olsaydı Arın çoktan yakana yapışıp o taşı senden alırdı." İçimden bir ses ona ne konuda fedakârlık yaptığını asla söylemeyeceğini bu yüzden kendimi yormamamı söylüyordu. Öte yandan Arın'ın neden taşı almak için Daren'in boynuna sarılmadığını gerçekten merak ediyordum.

Sadece onun bildiği bir sırrı anımsamış gibi güldü.

"Taşı benden alabilecek kişi Arın değil, sensin. Arın bunu biliyor. Belki de bu yüzden senin burada olmana sesini çıkarmıyor. Belki de bunu ikiniz planladınız, buraya gelmenin tek sebebi taşı almak istemen."

Ona belli etmemek için yutkunurken ayağa kalktım. Yarı yarıya haklıydı ve bunu kullanmaya karar verdim.

"Saçmalama," diye karşı çıktım. "Arın öyle bir şey bilmiyor." Yeni bilgiyi değerlendirirken volta atıyor ve gerçeklerin ağırlığıyla ezdeliyordum. Arın böyle bir şey yapar mıydı, sadece taşı almak için beni burada bırakır mıydı?.. "Öyle olsa daha önce beni taşı alınım için sana gönderirdi."

"Hah!" diye küçümseyici bir ses çıkardı. "İşte orada yanılıyorsun, söz konusu krallığı bile olsa Arın seni bana göndermezdi. Krallığı her şeyden önce gelir ama kibri krallığının da üstündedir."

"Biraz önce tam tersini söylüyordun."

"Bazen biraz paranoyak olabiliyorum." Dudaklarını birbirine bastırarak yapay bir şekilde güldü.

"Taşı neden Arın alamıyor, neden ben?" Bu detay daha çok kafamı kurcaladı.

"Lordlar taşları kaybettiğinde onların üzerindeki hakimiyetleri son bulur. Ta ki varisleri onlara geri getirene kadar."

Arın'ın daha önce bana bundan bahsetmemesi sinirimi daha çok tepeme çıkarmıştı. Sağduyulu tarafıma sığınıp doğru zamanı beklediğini ya da beni zorlamak istemediğini düşünüyordum.

Belki de benim elime böyle bir güç vermek istememişti.

"Onu bana vermeyecek misin?" diye sordum. "O bana ait Daren."

"Bende daha güvende," dedi sadece. Üzerine atlayıp yakasına yapışmak istiyordum ama bunun her şeyi mahvedeceğini biliyordum.

"Arın taşı alamıyorsa, sen nasıl benim boynumdan aldın?" Gözlerimi iyice kıstım. Bir şeyi ele vermişti ve bunu şimdi afallayan yüzünden okuyabiliyordum.

Derin iç çekişini duydum.

"Git de temizlen hadi," dedi. "Bir saate yemeği hazırlamış olurum." Beni büyük salonda geride bırakarak birden yok oldu.

Başımı kaldırıp alnımı dizime çarptım ve aynı hareketi alnım ağrıyana kadar birkaç kez tekrar ettim. Bütün bunların içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Ondan taşı almanın bir yolu olmalıydı. Ayzer'in öğrendiğine göre ona doğrudan güç uygulamamın bir anlamı olmayacaktı. Daren'in dediği gibi, taş onda olduğu sürece sihir işe yaramayacaktı. Onu bana kendisi vermek zorundaydı ve bunu nasıl yapacağımla ilgili birkaç hoşuma gitmeyen fikrim vardı.

Diğer yandan Arın'ın başlayan gazabının duraksız bir şekilde devam edeceğini düşünüyordum. Keşke Tayga yanımda olsaydı, o bana bazı cevapları verirdi belki. Tabii beni öldürmeden önce konuşacak zamanımız olursa.

Ayaklarımı sürüyerek üst kata çıktım ve onun odasının önünden geçerken banyodan gelen sesi dinledim. Kaldığım odanın kapısını açıp doğruca banyoya giderek dediğini yaptım ve kendimi suyun içine bıraktım.

Toprak Krallığı'nın son halini düşündükçe üzerimden akan kahverengi su gözümü daha da korkutuyordu. İlk gördüğümde hayran kaldığım, neredeyse aklımı başımdan alan saraydan geriye şiddetli bir deprem yaşamış gibi sadece moloz yığını kalmıştı.

Arın sözünü tutmuş ve taş üzerinde taş kalmamıştı.

Kerberos'a ne olmuştu acaba?.. Kapılara... Ariana yeterli zamanı bulabilmiş miydi oradan çıkmak için? Daha da önemlisi Amon, Ayzer'i alarak nereye gitmişti? Güvende miydi, onun yanında ne kadar güvende olabilirdi ki?

Banyodan çıkıp ağır ağır kurulandım, bana verdiği giysilerden bordo bir tanesini seçtim ki çoğunluğu siyah, gri ve kırmızının tonlarıydı... Üzerime cuk oturmuştu neredeyse. Kolsuz bir elbiseydi, ayak

ğlarıma kadar uzanıyordu ve oldukça rahattı. Gerçek dünyada böyle bir şeyi sadece balolarda giyebilirdim.

Artık omuzlarımdan aşağı uzanan siyah saçlarımı kendiliğinden kurutması için açık bıraktım. Ne de olsa Ateş Krallığı'ndaydım ve burun bir esprisi olmalıydı. Rahatsız edici ayakkabıları kenara attım, çorap giymek de istemiyordum. Etraf çok karanlık olduğu için elime antika demirden bir şamdan alıp çıplak ayaklarla aşağıya indim. Mumların ikisi de titrek alevlerle yanıyordu.

Daren tahmin ettiğim gibi mutfaktaydı. Sırtı bana dönük şekilde tezgâhta yine bir şeylerle uğraşıyordu. Üzerine her zamankinden farklı siyah bol dökümlü rahat bir pantolon ve benzer bir gömlek giymişti. Ayaklarının çıplak ve saçlarının ıslak olması kaşlarımı çatmama neden oldu.

Birden dönüp tek kaşını kaldırarak şöyle bir baştan aşağı beni süzdü. Masanın üzerinde yanan bir tane mum vardı, ortalık oldukça karanlıktı ve böyle bir krallıkta bunun güzel bir fürkütücülüğü vardı.

"Buradan ne kadar nefis göründüğünü tahmin edemezsin," dedi ve işine geri döndü. Sinirli halinden eser kalmaz diye düşünüyordum ama ne sesinde ne de tavrında onda alışkın olduğum oyunbazlık ve alaycılık yoktu. Sözleri öyle olsa da sesi düz ve ketum çıkıyordu.

Cevap vermeden mutfaktaki ahşap masaya yerleştim. Elimdeki şamdanı diğer mumun yanına bıraktım. İçerisi birden daha aydınlık oldu.

Masaya iki kişi için hazırlanmış bakır ve düz tabaklarla kadehler yerleştirilmişti bile. Tabakların içinde ne eti olduğunu bilmediğim ama kokusu şahane olan bir yahni ve bir salkım kırmızı üzümle biraz ekmek bulunuyordu.

Uğraştığı ve sonunda bitirdiğine karar verdiği geniş tabağı alıp masada ikimizin ortasına koydu. O masanın baş köşesine oturuyordu, ben de karşısına oturmak yerine dikdörtgen masada tabağımı koyduğu ve ona daha yakın olan sağ tarafa geçtim.

Minik domateslerle süslediği ve üzerine koyduğu eritilmiş peynirin kokusunu aldığım salataya iştahla baktım. Başta hiç açlık hissetmesem de şimdi bir an evvel bunları yemek için sabırsızlanıyordum.

Sessizce salatadan tabağıma biraz koyup onun da alması için yerine koydum. O benim gibi yapmak yerine doğrudan salata tabağından yemeye koyuldu. Bakır kadehten bir yudum alırken boğuk sakınleşmeyi umuyordum. Onun da buna ihtiyacı olduğunu şarabın keskin tadını alınca fark ettim. Diğer içtiklerimizden çok daha acı ve sert bir şeydi.

"Bundan sonra ne yapacağız?" diye sordum tabağımı yarı yarıya bitirirken. Yahni de, ekmek de çok lezzetliydi.

"Sabahın ilk ışıklarında saraydan ayrılan sensin." Ekmeği ikiye bölerken hiddetliydi ve tüm gücünü onu koparmaya verdiğini görüyordum. "Şimdi yine birlikte mi hareket ediyor olduk?"

Onunla ilgili fark ettiğim bir şey ne kadar yalnız olduğunun yanı sıra ne kadar güvensiz olduğuydu. Hiç kimse bu yalnız, issiz Ateş Lordu'na sadakat bahşetmemişti. Ve kırılgandı. Göründüğünden de, gösterdiğinden de çok daha kırılgan. Yaptığı şeyler suçlayıcı olmaktan uzaktı, küçük bir oğlan çocuğu gibi sadece ikna edilmeye ihtiyacı vardı. Ve bu kalbimi kırıyordu. Bu diyarda olup biten her şey gibi.

"Sana halkını kurtaracağımı söylemiştim," dedim bakışlarımı tabağımdan ayırmadan. "Buraya geldiğim ilk gün. Ve sözümü tutmak için sabahın ilk ışıklarıyla buradan ayrılıp Arın'ın karşısına dikildim."

"Nasıl olduysa ben senden önce onun karşısındaydım."

"Doğru," diye başımı salladım kadehe uzanıp. "İlk önce Ariana'yı İlmek'ten çıkarmam gerekiyordu çünkü. İstersen deli, istersen aptal olduğumu düşün ama benim için oraya girmiş birinin canlı canlı gömülmesine izin veremezdim."

Sözlerim onu etkilemiş gibi ağır bir sessizlik oldu. Çatalını bırakıp yavaş yavaş ağzındaki ekmeği çiğnedi. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde kaslarının şiştiğini görecek kadar gözlerimi ona çevirdim.

"Onu çıkardın mı?" diye sordu arkasına yaslanarak.

Başımla onayladım.

"Karşılığı ne oldu?"

Kendi kendime gülümsedim. "Oradan çıkması ödediğim bedeldi."

Genizden gelen memnuniyetsiz bir gülümseme bahşetti. "Kerberos, Arın'a olan tutkunun farkında yani," dedi. "Seni, onun sevdiği kadını dışarı çıkarmakla sınamış. İlahi güçlerin espri anlayışı yok demeyiz artık."

"Bir zamanlar sevdiği kadın," diye düzelttim dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Onu seviyorsun, öyle değil mi?" Bunu neden sorduğunu bilmiyordum. Genelde benim bilmediğim cevaplarımı biliyor oluyordu.

"Ona karşı bir zaafım var." Bunu inkâr etmenin de saklamanın da anlamı yoktu, zaten barizdi. "Ama birini sevemeyeceğimi bugün gördüm. Kendi doğrularım kalbime baskın çıkıyor anlaşılan."

Kaşlarını kaldırıp dudaklarını büktü. "Yine de seviyorsun."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" Sonunda dönüp istifimi bozmadan teddiyetle ona baktım.

Omuz silkti.

"Güzel," dedim gülümsemek için kendimi zorlayarak. "Ariana saraydan çıkmayı başardıysa koşarak Arın'a gitmiş olmalı. Yani ikimiz de bu aralar pek popüler değiliz. Yine baş başa kaldık."

Kollarını havada birleştirip yorgunca gerinirken "Benim için bir mahsuru yok," dedi. "Arın'la evlenseydin de seninle flört etmeye devam ederdim. Güzel kadınları seviyorum."

Belli belirsiz gülümsedim. "İyi," dedim. "Ben de flört etmeyi severim. Gördün mü? Ne kadar dibe batarsak batalım bir şekilde eğleniyoruz."

"Ne kadar dibe batarsak," diye başını salladı.

"Yine de sonsuza kadar burada saklanamayız. Bizim de bir şeyler yapmamız gerekiyor." Ona bakarken aklımdan ne geçtiğine emin değildim. "Amon'un bir sonraki adımını düşünmemiz gerekiyor."

"Aslında," dedi sandalyesini biraz arkaya doğru kaydırdı. Bir kadehini eline aldı ve ayaklarını masanın köşesine uzatarak bot rinin üzerine attı. "Sonsuza kadar burada saklanabiliriz ve keyfi ze bakabiliriz ama Amon'un bir sonraki adımı Evran'ı bulup b kurduğum orduyu kullanmaya çalışmak olacak. Bunun için Evran Ateş Krallığı'nı vaat edecek. Evran'da daha önce yaptığı gibi b edecek."

"Ve bunu istemiyorsun," dedim şaşırmış biçimde.

"Diyarı kimin yönettiği umurumda değil ama saray benim." Te redkütsüz ve virgüle de paranteze de yer bırakmadan söyledi bun

"Bir planın var gibi görünüyor." Sahip olduğu zekâ ya da kurnaz lık, buna istediğinizi diyebilirdiniz ama hafife almamam gerektiğini biliyordum.

"Gördüğün gibi kendi halkım bile benden hoşlanmıyor." Sesi zo raki çıkıyordu, bundan duyduğu rahatsızlığı da alaycılığı ile örtmeye çalışıyordu. Konuşmak istemediği bir meselenin tam ortasındaydık "Öncelikle onları yeniden buraya dönme ve sarayı korumaya ikna etmem gerekiyor."

Onun gibi rahat oturmak için ayaklarımı sandalyenin üzerine toplayıp bağdaş kurdum. "Senden neden hoşlanmıyorlar?"

"Bazılarını zindana kendim götürdüm, Amon yüzünden bunu mecburdum. Takdir edersin ki pek iyi intiba bırakmadı."

Anlayışlı bir şekilde kafamı salladım. Eskiden bu yüzden onu yargılıyordum ama artık bazı yargı zincirlerimi kırmıştım. Bu diyarda da çok kez birilerinin istemediği şeyleri yapması gerektiğine şahit olmuştum. Artık ben de onlardan biriydim.

"Peki ne yapacağız?"

"Beni liderleri olarak görmüyorlar ama lider olarak görecekleri biri var."

"Kimmiş o? Sakın Evran deme."

Gece boyunca hatta gün boyunca ilk defa kıkırdadı.

"Şafak," dedi.

Dudaklarım aralık kaldı. Oldukça şaşırmıştım. Şafak sadakatsizlere katıldığımda Sıla, Yiğit ve Erim'le birlikte bana eşlik etmişti. Daha sonra onun Daren'in planı olduğunu öğrenmiştim ama üçünü en son ormanda yamyamların arasında bırakmıştım. Bir an onların arkasını kollamadığım için büyük bir suçluluk hissettim.

"Onları tamamen unuttum," dedim acıyla. Ne kadar da berbat bir insandım. Gerçekten söyledikleri kadar bencildim belki de. Ama gökyarı aşkına, doğrudan bir dalganın için itilmiş ve İlmek'i boylamıştım. Orada geçen korkunç yılların sonunda dışarı çıktığımda yapacak çok şey ve yakasına yapışacak çok kişi vardı.

Yine de onları merak edebilirdim. En azından bunu yapabilirdim.

"Diyara yeniden hoş geldin vârisim," dedi alayla. "Hiçbirimiz doğduğumuzda birer günahkâr değildik."

Cümlesini sindirecek zamanım yoktu. Onunla başka bir oyun oynamayacaktım. Özellikle de yaşadığım çoğu şeyin sebebi onun beni bir dalganın içine itmesi olduğunu hatırladığımda.

"Şimdi nerede?" diye sordum. "Hayattalar mı?"

"Hayattalar." Kadehini kafasına dikti. "Ama bir yerde esir alınmış durumdalar."

Bu beklenmedik bir cevaptı. Yüzümü buruşturarak "Nerede?" diye sordum.

"Ah cahil su baloncuğu, onca saray gezdin ama hiç kimse seni eğitmemiş. Elemental'in sadece krallıklardan ibaret olduğunu mu sanıyorsun?" Kıs kıs güldü.

"Çoğu beni öldürmekle geri kalanı da hayatta tutmakla meşgul," diye terslendim. "Ve öğrenecek bir dünya şey var!"

"*Antikacı*'nın eline düşmüşler."

"Antikacı da nedir?"

"İşe yarar Alfinleri toplayan, köleleştiren ve ihtiyacı olana takas eden bir çeşit mahluklar. Cehennemden çıkmıştır."

"Yamyamlar gibi mi?"

"Evet." Sırıttı. "Yamyamlar nasıl, çok yaratıcılar değil mi?" Kaşlarını alnında havaya kaldırdı.

"Çok," dedim kelimeyi uzatarak. Ayağımla onun bacaklarına sağlam bir tekme savurdum. "Neredeyse beni öldürüyorlardı."

"Bu kadar güzel olup herkesin dikkatini çekmeseydin sen de." Vurduğum dizini kendine çekip sahte bir acı ifadesiyle bacağına doğru üfledi.

"Benimle evlenmek değil, beni yemek istiyorlardı."

Kocaman, dişlerini gösterecek bir şekilde gülümsedi. "*Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer,* diye bir söz yok muydu sizde?"

Yeniden ayağımla, bu defa kaburgalarını dürttüm.

"Şu an Evran hayatta olduğu için ona bağlılar, yani beni tanımayacaklar. Bu yüzden Şafak'ı kulelerinden savaşarak çıkarmak zorundayız."

"Ben nasıl savaşacağım?" diye sordum.

"Sen savaşmayacaksın, benim sahibem gibi davranacaksın. Ben bir köleymişim gibi."

"Yaa..." Keyfim yerine gelmişti. "Hoşuma gitti bu, biraz daha anlatsana."

"Bu kadar hoşuna gidiyorsa senin seks kölen de olabilirim denizkızı."

Yeniden kaburgalarını dürttüm ama neredeyse kahkaha atacaktım

"Gideceğimiz yer tehlikeli," dedi normale dönüp. Bir süre sadece mumun üzerinde küçülen alevi izleyip derin bir soluk aldı.

"Yani," dedim devam etmesi için.

"Yani... Gelmek istemezsen..." Başını yavaşça bana çevirdiğinde alevler onun imalı yüzünde yanmaya devam etti. "Seni zorlayamam ama sensiz zorlanırım."

Ve bir cümle kalbimdeki çatlağın üzerini okşadı.

"Bir şartım var," dedim şarap kadehini parmaklarımın arasına alıp.

"Neymiş?"

"Senin arkadaşını kurtardıktan sonra benim arkadaşımı da kurtaracağız, olur mu?"

"Kim ve nereden?"

Derin bir nefes aldım.

"Lale'yi. Arın'ın elinden."

Onur da keyfi yerine gelmişti, gözlerinde aldatıcı bir muziplikle kahvesini bana doğru kaldırdı.

"Bunca yıl ejderhadan birilerini kurtaran masalların aksine şimdi ejderha birilerini kuleden kurtarıyor..." Daha çok güldü. "İşte bunu yapan su büyücüsü."

"Ben ne oluyorum, ejderhanın çırağı mı?"

Daha çok kıkırdadı.

"Yerinde derine yüzerse balıkların da ejderhaya dönüştüğü bir masal anlatacağım bir gün sana."

"Masallara olan bu takıntının nedenini dinlemek isterim önce."

Masadan kalkıp tabakları tezgâhın üzerine kaldırdı. Mumlardan birini alıp "Uzun bir süre dinlediğim tek şey masallardı," dedi. "Duymak istediğim her şey masallardaydı. İnanacak bir şeyim kalmamıştı ben de masallara kandım."

Mumu üfledi.

7. BÖLÜM

Yükler ve Üzerine Yüklenenler

Kayalıkların arasında dolaşırken çıplak ayaklarımın altındaki kesikleri hissedebiliyorum. Gece omuzlarıma bir pelerin gibi oturmuş ve üzerime yapışan uzun beyaz elbise dolunay gibi aydınlanıyor.

Kollarımı birbirine sarıyorum.

Soğuk...

Tanrım, çok soğuk...

Birbirine çarpan dişlerim ve duraksız titreyen bedenimi zapt etmekte güçlük çekiyorum. Dalgalar gitgide çoğalıyor.

"Anne!"

Kaymamak için tutunacak bir yer arıyorum. Ellerimi bedenimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama öyle çok üşüyorum ki ayaklarımın beni taşıyamayacağını hissediyorum. Kambur iki kanat gibi üzerime çöküyor omuzlarım. Çeneme doğru süzülen gözyaşları, sıcağın nasıl bir his olduğunu hatırlatan tek şey.

"Baba!"

Hoyrat bir dalga daha çarpıyor kayalıklara. Gecenin içinde yolumu bulamıyorum. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Saçlarım ıslak, bedenim ıslak, elbisem sırılsıklam halde. Yolumu arıyorum. Hangi yöne gitmem gerektiğini bilmiyorum. Belki dakikalardır kay-

bolmuş bir sandal gibi sürükleniyorum. Kayalıklardan öteye gidemiyorum.

Ayaklarım yosunları hissediyor, burada öleceğimi düşünmeye başlıyorum. Zamanı hissedemiyorum. Başımı göğe çeviriyorum ama yıldızları bile göremiyorum.

Okyanusun dibindeyim. Sular ayak parmaklarıma doğru yükseliyor. İçimden geçip gideceksiniz gibi hissediyorum. Su bana saldırıyormuş gibi hissediyorum.

Sonsuzluk, sınırsızlık ve delilik arasında rüzgârın içinde savruluyorum. Bir hiçliğin ortasındayım. Daha ne kadar buradayım?. Elimi uzattığım her yer boşluk. Avuç içlerime toplanan tüm bu nefretin sahibi krallığım. Yalnızlık kirpiklerimin ucunda birikmiş. Haykırıyorum ama kendime bile ulaşamıyorum.

Dört beş yaşında çocukluğum. Kulağımın içine doğru üflüyor biri. İlahi şarkısı ruhumu okşayacak gibi oluyor. Bana elini uzatıyor onun peşinden gidiyorum. Okyanusa atlayamam ki, henüz küçük bir çocuğum.

Kandırılmış gülümsemeler.

Onlardan uzaklaşıyorum. Artık kalabalığın ve gülüşmelerin içinde değilim. Babam yanımda yok, annem avuçlarının içinden çekmiş ellerini.

Biri var, fısıldıyor. Kulağımın içine doğru üflüyor alevlerini. Suyun beni yaktığını küçücük bedenimi alana kadar bilmiyorum. Ayaklarım kumsalda küçük izler bırakıyor. Geri dönüp baktığımda bulmasınlar diye birileri o izleri temizliyor.

"Anneciğim buradayım hâlâ ben; bak, okyanus beni çağırıyor."

Beyaz elbisemin etekleri kıvrılmış. Fırfırlı kolları suya doğru yürüdükçe büzülüyor. Güneş çok sıcak, küçük gözlerim açılmıyor. Yeni düşen oyuncak bebeğim bile artık ağlamaya başlıyor. Bir hayvan içine çıkıyorum, nasıl çalışır bilmiyorum ama o beni herkesten kaçırıyor. Oturuyorum ucuna, ellerim acıyor, parmaklarımı açıp

gösteriyorum. Annem hâlâ başparmağımı emdiğim için bana kızıyor ama korktuğum zaman hep bunu yapıyorum.

"Babacığım orada değilim artık ben; bak, okyanus beni kaçırıyor."

Hava daha da soğumaya başlıyor. Küçük elbisem uçuşuyor. Rüzgâr saçlarımı yüzüme çarpıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Anneme babamı istiyorum. Tek başıma kalmak istemiyorum.

Evime dönmek istiyorum.

Evime dönmek istiyorum.

Ağlamaya başlıyorum. Küçük bir çocuk nasıl ağlarsa öyle çıkıyorum. Ona ulaşmak, çocukluğumu kurtarmak istiyorum. Ayağa kalkıyor minik bedenim ama kayık onu dizginlemek ister gibi sallanıyor. Daha çok ağlıyorum. Kocaman bir dalga bana doğru yaklaşıyor. Korkmaya başlıyorum. Daha çok korkuyorum.

"Anneciğim, gitmek istiyorum artık; bak, okyanus beni öldürmeye çalışıyor."

Küçük ellerim kızarmış gözlerimin üzerine kapanıyor. Büyük bir ışık patlıyor, gökyüzünde devasa kanatların sesini duyuyorum. Kocaman dalga üzerimden geçiyor. Kayık sallanıyor ama bana hiçbir şey olmuyor. Su duruluyor. Hava yeniden aydınlanıyor. Oradan çıkmak istiyorum. Etrafıma bakıyorum. Başka hiçbir şey göremiyorum. Küçücük bir çocuk evini arıyor. Alabildiğine okyanus. Eğilip ayaklarıma bakıyorum. Dizlerime kadar suya batmışım. Kayık yavaş yavaş batmaya başlıyor. Korkup kaçmak istiyorum. Kaçacağım bir yer yok. Çocukken daha cesur davranıyorum. Kayığın ucuna çıkıp yavaş yavaş önüme bakıyorum ve kendimi karanlık suların içine bırakıyorum.

Eve döneceğimi sanıyorum.

"Babacağım kollarını aç; bak, evime geri dönüyorum."

Gerçekliğin dışında olduğumu biliyorum. Belki bir rüya bu defa beni kapana kıstıran, belki yine o hiçliğin içine düşmüşüm.

Havır

Küçük beyaz elbiseli kız atladığı suyun içinden kayalıklara çıkmış sanki. Boyu uzamış, saçları uzamış ama daha da zayıflamış. Saçları uslanmış. Gözlerinin etrafı kararmış ağlamaktan. Üzerinde yine beyaz bir elbise var. Okyanustan çıkmış gibi sırılsıklam. Kambur bir kuş gibi çökmüş omuzları üzerine. Kollarını sıkı sıkı kendine bağlamış

"Nova!"

Kayalıkların üzerinde yürüyor, çıplak ayakları kesilmiş. Okyanustan başka bir şey görmüyor. Hava yine kararmış. Etrafına bakıyor Zihni büyümüş ama korkusu hiç küçülmemiş. Artık daha fazla şey görür sanmış ama büyümek onu daha da yalnızlaştırmış. Gökyüzünün altında, okyanusun kıyısında, sonsuz kayalıkların üzerinde yürüyor Düşmemek için, ölmemek için direniyor. Arkasını döndüğünde...

"Nova, gözlerini aç."

Arkasını döndüğünde... Elbisesinin üzerindeki kırmızılıklar gözüme çarpıyor. Uzaktan kendime bakıyorum sanki. Önce küçüldüğüm Annemin elinden alıyorlar beni. Bir kayığa bindirip okyanusa doğru götürüyorlar. Bir dalga üzerinden geçiyor. Okyanus ikiye yarılıyor ama bana hiçbir şey olmuyor. Sadece sonsuzluk var. Sonsuzluktan evime dönmek istiyorum. Kayıktan aşağıya atlıyorum.

"Nova... Gözlerini aç. Uyan!"

Sonra büyüyorum. O okyanusun içinde büyümüş gibi. Kollarım uzamış, bacaklarım uzamış, saçlarım uzamış. Üzerimde yine beyaz bir elbise var. Arkamı dönüp uzaklaşmaya çalışıyorum. Sırtımdan koparılmış kanatlar var. Acısını hissediyorum. Hâlâ akan kanın kokusunu hissediyorum.

"Nova..."

Omuzumdaki ellerin baskısı arttı. Beni nihayet uyandıran şey omuzlarımın sarsılması değil, daha fazla acımasıydı. Bağırıyordum. Öyle çok bağırıyordum ki gözlerini gördüğümde boğazım yırtılmış gibi acı çekiyordum.

"Kâbus gördün," dedi. Kaşlarını çatmış, endişe dolu bir kararsızlıkla ukumizi de buna ikna etmeye çalışırcasına tekrarlıyordu. "Nefes al," dedi emreder bir tonda.

Dediğini yapmaya çalıştım. Sadece nefes almaya çalıştım ama boğazım öyle çok acıyordu ki bunu bile neredeyse başaramadım. Boğulduğumu hissettim. Sonra o görüler yeniden düştü zihnime. Nefes alamadım. Göğsümde bir basınç oluştu, tıkandım ve soluklanamayan bir insan gibi yatağın içinde tepinmeye başladım.

Gözleri iri iri açıldı. Elleri omuzlarımdan kollarıma kaydı. Çok hızlı bir şekilde beni çekerek yatakta doğrulmamı sağladı.

"Kâbus gördün," dedi yeniden. "Uyandın. Kâbus gördün ve uyandın."

Kâbus gördüm, diye hatırlamaya çalıştım. Kâbus gördüm, diye tekrar etmeye çalıştım. Bir kâbus nasıl bu kadar yorucu, nasıl bu kadar gerçek hissettirebiliyordu?

Saçlarım terden alnıma yapışmıştı. Yavaş yavaş onları çekerken su koluyla beni dik tutmaya dikkat ediyordu.

"Nefes almaya çalış, yavaşça sadece nefes almaya çalış." Sesi yumuşak ve tutarlıydı. Kavrulmuş bir ateş gibi çarpıyordu kulağıma. Sanki kulağımın içine üflüyordu.

Odanın alevlerle aydınlandığını yeni yeni fark ediyordum. Her yandaki mumlar alev almıştı. Yaktığı alevler onun üzerine vuruyor ve bedenini aydınlatıyordu. Üzerinde hiçbir şey olmadığını o an fark etim. Siyah bol pantolonuyla yatağımın üzerinde oturuyor ve beni dizginlemeye çalışıyordu.

Parmağı dudağımın üzerindeki çukura dokundu. "Geçti," diye fısıldadı. Parmak izini oraya bastırmak ister gibi ama derin bir nefes vererek yavaş yavaş okşadı. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama sakinleşmeye başladım. Unutmaya başladım. Kâbusun üzerimdeki etkisi kocaman bir karanlık gibi yavaş yavaş geriye doğru çekildi.

"Ne gördüğünden bahsetmek ister misin?" Geceyle gündüzü bu araya getiren sesine doğru döndüm. Gözlerimiz birbirine dolandı.

"Küçükken ailemle birlikte bir sahil kasabasına yüzmeye gidiyordik," diye mırıldandım aklıma gelen ilk şeyleri. "Kamp kurardık. Annem en son katıldığında dört beş yaşlarındaydım. Babam benim için salıncak kuruyordu. Onu beklerken bir kelebeğin peşine takıldım. Mavi kırmızı kanatları vardı. Avcum kadar büyüktü." Yatağın içinde dizlerimi kendime çektim. "İskeleye kadar gittim. Ahşap iskelenin üzerinde onu takip etmeye devam ettim. Sonuna kadar. Onun peşinden koşarken suya düştüm." Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Bu uzun zamandır beni rahatsız etmeyi bırakmış bir kâbustu.

"Kelebeği yakalamak mı istiyordun?" diye sordu dikkatlice. Yeniden ona döndüğümde kararsız kalmıştım. Bu zamana kadar bu kâbustan bahsettiğim kimse bu detayı sormamıştı ama garip bir şekilde tuhaf olan da buydu.

Dürüstçe başımı iki yana salladım. "Onu hiç yakalamak istemedim," dedim. "Sadece peşinden koşuyordum."

"Sonra?" Ellerini yatağın üzerine bastırdı. Hareketiyle birlikte kasları ortaya çıkmış ve omuzları dikleşmişti.

"Kayalıklarda gözlerimi açtım. Arama ekibi beni bulana kadar ağlayarak orada bekledim. O günden sonra annemi pek göremedim."

"Ve bir daha suya girmek istemedin," diye tamamladı hikâyemi.

Ağır ağır başımı salladım.

"Gördüğün şey bu muydu?"

"Buna benzer bir şeydi."

"Küçükken ben de buna benzer kâbuslar görürdüm," dedi. Şaşırarak ona baktım. Bakışlarını pencereden dışarıya çevirmişti. "Yalnızlık insana böyle yapar."

Bir an içim kırılmış gibi hissettim.

Evet, hissettiğim yalnızlıktı. Kendimi güvensiz ve savunmasız hissediyordum. Hiç olmadığı kadar güçlüydüm artık, parmakla

rının ucunda ölüm feryat ediyordu ama yalnızdım. Ve dönüp ona baktığımda, onun da yıllardır bu yalnızlığı paylaştığını bilmek beni yumuşatıyordu. Onca gücün, kocaman bir imparatorluğun arasında yapayalnızdı. Bu devasa sarayın içinde yapayalnızdı.

"Artık görmüyor musun?" diye fısıldadım.

Burnuk bir şekilde gülümsedi sadece.

Görüyordu. Hâlâ görüyordu. Ama artık alışmıştı. Gece yarısı lordu yalnızlığa alıştırılmıştı.

Ve bir ürperti bedenimde dolandı. Ya ben de alışırsam? Ya ben de onun gibi gitgide yok olursam? Ya onun gibi yanlış yollara sapersam? Ya onun gibi yalnızlık kötülüğü arzulatırsa bana? Ya hiç istemediğim bir şeye dönüşürsem?

"Neden?" diye fısıldadım. "Neden kendini bu kadar yalnız bırakıyorsun öyleyse? Neden seni sevenlere kötü biri oluyorsun?"

"Ben bu dünyaya gelmedim Nova," dedi bakışlarını bana çevirip. Sesinde kül ve yangın vardı. Bakışlarında alevlerin dansı vardı. Geceyle gündüzün, sıcakla soğuğun çarpışması vardı. "Ben bu dünyaya getirildim. Bir yaşam hakkım olmadı, bana bir yaşam yaratmam gerektiği söylendi. Kötülüğü kırmak için kötülükten var edildim ben. Kötülüğü yok etmek için her defasında daha kötü olmam gerekti." Yarı yarıya öfkeli, yarı yarıya sitemkardı. Annesinin ve babasının günahlarını temizlemek için tanrıçaların en büyük planı Daren'di. Ona ait olmayan bir hayat. Yönlendirilen. Sınırsız bir güce sahip olsa da onu dilediği gibi kullanamayan.

"Seni hiç birilerinin sözünü dinlerken hayal edemiyorum." Bunu içtenlikle söylemiştim. Burnumun dikine gitmeyi seven biri olarak.

"Tanrıçalar umurumda değil." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Ama içinde yaşadığımız diyar umurumda. Umursamamayı denedim. Savaş çıktığında kenara çekilmeyi denedim. Bensiz de yeterince zulüm vardı zaten." Başını çevirdi tükenmiş gibi. "Ama kötülük, savaş, istikrarlı bir şekilde devam edip durdu. Şimdi yeniden başladı. Taraflar

seçildi, gardlar alındı. Bu defa da kenara çekilip izleyemem." Geriye çekildi. Bu konuşma ikimiz içinde alışıldık değildi. Gerçekleri barındırıyordu ve ikimiz de onlardan kaçınıyorduk.

Ağrının şiddetiyle yüzümü asarak elimi sırtıma doğru uzattım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil..." Derin bir nefes aldım. "Hiçbir doktorun isimlendiremediği ve tedavi bulamadığı bir kas hastalığım var. Böyle kâbus gördüğüm gecelerde kendimi kasıyorum sanırım, sırtım öyle şiddetli ağrıyor ki..."

Birden elimi tuttu. Tamamen refleksle. Gözleri cümlemi yarıda kesmeme neden oldu. Büyük bir azap oradan geçti.

"Üzgünüm." Dudakları da ses: de titriyordu. Hasta olmam onu bu kadar etkilemiş miydi? Bazen özellikle de bu kadar şiddetli kâbus gördüğümde acılar katlanılmaz oluyordu, o gece gözüme bir daha uyku girmiyor, bazen ağrıdan ağlayacak hale geliyordum. Yine de onu bu kadar etkilemesine şaşırmıştım.

"Sabaha bir şeyim kalmaz," diye yalan söylerdim o hâliyle tepki verince. Gereğinden fazla ilgi ben: mahcup ediyordu. Ama o sadece yalan söylediğimi anlamış gibi gülümsedi. Şefkatle ve belki de minnetle. Kestirmek öyle zordu ki...

"Sana sıcak bir şey getireyim." dedi. "Sen de kalk bir yüzünü yıka." Örtüyü açınca bir şey söylemeden yataktan kalkıp söylediğini yaptım. Ben banyoya girdiğimde odanın kapısının açılma sesini duymuştum.

Düşünme şeklini anlamaya çalışıyordum. Daren ile sık sık yaşadığım çıkmazların ana kaynağı onun gibi göremiyor olmamdı. Onun neyi neden yaptığını hesaplayamıyor olmam. Şimdi bakıyordum. Bu odanın içindeki Daren'e. Güçleri elinden alınmış. Öz abisi onu ihanet etmiş, arkasından iş çevirmiş. Düzene sokmak istediği diyarı yerle bir etmek için geri dönmüş. Öz babası o diyarı yönetebilmek için herkesi öldürmeyi göze almış. En yakın destu tahtını geri istiyor, geri istediği

için hepsinin üzerinden geçmeyi göze alıyor. Daren ise ortada. Önünde bütün herkesin planlarını yerle bir edecek bir seçeneği var.

Varisi dalganın içine it.

Güçler eşitlensin.

Kartlar yeniden dağıtılsın.

Yorumu hızlıca birkaç kez yıkadıktan sonra yeniden yatağın içine girip sırtımı yasladım ve sessizce beklemeye koyuldum. Geri döndüğünde üzerine bir gömlek giyinmişti, elindeki ahşap bardağın üzerinden buhar tütüyordu. Dikkatlice avucumun içine bıraktı. Aklımdan daima yaptığım gibi zehirlerle ilgili espriler geçti ama dile getiremedim.

"Yalnız değilsin Nova," dedi yeniden çıkmak üzereyken. "Tam karşıkayım. Her zaman oradayım." Bunu söylerken yalnızca benim kaldığım odanın karşısındaki kendi odasından bahsetmediğini biliyordum.

Başımı salladım.

Kapıyı kapattı.

Tam karşıdayım.

Seni anlayabilirim ama seni affedemem Daren. Seni affedersem herkesi affetmem gerekir. Seni affedersem Arın'a dönmem, onu da bağışlamam gerekir.

Yavaşça bardağı dudaklarıma götürdüm. Kokusu tadından önce dolu içime.

Ihlamur

***

Tekrar uykuya dalmak sandığım kadar zor olmamıştı. Bunun içtiğim şeyle ilgisi olup olmadığını düşündüm. Güneş pencerelerden içeri dolarken günün ilk saatlerindeydik. Rahat bir uykunun ardından hafif bir şekilde kendimi oldukça dinlenmiş ve iyi hissediyordum. Gerinerek banyoya gittim.

Bugün yola çıkacaktık, bu yüzden iyice temizlendim. Nasıl hareket edeceğimizi bilmediğim için biniş pantolonlarından birini giyip üzerime beyaz bir gömlek seçtim. Kalın bir kemeri gömleğin ortasından, karnımın hemen üzerinden bağladım. Hem daha güzel görünüyordu hem de daha rahat hareket alanı sağlıyordu. Aşağıya inerken bir yandan ıslak saçlarımı omzumun üzerinde örmeye koyuldum.

"İşte miskin su halkı uyandı," dedi Daren şöminenin başında ateşe biraz daha odun atarken. Bunu sırf oyalanmak için yaptığını düşünüyordum ama sözleri aklımı başka bir yere götürmüştü. Aslında bilmediği ve hatta kimsenin haberinin olmadığı uyuyan su halkı ne durumdaydı?

"Rahat uyudun mu?" Ayağa kalkarken yüzünde sevecen bir gülümseme vardı. Gerçekten içtenlikle soruyordu ve bu halleri beni delirtiyordu.

"Melekler gibi," diye sırıttım.

"Şu utanmaza bak sen," dedi o da sırıtarak. "Cehennemde melek lik taslıyor!"

Kıkırdadım.

"Kahvaltın mutfakta."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen yemiyor musun?"

"Ben çoktan yedim su baloncuğu ama çok istiyorsan sana eşlik edebilirim."

Gözlerimi devirdim. "Aman Daren..."

Mutfağa giderken arkamdan "Aman Nova..." diye bağırdı tembel tembel. Ne olursa olsun bu adam bir kadını nasıl güldüreceğini biliyordu ve bana kalırsa onunla ilgili en tehlikeli şey de buydu.

Masada çok sevdiğimi fark ettiğim zeytinli çöreklerden vardı. Çabucak bir ısırık alırken zevkle yutkundum ve bunu onun yaptığını hayretle bakmaktan kendimi alamadım. Meyve suyu ve onun çok sevdiği kırmızı üzümlerden de vardı. Üçü bir arada kahvelerimi özlemiştim. Pratik oluyorlardı ve her zaman iş görüyorlardı. Acaba böyl

gücümle istediğim yiyeceği yapabiliyor muydum? Artık çok fazla güce sahip olmama rağmen onları nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Tanrıçaların bana öğrettiği tek şey suyun yoğunluğuydu. Suyu kontrol edebilirdim gerçi pratikle gerçek bir savaş arasında eminim oldukça fark vardır.

Kahvaltımı bitirdikten sonra yeniden yanına döndüm. Artık camın önündeki etnik desenleri olan çok hoş bir antika koltukta oturuyor ve dışarıyı seyrediyordu. Kafasından geçenleri duymak için çok şey verirdim. Gözleri ufuktaki bir şeye takılmıştı, belki de zihniydi onu takılan. Ama artık bu gizemli Gece Yarısı Lordu'nun da en az diğerleri kadar diyarı umursadığını biliyordum. Eskiden değilse de artık umursuyordu. Bencilliği bakiydi, artık savaş kalıntılarıyla kirlenmiş bir diyarda yaşamamak için verecekti mücadelesini ama baktığım zaman hepimiz bencilliğimizden bir şeylerin başlamasını ya da sona ermesini istemiyor muyduk?

Konuşmadan önce dikkatini çekmek için öksürdüm. Başını yavaşça bana doğru çevirdi.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

Bakışları üzerimde dolaştı. Kıyafetimi incelerken ben de onu izledim. Üzerinde alışkın olduğum siyah deri pantolonu vardı ama bu defa rahat bir gömlek yerine kalçalarına kadar gelen siyah bir ceket giymişti. Vücudunu tamamen sarıyordu. Yakasında üç tane iri siyah düğme vardı.

"Yola çıkmamız gerekiyor."

"Nereye gideceğiz?"

Ayağa kalkıp nefes alırken ceketini düzeltti. Siyah çizmeleri zeminde bana doğru ilerledi. "Vadiyi aşmamız gerekiyor, Antikacı'nın olduğu Toplama Kampı'na gideceğiz."

"Toplama Kampı mı?" İsim dudaklarımın bile gerilmesine neden olmuştu. Nasıl bir yer olduğu hayal gücümle birlikte gözümde canlanınca yüzümü buruşturdum.

"Zorlu bir yolculuk olacak. Oraya bedenleme yapamayız. Bu yüzden atlarla gitmek zorundayız. Ve muhtemelen üç günümüzü alacak."

İri iri açılmış gözlerimle ona baktım. İfadesi ciddi ve düzgündü. Alay etmiyordu. Aksine beni kontrol ediyor ve yeniden seçimi bana bırakıyordu.

Seni zorlayamam ama sensiz zorlanırım.

"Pekâlâ," dedim, ellerimi pantolonun arka ceplerine sıkıştırarak. Kendimi koruyabilecek güce sahiptim, hatta onu da koruyacak güce sahiptim. Endişelenmem gereken bir durum yoktu. Geri adım atmayacaktım.

"Yanımıza kıyafet alamayız, bu dikkat çeker. Üzerindekiler idare eder ama tepeye tırmandıkça hava soğuyacak." Masaya doğru ilerleyince ben de onunla birlikte yürüdüm. Neyse ki ayaklarımı hem sıcak tutacak hem de yürümesi rahat çizmelerden giyinmiştim.

Masanın üzerinde iki tane matara, içinde yiyecek olduğunu düşündüğüm kaem rengi bez bir çanta ve iki tane de pelerin duruyordu. İkisi de siyahtı. Birini alıp bana yaklaştı ve pratik bir hareketle boynumdan geçirdi.

Aramızda bir adım bir mesafe yoktu. Boynumda pelerinin ipliklerini bağlarken gergindi. "Dikkatli olmamız gerekiyor, krallıklardan uzaklaşacağız. Karşımıza kimin ya da neyin çıkacağını bilemeyiz."

"Sen cehennem lordusun," diye fısıldadım. Başını biraz daha kaldırırsam burunlarımız birbirine çarpacaktı. "Karşımıza çıkacak her şey senin eserin değil mi?"

"Doğru." Başını salladı. "Ama yaratılanlar kişiye değil büyüye aittir. Onlar Ateş Lordu'nun büyüsüne sadık. Ve şu an Ateş Lordu ben değilim." Bunu söylerken bir an sesi çatladı. Aslında belli etmemeye çalışsa da bunun onu ne kadar yaraladığını görebiliyordum. Elemental'in ilk kez gördüğü ve şahit olduğu biriydi. Hem Ateş

Kralhğ'nın hem Toprak Krallığı'nın veliahtı. Ama Evran ve Amon hayatta olduğu sürece sıradan bir Alfinden farkı yoktu.

Birden kafamda şimşekler çaktı.

Amon ve Evran olduğu sürece.

En başından beri ona sunulan hayat buydu. Babasını da abisini de öldürmek zorunda olmak. Ya da boktan bir hayatı ve onların altında ezilmeye mahkûm olmak.

Daren sandığımdan daha beter haldeydi. Kim böyle bir imtihanla baş edebilirdi ki? Kendi aileni öldürmek zorunda kalmak. Onun kadar yalnızlıkmış gibi.

Pelerinle işini bitirince ellerini çekiyordu ama ben bir tanesini havada yakaladım. Mavileri beni buldu.

"Güçlerini geri alacağız," dedim. "Bir gün yeniden senin olacaklar."

Koyu renk dudakları aralandı. Şaşkınlıktan duraksamıştı.

"Dikkatli ol Nova," diye uyardı. Adımı böyle söylediğinde karşımda gerçekten bir Ateş Lordu görüyordum. Kaçmak isteyeceğiniz zaman. "Sözler insanın başına bela olur."

Ve ben gerçekten ahmak gibi biraz önce ona bir söz vermiştim. Bu sadece refleksti.

Hayır, onun için üzülmüştüm.

Kendi pelerinini de üzerine giyindikten sonra çantayı pelerinin üzerinden boynuna geçirip omzunun üzerine astı.

Mataralardan birini kaptım ama onu nereye koyacağımı bilmiyordum.

"Bana ver," diye mırıldandı. Taşımak için istediğini düşünmüştüm ama deri matarayı pelerinimi kenara iterek kemerin sağ tarafında bir klipse iliştirdi. İki saniyesini bile almamıştı.

"Öğrenirsin," diye gülümsedi çok dikkatli baktığımı görünce. Diğer matarayı kendi beline astı ve masanın ortasında kocaman bir bıçak ve küçük bir kılıf kaldı.

"Onu kullanabiliyor musun?" diye sordum eğlenerek. Gizemli bir şekilde gülüp kılıcı da belindeki yerine yerleştirdi. Daha ufak ol diğer kılıfı da alıp bana uzattı.

Sapından tutup kılıfın içindekini aldım. Neredeyse kolum kadar uzun olan bir hançerdi. Bakışlarım onunla hançer arasında gidip geldi.

"Bu nedir?"

"Hançer."

Ters ters baktım.

"Kendini koruman gereken bir durum olursa diye."

Elimdeki şeyi incelerken kaşlarım havalanmıştı. Parmaklarımın arasındaki soğuk demir direkt ölümü çağrıştırıyordu. Ahşap oyma sapının üzerinde el işçiliği olduğu belli olan kırmızı taşlar vardı. Oldukça güzel bir parçaydı ve avucumun içine tam oturmuştu.

"Bunu sevdim." Parmaklarımı işlemenin üzerinde dolaştırdım.

"Sivri kısmı kesiyor," diye alay etti.

Bıçağın keskin tarafını avucumun içine yaslamış kendi yansımamı seyrederken yavaşça elimin üzerinde ters yüz ederek ona doğru döndüm. Gözlerimi kısarak yavaş bir adım attım.

Tek kaşını kaldırdı.

Bir adım daha attım.

Nefesini tuttu.

Göğsüm ona çarpana kadar yanaştım. Başımı yukarıya kaldırdım.

"Sanırım biliyorum." Gözlerini devirerek göğüs kafesine dayadığım hançeri bileğimden yakalayıp biraz daha bastırdı.

Kaşlarımı çattım.

Birden diğer eliyle boştaki bileğimi de kavrayıp beni olduğum yerde ters döndürdü.

Dans ediyor gibiydik.

Ama şimdi bıçak benim boğazıma yaslanmıştı. Keskin kısmı ha fifçe tenime değiyordu. Yutkunsam küçük çaplı bir kaza çıkabilirdi

Başını kulağıma kadar eğdi. Sırtım tamamen göğsüne yaslanmıştı, daha önce bu kadar sıcak olduğunu bilmiyordum.

Nefes aldım.

"Cık cık cık..." dedi aheste aheste. Durumdan hoşnutluğunu gizlemiyordu. Birkaç saç telim yüzümün üzerine düştü. Üfleyerek onların yüzümden itmeye çalıştım ama biraz havalanıp yeniden burnuma çarptılar.

Hançeri tuttuğu elini indirdi. Beni yeniden hızlı bir çekilde kendine döndürdü. Bir saniye bile sürmüyordu ama sanki ağır çekimde, kayarak ona doğru sürükleniyordum. Yeniden karşı karşıya geldiğimizde yüzümü ikiye bölen saç tellerine uzandı parmakları. Yavaşça, parmak uçlarını yüzümde sürükleyerek onları kenara çekti.

"Sana verdiğim her şeyi bana karşı kullanmaya bayılıyorsun değil mi?" diye sordu. Sesinde yine o gizemli fısıltı hâkimdi. Gözleri benim gözlerim dışında tüm yüzümde dolaştı. Sanki bir harita gibi önce ince okuyordu. Ezberlemek ister gibi. İlk kez fırsat bulmuş gibi bakıyordu.

Beni nefret etmene dayanabilirim ama onu seveceksin diye ödüm *koptuyor*, der gibi bakıyordu.

Gözlerimi sıkı sıkı birbirine bastırdım.

"O an gerçek miydi?" diye sordum. Kelimeler dudaklarımdan çıktıktan sonra daha da sıcakladığımı hissettim. Silkinmek istedim ama yüzüme çarpan nefesi buna engel oluyordu. Kırmızı üzümler gibi kokuyordu dudakları. Kırmızı ve aldatıcıydı. Tatlı bir şerbet de olabilirdi baş döndüren ve sarhoş eden bir şarap da.

"Hangi an?"

Gözlerimi açtım.

Neyden bahsettiğimi biliyordu. Neyden bahsettiğimi her zaman çok iyi biliyordu. Bunu bana neden yapıyordu, bilinmeyen tek şey buydu.

Omuzlarımı kıpırdatıp geriye çekildim. Matarayı düzeltip pelerini çekiştirdim. Hançeri elinden alıp kılıfına yerleştirdim ve onun

yaptığı gibi kemerimin bir köşesine iliştirdim. Biraz kabarıklaşmış duruyordu ama sorun olmazdı.

"Hadi yola çıkalım artık..."

Bu soruyu geciktirmemin tek nedeni cevabının beni korkutmasıydı. Bir kez daha tekrarlamadan yola çıkalım komutuna eşlik etti. Sarayından çıkmak için önden davranan o oldu ve buna büyük oranda memnun oldum. Derin nefes alıp çokça hızlanan nabzımı yavaşlatmak için biraz bekledim.

Sakin ol, Nova.

Sakin ol...

Kolaydı.

Daren'in atı kendi gibi oldukça iriydi. Onu gördüğüm an dilimi yutacak gibi oldum. Siyah kuzguni tüyleri ile o kadar kendisine benziyordu ki doğruca ona gitmiş ve onun kadar dik durmuştu. İkisi arasında derin bir bağ olduğu ortadaydı. Daren ona bakarken mavilerinin içi gülüyordu.

Benim içinse en az onun kadar koyu renkli bir at seçmişti. Diğeri kadar iri değildi ama oldukça büyüktü.

"Türünün tek örneği," dedi Daren onu okşayarak. Bakıp başımı salladım. Onu hemen sevmiştim. Atları her zaman sevmiştim.

"Geçen gün senin gidişini izlerken," diye devam etti. Atları yolculuğa hazır hale getiriyordu. Eyerlerken ona yardım etmek için öne atıldım. Bana yine şaşkınca baktı ve bu sırıtmama neden oldu. Onu şaşırtma fırsatını nadir yakalıyordum.

"Ata binerken zorluk çekmediğini gördüm. Bu nasıl mümkün oluyor?"

"Çocukluğumdan beri binicilik eğitimi alıyordum. Büyükbabam beni bir çiftlikte büyüttü." Belki de beni bu zamanlara hazırladı. Ah, tatlı büyükbabam... En başında beri belki de ne olduğumu biliyordu. O parşömendeki hikâyeleri dinlemem için beni bu yüzden bu kadar zorluyordu.

Yürüm düştü, yine bir keder bulutunun içine daldım. Babamı da özlüyordum ama büyükbabamı öyle çok özlemiştim ki bu artık geriye atamadığım bir hisli. Özellikle beni unuttuklarını düşünmek, cesaretliydi belki ama beni mahvediyordu. Benim için endişelenmelerini, merakla kendi hayatlarını mahvetmelerini istemezdim ama büyükbabam bu dünyada bana sevmeyi de sevilmeyi de öğreten tek kişiydi. Onun şefkati üzerimden çekildiğinde işte böyle ipe un gelmez, kime güveneceğini bilmez birine dönüşüyordum.

"Şanslı bir çocukmuşsun." Daren ata binmem için elimden tutup yardımcı oldu. Kolayca üzerine atladım. İsminin *Milda* olduğunu öğrendiğim at yerinde hafifçe kıpırdandı ama iplerini elime alınca biraz bekledikten sonra Daren'in de yardımıyla duruldu. Ona bakarken güldüğünü fark ettim.

"Bayılıyorsun değil mi beni tehlikeye atmaya?!" diye söylendim. Atlardan anlıyordum ve bu at kesinlikle uysal bir at değildi. Ve atlarla şaka olmazdı. Özellikle böyle kocaman olanlarıyla. Bunun üzerinde düşersem Amon'un bir şey yapmasına gerek kalmazdı.

"En ufak bir fikrin bile yok," dedi ama artık eğlenmiyordu. Kendi atına yerleşene kadar arkasından bakıp kaşlarımı çattım. Onlar hemen birbirlerine uyum sağlamışlardı. Yavaşça benimkini yönlendirmeyi denedim ama asla itaat etmedi.

Daren basit bir ıslık öttürdüğünde at onun peşine takıldı. Saray yolunun yarısında onları yakalamıştık. Yanlarına gittiğim zaman "Bana biraz daha ailensen bahsetsene," dedi. "Nasıldı çocukluğun?"

Eh, uzun bir yolumuz olduğu düşünülürse sanırım ikimizin de biraz çene çalması gerekecekti.

"Babam bir diplomat," diye başladım söze ama bir Alfinin bunun ne demek olduğunu bildiğinden emin değildim. "Yani uluslararası ilişkiler temsilcisi."

"Diplomatın ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Sonuçta bu dünyalıca, neden bilesin ki..."

Sesli gülüşü atımı harekete geçirdi ve yine tepindi. İplerinden sıkı tutunmak zorunda kaldım.

"Bu yüzden her zaman evde olmuyordu. Gerçi annemden daha çok evde oluyordu. Yani en azından babam gittiği zaman geri dönerdi." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip bakışlarımı ufka çevirdim. "Onunla aramız her zaman iyi oldu ama büyükbabam ve ben bir takımdık." Genişçe gülümsedim. Çocukluğumdan beri her günümü onunla geçirmiştim. Her şeyi bana o öğretmişti. Küfür etmeyi bile.

"Oğlan çocuklarını nasıl döveceğimi öğretirdi bana." Çocukluk anılarım gözlerimin önüne geldiğinde başımı iki yana salladım. Bu onu da eğlendirmişti.

"Oğlan çocukları nasıl dövülür?"

Kendimi beğenmişlikle kaşlarımı kaldırdım. "Bir sapan yapmayı öğrendim önce. Doğada her zaman sapan yapacak malzeme vardır ve taşlar hiç bitmez." Kahkaha atmaya başladım. "Birkaç gün içinde komşu çiftliklerdeki dört beş çocuğun kafasını yarmıştım. Hepsinin ailesi toplaşıp çiftliğimizi bastı. Büyükbabam da babalarıyla konuştu etti. "Ah, o deli ihtiyar yok mu.. Keçi gibi inatçıydı."

"Bunu bildiğim iyi oldu," dedi korkmuş gibi. "Sana karşı daha nazik olacağım." Başını çevirip sırıttı. "Başka ne yapardınız, oğlan çocuklarını dövmek dışında?"

Aklıma gelen çok şey vardı: ama özellikle Elemental'de özlediğim bir şey vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Muhtemelen kaybedecektim ama önemli olan hissetmekti. Özgürlüğü hissetmek.

"Bir iki üç deyince başlayacağız," dedim meydan okuyarak.

"Neye?"

"Yaptığımız diğer şeye."

"Neymış o?"

"Yarışmak!" Atın iplerini tuttum daha hızlı gitmesi için, havada bir kez salladım ve öne doğru eğildim. Beklemediği bir anda yaptığım için onun önünde başlamıştım.

Güneşli bir günde, ıssız topraklarda, bir bilinmeze doğru dörtnala giderken yüzümde gülümseme, içimde büyük bir his vardı. Aylardır hatta orada kapalı kaldığım yılların ardında, beni içine tıktıkları sarayların sonunda, beni içine hapsettikleri ötekileşmenin zirvesinde sonunda özgürce dışarıdaydım. Bir atın tepesinde, rüzgâr saçlarımı arkaya doğru tararken kahkaha atarak, doya doya nefes alarak, gerçekten yaşadığımı hissediyordum.

Dik yamaçlı bir dağın eteklerine varana kadar ikimiz de hızla at sürdük. Yarışımız yarım saat önce bitmişti. Beş dakika kadar benim yanıma izin vermişti ama sonunda benim önüme geçerek neredeyse nefesini kaybettirene kadar ileri geçmişti. Bunun moralimi bozmasına izin vermedim. Burada doğmuş büyümüş kaç yaşında bir lorddu o sonuçta ama beni beklediği ağaçlığın altındaki kendini beğenmiş ifadesi azıcık canımı sıkmış olabilirdi.

Daren bunların savaş atı olduğunu ve zaten koşmak ve yorulmak için yetiştirildiğini söylese de ben biraz yavaşlamak konusunda ısrarcı olmuştum. Güneşin altında birkaç saat daha gittik. Ara ara konuşuyorduk, ara ara espri yapıyorduk ama çoğunlukla birbirimizi tersleyip durmuştuk. Henüz Ateş Krallığı topraklarında olduğumuz için yanımıza pek kimse çıkmamıştı ama zaten Daren'in de söylediğine göre henüz yola çıkmamıştık bile, bu en kolay kısımdı.

Güneş batana, hava kararana kadar hızlanarak ve yavaşlayarak farklı şekillerde ilerlemeye devam ettik. Daha şimdiden sırtım ağrımış ve boğazım kurumaya başlamıştı bile. Suyumu neredeyse bitirmiştim ve bu canımı daha çok sıkmıştı. Burada Arın'ı o İlmek'e diri diri gönderdiklerinden beri tüm diyar yapay bir suya tamah etmek zorunda kalmıştı. Bunu yapan, onlardan suyu esirgeyen Arın'dı ama Arın'ı buna mecbur bırakan onlardı. Suçlamaları gereken biri varsa Evran'ın ve Amon'un yakasına yapışabilirdi ve ben de yardım ederdim.

"Burada biraz duralım," diye dikkatimi çekti Daren. Atın üzerinde etrafta birkaç tur atarak daire çizdi. Huş ağaçlarının sıklaştığı açık

yeşil, ürkütücü görünmeyen bir ormanın kıyısındaydık. "Atların da suya ve yeme ihtiyacı var."

Başımla onaylayıp peşinden ormanın içine girdim. Dalları hemen hemen deyse yere kadar sarkan bir ağacın altını seçtik. Güneş batıdaki krallıktan uzaklaştıkça söylediği gibi hava da soğumaya başlamıştı.

Atımdan inmeme yardımcı oldu ve açıkçası minnettar kaldım. Öyle yorgundum ki kamburum çıkmış gibi hissediyordum. (Yine maktan popom düzleşmişti ve dizginleri sıkı sıkı tutmaktan omuzlarım kasılmıştı.

"Berbat haldeyim..." diye mırıldandım ağacın gövdesine sırtımı yaslayarak. Atları birkaç metre ilerimizde kalan bir ağacın gövdesine bağlarken güldü. Onda hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Hâlâ rahat hareket ediyor ve dimdik durabiliyordu. Bana sırtını dönmüştü bir sıra poposunu da görmek zorunda kalmıştım ve at binmekten düzleşmiş gibi görünmüyordu.

O dönmeden önce başımı çevirdim. Matarayı kafama dikmek üzereyken bir an duraksadım. İki saattir kıvranıyordum aptal aptal. Bazen gerçekten ne deli oluyordum. Parmaklarımı mataranın ağzına götürdüm, elimi üzerinde dairesel bir hareketle oynatıp küçük bir tılsım fısıldadım.

Kahkaha atmaya başladım.

"Nihayet ne olduğunu hatırladın," dedi yaptığım şeye bayık bayık bakıp karşıma otururken. Matara ağzına kadar dolmuştu ve bana tam bir ziyankâr gibi yarısını içerek yarısını da yüzüme dökerek karşılık verdim. Sonra aynı tılsımı yeniden yaptım, ağzını kapatarak matarayı ona doğru fırlattım.

"Sana biraz su ısmarlayayım hadi."

"Nasıl tatlısın, nasıl!" Matarayı havada kaptı. Benim aksime o yüzüme değil, başından aşağı dökmeyi tercih etti. Su damlacıkları simsiyah saçlarından şakaklarına doğru akarken biraz önce benim içtiğim matarayı dudaklarına götürdü.

O an gerçekten yaşanmış mıydı? Söylediği cümleleri hatırlıyordum. Ama olan şeyden emin olmam mümkün değildi. Bu bir zihin oyunu, bir yanılsama olabilirdi.

Dizlerini kendine çekti ve kollarını üzerine yaslayıp bir şeyi umursamam gibi elinde matarayla bana bakmaya koyuldu.

"Ne?" dedim korunma içgüdüsüyle.

Kaşlarını kaldırıp "acaba" gibi bir mimik yaptı.

"Ne diyorsun?"

Derin bir nefes aldı.

"Bir zahmet Novacığım, kalkıp koruyucu birkaç tılsım yapabilir misin? Geceyi burada geçireceğiz." Onaylamaz ve kıskanç delici bakışlarını üzerime dikti. Doğru ya. Bunu nasıl atlamıştım?

"Ayağa kalkmama gerek yok ki." Gözlerimi kapattım ve yanımızdan geçeceklerin ya da üzerimizden uçacakların bizi fark etmemesi için birkaç sözcüğü art arda tekrarladım. Şeffaf bir su baloncuğunun içindeydik artık, geleni itecek, içindekini görünmez kılacaktı.

Yeniden gözlerimi açtığımda "Artık güvendesiniz lordum," diye sırıttım.

Uzanıp elini başının altına koyarak gözlerini yumdu. "Her zaman cesur adlı bir prens hayal etmişimdir," dedi. "Beni ejderhanın elinden kurtaran bir tane."

Kıkır kıkır kıkırdadı.

"Yani seni senden mi kurtarmam gerekiyor?"

Başını yavaşça kaldırıp bana doğru çevirdi. "Öğreniyorsun su baloncuğu."

Ilah olmaz biriydi. Güçsüz olmanın canını yakmadığını bilsem ona inanabilirdim ama şu an içten içe kahrolduğunu biliyordum. Güçle doğmak başka bir şey olmalıydı. Ki hayatının çoğunu sıradan yaşamış ben bile bu diyara adım attığımdan beri elimden alınan güçlerin yokluğunu yaşamıştım. Bunun nasıl azap verici olabildiğini

biliyordum ama buna rağmen beni güçsüz bırakanın o olması da ayrı ironikti. Belki de bana yaptıklarının kefaretini ödüyordu.

Bu hoşuma giderdi.

"Beni yendiğin için böbürlenmeyecek misin?" diye sordum. Uykum yoktu ve kâbuslar canımı sıkıyordu. Burada, ıssızlığın ortasında hava daha da kararırken yalnızlık somutlaşıyordu sanki.

"Hiç yapar mıyım öyle şeyler..." derli. "Neyini ben, kendini beğenmiş bir ukala mı?"

"Tam olarak öyle tanımlardım."

Doğrulup yeniden otururken çarpık bir biçimde gülümsedi. Çok güzel bir gülümsemesi vardı ama gözlerine ulaşmıyordu.

"Çocukken yarış yapan bir tek sen değilsin." Benim gibi sırtını bir ağacın gövdesine yasladı. Yanında duran erzak çantasından iki tane çörek ve elma çıkarırken acıktığımı fark ettim. Neredeyse karnım guruldamak üzereydi. Elmayı bana doğru fırlatınca anında havada yakaladım.

"Afrodizyaklı olanlardan mı?" diye sordum.

Kahkaha attı ama sonra alınmış gibi sahte bir acı ifadesiyle yüzünü düşürdü.

"Ben bir teşhirci değilim Nova," dedi. "Yoksa sen öyle misin?"

"Ahmak."

"Ağaçların arasında, böyle her an biri görebilirken sevişmek ilgini mi çekerdi? Bak beni şaşırtıyorsun ama daha da ilgimi çekiyor." Bir an düşünür gibi bakışlarını yukarı kaldırdı. "Aslında hiç de fena fikir değilmiş."

Elmayı kafasına fırlatmak istedim ama burnunun ucunda yakaladı.

"Kiminle yarışıyordun?" diye sordum. Onunla fark ettiğim başka bir şey aslında kederli olduğu konuları esprileriyle savuşturmaya çalışmasıydı.

Zarif bir şekilde eğilerek çöreğimi ve elmamı yeniden uzattı. "Söz veriyorum," dedi. "Sadece bir elma. Ama içinden kurt çıkarsa karışmam."

Elimi bıkkınlıkla kenara bırakıp çöreğin kenarından tırtıklamaya başladım. Muhtemelen o şeye dokunmasam daha iyiydi. İstediğime ulaşmış gibi kendi elmasından gözümün içine baka baka bir ısırık aldı.

Beni günaha mı çağırıyorsunuz lordum?

"Ayzer, Sina ve ben." Konuyu neden değiştirmeye çalıştığı anlaşıldı.

"Çocukken epey iyi arkadaşmışsınız gibi görünüyor."

"Birbirimizin her şeyiydik." Mataradan biraz su içti. Dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Üzerindeki pelerini çıkarıp ceketinin düğme lerini gevşetti. İçindeki beyaz gömlekle kalana kadar üstüyle başıyla oynamaya devam etti.

"Olaylar nasıl bu raddeye geliyor değil mi?" diye mırıldandım. "Ayzer ve ben bile neredeyse kopuyorduk."

"Belki kopacaksınız." Gözlerini ağaçların arasında dolaştırdı. "Henüz en kötüsünü yaşamadınız. Bir taht var Nova, herkese yetecek bir taht değil."

Artık taşları varisler tutuyor.

Bunun gerçek olmamasını diledim ama bir noktada hepimizin karşı karşıya geleceğini ben de biliyordum. O zaman gelince Ayzer ile taht için savaşacak mıydım, bilinmeyen buydu. Ama onun da tahtı istediğini biliyordum.

"Belki de Elemental'e demokrasiyi getirmemiz gerekiyordur," dediğimde Daren bir kez daha içmek için ağzına götürdüğü suyu dışarı doğru püskürttü. Güldüm.

"Alfinleri seçim yapmaya mı çağıralım su baloncuğu, çok delice bir fikir ama nedense normal karşıladım."

"Nedense..."

"Biraz uyumaya çalış," dedi. "Ben etrafı kolaçan edeceğim."

"Emin misin?"

"Korkar mısın?"

"Elbette hayır."

Kendim için korkmam çünkü kendimi koruyabilirim.

"O zaman uyu."

Aramızdaki mesafeyi çatırdatmak ya da başka bir boyuta taşımak için çenemi kapalı tuttum. Ona yardım etmek başka bir şey, onu koyuvermek başka bir şey.

•••

Daren omzumdan hafifçe sarsarak beni uyandırdığında güneş yeniden doğmuştu. Bu kadar uzun uyuduğuma inanamıyordum. At binmek beni sandığımdan daha çok yormuştu. Ve ormanın içinde toprak zeminde, yastıksız uyumak kaslarıma hiç de iyi gelmemişti.

"Yola çıkmamız gerek," diye sessizce mırıldandı. Başımı salla-ken doğrulmak için gücümü toplamaya çalışıyordum ama üzerimdeki pelerine biraz daha sokuldum.

Üzerimdeki pelerin... Oysa ben kendiminkini çıkarmamıştım. Kafamı çevirip baktığımda kendininkini benim üzerime örttüğünü gördüm. Sıcacıktım ve mutluydum. Belli ki iblis dışkısı da ara sıra düşünceli olabiliyordu. Sonuçta o hâlâ bir ateşti ve üşümezdi.

Yeniden ata binmek bana, yaz tatili boyunca yatıp okula başlarken spor salonuna gittiğim günleri anımsatmıştı. İlk gün kendimi çok zorlardım ve ertesi gün bacaklarımın üzerine basamazdım. Keşke binmeden önce biraz yürüyüş yapıp esneseydim.

Bir saat yol aldıktan sonra kendimi zorla toparlamış ve uzaktan huysuz atın üzerinde dik durmayı başarmıştım. Daren güne sessiz ve ciddi ifadesiyle başladığı için ben de ona eşlik ettim.

Bu defa çöl gibi bir vadinin içinden geçtik. Rüzgârdan ve kumdan kendimi korumak için pelerinin kapüşonunu başıma geçirdim. Atlar bile zor hareket ediyordu. Biz ilerledikçe rüzgâr şiddetini artırmaya başladı.

"Hava Krallığı'nın arka tarafından geçiyoruz," diye bağırdı Daren. Rüzgârın uğultusundan ne dediğini anlamak zordu. "Tepenin ardına kadar daha da şiddetlenecek."

Buru kırmak için bir şey yapabiliyor olmayı umdum.

"Ne yapabilirim?"

"Bir kalkan," diye bağırdı. Atını benim iyice huysuzlanan ve arka ayaklarının üzerinde şahlanan atımın yanına getirdi. Onu dizginlemek için tüylere sıkı sıkı yapışmıştım ve üzerinden düşmemek için tüm çaba sarf ediyordum.

"Kafanın içinde tanımla," dedi Daren. Kendi atını zapt etmek için hızla etrafımızda çember çiziyordu. Kumlar yüzüme doğru çarpmaya başladı. Birkaç kez denesem de yapabildiğim sadece sudan oluşan bir kalkandı ama o da rüzgârın itici gücüyle üzerime çarpmıştı. Ve sonunda at ıslanmanın verdiği tepkimeyle iyice tepinerek beni üzerinden atmayı başardı.

"Ah!" diye bir çığlık attım. Başımı sert çarpmıştım ama kumların üzerine düştüğüm için artan kas ağrılarım dışında başka bir darbe hissetmedim.

Daren atının tepesinden buruşmuş yüz ifadesiyle bana bakarken eğlendiğini gizleyemiyordu. "Diyarın en güçlü vârisi şov yapıyor!" Sesi kahkaha atmaya başladı.

"En azından senin kadar işe yaramaz değilim!" diye bağırdım. Dizlerimin üzerinde doğrulup ona ters ters baktım. Ama gerçekten komikti. Ah, tanrıçalar ve boktan öğretileri.

"Çok garip bir ikili olduk Nova." Attan inip beni toparlamak için üzerime dikildi. Uzattığı elini tutup beni kaldırmasına izin verdim ama güçlü bir kadın olmak yegâne amacım olsa da şu an kaçımı kovalayacak kuvvetim yoktu.

"Sende güç var ama kullanmayı bilmiyorsun, bende yok ama onları kullanmakta benden iyisi de yok." Kederli bir gülümsemeyle iç çekti.

"Belki de gökyüzü ikimizi de cezalandırıyordur," dedim ellerimi omuzlarıma götürüp sıkarken. "Gökyüzü belamızı veriyordur!"

"Belki de," derken gözlerime çok farklı bakıyordu.

"Vadi neden bu kadar rüzgârlı? Hava Krallığı'nda hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım."

Kolumdan tutup üstün körü iyi miyim diye kontrol ettikten sonra yeniden o huysuz beygirin üzerine binmem için yardım etti. Atla tanışıp kaynaşıp durulana kadar dizginlerini tuttu ve yelelerini okşadı.

"Amon ve Arın arasında olanların yan etkisi olmalı," dedi. "Sana kendi topraklarını koruyor. Buradan izinsiz birilerinin geçmesine katlanmaz muhtemelen."

"Ama geçiyoruz," diye burun kıvırdım.

"Daha yolun başındayız," diye uyardı kendi atına giderken.

Vadiyi geçmek için yavaş hareket etmemiz gerekti. Bu da epey zamanımızı aldı. Yolumuz neredeyse yarım gün daha uzamıştı ama bu elimizdeki en iyi seçenekti. Atlar bu defa bizden daha yorgundu, kuvvetli rüzgâra karşı savaş vermek zorunda kalan onlar olmuştu. Yolun yarısını eğilip ata sıkı sıkı tutunarak geçmiştim ama bir kaybı kum yutmuştum ve rüzgârdan adeta dayak yemiştim.

Bir noktada bu savaşın ne anlama geldiğini bilmediğimi anladım. İlerlerken rüzgârın savurduğu güçle birlikte önümüze bir ceset düştü. Daren elini kaldırıp beni durdurduğunda onun sadece bir ceset olmadığını gördüm.

Yerde oraya buraya saçılmış sayabildiğim on üç ceset vardı. Çölün ortasına rastgele yerde dağılmışlardı. Daren'in vadiyi geçmekle ilgili ne demek istediğini artık biliyordum. Yorgun bir şekilde onlara baktım. Bu daha her şeyin başlangıcıydı.

Atından inince onun peşinden atladım. Cesetlerden birini yüzünü bize bakacak şekilde çevirdi. "Havasız kalmış," diye açıkladı ölümünü. "Bir vâris olduğun için şanslısın, büyü seni öldürmeyecek."

"Peki ya seni?"

Düşünceli görünüyordu. Belki cevabı kendisi de bilmediği içindi. Elemental için bile büyük bir gizem olan Gece Yarısı Lordu kendini ne kadar tanıyordu acaba?

"Toprak Krallığı askerleri," dedi armalarını işaret ederek. Yavaş yavaş başımı salladım. Onlar için ya da başka birisi için yapabileceğim bir şey yoktu. Hepsi çoktan ölmüştü. Amon'un nereye sığındığını bilmiyorduk. Cesetlerini toplayacak ve onları hak ettikleri gibi uğurlayacak kimseleri yoktu.

Yeniden atlara binip yola devam ederken aklımda çok fazla şey vardı. Arın'ın yaptıkları ve daha da yapması gerekenler. Amon'u köşeye sıkıştırıyordu ama taşlar Amon'da olduğu sürece bir köşe kapmaca oyununun içinde kısılıp kalacaktı. Ve Amon için bu en büyük ödüldü. Ona ulaşamadığı sürece Arın'ın başkalarını öldüreceğini biliyordu ve başkalarını öldürdükçe kendisinin de yok olacağını umuyordu.

Buna izin veremezdim.

Ne onu yok etmesine ne de kazanmasına.

Amon'un bu diyardaki karıncalara bile vereceği bir hesap vardı.

Rüzgârlı Vadi'den çıktığımızda ikimiz de hayattaydık, en azından arkamı dönüp ona bakana kadar öyle sanıyordum ama duruşunda bir terslik vardı. Atın üzerinde sanki baygınlık geçirmek üzereymiş gibi beyaz kesilmiş bir surat ve dalıp gitmiş, kapanmak için fırsat kollayan gözlerle bakıyordu.

Dizginleri çekip ona doğru döndürdüm. Öksürerek kasvetli kumlardan kurtulmaya çalıştım. Burnumdan bile rahat nefes alamıyordum.

"Daren," diye seslenmeyi denedim. Sesim çatallaşmış, boğazım kupkuru olmuştu.

"Küçük bir sorun." Şiddetle öksürmeye başladı. Göğsünü tutup atın üzerinde öne doğru düştü. At yüksek bir sesle kişnedi. Bir an onu üzerinden atmaya çalıştığını düşündüm ama aksine, onu kurtarmaya çalışıyordu.

"Daren!" diye seslendim yeniden. Herhangi bir tepki ya da ses gelmeyince kendi karın boşluğumu tutarak aşağıya atladım. Hadi ama, nerede olduğumuzu bile bilmiyorum ben...

At o kadar uzundu ki üzerinde ona ulaşmak için hem parmak uçlarıma çıkmam gerekti hem kollarımı öne doğru uzatmam.

Onu omzundan sarstım ve tekrar tekrar seslendim ama artık cevap veremiyordum. Etrafıma bakıp koca bir hiçlik ve dağ yamaçları dışında bir şeyler aradım ancak sadece alabildiğine yükseklik tepeler vardı.

"Umarım ölmemişsindir iblis!" diye sızlanarak kollarımı atın iki yanına sabitlemeye çalıştım. Başını yan duracak şekilde yatırdım ama bu durumda at harekete geçtiği an düşecekti. Göğsüne oturacak ve atın üzerinde onu sabitleyecek bir şeye ihtiyacım vardı ve elimde beni sıcak tutan canım pelerinim dışında bir şey yoktu.

"Senden nefret ediyorum!" dedim ağlamaklı bir şekilde dişlerimin arasından. Pelerinimi hızlıca çözerken güçbela uzana uzana onu geriye doğru çok hafif kaldırabildim. Katladığım pelerini başıyla oturduğu yer arasındaki boşluğa yasladım. Atının dizginlerini alıp kendi atıma bindim.

Bir elimde kendi atımın dizgini, diğer elimde onun atının dizginleriyle ağır aksak ilerlemeye çalıştım. Panikleme başlıyordum ama sakin olmak için kendimi zorladım. İlk önce onu aşağıya indirebileceğim, kumdan, rüzgârdan ve tehlikeden uzak bir nokta bulmalıydım. Görünürde ormanlık alan yoktu. Açıklıkta olmak iyi bir fikir değildi, bu yüzden delice bir seçim yaptım ve atları dağ yamaçlarına doğru çevirdim. İçinden yamyam çıkmayacak bir mağara için gökyüzüne yalvaramaya başlamıştım bile.

Aklımdan birçok şey geçiyordu. Ona ne olduğunu bilmiyordum ama çölün ortasında bulduğumuz cesetlere olan şey olmaması için dua ediyordum. Ölmüş olduğunu düşünmüyordum. O hâlâ Toprak Krallığı'nın veliaht lordluydu. Şu an krallığın lordu olmayabilirdi ama sonuçta kanında bu vardı. Elemental ve Sina'nın kırk yılda bir gösterdiği uğursuz büyüsü vârisleri koruyorsa veliaht lordları da koruyor olmalıydı.

Tanrım, İlmek'e bir de Daren için gidemezdim!

Giderdin geri zekâlı, giderdin. Sen hepsi için değil bir kez on kez giderdin ama onlar ya şöyle bir kapıdan uğrar ya da o kapıyı bile çalmazlı.

Küçük bir mağara bulduğumda tedirgindim ama içeriye girerken tereddüt etmedim. Çok fazla seçeneğim yoktu ve bu iblisi ölüme terk etmek niyetinde değildim. Aslında ölmesine izin verip sarayına el koymak işime gelirdi ve taşımı da kolayca alabilirdim...

Taşım.

Kullanacak mısın kafanı, sana ait olanı almak için yalancı.

Gözlerim birden bitkin bir şekilde yatan lorda kaydı. Aklımın deli kısmı aniden farklı bir şekilde çalışmaya başlamıştı. Sanki bilinç kapanınca onun şeytanları benim zihnime akın etmişti. Tilkilerin hırıltıları birbiriyle yarışıyordu. Aradığım fırsat buydu belki de.

Fementel'in bana hediyesi buydu.

Şaşkınlık ve hayranlık arasında bocalıyordum. Hançerin hâlâ kemerimin içinde olup olmadığını kontrol ettim. Su güçlerim sayesinde ona ihtiyaç duymayacaktım ama yine de orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Ve şanslı günümdeydim. İçerisi küçük ve rüzgârı engelleyici bir derinliğe sahipti. Çok ileri gitmemiz bile gerekmemişti. Belki de bugün eskiden şanslıydım ve bir taşla çok kuşum olacaktı.

Atları inerken kalbim hızlandı. Bunun burada, onunla olmamdaki tek amacım olduğunu tekrar tekrar kendime hatırlattım.

"Daren," diye seslendim yanına gidip. Asıl sorun onu atın üzerinden indirmekti. Alan açmak için kendi atımı mağaranın diğer tarafına götürüp dizginleri taşların arasına sıkıştırdım ve üzerine de bulabildiğim ve taşıyabildiğim en ağır taşları yuvarladım.

Geriye döndüğümde yorgun ve bitik haldeydim. Elimin tersiyle alnımı sildim. Onu atın aşağı indirmek sandığımdan çok daha zor olacaktı. Altına bir su kalkanı yapıp üzerine yumuşak bir şekilde

düşmesini sağlayabilirdim ama bu onu sırılsıklam ederdi ve hasta landıysa bu pek yardımcı olmazdı.

Kendimi feda etmeye karar verdim. Kollarını tutup yavaşça çevirdim. Başı aşağı sarkacak kadar döndüğünde nefes nefese kalmıştım. Bu sandığımdan çok daha zor oluyordu. Ki en zor kısmı şimdiydi. Onu aşağı doğru çekecektim ve benim üzerime düşecekti. Bundan ne kadar zararlı çıkacağımı düşünmeden gözlerimi kapattım ve onu kendime doğru çekmeye hazırlandım ama bir anda bir şey oldu.

Yeniden gözlerimi açtığımda atın ayaklarını toplayıp oturduğunu ve neredeyse yer seviyesine çöktüğünü gördüm.

Hâlâ elleri ellerimdeyken Daren'in solgun yüzüne baktım.

"Gördün mü bak, seni önemseyen biri varmış, o kadar da yalnız değilsin." Sesim beni bile rahatsız etmişti. Özellikle yapmak üzere olduğum şeyi düşündüğümde.

Daren'i çekerek mağaranın duvarına kadar yaslamayı başardım. Gözkapaklarını açıp doktorların klasik kontrol hareketini yaptım ama gördüğüm tek şey bembeyaz bir perdeydi. Parmağımı burnuna doğru götürdüm, zor da olsa nefes aldığını duymak beni rahatlatmıştı.

"Daren," diye seslendim matarayı kucağıma çekip. Suyu dudaklarına götürüp içmesi için başını geriye doğru yatırdım. O sırada çıplak boynunu görmüştüm. Kolye onda değildi. Tılsımla gizlenmiş olabilirdi ama kolye üzerinde olsa bu şekilde hastalanmaz ya da büyüden etkilenmezdi.

Dinlenmesi için onu bırakıp ceplerine baktım ama orada da bir şey yoktu. Bu haldeyken böyle kolyeyi aramam doğru değildi belki ama o kolye benimdi ve onu benden çalmıştı. Yaptığım şeyde, her ne kadar öyle hissetmesem de yanlış bir şey yoktu. Ve ben aptal hislerimle değil, mantığımla hareket etmeye kararlıydım.

Atın eyerini ve yiyecekleri taşıdığı bez çantayı bile kontrol etmiş ama hiçbir şey yoktu. Sinirle dişlerimi gıcırdattım. Taşı krallıkta bıraktığına inanmıyordum. Sarayı koruyacak bir güç yoktu. Belki bir

bir matarası vardı ama saray korunaksızdı. O anda kemerinde asılı bir şey gözümü aldı.

Onun matarası.

"Seni zeki şeytan!" diye mırıldadım.

Mataray kemerinden çözüp elime aldığımda hafifliği bile caydırıcıydı ama kapağını açıp avucuma doğru sallayarak döktüğümde parmaklarımın arasında uzun zincirli, mavi taşlı bir kolye düştü.

Su krallığına ait taş.

Anneme ait kolye.

Ve işte onun yanına geliş amacım parmaklarımın arasındaydı. Döndü tamamen savunmasız ve yapayalnız duran lorda baktım. Bilinci kapalıydı ve onun için ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum. Bildiğim tek şey almak için geldiğim şeyi almış olduğumdu. Ve bir an önce buradan gitmezsem bu taşın bende kalmasına razı gelmeyecek olduğuydu.

Gözlerim mağaranın çıkışına ve yeniden baygın bir şekilde yatan lorda döndü.

"O seni itti, Nova!" diye hatırlattım kendime. "Ve iki kez düşünmedi."

Sonra ayağa kalktım ve atıma doğru ilerledim.

8. BÖLÜM

Onun Vârisi ve Diğerleri

İnsan aklının ve kalbinin her zaman iki ayrı düşünceye sahip olduğunu söylerdi babam, büyükbabam ona hiddetle karşı çıkmadan önce. Babam diplomatik bir adamdı, daima politik ve mantıklı kararların arkasında dururdu. Büyükbabam ise aklın ve kalbin ortak paydasının insan ruhunda buluştuğunu savunurdu.

Lordlar, tanrıçalar ya da diğer herkes... Onlar bana akıllı olmamı söylüyordu. Politik olmamı. Gücün peşinden koşmamı. Ama kalbime kulak kesildiğimde, ruhumun duyularını açtığımda, aklımın odalarındaki delilik taştığında ben hiçbirisini dinlemiyordum.

Atın üzerinde dörtnala koşarken vicdanım belki sızlıyordu ama ne aklım ne de kalbim yanılıyordu. Yapmam gereken şeyi yaptığıma tüm benliğimle emindim. Bu ne öfkeydi ne intikam ne gereklilik... Bu sadece doğru olduğuna inandığım şeydi.

Rüzgârlı vadiye geldiğimde aklımda oluşan şeyler yavaş gerçekleşiyordu. İçine girdiğimde şansın benden yana olmasını istemediğim bir döngüdeydim. Muhafızlar gelene kadar dört bir yandan daire çizip durdum.

Kalbimin üzerinde sallanan kolyenin ağırlığı göğsümün ortasına yerleşmişti. Geride bıraktıklarımın ağırlığı gibi. At huysuzlanırcasına hızını kesip tepindi. Dizginlere yapışırken dişlerimi sıktım.

"Bu vadiden izinsiz geçemezsiniz leydi," diye duyurdular. Hava Kralliği'nın muhafızları gümüş zincirli kostümler giyiyorlardı. Kılıçları hazırdı.

Yüzümde kendinden emin bir ifadeyle "Beni Sina'ya götürmeniz gerekiyor," dedim.

"İzinsiz geçiş yapmanız mümkün değil." Şövalyelerin önden olan uzun boylu bir adam daha çok yaklaştı. Gözleri beni incelerken atının üzerinde etrafımda bir tur attı.

"Ben su vârisiyim," diye uyardım onu. "Beni görmek istiyorsun."

Beni ölçüp biçip doğru söyleyip söylemediğime emin olmaya çalışıyorlardı. Pelerinin kapüşonunu indirdim ve krallığımın rengi mavi gözlerimi görebilmeleri için dik dik onlara baktım. Bu gözler sadece iki kişide vardı. Su Lordu'nun ve onun vârisinin imzasıydı.

Onun vârisinin.

Ateş Krallığı'nın kıyafetlerini taşısam da adamlar mesajı almıştı. Muhafız öne çıktı.

"Leydi Nova," diye başıyla selamladı beni.

Hâlâ aynı tantanayı yapıyorlardı ama şu an onu *vârisim* olarak düzeltmeyecektim. Buna zamanım yoktu. Hatta zamanım oldukça kısıtlıydı.

"At sürecek zamanım yok," dedim kararlı bir şekilde. "Büyü kullanmak zorundasınız."

"Atınızdan inmeniz gerekiyor leydim."

Ne yani, hayvanlar bedenleme yapamıyor muydu? Daren'in söylediği gibi cahil görünmemek için sesimi çıkarmadım. Attan inerken hızlı düşünmeye çalışıyordum.

Milda durumdan hoşlanmamış gibi ilk defa sevgi gösterisi yaparak bana doğru sokuldu ve başıyla omzumu okşadı. İçgüdüsel olarak bundan hoşlanmamıştı. Başının ortasını severken iyice yaklaştım. "Onu bul kızım," diye fısıldadım. "Ve beni bekle." Bir kez daha yelelerini okşadığım at ne demek istediğimi anlamış gibi toynaklarını

üzerinde geldiğimiz yola döndü. Muhafızlar neler olduğunu anlayana kadar Milda, Rüzgâr Vadisi sınırlarını aşmıştı. Yüzümde gülümsemeyle onlara doğru döndüm.

Muhafız memnuniyetsiz bakışlarını bana çevirdi. Kolyeyle birlikte doğrudan Hava Krallığı'na bedenleme yapabilirdim ama bir rehine olmak istemiyordum, hava krallığının dostu olmak istiyordum. Artık ben de kartlarımı kendi planlarıma göre açacaktım.

Muhafız resmi bir şekilde kolunu bana uzattı, ona dokundum ve gözlerimi Hava Sarayı'nın önündeki hayran kalınası kraterlerde açtım. Doğrudan içeriye giremeyeceğimi biliyordum. Rüzgârdan korunmak için iyice pelerinime sokuldum.

"Burada bekleyin leydim." Muhafız çelikten zırhı ses çıkarırken hızlı adımlarla saraya doğru ilerlemeye koyulmuştu ama belirli aralıklarla dizilmiş bekçiler gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Onlara sırtımı dönüp dağların üzerinden bulutlarla kaplı o boşluğa baktım.

Burada bile öyle anılarım olmuştu ki ayak bastığım her yer benim için başka bir günlüğü okumak gibiydi. Her krallık için başka bir defter.

Son gelişimde Arın'ın bana verdiği ilk vârislik görevim için buradaydım. İki krallık arasındaki dostluğu sağlamak için. Bağlarımızı derinleştirmek ve nezaketen özür dilemek için. Ama bu dağların yamacında her şeyi değiştiren bir saldırıya uğramıştım.

Geride bıraktığım için boğazımda kocaman bir yumrunun var olduğu Daren tarafından.

Bana zarar vermek istememişti, belki de hiç istememişti ama bana saldırmalarını istemişti ve bana her zaman saldırmıştı. Söz konusu olması gerekenler olduğunda bu diyarda hiç kimse diğerinin gözünün yaşına bakmıyordu.

İlk güvendiğim Sina olmuştu, kendi vârisini korumak için beni öne atan.

İkinci güvendiğim Daren olmuştu, her fırsatta bunu yapmamam gerektiğini haykıran.

Üçüncü güvendiğim Arın olmuştu ve en çok canımı da o yakmıştı.

O gün ben ne ilk görevimi tamamlayabilmiş, krallığımın hak ettiği vâris olabilmiştim ne de doğru olanı yapıp olanları Arın'a unutabilmiştim. O gün ben sadece kendi dünyasından alınıp bilmediği bir diyara kaçırılan ve deli gibi korkan, tuzağa düşürülüp birilerinin canını alan ve şeytana güvenen saf bir insan olmuştum.

Sina'yı kendi halkıyla Arın'ın arasında zor durumda bırakmış, Daren'e olan güvenimi yitirmiş ve Arın'ı hayal kırıklığına uğratmıştım. Başarısız olmuştum ama en çok da kendime zarar vermiştim. İnsanlığımı yitirmiş, dostlarımı tüketmiş ve aptal yerine konmuştum.

Bir daha bunun olmasına izin veremezdim.

"Ne tuhaf," dedi Sina. Sesini duymama rağmen ona dönmek için biraz beklemem gerekti.

Tuhaf. Benim de hissettiğim böyle bir duyguydu. Yapbozun parçaları sürekli yer değiştiriyor ve ben de onlarla birlikte oradan oraya sürükleniyordum.

"Arın da en son geldiğinde tıpkı bu şekilde, tam orada duruyordu." Sesinde kasvetli bir hava vardı. Yavaşça ona döndüm. Yüz ifademi yumuşak tutmaya çalışsam da kaşlarım çatılmıştı.

"Buraya senin için gelmiş ve senin için krallığımın muhafızını öldürüp krallığımı lanetlemişti."

"Krallığın lanetli falan değil," dedim kinayeyle yüzümü buruşturup. Ses tonum istem dışı yükselmişti.

"Köylerde yaptığını duydum." Ellerini ilk defa ondan gördüğüm bir dikkatle ve uyarıcı bir şekilde arkasında kenetledi. Göğsü şişmiş, duruşu dikleşmişti. Dost canlısı değil tıpkı bir lord gibiydi artık.

"İyi." Hafifçe başımı eğdim. Sadakatsizlerle beraber ilerlerken rüzgâr gülünü kullanarak onlara bir su kuyusu bağışlamıştım. Bunun duyulduğunu bilmek işime geliyordu.

"Şimdi ise üzerinde kül ve kor kokusu, üstünde Ateş Krallığı kıyafetleriyle karşımda dikiliyor ve onun durduğu yerde duruyorsun."

Gözleri ufukta dolaşırken bir uyarı veya bir hatırlatıcı gibi bulutlar oluşmaya başladı ve etrafımızı sarmaladı. Gökyüzü artık açık ve berrak değildi. Daren'in benim için verdiği vâris partisinde Sina ile aramız iyi gitmişti sanıyordum ama Arın'ın Amon'a saldırısında açıkça onların yanında durmamıştım, bu da Hava Lordu için yanlış bir izlenim yaratmıştı.

"Bir yerde durmalısın artık su vârisi." Yeniden gri bakışları beni bulduğunda onda da kırık bir anı yakaladım.

Herkes hakkımda böyle düşünüyor olmalıydı. Sürekli taraf değiştiren, oradan oraya giden beceriksiz biri olduğumu. Sadakatsiz bir hayal kırıklığı olduğumu.

"Söz konusu Daren olduğunda herkes bu fikirden nefret ediyor anlaşılan."

"Daren bu diyardaki kötülüğün temsili."

"Daren sizin dostunuz," diye uyardım onu dikkatlice.

"Ve sakın onunla ilgili, bizimle ilgili ahkam kesmeye kalkma Nova." O da uyarıcıydı. "Daren bizim dostumuz ama krallığı ya da kralının yarattıkları değil. Hiçbir zaman da olmayacak."

"Ona bir şans vermeyi denediniz mi?" Bunu gerçekten merak ediyordum. "Belki de kötü olmaktan başka seçeceği yoktur."

"Her zaman seçeneklerin vardır."

Onu daha da gerdiğimi fark edince susmaya karar verdim. En son bu krallıkta zaman geçirdiğimde Sina'nın halkı ateş halkı tarafından yakılıyordu. Bunu Amon'un emriyle yapıyor olsalar da sonuçta yapıyorlardı ve onların açtığı yarayı saracak kişi ben değildim.

"Yardımına ihtiyacım var Sina," dedim daha ılımlı davranıp ona doğru bir adım atarak. "Karşılığında kendi yardımımı da sonuna kadar sana sunuyorum." Bunun riskli bir plan olduğunu biliyordum ama delice bir dâhiyaneliği de vardı. Bu yüzden risk almayı seçecektim.

Sina lordlar arasında en sorumluluk sahibi ve halkı konusunda becerikli olandı. Aslında ben onu alçakgönüllü olarak nitelendirmeyi tercih ediyordum. Hiçbir zaman ona bırakılan krallığın daha da öte-

sine göz dikmemişti. Elindekiyle yetiniyor ve onu korumak için tü
alkı ona tutunuyordu. Bu sayede de Elementral unsurları içinde bul
hazırlu olan belki de tek krallıktı.

"Aklında ne var?" Bana güvenir gibi görünmüyordu. Belki de
sandığımdan daha aptal ya da deli olduğumu düşünüyordu.

"Dursu içeride konuşsak olur mu?" Kaşlarımı kaldırdım. "Alış
maya başlıyorum. Krallığında yasaklı falan değilim, değil mi?"

Sabit duruşu kırılır gibi oldu. Muhafızlara işaret edip
çekilmesini sağladı.

"Yolu biliyorsun," dedi buruk bir tebessümle.

"Biliyorum." Derin bir nefes aldım ve beni bu diyarda ilk ağır
yan krallığa doğru bir adım attım.

Taştan sıralanmış evler, çardaklar, ahırlar... Hepsi ilk geldiğim
gün olduğu gibi sıcak ve samimi görünüyordu. Ve o devasa bina
ların, tepelerin ardında, önümde duran görkemli saray ismimi fısılda
gibi beni içeri çağırıyordu. Bulutların üzerine kadar çıkıyor, onlara
içinde kayboluyor ve hava krallığını diğer her yerden daha ihtişamlı
kılıyordu.

Quartztan yapılan kolonların arasında dolaşıyordum. Ellerim o
parlak taşlara dokundurmak, bir mücevher madeninde dolaşmak gib
hissettiriyordu.

Daha önce Kasır, yani artık sayemde ölü olan ama bunu sonsuza
kadar hak eden Kasır ile oturup toplantı yaptıkları geniş hole döndü
dük. Muhafızlardan biri yanımızda kaldı ama salondan içeriye girdi
ğimizde Sina onun da kapının dışında kalmasını söyledi.

"Dinlenmek ister misin?" diye eski nezaketiyle bana döndü. "Bu
rada hâlâ bir odan var."

Bu beklenmedik sözleri karşısında bir an için mutluluk hissiyle
doldum. Buradan ayrılışım biraz dramatik olmuştu ama artık onların
dilini konuşmayı biliyordum. Zaman kızgınlık ya da kırgınlık zama
nı değildi.

"Teşekkür ederim." İçtenlikle gülümsedim. "Ama kaybedecek çok fazla vaktim yok."

"Kalanda bir şeyler var gibi görünüyorsun." Eliyle masaya oturmamı işaret etti. Tahtı dururken masada benim oturduğum yerin tam karşısına geçti.

"Artık o kadar da yabancı değilim." Pelerini tamamen üzerimden çıkardım. "Gördüğün gibi bunlar kolaylıkla üzerinden çıkarabileceğim bez parçaları yalnızca."

"Elemental'de giydiklerin olduğun kişiyi gösterir," diye düzeltti hafifçe.

"Bu gelenekleri sürdürenin sen olduğunu düşünüyorum ve buna çok saygı duyuyorum." Doğru kelimeleri ararken yutkundum. "Ama diğerleriyle işlerin ne kadar karışık olduğunu biliyorsun. Bunu sana anlatmama gerek yok."

"Senin bilmediğin çok şey olduğuna neredeyse eminim."

"Ben de..." Onu onaylayarak başımı salladım. "Sonay'ı da çağırdın mı? Varisin de burada olmasını istiyorum." Daha doğrusu artık işlerin sadece lordların elinde olmasını istemiyorum.

"Gelemez," dedi.

"Neden?"

"Çünkü yanlış anlamadıysam seninle aynı şeyi istiyoruz ama bunları Sonay'a söylemek için henüz doğru anda değiliz."

Kaşlarımı kaldırıp şüpheyle ona baktım. "Anlamadım."

"Anlamayacak kadar aptal biri olmadın hiç." Ses tonu gülümser gibiydi ama bu uyarıcı bir gülümsemeydi. "Bu döneme denk gelen varisler gelenekleriyle çiğnemeyi seviyor. Sonay da öyle. Yaptığın şeyi takdir ediyordum ama biz yüzyıllardır bu hayatı yaşıyoruz ve bazı şeyleri sizden daha iyi bildiğimize inanmanız gerekiyor."

Bu beklenmedik itirafı karşısında bocalamıştım. Sina'nın, Sonay'ın arkasından çevirdiklerini fark ettiğini düşünmüyordum.

"Kötü bir niyeti yok," diye onu savunmaya geçtim. "Ve bana geleneksel yöntemler yerine yeniliğe açık olmak gerekiyor."

"Sonay'ı kenara bırakırsak." Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Aklında ne var, artık söyleyecek misin?"

"Evran ve Amon'dan bir an önce kurtulmamız gerekiyor." Sandalyeye yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Buraya gelme amacım buydu. Artık dengelerin değişme zamanı gelmişti ve bana da üzerime düşen her şeyi yapacaktım.

Hem de her şeyi.

"Katılıyorum." Sina da ardına yaslandı. "Bunu nasıl yapacağımızı düşünüyorsun?"

"Onları yok edebilecek tek kişi Arın."

Sina etkilenmiş gibi tek kaşını havaya kaldırdı.

"Ama Toprak Krallığı'nın ordusuyla savaşamayız. Ve Evran'a cehennem zebanileriyle."

Şu anda lord olan Daren değil Evran'dı ve bu yüzden Ateş Krallığı da cehennemde yaratılan o canavarlar da onun büyüsünü dinleyecekti. Bunların hepsinden kurtulmamız gerekiyordu. Ve benim tutmam gereken bir sözüm daha vardı artık.

Daren'i güçlerine kavuşturmak.

"Benden bir ordu istiyorsun." Gözlerini kısıp bu defa duyacak birileri varmış gibi masanın üzerinde eğildi.

Gülümsedim.

"İçgüdülerim senin zaten bir ordunun olduğunu söylüyor."

Şimdi gözleri daha farklı parlıyordu.

Sanki, etkilenmiş gibiydi.

"Yapma Sina..." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Dediğim gibi, artık o kadar da yabancı değilim. Hepinizle zaman geçirdim, hepinizin neyi istediğini anlayacak kadar izledim ve dinledim. Sen her zaman en aklı başında olan oldun. Gelecek olanlara da hazırlıklı olacağını düşünüyorum."

Dudaklarını büktü. "Bir ordum var," diye kabul etti. "Oldukça güçlü olan bir ordum."

"Ama karşılığını istiyorsun."

"Ne için halkımı tehlikeye atacağımı bilmek istiyorum."

"Krallığın daima su halkının dostu olacak. Taşını geri alacaksın ve huzur dolu bir diyarda yaşamınızı sürdüreceksiniz."

"Bütün bunlar Arın kendi planlarını gerçekleştirdiğinde de olacak şeyler."

"Bugün, krallığının üzerindeki laneti kaldıracağım ve Elementa'de suyun geldiği ilk krallık seninki olacak. Gerçek suyun. Büyülü ya da yapay olanın değil."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Ordunu vermeyi ve benim tarafımda olmayı kabul ettiğinde gerçekleşmiş bil."

"Senin tarafın..." Yeniden kaşlarını kaldırdı. "Sizin değil. Su krallığının değil."

"Su krallığını kim yönetirse yönetsin söylediklerim geçerli olacak. Çünkü ben Arın'la da bir anlaşma yapacağım." Nefesimi tutarak bekledim. Bana güvenmesi gerekiyordu ama Arın ve benim arasında bir seçim yapması gerektiği açıktı. Hava Krallığı'nın bugüne dek Su krallığının dostu olduğunu biliyordum ama artık ortada krallık diye bir şey kalmamıştı.

"Arın'ı devirmeyi mi düşünüyorsun?" Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Kesin bir dille beni reddetse de olurdu.

"Hayır," dedim çabucak. "Ama ben tüm diyarın huzurunu istiyorum. Aslında huzurdan ziyade buradaki huzursuzluğu ortadan kaldırmak istiyorum. Bunu yapmanın tek çözümü de Arron ve Evren'i ortadan kaldırmak. Ve bir planım var. Şu ana kadar gördüklerime dayanarak söyleyebilirim ki elinizdeki en iyi şey benim planım."

"Ve planını tamamen açık etmiyorsun." Kuşkusu dağılmıyordu ve bu konuda onu suçlayamazdım.

Babamın diplomasisinden öğrendiğim gibi rahat bir ifadeyle ben de ayağa kalktım. "Sana sonuca söylüyorum. Her şey bittiğinde ben ve halkın tamamen güvende olacaksınız. Krallık ve taç sizde olacak. Amon ve Evran yok olacak. Ama diyarı kimin yönetecediği konusunda bir şey söyleyemem. Bunu diğerlerinin cevapları belirleyecek." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Bildiğim kadarıyla diyarın tahtını istemiyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Bunu çabucak söylemesi beni büyük ölçüde rahatlatmıştı. Tahtı isteyen Arın ve varisler vardı. Sonsuz mücadeleden doğrudan tahtta olmak yerine daha çok söz hakkıyla ilgilenecekti ama Ayzer'ı tanıyordum, o doğrudan tahta oturmak isteyecekti. Ben bu konuda hâlâ aradaydım. Bir yanım doğrusunu yapmak istiyorsan bu işi kendin yap diyordu ama daha ağır basan diğer yanım o tahtta sadece bir kişiyi görmek istiyordu.

"O halde teklifimi kabul ediyor musun?"

Gri gözleri beni süzerken o da rahatlamış gibi iç çekti.

"Buraya geldiğin ilk günden ne kadar farklı her şey değil mi?" Ses tonu çatallaşmıştı. Onun da tüm her şeyden ne kadar usandığını kolayca görebiliyordum. Kım usanmazdı ki...

"Belki de bu yüzden buraya geldik," dedim. "Ama burada geçirdiğim güzel günlerimi hiçbir zaman unutmayacağım. Bana ne kadar nazik davrandığını da öyle. Sokakta kalmış o kızı gelip saraya aldığını da. Ben de aynısını senin için yapacağım, bunun için söz veriyorum."

Gülümsedi.

Tıpkı benim gibi o da o günleri anımsamıştı. Üzerinden asırlar geçmiş gibi hissediyordum. Bu krallıkta kendimi hiçbir zaman onlardan biri gibi hissetmemiş olsam da Sına iyi hissetmem için elinden geleni yapmıştı. Kendi varlığını korumak için olsa bile benim için birçok kez elini taşın altına koymuştu. Bunu gerçekten takdir edecektim.

"Herkesin dışladığı, küçük gördüğü deli su vârisi şimdi herkesi hayrete düşürmeye çalışıyor..." İnanamaz gibi başını iki yana salladı. Gözlerimiz bir araya geldiğinde "Keşke sen benim vârisim olsaydın," dedi. Bu sözler beni bozguna uğratmıştı. Bunu herkesten duymayı bekleyebilirdim ama Sina gibi erdemli birinden duymak içimi ısıtmıştı.

"Şimdi zaman dostun olmayı tercih ederim." Gülümsemek uzun zaman sonra ilk defa bu kadar kolaydı.

"Ve her zaman da öyle olacaksın." Yanıma gelip ellerini bana uzattı. Parmaklarımız birleşti. "Ordum hizmetinde, sen kim olursan ol." Tılsımını fısıldadı ve küçük bir hava akımı ikimizin de saçlarını açtırdı. Sol bileğimin iç kısmında üst üste dizili bir bulut dövmesi belirdi.

Yeminler atıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Seni ve krallığını kendi evimi koruyacağım şekilde koruyacağım. Şimdi bana eskiden su kaynağının nerede olduğunu göster lütfen."

Kapıdan çıkmamız için yolu işaret etti. Ellerini çekerken onun da bileğinin iç kısmında bir dalga resmedildiğini gördüm. Bu kazandığımız ilk anlaşmaydı ve kendimle inanılmaz bir gurur duyuyordum.

Saraydan dışarıya çıktık, muhafızlar peşimize takılmadı. Hava Lordu Sina bana yeniden güveniyordu. Ve yeniden bu topraklarda olabildiğim kadar hürce dolaşabiliyordum. Bu tahmin edilemez bir hazdı.

Bizi bulutların üzerindeki bir tepeye götürdü. Burası uçan adalardan oluşuyordu. İlk gördüğümde büyülenmiş hissetmiştim. En üçgende duruyorduk ve buradan hem Hava Sarayı hem de tüm Elemental ayaklarımın altındaydı. Yakından bakınca beyaz bulutların arasında asılı kalmış üç kaya parçası daha gördüm. Hepsi oldukça büyük ve ürkütücü duruyordu ama bu bir şekilde heyecan vericiydi de. Etrafımdaki ağaçlar ve aşağıda dolaşan çiftçiler... Hayvanların nadikleri gibi yaşaması. Hava Krallığı istediğim Elemental'in ön izlemesi gibiydi.

Kurumuş bir nehir yatağına girdik.

"İşte buradan," dedi Sina kederle işaret ederek. "Su burada akar ve saraya, oradan da köylere dağılırdı." Şimdi ise bir toprak yığınından farksız değildi. Çok derin olmasa da oldukça uzundu. Onu takip edince havada duran adanın sonuna ve oradan da birkaç metre aşağıdaki bulutlara tırmanıp bir aşağıdaki adaya ulaşıyordu. Bu şekilde de saraya. Ama Hava Krallığı'nda suyu dağıtan yağmur bulutlarıydı. Bu yüzden bu kadar yukarıdaydık ve bunu fark etmek biraz daha etkilenmemi sağladı.

Nehir yatağının içine girdim. Belimdeki hançeri çıkarıp Sina uzaklaşırken odaklanmaya çalıştım. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Su üzerinde artık kimsenin olmadığı bir hakimiyetim olduğunu fısıldamıştı tanrıçalar ama daha önce bunu hiç yapmamıştım.

Hançerle avucumun içine bir kesik açarken dudaklarımı ısırdım. Kanayan elimi derin bir nefes alarak kurumuş toprağa bastırdım. Gözlerimi kapattım ve tılsımlı sözleri tamamen içgüdüsel olarak fısıldadım. Bunlar öğrendiğim ya da daha önce duyduğum kelimeler değildi. Sadece zihnimden akıp gidiyordu.

Havanın ağırlaşması, etrafın sessizleşmesi ve bulutların bir araya toplanması müziğimin sesini yükseltmeye başladı. Sonra tılsımlarım daha da ağırlaştı. Fısıltılar sese dönüştü, ses şarkılara... Dudaklarımdan dökülen kelimeler kadar sesim de yabancıydı. Ama şarkıyı söyleyen kişinin ben olduğumu biliyordum.

Bu benim ruhumun bestesiydi.

Ve müziksiz sözlerime su bir ezgi gibi eşlik etti. Toprağa bastırdığım elim ıslandığında gözlerimi açmak için erken olduğunu biliyordum. Tüm diyarda yankı yapan sesim büyünün orkestrasının dilindeki ilk hecesiydi.

Su ayaklandı.

Ve yeniden Elemental'e ilk adımını Hava Krallığı'nda attı.

Nihayet gözlerimi aralayıp yavaş yavaş yükselen suyu izledim. Temiz ve berraktı. Kendine özgü sihirli bir kokusu yoktu. Bu tamamen doğaldı.

Nehirden çıkıp Sina'nın yanına döndüğümde bakışlarını yükselen sulardan alamıyordu. Onu ilk kez böyle dikkatli ve bir şeye hayranlıkla bakarken görüyordum. Gözlerinde ritmik bir keder ve mutluk umut parıltıları çağlamıştı. Biraz önce o anlaşmayı yaptıysa bile bana şu an inanmaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Lordum..." Gülümseyerek teşekkürünü kabul ettim ve onun gibi akıp diğer bulutlarla buluşan suyu izlemeye koyuldum. İçimdeki o küçük yıldız ışığı biraz daha büyümüştü. Su yükselirken doğanın aldığı bir renk daha almıştı. Hasta diyar, yaralarını sarmaya başlamıştı. Burası sihirli bir diyardı ama saf bir şekilde oluklardan akan bu su, tüm bu sihirli yaratıkları bile heyecanlandıran tek şeydi. Bu bana dünyanın aslında ne kadar kıymetli olduğunu ve onu ne kadar hor kullandığımızı bir kez daha hatırlattı. Sihre ihtiyacımız yoktu, var olanı korumaya ihtiyacımız vardı.

Sarayın önüne döndüğümüzde Sina ile ikimiz de sessizdik ama etrafta suyun yarattığı bir coşku hakimdi. Herkes oradan oraya koşturuyor, muhafızlar haberi vermek için lordlarını arıyordu.

Kasır'ın yerine gelen baş muhafız onu hararetle selamladığında Sina gülümseyerek "Biliyorum Ayzan," dedi. "Bunun için su vârisine minnettarız. Şerefine bir organizasyon düzenleyelim."

Hızla ona döndüm.

"Çok incesin ama buna hiç gerek yok."

"Delirme Nova." Yeniden gülümsedi. "Buna gerek var. Yıllardır buna hasretiz biz. Ne demek olduğunu tahmin bile edemezsin." Belki ederdim belki edemezdim ama şu anda böyle bir şeye zamanım yoktu.

"Kutlamaları sonraya erteleyelim," diye ısrar ettim. "Daha görmem gereken başkaları var."

Ve en çok gerilmeme neden olana doğru yola çıkmam gerekiyordu. Kafamdaki tüm yığınlar birbirinin üzerine binmişti.

"Sahi," dedi bir anda bana dönüp. "Senin Rüzgârlı Vadi'de ne işin vardı? Orası çok tehlikeli bir yerdir." Bunu söylemesi kafamdaki yığınların üzerine bir tanesini daha itmişti.

"Ne kadar tehlikeli?" diye yutkundum. Daren'i bilinçsiz bir şekilde orada bıraktığımı hatırlamayı pek istemiyordum ama kararımdan pişman değildim. Sadece başına bir şey gelmesini istemiyordum ama gelirse de bunun suçluluğunu yaşamayacaktım. Tıpkı onun yaşamadığı gibi. Hem... Bir şeye güveniyordum. Ve tüm kalbimle ona tutunuyordum.

"Yağmacılar orayı ele geçirdi," diye kaşlarını kaldırdı. "Vadinin ötesine gidip de canlı geri dönen pek kimse olmaz. Krallık topraklarından çıkmak güvenli değildir."

İçime dolan ağırlığı görmezden gelmeye çalıştım. O, Daren'di. Başının çaresine bakardı. Cehennem lordunun korkacak bir şeyi olmaması gerekiyordu.

"Ve orası yaratıkların bölgesi," diye devam etti Sina iç sesimi susturmak ister gibi. "Elemental'in sadece saraylarını gördün. Burası büyülü bir diyar ve Amon'dan sonra her türlü bela artık topraklarımızın sınırında dolaşıyor."

"Sahi Amon nerede?" Konuyu dağıtmak için başka bir şeyi aydınlığa kavuşturmak istedim.

"Bilmiyorum, o günden sonra ondan hiç haber almadım."

Başımla onayladım. Zaten Sina ve Amon'un haberleşmesini beklemiyordum. İkisi birbirinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Aralarında daimi bir husumet vardı. Ama ben bir şekilde, uygun zamanı bulduğumda Ayzer ile görüşmeliydim.

"Nova," diye seslendi. Sonay eteklerini havaya kaldırıp bana doğru koşarken göz ucuyla Sina'ya baktım. Onun meşgul olduğunu söylemişti ama neyle olduğunu bilmiyordum. Ben de tam onu görmek için Sina'yı zorlamayı düşünüyordum. Beni bu zahmetten kurtarması bu kızın hanesine bir puan daha eklememe neden oldu.

"Sonay," diye başımla selamladım. Tam karşımda durdu. Sarı saçlarını omzundan geriye itti. Hem şaşkın hem korkmuş görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Aslında onunla da konuşacak epey şey birikmişti.

"Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyordum," dedi. "Sana kim haber verdi?" Sesindeki endişeye bakılırsa yolunda olmayan bir şeyler vardı. Omzunun üzerinden Sina'ya dönüp baktı ama gözleri net bir şekilde gizlediği bir şeyleri ortaya koyuyordu.

Sonay...

Pelerinin şapkasını indirdim.

"Buraya kendim geldim," dedim Sina yanımıza gelmeden önce. "Hiçbir şeyden haberim yok, ne oldu?"

"Anana," diye fısıldadı. "O burada. Ve günlerdir seni sayıklıyor."

Kaşlarımı çatarak donup kaldım. Onun Arın'ın yanında olduğunu sanıyordum. İlmek'ten çıktığından beri ondan haber almamıştım. Ama doğruca koşup ona gitmiştir diye düşünmüştüm.

"Burada ne işi var?" Gözlerim ikisi arasında gidip geldi.

"Bana bakma hiç," dedi Sina bundan memnun olmadığını ima ederek. "Benim de hiçbir fikrim yok." Sonay'a olan bakışları kesinlikle rahatsızdı.

Birisi eteklerimden çekiştirene kadar neler olduğunu anlamaya çalışıyordum ama dönüp baktığımda donakalmıştım.

"Vârisim," dedi bir kadın. "Lütfen bunları kabul edin. Sizin verdiğinizle kıyaslanamaz ama elimizde olan bunlar." Bir elma sepetini orta yaşlı bir kadın pelerinimin ucuna bıraktı.

"Buna hiç gerek yok," derken Sina yanıma eğilip "Kabul et," diye fısıldadı. "Etmemen ayıp olur ve onları incitir."

Şaşkın bakışlarım ona döndü. Kadına yeniden baktığımda daha dolu ve mutlulukla parlayan gözlerle hediyesini kabul etmemi beklediğini gördüm. Eğilip önce ona elimi uzattım. Bana sanki üç tane başım daha çıkmış gibi baktı.

"Lütfen önce ayağa kalkın," dedim yeniden elimi boşlukta sallayarak. "Benim önümde eğilmenize hiç gerek yok." Kendimi neden utanmış hissediyordum ama böyle bir saygı ve minnet görmek benim de gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Aslında hiçbir şey yapmamıştım, onlara ait olanı, doğanın onlara sunduğunu onlara iade etmiştim ama gözlerimin içine bakıp ağlayarak teşekkür ediyorlardı.

Dünya sandığımdan daha kötü bir yerdi.

Elma sepetini ellerimin arasına aldım.

"Teşekkür ederim."

"Vârisim..." dedi üç kadın aynı anda ve ışıltılı gözlerle geriye doğru yürüyüp çekildiler. Aynısını arkasından başkaları da yaptı ve son olarak muhafızlar saygılarını bildirdi. Sina ve Sonay bu gibi durumlara alışkın şekilde hemen arkamda, iki yanımda durup dik bir şekilde gelen minneti takdir ediyorlardı. Oysa ki Sonay neler olduğunu bile bilmiyordu. Demek ki gerçek vârisler ne yapması gerektiğini öğreniyordu.

Lordları onlara öğretiyordu.

Ama sen buna fırsat vermedin Nova...

Her şey bittiğinde yeniden Sonay'a döndüm. Kendimi garip, yorgun ama mutlu hissediyordum.

"Ariana ile ilgili durum ne?" diye sordum. "Ne zaman buraya geldi?"

"İlmekten çıkar çıkmaz," diye asıl sorumun cevabını vermiş oldu Sonay. "Arın onu kabul etmemiş."

Onu kabul etmemiş.

Bunun ne anlama geldiğini sorgulamak istemiyordum. Zihnimde duygusal boşluklara da karmaşalara da yer yoktu. Ama Ariana'nın hâlâ kırılgınlığını tahmin edebiliyordum.

"O halde neden vârisi olduğu Ateş Krallığı'na gitmeyip buraya gelmiş?" Şüpheci tarafım çoktan şaha kalkmıştı bile. Ariana'yı bilmesem onun Daren'le bir zoru olduğunu düşünecektim ama benden ses isteği bile onun yanında olmamı olmuştu. Şimdi derdi neydi ki...

"Gelebilecek durumda değildi." Sonay'ın üzerinde ciddi bir panik hakimdi. "Onun yanına gidelim. Kendisi açıklayacak."

Kararsızlıkla karşılarında dikilmeye devam ettim. Her geçen saniye zaman kaybediyordum ve bu şu an ihtiyacım olan son şeydi. Bir an önce gidip Arın'la konuşmam gerekiyordu. Asıl planım her zaman Arın'dı ama işim sadece onunla konuşmakla bitmeyecekti.

Derin bir nefes aldım.

Lider olmak böyle bir yük bindiriyordu demek ki insanların üzerine. Zor kararlar vermekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. Keşke Ayzer yanımda olup bana yardım etseydi, en azından ne yapmam gerektiğini söylemesine bile razıydım.

Ve Ayzer...

Kim bilir o nerede ve ne haldeydi?.. Ona korkunç bir görev vermiş ve krallığın en acımasız lorduyla birlikte kalmaya zorlamıştım. Düşündüğümde Ayzer'in de en az bizim kadar yalnız olduğunu biliyordum. Onun yalnızlığı daha zordu. Kimseye belli etmemesi gereken bir oyun oynuyordu.

"Peki âlâ," dedim nefesimi vererek. "Gidip Ariana'yı görelim hadi."

Sonay rahatlamış bir şekilde omuzlarını indirdi. Sina hâlâ durumdan rahatsızdı ama bizi kendi halimize bıraktı. Su akışını takip etmek üzere gideceğini söyleyip muhafızlarla birlikte uzaklaştı.

"Ve Nova," diye seslendi arkamdan. Bana gururla ve hayranlıkla bakıyor oluşu Sonay'ın gözünden kaçmamıştı. "O partiyi bir gün vereceğim. Bunu benden alma, senin için veremediğim bir gece

daha olmasını istemiyorum. Bunu en çok hak eden sendin." Gözlerini bulutlara çevirdi. Yağmurlarını toplamış ait olduğu topraklara vermek üzere bir araya gelmişlerdi sanki. "Her zaman en çok hak eden sensin," diye mırıldandıktan sonra Sina bir şey hatırlamış gibi dönüp gitti.

Çatık kaşlarıyla bana bakan Sonay'a döndüm.

"Kendi lordun dışındaki herkes senden memnun görünüyor." Dudakları dümdüz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sanırım hiç kimse kendi lordu ve varisinden memnun değil. Şuna bak, hepimiz köşe kapmaca oynuyoruz."

"Değil mi?" diye kıkırdadı.

Sarayın içine girdiğimizde ona eşlik eden cinler birkaç metre geride kaldı. O an aklımda Lala belirdi ama bunu sonraya ertelemek zorunda kaldım. Merdivenleri çıkarken "Arın'ı ziyaret etmişsin," diye laf attım Sonay'a. Bununla doğrudan bir derdim yoktu, onun taraflarını seçmesi gerektiğini söyleyen bendim ve o da açıkça bu durum olduğunda Arın'ın yanında olacağını dile getirmişti.

Ama bunu bildiğimi bilmesini istiyordum.

"Ve beni olağanüstü bir asaletle geri çevirdi." Gözlerini devirirken hâlâ gülüyordu. Bu kızın bu neşesini ve vurdumduymazlığını seviyordum aslında.

"Arın geleneksel biri," dedim. "Kendi krallığına sadık olmanı bekler."

Ne ima ettiğimi anlamış gibi "Ben zaten krallığıma sadığım," dedi kolumu tutarak. "Sina'ya da öyle. Ve ona değer veriyorum. Sadece daha fazla oyunun içinde olmalıyız diye uğraşıyorum."

"Belki de yeterince uğraşmıyorsun." Kaşlarımı kaldırdım. "Uğraşsan Sina'nın çabalarını ve başarılarını da görürdün." Onun sırlarını ifşa edecek değildim ama bu kadarını söyleyerek ikisine de yardım edebilirdim. Keşke birileri bana ve Arın'a da yardım etseydi

-Şey de öyle," dedi yeniden merdivenleri çıkıp. "Yani daha çok ilgilenirsen Arın'ın yaptıklarını görebilirsin."

"Ah, Sonay..." diye mırıldandım bir odanın kapısına vardığımızda. "Arın'ı diğer lordlarla karıştırma sakın." Yeniden gülümsedim. "Beri de diğer vârislerle."

Sonay başını iki yana sallayıp kapıyı açtı.

Burası eskiden benim kaldığım odaya benziyordu. Geniş, ferah ve oldukça şıktı. Ama kesinlikle benim odam daha güzeldi. Burası sıradan bir saray odasıydı. Benimki ise özel konuk odasıydı.

Neden kendimi onunla kıyaslıyordum ki?..

Delirdin yine Nova...

Sonay kapıyı açık tutunca içeriye ilk adımı atan ben oldum. Beyaz tüllerin altında kızıl saçlarını gördüğümde istemsizce yine İlmen'deki o halini hatırlıyordum.

Çakma su vârisi.

"Arıana..." diye seslendim iç sesimle bir kavgaya tutuşmadan önce. Mantıklı yanıma bu sıralar çok ihtiyacım vardı. Duygusal özellikle de bebeklik krizlerinin altına girdiğim bir şelaleye ihtiyacım yoktu.

"Nova!" dedi yataktan doğrularak. Gözlerim birden açıldı. Onu son gördüğüm halinden eser yoktu. Avurtları birkaç gün içinde çökmüş, gözaltları mosmor olmuştu. Şimdiden çok zayıflamıştı, bu nasıl mümkün oluyordu?

"Onun neyi var?" diye omzumun üzerinden dönüp fısıldadım Sonay'a. Yüzü ifadesizleşmişti. Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Bana bir şey söylemiyor," derken huysuzdu. "Günlerdir seni sayıklayıp duruyor."

Neler olduğunu anlamak için ona doğru yavaşça ilerledim. Odanın içinde ağır bir koku vardı.

Sönmüş bir ateş gibi.

"Merhaba," dedim korkunç göründüğünü en azından yüzünde belli etmemeye çalışarak. "Beni istemişsin."

Huzur arıyor gibi bileğimden yakaladı ve inleyerek yeniden yastığa düştü başı. Bileğime kızgın demir basılmış gibi bir sıcaklık hissettim. Daha çok yanına yaklaşıp başından tuttum.

"Ateşi var!" diye seslendim Sonay'a ama bu sözcük az gelirdi. Lavların içinde kalmış gibi yanıyordu.

"Hekimler bir şey yapamıyor," diye açıkladı hava vârisi. Onun için endişelendiğini görebiliyordum. Sonay'ın da hava krallığındaki herkes gibi naif bir ruhu vardı. Burnu çok sık göstermese de.

"Onlar bana bir şey yapamaz." Ariana yeniden öksürdü. Gücünü toplamaya çalışıyordu ama kolunu kımıldatamıyordu. Başından tutup yavaşça kaldırdım, Sonay dik durabilmesi için arkasına yastıklarla destek yaptı.

"Sadece sen..." dedi buğulu sesi. "Beni iyi dinlemelisin Nova."

"Seni daha iyi bir hekime götürmeliyiz."

"En iyileri baktı," diye yeniden araya girdi Sonay.

"Şamanlar öngörülerle doğar." İkimiz de Ariana'nın zayıf sesine döndük. "Alevler bize fısıldar. Ama suyun hafızası vardır."

Kaşlarımı çatıp nefesimi tuttum. İçimden ona yardım etmek geliyordu ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Birkaç tılsım fısıldayarak en azından vücudunun soğumasını sağlamaya çalıştım.

"Teşekkürler." Gülümsediğinde yaptığım şeyin işe yaradığını anlamış oldum.

"Önemli değil," dedim. "Bana ne yapmam gerektiğini söylersen daha çok yardım edebilirim."

"Benim değil, Elemental'in sana ihtiyacı var." Sesi gerilim ve korku doluydu. Bana değil, tavana bakıyor ve gözbebekleri gitgide büyüyordu. Kendi içinde yaşadığı bir dehşet senaryosunu resmettiği ortadaydı.

"Onun vârisi," diye fısıldadı. "Onun vârisi olmak zorundasın. Arın'ın yanında kalmak zorundasın."

Ben de artık gergindim. Sonay'la birbirimize baktık ama onun yüzü de benimki kadar şaşkınlık doluydu.

"Bir kötülük yaklaşıyor," dedi. "Bugüne kadar görülmemiş bir kötülük. Onu yok edebilecek tek şey, o ateşi söndürebilecek tek şey Annla sensin."

Kızla boyanmış bakışları hızla bana döndü.

"Elementai yeniden yaratılıyor, tanrıçalar huzursuz. Hava, ateş, toprak ve su huzursuz. Doğa huzursuz. Hayvanlar korkuyor. Bir tehlikenin yaklaştığını gökyüzü de biliyor."

Sonra bir patlama sesi geldi. Hepimizi yerimizden suçlayacak kadar büyük ve sarsıcı.

Anana baygın bir şekilde yere düşerken "Onun vârisi," diye son çırpınışıyla bağırdı. "Onun vârisinin peşindeler. Onu öldürecekler."

Dengede durmaya çalıştıysam da yeniden başı düştü.

"Nova!" diye seslendi Sonay.

Yer yerinden oynarcasına bir sarsıntı devam ediyordu. Büyük bir depremin ortasında kalmıştık. Buna neyin ya da kimin sebep olduğunu anlamak zor değildi.

Kapı açıldı.

Sirenler çaldı.

Bulutlar gürültülü bir şekilde dağıldı.

"Vârisleri koruyun!" diye bağırdı Hava Lordu Sina. Gözlerimiz aynı anda ona ve odaya doluşan muhafızlara döndü. Üçümüzün yanına gelip ikimizin arasına dizildiler. Kapının önündeki hengamenin sarsıntının etkisi olduğunu düşündüm.

"Neler oluyor?" diye Sonay öne çıktı. Sina avuçlarını iki yönlü açtı, göğe doğru bulutları etkisi altına alıyordu. Gökyüzünde asılı olan saray öyle bir sallanıyordu ki ipi kopmuş bir uçurtma gibi hissediliyordu.

"Amon ve Evran," dedi. "Amon son anlaşmamızı da yıktı, taşları bulanıp sınırlarımızı aştı."

"Köyler," diye fısıldadı Sonay öfkeli bir korkuyla. "Köyler ge-mek zorundayız."

"Ordu köyü koruyacak, biz sarayı korumak zorundayız."

Hava Krallığı'nın etrafındaki bahardan eser kalmamıştı. Gökyü-zü tamamen griye ve bulutlara teslim olmuştu. Sina hem krallığın düşmemesini sağlamaya çalışıyor hem de gelen saldırıyı ekarte edip sarayı gizlemeye çalışıyordu. Sonay ona katıldığında zorlu adım-larla pencereye doğru ilerledim. Bunu kendi gözlerimle görmek iste-dim. Rüzgâr öyle şiddetlenmişti ki devasa bir girdap sarayın etrafını sarmış ona doğru gelmek isteyen Toprak Muhafızları'nı engelliyor-du. Sonra onu gördüm, hepsinin arkasından Amon'un yürüdüğü. Bütün taşları üzerinde taşıyordu, dokunulmazdı. Hava Lordu'nun tüm ça-basına rağmen avuçlarını toprağa bastırdı, yerden yükselen iki sütun toprağı yararak zemin üzerinde kayıp canlara vurduğunda eğilmek için sadece bir saniyem vardı.

"Bana verin," diye gürledi Amon. "Onun vârisini istiyorum."

Başka bir deprem daha vuku buldu.

Geriye kalan, Elemental'in son huzurlu kalesi, Hava Krallığı da geçirildi.

9. BÖLÜM

Demirden Taçlar ya da Prangalar

Göğsümün üzerindeki taş birdenbire ağırlık yaptı. Sanki onu kullanmam için can çekişiyordu. Taş dışarıda ortalığı inleten lordu tanıyordu, onun bize yaptıklarını biliyordu. İçimde büyük bir enerji yükselmeye başladı. İlmek'te kısılı kaldığım, Arın'ın kısılı kaldığı, halkımızın suyun içinde uykuya yatırıldığı, yok edilen krallığımız... Her şey tane tane düştü zihnime, kafamın içinde bir su birikintisi gibi bir araya gelip öfkemi içine çekti.

Sarsılan krallığa baktım. Tuttuğum yatağın ahşap sütunu avucumun içinde kayıyordu. Sonay ürkerek etrafına sıralanan ama ayakta durmaya zorlanan muhafızlara bakıyordu.

Sina kapının hemen önündeydi. İlk darbeyi o alacak ya da ilk darbeyi o vuracaktı. Üç tane taşı olan gözü dönmüş bir Toprak Lorduna karşı hiç şansı yoktu.

Ariana'nın bilinçsiz bir şekilde yastığa düğen başı bir peri kızı tarafından korunmaya çalışıyordu.

"Beni istiyor," diye fısıldadım dişlerimin arasından. "Beni istiyor. Arın'dan intikam almak istiyor."

"Buradan hiç kimseyi alamayacak," diye hırladı Sina arkasını dönmeden. Omuzları dikleşmiş, bacakları kasılmıştı. Elleri iki yanında ha-

valandı. Sarayı yerinde tutması mümkün değildi ama yapabildiği tek şeyi yaptı. Bir fırtına bulutunu sarayın üzerine konumlandırdı.

Bundan artık sıkılmıştım. Amon'un istediği gibi her yere yıkım getirmesinden. Herkesi parmağında oynatmasından. Herkese barbarlık yapmasından. Herkesin hayatını başına yıkmasından.

Muhafızların ortasından geçerek Sina'nın yanına gittim. Adamın elinde çok büyük bir koz vardı. Tek bakışıyla koca krallığı bile yerinden oynatabiliyordu. Ayaklarının üzerinde duramazken hava krallığının onlarla savaşıp bir de kazanmasını beklemek aptallık olurdu.

"Bu krallığın düşüşünü izlemeyeceğim." Sina'nın önüne geçtim. Gri bakışları beni bulduğunda kaşları çatılmıştı. Kendi içinde büyük bir çelişkinin ortasındaydı. Beni ona verip krallığını kurtarabileceğinin o da farkındaydı.

"Yıllardır ona boyun eğiyoruz Nova," diye sendeledi. "Bir kez daha olmayacak. Ne pahasına olursa olsun."

"Yıllardır bu sayede halkını korudun." Sağduyuma tutunmaya çalışıyordum. Amon'un su halkına olan nefretini bir de onlardan çıkarmasına izin vermeyecektim. Su ve Ateş halkına yapılanları bu krallığa da yapmasına izin veremezdim.

Hava Lordu beni duymazdan geldi. Haklı olduğumu biliyordu ama onun da canına tak etmişti. Sina bu diyarda en çok bedel ödeyenlerden biriydi.

"Bir yere tutunun," diye mırıldandı. Gözlerinde daha önce görmediğim bir öfke ve hırs vardı. Gökyüzünün üzerindeki bir adanın üstünde konumlanmış saray çatırdıyordu ama lordu onu almalarına izin vermiyordu. Odanın içindeki herkes dediğini yaptı. Hava Lordu pencerenin önüne geçti. Amon ile bakışlarının kesiştiğini görmesem de hayal edebiliyordum. Sina sadece durdu ama rüzgâr hiddetlendi. Kırık pencerelerin parçaları zeminde titremeye başladı. Bu defa depremden değil, rüzgârdan dolayı. Cam parçaları teker teker yükselmeye başladı. Boşlukta birer bıçak gibi döndü. Hava Lordu ellerini yavaşça

taldırdı tüm parçalar üzerimizden uçuşarak Amon'a doğru birer ok gibi fırladı. Dışarıdan gelen çığlıklar hedeflerini bulduğunu gösteriyordu ama Amon'un bu darbeyle yıkılmayacağının farkındaydık.

"Lordum," diye içeriye girdi bir muhafız. Sina ona doğru dönmedi ama asker konuşmasına, Sonay'a bakarak devam etti. "Vârisim, Ateş Lordu Evran. Köye saldırıyor."

Sina aniden döndüğünde rüzgâr da onunla birlikte hareket etti. Nefesimi tutmak zorunda kaldım.

"Bu krallık düşmeyecek," dedi Hava Lordu. "Büyük Yıkım'da düşmedi, şimdi de düşmeyecek."

"Sen git," diye fısıldadı Sonay. "Sarayı ben korurum."

Hava Lordu ve Hava vârisi bir anlığına birbirine baktı.

"Korurum," dedi Sonay. "İçeriye girmelerine izin vermem. Halkımızı kurtar."

"Yardım ederim ona," diye güvence verdim. Onun ne kadar büyük bir çıkmaza girdiğini görmek işten değildi.

"Dışarı çıkmayın," dedi sonunda. "Sarayda olduğunuz sürece içeriye giremez. İçeridekilere bir şey yapamaz. Ben yaşadığım sürece bu saray yıkılmayacak."

Sonay onu başıyla onaylarken ben bambaşka bir şey fark ettim ve buruk bir şekilde bedenleyen Hava Lordu'nun ardından bir süre daha boşluğa bakmaya devam ettim.

Yaşadığım sürece bu saray yıkılmayacak.

Onlar sadece bu sarayların lordları değildi. Onlar bu saraylara bağlıydı. Arın yok olduğu zaman Su Krallığı yok olmuştu. Arın bu yüzden ilk önce Toprak Sarayı'na saldırmıştı. Saraydan geriye yıkıntılar kalmış olsa da krallık yok olmamıştı çünkü Amon taşları taşıyordu ve yok edilemezdi. Daren bu yüzden ne olursa olsun saray benim diyordu.

"Sen sarayı koru," diye mırıldandım. "Ben dışarıya çıkıyorum." Başım döner gibi olmuştu. Amon'un yeni hedefi, yeni Arın'ı Hava

Krallığı olmuştu. Burayı seçmesinin özel bir nedeni vardı. Günlerdir Ateş Krallığı'ndaydım ve oradan çıktıktan sonra günlerce yolda ilerlemiştim. Yani günlerdir dışarıdaydım. Bana saldırabileceği daha savunmasız olduğum birçok an vardı ama bugünü ve burayı seçmişti. Hava Krallığı'nı yok etmek istiyordu ve herkesin benim yüzümden olduğunu düşünmesini istiyordu.

"Onda taşlar var Nova!" diye bağırdı Sonay muhafızların arasından güç bela çıkarken. "Onunla savaşamazsın." Kocaman gözleri yaşadığı korkuyla daha da irileşmişti. Onunla kimin savaşabileceğini benim kadar o da biliyordu ama bunun için zamanım yoktu.

"Bende de var." Sertçe yutkundum. Gözlerim fırtına bulutlarıyla yerle yeksan olmuş toprak yağmalarına kaydı.

Gözleri irileşti. Bunun her şeyi değiştireceğini ikimiz de biliyorduk.

"Kullanmazsın," dedi. Onlar konusunda benden daha bilgili olduğunu tahmin ediyordum. "Taşlar çok güçlüdür. Onu taşıyamazsın. Çok yenisin. Senden taşı alır." Söylediklerini tartarken Daren'in de benzer cümleler kurduğunu hatırlıyordum. Taşların ağırlığı vardı, onları kullanmak dipsiz bir çukura girmeye ve oradan sağ çıkmaya benziyordu.

Bu düşünce durduğum yerde irkilmeme neden oldu.

Ayağımızın altındaki zemin bir sarsıntı daha yaşadı. Ben buradan çıkmazsam Amon sarayı başlarına yıkacaktı.

"Birini gönder," diye fısıldadım Sonay'a. "Onu buraya getir. Arın'ı getir!" Sonra yeniden dışarıya döndüm. "Sina'ya bir söz verdim. Krallığını koruyacağım. Ne pahasına olursa olsun." Daha mührü bile kurumamış bir imzayı ilk tökezlemede bozmayacaktım. Buraya Amon'un karşısına dikilmek için bir ordu bulmaya gelmiştim ama Toprak Lordu benimle yüzleşmek istiyorsa bu şansı reddetmeyecektim.

Arkamda duran kapının tokmağını çevirdim.

"Yapma!" diye seslendi ama kapıyı üzerimden kapattım ve hızlı bir zikir fısıldayarak onu mühürledim. Kalbim çok hızlı atıyordu.

Sina içerideki odayı koruduğu için dışarıdaki yıkım onuna ulaşmamıştı ama şimdi, sarayın içinde ilerlemeye çalışırken çıplak gözlerimle yıkımı görebiliyordum. Her şeyin bu kadar kısa sürede olması kan dondurucuydu. Arın'ın onun krallığına yaptığını Amon Sina'nın krallığına yapıyor ve tereddüt etmiyordu.

Arın en azından yedi gün önce onları uyarmıştı, hem de hiç hak etmemelerine rağmen. İşte kötülük arasındaki ince çizgi burada duruyordu.

Kolonlar yıkılmış, cinlerin üzerinden kıyım gibi geçmişti. Merdivenlerin o büyüleyici tırabzanları yarısından kopmuş. Duvarlar hendeye dönmüş.

Sadece ben burada olduğum için.

Artık bir kapısı olmayan sarayın ana girişinden çıktığımda Amon'u gördüm ama onun beni görmesi için biraz daha zamanı vardı. Parmaklarım boynumdaki kolyeye gitti. Onu hissetmeye çalışıyordum ama boynumdaki soğuk bir ağırlıktan farksızdı.

Sana ihtiyacım var, Arın. Bunu tek başıma yapamam.

Kurumuş boğazımı ıslatmak için yutkundum. Nefes alışverişimi düzenlemeye çalışıyordum. Karşısına çıkmak için ilk adımımı attım. Sina'nın bulutları etrafı neredeyse karartmıştı.

Onunla kasvetli bir griliğin altında buluştuk.

Tek başına olduğunu görmek beni şaşırtmamıştı. Artık gözü dönmüş bir hırsla hareket ettiğini biliyordum. Arın'ın bile sınırları olduğunu düşünürdüm ama Amon'un üzerindeki taşlarla sınırları yoktu.

"Su varisi..." diye fısıldadı nihayet beni gördüğünde. Uzun saçları tamamen açık omzundan aşağı sallanıyordu. Üzerinde kahverengi uzun bir ceket ve ona uyumlu bir pantolonla çizmeleri vardı. Bugün üzerinde pelerini yoktu ama beni çıldırtmak istermiş gibi hak etmediği o tacı başının üzerine konumlandırmıştı.

"Amon..." dedim onun taklidini yaparken. "Küçük bir insan kız için bu kadar tantanaya gerek var mıydı?" Açıklığa doğru çıkarken kolye içeriye geri dönmemem için bana baskı yapıyordu. Boynumdan çıkıp ona saldırmak için kendi anını kolluyormuş gibi.

Uçurumun kıyısında duruyordu. Orada durmak onu rahatsız ediyor olmalıydı. Kayalıkların üzerindeydi ve topraktan güç alan birisi için Hava Krallığı aslında muazzam bir yapı taşıydı.

"O insan kızın başımıza açtıklarını düşününce," dedi kaşlarını alnında kaldırarak. Yüzündeki kırışıklıklar mimikleriyle kendini belli etse de cildi porselen gibi ışıl ışıldı. "Daren'in seni nereye sakladığını merak ediyordum." Genişçe gülümsedi. "Bu diyarın kordlarını etkilemek konusunda üzerine yok değil mi?"

"Saklanmıyordum." Rahat bir tavır sergilemek için ağırlığını bir bacağıma verdim. "Ama günlerdir senin fare gibi hangi delikte saklandığını merak ediyordum." Onun gibi gülümsedim. "Sonuçta artık sen de evsizsin."

"Elemental benim evimdir."

"Ah, seni incittim mi?" Dudaklarımı büzüp "Kendini bilmezin tekinin gelip evini yerle bir ettikten sonra seni dışarıya atması nasıl bir duyguymuş?"

Ne dediğimi hemen anlamıştı. "Dünya senin evin değildi," dedi. "Alfinler Elemental'e aittir."

"Buna siz karar veremezsiniz!" Bu artık canımı sıkan son şey olmuştu. Nasıl oluyor de her şeyi çok iyi bildiklerini düşünüyorlardı. Hayat onların planlamasından ibaret değildi.

Çakma tanrılar.

"Bir gün dünya da benim önümde diz çökecek. O zaman her şeye ben karar vereceğim."

"Aynen," dedim başımı sallayarak. "Ben de Plüton'a göz koydum. Arada bir gezegenlikten atıyorlar falan, hoşuma gidiyor. Uzaylıları önümde diz çöktüreceğim. Manyaklık bedava ne de olsa."

Gözlerini kısarak sözlerim arasında mantıklı bir şey bulmaya çalışıyor gibi bana baktı. Eh, ona iyi şanslar.

"Sevgili Nova," dedi saçlarını zarafetle arkaya doğru yavaşça savurarak. "Sende bana ait olan bir şey var. Onu bana ver ki ölümün acısız olsun."

"Ah, tabii ki Amoncuğum," dedim bir adım ileri çıkarak. "Aşk olsun, ben de bir şey istiyorsun sanmıştım. Al tabii." Kolyeyi boynumdan çıkarıp avucumda ona doğru uzattım.

Kahkaha atmaya başladığında ben de ona eşlik ettim. Şu an ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Zaman kazanmaya çalışıyordum. Ann bir an önce buraya gelmezse ne halt edeceğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey bu manyak psikopat bendeki taşı da alırsa onu Ann bile durduramazdı.

"Hava Krallığı'na suyu bununla mı getirdin?"

"Yaptıklarım yapacaklarımın teminatıdır efendim." Dizlerimi kırıp yapay bir şekilde onu selamladım.

"Onu bana ver."

"Al da görelim."

Sözlerim bitmeden ayağımın altındaki toprak hareket edince hızla geriye doğru atıldım. Ona bakıp bu adice numarasına gözlerimi kıstım.

"Inan bana Amon," dedim dişlerimin arasından kendimi sıkarak. "Zevkleri yargılamam ve cinsiyetçilikten de pek hoşlanmam ama bu kadın kolyesi ve öyle olmasaydı da sana yakışmaz. Baksana bu mavi bir kolye. Mavi sende hiç iyi durmuyor!" Kolyeyi boynuma geri taktım. Avuçlarımı yukarıya doğru kaldırdım ve başından aşağı doğru bir su bulutunun çarpmasına neden oldum. Abuk sabuk kelimelerim dikkatini dağıtırken bu su saldırısına tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Eh, ilk darbelerimizde hasar alan da o olmuştu.

"Ucuz numara," dedi.

"Sen de ucuz birisin," dedim.

Bu onu rahatsız eden son şey oldu. Aptal olan bendim, hamle bul ediyordum çünkü elinde taşları olan birinin o taşları kullanabile. coğini düşünmemiz gerekiyordu.

Krallığı koruyayım derken kendimi öldürecektim ama hadi ne kalım.

Her adımımda önümde bir tümsek çıkıyordu. Bastığım anda kıp rakıtan yukarıya doğru irili ufaklı kubbeler yükseliyor ve beni ger doğru itiyordu. Bir anlığına durdum ve etrafında kocaman bir su gir dabı döndürmeye başladım, ilk anda oldukça başarılı gidiyordu ve neredeyse onu içine alacaktı ama taşları gördüğü an da su bile geri adım attı.

Kahretsin.

O da doğrudan bana bir saldırıda bulunamıyordu, sadece yolumu keniyor ve düşürmeye çalışıyordu. Tamamen dengemi kaybetmemiz yönelik darbelerini atlatmak her saniye daha da güçleşiyordu. Nefes nefese kalmıştım. Bunu beni köşeye sıkıştırmak için yaptığı ortadaydı. Açıkçası o köşeye doğru gidiyordum. Sonunda onu şaşırtmak için sağa doğru hamle yapıyormuş gibi yapıp arkaya doğru çekildim. boş bulunduğu için dengemi sağlayıp içinde boğulması için kocaman bir dalgayı ona doğru ok gibi fırlattım ama dalga ona dokunmadan Amon eliyle geri savurdu.

Kahrolası taşlar!

Bu defa farklı bir şey denemeye karar verdim. Onu suyun içine hapsedemiyorsam bu sarayı suyun içine hapsederdim. İstediğini almasına izin verdim. Bu defa bastığım ve beni geri doğru iten tümseğine takıldım. Yere düştüm ama kalkmak için çabalamadım. Sol avucumun içine kolyeyi aldım, sağ avucumu toprağa bastırdım ve tılsımı fısıldamaya başladım.

Gözlerimi sıkı sıkı birbirine bastırmıştım. Sudan hâlâ korkuyordum ama ölmekten daha çok korkuyordum.

Ağaçlar ve bulutlar, üzerimize doğru kabaran dalgalar.

Sahra var olurken yarattığı tılsım ve suyun çağladığı o müzik... Gece ve gündüz gibi birbirine karıştı. Gözlerimi açtığımda suyun yükselişini izlemeye başladım ama bunun için olabilecek en uygunsuz yerdeydik. Hava Krallığı gökteki bir ada gibiydi. Dört tarafı uçurumla çevriliydi bu yüzden, ben ne kadar su akıtırsam o kadar boşluğa gidecekti.

Amon bir kahkaha daha attı.

"Zavallı Nova..." dedi. Karşıma dikildi. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Ellerini kaldırdı, bu defa toprak çevremde beni içine çekecek bir çukur kazdı.

Su yükselmeye devam ederken.

Kahretsin.

Yeniden yere düştüm.

Amon ayağını yere vurdu. Üzerimden bir kemer gibi kollarımı ve vücudumu hareket etmemi engelleyen bir taş zinciri ördü. Kayanın altında kalmıştım.

"Korkak herif!" diye bağırdım. Bununla yetinmedi. Etrafıma kayalardan dikdörtgen bir tümsek ördü. Şimdi bir havuzun içine sıkışmıştım. Yerde öylece yatarken ve sular burnuma doğru yükselirken.

Hareket etmeye, onlardan kurtulmaya çalışıyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kolyeye ulaşmaya çalışıyordum ama bu mümkünsüzdü. Mağlubiyetle başımı yere çarptım. Ağlamak üzereydim.

Kahrolası tanrıçalar, bana yardım etmek istiyorsanız bu son şansınız!

"Sen olmasan her şey yolunda gidecekti!" Başına dikip buruşturduğu yüzüyle bana doğru bağırmaya başladı. "Geldiğin ilk gün diğer su ucubelerine yaptığım gibi senin de canını almalıydım!"

"Yaptım dolayı bir çeşit bunama başladı sanırım, çünkü bunu zaten denemiş ama beceremediğin!" Son anımda da olsa kendim olarak kalmaya niyetliydim. Adam gerçekten kafayı yemiş bir psikopat.

"Sen ve aptal ırkın!" diye tısladı. "Her zaman o [illegible] fırsatı [illegible] işimize [illegible] bırakıp [illegible] ederseniz. Zavallı kardeşim insan tutkusu [illegible] sonra insan diyarı gibi zayıflattı!"

"Ama bu diyarın kralıyken Elemental en iyi dönemlerini yaşa[illegible] mış!" Yani en azından duyduğum kadarıyla öyleydi. "O yüzyıl bo[illegible] kraldı ve o yaşadığı sürece hiç kimse senin çalıntı tacına bayram [illegible] meyecek."

Bu sözlerim onu daha da kızdırmış olacak ki göğsünden bir kere [illegible] yükseldi. Eli çenemi buldu. Kolyeyle arasındaki mesafe azalmış[illegible] Ama benim de istediğim buydu zaten. Öfkesini üzerime çekmesi [illegible] Böylelikle birkaç dakika da olsa kolyeyi unutacaktı. Ve dahası[illegible] ki o zamana kadar bana yardım edecek birileri, en azından kolyeyi [illegible] almasını engelleyecek birileri gelecekti.

"Küçük bir kızı hapsetmeden konuşamıyor musun Amon?" [illegible] Boynumu oynatarak çenemi öğrenç ellerinden kurtardım. Yaklaşık [illegible] şimdi öfke küpüne dönen kahverengi gözleri burnumun dibine kadar [illegible] girmişti. Su yükseliyordu ve biraz sonra ben tamamen onun içinde [illegible] kalacaktım. Suyu durdurabilirdim ama bu defa kolyeyi açığa çıkarırdım, parmaklarım hâlâ yeri kavrarken Amon'un kolyeye doğru hamlesine karşılık olarak kullanabileceğim tek şey biraz sonra beni boğmaya çalışacak su olmuştu.

Ne tezat ama!

"Çok yakında Nova," diye bu defa sağlarından tutu. Tam tepeye de çekiştirmeye başladı. Yüzüme bakmam için beni zorluyordu. "Bütün güç benim ellerimde olacak. Sevdiğin tüm kardeşler ölmüş olacak. Ve Arın'dan başlayacağım. Sadece bunun için [illegible] Önce Arın'ın ölümünü sonra, Daren'in ölümünü [illegible]"

"Daren senin öz oğlun!" Bu neden beni bu kadar [illegible] bilmiyorum. Ailem her zaman hayattaki en büyük [illegible] Bir babanın kendi çocuğuna karşı bu kadar acımasız [illegible] sindiremiyordum.

"Sadece aptallar ve zayıflar o bağlara inanır."

Sonra gökyüzünde bir ışık parladı. Sessiz olmamı söyleyen. Gözlerime o kristal mavisiyle buluştu. Işıltılı ve ilahi bir güce vardı.

"Sadece aptallar senin söylediklerine inanır," diye fısıldadım gülümseyerek. "Ve ben aptal değilim Amon." Gülümsememi daha da büyüttüm. "İzleyeceğim tek ölüm senin olacak."

Bir anlığına kafamdan biraz daha büyük bir kaya belirdi. Onu üzerimde boşlukta bana doğru fırlatmaya hazırlanarak geriye çekildi.

"Nova'ya dokunma," dedi ilahi ses. Boşlukta dönen kaya buzla paramparça oldu. Parçalar Amon'un yüzünde dağıldı. Kesiklerin sesini duymak anlık bir haz verdi bana.

Büyük bir dalga onu içine aldı.

Ah, ne benim de yapmaya çalışıp beceremediğim numara buydu.

Dalganın içinde havada yuvarlanıp benden olabildiğince uzak bir yere çakıldı. Amon kendine gelmeye çalışırken benim etrafımdaki kayalar ve üzerimde baskı uygulayan taştan kemer ılık bir çamura dönüştü, üzerimden akıp giderken berrak bir su olup toprağa karıştı.

Arın bana elini uzattı.

Gökyüzünü elinden tutuyormuş gibi parmaklarımı onun avuçlarına bıraktım. Beni kendine doğru çekti ve kaldırdı. İçimdeki ezgi yeniden dolup taşmaya başladı. Bakışları önce yüzümde gezindi, parmakları çamurun kirlettiği izimi temizledi. Mavi kristalleri göğsünün üzerinde su damlalarının altında ışıltılı kristale takıldı.

Gözleri parladı.

Göğsümdeki kristal parladı.

Taş ona gitmek için can çekişmeye başladı.

Bir şarkının ilk notası gibiydi. Müzik sözlerine kavuşmak için yapışıyordu. Orkestra kanlı marşını çalmaya hazırlanıyordu.

Arın parmaklarını o taşın üzerine kapattım.

Arın gözlerini bana çevirdi. Bakışlarımız birbirine kenetlendi. Amon hiçbir şey yapmadı ama ayaklarımızın altındaki yer sallanıyormuş gibi hissettik. Her şey yerle bir olmuş gibi. Kocaman bir boşluğun bir ucunda o bir ucunda ben vardım.

Bir kaderin iki farklı yansıması gibiydik.

Bir ipin iki ucu gibiydik.

Birbirinin aynısı ama ters düz gibiydik.

"Taçsız kral nihayet vârisinin eteğinin altından çıkmış." Amon'un sözleri ikimizin arasına giren ve bizi olduğumuz âna yeniden çeken şey oldu.

Arın'ın küçük gözleri benden kolyeye kaydı ama kısa sürede ağır ağır Amon'a doğru döndü. Her zaman olduğu gibi kendinden emin, ödün vermez, sakin ve umursamaz duruyordu. Onu böyle görmek gözümde Amon'u da taşları da değersiz kılıyordu.

Onun gibi olabilmek isterdim.

Ama olamazdım.

"Daha ne kadar alçalacaksın?" diye sorarken mavi pelerinin etekleri rüzgârla aheste bir şekilde döndü. Amon ile arasında on safeler vardı ama dönüşü onları karşı karşıya getirmişti. Bir satranç tahtasının üzerinde olduğumuzu hissettim. İki şah karşı karşıya duruyordu ama burada Arın oyunun bizzat kendisiydi. O Amon gibi tanrıcılık oynamıyordu. O gerçekten Elemental'in de tahtın da tacın da var olmuş ve olacak her şeyin sahibi gibi görünüyordu. Ve göğsümdeki kolye bir kez daha ona doğru kanat çırpıyordu. Arın'ın bakışları sanki ona sesleniyormuş gibi kolyeye döndü. Bu benim bile kaldıramadığım bir ağırlıktı.

Gözlerim Amon'un üzerinde takılı kaldı. Alaycılığından da bu düzenbazlığından da nefret ediyordum. Çıkardığım o su dalgası bu zamana kadar yaptığımın en kuvvetlisiydi ve bunun için ekstra uğraşmama gerek kalmamıştı bile.

Arın'ın varlığı yetmişti.

Ve bunu bedenimin her santiminde hissediyordum. Onun, taşın ve benim varlığım karşısında Amon'un sahip olduğu onca niteliksiz güce rağmen hiçbir şansı yoktu.

Su Amon'a çarptı. Amon arkasındaki kayalıklara. Kendi özü bile onu koruyamamıştı ama bunun onu yok etmek için yeterli olmadığını artık biliyordum. Can sıkıcı bir oyunun içinde gibiydik. O bana saldırıyordu, ben ona saldırıyordum ama bir sonuca varamıyorduk.

Toprak Lordu çabucak ayağa kalktı ve üzerime doğru atıldı, onun kayaları ve beni içine gömmek istediği toprak havada asılı kaldı. İkimiz arasına giren Arın'ın varlığı buna yetmişti. Amon huzursuz bir şekilde kıpırdandı ve baş edemeyeceğini anlayıp sakince gülümsedi. Bir sırtlanı anımsatıyordu. Ama ben o an onun taşların gücünü kendine çektiğini hissedebiliyordum. Bu benim kanımı da tenimin üzerindeki kristal kolyeyi de harekete geçiriyordu. Sonay'ın uyarısını şimdi anlamıştım. Kolye benim boynumda asılıydı ama ona hükmedecek tecrübe bende yoktu.

Ayaklarımızın altındaki yer sarsıntıyla titredi. Arın ve beni birbirimizden ayırmak için yapmıştı bunu ama Arın ondan daha zekiydi. Yer ikimizin altında ikiye ayrılmadan hemen önce kollarını beni etrafına sardı. Parmaklarını göğsümdeki taşa bastırdı ve ikimiz aynı anda havalanarak bir su dalgasının içinde yavaşça dönüp başka bir yere konduk. Yer yeniden ayaklarımın altında kıpırdandığında heyecanlı bir nefes aldım. Güç, taşın uyanmasıyla birlikte ruhumu dinçleştirmişti. Canlı ve o güce aç bir şekilde ikisi arasında kilitli kaldım.

"Buradan çıkışın yok," dedi Arın. O konuşurken etrafımızda Sonay ve Sina'nın döndüğünü gördüm. Bulutların arasına gizlenerek ortaya çıktıklarında yaptıkları şeyi anlamıştım. İkisi de etrafımıza bir tılsım örüyordu. Amon'u kapana kıstırmak için. Arın onun bir kez daha elinden kaçmasına izin vermeyecekti.

İlahi bir gücü değil, aynı zamanda ilahi bir zekâsı vardı.

Toprak Lordu etrafında örülen kalkana bakıp bir adım geriye çekildi. Bir tuzağın içinde olduğunu anlamayacak kadar aptal değildi.

"Geriye çekil Nova," dedi Arın. Onun karşısına geçerken bir kedi gibi kusursuz bir zarafetle hareket ediyordu.

"Hayır," dedim aksine onun gibi öne çıkarak. "Bunu beraber yapacağız."

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Sana zarar gelmesini istemiyorum."

"Beraber."

"Nova, geri çekil."

Arın yeniden Amon'a doğru bir hamle yaptı. Hava Lordu ve yıldırımının yaptığı kalkan onun için yeterli olmamıştı. Amon'un bana yaptığı gibi onu buzdan bir tabutun içine koymaya çalışıyordu. Sina ona vuruyordu ama dokunmadan geçiyordu. Taşlar onda olduğu gibi ona da böyle olacaktı. Amon'a kalıcı bir zarar veremeyecektik. Ama zaten doğrudan onu öldürmemiz imkânsızdı. O bir lord olduğu için bunu yapan kişi de ölmek zorunda kalırdı. Arın'ın bunun için bir planı varsa da haberim yoktu.

Ama Amon'un planı beni ondan almaktı, bu yüzden Arın'ı geçip bana doğru koştu. Koşarken adım attığı toprak parçası etrafını dalgalandırıyor ve birinin ona müdahale etmesini engelliyordu. İki yanında dikilitaşlar yukarıya doğru yükselip beni yine araya sıkıştırmaya çalıştı.

Bu adam beni diri diri gömmeyi kafaya koymuştu. Omuzlarımı yukarı doğru kaldırıp Arın'ın yaptığı gibi taşları çamura dönüştürdüm. Bunun için epey bir güç kullanmam gerekmişti. Ve oldukça sinirlenmiştim. Sina'nın yaptığı bir şey aklıma gelince onu kendi gücüme uygulamayı denedim. Ellerimi havada yuvarlak daireler gibi üst üste çevirdim. Küçük bir su damlası avucumun içinde büyüdü.

Büyüdü...

Büyüdü...

Bir tepeden aşağıya doğru hızla kayan bir kartopu gibi büyüdü su baloncuğu.

Su baloncuğu.

Gözlerimi kıstım.

O damlayı Amon'un üzerine getirmeye çalışıyordum ama ne yapacağımı anlamış şekilde kahkaha atarak bana engel olmaya kalktı. Ama ben de anlamıştım. Amon etkisiz hale getirmeden önce onun bileklerine buz kütleleriyle kelepçeledi. Birkaç saniyelik bu ağırlık benim için yeterli oldu.

Su balonu önce Amon'un kafasını içine aldı. Yavaş yavaş bedeni o dairenin içine girerken kalbim hızla atmaya başlamış, saçlarım terler ıslanmıştı. Bu çok ama çok büyük bir güç istiyordu. Bir elimle usu tutunup onun gücünü emmek istiyordum ama hareketimi bozduğum an balonun söneceğini biliyordum.

Dişlerimi sıkarak Amon'un o balonun içinde kalmasını sağlamaya çalıştım.

"Daha fazla tutamıyorum!" diye bağırdım. Amon balonun içinde boğulurken bunun neyle sonuçlanacağını bilmiyordum.

"Bu nasıl mümkün olur..." diye fısıldadı Sonay. "Onu boğabiliyor. Taşların Amon'u koruması gerekiyor."

Çünkü ben taşları da boğuyorum. Bu bir kehanetse ya da ipuçuysa da, bilmiyordum ama saldırmam değil, onu kapana kıstırmam gerekiyordu. Tıpkı onun beni bir çukura hapsetmeye çalıştığı gibi. Başka bir büyü boşluğu da buydu. Su ile ne kadar saldırırsam saldırayım ona zarar veremezdim ama suyu onun üzerine örtersem onu etkisiz hale getirebilirdim.

Tıpkı bir su baloncuğu gibi.

Bu kelime bir kez daha beni irkiltti ama düşüncelerimi toplamak zorunda kaldım.

"Nova, bırakmazsan onu öldüreceksin," diye uyardı Sina. Ama bırakırsam da bu adam bize zorbalık etmeye devam edecekti. "Onu öldürürsen sen de ölürsün."

Gözlerim Arın'a kaydı. Ne beni ne Sina ve Sonay'ın söylediklerini duymuş gibi görünmüyordu. Bakışları sudan bir fanusun içinde acı çeken Amon'dan başka bir şeyi görmüyordu.

Ne yapmam gerektiğini söylemesi için bana bakmasını gerekiyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Dalganın içinde çırpınan ve hareketleri yavaşlayan Toprak Lordu'nun biraz sonra bilincini yitireceğini görebiliyordum. Acıdan ve kullandığım gücün yoğunluğundan kemiklerim sızlıyor, gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Arın..." diye fısıldadım. Dalga biraz daha yoğunlaştı. Amon çırpınmayı bıraktı. Bir kez daha o iki uçta karşı karşıyaydık. Bir seçim yapmasını bekliyordum.

Amon ve benim aramda bir seçim yapmasını bekliyordum.

Onu öldürüp benim yok oluşumu izlemekle ondan bütün hayatı alan adamın yok olması arasında bir seçim yapmasını beklerken kalbimin de bir su dalgasının içinde olduğunu hissediyordum. Bütün varoluşumla beni seçmesini istiyordum ama zihnim beni seçmeyeceğini biliyordu.

"Nova, bırak..." diye fısıldadı Sina. "Buna değmez."

Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Bu benim seçimim olmayacaktı. Bir kez daha değil. Bunun günahını ben taşımayacaktım. Bunun ağırlığını ben sırtlanmayacaktım.

Amon'un havasız kaldığı kürenin içinde hareketleri yavaşlamaya başladı.

Arın'ın bakışları bana döndü. Gözlerinde tüm krallığı işgal edecek o deliliği o sınırsızlığı bir kez daha gördüm. İçinde yaşadığı o terazinin ağırlığını gördüm. Onun gözünün de benimki gibi acıyla yaşardığını gördüm. Derin bir nefes aldı.

Elemental'in hakimiyeti.

Elinden alınan tacıyla tahtı.

Ondan çalınan taşı ve halkı.

Hepsiyle arasında ben vardım. Bir kez daha onların arasında ben vardım. Dizlerimin bağı çözüldü ve o dalgayı havada tutmak, Lason'u onun içinde tutmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Onun yok olmasının beni de yok ettiğini hissetmeye başladım. Onunla birlikte benim varlığımın silindiğini. Hissizleşmeyi.

Boğazımdan bir hıçkırık daha kaçtı. Yanaklarım yaşlardan ıslanmıştı. Artık önümü bulanık görüyordum. Dudaklarımı ısırıp o dalgayı havada asılı tutmak için son gücümü de kullanmaya başladım. Takatim kalmamıştı.

Yanıma geldiğinde etraf benim için kararmaya başlamış, parmak uçlarım uyuşmuştu artık. O da benim gibi dizlerinin üzerine çöktü. Ben durdurmuyor ya da müdahale etmiyordu. Gözleri şimdi delilikle değil, mağrurlukla parlıyordu. Küçük, buz mavisi gözlerini kocaman koyu mavi gözlerimle buluşturduğunda titrediklerini gördüm. Benim göz pınarlarımdan okyanuslar sızarken o sadece gözlerini kırptı ve tek bir damla akıttı. Tek bir şey yaptı. Gözünden sızan o bir damla gözyaşını işaret parmağına çekip aldı. Parmağını dudaklarıma dokundurdu. Dilimin ucunu tuzlu gözyaşında gezdirdim.

Suyun hafızası vardır.

Kapalı gözlerimin ardında yıllarca geriye gittim. Onun gözyaşı, onun anılarıydı. Elemental'in kralı olduğu zamanlar. Şimdi bu diyara yukarıdan bakıyordum. Bir film izler gibi.

Ormanın açık yeşil renk olduğu, içinden nehirlerin aktığı. Sarayların arasındaki yollarda göllerin ve üzerinde kuğuların süzüldüğü. Parlak ve açık havaya sahip, kuşların sesinin, ateş böceklerinin renklerinin süslediği bir Elemental. Sonra bir okyanusa doğru yüzüyorum anılarının içinde. Taş bir iskeleye varıyorum. Denizkızlarının beyaz asma kapıları beklediği bir korkuluğun önünde kalakalıyorum. Büyüleyici yaratıklar önümde eğiliyor, kapılar açılıyor; turkuaz mavisi sular, üzerinde elmaslar yüzüyor gibi parlıyor. Ahşap,

yeşil bir kayık iskeleye yanaşıyor. İçine biniyorum. Hayatım boyunca görebileceğim en görkemli saraya doğru denizkızları eşliğinde bu kayıkla yolculuk ediyorum.

Kristalden köprüleri var, köprülerin altında şelaleler akıyor. Akıntı suyun altından geçiyor ama bahar gibi bir hava esintisiyle ışıldıyor. Beyaz kalenin duvarları cennetten bir fragman gibi. Her yerde dünyanın en güzel yaratıkları huzurla dolaşıyor. Hepsi birbirinden güçlü ve özel bir kalemle çizilmiş gibi. Uzun boylu, zayıf, beyaz saçlı Alfinler... Su halkı... Okyanusun içinde süzülen denizkızlarının şarkısı sarayın her yanından duyuluyor.

Yosunlarla örülmüş kapıdan içeriye girdiğimde incilerle süslenmiş, nehir kokulu bir tahtın üzerinde onu görüyorum. Herkes minnet ediyor ve bu huzur için teşekkürlerini sunuyor. Şimdi olduğundan daha genç ve kaygısız görünüyor. Başında okyanusları simgeleyen bir taç var, beyaz saçlarının üzerinde hiç yadırganmıyor. Sanki varoluşunun bir parçasıymış gibi ona ait duruyor. Yüzünde inci gibi bir gülümseme var. İçten ve doğal, çabasız. Onu daha önce hiç böyle gülümserken görmemişim.

Sonra bir sarsıntı yaşanıyor. Herkes sıcaktan şikâyet ederken. Gördüğüm her şey yerle bir oluyor. Önce Arın'ın gülümsemesi siliniyor. Sonra etraf kan gölüne dönüyor. Onun ailesi olduğunu daha sonra anlıyorum. Hepsi Amon'un ellerinde can çekişerek ölüyor. Küçük bir bebek kundakta sandala bindiriliyor ve denizkızları onu korumak için kendi kanlarını döküyor. Kayık uzaklaşırken okyanus yavaş yavaş kurumaya başlıyor. Saray yavaş yavaş dökülüyor. Elemental'in rengi soluyor.

Okyanus yıkılıyor.

Yeniden âna döndüğümde gözümdeki yaşların ardı arkası kesilmiyordu. Şahit olduğum bu vahşet kafamda binlerce kez düşündüğümden daha korkunçtu. Okyanusun kıpkırmızı o görüntüsü, su

bakımı birer birer gözlerinin önünde öldürülüşü kalbime büyük bir ağırlıkla çökmüştü. Her şey onun karşısında olurken kendi elleriyle kurtardığı vârisi şimdi karşısında ölmek üzereyken ne seçim yapacağını bilmiyordu.

Hâlâ, inatla aynı şekilde tuttuğum ellerime artık ağrıdan kramplar girdi. Bu defa daha şiddetli ağlamaya başladım, artık kendimi tutamıyordum. Acı ve içinde bulunduğumuz bu seçim öylesine korkunçtu ki bununla nasıl baş edeceğimizi bilemiyordum.

Onun da bunu yaşadığını gözlerinden görüyordum. Ve bana bu anıları neden şimdi gösterdiğini. Bunun onun için ne kadar zor bir seçim olduğunu. Amon'un ondan neler aldığını.

"Sorun değil," diye fısıldadım ıstırapla sönen mavi gözlerine bakarak. "Sen olmasan da onun karşısına çıkardım." Kendimi toparlamak için yutkundum. "Bu krallığın yükünü sadece senin sırtlanmana gerek yok. Seni İlmek'ten çıkarmasaydım da Amon'u öldürmek isteyecektim. Şimdi sadece buradasın diye seni suçlamayacağım. Bu benim tercihim olacak." Burnumu çektim. Hiçbir şey söylemeden sadece bakıyordu.

Okyanus can çekişiyordu.

Üzerimize doğru bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayan yağmur bu ölümün imzasıydı.

"Nova!" diye bağırdı Sonay. Başımı bir anlığına kaldırdım. Ayzer'in burada olduğunu o an fark ettim. Bakışlarımız bir araya geldi. Gözleri irileşti.

"Bırak..." diye fısıldadı Arın. Parmakları ellerimin üzerine kapandı. "Bırak." Dudakları ellerimin üzerine kapandı. Bu yenilgi bu zamana kadar gördüklerimin en kötüsüydü. Bu en çok acı verendi.

"Seni feda etmeyeceğim." Ellerimi açtı ama avuçlarının arasında duran o su damlası onun parmaklarının arasında yaşamaya devam etti. Benim yaptığım şeyi o yapmaya başladı. Acı onun için daha keskin oldu. Taş onun değil benim boynumda asılı olduğu için Amon'un ölümü, Elemental'in sihri onu daha hızlı vurdu.

Ayağa kalkarken onun dik duruşu ve ödün vermeyişi beni harekete geçiren şey oldu. Ellerimi yüzümde dolaştırdım. Kendime gelmeye çalışıyordum. Hâlâ havada asılı kalmış Amon'a ve Arın'ın avuçlarının arasında gitgide sönen o yaşamı temsil eden su damlasına bakıyordum. Mavi ışık zayıflıyordu.

Arın'ın gözleri gibi.

Amon'a doğru yürümeye koyuldum. Uyuşmuş parmaklarım boynumdaki kolyeyi kavradı.

"Bunu yapma," diye kolumdan yakaladı Ayzer. "Dalgaya dokunursan seni içine alır."

Kolumu ondan kurtardım.

"Beni iki kez öldüremez."

"Nova," diye bu kez önüme geçti. "Denedim." Kaşlarını yukarı kaldırmış panikle bakıyordu. "Taşları ondan almaya çalıştım. Taşlar beni geri itti. Özür dilerim. Bunu yapma, seni de öldürecek." Arkadaşımın kolunu kenara ittim.

Kimse iki kez ölmez.

Ona doğru yürürken can çekişiyordum. Bana, Arın'a, halkıma, krallığıma yaptıklarından dolayı acı içinde kıvranıyordum. Darın'e yaptıklarından dolayı ıstırap çekiyordum. Tüm Elemental'e yaptıklarından dolayı nefretle körükleniyordum.

Kolyeyi biraz daha sıktım. Parmaklarımın arasında bir elektrik akımı gibi bana sıçradı. O an Arın'ın ölmek üzere olduğunu biliyordum. O öldüğü için taş bana yöneliyordu.

Boştaki elimi dalganın etrafındaki şeffaf tabakaya doğru ittim. Büyük bir acı bedenimi çevreledi.

Ölümün kendine has bir gücü ve kokusu vardı. Dalga beni içine doğru çekerken birinin yine ona karşı koyduğunu hissettim. Başım ona doğru döndü. Arın ile son kez göz göze geldik. İlahi Lord sahip olduğu tüm gücü dışarıya çıkardı. Bir avucunun içinde Amon'u hâlâ

esir alan o su damlası vardı. Diğer eli o dalganın beni içine çekmemesi için suyu hizaya getirmeye çalışıyordu.

Okyanus kendiyle savaşıyordu.

Elim biraz daha içeriye doğru ittiğimde bir ışık huzmesi yüzüme doğru patladı. Amon yavaşça canlandı. Gözleri kan nehrine dönmüştü. Bana bakarken o da son gücünü kullanıyordu. Taşlardan aldığı tüm gücüyle beni bir kez daha o deliğin içine çekiyordu.

Anın gökyüzünde kükrercesine bir haykırışla onu bir kez daha engellerken dizlerinin önüne çöktü.

Okyanus intihar ediyordu.

Toprak Lordu suyun içinde yay gibi gerilerek kaskatı kesildi. Bir kez daha içeriye doğru sızdım. Parmaklarım bu defa başındaki taca uzandı. Ellerini hareket ettirebilse beni öldürmesi de o dalganın içine çekmesi de işten değildi.

"İçeriye sızamıyor, bir şeyler yapalım!" Sonay bağırdığında ciğerlerimdeki nefes tıkanmış gibi göğsüm sızladı.

"Ayzer ona güç veriyor." Sina ona doğru döndüğünde bakmak istemiş ve söylediği şeyle irkilmiştim ama kımıldayamadım.

Bir süre sessizlik oldu. Her şey için saniyelerimiz vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sonay.

"Ciğerlerindeki havayı çekiyorum," dedi Sina. Gözlerim sadece bu cümlenin ürpertisiyle onlara doğru kaydı. Ayzer, Hava Lordu'nun kollarına düşmüş açık gözleriyle direnmeye çalışıyordu. Hayır, ona yaptığı şeyi yapması için izin veriyordu.

"Önce Toprak Krallığı'nın taşı Nova!" diye bağırdı Sina. "Acele et, onu zayıflatmanın tek yolu bu."

Ayzer can çekişirken tamamen bocaladım. Saniyelere sahiptim. Gözlerim yeniden döndüğünde artık bir katilin nasıl hissettiğini biliyordum. Öldürme arzusunu. Bir kere silahı elime almıştım artık tetiği çekmek zorundaydım.

Parmaklarım tacın metalini kavradığında göğsüm delinmiş gibi hissediyordum. Avucumun içindeki kolye buz kesilmişti. Bedenim titrerken tacı, Amon'un taşını üzerinde taşıdığı tacı kendime doğru çektim ve büyük bir itme gücüyle yere doğru yalpaladım. Dizlerim tolukların büyüdü. Tacı kavrayıp bir can havliyle daha ayağa kalkmam ama bu defa tacın üzerinde parlayan koyu kahverengi Toprak Krallığı'nın taşı bana karşıydı. Beni toprağa doğru geri çekerken artık Arın'ın tükendiğini biliyordum.

Sina, Ayzer'in nefesini serbest bıraktığında nazikçe onu tutmayı devam etti. Toprak Vârisi olma şanssızlığına sahip arkadaşım öksürerek nefes almaya çalışırken Sonay ona gözyaşları içinde yardım etmeye çalışıyordu. Sina'nın hamlesi bana bir çatlak vermişti ama o çatlağı büyütmek bana kalmıştı.

Tacı saçlarımın üzerine zorlayarak geçirdim ama mıknatıs gibi bir ağırlıkla direndi. Elimden kaçmak için çabalıyor, dalganın içine doğru çekiliyordu. İki elimle birlikte adeta emir verircesine sonunda başımın üzerine oturttum. Kolyeyi yeniden parmaklarımın arasında sıktım. Ellerimi bir kez daha o dalganın içine uzattım.

Hava Krallığı'na ait gri çizgileri olan beyaz taşlı bileklik Amon'un bileğinden kolayca çekip çıkardım.

Son bir adım. Derin bir nefes alarak bir cehennem gibi parlayan kırmızı taşlı iri yüzüğü parmağından çekerken elleri benim ellerimin üzerini kavradı. Gözleri bir gazapla açılmış, rengini kaybetmişti. Kolyeyi daha sıkı tuttum. Başım dalganın içine doğru onun tarafından çekiliyordu. Omuzlarıma kadar o tabakanın içine girdiğimde dalganın havalandığını fark ettim.

Arın.

Bir kez daha Amon gerilerek sıçradı ama dalganın içinden çıkmak yerine bir duvara çarpmış gibi sersemledi. Burnundan kan akarken ve içinde bulunduğu suyu kırmızıya boyarken yüzüğü çekip o dalganın içinden tamamen çıktım.

Ellerimi havada birleştirdim. Arın'a koşmadan önce kendi yaratığım dalgayı ikiye böldüm. Su aşağıya doğru hızla çağladı ve Arın'ın ayağı zemine düştü.

Elimde dört krallığın taşı ve başımın üzerinde taçla nefes nefese ona doğruldum.

Geriye döndüğümde göz göze geldiğim herkes bir bana bir de göçler düşmüş yıllardır bu diyara ve diyardakilere zulmeden Toprak Lordu'na bakıyordu. Yüzlerinde hem yorgunluk hem korku hem de hayranlık vardı. Omuzlarım çökmüştü, gözyaşlarım elmacık kemiklerimin üzerinde kurumuştu.

Onları görmezden gelip Arın'a doğru ilerledim. Gözlerim yeniden ıslandı.

Ateş, hava, toprak ve su hepsi aynı anda üzerimde ağırlaşıyordu. Hepsi beni alkışlıyor, hepsi beni iyileştirmeye çalışıyordu. Başımda ağırsız bir taçla ona doğru yürüdüm.

Arın kayalardan birinin önüne çarpmıştı. Başı kayalığın üzerine düşmüş, saçları dağılmış, kullandığı tüm gücü ruhunu ondan almışçasına.

Benim için kullandığı tüm gücü.

Ama hâlâ nefes alıyordu.

Benim ilahi lordum her şeye rağmen hayattaydı.

Çünkü iki kez ölemezsin.

Yıkılmış krallığın direnen ruhu, Su Krallığı'nın ihanete uğrayan lordu.

Hâlâ direniyor.

Ve hiçbir zaman yıkılmıyor.

Yanına vardığımda boğazımdan bir hıçkırık kaçmaması için tüm gücümle direndim. Bakışları yorgunca bana döndü. Gözlerini yavaş yavaş açıp kapattı.

"Sana yakıştılar," diye fısıldadı göğsünü tutarak hırıltıyla. Bir öksürük krizi hemen onu buldu.

Başımı iki yana salladım.

Tek dizimin üzerinde çöktüm.

Başımdaki tacı çıkardım, metalin ağırlığı hemen kendini hissettirmişti. Parmaklarım titremiyordu, içimde en ufak bir kuşku ya da şüphe yoktu.

Saçlarını alnından geriye doğru çekerken ne yaptığımı anlamıştı. Gözleri doldu ve bir saniyeliğine bakışlarını kaçırdı. Ağlamamak için dudaklarını ısırdım ve gülümseyerek tacı onun başına bıraktım. Bilekliği onun ayaklarının dibine bıraktım. Yüzüğünü onun ayaklarının dibine bıraktım.

Tek dizimin üzerine çöktüm ve Elemental'in kralını selamladım.

"Lordum."

Arın yavaşça kayalıktan destek alarak ayağa kalktı. Sendelerken içinden neler geçtiğini düşünmeye çalışıyordum yalnızca. Bu benim bile ihtimal veremediğim bir noktaydı. Mutluydum. Sonunda beni seçtiği için mutluydum. Benim için her şeyden vazgeçebileceğini gösterdiği için mutluydum. Onu hayal kırıklığına uğratmadığım için mutluydum. Tacını geri aldığım için mutluydum.

Elemental hak ettiği gerçek krahna kavuştuğu için mutluydum.

Sonra etraf kalabalıklaştı. Saraydan çıkan Alfinler, cinler, periler ve muhafızlar yaşanılanlarla kalenin arkasından izlemişti. İlk yanıma gelen Sina oldu ve bağlılığını benim gibi diz çökerek gösterdi.

"Kralım."

Sonay ve Ayzer de onu taklit etti.

Sonra tüm Hava Krallığı Su Lordu'nun, Kral Arın'ın önünde diz çöktü.

Arın uzanıp saçlarıma dokundu. Parmakları çeneme kaydı, başımı hafifçe ona bakabileceğim kadar kaldırdı. Yüzünde o gülümseme vardı. Gururlu ve çabasız. Dünyanın en güzel manzarasına bakarken gözyaşlarım arasından ben de gülümsedim.

Elini uzattı, elini tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Beni yanına çekerken parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

"Daha azını beklemezdim Nova," diye fısıldadı. Gözlerindeki minnet hem sesine hem parmaklarımı sıkı sıkı kavrayan dokunuşuna yansımıştı. İlk yenilgimizi yaşamıştık ama bu bizim birlikte ilk zaferimizdi. İçimden daha nicelerinin olmasını geçirdim ama ona bakmak bir aynaya bakmaktan farklıydı. Sudaki yansımamı seyretmek kadar yanıltıcıydı. Bana benziyordu ama benden bir o kadar da farklıydı.

Bakışları boynumdaki kolyeye odaklandı. Yamuk bir şekilde güldü. "Onu bana vermeyecek misin?" Önüne üç krallığın taşını ve tacını sunmuştum ama o hâlâ özlemle Su Krallığı'nın taşını gözetiyordu. Çünkü Su Krallığı'ndan olanlar böyle yaparlardı. Sadık olanlar... En çok birbirine bağlı olanlar...

Taşların lordların kalbi olduğunu öğrenmiştim ama artık lordlar kalplerini vârislerine vermeliydi...

Kıkırdadım.

"Vereceğim ama bir şartım var." Bu kolyeyi Daren'den çalarken yaptığım sadece tanrıçaların bana söylediği şeydi ama o mağaradan ayrılırken yaptığım bu değildi ya da bunun için değildi. Tek bir şey için oradan ayrılmış ve kendimi burada tüm bunların içinde bulmuştum.

İnanamaz gibi başımı iki yana salladım.

Elemental'de sıradan bir gün.

"Nedir o?"

Derin bir nefes aldım.

"Taşı zaten sana getiriyordum ama karşılığında istediğim bir şey vardı. Amon'u ve Evran'ı yok etmen." Kendi kendime güldüm. "Birini hallettik sanırım."

Amon'un Hava Krallığı muhafızları tarafından esir alınmış haline baktım. Ölmemişti ama ölmekten beter olmuştu.

"Ama Evran hâlâ hayatta. Taşı sana veririm ama onu öldürmenin bir yolunu bulacağına söz vermelisin."

Anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı.

"Evran artık bir tehdit oluşturmuyor."

"Ondan korktuğum için istemiyorum bunu."

Yeniden sorgular şekilde bana baktı.

"Daren'in güçlerini geri kazanmasını istediğim için istiyorum."

Anlamış gibi kaşlarını kaldırıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Ben adalet istiyordum. Dengelerin yerini bulmasını istiyordum.

"Elemental ne kadar seninse Ateş Krallığı da o kadar Daren'in. Sen istediğini geri aldın. Daren'in de bunu alacağını bilmek istiyorum."

Gözleri yeniden benim gözlerimi bulduğunda "Vârisim öyle istiyorsa..." diye iç geçirdi. Ne düşündüğünü kestirmek çok zordu ama onun sözünü tutacağına güveniyordum.

"Anlaştık mı?" diye teyit ettim.

"Anlaştık."

Kolyeyi çıkarırken aklıma gelen bir şeyle durdum. "Bir şey daha var."

Arın güldü. "İstekleriniz bitmiyor vârisim." Ama durumdan oldukça hoşnuttu. Herkes ayaklanmış, geriye kalan yıkıntıları toplamaya çalışırken başında tacıyla onunla böyle normal konuşma garip hissettiriyordu.

"Taşlar," dedim. "Onlarla ne yapacaksın?" Yüzüğü ve bilekliği işaret ettim.

"Krallıklara geri vereceğim elbette. Ben Amon değilim Nova."

"Hayır," dedim. "Onları vârislere vereceksin."

"Anlamadım."

"Bu zamana dek taşlar hep lordlar tarafından korundu, artık vârisler koruyacak."

Derin bir nefes aldı ve bunu düşündü. Yeniden bana döndüğünde şaşkın olsa da itiraz etmedi.

"Daha fazlasını beklemezdim, Nova." Bilekliği ve yüzüğü avucunun içine bıraktı. Tacı kısa süreliğine başından çıkardı. Onu uzun parmaklarının arasında tutarken bakışları çok derindi. Nihayet tacın

avucumdaki Toprak Krallığı'nın taşını bir tılsımla çıkarıp avucunda tuttu, yeniden parmaklarını açtığında taş çok şık bir küpenin ortasına yerleşmişti.

Kolyeyi çıkarıp ona bıraktım. Taşını alıp tacın ortasına yerleştirdiğinde maviliği gözleriyle çok iyi bir kontrast yarattı.

"Bu da sen de kalsın," dedim. Ateş Krallığı'nın taşını ona uzattım. "Bunu ona vermelisin ve onu vâris olmaya ikna etmelisin. Son gördüğümde epey hastaydı. Ve senden başkasını dinleyeceğini sanmıyorum." Taşlar mecazen ya da gerçekten yerine oturuyordu ve artık Ariana'nın da elini o taşın altına koyması gerekiyordu. Gerçek bir vâris olması...

Söylediklerimden hiç etkilenmemiş gibi elimi geri çevirdi. "Neden veda ediyormuş gibi konuşuyorsun?"

"Veda etmiyorum ama gidiyorum."

Bundan memnun olmamıştı.

"Arin, senin yönetmen gereken bir krallık var. Ben kendimi bir tahtın üzerinde hayal edemiyorum. Her zaman bu krallığın vârisi olacağım ama senin yanında bir gölge olamam. Sen ve ben farklı şeyler istiyoruz." Bunu nihayet sesli bir şekilde söylemek sırtımdaki tüm ağırları hafifletmişti. Sesli söylemek doğruluğunu teyit etmişti. O tahtı istemiyordum, ben öyle biri değildim. Onun yanında kalıp tıpkı bir gölge gibi hareket edecek biri de değildim. Aylar sonra belki ilk defa özgürdüm.

"Krallığına geri dönmelisin."

"Belki bir gün," diye omuz silktim. "Sen yolunu tamamladın. Ama ben daha tamamlamadım." Başımı gökyüzüne çevirdim. "Ben sadece Su Krallığı'nın vârisi değilim ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmem gerekiyor. Naguelimi bulmam gerekiyor. Daren'i kurtarmam gerekiyor."

"Daren'in başı belada mı?" Söylediğim onca şey arasında takıldığı bu olmuştu.

Ah erkekler ve onların arkadaşlıkları...

"Sanırım ben halledebilirim."

"Emin misin?" Onu çok sık endişeli göremiyordunuz, yoksa olsa bunun tadını çıkarırdım.

"Eminim majesteleri."

Yeniden gülümsedi.

Tekrar uzattığım ve Ariana'ya ait olduğunu düşündüğüm taşı bir defa aldı. Bakışlarımız buluştu. İkimizde de buruk bir hüzün vardı ama ikimiz de doğru olanın bu olduğunu biliyorduk. Aramızdaki bağ daimi olacaktı ve bununla yetinmeyi öğrenecektik.

Derin bir nefes aldım.

"Elemental'i yeniden öyle görmek için sabırsızlanıyorum." Anılarından bahsettiğimi hemen anladı.

"En yakın zamanda öyle olacak."

"Biliyorum."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Tüm dünyanın görebileceği en iyi kral olarak."

"Kraliçesiz bir kral."

"Taçsız bir kraldan iyidir." Gülmeye çalışsam da boğazım düğümlenmişti. Ona bakıp ondan ayrılmak benim için her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Kendimi ona bırakmak istiyordum ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Tıpkı o taş gibi ben de ona doğru çekilen bir şeydim sadece. Ama Su Krallığı'nın ta kendisiydi. Belki Elemental bile doğrudan Ana'dı. Onun himayesinde olmak, onun gölgesi olmak istemiyordum ama o krallığa adım atar atmaz birbirimize gireceğimizi biliyordum. Ben bir sarayın içinde oturup bir krallık yönetebilecek biri değildim.

Ben Nova'ydım. Sadece Nova.

"Sen yaşadığım en güzel deliliksin." Bir kez daha gülümsedikten sonra arkasını dönüp giden o oldu. Her zamanki gibi daha güçlü

olan, yapması gerekeni yapan o oldu. Arkasından bakarken ben de gülümsedim.

İşte kalbim, böyle bir kırıklık seninki.

Bir öksürük sesi dikkatimi dağıttığında elimde iki taşla öylece dikiliyordum. Arkamı döndüğümde Sonay ve Ayzer'in istekle bana baktıklarını gördüm. Daha doğrusu elimdeki taşlara.

"Sen inanılmaz bir vârissin," dedi Sonay zıplayarak yanıma geldiğinde. "Her defasında bütün tebrikleri sen alıyorsun. Delilikten olsa gerek."

"Ölüm Su Krallığı'nı yenemiyor anlaşılan." Ayzer de geldiğinde kahkaha attım. Taşları avucumun içinde sıktım ve arkama sakladım.

"Ben sürekli tehlikenin göbeğindeyken siz leydicilik oynuyordunuz!" Kaşlarımı çatıp omuz silktim. "Taşlar bende kalacak."

"Oldu yeni Amon," dedi Ayzer. "O herife uykusunda saldırdım. Taşlar beni devirdi. Zorla seninle olan planımı ifşa etti. Haftalardır onunla tek başıma olmak ne demek sen biliyor musun?! Biraz önce de onu devirebilin diye canımdan oluyordum."

"Sahi sen iyi misin?" Elimi omzuna koydum ama oralı olmadı. Parmaklarını sallayıp taşı işaret etti.

Biraz geri adım atmam gerekmişti.

"Doğru," dedim taşını ona uzatırken. "Al, sen hak ettin."

"Ya ben de sana rüzgâr gülü vermiştim, hatırlasana. Benim sayemde hayatta kaldın."

"Yaptığın iyiliği yüzüme mi vuruyorsun!" Cık cıkladım.

"Evet!"

İnanamaz şekilde başımı gülerek iki yana salladım. Onun bileklliğini de avucunun içine bıraktım. Birbirlerine bakarak taşları biri kulağına, diğeri bileğine geçirdi. Taşlar vârisleriyle buluştuğunda ışıldadı. Ve Elemental'de bambaşka bir devir başladı.

Artık taşları vârisler tutuyor.

10. BÖLÜM

Vuranlar ya da Kaçanlar

Daren'i bulmak neredeyse üç gecemi aldı. Önce Rüzgârlı Vadi'yi yeniden geçmem gerekti. Mağaralarını etrafında bir gün boyunca yürümek zorunda kaldım. Oraya vardığımda ise Daren'in kılıcını ve boğuşma izlerini gördüğümde biraz daha tedirgin oldum.

Onun için endişelenmiyordum çünkü ona bir şey olursa bunu hissedeceğimi biliyordum. Ve o baş belası Daren'di, bir şekilde her şeyin üstesinden gelecekti. Gelmek zorundaydı.

Kılıcı ve deri matarayı yerden kaptım. Yeniden yola koyulduğumun ertesi günü Milda'yı bir ormanın içinde koştururken buldum. Sanki varlığımı hissetmişti. Ki içgüdüsel olarak onun beni Daren'e götüreceğine adım kadar emindim.

Milda iki gecelik yolculuğumuz sonunda beni Kemik Kubbe'ye götürdü. En azından ben orası olduğunu tahmin ediyordum. Daren Toplama Kampı'ndan bahsetmişti ama tehlikeli görülen esirler başka bir yerde tutuluyordu. At içeride neler olduğunu benden daha iyi biliyordu. Kalenin etrafında dolandı ama bizi gizleyen çalıların arasında saklandı.

"Bunlar da ne..." diye mırıldandım. Cinlere benziyorlardı ama daha uzunlardı. Kalenin etrafını sarmış nöbet tutanları tek tek göz-

ledim. İçeriden Alfinler girip çıkıyordu. Bir yanıyım kalbim gürü gümde nefesimi tuttum ama kapıdan geri çevrildiler. Akşam üstü bir avcı grubu dışarıya çıkarken elleri bağlı esirleri ile kaba arkalarından sürüklediler. Daren'in bahsettiği gibi. Demek bana sahibem olacak sın derken şaka yapmıyordu...

Birkaç saat orayı gözetledikten sonra Daren'in onların elinde ol duğuna emindim. Toprak Lordu'nun veliahtı, Ateş Lordu veya Gece Yarısı Lordu köle tacirlerinin tutsağı olmuştu.

Eh, yapacak pek bir şey kalmıyordu o halde.

Milda'nın tüylerini okşadım.

"Burada kal kızım," diye fısıldadım. "Eğer yarın gece gelmezsem git ve yardım getir. Sana güveniyorum."

At ne dediğimi anlamış gibi kişnedi ama bu benim hayal ürünüm de olabilirdi. Yine de sihirli bir diyardaydık, neler olacağını kim bilirdi ki.

Daren'in verdiği hançeri belimden çıkarıp pantolonumun içinden çizmenin görünmeyen iç yüzeyine soktum. Hareket etmemi zorlaştırsa da bu yedek planım ve elimde olan son şey olacaktı. Beni esir götürmeleri için Daren'in kılıcını elime aldım ve kalenin ön kapısına doğru elimi kolumu sallaya sallaya yürümeye koyuldum.

"Umarım hâlâ hayattasındır baş belası."

Çok uzun sürmedi. Görüş alanına girdiğim an borazanlar ötmeye başladı. Orta çağ film sahnesine konuk olmuştum adeta. Kirli sakallı iri adamlar adeta muhafız gibi kollarımdan tutarak beni zapt ettiler. Hoş, benim de karşı koyduğum yoktu.

"İşinizi zorlaştırmayacağım beyler," dedim. "Bir arkadaşa bakıp çıkacağım."

"Çıkarsın güzelim çıkarsın, önce bir içeri girelim de." Birinin söylediğine hepsi pis pis güldü.

"Bu söylediğine pişman olacaksın." Ben de gülümsedim. Şimdilik tılsımlarımı kendime saklıyordum. Böyle işe yaramaz bir köşe

kar olduğumu düşünmeleri zaten istediğim şeydi. Ama şu kışkırtıcı mavi gözlerimi gizlemenin bir yolunu bulamamıştım, bu yüzden kapüşonumu burnuma kadar çekip durdum. Gözlerim kim olduğumun imzasıydı ama ben bunu sona saklamayı istiyordum.

Sadece içeriye girmem yetmemişti. Daren'i bulmak için kendimi dört farklı hücreden kovdurmam gerekmişti. Bunu içerdeki koca adamları döverek, tabii biraz tılsım yardımıyla yapmıştım; böylelikle tehlikeli olduğuma karar vermişlerdi. Bu yüzden kaşımda hâlâ kanayan bir sıyrık vardı ve kaburgalarım da biraz sızlıyordu ama Ateş Lordu'nu öylece mağarada kaderine terk eden de bendim sonuçta. İyi haber çoğunlukla benimle ilgilenenler kim olduğumu bilecek kadar bilince sahip yaratıklar değildi. Kemik Kubbe küflü bir pazarı andırıyordu ama sanki herkes bir şeylerini çoktan burada satmışın bile. Buradan başka bir yaşam olmadığını düşünen ve çoğunlukla dışarıda neler olduğunu bilmeyen tacirler tarafında örseleniyordum.

Bunu daha önce akıl edemediğim için kendime kızmıyordum, sonuçta insan her gün bir kalede hücreye atılmıyordu. Girdiğim ikinci hücrede hiç de fena olmayan bir çocuk bana herkesin seviyesine göre sıvıldığını söylemişti. Hücrelerde bile ayrımcılık vardı kardeşim.

Tehlikeli görülenler tek başına mahkûm ediliyordu. Ve biraz düşünürsem o kargalar lordunun tehlikeli olarak sınıflandırılacağını tahmin ederdim aslında.

Sonunda en azından başka kimsenin olmadığı yan yana olan hücrelerden birine atıldım. Hava buz gibi ve karanlıktı, açlıktan hafiften başım dönmeye başlamıştı ve içerisi bomboştu.

Harika.

Yeniden dayak yemek ve kendimi Daren'in olabileceği başka bir hücreye aldırmak için en azından sabahı beklemeye karar verdim. Bari şu dudağım iyileşseydi.

"Buna gerek var mı cidden?" Adam beni boş hücredeki demir parmaklıklara prangaladı. Kocaman, kafamdan ağır bir zincirle bağ-

lanmıştım. Eh, onları ben tehlikeliyim diye ikna etmek için yapacağım düşünülürse bunu sormam garipti.

İki gün olmuştu bile. Milda hâlâ orada bekliyor muydu, yoksa beni dinleyip yardım için bir yerlere gitmiş miydi, bilmiyordum. Gerçi nereye gidecekti ki? Bildiği tek yer Ateş Krallığı'ydı ve onu da bildiğim kadarıyla hiç kimse yoktu.

Başımı demir parmaklıklara yaslayıp gözlerimi kapattım.

Ah, geri zekâlı Nova.

Tüm diyarın kraliçesi olmak varken düştüğün şu hale bak. Sonra kendi kendime kıkırdadım. Oldukça zevkliydi aslında. Yani bunu canım yanmıştı tabii ama belki de ben mazoşisttim.

Kapılar açılıp kapandı.

"Hey," dedim. "Dakika başı beni kontrol mü edeceksiniz siz? Tehlikeliyiz de o kadar da değil." Göz gözü görmediği için kimin yanaştığını görmüyordum ama açılan hücre kapısı benimki değildi. Hemen arkamda oluşan hareketlilikten bunu anlamıştım.

Ayyyy! Aramızda parmaklıklar olsa da yan hücremde tehlikeli biri vardı artık. Yine ne belalar açtım kendi başıma.

Dış kapının sesi geldikten sonra nefesimi tuttum ve bıraktım.

"Bak," dedim önden başlamak için. "Her kimsin bilmiyorum ama bana sakın bulaşma. Ben bu diyarın görebileceği en kötü canavarı arıyorum zaten. Birazcık yoldan çıkmış olabilirim ama sonuçta en yan belasını bulur. O da benim belam. O yüzden sakın sen benim belam olabilirmişsin sanıp da bana bulaşma. Hey, sana diyorum sana. Dilsiz misin!"

Önce derin bir nefes verme işittim. Sonra derin bir sessizlik. Sonra birisi sırtı sırtıma yaslanacak şekilde tam arkama oturdu. Aramızda demir parmaklıklar vardı ama kokusu bu leş gibi ortama rağmen hemen beni bulmuştu.

"Bu defa oldukça ciddiyim," derken sesi sinirliydi. "Yoksa mı kaybettin su vârisi?"

"Daren!" dedim harfleri uzatıp gülümseyerek. "Ben de seni arıyordum."

"Ne yani?" Kaşlarını çattığına emin olduğum o ses tonunu duydum. "Söylenenler ciddi miydi? Bu senin için bile çok delice."

"Ne söyleniyor?"

"Cillop gibi bir kızın hücre hücre dolaşıp birini aradığı."

Kükredadım.

"Cillop gibi mi diyorlar."

"Nova!" diye uyardı. "Onlar iltifat etmiyordu."

"Sonuçta buldum." Omuz silktim.

"Teknik olarak ben seni buldum ve bu o aptal heriflerden bir tekine yenmeme neden oldu."

"Benim de kaşım patladı!"

"Ne?!" Dönmeye çalıştıysa da pek başarılı olamadı. "Sen buraya neden geldin ki? Bunca şeyden sonra! İstediğini almıştın zaten." Yeniden yaslandığında bana olan öfkesi hâlâ diriydi. Onu suçlayamazdım ama ona açıklayabilirdim.

"Seni incitti mi?" diye onun bana yapacağı şekilde takıldım.

"Haberin olsun seni kurtarmayacağım."

"Haberin olsun, seni kurtarmak için gelen benim. Beni kurtarmana gerek yok yani."

"Peki, beni nasıl kurtarmayı planlıyorsun?"

Bir an duraksadım. Bu detayı düşünmemiş olabilirdim ama bu düşünmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Sonuçta yeniden yan yanaydık, bir yolunu bulabilirdim.

"Hiç düşünmedin değil mi?"

"Değişir," diye kendimi savundum.

Yeniden iç çekti.

"Bak," dedim sonunda ciddi olmaya karar vererek. "Taşı aldım ve gittim ve buna pişman değilim." Çünkü o taş güvendiğin tek şeydi. Çünkü o taş seni daha fazlasını yapmaya iten tek şeydi. Çünkü o

taş sana ait değildi ve tıpkı senin bana gösterdiğin gibi ben de sana olmadığın gibi biri olmanı istemiyorum.

"Eee..."

"Çünkü benden nefret etmene dayanabilirim ama kötülüğe ye nileceksin diye ödüm kopuyor." Derin bir nefes verdim. İşte bütün mesele de bu. Bu dava seni de beni de aşıyor kargalar lordu. Bu diyar ikimize de yetmiyor. Sen de tıpkı benim gibisin. İtilip kakılan, kimseyi memnun edemeyen, hatta başkalarının yedeğisin. Bu bir gün ikimizi de mahvedecek. Ama bu savaşta söylediğin gibi ikimizden birinin ölmediğine emin olmalıydım.

Yeniden sessizlik oldu. Başımı demirlere yasladım. Biraz sonra da teslim olur gibi başını demirlere yasladı. Sıcaklığı hemen etkisini vurdu. Omuzlarını gevşetti.

Demir parmaklıkların arasında elleri ellerimi buldu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi. Belki bir isyan, belki bir minnettarlık ama buradaydık.

Bu defa sana ben geldim, seni ben bulduk. Peki bu bizi nereye götürecekti?

***

Daha önce hiç zindanda kalmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünmemiştim. Yani sıradan bir üniversite öğrencisi zindan kelimesini hayatında kaç kez duyar ve kaç kez kullanırdı ki?.. Bir de nasıl bir yer olacağını düşünecektim.

Açıkçası berbat bir yerdi ama bu beni rahatsız etmemişti. Sessiz geçen bir saatin sonunda bile. Başım demir parmaklıklara yaslanmış şekilde duruyordum, gözlerim kapalıydı ama uyumuyordum.

Etraf pas ve küf kokuyordu. Yerlerdeki kirli suyun rahatsız edici kokusunu bile hissediyordum. Sıkılmış, derin bir iç çektim.

"Ne oldu," diye söylendi Daren. "Varisimizi rahat ettiremedik mi?

"İnsan cehennemden kötüsü olamaz diye düşünüyor tabii." Sesinde alaycıydı ama güldüğüm söylenemezdi.

"Krallığıma laf etme," diye uyardı. "Orası görüp görebileceğin en görkemli yer."

"Krallığın örümcek ağlarıyla çevrelenmiş bir harabe." Oldukça eddiydim. Ateş Krallığı zaten adeta terk edilmiş bir saraydı. İçinde Daren ve son zamanlarda benden başka hiç kimse yaşamıyordu. Daren sarayın kendi kendini temizlediğini iddia ediyordu ama tavanlar ve avizeler örümcek ağı doluydu. Ve geceleri ciyak ciyak fare sesleri geliyordu.

"Ayrıca," diye devam ettim. "Su Krallığı'nı gördüm, hiçbir yer ve belki melekler alemi bile oradan daha görkemli olamaz." Dudağının bir tarafı yamuk bir şekilde yukarı kıvrıld:. İçten içe aklımın bir yarısı ve ruhumun çoğunluğu oradaydı belki ama Arın'ın bunu yapabileceğini biliyordum, yeniden o görkemli ve huzurlu günleri bize getirecekti.

"Söylenenler doğru mu yani?" diye sordu. Sesinde bıkkın bir tını vardı. Onun yerinde olmak istemezdim. Günlerdir buradaydı ve günler içinde çok fazla şey olmuştu. Her şeyin ortasındaki adamı birileri oyun dışına atmıştı.

"Ne söylüyorlar yine..." Alaycılığımı korumaya çalıştım. Onun her üzgünken yaptığı gibi. Espri yaparak ortamı yumuşatmaya. "Bu Elemental de hep gıybet, hep!"

"Amon düştü mü?"

Bir an için duraksadım. Daren ile ilgili çok fazla bir şey bilmek mümkün değildi. Bir gölge kadar gizemliydi ve aklından geçenleri de kalbinden geçenleri de göremezdiniz. Zaten görseniz de bu yanılsama olabilirdi. Onun olayı buydu. Bu yüzden sorunun altındaki duyguyu anlamak için sesini okumaya çalışım ama dümdüz konuşuyordu.

"Bu seni üzer mi?" diye sordum.

Bir an için o da duraksadı. Düşünüyor mu yoksa bana cevap ve-rip vermemek arasında seçim mi yapıyor emin değildim. Bir açıdan hatta ne saçmalıyordum, hangi açıdan bakarsanız bakın babasını öl-düren kişi bendim. Ama bunun la ilgili bir sorunum yoktu, eğer onun varsa kıçımla muhatap olması gerekirdi.

"Hayır," dedi. "Ölmesini umuyordum."

"Cidden mi?"

"O zaman en azından Toprak Lordu olurdum."

Ah, şu mesele...

"Seni şeytan kılıklı!" diye iğneledim her zamanki ses tonumla. "İnsan biraz güç pahasına babasının ölmesini diler mi..."

"İnsanları bilemem Novacığım çünkü ben insan değilim."

Kaşlarımı çattım.

"Şu ayrıntıyı hep unutuyorum..."

"Boş ver," diye omuz silkince parmaklıkların ardında olsa da kaslarının hareketini kendi omzumda hissetmiştim. "Küçük bir ay-rıntı ne de olsa..."

"Ölmedi," dedim kaşlarımı çatarak. O anı yeniden zihnime yük-lemek pek iyi hissettirmemişti. Neredeyse ama neredeyse Arın'ın benden vazgeçeceğini sanmıştım. Ama sonunda o da görmüştü. Beni seçtiği zaman pişman olmayacağını görmüştü. Ama belki de her şey için çok geç olmuştu.

"Ama ölmekten beter ettim onu. Tacını aldım, taşları aldım. Bu noktadan sonra Arın'ın insafına kaldı, gerisini görecek vaktim yoktu." İç çektim. "Ve Arın'ın pek de insaflı biri olduğunu söyleyemeyiz."

"Bak sen..." dedi yine kinayeyle. "Demek birisi sonunda onun o kadar da ilahi olmadığını kabul etti."

"Orada dur koca oğlan." Zincirlerimin izin verdiği ölçüde ona doğru dönmeye çalıştım ama bu omzumda bir tutulmaya neden oldu. İçimden küfür ederken, "Arın ilahi biri ama zaten bu yüzden insafı yok ya!" İnsafı da inancı da yok...

"Onun adını sayıklayıp duracaksan neden buradasın?" Sorusu çok sıkıcıydı. "Tacı aldıysan başına geçirmeliydin şu baloncuğu, delirtik sende yan etki olarak aptallık mı yapıyor?"

"Taktım taktım..." dedim ve kıkırdadım. "Öylece alıp Anna'a verecektim. Önce biraz yaptım şovumu."

O da kıkırdadı. "Bunu görmek isterdim."

"Tabii..." diye ben kinaye yaptım bu defa. "Onu da benden çalmak için mi?"

"Bir saniye bile düşünmeden hem de."

"Tacı istemediğini sanıyordum."

"Hangimiz istediğimiz şeyler yaptık ki?"

Bunu düşünmek için bekleyecek gibi oldum ama kendimden emindim. "Ben hep istediğim şeyleri yaptım." Omuz silktim. "Sen de hep istediğin şeyleri yaptın."

En çok da bana.

"Eh," dedi kaygısız bir şekilde. Yine inkâr etmiyordu. İnkâr etse belki kendimi daha iyi hissederdim. Bunu bilmiyordum ve öğrenmenin pek bir yolu da yoktu. "Ama istemediğimiz şeyler de yaptık. Yapacağız da."

Yapacağız da... İstemediğimiz şeyler.

Bunun beni korkutması gerekmiyor muydu?

Defalarca bana, ona güvenmemem gerektiğini söyleyen ve bunu kanıtlayan şeytanla bir yolda istemediğimiz şeyler de yapmak...

Ama bu beni heyecanlandırıyordu.

"Diğer küçük ayrıntıya gelecek olursak..." Dudaklarımı ıslatmak için dilimi üzerinde gezdirdim. "Buradan nasıl çıkacağız." Bir şekilde konudan uzaklaşsak iyi olurdu.

Nihayet güldü.

Bir karga kahkahası değildi ama idare ederdi.

Arkamda yaşanan hareketliliği ilk önce ellerimden kaçan parmakları, sonra omuzlarıma çarpan omuzları yarattı. Ben omzumun

üzerinden ona dönmeye çalışırken o yavaşça ayağa kalktı ve bile. ğindeki zincirler, epey kalın zincirler rahatsız edici bir ses çıkarara zemine düştü.

Kaşlarımı çattım.

"Nasıl yani?" diye çıkıştım. "En başından beri zincirli değil miydin?"

Keşke yüzünü görebilseydim ama haydutlar beni öyle bir zincirlemişti ki omuzlarımı zor hareket ettirebiliyordum. Anlaşılan onları yeterince korkutucu olduğumu kanıtlamıştım. Hem de hiç büyü kullanmadan.

"Zincirliydim elbette," dedi. Sesi sakin ve normal bir günde normal bir şeyden bahseden gibi normaldi. Normal mi... Daren ve normallik.

Sonra yeniden eğildi, gölgesi üzerime düştü. İlk önce demir parmaklıklara kilitlenmiş zincirin parçasını çekerek yerinden çıkardı. Bununla birlikte omuzlarım öne doğru düştü. Ellerim hâlâ birbirine bağlıydı ama yine de nihayet ayağa kalkabildim ve ona doğru döndüm.

Artık o ihtişamlı pelerini üzerinde değildi. Gömleğinin düğmeleri kopmuş, yakası parçalanmıştı. Bunun nasıl bir arbede sonucu yaşandığını düşünmek kaşlarımı çatmama neden oldu. Gözlerim usul usul onun üzerinde dolanmaya başladı.

Kuzguni tüyleri gibi parlayan saçları dağılmıştı. Göz altları yine mor halkalara misafirlik ediyordu. Ona baktığımı görünce o da kaşlarını çattı. Gözleri kısıldı ve mavilikleri karanlığın içinde ışık gibi parladı. En azından yüzünde bir darbe aldığına dair bir iz yoktu. Bunu nasıl becermişti kim bilir.

Elleri yavaş hareketlerle parmaklıklara doğru uzandı. Hemen önümde yan yana duran ve beni bu kafesin içinde ondan ayıran iki demiri kavradı. Yumrukları onun etrafına bir sarmaşık gibi dolanırken bakışlarımız bir an olsun birbirinden ayrılmıyordu.

"Ne yani," diye fısıldadı. "Benden bir şey çalıp, beni baygın bir şekilde o mağarada bırakıyorsun ve sonra korkusuzca karşıma mı

dik liyorsun?" Sesi buz gibi ve tekinsizdi. Şaka yapıp yamadığını anlayamıyordum.

"Teknik olarak benden çaldığın şeyi senden geri aldım."

"Şeytandan çalamazsın, Nova." Başını çok ağır hareketlerle iki yana doğru neredeyse görünmeyecek şekilde salladı. Bakışları ürkütücü görünüyordu.

"Aramızda demir parmaklıklar olduğu için şanslıyım öyleyse." Tek kaşımı kaldırdım. Neden ondan korkmamı istiyordu kim bilir ama kesinlikle ondan korktuğum yoktu.

Her şey bir yana ben koskoca gökyüzü vârisiydim, onunsa güçleri bile yoktu. Hah! Ama bunu dillendirip onu küçümsemek istemedim. Son zamanlarda epey duygusal görünüyordu.

"Ah, tatlı, Nova..." diye mırıldanırken dilini damağında bir kez şaklattı. Elleri kavradığı demirleri çocuk oyuncağıymış gibi ikiye doğru ayırdı. Birden önümüzde, bir insanın rahatlıkla girebileceği bir kapı boşluğu açıldı. "Bu demirlerin seni benden uzak tutmaya yeteceğini mi sandın?"

Bir adım geri çekildim.

Yine o ses tonunu kullanıyordu.

Ve bu ses tonunu kullandığı zaman ondan gerçekten korkuyordum.

Kaçmak istiyordum.

Tüm hücrelerim ve tüm uzuvlarım aynı anda kulağıma fısıldıyordu.

Kaçmamı istiyorlardı.

Benden nefret etmene dayanabilirim ama onu seveceksin diye ödüm kopuyor. Gerçek bile olmayan bir ânın ses tonu kulaklarıma uğuldayıp duruyordu.

"Biliyor musun," dedi benim olduğum hücreye doğru bir adım atarak. Yan dönerek iri vücudunu yavaşça demirlerin arasından geçirdi. Şimdi, artık karşı karşıyaydık. Bana bakmıyor, gözleri hedefini

anıyordu. Ve önümde birbirine bileklerimden bağlanmış ve oldukça hırpalanmış zincirli ellerimi görünce avını bulmuş oldu.

Elleri yeniden ellerime doğru yaklaştı. Parmak uçlarını parmak uçlarıma dokundurdu.

Daha önce hiç kimsenin özellikle parmak uçlarıma dokunduğunu hatırlamıyordum. Sanki parmak izlerimi okşuyor gibiydi. "Demirler... Onlar Su Krallığı'nın vazgeçilmezleriydi..."

Demirleri tutup ellerimi yavaşça havaya kaldırdı. O hurda yığınlarının ağırlığını taşıyan artık ben değildim.

"Çok güzellerdi. Çok ama çok güzellerdi... Masumlardı... Zekiydiler... Yetenekliydiler... Ve onlara çok ender rastlanırdı."

Bunu bana neden anlattığını bilmiyordum. Ama denizkızlarının varlığını, onların benim krallığımdan olduğunu ve Arın'ın gözleri önünde nasıl onun babası tarafından katledildiğini biliyordum.

Asıl soru ise Amon bunları yaparken Daren'in ne yapıyor olduğuydu...

"Büyük Yıkım'dan sonra..." Büyük Yıkım... Su Krallığı'nın düşmesine Elemental'de böyle diyorlardı çünkü o günden sonra diyar bir daha ayağa kalkamamıştı. "Amon denizkızlarını zincire vurdu."

Kirpiklerim titredi. Öfkeli bir yaş göz pınarlarıma birikti.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?!" diye ellerimi ondan kurtardım.

Başını kaldırmadan yeniden ellerime uzandı. Zincirlerin üzerinde parmaklarını dolaştırırken o da bir deliden farksız görünmüyordu.

"Denizkızlarına zincir vurmamalısın," diye fısıldadı. Kelepçeleri tek hareketle açtı. Bileklerimi yeniden nazikçe avuçlarının içine aldı. Zincirlerim yere düştüğünde kalbim yerinden sıçrayacakmış gibi tekledi. "Denizkızlarına zincir vurmamalısın," diye tekrar etti. Bileklerimi daha önce bir kez daha yaptığı gibi dudaklarına doğru yaklaştırdı. "Denizkızlarına zincir vurursan yüzemezler... Bu onları öldürür." Cümlesi bittiğinde dudaklarını yuvarlayarak bileklerime doğru üfledi. Zincirin birkaç gündür bileklerime yaptığı tahribat sı-

saatler içinde iyileşti. Parmakları bileklerimden geriye doğru kayarken yeniden parmak uçlarımız birbirine takılı kaldı.

"Madem bunu yapabiliyordun, neden zincirleri daha önce çıkarmadın?" Bu ona sorabildiğim ilk cesur soruydu belki de. Ne olursa olsun hiçbir zaman Daren'le doğrudan yüzleşememiştim. Ama şimdi sorduğum soru benimle ilgili değildi. Şu anla ilgili değildi.

Onları öldüreceğini biliyorsan neden onlara zincir vurmalarına engel olamadın. Merak ettiğim buydu. Amon krallığımı, diyarınızı yerle bir ederken sen ne yapıyordun?

"Çünkü denizkızları ne kadar ender olduklarını bilirler, bildikleri için bu kadar kibirlilerdir. Ve işte tam da bu yüzden biraz su yutmalın gerekir." Kedi gibi gülümsedi. "Bazen," diye ekledi. Bana burada anlatmaya çalıştığı şey ortadaydı. Geçmişle ilgili tek kelime etmiyordu. O şu andan bahsediyordu. Ona yaptığım şey yüzünden biraz zincirli kalmam gerektiğini söylüyordu. O kadar da güçsüz olmadığını söylüyordu.

"Asıl kibirli olan kim acaba!" dedim bileklerimi öylesine ovarken.

Kahkaha atmaya başladı ama yapay olanlardan bir taneydi.

"Herkes şeytanın en gözde günahının kibir olduğunu bilir."

"Herkes değil." Ona ters ters bakmaya devam ettim. Bacaklarını esnetmek için alnın el verdiği ölçüde volta atmaya başladım. Omuzlarımı geriye doğru oynatıp günlerdir birbirine giren kaslarımı ısıtmaya çalıştım.

Kafamda her şey sürekli yer değiştiriyordu. Yolda olmayı ya da Elemental'i keşfetmeyi, hem de başımda Amon gibi bir bela yokken, tabii Arın varken biraz macera yaşamayı istiyordum. Ama Daren'le bu şekilde ucu açık sorularla ne kadar daha idare edebilirdim işte onu bilmiyordum.

"Neden buraya döndün Nova?" diye sordu. Birbirimizden nefret ediyor tonda konuşuyorduk. Aramızda sürekli bir şüphe ve güvensizlik vardı.

"Yolumu kaybettim," diye ben de yapay bir şekilde duyarsızlık göstererek sırıttım. Ama benim aksime o alev mavisi bakışlarını cidden diyetle üzerime dikti.

"Ne?" diye gereğinden yüksek bir sesle çıkıştım. "Bir insan durup kraliçe falan olamam ben!" Tepkim sadece ona değildi. Bana benden bekleyen herkeseydi. Arın'a, Ayzer'e, Sonay'a... Ben inandıkları kişi değildim. "Ben bir kahraman falan değilim!" diye nefes alamıyormuş gibi daha çok kendi kendime mırıldandım.

Ben kahramanlıktan ne anlarım...

Ben sadece...

Sadece...

"Sen sadece delinin tekisin!" dedi. Bakışlarımı yerden ona doğru çevirdim. Şimdi yüzünde ihtiyatlı, anlayışlı bir gülümseme vardı. Hem de gerçek olanlardan bir tane. Elemental'e ilk geldiğim zamanlarda olanlardan.

Benim de dudaklarım refleksle yukarı doğru kıvrıldı.

Derin bir nefes verdim.

"Siz ikiniz!" diye bağırdı parmaklıkların öte yanından biri. "Orada ne yapıyorsunuz?" Daren gözlerini devirirken ben irkilerek bağıran adama doğru döndüm. Hücrenin diğer kısmında, gardiyanların olduğu kapılardan önce ses geldi, sonra yere hiddetle basan ayak sesleri.

"Piknik yapıyoruz," dedim görüş alanıma girene kadar.

Daren güldü.

Adam görüş açımıza girdiğinde birazcık korkarak bir adım geriye çıktım, işaret parmağımı Daren'e doğru kaldırıp "O söyledi," dedim. "Bence komik de değildi."

Daren başını yay gibi yukarıdan aşağıya doğru yanlamasına bana çevirdi. Gözlerini kısmış "cidden mi" der gibi bana bakarken sadece ve olabildiğince masum bir şekilde omuz silktim. Gözlerini, hayır, iblis gibi bakan gözlerini adama çevirdi.

Adam kesinlikle korkunç görünüyordu. Boyu üç metreye yakındı ve cüssesi de oldukça iriydi. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı, çenesinde çok çirkin, halka gibi tuhaf bir sakal vardı. Sakalı yeşil renkteydi.

"Çok tuhaf bir imajın var," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu şey her neyse kesinlikle moda olmasın Daren."

"Öyle mi?" dedi tasasız bir şekilde adama bakarken. "Ben de mor sakal benle nasıl durur diye düşünüyordum."

"Hayır hayır..." Başımı iki yana salladım. "Sen böyle çok iyisin."

Kaşlarını kaldırarak başını bana çevirdi. "Öyle mi?"

"Hı hı."

"Bu kadın adamdan anlıyor dostum," dedi. Yüzünü yeniden iri cüsseliye dönmüş, bir de sırıtmıştı.

Bu adam flört etmekten anlıyor dostum.

"Siz ikiniz," dedi adam yeniden. Konuşurken ağzından bir toz bulutu çıkıyordu ve bu durumu daha tuhaf bir hale sokuyordu. Yüzümü buruşturdum. "Beni takip edin."

"Nereye?" diye sordum ama adamın cevap vereceğine inanarak değil.

Ceza vermedi de.

Bakışlarım yeniden Daren'i buldu ama dudak büküp adamın peşine takıldı.

Ben de yine dünya çapındaki en deli aptal olduğumu kanıtlarcasına şeytanın peşinden gittim.

Diğer zindanların önünden geçerken dik durmaya ve korkmuyormuş gibi davranmaya çalışıyordum ama içimden Daren'in koluna yapışıp sinmek geliyordu. Benim aksime o oldukça rahattı. Hücrelerdeki tuhaf yaratıklar, küflenmiş gibi görünen Alfinler, bize yiyecek gözüyle bakan esirler... Karanlığın ardından gelen çığlıklar. Hepsi bir korku filmi gibiydi.

İnsan etinin çürümüş kokusunu almayı daha önce hayal bile etmezdim ama şimdi burnumun direğini sızlatıyor, sesleri kulaklarımı tırmalıyordu.

İri adam bizi sarmal merdivenlere yönlendirdi. Gelirken gözlerimde bir bağ olduğu için geçtiğimiz yolları görme şansım olmamıştı ama şimdi her şey oldukça gerçekti.

Oyma duvarlar kanla kaplıydı. Hiçbir yerden güneş görmüyordu. Ne bir çatı ne bir pencere. Aşağıda mı yukarıda mı nerede olduğumuzu bile kestiremiyordum.

Daha açık bir alana çıkmayı beklerken adam bizi başka bir bölmeye götürdü ama burası diğer gittiğim yerlerden çok daha farklıydı.

Yüzlerce Alfin'in aç gözlerle bize baktığı kocaman bir kapının kilidini dişleriyle açtı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soran Daren oldu. Benim dilim tutulmuş gibi yanında sadece bekliyor ve korkudan altıma işemeyecekmiş gibi görünmeye çalışıyordum.

"Gece yarısı hasat var," dedi çürümüş dişlerini göstererek. Bundan keyif aldığını gizlemiyordu.

"O da ne demek?" diye sormayı başardım ama sesim hiç de istediğim gibi çıkmadı.

Adam önce benim kolumdan tuttu ve ikimizin de bir şey yapmasına izin vermeden kıtlık çekiyormuş gibi bana bakan diğer Alfinler'in arasına doğru itti. "Gece yarısı en iyi adamımızla dövüşeceksiniz demek," dedi. Daren'e doğru döndüğünde karanlık bakışları bir saniye için adamı durdurdu. Aralarında uzun bir bakışma geçti. Adam ona dokunmak istemiyordu ama gerekirse dokunacaktı.

Dokunsa haşmetli Darenciğim ne yapardı acaba...

Çenesini sabır dilenir gibi aşağı doğru sallayarak kapıdan içeriye kendisi girdi.

Kibirli piç ama güzel hareket.

"Aman canım," deyiverdim turuncu sakalın bana dönen bakışları-
na. "Daren dövüşür, sonra da arkadaşımızı alır buradan çıkıveririz."

"Nova," diye uyardı Daren.

"O çok iyi kılıç kullanır," dedim.

Adam pis pis sırıttı. Hücredekiler de ona eşlik etti. Üzerimdeki onlarca çirkin gözün ağırlığıyla alttan alttan Daren'e baktım. Yani iyi kılıç kullandığından şüphem yoktu ama bana *ciddi misin* der gibi bakıyordu.

"Ne var," diye fısıldadım yanına sokuluş. "Bunu yapamaz mısın?"

Derin bir nefes aldı.

"Neden cümlenin sadece yarısına odaklanıyorsun?"

Adam biraz daha homurdanarak yere düşürdüğü kilidi büyük bir gürültüyle üzerimizden hücre kapısına taktı. Kalabalık iki soytarı savga ediyormuş gibi etrafımızda bir daire oluşturmuştu.

Daren ellerini beline koydu ve başını oflayarak yukarıya kaldırdı. Bıkkın ve mutsuz görünüyordu.

"Ne demek istediğini hiç anlamıyorum."

"Gece yarısı en iyi adamımızla dövüşecek..." Gözlerini açe açe anlamam için cümleyi heceledi.

"Sen daha iyisindir," diye gülerek omuz silktim.

Kendine olan güvensizliği beni hiç ilgilendirmiyordu. O bir şeytandı. Birini yenemeyeceğini sanması keadi aptallığıydı.

Ah erkekler...

"Nova," diye uyardı. "En iyi adam..." Kaşlarını kaldırıp başını sorgulayarak salladı.

"En iyi adam kim?"

Gözlerini devirdi. Ortada olan benim görmediğim ne vardı acaba...

"Benim," dedi biri sıkıntıyla ama yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle. Bakışlarım ona doğru döndü. Kalabalığın içinde kirli yüzüyle karşımda duruyordu ama kim olduğunu gizleyecek kadar çamura bulanmamıştı henüz.

"Şafak..." diye mırıldandım yarı şok yarı sevinçle.

Elbette.

En iyi dövüşen kişi Daren'in muhafızıydı.

"Ups," dedim dudaklarımı kıvırarak.

"Yaa!" dedi Daren nihayet bir şeyleri idrak ettiğim için memnun bir şekilde. Ellerimi arkamda kenetleyip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tamam, biraz batırmış olabilirdim.

"Ama sonuçta ben öyle dedim diye sizi karşı karşıya getirmezdi herhâlde." Gözlerimi kırptım. "Hem ne olur canım şakadan birbirinize bir iki vurur, sonra biriniz devrilirsiniz."

"Öncelikle," dedi Şafak kalabalığın arasından iyice öne çıkarak. "Onu yenmem iki dakika bile sürmez ama bu dövüşler ölümüneydi."

"Beni yenmen mi?" diye kaşlarını çattı Daren. "Bu tarihin hatırda kaldığı bir hayal."

"Daha önce yaptım!"

"Evet, o esnada uyuyordum!"

"Bütün iblisler aynı," dedi Şafak bana dönerek ciddiyetle. "Her şey bunların kendilerinden üstün başka varlıkları kabul etmemesi yüzünden oluyor."

Kıkırdadım.

Ben gülünce onun da yüzü yumuşadı, dudağı yukarıya doğru kıvrılınca cesaret bulup birkaç adım attım ve kollarımı boynuna doladım.

"Pis çırkın yamyamlar sizi yedi diye öyle korktum ki!"

Bir kolunu belime dolarken gülüşü kulaklarıma doldu.

"Üç beş yamyamın üzerinden gelemeyecekse."

"Yiğit ve Sila nerede?" diye sordum geri çekilirken.

"Evet, zaten siz arayı kapatın diye misafirliğe geldik," diye araya girdi Daren huysuz sesiyle.

"Senin yetişeceğin bu yer varsa hiç tutmayalım." Ters ters baktım.

Şafak güldü.

"Hayırdır," dedi Daren'e tek kaşını kaldırarak. "O lord kıçını buraya getiren nedir?"

"Seni onu koruman için gönderiyorum." Çenesiyle beni işaret etti. "Ve birkaç gün de ona mı benziyorsun. Ne yapalım bu kadar seyirci önünde diyarın kaderini mi tartışalım?"

Şafak ile aynı anda etrafımıza baktık. Alfinler gerçekten büyük bir dikkatle bizi dinliyordu. Hiçbiri alışkın olduğum Alfinler gibi değildi. Gördüklerimin hepsi bakımlı ve muazzam güzellikte olurdu. Ama bunların hepsi tıpkı bir hayduda benziyordu ve aralarında hiç kadın yoktu.

"Ciel Nova," dedi Daren herkese uyarıcı bir şekilde bakarken bana elini uzatarak. Onu kızdırmak için aklımdan birkaç şey geçti ama şimdi sırası olmadığını düşünerek tıpış tıpış elini tuttum. Bunu yapmama o da şaşırmış gibi çok kısa gülümsedi ama sonra yine dikkatsizce şeytan şeytan bakmaya devam etti.

Bakışlarında karanlıklar, gölgeler ve alevler vardı. Bir araya gelip patlamaya hazır bir volkanı tetikliyorlardı. Böyle baktığı zaman ona yaklaşmaya cüret edemezdiniz. Ama ben o karanlığı okşuyormuş gibi hissediyordum. Yabani bir karanlığı ellerimin altında sakinleştiriyormuş gibi.

Şafak, beni hücrenin köşesine götürürken hemen arkamızdaydı. Birileri önümüzden çekiliyor ama birileri de daha fazla yakışıyordu. Birisi neredeyse gözüme kadar eğilince refleksle ittim.

"O vâris," dedi birisi. "Gözlerinden belli. Delinin vârisi."

"Önüne bak," dedi Şafak.

"Diğeri kim?" diye fısıldamaya başladılar.

"Ecelin," dedi Daren. "Tatmak ister misin?" Sakin görünmeye mi çalışıyordu, yoksa gerçekten sakin miydi, anlamıyordum. Adamlara cevap verirken o tarafa dönmemişti bile. Birkaç kişinin daha arasından geçip duvarın köşesine varmayı başardık. Çok seçeneğim olmadığı için duvarın dibine oturdum

Mantıken güçleri yoktu ve mantıken burada sayıca üç kişiydik. Belki de daha nazik olmaları gerektiğini söylemeliydim onlara ama ben ne anlardım ki...

"Kaç gündür cillop gibi bir kızın hücre hücre dolaştığını söyleyorlardı." Şafak sağ yanıma tıpkı benim gibi oturdu. Bacaklarını ikisini de dik bir şekilde tuttu ama ellerini dizlerinde serbest bıraktı. Diğerlerine rahat bir hava izlenimi yaratıyordu. "Demek gerçekten doğruymuş." Kocaman gülümsedi.

Erim, Sıla ve Yiğit ile geçirdiğim günlerde Şafak ile çok sohbet etme şansımız olmuştu. Hepsiyle olmuştu aslında. Hepsinin bende yeri çok özel bir hale gelmişti. Ama Şafak farklıydı. Daha koruyucuydu. Ağabey gibiydi. Bunu vâris olduğum için yaptığını sanıyordum ama aslında Daren istediği için yapıyormuş.

Bu tuhaftı.

"Beni bilirsin," diye omuz silktim. "Bir türlü yerimde duramıyorum."

"Bilmez miyim..."

"Yani sen aslında Sadakatsiz bile değilsin." Bildiğim kadarıyla hâlâ Ateş Krallığı'nın muhafızıydı. Ve Daren'e sadıktı. Peki Daren neden peşimden beni koruması için birini göndermişti? Hem de bu kadar önemli birini. Muhafızlar sarayların olmazsa olmazıydı ve lordları doğrudan koruyan danışmanlarıydı. Başta gözetlemesi için olduğunu bile düşünmüştüm ama biraz önce kendi ağzıyla korumak için olduğunu söylemişti Şafak'a. Hem sol yanımda oturan lorda dönüp bakamadım bile, sorularımın cevabı ondaydı ama beni mahrum bırakmak hoşuna gidiyordu.

"Ateş halkı da bir nevi sadakatsizdir." Burnunu kırıştırarak gülümsedi. "Su birbirine bağlılığı ile tanınır ama ateş birbirine bile sadık değildir. Başına buyruklığı ile tanınırız."

Göz ucuyla Daren'e bakıp yeniden gözlerimi Şafak'a çevirdim. "Onu anladım zaten ben." Ama böyle olmadığını biliyordum. Dü-

kuğum hikâyeler parçaları birleştirmem için yeterli olmuştu. Amon ateş halkını esir almaya ya da kendi himayesinde kullanmaya başladığında bazıları Sadakatsiz olmuş ve saraydan ayrılmıştı. Şafak'ın da onlardan biri olduğunu hatta onu Daren'in kaçırdığını düşünüyordum.

"Ee, Sıla ve Yiğit diyorduk. Onlara ne oldu?" Konudan uzaklaşmak için daha çok merak ettiğim iki kişiyi sordum.

"Kanımda ateş olduğu için yamyamları ben durdurabilirdim, yani en azından onlardan daha uzun dayanabilirdim. Bu yüzden fırsatını bulduğumda onlara da kaçmalarını söyledim. Gittikleri yeri biliyorum ama tabii başarabildilerse. Gerçi Sıla epey akıllı kız, muhtemelen başarmışlardır. Sonra ben buraya geldim."

"Buraya mı geldin?"

"Evet," dedi.

"Yani yakalanmadın mı?"

Daren'le aynı anda güldüler. Ve bu hemen diğer tarafımda oturup bana kalkan olan Daren'den günler sonra duyduğum ilk gerçek gülümsemeydi.

"Birkaç yamyamla baş edemeyen ve Antikacı'yı alt edemeyecek birini Cehennemin Muhafız'ı yapar mıyım?" Cık cıkladı. "Bazen ne kadar kıncı oluyorsun su baloncuğu."

Ağzım açık kalmıştı.

"Senin attığın adım bile bir plan mı?"

Güldü.

Ellerini başının arkasında birleştirip gözlerini kapatarak kafasını duvara verdi. "Eh," dedi. "Rakibin Tanrı olduğunda aldığın nefes bile bir hamledir." Tek gözünü açıp alttan alttan bana baktı. "Anlarsın ya, kötülük mesai gerektirir."

"İnsanlar kötü olmayı hiç ciddiye almıyor!" diye sızlandı Şafak taklit onun gibi başını duvara yaslayarak. "Kötü olmak zordur. Çok çalışman gerekir."

Daha ne kadar şaşırabilirdim, emin değildim. Burada durmuş gerçekten bana kötülük dersi veriyorlardı.

"Bir de övünüyorsunuz!" dedim. "Hey!" İkisini de kollarından sarstım. "Neden buradayız o zaman?"

"Doğru ya," dedi Daren doğrularak. "Bulabildin mi?" Gözlerini Şafak'a dikti.

"Sen de bazen çok kırıcı oluyorsun." Burnunu kırıştırdı. "Elbette buldum."

"Kolay olacak mı?"

Şafak dudağının kenarını yukarıya doğru kıvırdı. "Kolay olsa bize yakışmazdı."

Daren kendini beğenmiş bir şekilde güldü.

Kendimi liseye geri dönmüşüm gibi hissediyordum. İki tane kendini beğenmiş ergenin ortasında kalmıştım. Şifreli konuşuyor ve ne dediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Beni süründüreceksiniz?" diye sızlandım kollarımı göğsümde bağlayarak.

"Ne dersin," dedi Şafak. "Sence güvenilir mi?"

"Benden taşı çaldı."

"Hadi canım!"

"Baygındım."

Şafak bir kahkaha patlattı ama ardından doğrularak yüzünü astı.

"Söylenenler doğru mu yoksa?"

"Maalesef," dedi Daren. Bildiğim kadarıyla haftalardır görüşmüyorlardı ama konuşmadan anlaşabiliyorlardı ve bu çok sinir bozucuydu.

"Ona en başında söylemeliydin," dedi Şafak ama yine de onaylamaz bakışları benim üzerimdeydi.

"Biraz daha beni dışarıda bırakırsanız kalkıp gider başka arkadaşlar edinirim."

"Git de ayaklarını o küçük kıçına vura vura dönüşünü kahkaha atarak seyredelim."

"Yok ya!" dedim. "Ben su vârisiyim. Herkesten güçlüyüm."

"En son bir atın üzerinden düşmüş yerde kıvranıyordun su vârisim."

"Sonra da ulu senden, benden aşırdığın taşı çalıp Hava Sarayı'na gittim. Vârisinle garip bir konuşma yaşadım. Hava Lordu ile anlaşma yaptım. Toprak Kralı'nı devirdim. Tacını ve taşlarını elinden aldım ve gerçek krala verdim."

Şimdi gülme sırası bendeydi.

Şafak bir ıslık çaldı.

"Marifetmiş gibi anlatıyor," dedi.

"Ne yaptığını öğrendiğinde kendini Kerberos'un önüne atmak isteyecek." Daren gerilmişti ve grileşen ses tonu beni de geriyordu.

Biraz sonra ya yangın var diye bağıracaktım ya da saçlarımı yola yola cafamı şu duvarlara vuracaktım. Bu adamın her şeyi gizemli olmak zorunda mıydı?

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Şafak.

"Önce Karadul'u alalım, buradan çıkalım."

"Bu kadar sakinlik senin için bile fazla." Başını yeniden duvara verdi ama şimdi o kadar da rahat görünmüyordu. Hatta epey stres altında gibiydi.

"Eh," dedi Daren. "Kaybedecek neyim kaldı ki?"

Karadul ne...

Sorsam da söylemeyeceklerini düşündüğüm için çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Alınmış ve öfkelenmiştim. Bana güvenmiyordu ve bunu hak etmemiştim. Hem de olan onca şeyden sonra. Ve bir anda çok sevecen Şafak da onun tarafına geçmiş beni aniden satmıştı. Sessizlik orucu tutacaktım. Onlar bana anlatana kadar bu aptal çenemi bir daha açmayacaktım.

"Antikacı'nın asasında," diye mırıldandı Şafak. "Karadul'u oraya sabitlemiş."

Daren hiçbir şey söylemedi.

Derin bir iç çekip başımı duvara yasladım. Nereye düşmüştüm böyle... Hayat ne tuhaftı.

Bir yıl önce düşündüğüm tek şey büyükbabamla hazırladığımız kahvaltılardı. O sabah krep yerken hangi şurubu kullanacaktık?

Babam ne zaman dönecekti?

Annem bir daha ne zaman bir kart daha gönderecekti?

Ayzer o çocuk için hâlâ üzülüyor muydu?

Ve kahrolası sınavları nasıl verecektim? Bütünlemeler çok zor olmasaydı bari.

Birkaç ay öncesi ise daha komikti. Bir diyara gelmiş ve burada nefret edilen ve dışlanan olmuştum. Herkes beni nereye atacağını şaşırıyordu.

Sonra Arın gelmişti. Gelmişti ve beni o kimsesizlikten kurtarmıştı.

En yakın arkadaşım en büyük rakibim olmuştu.

Birkaç gün önce ise... Diyarı birbirine katan, her şeyi ve herkesin hayatını mahveden haksız kraldan tacını almıştım. Tacı başıma takmıştım. Tanrıçaların istediği gibi taşları vârislere dağıtmıştım. Gerçi o ucubeler istemese de bunu yapardım. Doğru olan bu olduğu için.

Ve belki de beni kimsesizlikten kurtaran Arın'ı kimsesiz bırakıp şeytanın peşine düşmüştüm.

Yeniden nefes verdim. İnsan böyle günah işliyordu demek ki. İçgüdü mü yoksa kötülüğün cazibesi miydi onu bile bilmiyordum. Sadece, hadi ama ben kim bir krallığı yönetmek kim... İnsan bütün gün bir tahtta oturup ne yapardı ki?

"Ne düşünüyorsun öyle iç çeke çeke?" diye sordu Şafak. Sesini duyunca gözlerimi açtım. Önce ona doğru sonra diğer tarafıma baktım. İkisi de kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Siz bana hiçbir şey söylemiyorken ne düşündüğümü söylememi mi bekliyorsunuz?"

İkisi de aynı anda, "Evet," dedi.

Bu adamlar çekilmezdi.

"Söylemeyeceğim." Ayaklarımı uzatıp birini diğerinin üzerine attım. Tamam sarayda kraliçelik yapmama gerek yoktu ama en azından bir duş alsam, temiz kıyafetler giyinsem ve düzgün bir yatakta uyusam fena olmazdı. Üstüme başıma baktım. Her yerim kir içindeydi. Üzerimde hâlâ en son Ateş Krallığı'ndan çıkarken giydiğim yürüyüş pantolonu vardı. Keşke hazır Hava Krallığı'na gitmişken Soray'dan ödünç bir şeyler alsaydım.

"Karadul cehennem madenlerinden çıkarılmış bir elmas," dedi Daren. Sanırım sonunda bana bir şeyler söylemeye karar vermişti. "Oldukça nadirdir. Hatta tektir."

"Ve cehenneme aittir," diye ekledi Şafak

"Ve onu da mı çaldırdın?" diye sordum Daren'e bakıp. "Cehennem diyorsun da önüne gelen elini kolunu sallayarak girip çıkıyor."

Şafak söylediğime kahkaha atınca hücredeki herkes bir an dönüp bize baktı. Garip yaratıklarla göz göze gelmeye alışıyordum. Hepsinin farklı bir yüzü ve cinsi vardı. Neden bilinmez, bizden oldukça uzak duruyorlardı. Hepimiz aynı hücredeydik ama biz üçümüz bir taraftayken onların hepsi diğer tarafa toplanmış duruyordu. Vahşiliklerine rağmen bizimle ilgilenmiyorlardı.

"Hayır," dedi Daren gergin bir şekilde dudaklarını birbirine bastırarak. "Evran onu Antikacı'ya verdi."

"Neden?" diye sordum. Cehennem lordu neden oraya ait bir mücevheri başka birine versindi ki...

"Benden korumaya çalışıyordu."

"Başka bir neden daha..."

"Çünkü onu yok etmek istiyordum."

"Hım..." Düşünceli bir şekilde döndüm. "Şu kötülüğü yok etme meselesi. Biraz daha zorlasalarmış aslında sen cehennemi de yok edermişsin. Epey iyilik potansiyelin var gibi." Tatlı tatlı kıkırdadım.

Ama ikisi de bir anda iğrenir bir ses çıkardı.

"Kanatların bile çıkarmış!" Ona doğru dönüp yanaklarını ısıtma ya başladım. "Hanımış da, iyi mıymış..."

Daren kaşlarını iyice çatıp ellerime asıldı ve yüzünü kurtarmaya çalıştı ama bir anda derin bir sessizlik olmuştu. Söylediğim ya da yaptığım şeye gülmek yerine ikisi de sus pus oldu.

Sonra kapı açıldı ve herkesle birlikte benim gözlerim de açıklığa döndü.

İri yarı haydut dönmüştü.

Herkes istekli ve hevesli bir şekilde ayağa kalkıp adamın gözlerine bakarken Daren ve Şafak yerinden kımıldamıyordu. Ben de onlara uyum sağlayıp öylece bekledim. Sanırım artık vakit gelmişti ve şu kafes dövüşü olayı yaşanacaktı. Adam umarım benim söylediklerimi hatırlamıyordur. Yani ölecek değillerdi herhalde bir planları vardır, her şey için bir planları vardı nihayetinde.

"Sen," dedi adam çenesiyle beni işaret ederek. "Antikacı seni istiyor." Mavi gözlerim adamın turuncuya dönmüş iri gözleriyle kesişti. Şaka yapmıyordu. Bir an için durdum, Daren ile Şafak'ın bir şey yapmasını ya da söylemesini bekledim. Sonra bunun ne kadar saçma olduğunu hatırlattım kendime.

Arın'ın yanında değilsin. Kimse senin yerine ya da senin için konuşmayacak. Sen konuşacaksın. Ve belki de güzel olan kısmı da bu.

"Yok ya..." dedim dudaklarımı yukarı doğru kıvırarak.

Diğerleri adamın görüş açısını açmak için iyice duvarın dibine doğru çekildiler ama herkes bu sahneyi izlemek için epey hevesliydi. Su vârisine karşı iri haydut. Kim bilir ne zamandır bu hücrelerde olan kişiler için oldukça ilgi çekici olmalıydı.

"Ya sen gelirsin..."

"Ya da zorla mı götürürsün?" Kıkırdadım. "Yok ya..."

Bu defa benimle birlikte hücrenin içindeki birileri daha güldü. Yaptığım şey hoşlarına gitmişti. Eh iri haydutcuğum, tutsak da olsa

insanlara daha nazik davranmalıydın. Yarın öbür gün böyle senin küçük düşeceğin anı beklemezlerdi o zaman.

Adam kapıdan içeriye girerken başını epey eğmesi gerekmişti. Her adımında yüksek bir gerilim çalkalanıyor ve popomun altındaki zemin sallanıyordu. Karşıma dikilene kadar kimseden bir ses çıkmadı. Elini bana doğru, yakama doğru uzatırken, "Ben olsam yapmazdım." dedi Daren. Ona bakmıyordum ama tırnağının kenarına bir şey takılmış da onu çıkarmaya çalışıyormuş gibi parmağına baktığını görebiliyordum. Birkaç dakikadır böyle yapıyordu.

"Ben olsam yapardım," dedi Şafak. Parmaklarını birbirine kenetleyip kollarını ileriye doğru uzatarak gerinme hareketleri yapıyordu.

"Eğlenir miyiz diyorsun?" Daren biraz başını eğip ona doğru baktı, yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı.

"Yani otur otur, hamlıyorsun bir noktadan sonra."

"Doğru," diye başını salladı Daren. "Ama bir sorun var..." Başını mi cüsseli hayduda çevirdi. "Sen şimdi ona uzanırsan biz olaya dahil olmak zorunda kalacağız. Seni bir güzel benzeteceğiz. Muhtemelen öldüreceksin. Sonra o kapıdan," çenesiyle hâlâ açık olan hücrenin kapısını işaret etti, "herkes akın akın kaçacak. Büyük kaos. Deneyimlerime dayanarak söylüyorum sadece bu hatan yüzünden seni diriltip yeniden öldürecek kişiler tanıyorum. Ama bunlar sorun değil. Benim bilmek istediğim, bunlar olursa sonra ne olur? Antikacı mı karşımıza çıkar? Buradan dışarıdaki büyüyü atlatmadan kimsenin çıkamayacağını biliyorum." Kendine çektiği dizinin üzerine yasladı çenesini. Dikkatle gerçek bir cevap bekleyerek adama bakıyordu.

Adam bir onlara, bir bana, bir de gerisinde hâlâ açık bekleyen hücre kapısına bakıyordu. İçeride vahşilerin olduğunu düşünürsek bu adam oldukça güçlü olmalıydı. Bu kalabalık hücrelere istediği gibi girip çıkabildiğine göre güvendikleri bir şey olmalıydı. Yoksa eminim şimdiye dek tutsaklar çoktan üzerine atlayıp onu etkisiz hale getirirdi. Ayrıca Daren ve Şafak doğrudan onu öldürebileceklerini

ilan etmişti. İri cüsseli Daren'in sözlerini ciddiye almakla almamak arasında bir arafta esir düşmüştü.

"Öyle olmaz," dedi. "Çengeller hepinizi avlayana kadar içeriyi dolar, sonra da kalıntılarınızı temizlerler."

"A-ha!" dedi Şafak doğrularak.

"Bu iyi olmadı," dedi Daren memnuniyetsiz bir şekilde. "Bu odada biz eğlenemeyeceğiz." Yeniden duvara yaslandı. "Bütün eğlence sana kaldı su baloncuğu."

"İyi olmayan ne ki?" Bunu sadece meraktan sormuştum. Pekâlâ kendi başımın çaresine bakabilirdim zaten. Bana yardım etmelerine ihtiyacım yoktu.

"Çengeller," dedi. "Evren onların üzerinde epey çalıştı. Akreplen bilirsin, onların epey büyük.erini ve ölmeyenlerini düşün. Zehirleri kaşındırıyor beni." Huylanırmış gibi omuzlarını silkti. Anladığım kadarıyla karşımızda cehennemden çıkma başka yaratıklar vardı ve bu yüzden beni yalnız bırakıyorlardı.

"Öyle olsun." Avuçlarımla yerden destek alarak ayağa kalktım. Ellerimi birbirine çarparak tozları silkeledim. "Hadi gidelim haydut," dedim sakince. Herkesin gözleri üzerimdeydi.

"Nereye?" diye sordu Şafak.

"Biri benimle tanışmak istiyorsa ona nezaket gösterebilirim. Hem merak ettim bu adamı."

"Adam mı?" Daren güldü. "Antikacı yaşlı bir cadıdır."

Kaşlarımı kaldırarak gülümsedim. "Bak bu daha çok hoşuma gitti. Elementallilere haddini bildiren bir kadın..." Gülümsemem büyüdü. "Hadi haydut, hadi çabuk gidelim."

"Nova..." diye seslendi Daren.

"Hı?"

"Daha önce söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" Gizemli ses tonu geri gelmişti. Beni olduğum yere kilitledi.

"Hangisini?"

Göz bebekleri küçüldü bana bakarken. Zaman bir anlığına aramızda ağırlaştı. Sanki başka bir şey duydu sesimde ve yutkundu, geriledi, olduğu yere sindi.

"Çığlık at," diye mırıldandı. "Bir şey olursa, hoşuna gitmeyen bir şey olursa çığlık at."

Sadece başımı sallamakla yetindim. Hücrenin kapısından çıkışımızda muzip halimden eser kalmamıştı. Haydudun yanında yürürken birden bir gölgeye dönüşmüş gibi hissettim. O gizemli tona ne zaman burunsa böyle hissediyordum. Sanki ikimizin arasında havada süzülen bir mum ışığı vardı. Böyle anlarda o alev titriyordu. Sanki o mum ışığı sönmesin diye çabalıyorduk. Sanki sönerse o ışık çok kötü bir şey olacakmış gibi.

Duvarlar yosun yeşiliydi, belki gerçekten yosun tutmuştu, belki de kir içindeydi. Oldukça kalın ve dokunulmayacak kadar rahatsız edici duruyorlardı. İçerisi daima karanlıktı ve yürüdüğümüz yolda tek bir ses bile çıkmıyordu. Haydudun ayak sesleri bile kesilmişti. Ayağımın altına gelen cam kırıklarını ve tahtaya benzeyen ama kemik olduğunu düşündüğüm parçaları görmezden gelmeye çalıştım. Adımlarımı olabildiğince dikkatli ve sessiz tutmayı deniyordum.

Bu defa yukarıya doğru çıkıyorduk, dik bir yokuş tırmanmaktan farksızdı. Merdivenden değil, sarmal dar yollardan geçiyorduk. Kollarımı birbirine sardım. Yukarıya çıktıkça hava soğuyordu ya da içim ürperiyordu. Neden çığlık atmam gerektiğini bilmiyordum ama belki de beni duyabileceği bir büyüsü vardır. Daren'e kafa yormayı bırakmıştım.

Üzerinde kabartmalı sfenkslerin olduğu yarı metalik kapının önüne geldi. Bronz rengi yepyeni görünüyordu ve böyle bir kalede rastlayacağımı düşünmeyeceğim bir temizliğe sahipti. Üzerinde aslanın burnuna gelen kocaman bir halka tokmak vardı. Haydut ona uzanıp üç kez belli bir ritimle çaldı. Birinin açmasını bekledim ama kapı

tam ortasından, halkayı ikiye kırarak açıldığında ardında bizi bekleyen kimse yoktu. Dahası sormak için yana döndüğümde hayalet buharlaşmış gibi ortadan kaybolmuştu. Omzumun üzerinden daha mı geride diye kontrol ettiğimde karşı karşıya kaldığım hiçliğe panik yapmamak için tırnaklarımı avuç içime batırdım.

Bir hava akımı canlanıp beni sırtımdan ileriye doğru itti. Adımlarım benden bağımsız içeriye süzülürken nefesimi tuttum. Tam karşımda görkemli bir tahtın üzerinde oturan ve siyah saçları tahta diplerine kadar uzanan genç kadını gördüm.

Antikacı ihtiyar bir cadıdır.

Daren'in sözleri bir an aklımda kayıp gitti.

"Korku herkesi daha güçlü kılar," dedi kadın hafifçe gülümseyerek. "Korktuğun için korkma."

Kanım derimin altında donmuş gibi hissettim. Bunu nereden bildiğine mi takılayım yoksa Elemental'e özgü kelime oyunlarına mı bilemedim. Etraftaki karanlık perde biraz daha geri çekildi. Kadının sivri çeneli porselen gibi yüzü aydınlandı. Bu zamana kadar gördüğüm en iri siyah gözlere ve dolgun kirpiklere sahipti. Üzerine siyah, kabarık ve Elemental'de şimdiye dek saraylarda bile görmediğim kadar gösterişli bir elbise vardı. Yırtmacından dışarıya çıkardığı ve çarpık bir şekilde yere bastığı bacaklarının dibinde büyük bir sopa duruyordu.

Karadulu tam tepesinde gördüğümde asa olduğunu anlaması uzun sürmedi. Taş tam sopanın tepesine tutturulmuştu. Bir yumruk büyüklüğündeydi ve gözleri kendisine doğru çekmeyi biliyordu. Bir an için taşın da gözleri olduğunu hissettim ve baştan aşağı beni süzdüğünü. Sonra sadece bir his... Sanki beni kendine doğru çağırdı. İleriye birkaç adım attım. Durmam gereken yeri de yine içgüdüsel bir şekilde belirlemiştim.

"Suyun ve gökyüzünün vârisi," diye fısıldadı kadın. Sesi genç birine aitti. Hatta bir çocuğun sesine. Ama görüntüsü otuzlarında bir

kadını andırıyordu. Bakışları bir buz küpünden farksızdı. Daren ise onun aşılı olduğunu söylüyordu.

Burası Elemental. Her şey ama her şey olabilir. Aklına hâkim ol. Tüm dikkatine ihtiyacın var.

"Beninle tanışmak istemişsin," dedim bakışlarımı simsiyah olan elmastan çekip kadına yönelterek.

"Seni benim sınırlarıma getiren nedir?" Ses tonu yumuşak ve naziktı. Bir misafiri ağırlıyor gibi. Ama ona kanmayacaktım.

"Bir arkadaşım burada."

"Anlıyorum," dedi mimiksiz bir şekilde. "Ve Gece Yarısı Lordu."

"Ona neden Gece Yarısı Lordu diyorsun?" diye sordum. "O Ateş Lordu."

"Daren bilmecelerle doludur."

"Öyle," diye kabul ettim.

"Küçüğüm," dedi şefkatli bir şekilde. "O iblisi yüzyıllardır tanıyorum. Seni buraya neden getirdiğini bilmeyen tek kişi sensin."

"Beni buraya o getirmedi," dedim. "Kendim geld-"

"Kendin geldiğine inandırdı seni." Uyarıcı bir şekilde ama sanki bir dostummuş gibi uyarıcı bir şekilde gözlerini kırptı.

"Bunu neden yapsın?"

"Bunun için." Asayı iki kez yere vurdu ama sanki dağların arasında bin çığlık atmış gibi korkutucu bir ses kulaklarımda yankılandı. Kontrolsüz bir şekilde tutunmadan ellerimi kulaklarıma bastırdım.

"Bu da ne!"

"Onun peşinde olduğu şeylerden biri."

"Peşindeyse alacaktır."

"Bunu benden alabilecek üç kişi var." Gülümsemesi biraz daha büyüdü. "İkisi aynı kana sahip ama üçü de yeniden doğdu."

Düşüncelerim allak bullak olmuştu.

İkisi de aynı kana sahip.

Üçü de yeniden doğdu.

"Başka kimse alamaz. Asa mühürlü. Onu sadece yeniden doğanlar ve ilahi güce sahip olanlar çalabilir. Ve çoktan hırsız olanlar." Gözleri artık parlak ve hüzünlüydü. Ölümüne çok az kalmış birinin acısına sahipti. Sanki onun için çok önemli bir şeyi onden almaya gelmişim gibi. "Seni neyi çalmaya zorladı?"

Sinir kanımda alev alev çağlarken tüm gücümle sağduyumu bulunmaya çalışıyordum. Bu kadar olmazdı. Bu kadar ileriye gitmezdi. Beni sadece istediği bir emaneti almam için kendini baygın göstermez, taşımı çaldığıma beni inandırmaz, bu oyuna düşürmezdi...

"Emin misin?" diye sordu.

Değilim. Kahretsin değilim.

"Neden?" diye fısıldadım. Sormak istediğim kişi o değildi ama yine de fısıldadım.

"Asıl soru," dedi uyarıcı bir şekilde. "Bu asayı benden alacak mısın, almayacak mısın?"

Düşünmek için çok fazla zamanımın olmadığını biliyordum ama bir insana güvenmediğiniz zaman işte böyle oluyordu. Özellikle attığı adım ve aldığı nefes bile bir plan dahilinde olan bir şeytan söz konusu olduğunda. Karşımdaki kadının bana yalan söylemek için bir nedeni yoktu dahası onca şeyi nereden bilecekti ki...

Tanrım, bütün bunlar Daren için bile fazlaydı.

Ve öte yandan Karadul dedikleri elmas öyle bir parlıyordu ki zihnimi ele geçireceğini sandım. Daha önce böyle büyük bir çekim kuvvetini Su Krallığı'nın taşında hissetmiştim ama bu daha farklı bir ağırlıktı. Dokunmak istemeyeceğim türden bir ağırlık.

"Sanırım alacağım," dedim. Sözcükler dudaklarımdan çıktığı anda beni bile şaşırmıştım. Bunu neden yapacaktım ki? Buraya Daren'i ve Şafak'ı almaya gelmiştim, taşla işim yoktu. Özellikle de ne olduğunu bilmediğim bir taşla. Bu durumda kendimi o iblise kullandırtmak istemiyorsam kadının dediğini yapmaz ve taşı almazdım böylelikle Daren kendi halletmek zorunda kalırdı.

Ama ya kadın haklı değilse...

"Seni durduracağımdan endişe etmiyor musun?"

Ah, aslında ediyorum, hem de epey. Çünkü oldukça ürkütücü görünüyorsun.

Ama.. "Ben deli denilen su vârisiyim," diye gülümsedim. "Bilmiyorsan eğer Su Lordu tahtını geri aldı, diyar yeniden krallığımın yönetiminde. Bana bulaşmak istediğini sanmıyorum."

Kadının karanlık kahkahası birden ensemden vurdu.

"Ulu Arın..." dedi gülümseyerek. "Onu özlemediğim tek bir gün bile olmuyor."

"Ne güzel..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şimdi asayı bana ver ki ikimiz de kendi işlerimize bakabilelim."

İrisleri parladı. Bana uzun zamandır görmeyi beklediği büyük heyecanmışım gibi bakıyordu. Buradaki bakışların arasında kendimi oldukça rahatsız hissediyordum. Garip bir parıltı karanlığının içine tüm gibi yağdı

"Onu benden almak için bana onun kadar önemli bir şey vermelisin." Kadife ses tonu gerçekten arzu doluydu. Yani benden istediği şeyin ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

"Ya da seninle savaşırım."

"Güçlerinin kokusunu alabilsem de onları kullanmayı bilmediğin aşikâr..."

"Yanılıyorsun," diye sözünü kestim. Nihayet ellerimi iki yanımda çok hafifçe salladım. Zeminin üzerinde, parmaklarımın uçlarında iki tane su baloncuğu küre gibi dönmeye başladı. "Sihir yapma konusunda pek iyi değilim ama kimse, hiç kimse suyu benden daha iyi kullanamaz. Arın bile." O ucube tanrıçaların tek faydası bu olmuştu. O toprağın altı gibi ölü İlmek'te geçirdiğim yıllarda bana öğrettikleri tek şey buydu. Suyun hakimiyeti.

"Bu diyarın erkeklerinin aksine Nova," dedi anlayışlı bir şekilde. "Ben güce değil, zekâya önem veririm. Ve şimdi sana bir soru

sormak istiyorum, sence suyla beni alt edebilecek olaydan sonra ve toprak parmaklarından yağarken Daren bunu neden yapmasın?" İfadesiz kışları olağan bir şekilde ifadesizleşti. Ürkütücü hali hiç değişmiyordu. Özellikle de bulunduğumuz oda hâlâ kapkara bir bilinmezlikten Sanki bir spot ışığı yansıyor ve altında tahtıyla duruyordu. Mükemmel dolu bir karanlık bakışlarımı köreltti.

"Daren'in işlerine akıl sır ermez." Parmak uçlarımdaki değişim biraz daha büyüdü.

"Çünkü yapamaz," dedi. "Sen de yapamazsın. Bana sorma ve Hiç kimsenin bilmediği, hiç kimseye söylemeyeceğin çok önemli bir sır ver."

Kaşlarımı çatıp parmaklarımı durdurdum. Su baloncukları havaya karışıp yok oldu. Oldukça ciddi görünüyordu ve bunun ne tür bir oyun olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Kimseye söylemeyeceğim bir şey.

Kimsenin bilmediği bir şey.

"Kendine bile itiraf edemediğin bir şey." Yeniden keskin bir hançak gibi gülümsedi. Benim konuşmamı beklerken parmakları tahta kenarında ritmik bir şekilde sırayla ritim tutuyordu.

"Annemi özledim," diye fısıldadım aklımdan geçen onlarca şeyin arasından. Sanırım bu yıllardır kendime itiraf edemediğim, kabul etmek istemediğim tek şeydi.

Başını yana doğru yatırdı ve tek bir mimik göstermeden ağır ağır başını salladı. Düşünceli ve sessiz geçen birkaç dakikanın ardından gözleri sol elimde tuttuğu asanın üzerindeki iri kara taşa döndü. Taş la aramızda sessiz bir sohbet yaşanıyordu. Birbirlerini dinleyip, birbirleriyle konuştular. Sonra büyük bir vedalaşmanın ardından kadın ayağa kalktı.

Asayı bırakın, yere düştüğünde gürültülü bir ses çıktı. Başımı kaldırıp onun bakışlarında boyumun sandığımdan çok daha uzun olduğunu gördüm. Arın'dan bile uzundu. Elbiseni yerlerde sürüklerken bana

doğru geldi. Saçları hemen arkasında zemini süpürüyordu. Yaklaşır-ken durakladı boynunu eğip ellerini dik yakalarını sıyırarak boğazı-na götürdü.

Yeniden bana baktığında kalın zincirli bir kolye tutuyordu par-maklarının arasında. Simsiyah bir taşı olan bir ceviz büyüklüğünde bir kolye. Bana doğru uzatırken parmaklarının titrediğini, gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Karadul bu," diye fısıldadı. Gerçekten zor bir veda anı yaşıyor-muş gibi. "Asadaki taş bir yanılsama büyüsüdür." Gözlerim yeniden taşa döndüğünde taş parladı, asaya baktığımda o ağırlık artık his-sedilmiyordu. Ateş gibi yanan taşı avucumun içine aldığımda kısık sesle mledim.

"Senden boşlanmasını bekleyemezsin." Son söylediği bu oldu.

"Deren'i ve Şafak'ı alıp gidebilir miyim?" diye sorma gafletinde bulundum. Bu esnada taşı gömleğimin kenarıyla tutmaya çalışıyor-dum. Sonunda bunun saçma olduğunu düşünüp etrafıma buzdan bir balkan ördüm. Ve rahatlayarak nefes aldım.

"Hayır," diye kaşlarını kaldırdı. "Anlaşma senin için geçerli. Ob-lar kalenin gerektirdiği gibi dövüşecekler. Kazananla birlikte istedi-ğin zaman gidebilirsin."

Kazananla birlikte.

Kolyeyi boynuma takıp derin bir nefes verdim.

Seçimler, seçimler...

Ve bedeller.

11. BÖLÜM

Günahlar ve Arzular

Antikacı'nın odasından çıktığımda etrafımda bir büyünün döndüğünü hissetmiştim. Yürürken birden tökezledim, bir hayli yorgun hissediyordum Kapıdan çıkar çıkmaz iri yapılı adam beni yeniden bulmuştu. Boynumdaki kolyenin ağırlığı diğer kristaller gibi değildi. Onlar güçse bu doğrudan bir yıkımdı. Göğsümün üzerinde bir zehir taşıyormuşum gibi hissediyordum. Şimdiden omuzlarıma deli gibi bir ağırlık çökmüştü bu yüzden yeniden hücrelere dönene kadar olabildiğince sessizdim.

Ama sandığımın aksine hücrelere değil dolambaçlı bir yoldan başka bir avluya çıktık. Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. Elemental zaman algısı beni iyiden iyiye yormaya başlamıştı. İlmek'teki o günlerden sonra bunu bir daha yaşamayacağımı sanıyordum ama adam beni kapalı bir kuyunun önüne getirdiğinde midemden kocaman bir darbe almıştım.

Kadının yanında sadece birkaç dakika en fazla on beş dakika kaldığımı düşünüyordum ama güneş batmıştı ve beni getirdiği kocaman avluyu düşündüğümde gece yarısı olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Midem bulandı ve kendimi kontrol edemeden ayaklarımın dibine kustum.

Hayır...

Bu hissi bir daha yaşamak istemiyordum. Bir daha zamandan bile yoksun olmak istemiyordum.

"Oraya oturacaksın," dedi haydut eliyle kalabalığın toplandığı gösteri alanını işaret ederek. O tarafa döndüğümde "O da kim?" diye soludum.

Ortada bir kuyu vardı. Kuyunun etrafında olabildiğince açıklık. Ve yukarıya doğru yükselen oturaklar mevcuttu. Elli beş yaşlarında görünen ama başında kemikten yapılmış bir taçla tek bir sırada oturan birini işaret etmişti.

"Antikacı," dedi iri yarı adam alay eder gibi. "Arkadaşlarını devüşürken senin de onunla birlikte izlemeni istedi." Sonra beni orada, kalabalığın arasında bırakıp arkasını dönüp gitti.

Artık neye şaşırmam gerektiğini bilmiyordum. Yanımdan geçen ve bana bakan tuhaf yaratıkları görmezden gelerek daha yaşlı görünen kadının oturduğu merdivenlere tırmanmaya başladım.

Yapay tahtının yanına geldiğimde dönüp katil bir bebek gibi küçük suratının ardından bana gülümsedi. Gülümsediği an onun biraz önce yanından ayrıldığım otuzlu yaşlardaki kadın olduğuna emin oldum. Enerjisi buram buram kaçmam gerektiğini fısıldıyordu.

"Haberin olsun," dedim hemen yanına otururken. Bir taht değil, küçük bir tabureydi. "Emir almaktan ve emrivakilerden hoşlanmam. Burada olanlara ayak uyduruyor olabilirim ama ben bu diyarın varisiyim ve güçlerimi hafife alma. Daren'le ilgili söylediğin şey umurumda değil, onun güçleri de umurumda değil, bana akıl oyunları oynamaya devam edersen benim gücümle tanışırsın." Bacağımı diğer bacağımın üzerine attım.

"Ve," diye ekledim. "Onlardan birinin ölmesine izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun." Başımı çevirip doğrudan önüme bakmaya başladım. Körpe bir kız gibi görüldüğümü biliyordum, bazen ben de hâlâ öyle hissediyordum ama İlmek'e bir kez girdiğinizde birçok şey

değişiyordu. İnsanlığım orada bir ağaç gibi kuruyup ölmüştü. Çocukluğumun üzerine zamansızlık basmıştı. En çok da kimsesizlik yakama yapışmıştı. Eskisi gibi değildim. Hâlâ gülüyor ve hâlâ bir şeylerle alay ediyordum ama artık eskisi gibi değildim. Birilerinin kolayca ezip geçebileceği ya da ne yapacağımı söyleyeceği biri değildim.

Hiçbir şey söylemedi.

Onca tehdidime rağmen.

Bir dakika sonra borazanlar çalmaya başladı. Ve hemen ardından kuyunun arkasında duran kapının kafesleri açıldı. Zincirlenmiş bir şekilde Daren ve Şafak kuyuya doğru itildi. Resmen atıldılar. Daren arkasına doğru karanlık bir bakış attı ama uzun sürmedi. Gözleri anidən sanki ona doğru bağırmışım gibi beni buldu. Belki de hayal gücüm benimle alay ediyordu ama bir anlığına rahatladığını gördüğümü sandım.

"Bu hoşuna mı gidiyor?" diye sordum Antikacı'ya dönüp. "Birilerini bu şekilde bağlamak, birbirlerini öldürdüklerini seyretmek."

"Birilerini değil, erkekleri böyle görmek hoşuma gidiyor." Sesi tüyler ürperticiydi. Hiçbir duygu kalıntısı barındırmıyor, ruhsuz ve taştan yoksun bir şekilde konuşuyordu. "Her şeyi yapabileceklerini sanıyorlar ama orada hepsi benim dudaklarımın arasındaki keyfe bağlı. Ve keyfim onların birbirlerini öldürmelerini istiyor."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim.

"Olacak," diye diretti. Yine güldüğünü duydum. "Bu kale aşılmazdır kızım, ne bir lord girebilir ne bir vâris yıkabilir."

Ben de güldüm.

"Benden korkmuyorsun," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Peki ya Anın?"

"İlahi Lord, diyarın kurallarını biliyor. Senin için bile kuralları hiçe saymaz."

Senin için bile.

Bir hafta önce bu söylediğine belki katılabilirdim ama artık Arın'ın benim için neler yapabileceğini biliyordum. Tabii yine de beni ve Daren'i kurtarması için onu çağırmayacaktım. Amon aynı meseleydi. Amon onun meselesiydi. Bu yüzden onu birlikte halledebilirdik ama geri kalan her şeyi ben halletmeliydim. Su Lordu'na sığınan küçük, savunmasız vâris olmayacaktım.

"Göreceğiz," demekle yetindim.

Güvendiğim ilk şey Daren'in bu gibi durumlar için muhakkak bir planı olduğuydu. Nefes alsa planını yapıyordu. Kendini, Şafak'ı ve umarım beni buradan çıkarmak için sağlam bir planı vardı. Ama eğer yoksa da ben bir şeyler yapmak zorunda kalacaktım. Ve aklıma gelen ilk şey herkesi sular altında bırakmaktı.

Bunu da pek istemezdim.

Daren ve Şafak kuyunun etrafında dönerek onlara istediklerini verdi. Gerçek bir kavga gibi görünüyordu. Birbirlerine dişlerini gösteriyor ve ilkel bir şekilde hırlıyorlardı. Birbirlerinin üzerine atlayıp yerde yuvarlanmaya başladılar. Tekmeler ve yumruklar havada uçuşuyor, her darbede seyirciler memnun bir şekilde tezahürat yapıyordu.

Şafak, Daren'in çenesine doğru bir yumruk savurdu ama Daren eğilerek onu savuşturdu. Aynı anda ona bir tekme attı ve bu Şafak'ın birkaç adım geriye doğru sendelemesine neden oldu. Bir çocuk bile birbirleriyle oynadıklarını anlayabilirdi.

Kuyunun etrafında yabani iki hayvan gibi daireler çizerek saldırmaya devam ettiler. Sanki doyumsuz bir enerjileri vardı da üzerlerinden atmak istiyorlardı. İkisi de nefes nefese kalmıştı.

Şafak bu sefer ıskalamadı ve Daren'in yüzüne indirdiği yumruk gece yarısı lordunun yüzünü kanlar içinde bıraktı. Parmaklarımı refleksle yumruk haline getirdim. İzlemesi o kadar da keyifli bir manzara değildi. O yüz bunu hak etmiyordu ama Daren ediyordu, belki

bir ara benim yapmak istediklerimi yaptığı için Şafak'a teşekkür ederdim.

"Kızları çıkarın!" diye seslendi Antikacı. "Bu kadar ön gösterim yeter." Ona doğru döndüm ama söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Başka bir borazan sesi başkalarının bir şey anladığını gösteriyordu.

Daren ve Şafak birbirine baktı. İkisi de hızla soluklanmaya çalışıyordu. Daren'in kaşları çatılmıştı. Şafak ona bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi, Daren tek kaşını kaldırdı, Şafak omuz silkti ve Daren gülümsedi.

Hiçbir şey anlamayan ben ise kollarımı göğsümde birleştirerek huysuzca beklemeye koyuldum.

Sonra bir tırmanma sesini bir cam parçasına vuran taş sesiyle birlikte duymaya başladım. Ben değil, herkes aynı anda seslere odaklandı. Bazıları korkuyla geri sinerken çoğu ıslık çalmaya devam ediyordu.

Daren ve Şafak bu defa kuyudan birkaç adım uzaklaştılar. Önlerine iki tane kılıç atıldı. İkisi de atılıp kılıçları kuşandı. Dizlerini hafif kırarak bir çeşit pozisyon aldılar. Artık karşı karşıya değil yan yana duruyorlardı.

Ve sonra kuyunun içinden onlar çıktı.

"Bu da ne böyle..." diye soludum oturduğum yerde geriye doğru çıkarak.

"Çocuklarım," diye güldü Antikacı.

Kuyunun içinden iki tane gördüğüm en devasa akrep çıktı. Ya da akrebe benzeyen yaratıklar. Boyları bir insanın iki katıydı. Kahverengi sert kabukları ve iki tane çok keskin görünen kıskaçları vardı.

Çengeller bunlar olmalıydı. Tam da Daren'in hiç hoşlanmadığını söylediği. Evran'ın cehennem ateşinden yarattığı.

Hay aksi.

Daren ve Şafak etraflarından dolanan yaratıklar için sırt sırta verdi. İkisi de kılıçlarını öne doğru uzatmıştı ama o koca kıskançlara ne

yapabileceklerini bilmiyordum. Bir tanesi kolunu... Yani kolu ma oluyordu bilemiyorum ama kıskançlarından birini öne doğru uzatt Şafak kılıcıyla güçlü bir darbe vurdu ama Çengel'e hiçbir şey olma dı. Sadece daha çok kızdı ve bu defa iki kıskacıyla birlikte Şafak'a doğru atıldı.

Şafak yaratığın altından takla atarak arkasından çıktı. Kılıcını ya ratığın kuyruğuna salladı. Kuyruk koptuğu an da yaratık azap dol bir sesle can çekişerek yere yığıldı.

Antikacı kükreyerek ayağa kalktı. Balkon gibi duran kısa duvarın kenarına geçip kuyuya biraz daha yaklaştı. Yerimden kımıldamadan bekliyordum.

Şafak kılıcını havaya doğru kaldırıp izleyicileri coşturmaya baş ladı. Bunu da önce onlarca kez yaptığı ortadaydı. Ne kadar uzun za mandır bu kaledeydi kim bilir.

Daren, Şafak'ın aksine yaratıkla gülüşerek garip bir oyun oyu yordu. İkisi de birbirinin etrafında dönüyor ve birinin saldırmasını bekliyordu. Sanki yaratık onu tanımış gibi çekimserdi. Bu yüzden öne atılan Daren oldu. Tek bir hareketi yetmişti. Ona doğru koşup havaya zıpladı ve başının tam ortasından kılıcını geçirdi. Hem de öyle bir geçirdi ki yaratıkla birlikte kılıç da zemine çakıldı.

Şafak'ın aldığından daha büyük bir tezahürat Gece Yarısı Lor du'nun oldu.

Antikacı "Çocuklarım..." derken sesi gerçekten acı doluydu Onun yanına doğru gittim, onun gibi ellerimi kısa duvarın korkuluk larına yasladım.

"Tüp bebek yöntemini denedin mi hiç?" diye sordum. "Ya da evlat edinmeyi. Bahse girerim Elemental'de birçok Alfin, cin ve sair yaratıklar ebeveyn hasretiyle yanıp tutuşuyordur."

Kadını sözlerim daha da hiddetlendirmişti, oysa ki ben ona yar dımcı olmaya çalışıyordum.

"Diğerlerini de çıkarın!" diye bağırdı. Sesi artık bir insandan daha çok bir canavarınkine benziyordu. Böyle anlarda tüylerinizin ürpermesi işten bile değildi.

Daren inanamıyormuş gibi bana baktı, sanki kadına söylediklerimi duymuştu. Ve bana yine o *ciddi misin* ifadesiyle bakıyordu. Hunharca omuz silktim.

Daha fazla Çengel kuyudan dışarıya çıkmaya başladı. Sayabildiğim on iki tanesi bizim çocukları daire içine almışlardı. Bu durum bana dünya efsanelerini hatırlatmaya yetmişti. Yanılmıyorsam akrepler ilgili şöyle bir şey duymuştum; etrafına bir ateş yakarsan kendi iğnelerini kendilerine batırır ve intihar ederler.

Etrafları Çengellerle sarılı haldeyken Daren ve Şafak'ın ne yapacağını merak ediyordum. İşin komik kısmı Daren'in artık bir kılıcı da yoktu.

Durum onların tek başına çözemediği bir hal almaya başlayınca müdahale etmem gerektiğine karar vermiştim. Göz ucuyla Antikacı'ya baktım ama durumdan memnun bir şekilde çocuklarıyla gurur duyan bir anne edasında olup bitenleri izliyordu.

Şafak kolundan bir yara aldığında Daren homurdanarak onu kenara çekti. Artık bu duruma ikisinin de karşı koyamayacağı oldukça ortadaydı.

"Seni uyarmıştım değil mi?" diye sordum. Derin bir iç çektim. Parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı. Hem kızgın hem de adrenalinden dolayı heyecanlı hissediyordum.

"Ben de seni uyardım," dedi. Ama sesi artık uzak vadilerden gelen bir uğultu gibiydi. Sanki üzerimdeki bir şey beni tetikledi. Alışkın olduğum içgüdülerden farklıydı bu. Doğal değildi. Zihnime sonradan eklenmiş bir parça gibiydi.

Onunla daha fazla konuşarak vakit kaybetmeyecektim. Birilerine kendimi kanıtlama ihtiyacı hissetmeyeli epey oluyordu. Beni o çuku-

ra kapattıkları ve kapıyı üzerime örttükleri günden beri birilerine bir şeyler anlatmayı da kanıtlamayı da bırakmıştım.

Gözlerimi hafifçe kıstım. İki yanımda serbest bir şekilde sallanan ellerim ağır bir şekilde hafifçe kımıldadı. Parmaklarım sanki bir nehrin tenin üzerinde kayıyor gibiydi. Basit ama etkili.

Çengellerin etrafına bir su çemberi çizdim. Hepsi aynı anda kaçacak korunaklı bir alan aramaya çalışıyordu ama parmaklarımın ucundan var olan su halkaları buna izin vermeyecekti.

"Bunu yapamazsın," diye mırıldandı. "Onlar ölmez."

"Bir sonraki hamlem onları öldürmek olacak."

"Daha fazla!" diye bağırdı. "Daha fazla gönderin."

"Nova!" diye seslendi Darer.. "Umarım bir planın vardır." Hafif endişeli sesini duymazdan geldim. Onun aksine planlarla yaşayan bir insan değildim bu yüzden son dakika vurgunlarında benden iyisi yoktu. İşler sarpa sardığı anda kendimi nasıl çıkaracağımı iyi biliyordum.

Birkaç tane daha eklendi. Su halkalarının arasında dolanıp kendi kurbanlarını arıyorlardı. Bir tane yönlendirebileceğim kraliçe arı gibi bir şeyleri olsa işim daha da kolaylaşırdı.

Eh, kolay olsa bana yakışmazdı.

Odaklan Nova...

Odaklan...

İhtiyacın olan tek şey biraz odaklanma.

Odaklan ve var olanı kullan.

Kullan, yaratıldığın o kandan faydalan.

Burnumdan derin bir nefes aldım, nefesimi tuttum, parmaklarımı geriye doğru olabildiğince açtım. Su halkaları bir saniye içinde yok oldu. Artık daha hırçın ve sinirli olan Çengeller birbirlerine çarpmaya koşturmaya başlamıştı.

Daren köşeye geçtiği Şafak'ın önünde duruyor ve ilahi bir güçle ona yardım etmesini bekliyordu.

Eh, ben de ilahi sayılırdım umarım.

Tuttuğum nefesi dudaklarımdan verdim.

Hepsi farklı bir yöne dağıldılar. Nefes alıp vermek gibiydi. Herkes aynı anda sustu. Çengeller yön değiştirdi.

Hepsi, aynı anda.

Hepsi, benim komutumda.

Ve balkonun korkuluklarından tutunup olanı biteni izleyen Antilacı'ya doğru askeri bir sıralamada yaklaştılar. En öndeki kıskançlarından birini ona doğru uzattı ama gözlerinin hemen dibinde durdu.

"Sen..." diye fısıldadı kadın. Ürkmüş değil de inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Onların kanına hükmedebiliyorsun."

"Onların kanlarına da," dedim. "Kanlarına da hükmedebiliyorum. Ne kadar ileriye gidebileceğimi tahmin bile edemezsin." Gülümseyerek ona doğru döndüm. Gözünü kırpmadan çocuklarına bakıyordu.

Bir de bana deli demezler mi...

"Şimdi," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. "Bunu iki şekilde halledebiliriz. Bizi bırakırsın ve buradan çıkarız. Ya da seni öldürürüm ve buradan çıkarız. Ama bilmeni isterim ki ben bu diyara geldiğimden beri kadınları kolluyorum ve seni öldürmek ya da iktidarını yok etmek hoşuma gitmez." Söylediklerimde oldukça samimiydim. Elemantal'in insan diyarından daha iyi olduğunu savunup duruyorlardı ama erkek egemenliği ve güç arzusu burayı da kuşatalı uzun yıllar oluyordu.

"Taşları artık vârisler tutuyor," dedi. "Bu doğru mu?"

"Doğru."

"Peki sen?" Başını ilk kez bana doğru çevirdi. "Sen neden krallığının taşını ellerinde tutmuyorsun?" Bu soruyla irkilsem de kendimden ödün vermedim. Bu benim seçimimdi. Taşı almak istesem Arın buna engel olmazdı.

Olmazdı.

"Halletmem gereken meseleler için krallıktan uzaktayım, taş benim yerime işlerimi hallediyor. Ve benim güç için o taşa ihtiyacım yok."

"Bu topraklara kadınların gücünü geri getireceğini mi söylüyorsun?" Böyle kritik bir durumda olağan bir sohbet açması beni şaşırtsa da başımı salladım.

"Tanrıçalardan mı bahsediyorsun?"

"Kim olduklarının önemi yok." Rahat bir tavırla ellerini bana doğru uzattı, sanki tutup çekmek istiyordu ama boşlukta sıkı sıkı yumruk yaptığı ellerini yeniden kendine çekti. Gözlerini gömleğinin altında kalan kolyeye dikti, yine ona odaklanmış ve artık emin olduğum şekilde kolyeyle konuşuyordu. Kendi içinde yaşadığı tartışmayı bitirdiğinde bizi izleyen onlarca çıplak gözün karşısında başını salladı.

"Anlaştık," diye kabul etti. "Kaleden çıkabilirsiniz. Ama boynuna taktığın o kara taş, senin peşini kolay kolay bırakmaz."

"Hallederim."

Ama keşke neyi halledeceğimi de bilseydim.

Küçük bir göz hareketiyle Çengellerin geriye doğru çekilmesini sağladım. Bütün vücudumu Antikacı'ya döndüm. Başımla selam vermek yerine elimi ona doğru uzattım. "Düşman istemiyorum," dedim. "Bu kişisel değildi."

"Bu diyarda her şey biraz kişiseldir su vârisi." Yine de elimi sıktı. Başımı ağır ağır salladıktan sonra topuklarımın üzerinde döndüm. Kuyunun yanına Daren ve Şafak'ın durduğu köşeye doğru ilerledim. Aralarından geçerken Çengeller kımıldamadan bekliyordu. Tüm sirkiler gibi. Şimdiden kulağıma ilişen fısıltılar dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasını sağladı.

"Su Lordu'nun yapabildiğini yapıyor."

"O da en az onun kadar deli."

"Ondan daha deli."

"Ama ya ondan daha güçlüyse?"

"Ondan daha güçlü olduğu belli."

"Gökyüzünün de vârisiymiş."

"Kanı bozuk olan soydan gelmiş."

***

Evran'ın adamları her yerdeydi, ormanın içine kadar sık sık gizlenmek için duraksamamız gerekti. Onların bizi görmediğine emin olana kadar mağaraların içinde ya da çalıların arasında gizlendik. Açık mağaralar saklanmak için uygun değildi, köşeye sıkışabilirdik bu yüzden olabildiğince ormanın içine girdik.

Daren, Şafak'ın koltuk altından kolunu geçirip ağırlığını üstlenmişti. Aldığı darbe çok ağır olmasa da Çengel zehrinin oldukça güçlü olduğunu tahmin ediyordum. Ormanın içine girene kadar bekledim ve nihayet bir ağaç kavuğuna dinlenmesi için Şafak'ı bıraktığında ben gizlenmek için etrafa koruyucu bir kalkan örmeye çalışıyordum.

"Çok sessizsin," diye mırıldandı Şafak. Daren ne doğrudan bana bakıyor ne de bir şey söylüyordu. Yol boyunca ara ara Şafak ile konuşmak dışında bir şey yapmamıştı. Bir tuhaflık olduğunun farkındaydım ama öyle davranması gereken bendim ve onun kadar kendimi tutabilen biri değildim.

"Bana gerçekten tuzak kurmadığını söyle!" diye bağırdım sonunda. Şafak çatık kaşlarının altından bana bakarken Daren dizlerinden tutmuş soluklanmaya çalışıyordu.

"Hangi konuda?" diye oldukça soğukkanlı bir şekilde sordu. Gözlerimden de burnumdan da ateş soluyordum. Herhangi bir çekincesi ya da tereddüdü yoktu.

"Kaç farklı şekilde bana tuzak kurdun?"

Şafak kıkırdayınca ona ters bir bakış attım. Gökyüzünde salınan dolunayın yansıttığı küçük ışık huzmesi dışında etraf olabildiğince sessiz

ve karanlıktı. Ağaçların gölgeleri tuhaf yaratıklara benziyor ve her sa-
ye aklımı çeliyordu. Yol boyunca Antikacı'nın söyledikleri gibi

"Bunu şu an tartışabiliriz ama gidip panzehir bulmam gerek-
yor. Biraz bekleyebilir misin?" Yeniden doğrulduğunda alaycı ya da
espri yapıyormuş gibi görünmüyordu.

"Ne panzehri?"

Başparmağını omzunun üzerine kaldırıp Şafak'ı işaret etti. Gö-
züm yeniden ona kaydı, göğsünden koltuk altına kadar uzanan bir
kısım kana bulanmıştı. Acı çekiyormuş gibi görünmese de bakılır da-
ruyor ve başını ağaca yaslıyordu.

"İyi," dedim Daren'e hiç bakmadan Şafak'ın yanına giderek. Bir
saniye geçmeden çalıların üzerinde uzaklaşan ayak seslerini işitebil-
miştim. Beni gerçek anlamda delirtebilen tek kişi bilinmez bu kor-
bozuntusundan başka bir şey değildi. Gerçekten bana tuzak kurduysa
ne yapacağımı düşünüyordum. Daha fazla ona anlayış göstermeye-
cektim, elimden geleni yapıyordum ama her yol ayrımında beni yol-
da bırakıyordu.

"Seni yeniden görmek güzel Nova," diye fısıldadı Şafak. Bir di-
zimin üzerine yaslanıp ona doğru uzandım. Gömleğinin düğmelerini
açarken yüzünü buruşturuyordu ama ona bakmadım.

"Bana yalan söyledin."

"Teknik olarak sana yalan söylemedim çünkü neden seninle gel-
diğimi bana hiç sormadın." Sesi tıpkı Daren'inki gibi muzır çıkıyor-
du. Belki de alaycılık Ateş Krallığı'nın olmazsa olmazıydı.

"Çünkü arkadaşım olduğunu sanıyordum." Sesimin kısık çıkma-
sını engelleyemedim. Arın'la birlikte kaldığımız kaleden çıkıp bir
sadakatsiz olmaya karar verdiğimde, bir köyde onları bulduğumda
ve bana destek çıktıklarında kararımda ne kadar haklı olduğunu dü-
şünmüştüm. Bu diyarda bir yerlerde benim de gerçekten dostum ola-
bileceği, hem de bu krallık saçmalıklarından uzak insanlarla... Arın
tek şansım değilmiş gibi hissetmiştim, o zaman kendimi ondan daha

aşağı görmeyi bırakabilirmişim gibi... Ama her şey yine Daren'in planından ibaretti. Şafak da bir plandı. Sıla da bir plandı. Yiğit de bir plandı.

Plan olmayan tek kişi Erim'di, o da başlı başına ayrı bir gizemdi. Saltkım Mağaraları'ndaki maden ocaklarından beri onu görmemiştim. Onunla ilgili bir şey duymamıştım. Benimle ilgilenmişti, bir kardeş bir dost gibi ilgilenmiş ve hatta endişelenmişti ama döndüğümde o da yok olmuştu.

Şafak'ın eli bileğimi sıkıca kavradı.

"Arkadaşınım," dedi. "Sen istediğin, kabul ettiğin sürece. Beni peşine Daren takmış olabilir ama seni kollamak benim isteğimdi. O öyle olmasını istemese de seni kollardım. Hatta benden seni öldürmemi istese ona bir yamyam kalbi götürür ve kendisini becermesini söylerdim." Ciddiyetine rağmen kıkırdadım.

"Bunu duymak isterdim."

"Ve peşimden geldiğin için teşekkür ederim." Göz göze geldiğimizde sadece başımı sallayabildim. Açık yarası korkunç görünüyordu. Etrafında iltihaplandığını gösteren sarı sıvılar kandan dışarıya taşıyordu. Umarım Daren bir defa olsun ne yaptığını biliyordur diye düşündüm.

"Erim," diye mırıldandım. "Onun nerede olduğunu biliyor musun?" Pelerinimi üzerimden çıkarıp avucumun içinde yarattığım biraz suyla kenarını ıslattım. Yarasının üzerine bastırırken dişlerini sıktı.

"O seninle geldi," diye başını iki yana salladı. "O zamandan beri onu görmedim."

"O zamandan beri ben de onu görmedim." Bu biraz canımı sıkıyordu. Ve yine Daren'e bileniyordum. Beni o gün o dalganın içine itmeseydi her şey çok farklı olabilirdi. Amon'u alt etmenin başka bir yolunu bulabilirdim. En azından denememe izin vermeleri gerekiyordu.

"Orada ne oldu tam olarak?"

Boşta olan elini pelerinin üzerine koyup kendimi geri çektim.

"Bir dalga yarattım ve o dalganın içine yuvarlandım. Ölüme hiçliğe mahkûm edildim. Zaman algımı yitirdim ama tanrıçalar tarafından eğitildim. Beş yıl sonra oradan çıktığımda buradaki herkes için sadece üç hafta geçmişti ama ben beş yılda bile hazmedemezken herkes üç haftada hayatına devam etmeye başlamıştı." Tüm bunları ilk kez birine ardı ardına söylemek içimdeki bir şeyi tetiklemişti. Gözlerim seğirdi ve birkaç damla yaş göz pınarlarıma yerleşti. Bereberinde getirdiği bir öfkeyle birlikte.

Herkes hayatına devam etmişti.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Ben de," diyebildim.

"Senin suçun değildi, biliyorsun değil mi?"

Gözlerimi ona dikip karanlık göz bebeklerine baktım. Kimin suçu olduğunu bilmiyordu. Bunu benden, Ayzer'den ve Daren'den başka hiç kimse bilmiyordu.

"Ama birinin suçu," diye fısıldadım ve kendi sesimden bile ürktüm. Birilerini affetmek için onları anlamanın yetmediğini Arın'dan biliyordum. Beni neden İlmek'ten çıkaramadığını anlıyordum. Yaptığı her şeyi, kahrolası Ariana'yı bile anlıyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Daren'in de şartları eşitlemek için oyundan beni çıkarması gerektiğini biliyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ve hiçbir zaman da değiştirmeyecekti. Değiştirecek olsa şu an burada olmaz, yeniden dirilen ve uzun zamandır beklediğim Su Krallığı'nın tahtında oturuyor olurdum.

"Neden buradasın?" diye sordu düşündüklerimi duyabilirmiş gibi. "Daren'den nefret ediyor gibi davranıyorsun ve duyduğum kadarıyla Arın tahtını geri almış. Neden orada değil de buradasın?"

"Kendimi hiçbir zaman bir krallığı yöneten biri olarak hayal etmedim."

"Bazen hayal edebildiklerimizden fazlasını yaşarız."

"Elemental'de olmak benim için yeterince hayal edebildiklerimden fazlası," diye mırıldandım. Yanımdaki ağaca yaslanıp gözlerimi kapattım. "Cici elbiseler giyip ne yapacaktım ki orada? Ne de olsa Arın bütün kararları kendi verecekti. Bense sadece vârisin yapması gereken tek şeymiş gibi krallığın yalnızca bir parçası olan gücümü kullanmasına izin verecektim."

"İlahi Lord örgütücü olabilir ama bu kadar kötü olacağını sanmıyorum. Hem madem böyle düşünüyorsun neden tacı kendi başından alıp ona verdin ki?"

Derin ve sıkıntılı bir nefes verdim.

"Çünkü ben diyar yönetmekten anlamam. Bunu yapabilecek en iyi kişi Arın. En iyi olduğunu düşündüğüm kişi Sonay ya da Ayzer olsa tacı onların başına koyardım." Gözlerimi açıp gökyüzüne ve sayılı olan yıldızlara baktım. "Yönetemiyorsam beni yönetmelerine de izin vermem."

"Ve ne yapacağını bilmediğin için Daren'in peşine mi düştün?"

Başımı iki yana salladım. "Onu yaralı bir şekilde bırakmıştım. Ve sen ne olursa olsun arkadaşımsın. İkinizin de yardıma ihtiyacı vardı."

"Şimdi yok," dedi beni zorlar gibi. "Gidecek misin?"

"Yiğit ve Sıla'yı da kurtardıktan sonra neden olmasın?" Açıkçası bunu ben de bilmiyordum. Artık ne yapacağımı, kime güveneceğimi... Özellikle boynumdaki kolye bu şekilde ağırlık yaparken.

"Gidemezsin." Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"İstediğimi yaparım."

"Öyle mi?" Güldü. "Öyleyse neden ne yaparsa yapsın Arın'a döndüğün gibi sırtını dönmüyorsun ona?" Bu cüretkâr sorusu karşısında kaşlarımı çattım.

"Çünkü Arın'ın bana ihtiyacı yok."

"Ama Daren'in var öyle mi?" Daha çok güldü. "O güçsüz olduğunu iddia ettiği anlarda bile bu diyarı yerle bir edebilecek bir kurnazlığa sahip."

"Evet, şeytan da sık sık kendini bu şekilde avutuyor ama bak cennette sahip olan hâlâ Tanrı."

"Belki de şeytan cehennemi istiyordur."

"O halde aptalın tekidir."

"Bunu cennetteki tahtını bırakıp şeytanın peşinden gelen gökyüzü vârisi mi söylüyor?"

"Su vârisi."

"Gökyüzü vârisi. Bu sana hiçbir şey anlatmıyor mu?" Başını bana doğru çevirdi. Meydan okur bir şekilde ben de ona doğru döndüm.

"Anlatıyor," diye fısıldadım. "Ben hem su vârisiyim hem gökyüzü vârisiyim. O hem Ateş ve Toprak Lordu hem Gece Yarısı Lordu. Bunun bir şey ifade ettiğini sanıyor herkes. Onunla ben bir arada olmak zorundaymışız gibi. Ama yanılıyorsunuz. Arın Su Lordu'yda, İlahi Lord. Siz Alfinlere göre dünya üzerindeki en güçlü bağ ile bağlıydık birbirimize ama o an geldiğinde ikimiz de o bağı koparduk. Su Lordu vârisinden vazgeçebiliyorsa, herkes herkesten vazgeçebilir. Bu diyarın en yalnız, en nefret edileni olarak su vârisi lordunun sırtını dönebiliyorsa, herkese dönebilir." Uzun zamandır içimde biriktirdiğim ikinci darbeyi de attığım için memnundum. Yutkunmadan, tereddüt etmeden konuşmuştum. Bu nasıl oluyordu bilmiyorum ama kendime bile itiraf edemediklerimi söylemeye başlamıştım.

Kimseye anlatamadığım kendime bile açıklayamadığım bir usanlıkla sarılmıştım. Bir hiçliğe hapsolmak insana bunu yapıyordu. Ne istediğimi bilmiyordum, belki de bu yüzden hiçliğin peşine takılıp duruyordum. Göğsümde öyle büyük, tutamadığım bir ağırlık vardı ki... Yutkunamıyor, uyuyamıyor ve sandıkları kadar iyi idare edemiyordum. Öyleymiş gibi davranıyordum sadece.

"Benim kimseye hayrım yok, kendime bile. Değer verdiğimden değil, sadece bir şey yapmak için, sadece yürümek için düştüm bu yola." Hırsla boşluğa doğru başımı çevirdim ama onunla göz göze geldim.

Daren afallamış bir şekilde bana bakıyordu. Söylediklerimi duymuştu. Duruşundaki kambur ifadeden, gözlerindeki tökezlemeden her kelimesini duyduğunu anlamıştım.

"Panzehri buldun mu?" diye sordum.

Birkaç saniye sonra gözlerini kırparak "Buldum," diyebildi. Büyük bir darbe almış görünüyordu ama ben ayağa kalktığımda çabucak kendini topladı. Elinde bir Çengel kıskacı ve koyu sarı dikenli bir bitki vardı. İkisinin de ne olduğunu ya da nasıl bulduğunu sorgulamadım.

Şafak'ın yanına yerleşip kıskacın içindeki sıvıyı bitkinin yapraklarına yedirdi. İkisini birlikte bir taşla ezmeye başladı ve yaprakları yaranın etrafına sürmeye başladı. Yara birkaç dakika içinde yanıp, sanki kızgın bir demirle dağlanmış gibi kabuk bağlayarak kapandı.

"Çengel yarası ölümcüldür," diye açıkladı Daren ben onu izlerken. "Çoğu bu tedaviyi bilmez. Bu yüzden tılsımlı da olsa bu şekilde izi kalacak."

"Ama bana yakıştı," diye sırıttı Şafak. Göğsünden koltuk altına uzanan kabarık beyazımsı bir deri kabuk bağlamıştı. Bir çeşit haritaya benziyordu. Ama yara tamamen kapanmış gibi görünüyordu.

"Ucuz kurtardın," dedi Daren göz kırparak.

"Ama kolyeyi alamadık." Şafak'ın yüzü asıldı. Başarısız olmuş bir askerin sıkıntısı sarmıştı etrafını.

"Sorun değil." Daren güvence verir gibi omzunu sıvazladı. "Bir daha deneriz. En azından Antikacı'nın da onu güvende tuttuğunu biliyoruz. Bir başkası da alamayacak." Bunu gerçekten inanarak söylüyordu. Boynumdaki zincir sanki yılan gibi boğazımı sıkmaya başladı.

"O kolyede bu kadar önemli olan ne?"

"Asıl önemli olan senin çaldığın kolye." Bana doğru döndüğünde yüzü tamamen ifadesizdi.

"Benim olan kolyeyi geri aldığım için seninle bir kez daha tartışmayacağım."

"İyi," dedi gergince. "Ben biraz uyuyacağım." Ağaçların arasına girip karanlığın içinde kayboldu.

"Uyumak mı?" Deliye dönmüş bir şekilde bağırdım. "Onca şeyden sonra bana hiçbir açıklama yapmadan uyuyabileceğini mi sanıyorsun?" Peşinden yürümeye başladım. Ağaçlar sıktı ve otlar oldukça uzundu. Dalları eğip bükerken kollarımın çizilmesine engel olamıyordum.

Çok ileri gitmeden onu buldum. Omzuna dokunup bana bakması için çevirdim.

"Şimdi bana doğruları söyleyeceksin!" Umuyordum ki etrafta kirleri olmasın. Yamyamlar ya da başka yaratıklar, yarasa adamlarla falan uğraşacak halde değildim.

"Sürekli benden bir şeyler öğrenmekten kaçan sensin!" diye o da bağırdı. Alev mavisi gözleri hiddetle parlıyordu. Onda katlanamadığım çok şey vardı ama bu pervasızlığı en kötüsüydü. Yaptığı onca şeye rağmen sürekli ben ona yanlış bir şeyler yapıyormuşum gibi hırslıydı. Benimle ne alıp veremediği vardı bir anlasam da kurtulsam bu boşluktan.

"Söylediğin her şey yalan olduğu içindir!"

"Ya da söyleyeceklerimin gerçekliğinden korktuğun içindir."

Seçtiği kelimeler içimde bir şeyleri şaha kaldırdı. Kalbim inanılmaz bir şekilde hızla atmaya başladı. Sıcacık olmuştum. Bedenimde alev alev çağlayan bir şey vardı. Kendi içimde kıvranıyordum. Ona doğru itiliyordum. Karşı koyamadan bir adım attım. Derin derin nefes almaya başladım.

Bir adım daha attım.

İkimizin de gözleri birbirinden başka bir yere bakmıyordu. Kirpiklerimiz hareket etmiyordu.

Bir adım daha attığımda aramızdaki tüm mesafe kapandı. Göğsüm hararetle inip kalkarken ona çarpıyordu. Ellerimi refleks gibi hızla omuzlarına götürdüm, kollarını okşayarak bileklerine doğru indim. Nefesim daha şiddetli bir hal almaya başlamıştı. Ellerini belime yerleştirdim. Kararsızlıkla kaşlarını çatmış sadece bekliyordu.

Parmak uçlarımdan uzandım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Hiddet, öfke, kırgınlık, derin bir arzuyla onu öpmeye başladım. Ellerim ensesinden onu daha çok bana doğru çekiyordu. Parmaklarım saçlarının arasında dans ediyordu. Daha da ileri giderek kendimi iyice ona doğru ittim. Dudaklarını ısırıyordum ve karşılığında daha vahşi bir öpüşle cezalandırıyordum. İkimizi birlikte yere doğru çektim, alt dudağını dişlerimin arasında kıstırdım, yaprakların ve dalların üzerinde dönerek onu aşağıya çektim.

Dizlerinin üzerine çıktığımda dudaklarından nefes kesici bir inilti kaçtı. Dudağından sızan kanın tadı beni daha çok tahrik ediyordu. Elleri bütün bedenimi yoklamaya başladı. Omuzlarımda, saçlarımın arasında, belimin çukurunda, kalçamın üzerinde... Her yerde alev alev yanan parmaklarını hissediyor ve daha fazlasını istiyordum.

Gömleğimin düğmelerini aceleci hareketlerle çözmeye başladım. Gözlerimiz bir saniyeliğine kesişti. Gömleği üzerimden çıkarırken doğruldu, kucağına düştüm. Üstüm çırılçıplak bir şekilde ona bakıyor ve soluklanmaya çalışıyordum.

Belimdeki eli beni kendine doğru iyice çekti. Nefesi kesilmişti. Bir saniyelik bir anda gözlerindeki şehvet dehşete dönüştü. Bakışları kararttı. Dudaklarının arasında bir küfür mırıldandı.

Boynumdaki kolye, onun çıplak bedenine temas etti.

Ona doğru uzandım, yeniden öpmeye çalıştım.

"Kes şunu!" diye bağırdı. Güçlü iki eli kollarımı kavradı. Kollarımı bedenime yapıştırıp ona doğru uzanmasını engelledi. Gözden sadece göğsümün üzerinde sallanan kolyeye takılmıştı.

"Seni aptal!" diye fısıldadı. "Seni aptal! Ben..." Kolyeyi tek bir hamleyle koparıp boynumdan aldı. Beni üzerinden çekerek ayağa kalktı. Popomun üzerine oturup neler olduğunu idrak etmeye çalışırken

Kolyenin yokluğuyla birlikte üzerimden kasvetli bir ağırlık kalkmıştı. Bir anda kendimi çok hafif ve... ve...

Çok çıplak hissettim.

Bir kâbustan uyanmış gibi.

Kahretsin!

Yerdeki gömleğime uzanıp neler olduğuna inanamayarak kısaca üzerime giyindim. Şimdi utançtan yanaklarım ısınmıştı. Kalbim utançtan atıyordu.

Daren avucunda parçalamak ister gibi sıktığı kolyeyle bir eşim tekmeliyordu. Sonunda kolyeyi "Beni artık rahat bırak!" diye yere kayaların arasına fırlattı.

"Daren," diye fısıldadım. Hangimizin daha çok dehşete düştüğünü anlamaya çalışıyordum. Sesim oldukça güçsüz çıkmıştı.

"Her şeye burnunu sokmak zorundasın değil mi?!" diye bağırmaya devam etti ama bu defa bana doğru. "Her şeyi mahvediyorsun!" Bakışlarını yere eğdi. "Her şeyi mahvettin!"

Titreyen sesimi zar zor kontrol ettim.

"Ben," dedim ve sertçe yutkundum. "Neler olduğunu bilmiyorum ama benimle bu şekilde konuşmayı kes."

"Boynunda taşıdığın kolye bu dünyanın görebileceği en büyük kötülük." Dişlerinin arasından bağırdı. "Onda annemin rahmi var Nova, Lilith'in. En sevdiği günah şehvettir. Ve aptal bir kolyenin içinden bile çok fazla şey yapabilir."

Bedenim titremeye başladı.

O kolyeyi taktığım andan beri yaptıklarım...

Hepsi aslında yapmayacağım şeylerdi.

Antikacı'nın üzerine öyle büyük bir hamle yapmak, hem de herkesin içinde... Kendime bile itiraf edemediklerimi Şafak'a anlatmak... Daren'in üzerine atlamak... Kahretsin...

"Ben nereden bilebilirdim..." Söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

"Hep aynı şey Nova!" Ellerini ikiye açarak öfke saçmaya devam etti. "Arın'ı İlmek'ten çıkardım ama Evran'ın da döneceğini nereden bilebilirdim... Kolyeyi benden çaldın, taşları vârislere verdin ama onların tanrıçaları geri getireceğini nereden bilebilirdim!"

Gözlerim iyice irileşti.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Bunu da bilmiyordun. Çünkü sadece kafana eseni düşünmeden yapıyorsun. Bu diyara geldiğin günden beri hayatımı mahvediyorsun!" Alev mavisi bakışları volkanik bir azap gibi üzerime çökmüştü. Sert bir duvara toslamıştım. Çarpışma öyle güçlüydü ki bundan sağ çıkacaksam da sakat kalacağımın bilincindeydim.

Bir şey söylemek istedim, herhangi bir şey...

Ama boğazım düğüm düğüm olmuştu.

Bu diyardaki herkes tarafından nefret edilmiştim. Geldiğim günden beri herkes tarafından. En yakın arkadaşım bile sırtını dönmüştü bana. Arın bile vazgeçmişti benden. Ama ilk defa... İlk defa... Onca yaptığı şeyden sonra... Onlara rağmen.

Zorlukla ayağa kalkarken bedenim titriyordu. Başımı kaldıramadım. Bir daha ona bakamadım.

İlk defa nefreti bu kadar canlı hissetmiştim.

İlk defa nefret edilmeyi hak ettiğini hissetmiştim.

Bir parlama oldu. Bulutlar, yağmur bulutları gökyüzüne toplandı. Düğmeleri açık gömleğimi titreyen parmaklarla iliklemeye çalışırken, daha da kötüsü olmaz, daha da berbat hissedemem diye düşünürken ışık huzmesi büyüdü, büyüdü ve bir anda Arın ikimizin ortasında belirdi.

Bedenleme yapmıştı.

Tam bu ana.

"Nova!" diye seslendi nefes nefese kalmış gibi. "Sen iyi misin?" Canının yandığını hissettim, çok güçlü bir parçalanma hissettim. Bana doğru birkaç adım attığında yüzündeki endişe vahşi bir tanrı. düde dönüşmeye başladı.

Once bana baktı. Dağılmış saçlarıma, bembeyaz kesilmiş yüzü. me, düğmeleri açık gömleğime... Omzunun üzerinden dönüp Da. ren'e baktı.

Dağınık saçlarına, öfkeden kararmış yüzüne, çıplak göğsüne.

Arın yeniden bana döndü.

Daha çok titremeye başladım.

Şimdi karşımda iki tane hayal kırıklığına uğramış yüz, iki tane öfkeden deliye dönmüş lord vardı.

İkisi de benden nefret etmekte belki de sonuna kadar haklıydı.

12. BÖLÜM

Yaslar ve İmtihanlar

Düğmeleri iliklerken parmaklarım buz tutmuştu. Kolyenin verdiği o rahatsız edici özgüven her şeyimi alıp götürmüştü. Şimdi sadece utanç içindeydim. Mantığımı ve sağduyumu yitirmiştim. Söyleyecek tek bir şeyim yoktu. Gözlerim çalıların altında kalan o zifiri siyah elmasa kaydı. Benimle alay edercesine parlıyordu.

Arın buz gibi bir sakinlikle "Burada," dedi ve duraksadı. Sanki cevabını duymak istemiyordu.

Daren, "Ne oldu Arın?" diye ona yükseldi barut gibi halde. Onun da düğmelerini ilikliyor olması durumu daha korkunç bir hale getirmişti. "Özele saygın yok mu senin?" Normal şartlarda oldukça gülünç bulacağım tepkisi şu an İlahi Lord karşısında kulağa ölümcül geliyordu. Bunu söylerken alaycı değil oldukça hem de oldukça ciddiydi.

"Özel olan ne?" Arın tamamen ona döndü. Yüzümdeki ifade onu tereddütte düşürmüş olmalıydı. İçinde bulunduğumuz durum açıkça biraz önce *bir şeyler* yaşandığını gösterse de yüzüm saldırıya uğramış gibi korku doluydu. Ki aslına bakılırsa saldırıya uğramıştım. Önce o lanetli kolye tarafından, sonra Daren'in şeytan alfabesinden seçtiği kelimelerden.

"Her şey oldukça açık değil mi?" Bu defa güldü ama gülerken bile kendini sıktığı, zorladığı açıkça ortadaydı. Onu öptüğüm için miydi bu şiddeti, yoksa kolyeyi alıp ona söylemediğim için mi? İkisi de can sıkıcıydı, üzerine düşünmek istemediğim kadar can sıkıcı.

"Beni sınama Daren!" diye uyardı Arın onu. Pelerini rüzgârın şiddetiyle arkasında dalgalandı. Yer yarılsaydı da içine girseydim.

"Neden?" Kaşlarını kaldırdı gece yarısı lordu. "Sen benim varlığımla istediğin zaman, istediğin yerde sevişebiliyorsun." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunu gerçekten söyledi mi diye başımı kaldırıp ona baktım. Çenesi öyle gerilmişti ki kemikleri çizilmiş gibi ortaya çıktı. Nasıl böyle bir şey söyleyebiliyordu. Nasıl bana bunu yapabiliyordu? Canımın ne kadar yandığının farkında değil miydi?

Arın dönüp bana baktı. Ama yüzümde hiç de biriyle sevişmiş gibi bir hal yoktu. Aksine korkudan ödü kopmuş biriydim şu an. Tam olarak neyden korktuğumu bilmesem de kendimi mahvolmuş hissediyordum.

"Yine dert etme," dedi Daren. "Sadece vârisini daha iyi eğitmeliydin. Ona ateşle oyun oynanmayacağını söylemeliydin!" Yere düşen kılıcını alıp kemerindeki kısma geçirdi. "Novacık cehennem oyuncaklarına merak sarmış."

Kendimi toparlayabilmek için sertçe yutkundum. Kime nasıl bir açıklama yapacağımı düşünüyordum ama bu defa daha da derine batmıştım.

"Sorun yok Arın," dedim kısık bir sesle. "Seni endişelendirdiğim için üzgünüm."

Daren kahkaha attı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Arın yeniden bana dönüp. Sadece başımı salladım.

"Krallıkta sana ihtiyacım var," dedi diğer şeyleri bir anda yok sayıp. Gerçekten yok sayabildi mi yoksa öyleymiş gibi mi davranıyor-

şu bilmiyorum. Ama bir an için bu daha iyi hissetmeme sebep oldu. İçinde bulunduğumuz saçma durumdan uzaklaşmak istiyordum.

"Ne oldu?" diye sordum ilgiyle.

"Taşı kullandığında bir şey olmuş olmalı, daha önce rastlamadığım bir şey. Taş bana itaat etmiyor. Senin himayene geçmiş."

Daren ilk kez şeytanlarından kurtulmuş gibi ilgiyle ona baktı. Arın'ın söylediklerine kayıtsız kalamamıştı.

Taşlar, tanrıçaları yeniden bir araya getirecek. Söylediği şey buydu.

"Anlamıyorum." Başıma bir ağrı saplandı, başka bir panik daha. Başka bir yanlış daha. "Nasıl benim himayeme geçmiş?"

"Sen olmadığın sürece taş işlevsiz," diye açıkladı Daren. "Şu an bir işe yaramaz." Rahatlamış gibi gözlerini kapattı. Keşke aynı şey benim için de geçerli olsaydı.

"Ben bir şey yapmadım," dedim Arın'a. "En azından bilerek."

"Taşı kullanmak için benimle gelmen gerekiyor."

"Ben," dedim duraksayarak. "Yani elbette ama..." Daren'e baktım. Şu an beni görmek istemediğini biliyordum ama taşın kullanılmasını istemediğini de biliyordum. Bunu Arın'a söylemesini bekledim, en azından kendi yapar diye ama o da ikilemde kalmış gibi duruyordu.

"Bizim daha işimiz bitmedi," dedi uzayan saniyelerin ardından. "Bana yardım edeceğine söz verdi."

"Daren bu önemli," dedi Arın.

"Benim işim de önemli."

"Halkımı uyandırmak için taşı kullanmam gerekiyor, bunun için Nova'ya ihtiyacım var."

"Benim de halkımı bir araya getirmek için ona ihtiyacım var."

İkisinin de ben orada yokmuşum gibi konuşması ne şaşırtıcıydı. Hem de benden bir araçmışım gibi bahsetmeleri. İhtiyaç. Gereklilik.

Onlar birbiriyle hangisinin halkının daha önemli olduğuna karar vermeye çalışırken arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Çalılıkların altından geçip Şafak'ın uyuyakaldığı ağaç kütüğünün yanına gittim. Kolumun altına sıkıştırdığım pelerini onun üzerine örterken içim içimi yiyordu.

Başka bir ağacın dibine çöküp yaslandım. Bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafına doladım. Hem üzgün hem öfkeliydim. Bana neler olduğunu bilmiyordum. Daren'in söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Gerçekten söylediği kadar hatalar içinde miydim? Yaptığım her şeyi bu lanetli diyarın iyiliği için yapmaya çalışıyordum.

Tanrıçalar geri gelir...

Bunda kötü olan ne vardı ki?

Ve nasıl oluyordu da bana yaptığı onca şeye rağmen onun karşısında kendini kötü ve suçlu hisseden ben oluyordum?

Sadece evime dönmek ve büyükbabamın dizlerine yatmak istiyordum. Başımı ağacın sert kovuğuna yasladım. Ben uyuklarken büyükbabam bana masallar anlatsın istiyordum. Teleskopun başına geçelim, bana yine yıldızları anlatsın, gezegenlerin yerlerini söylesin, aptal gökyüzü hikâyeleri anlatsın istiyordum...

Babam gelsin saçlarımı tarasın. Annem hakkında konuşurken gözleri parlasın. Bize kızmasına rağmen her gece bizim uyuduğumu zannederek o teleskopun başına geçsin istiyordum. Sanki annem orada bir yerdeymiş gibi uzun uzun bakmasını sonra fotoğraf çerçevesini eline almasını izlemek istiyordum.

Sıcak bir duş almak ve uyuyakalmak istiyordum. Üzerimde tüm Elemental'in pisliği vardı. Ellerimle kendimi itip ayağa kalktım. Şafak'a bakıp hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra ağaçlığın içine girdim. Burayı gelirken görmüştüm ve zaten gözüme kestirmiştim.

Kayalıklara bakan, muhtemelen eskiden göl olan bir çukurluk vardı ağaçların arasında. Karanlığın içinde kırmızı çiçekli ağaçlar kendini belli ediyordu. Elemental'deki tek güzel şey bu ormandı

belki de. Büyük kayanın yanına yanaştım. İki kayanın arasında büyük bir oyuk vardı. Üzerlerine tırmanıp iki elimi de ikisinin üzerine bastırdım. Başımı kaldırıp sadece bir tane olan, yine de parlamaktan vazgeçmeyen yıldıza baktım. Dişlerimi sıktım ve ruhumdaki taşkınlığı kayalıkların arasına akıttım. Birkaç saniye geçmeden iki kayanın arasından kuvvetli bir şekilde su akmaya başladı. İçten içe beni zorlasa da o çukur dolana kadar ne başımı o yıldızdan çevirdim ne de ıkıtığım dişlerimi serbest bıraktım.

Tek bir yıldıza dön yüzünü, ruhum çürüyene kadar sula bu çukuru...

Tek bir yıldıza dön yüzünü, ruhum çürüyene kadar sula bu çukuru...

Tek bir yıldıza dön yüzünü, ruhum çürüyene kadar sula bu çukuru...

Bu, tanrıçaların öğrettiği büyülerden bir tanesiydi. İçinde hissettiğin zaman, gerçekten o anı hissettiğin zaman, kelimeler dilinin ucuna geldiği zaman kalıcı olmasını istediğin sihirler için kendi tılsımımı yazabiliyordum. Bunu çok az Alfinin yapabildiğini öğrendiğimde denemek için heyecanlıydım ama o İlmek'ten çıkacağımı hiç sanmıyordum. Çıktıktan sonra ise...

Kayalıkların üzerinden atlayıp artık bir göl olan kurak çukura baktım ve belli belirsiz gülümsedim. En azından istediğim gibi duş alabilirdim. İlk önce ellerim uzandı suya ama parmaklarımı hemen kendime çektim.

Küçük bir ayrıntıyı unutmuştum.

Su çok soğuktu.

Yine de parmaklarımı suyun içinde dolaştırmaya ve sanki bir gemiyi yüzdürüyormuş gibi üzerine doğru eğilerek oynamaya devam ettim. Her hareketimle birlikte su renk kazanıyordu. Önce günbatımı gibi bir turuncu eklendi berrak suyun arasına. Sonra yanardağ gibi koyu bir kırmızı. Sonra turkuaz mavi ve açık yeşil arada ince damarlar gibi parlamaya başladı. Tatlı bir gökkuşağına dönen görüntü gerçekten yüzümü güldürmüştü.

"Gerçekten senden kurtuluş yok mu bana?!" dedi arkamdan yaklaşan bir ses. Daren'in sesi tüm gülümsememi saniyeler içinde dudaklarımdan çaldı. Muhtemelen benden kaçmak için o da ormana dalmıştı ama ilahi adalet onu yine bana rastlatmıştı.

"Orman büyük Daren, siktir olup gidebilirsin."

Gölgesi suyun üzerine yansıyıp cennetimi kararttı.

"Bu da ne?!" diye hayretle mırıldandıktan sonra geri çekildi ve gölün etrafında yürümeye başladı. "Ruhun zehirli ama parmakların şifalı..." Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. Yüzünde kendi kendiyle alay ediyormuş ve inanamıyormuş gibi karmaşık bir gülümseme vardı. "Gökyüzünün çok tuhaf bir espri anlayışı var."

Sessizce, ona cevap vermeden yeniden gölüme döndüm. Sanki bana ait bir habitat kurmuştum ama tüm cennetlere olduğu gibi şeytan ayak bastığı an burası da kirlenmişti. Ya da söylediği gibi ruhumdan taşıyordu bu zehir. O ne demekse...

"Hadi," dedi. "Bana yardım et. Şafak'ı hemen buraya getirmemiz gerekiyor."

Yeniden kaşlarımı çatıp ona döndüm ama çoktan yürümeye başlamıştı bile. Neyden bahsettiğini tabii ki yine bilmiyordum ama Şafak konusunda yardım istediği için hiç içimden gelmese de peşinden gittim. Ayaklarım isteksizce sürükleniyordu.

Şafak uyanmıştı ama oldukça bitkin görünüyordu. Biz yanına yaklaştığımızda kısık gözlerini biraz daha açtı.

"Bugün gerçekten şanslı günündesin dostum," dedi Daren ona. Yaptığı ilaca rağmen Şafak berbat görünüyordu o yüzden nasıl böyle bir şey dediğini aklım almıyordu.

Şafak koluna girip onu ayağa kaldıran Daren'e yüzünü buruşturdu. "Şanslı hissetmiyorum," diye geveledi. Ben de diğer kolundan destekledim. Daren sadece gülmekle yetindi. Yavaş adımlarla onu yeni yarattığım mabedime doğru götürdük.

"Umarım parmak uçlarında hâlâ biraz ateş vardır." Daren muhafızının kolunun altından çıkıp onu gölün içine doğru itti. Şafak'ın gözlerindeki şaşkın ve korku dolu ifadeyle benim gözlerimdeki ifade aynıydı.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdım.

Çok derin olmadığını biliyordum ama Şafak uzun birkaç saniye suyun içinden çıkmadı. Merakla beklerken Daren kendinden oldukça emin görünüyordu.

Şafak nihayet çıktığında biraz önce kollarımızın arasında dermansız bir şekilde kıvranan çocuktan çok ama çok farklıydı. Kendi ayaklarının üzerinde duruyor, saçlarındaki suyu parmaklarıyla geriye itiyor ve genişçe sırıtıyordu.

"Bu su büyücüsü şifalı," dedi Daren beni işaret ederek. "İyileştirme gücü var."

Bir ona, bir göle, bir Şafak'a bakıyordum. Ellerim kendiliğinden havalandı. Parmak uçlarımda soru işaretlerimin cevabını aradıysam da bulamadım.

"Sadece kadim olanların yapabildiği bir çeşit tılsım." Merakım karşısında kayıtsız kalmayıp açıklamaya koyuldu şeytan kırması. "Tanrıçalar sana dokunmuş. Herkes yaptığı tılsımı mühürleyemez, o tılsıma şifa vermek ise..." Başını iki yana salladı. "Gökyüzü korusun, sadece tanrıçalara mahsustur."

"Ve bu bilgiyi bana veriyorsun: öyle mi?" dedim kinayeyle. "Hayret."

"Ben senin lordun değilim." Kelimeleri yine beni olduğum yere çiviledi. Yüzünü asarak bana döndü. Yeniden sinirli haline dönmüştü. "Sana bir şey öğretmek zorunda değilim."

"Sanki vârisine bir şeyler öğretmişsin gibi!" Ona arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım. Bence bir süre birbirimizi görmesek daha iyiydi. Hem Arın nereye kaybolmuştu, bana bir şey söylemeden öylece gitmiş miydi?

Derin derin nefes alırken ağaçların arasına daldım. Kendimce bu mabet yaratıyordum ve bu iblis gelip onu bile benden alıyordu. Şimşirle parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Bir yanıp çekip gitmek istiyordu ama hâlâ aklı başında yanım sürekli kaçamayacağımı söylüyordu. Kendi krallığımı bırakıp gitme nedenim zaten bu çıkmazlarım ve yetersizlik hissimdi ama şimdi aynı şeyi beni en çok rahat hissettiren kişinin yanında da yaşıyordum. Tüm o şeyleri bana söylemek zorunda mıydı sanki? Ben nereden bilebilirdim bunca şeyi? Lanet kolyemi çaldığında sebebini bana söylemeliydi.

Hem tanrıçaların geri dönmesinin ne gibi bir sakıncası vardı ki? Bunu bile bile Arın'dan bile saklıyordu. Hem de Arın bu diyardaki herkesten çok tanrıçalardan nefret ediyordu. Onların geri gelmemesi için bir yol bulacağından emindim. Ama kendini beğenmiş, gururlu iblisin planları sadece kendi zihnindeydi. Başkasına söylemeyecek kadar kendini beğenmişti.

Ve karadul. Kolye. Tanrım, Lilith'in o kolyenin içinde olduğunu hatırlayınca ürperdim. Benim içimde olduğunu düşündükçe daha da çok. Bir insan kendini nasıl bir kolyenin içine hapsederdi ki?

Tanrıçalar gibi...

Kahretsin Daren, bunu bana neden söylemezsin ki?

•••

Gözlerimi yeniden açtığımda uyuduğumun bile farkında değildim. Yine kâbus dolu bir geceden uyanmıştım. Etrafın karanlığına bakılınca henüz bir iki saat uyuduğumu düşündüm. Kolumun tersiyle terlemiş alnımı sildim. Bu azap verici uykular beni mahvetmeye başlamıştı. Ne dinlenebiliyor ne de birkaç saat olsun huzura kavuşabiliyordum. Uyurken ayrı kâbuslarla, uyanıkken ayrı kâbuslarla boğuşuyordum.

Şafak yine bir ağacın dibinde uyuyordu ama hırıltısına bakılırsa benim aksime rahat bir uykunun içindeydi. Muhtemelen benim üzerime örttüğü pelerini yeniden onun üzerine örterken eğilip yarasına baktım. Gömleğine bulaşan kanı görmezden gelirsem tamamen iyileşmiş görünüyordu. Kaşlarımı kaldırdım, bunu ben mi yapmıştım? Başka şartlarda olsa bu beni mutlu ederdi ama bu hisse yakın bile değildim.

Etrafta olmayan Daren'in muhtemelen beni görmemek için daha farklı bir yerde sabahladığını ve başıma da Şafak'ı diktiğini düşündüm. Kıymetli araçlarına zarar gelsin istemezdi. Tabii sonunda kendi zarar vermezse. Gerçi daha ne yapacaktı ki? Beni yakmıştı, bir dalganın içine itmişti ve kalbimi kırmıştı. Sanırım daha fazlasını yapamazdı.

Şafak'ın ateş gücüyle biraz ısıttığını umduğum göle doğru yürümeye koyuldum. Kollarımı etrafıma sardım. Etraf ıssız ve sessizdi ama şu an korkmaktan epey uzaktım. Müthiş bir umursamazlık haline bürünmüştüm. Tükenmişlik ve bıkkınlık da diyebilirdik pekâlâ buna.

"Çok güzel..." diye fısıldadım göle vardığımda. Daren yüzünü gökyüzüne dönmüş, suyun içinde kalan çıplak sırtı bana dönük şekilde kımıldamadan duruyordu. Derin bir nefes verdim. Harika! Kendi yarattığım mabette bile huzur yoktu. Gözlerimi ensesinden çekip topuklarım üzerinde döndüm.

"Gel, Nova," diye emretti. Keskin sesi sinirimi bozsa ve beni geri adım atmaya itse de burası benimdi, beni görmek istemiyorsa o defolup gidebilirdi.

"Bu suyu biraz rahatlamak ve kafa dinlemek için oluşturdum!" Kıyıya varıp bekledim. "Yeterince iyileştiyseniz çıkın da biraz da beni tedavi etsin şifalı parmaklarım. Malum ruhum zehirli, iyileşecek çok şey var benim içimde."

Başını çevirip anlamak ister gibi bana baktı.

"İyileşecek çok şey var içinde..." Derin bir soluk verdi. "Suya gir."

"Sen çıkmadan suya girmeyeceğim."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

Bir an durakasadım. Neyden bahsettiğini anlayınca yine o bu gınlık hissi kavradı benliğimi. Daren bana kendimi neden bu kadar hüzünlü hissettiriyordu bilmiyordum ama şu an bile ağlamak istiyordum. Ben hiçbir zaman duygusal biri olmamıştım. Hassas değildim. Aksine, pervasızdım. Gamsızdım. Her şeyi alaya alırdım. Kahrolası Elemental'le bile başa çıkmıştım. O cehennemin dibi İlmek'ten bile daha güçlü çıkmıştım. Tüm kâinatın en ilahi lordunu bile dize getirmiştim. Ama Daren'in yaptıkları beni yasa boğuyordu. İçim acıyor parçalanıyor, küller etrafa dağılıyordu.

Elemental'e geldiğim ilk zamanlar. Yarasa adamlar tarafından ısırıldığımda beni o mağaraya götürmüştü. Tedavi etmek için. O yardım etmişti deli gibi korktuğum suya girmem için. O iyileştirmişti.

Şimdi de iyileşmek istiyordum. Kafamdaki bu bulanıklıktan, gözümü, ruhumu kör eden bu pustan arınmak istiyordum.

Botlarımı ayağımdan çıkardım. Pantolonu ayaklarımın dibine doğru sıyırdım. Derin bir nefes aldım. Gömleğimi çıkarmadım. Kalçamın altına kadar uzanıyordu. Ama kıyafetlerim onun çıkarılıp pantolonunun yanında duruyordu. Kendime gelmek için nefes aldım. Kırgınlığın, bu tür kırgınlığın iyileşmesini istiyordum.

Suyun içine girerken korkuyordum, sudan da korkuyordum, suyun soğukluğundan da korkuyordum. Onunla yeniden yan yana olmaktan da korkuyordum. Yine de yavaş yavaş girdim.

Sıcacıktı.

Bunun yapanın kim olduğunu sorgulamadım. Parmaklarımın ucunda onun yanına doğru ilerledim. Suyun içindeki ellerim nihayet buzlarından çözülmüştü. Ayaklarıma çarpan kayaları hissedince onun da o kayalıkların üzerinde oturduğunu fark ettim. Su onun boynuna kadar geliyordu. Gözlerimi kapadım ve kendimi suyun sıcaklığına bıraktım.

Ateş o kadar da kötü mü? diye soruşu geldi aklıma.

"Her krallığın kendine ait bir eğitimi vardır," diye konuşmaya başladı. Sesi normaldi. Ne Daren sesiydi ne de beni türküsüyle o peyzaja sokan ses. Hiç kimseye konuşur gibi konuşuyordu. "Her krallık eğitimini olan element için güçlendirilir. Ama ateş her zaman en kötüsüdür. Boğulmaktan da yüksekten düşmekten de diri diri gömülmekten de kötüdür yanmak. Bir de kötülüğü temsil edeceksen daha da farklı eğitilirsin. Bir de kraliyetten biriysen daha da kötü eğitilirsin." Sırtını bana doğru döndü. Üzerinde kocaman, koyu pembe kurbağa gibi bir iz vardı. Tüm gövdesini kaplıyordu. Daha önce hiç sırtını görmemiştim, şimdi ise içimde daha büyük bir acı peyda oldu. Yara beni içindeydi, kavlamıştı. Gözlerimi uzun süre orada tutamadım bile.

"Lekeli..." Belli belirsiz güldü. "Annem bana böyle seslendiğinde beş yaşındaydım. Doğduğumda tanrıçalar aldı beni. Sonra babam onlardan çaldı. Sonra annem ondan çaldı. Beş yaşında yeniden annemin yanına, Ateş Krallığı'na döndüğümde benden diğerlerinden daha güçlü olmamı istedi. Tanrıçalar beni farklı şekilde eğitti, ateş üzerine değil. Babam toprak üzerine eğitti. Ateşle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Bu yüzden ona karşı koyamadım."

Durdu ve yeniden gökyüzüne baktı. Tıpkı benim gibi, orada bir çıkış orada bir cevap arıyordu. Bunu biliyordum çünkü annem gittiğinden beri ben de gözlerimi yıldızlardan ayıramıyordum.

"Bunu annen mi yaptı?" diye sordum zayıf bir sesle.

Başını yavaş yavaş yukarı aşağı doğru salladı.

"İkisi de yaptı. İkisi de cezalara inandı. Lekeli, dediler. Bunun beni daha güçlü yapacağını düşündü. Bana kim olduğumu unuttuğum için bu cezayı uygun gördü."

Öz annesi tarafından yakılmıştı.

Öz babası tarafından işkence görmüştü.

"Ben, çok üzgünüm Daren."

"Ben de onlara saldırdım. Ateşle değil. Toprakla değil. Zihnimle. Annemle aramızdaki savaş hiç bitmedi. O ölene kadar bana saldırmaya devam etti. Babam beni her zaman oğlu olarak değil, rakibi olarak gördü. Lord olmak için onu öldüreceğimi sandı. Bu yüzden Evran'ı ortadan kaldırıp beni Ateş Krallığı'nın lordu yaptı. Beni öldürmeyi de denedi, sayamayacağım kadar çok denedi. Ama hep başarısız oldu. Sonunda beni dizginlemek için bir krallık verdi bana. Annemi öldürdü, ağabeyimi öldürdü, o krallığın içindeki herkesi ya öldürdü ya da tutsak etti. Onlara ne zaman karşılık versem onlarınki de o kadar şiddetli oldu. Sonunda ben terk edilmiş bir krallığın iki yüzlü, halkına sırtını dönen lordu oldum. Arkamdan lekeli dediler, ne olduğu belli olmayan, uğursuz dediler... Kendi halkım bile. Ne Ateş Krallığı benimsedi beni ne Toprak Krallığı. Hepsi için kabul görmez bir melez oldum. Bir lordun kalbi de gücü de kendi krallığına bağlı olmalı. Ama ben iki krallığın lorduyum. Hiç kimse bölünmüş, lekeli birini hükümdar olarak istemez."

Bana döndüğünde gözbebekleri değil, sanki tüm gökyüzü karanlığa boyanmıştı. "Annem kötü biri değildi Nova," dedi. "Kötülüğün kendisiydi. Tanrıçaların çocuğu dedi bana, beni yanında tutmasının tek nedeni Amon'un kanını taşıyor olmamdı. Ölene kadar olabilecek her farklı şekilde bana ateşten olmadığımı haykırdı. Ve sen ona bugün bir fırsat daha verdin. Yıllar sonra, yüz yıllar sonra bir kez daha beni lekelemesine izin verdin!" Acı içinde olan yüzüne bakarken kırgınlığım daha da arttı.

Aklıma gelen tek kelime "bilmiyordum" oldu ama artık ona bilmiyordum demek istemiyordum. Artık onunla bu şekilde karşı karşıya gelmek, birbirimizi ircitip durmak istemiyordum. Ona ne yaptığımı bile bilmiyordum ki.

"Geldiğin günden beri yoluma çıkıyorsun," diye devam etti. Bakışları yine gökyüzünde tek başına parlayan yıldıza kaymıştı. Oysa buraya ilk geldiğimde ben sahiplenmiştim o yıldızı. "Karşıma çıkma

ve planlarımı alt üst edip durdun. Hiçbirinde tam olarak sana kızmadım. Ne Arın'ı geri getirdiğinde ne kolyeyi benden alıp beni o mağarada bıraktığında ne neredeyse tanrıçaların geri dönmesine neden olduğunda... Ama bu... Bu artık seninle benim karşı karşıya olduğumuzun kanıtı. Sen istesen de benim tarafımda olamazsın."

"Bana söylesen," diye mırıldandım. "Bana anlatsan... Bu kadar çok şey saklamasan." Sonra başımı salladım. "Belki de haklısın. Seninle benim çıkarlarım hep çatışacak."

"Yeterince yardım ettin." Nefes aldı. "Şafak'ı kurtardık. Kolyeyi geri aldık. Bundan sonra yapabileceğin bir şey yok. Yanımda olmanı istedim ama artık yanımda olamazsın."

"Neden? Dün olabilirdim, neden yarın yanında olamıyorum?"

Bana döndü. "Çünkü artık seni tanıyor," dedi. "Kolyeyi başkasına veremem ama onun yakınında olmana izin de veremem."

"Benim için mi yani?"

"Anlamıyorsun..." Bıkkınca konuştu. "Elemental sizin yaşamınızdan farklı. Burada her şeyin planı var. Gökyüzü yıldızlarını çizmiş." Yeniden dönüp o tek başına parlayan yıldıza baktı. "Siz kader diyorsunuz bu döngüye. Gökyüzü yıldızlarını benim için parlattığında kaderim çizilmişti, o kaderde sen yoksun. Belki de hiç olmadın, ben en başında yanlış anladım."

Boğazıma kocaman bir yumru oturdu. Sıcacık su soğudu sanki. İçinde eridim ama soğuktan buz tuttum.

"O zaman neden bu kadar üzgünüm ben Daren?" diye soludum. "O zaman neden bu kadar hüzünlüyüm?" Gözümden birkaç damla yaş çeneme doğru süzüldü. Suyun içinde bana doğru döndü. Yüzünde yarım, çıkarsız bir gülümseme belirdi. Parmaklarını suyun içinden çıkardı. Gözlerimin altını sildi.

"Sadece ölülerin yası tutulmaz denizkızı," diye fısıldadı. "Ölen anıların da yası tutulur. Ölen hislerin de yası tutulur. Sen ve ben ha-

yatımız boyunca bu hüznü taşıyacağız. Yaşanmayacağını bildiğimiz o şeylerin yasını tutacağız."

Kelimeler neden en ihtiyacınız olduğu anlarda sizi terk ediyordu? Gece yatarken uyutmuyordu o düşünceler, cümleler birbirine giriyordu da neden böyle anlarda her şey silinip gidiyordu?

"Ama biz çok güçlüyüz...".

"Bu yüzden hiçbir zaman mutlu olamayacağız. Benim ödediğim bedel buydu. Arın'ın ödediği bedel buydu. Amon'un da ödediği bedel bu. Arın'ın sana ihtiyacı var, krallığına sahip çıkmalısın. Sen de yarın gün doğduğunda bunu isteyeceksin. Orada olmak isteyeceksin. Orada olmadığın anlar canını yakacak. Ben krallığımı kurtarmak isteyeceğim. Lord olmak, vâris olmak... İnsan olmamak demektir Nova."

İlk defa böyle ihtiyatlı konuşuyordu. İlk defa bu kadar ciddiydi. İlk defa ona verecek okkalı bir cevabım yoktu. İlk defa bu kadar haklıydı. Tanrı ve şeytan arkadaş olamazdı. Cennet ve cehennem buluşamazdı.

Elimi tuttu. Parmaklarımız suyun içinde birbirine kenetlendi. Önden yürüyerek ikimizi birlikte sudan çıkardı. O üzerini giyinirken ellerim bomboş kalmıştı. Bakışlarım artık onu bulamıyordu. Eğilip pantolonumu ve çizmelerimi giyindim. Doğrulduğumda bana bakıyordu.

Yanıma yanaştı. Elleri kollarımın iki yanından tuttu. Gözlerini kapattı. Dudaklarını hafifçe aralayıp sonra birbirine bastırdı. Bütün bedenim, kıyafetlerimle birlikte kurudu. Gözlerini yeniden açtığında mavi bakışlarımız bir araya geldi.

Haklıydı. Yas tutuyorduk.

"Arın'a sabah döneceğini söylediğim için gitti." Dilini dudaklarının üzerinde dolaştırdı. "Şafakta benim yolumuz uzun." Sonra bu anı bir an önce bitirmek ister gibi güneş doğmaya başladı.

"Dikkatli olun," dedim sadece.

"Bedenleme yapabilir misin?"

Başımı salladım.

"O halde iyi yolculuklar su baloncuğu." Yutkundu.

Başımı salladım.

Söyleyecek bir şey. Söyleyecek bir şey.

Bu anı uzatabilecek birkaç şey.

"Şafak'a hoşça kal dediğimi söylersin."

"Merak etme, söylerim."

Biraz daha durdum. Sonra bakışlarımı gülerek ona çevirdim. Elini tuttum. Uzun parmakları iki avucumun içinde büyüdükçe büyüdü. Gözlerimi kapattım.

"*Başını belaya sokarsan, bir su damlasına adımı seslen.*"

"*Başını belaya sokarsan, bir su damlasına adımı seslen.*"

"*Başını belaya sokarsan, bir su damlasına adımı seslen.*"

Gözlerimi açtım. İkimizin de yüzük parmağının iç, sol kısmında küçük bir damla sigili belirdi. Daha önce bir sigil yaratmamıştım ama su damlasının etrafındaki alev kızılı gözümü aldı. Haklıydı, gökyüzünün tuhaf bir mizah anlayışı vardı.

"Seni mühürleme sırası bende."

Sırıttı.

"Teşekkür ederim su baloncuğu."

"Artık gözüm arkamda kalmaz."

"Sen de başını belaya sokarsan seslen."

Omuz silktim.

"Unuttun mu? Ben kâinatın en güçlü vârisiyim."

Kaşlarını kaldırarak güldü. "Ben de bu yüzden söylüyorum ya."

Başımı salladım, artık yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Bedenleme yapmak için enerjimi bedenime topladım. Aslında pek iyi yapamıyordum ama bunu ona söylemeyecek kadar gururluydum. Yani bir yere kadar yapabilirdim en azından.

"Nova," dedi tam buharlaşmak üzereyken. Gözlerimi açamadım ama içinde kaybolduğum o hızlı karanlığın içinde sesini duydum.

"Unutma, benden nefret etmene dayanabilirim."

Yeniden ayaklarımın üzerine konduğumda aceleci sesi kulağımda tırmalıyordu. Bir an geri dönmek istedim. Yeniden onun gözlerine bakmak ve o cümleyi tamamlamak. Gerçekten yaşandı mı o an diye sormak.

"Onu seveceksin diye ödüm kopuyor."

"Kahretsin!" diye bağırdım kendi kendime. "Ve ha siktir! Ne demeyim ben!"

Etrafı seçebilmek için kendi eksenimde dönmeye başladım. Tahmin ettiğim gibi düzgün bedenleme yapamamıştım. Bir ormanın içindeydim ama bu onların olduğu orman değildi. Bu...

Kuleye yakın ormana gelmiştim. Ama bu kadar yakına geldiysem neden burasıydı?

Bir açıdan daha iyiydi. Kuleye dönmeden önce biraz daha vakit geçirmem ve kendimi toparlamam iyi olurdu. Eminim Arın bir sürü soru ve görevle beni bekliyordu. O kapıdan girer girmez yeniden varis olmam gerekecekti. Yenilmez krallığın, yenilmez lordunun yalnız varis.

Oysa şu an sadece dizlerimin üzerine çöküp biraz ağlamak istiyordum.

Daren'in sözleri hâlâ kulağıma fısıldıyordu.

İçim paramparça olmuştu.

Şifalı olduğumu söylüyordu, belki de şifalı olduğumu bildiği için beni yaralayıp duruyordu. Ama ben neden iyileşiyormuş gibi hissetmiyordum? Neden hâlâ acıyordu?

Ağaçların arkasından başlayan gölgenin hareketliliği ile başımı kaldırdım. Ellerimin tersiyle gözlerimi silip burnumu çektim. Çalıların arasından beni daha da sınamak ister gibi iki tane kurt çıktı. Yavaşça ayağa kalktım. Başka bir kalp kırıklığı daha.

Kurtlar bana Hava Krallığı'na gittiğim ve öldürdüğüm naguelleri hatırlatmıştı. Yaptığım ilk yanlışlardan biriydi. Aldığım ilk canlar-

Kendimi ilk bu diyarda öylesine kaybedişimdi. Kana hükmetme gücünü ilk deneyimlememdi. Tayga'ya ettiğim ilk ihanetti. En iyi dostlarımdan birini kaybedişimdi.

Ve onları benim üzerime Daren göndermişti.

"Bir kez daha olmaz..." diye fısıldadım. Ama kurtların gözlerindeki ifade naguel gibi değildi, birine bağlı görünmüyorlardı. Naguellerin bakışları insanların bakışları gibi oluyordu. Bunlar ise kocaman gri kürklerini silkerek üzerime doğru gelirken yabani iki hayvana benziyordu.

"Sizi incitmek istemiyorum çocuklar..." dedim geriye doğru çıkarken. "Lütfen kendi yolunuza gidin, ben de öyle yapacağım." Bu hayvanların benim kim olduğumu hissediyor olması ve koşarak kaçması gerekirdi ama aksine üzerime üzerime geliyorlardı.

Hırlayarak biraz daha hızlandılar, koşmaya başladılar ve aramızda bir adım kaldığında ikisi de bir duvar tarafından engelleniyormuş gibi durdular. İkisi de bana bakıyor ve onlara saldırmamı bekliyordu ama ne olursa olsun bir daha bunu yapmayacaktım.

Bir daha ormanın canını yakmayacaktım.

Sonra bir hırlama geldi. Öyle kuvvetli bir gürültüydü ki ses beni geriye doğru itip çalılıkların üzerine düşürdü. Dikenler kollarıma ve enseme batınca acıyla mırladım. Üzerinden sekip yeniden toprağa düştüğümde başım şiddetli bir darbe almıştı.

"Onlara zarar verme!" diye haykırdım var gücümle. O tarafa dönemiyordum. Bileğim burkulmuş, boynum tutulmuştu.

"Sakın onlara zarar verme!" diye bağırdım yeniden.

"Ama onlar sana zarar verecek!" diye karşılık verdi genizden gelen boğuk bir ses. Ses hem tanıdık hem yabancıydı. Kendisini gizler gibi.

"Vermez," diye mırıldandım. "Orman onlara ait. Evlerine girdim. Çıkmamı istiyorlar sadece. Çıkacağım." Dirseklerimden güç alarak hafifçe doğrulmaya çalıştım ama yapabildiğim tek şey sağa dönerek yanağımın üzerine yeniden düşmek oldu.

Çalıların arasından görebiliyordum artık onları. Dikenlerin üzerine düşmüştüm. Gölgelerini seçebildiğim için hafifçe gözlerimi kıstım.

O bir kaplan mıydı?

"Tayga..." diye fısıldadım kendi kendime.

Başka bir kükremeyle kurtlar uluyarak geriye doğru çekildi ve karşılarında, onlardan daha büyük olan yaratıktan koşarak uzaklaştı. Gözlerimi görebilmek için biraz daha açmaya çalıştım. Kaplanın gölgesi güneşin yansıdığı açıya doğrudan vuruyordu.

Gölge yavaş yavaş hareket etti.

Bir adım.

Bir adım daha.

Sonra büzüldü.

Gözlerim sadece gölgeyi takip edebiliyordu.

Sonra büyümeye başladı.

Ağaç kovuğunun üzerinde uzadı, uzadı, uzadı.

Sonra bir insan bedeninin gölgesine dönüştü.

Kaplan, insana dönüştü.

Bana doğru döndüğünde gözlerimi açarak yeniden kalkmaya çalıştım ama boynum beni hazırlıksız yakaladı.

Çalıların arasından bir geçiş sesi işittim.

Biri kükredi.

Tanıdığım biri.

"Sonunda," dedi başımda dikilip bana doğru çarpık şekilde gülümserken. "Bütün testleri geçtin." Elini bana doğru uzattı.

"Erim?" diye fısıldadım.

13. BÖLÜM

Kayıp Krallıklar ve Başsız Taçlar

Gökyüzü parlak ve güneşliydi. Ağaçların gökyüzüne uzanan dalları ormanı bir çatı gibi çevrelemişti. Bakışlarım boştuktaydı. Belki hâlâ o büyü boşluğunun travmasını yaşıyordum. Belki gece Daren'le olanlar ve Karadul'un sihirli taşı zihnimi bulandırmıştı. Ya da düştüğümde kafamı çok sert çarpmıştım. Sakin nefesler almaya çalışarak yeniden uzandığım yerde başımı çevirdim. Hâlâ orada duruyordu. Kaşlarımı çatıp yana doğru yuvarlanarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. Acıyla inlerken nihayet doğrulmuş ve hızla ayağa kalkmıştım. Hançeri çıkarıp bir elimle ona doğru tutmum.

Kaşlarını kaldırdı, alınmış gibi bana bakıyordu.

"Bu da neydi?!" diye bağırdım. Biraz önce resmen gözlerimin önünde hayvandan insana dönüşmüştü. Tanrım! Bu, Elemental için bile fazla değil miydi?

"Beni kırıyorsun Nova." Ellerini sakin olmamı söyler gibi havaya kaldırdı. "Hançeri indir lütfen." Sesi hem tanıdığım Erin gibi hem tanıdığım kahrolası orman ruhu gibiydi.

Bilge ve tatlı.

"Sen..." dedim ve sesimin titrediğini fark edince sert bir şekilde yutkundum. "Sen nasıl... Sen kimsin?" Yüzü çok genç görünüyordu.

sadakatsizlerin arasında olduğu gibi ama daha temiz, daha güçlü ve bir şekilde daha bilge. Üzerindeki kıyafetler, ilk başta çıplaktı ama büyü gücüyle giyinmişti. Tanıdığım Erim bir köylü gibi gündelik ve mütevazı kıyafetler giyiniyordu ama karşımdaki Erim bir lord gibi kuşanmıştı. Onlar kadar resmi değildi ama şıktı. Daha önce sadece Daren'in giydiğini gördüğüm deri pantolonlardan giymişti ama onun aksine kahverengi tercih etmişti, üstü çıplaktı yalnızca koyu yeşil bir pelerin almıştı. Gözleri kendinden emin bakıyordu.

"İstersen biraz otur." Eliyle nazikçe boşluğu işaret etti. O çimenlerin üzerine otururken gözümü üzerinden ayırmamıştım. Onu İlmek'e girmeden, Daren beni dalganın içine itmeden hemen önce en son madenlerde görmüştüm.

"Sen bir şeyleri açıklayana kadar hiçbir şey yapmıyorum." Hançeri hâlâ ona doğru tutuyordum. Karşımda resmen bir kaplan adam vardı.

KAPLAN ADAM!

"Kefaretini ödedin," diye konuşmaya başladı. "Testi tamamlada. Aldığın canları özgür bıraktın."

"Elemental bilmecelerinin hiç sırası değil," diye çıkıştım.

"Tamam..." dedi gökyüzüne bakarak. "Sen Hava Krallığı'nda, sana saldıran o kurtları öldürünce ruhun parçalanmış oldu. Nagasi olarak ikimizin ruhu bağlı olduğundan benimki de parçalandı ama bu parçalanma üzerimdeki büyüyü kırdı. Alfin bedenime geri döndün. Bir süreliğine en azından." Konuşurken ellerine bakıyor ve bir şeylere inanamıyor gibiydi.

"Yine de ben orman ruhuyum. Ve sen cezalandırılmalıydın. Bu diyarda bir ruhun canına kıydığın zaman sınanmaların başlar. İlki ormanda ilk karşılaştığımız zamandı. Yiyeceklerini ve suyunu hem yaşlı bir kadınla hem de bizimle paylaştın. İkincisi Sadakatsizlerin yanına vardığın o köydeydi. Rüzgâr gülünü kullandın ve sınırlı sayıdaki dilek hakkını onlar için kullandın. Kuyudan su çıkardın ve

"Alfinlere yardımcı oldun. İkinci testi de geçtin. Sonuncusu biraz önce karşına çıkan kurttu ve onu öldürmemeyi seçtin, hem de burasının onun evi olduğunu artık anladığını gösterdin. Son testi de geçtin, bununla birlikte ruhlarımız yeniden bağlandı. O masumların kanını aktığında ikimizin arasındaki naguel bağı kopmuştu ama şimdi yeniden düğümlendi."

Benimle alay mı ediyor diye düşünmeye koyulmuştum. Gerçek anlamda bunu düşünüyordum. Artık gerçeklik canımı sıkmaya başlamıştı. Her şeyin altından bir şey çıkıyordu.

"Sen orman ruhu musun yani?"

Yeşil gözlerini kaldırıp bana baktı ve gülümseyerek başını salladı.

"Bu nasıl mümkün olur?"

"Ben sana bağlıyım Nova, bu yüzden Sadakatsizlerin arasına girdim."

Hançeri indirip dizlerimin üzerine çöktüm. Bir kez daha kandırılmış hissediyordum. "Ama o köyde... Yiğit ve Sıla ile... Hep şeyc hakimdin. Onların lideri gibiydin."

"Öyleyim de. Ama bu siluetimle değil. Onlar beni kaplan siluetimle tanıyordu. Diğer orman çocuklarına, sadakatsizlere ve köylülere... Ormanın içinde yaşayan herkese yardım ederim ve her şeyi bilirim. Onlar kim olduğumu biliyordu ama sana ifşa etmemeleri gerektiğini de biliyorlar." Nasıl oluyordu da herkes sürekli arkamdan bir iş çeviriyordu.? En masum olduğunu düşündüğüm Sıla ve Yiğit bile nelerin altından çıkmıştı. Bu diyarda kimseye güvenemeyecek miydim ben?

"Madenlerde kimse seni tanımadı mı?" diye sorguladım. "Ne Evran ne de Daren. Ki o kurnaz tilkinin gözünden de büyüsünden de böyle bir şey kaçmaz."

"Gece Yarısı Lordu kim olduğumu biliyordu ama bununla ilgili konuşursa sana zarar vereceğini de biliyordu, bu yüzden sustu."

Ağzımı açtım ama aynı hızla kapattım. Bazen Doğa diye bana hep saçlarımı yolarak bağırmak istiyordum. Her şeyin altından çıkıyordu, bilmediği şey yoktu, gram güven vermiyordu ama bir türlü içinden onu atamıyordum. Ondan korkmakta haklıydım. Herkes ateşten korkardı. Yaklaşmaktan, en çok da yanarak ölmekten. Ama... ne zaman kış bastırsa, yağmurlar altında ıslansa insan... Ne olursa olsun ne yaparsa yapsın yine gidip ellerimi ona uzatıyordum. Ateş beni yakıyordu, yaklaşırsam yine yakacağını biliyordum ama ne zaman üşüsem ısınmak için yine ilk ona koşuyordum. Çaresizce iç çektim.

Mutsuz bakışlarımı ona çevirdim.

"Benim gerçekte kim olduğumu ben söylemediğim sürece sadece lordlar anlayabilir. Evran'ın ise gücü var, doğru, Ateş Krallığı'nın gücü onda ama büyü farklı bir şeydir. Krallığın büyüsü onunla eşleşmiyor, bu yüzden kardeşini öldürmek istiyor. Ateş Krallığı ikinci oğula sadık." Ve bu yüzden onlara Habil ve Kabil diyorlar. Bu yüzden birisinin sonu bir kuyunun dibinde ölüsüne terk edilmek olacak. Ve şimdi benim daha çok uğraşmam gerekiyor. Evran hâlâ hayatta ve ondan korumam gerekenler her geçen gün çoğalıyor.

Yeniden Erim'e döndüm. Ona bakıyordum hem aynı hem çok farklıydı.

Ormanın içi bugün parlak yeşil ve dingindi. Renkler etrafta ahenkle aheste dans ediyordu. Ağaçların dalları kuvvetliydi. Küçük hayvanlar rahatça ortalıkta gezebiliyordu. Sarmaşıklar kenara çekiliyordu. Tıpkı Tayga'nın yanında olduğu zamanlar gibi.

"Yani sen bir kaplan adam mısın? İstediğin zaman böyle dönüşebiliyor musun?" Bu gerçeği sindirmeye çalıştım. Bu garipten de garipti. Yeşil ve kahverengi yaratıklara, uzun kolları olan Alfonlara, kanatlı perilere, ketum suratlı cinlere ve aptal lord bozuntularına yeni alışırken, ah bir de denizkızları vardı... Yarımyamlar ve yarım adamlar... Ve çengeller... Tanrım!

"Hayır," dedi ihtiyatla. "Senin yaptığın kurbana yüzünden yeniden dönüşmeye başladım. Yüzyıllar önce var olan Orman Krallığı'nın lordluyum. Krallığımız lanetlendiğinde atalarım kendilerini ormandaki canlıların içine mühürledi. Ruhlarımızın yaşaması için. Lordlar liderlik görevlerini orman ruhu olarak sürdürdü. Doğanın dengesini gereği, doğa ve gökyüzü istediğinde Orman Lordu ölür ve onun yerine çocuğu geçer. Geçtiğinde ise önceki lordların yaşadığı her şeyi hafızasına alır. Hepsi birbirine bağlıdır. Hatta isterlerse eski orman ruhları ile iletişime geçebilirler."

Orman Krallığı...

Orman Lordu...

Orman Ruhu...

"Yani sen bir kaplan mısın yoksa?.. Tanrım, sen nesin?" Ellerimi saçlarımın arasında dolaştırdım. Hâlâ nemli olması aklıma küçük gölcüğü ve Daren'i getirdi. Umarım Şafak daha iyi durumdadır.

"Ben hem bir kaplan hem bir lordum."

"Peki... Yanlış anlamış olma ama nasıl çocuğunuz oluyor da ölenin yerine geçiyor? İstediğiniz zaman bu şekle bürünemiyorsanız?"

Söylediğime kahkaha attı. Ağaçlar ve minik canlılar onunla birlikte neşelenip hareket etti. Başımın üzerinden birkaç renkli kelebek şarkı söyleyerek uçtu.

"Atalarımız ormana sahip çıkamadığı ve koruyamadığı için cezalandırıldı ve lanetlendi. Ormanı bozmak ve doğaya karşı gelmek istediler. Ormanı dışındaki hayatla bağdaştırmaya çalıştılar. Ağaçları kesip tapınaklar kurmak istediler. Tabiat onların bu saygısızlığını ormana muhtaç kılarak cezalandırdı. Bu yüzden lordu ve vârisi burada yaşayan canlıların içine hapsetti. Ancak elli yılda bir yaşanan Gezegen Geçişi zamanı, tüm gezegenlerin yan yana sıralandığı ve meteor yağmurunun olduğu yıl tüm orman ruhları normal Alfin bedenine bürünür ve bir yıl boyunca istedikleri zaman dönüşebilirler. Şanslı olanlar çiftleşir ve bir veliaht sahibi olabilirler ya da bir sonraki elli

yılın geçmesini beklerler." Ellerini iki yanına, toprağa bastırdı ve onu hissediyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bir görsel efekt olabilecek parıldama yaşandı bu dokunuşla. Etrafında renkli ışıklar farklı açılarla üzerinde dans edip ağaçların yapraklarının arasında gezinmeye başladı.

"Orman Krallığı..." diye yineledim. "Daren haklıymış, Elementaller konusunda çok cahilim. Bilmediğim daha neler var acaba..."

"Naguelin olarak sana yardımcı olmak benim görevim."

"Çok yardımcı oldun gerçekten." Kinayeli cevabım onu güldürmüştü ama ben pek eğlenme havasında değildim.

"Asıl yardıma şimdi ihtiyacın var Nova." Ciddileşti ve gözlerini gözlerime dikti. Etraftaki kuş seslerini dinlemeyi tercih ederdim. Elemental'de pek sık rastlamadığım bir cıvıltıydı. "Diyar yeniden parçalandı. Amon düştü ama Evran hâlâ bir yerlerde. Arın yeniden taht olsa da halkın buna alışması, su halkının doğması ve Su Krallığı'nın bir sarayının olması gerekiyor. Toprak Krallığı yıkıldı, Hava Krallığı sarsıldı, Ateş Krallığı terk edildi. Elemental bütünlüğü için hepsini yeniden kurmamız gerekiyor ve bu konuda sana çok iş düşüyor."

Kollarımı birbirine kenetledim.

"Lordlar konusunda pek iyi iş çıkaramıyorum," dedim kabullenerek. "Arın ve Daren beni yoruyor. İkisinin arasındaki anlaşmazlık, ikisinin benden bekledikleri ve benimle olan anlaşmazlığı..."

"Daren... Gece Yarısı Lordu seçimlerin zorluğunu bilir. Senin halkının yanında olman gerektiğini ve nihayetinde olmak isteyeceğini de biliyor. Siz birbirinize zıtsınız. Çıkarlarınız sürekli çatışacak."

Bunu kabullenmek istemediğim için başımı iki yana salladım. "O kötü biri değil," dedim hızlıca. "O da Elemental'de huzur istiyor."

"Ama o huzur için seni öldürmeyi göze alır."

Bunun doğru olmadığını söylemek istesem de sadece nefes aldım. Bu gevezeliği ve her şeyi bilen naguelimi ve dostumu özlediğimi kendi içimde itiraf edemiyordum.

"Arın ise sürekli benden çok şey bekliyor. Bir onun yanına bir diğerinin yanına gidip gelmek istemiyorum. Ben herkes bir arada olsun istiyorum!" Şakaklarıma masaj yapmaya çalıştım. Düzen kurmak zordu ama düzeni korumak neredeyse imkânsızdı ve bu sorumluluğu sırtımda istemiyordum.

"Bir gün Nova," deyip beni ikna etmek istercesine. "Bir gün herkes bir araya gelecektir ama bunun için savaşman gerekiyor. Diyara geldiğin günden beri değiştirdiğin çok şey oldu ve bunların sonuçları da oldu. Ve bu sonuçlara en çok katlanan sen oldun. Ve daha yeni başlıyorsun."

"Onca şey oldu ama ben daha başında mıyım?.." Güldüm. "Haritada..." Ve aklıma gelen bir şeyle bu defa ben gözlerimi onun üzerine diktim. "Bu diyardan çıkmanın bir yolu yok mu? Ben kendi hayatıma dönmek istiyorum." Çocuk gibi mızmızlandım.

"Ne istediğine dikkat et," diye ciddiyetle uyardı. "Neyin ne zaman gerçek olacağını bilemezsin."

"Sence tacı Arın'a, taşları vârislere vererek doğru bir şey mi yaptım?" Bu soru uzun zamandır aklımı meşgul ediyordu. Ne olursa olsun Arın'dan daha iyi bir kral düşünemiyordum ama Arın'ın yapacaklarının sınırları beni korkutuyordu. Uzlaşmacı biri değildi. Krallığı ve tüm Elemental halkını düşünüyordu ama krallıkları ve kralları birleştirmek konusunda pek sıcak biri değildi. Oysa artık dahil olmamaları gerekiyordu.

Taşları vârislere vermek ise başta çok iyi bir düşünce gibiydi. Bunun için gururluydum da. Ama ne Ayzer ne de Sonay ve Ariana... Hepimiz aklımızı kaçırmış gibiydik. Doğru olanın ne olduğunu bilemiyordum. Belki de uzun yıllardır burada yaşayan lordlar o taşlarla ne yapacaklarını daha iyi biliyorlardı. Öte yandan düşününce hayır, onlar yüzyıllardır buradalardı ve diyarı hep birlikte mahvetmişlerdi...

"Sanırım bunu zamanla öğreneceğiz." Söyleyebildiği tek şey bu olmuştu. "Hadi, artık Hava Krallığı'na gitmen gerekiyor. Herkes orada."

"Arın kulede değil mi?"

"Hayır, Hava Sarayında. Kule saldırıya uğradı."

Gözlerim iri iri açıldı.

"Kim tarafından?"

"Amon'u yakaladınız ama toprak halkı hâlâ dışarıda. Evran'da durmadı." Onu madenlerdeki dalgadan beri görmemiştim ama Evran'ın rahat durmadığını duymuştum. Hâlâ saldırıyordu, hâlâ etrafta muhbirleri vardı. Daren'in bir araya topladığı orduyu herkese karşı kullanıyordu.

"Ama Ayzer?"

"Ayzer kendisini bir odaya kapattı."

"Neden?"

"O Toprak vârisi Nova. Arın'ı yenmelerine izin verdiğini düşün. Bu ne olursa olsun ona kendini kötü hissettirir."

"Arın Amon gibi biri olsaydı onu kendi ellerimle öldürürdüm."

Ayağa kalktı.

"Ne söylediğine dikkat et," dedi yeniden. Elini bana doğru uzattı. parmaklarımı avucunun içine koydum ve nefes aldım.

Birkaç saniye bile geçmeden Hava Krallığı'nın rüzgârlı yüksek sarayının dış bahçesinde, uçurumun hemen kıyısında duruyorduk.

"İkimiz en son buraya geldiğimizden beri neler değişti, değil mi?" Dudaklarımı birbirine bastırarak mutsuzca güldüm. Arın bana bir görev vermiş ve Hava Krallığı ile dostluğumuzu pekiştirmemiz istemişti. Tayga ile birlikte buraya gelmiştik ama yukarıya çıkmamız izin vermemişlerdi. Bir ses duyuldu ve Tayga onların peşinden gitti. Sonra Toprak Krallığı'ndan üç tane naguel kurt bana saldırdı. Onların kanlarına hükmettim ve öldürdüm. Tayga ile aramızdaki bağ koptu. O orman ruhuydu ve naguellerin bekçisiydi. Onların ruhuna yapılan her saldırı ona yapılan bir saldırıydı.

"O gün bir ses duyup peşine gitmiştin. O ses neydi, neden geri dönüp bana yardım etmedin?" Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Bu arada ismin Tayga mı Erim mi?"

Önce güldü ama sonra bakışları donuklaştı.

"O ses bir tuzaktı, gittim ve kendimi bir ağın içinde buldum. Kapan halimde. Daha sonra sen o naguelleri öldürdüğünde bir parçalanma yaşandı. Ben Alfin halime büründüm, kafesten o şekilde çıktım. Sonra buraya geldim ve onları gördüm. Tüm naguellerin ruhu benim ruhumdur Nova... Ailemden biri ölmüş gibi hissettim ve bunu sen yaptığını anlamak beni sonsuz bir öfkeye hapsetti. O an seninle karşılaşsak muhtemelen boğazına yapışacaktım. Seni bulmak için Aleye gittiğimde sen çoktan gitmiştin. Arın olanları anlattı. Sana tuzak kurulduğunu biliyordu ama o da sana kızgındı. Sonra Elemental kurallarına göre testlerin başladı ve ben de buna dahil edildim."

Tüm bunların üzerinde asırlar geçmişti sanki. İçimdeki ağırlık her geçen gün artıyordu. Onların gözünden o günü düşünmek ise en az benim yaşadıklarım kadar zordu. Bizim çıkmazımız herkesin kendi penceresindeki haklılığıydı. O gün yardım istediğim kişi Arın değil, Daren olmuştu ve bir vârisin yapmaması gereken bir hata yapmıştım. İhanete uğrayan lorda ihanet eden vârisi... Sebebini bazı geceler hâlâ düşünüyor ama cevabı bulamıyordum. Çok büyük bir günah işlediğimi biliyordum sadece ve eskiden bu yüzden şeytana uğradığımı düşünüyordum. Ama artık başka bir sebebi olduğunu biliyordum. Sorgulamaya çekindiğim ama cevabını benim dışımda herkesin bildiği bir şey döndüğünü biliyordum.

Tayga ise başka meseleydi. Artık onlar gibi hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Elemental'in aile bağı yoktu, soy bağı vardı. Birlerinin Arın'a zarar verme düşüncesi bile beni mahvediyordu, o kim olursa olsun bunun bedelini ödeteceğimi hissediyordum. Sırf Su Krallığı'na yaptıkları yüzünden Amon'a yaptıklarımdan da biliyordum bunu ve Evran'a yapmak istediklerimden. Bu yüzden o naguelleri öldürdüğümde orman ruhunun ne hissettiğini anlayabiliyordum.

"Testleri kim yapıyor?" diye sordum daldığım düşüncelerden uyanmak için.

"Elementai'in kendi kuralları, kendi tılsımları."

Başımı salladım. Yazılı olmayan kurallar.

"Sonra senin öldüğünü hissettim. Kimsenin yapamayacağı bir şey daha yapıp kendini İlmek'e çektin. Naguelin olarak seni korumak görevimdi ama hepsinde başarısız oldum. Bir daha bu olmayacak, bunun için beni bağışlamanı istiyorum."

Sözlerinde oldukça samimi görünüyordu. Bakışları hem acılı hem öfkeliydi ama artık o öfkenin nedeni de yönü de ben değildim. İkimiz de başarısız olmuştuk. İkimiz de yara almıştık. Ruhumuz zedelenmişti ve görünen o ki ikimizde bir daha bunun yaşanmayacağından emin olmak istiyorduk.

"Hepsi geride kaldı," dedim ve içten içe öyle olmasını diledim. "Nasıl oluyor da doğrudan krallığın içine bedenleme yapabiliyorsun. O gün de bunu yapabilseydik şu an tüm bunları yaşamazdık." Yazımı astım. Krallıktan biri değilsen krallığın içine bedenleme yapamıyordun. O gün Tayga'ya ben engel olmuştum, ilk kez kuralları uymak ve doğru şekilde davranmak istemiştim. İzin alarak içeriye girmek istemiştim. Ve her şeyi mahvetmiştim.

"Ben Orman Lordu'yum," diye yamuk bir şekilde gülümsedi. "Bütün diyar benim evimdir."

"Orman ruhu daha havalı bence." Kıkırdadım. "Ama seni Sadakatsizlerin arasında gördüğümde... Onlara kol kanat gererken. Çok iyi bir lider, diye düşünmüştüm. Senden ne kadar iyi bir lord olacağın.."

"Teşekkür ederim, Nova." Mahcup olmuş şekilde başını yere eğdi ve önden geçmem için eliyle yolu işaret etti.

Hava Krallığı benim favorimdi ama bunu kimseye söylemiyordum. Yukarıda, bulutların arasında, dağların çevrelediği muhteşem bir vadiydi. Ve artık gökyüzündeca aşağıya süzülen bir şelaleye sahipti. Benim dokunuşumla.

Muhafızlar sarayın dört bir yanında dolaşıyor ve etrafı gözetliyordu. Sayıları son gördüğümden beri oldukça artmıştı ama bunu

...yormamam gerekiyordu. Herkes Sina'yı küçümsese de şu anda ayakta olan tek krallık onun koruduğu krallıktı ve bunun için onunla gurur duyuyordum.

Aklıma gelen bir şeyle kolundan tutup Erim'i durdurdum. "Bir şey daha," diye fısıldadım. "Ormana dönmen gerektiğini biliyorum ama hızır yanımda kalabilir misin? Sana danışmam gereken çok şey var."

"Endişeli görünüyorsun."

Kolunu bırakıp kendi içime döndüm. O kadar çok sır saklıyordum ki artık onlar benim içimde değil de ben onların içindeymişim gibi hissediyordum.

"Büyük seçimler yapmam gerekiyor ama ben artık korkuyorum. Eskiden deli bir cesaretle her şeye atılıyordum ama bildiğin gibi sonuçları ağır oldu. Şimdi ise her şeye karşı tereddütlüyüm." Lilith, tanrıçalar ve taşlar arasındaki bağ, tanrıçaların bana söyledikleri, kehanetler... Hepsi içinden çıkmaz bir hal almıştı ve yine karar vermesi gereken kişi bendim.

"Merak etme," diye güvence verdi. "İhtiyacın olduğu sürece yanına olacağım."

Minnetle gülümseyip sarayın merdivenlerini yan yana çıkmaya başladık. İçeride beni neyin beklediğini bilmiyordum ve gergindim. İşte bu yüzden kendimi saraya ait hissetmiyordum. Babam bir diplomattı ve ben onun işlerinden de nefret ederdim. Hep çok dikkat gerektiren, hataya mahal vermeyen, gergin ve sıkıcı işler olurdu. Oysa dünü kadar öyle miydi? En fazla yapacağım hata bir Çengel tarafından ısırılmama neden olurdu, onu da bir şekilde hallederdim...

Cinler bizi selamlayarak karşıladı. Geri durmalarının sebebi benim kim olduğumu bilmeleri mi, yoksa yanımdakinin kim olduğunu bilmeleri miydi, emin değildim. Belki de her ikisiydi de.

Benim üzerimde kaç gündür giydiğim o çirkin yürüyüş pantolonu ve yırtıklarla dolu bir gömlek vardı. En azından pelerinim üzerimde olsa kendimi daha az çıplak hissederdim.

Daha önce defalarca geldiğim alt kattaki büyük yemek salonuna aldı onlar bizi. Etrafta uçuşan periler bana birini hatırlatmıştı ve onu ne kadar özlediğimi... Umarım Arın onu akşam yemeği yapmamıştır.

Kapılar ardına kadar açılınca gerginliğim daha da arttı. Ne taşıyordu, göreceğim kişiler aşağı yukarı belliydi ve onlar bu diyarda en yakınım olan Alfinlerdi.

Yemek masasının etrafında oturuyorlardı. Dikdörtgen masanın bir ucunda Hava Lordu, diğer baş ucunda Elemental Kralı, Su Lordu, İlahi Lord... Ariana, Sonay ve Ayzer yan yana oturmuştu. Karşılarında üç tane daha önce hiç görmediğim adam ve Toprak Krallığı muhafızı Yüzbaşı Eris vardı. Daren'in kardeşi. Toprak Lordu Amos'un gayri meşru çocuğu. Baş muhafız Eris...

Hepsi bize doğru döndü.

Herkes inanılmaz şık ve tam bir soylu gibi görünüyordu. Kesinlikle bizim aksimize. En azından benim çamurlar içindeki halimin aksine.

"Vârisim," diye başıyla selamladı Arın. Sesi alışkın olduğumun aksine resmi ve mesafeliydi. Bunun masadaki adamlar yüzünden olduğunu düşündüm. Ayağa kalkıp bize doğru yürüdü. Kapının girişinde tam önümde durdu. Kimse beni gördüğü için şaşırmış görünmüyordu.

"Lordum," diye selamladım. Ama sonra gözlerimi kısıp dilimi ısırdım. "Artık sana ne demem gerekiyor?" diye fısıldadım kimse duymayacakmış gibi ama odadaki herkes insan değil Alfindi, yani insan ötesi duyulara sahipti. Masadaki adamlar kıpkırmızı kesildi ve başlarını yere eğdiler.

Arın memnuniyetsiz bir şekilde başını iki yana salladı.

"Bana istediğini söyleyebilirsin güzel vârisim." Kusursuz ve zarafet dolu hareketiyle parmaklarımı tuttu, dudaklarına götürdü ve gülümsedi. Muazzam rol yapıyordu. Tamam, her zaman kibar biriydi ama şu an anlamadığım bir eğretilik vardı hareketlerinde.

Hemen yana dönüp "Tayga," diye gülümsedi.

"Arın," diye karşılık verdi Erim. Tayga. Orman rahatı... Hay sikeyim.

"Generaller, müsaade ederseniz yapmamız gereken başka bir toplantı var." Sina ayağa kalkıp adamları kibarca kovarken derin bir nefes verdim. General demek. Elemental'de... Aman ne komik.

Adamlar canlarına minnetmiş gibi ayaklandı. Kapıdan geçerken hepimizi teker teker selamladı ve Erim ile benim aramdan zor zor geçerek çıktılar. Arın cinlere keskin bir bakış atarak kapıyı üzerimize kapatmasını işaret etti. Aslında sadece bakmıştı ve ters ters bakmıştı.

"Bu ne resmiyet böyle..." diye içeriye doğru adımladım ve boşalan sandalyelere oturmadan masanın üzerine eğilerek bir salkım üzümü iştahla yemeye koyuldum.

"Eris," dedim sırıtarak. "Uzun zaman oldu. Ne haber?"

Uyarıcı bir şekilde öksürdü. "Teşekkür ederim vârisim..."

"Ay alem çocuk bu da. İlk zamanlar vârisim dedirtemiyordum kendime. Ne gıcık oluyordum buna. Ayzer'e vârisim deyip duruyordu, bana Nova da Nova! Şimdi de Nova dedirtemiyoruz." Kıkır kıkır gülmeye başladım.

"Öyle mi?" Arın buz gibi neşe saçan sesiyle yerine otururken Eris'e bakıyordu. Bu gerginliğin sebebi bu muydu acaba?

İnanamayarak Eris'e döndüm. "Seni korkutuyor mu?" Kahkaha atmaya başladım. Burası gerçekten saraydı işte. Arın da kraldı. Her şey inanılmaz sıkıcıydı. Ne gerek vardı sanki bu kadar şatafata?

"Nova, oturur musun lütfen?" Sina seslendiğinde kaşlarımı çattım. Gerçekten ciddilerdi. Yani bu kadar sıkıcı ve resmi olmakta.

Erim ile yan yana generallerin boşalttığı sandalyelere yerleştik. Gözlerim vârisler takımına kaydı.

"Size de merhaba bu arada."

Ayzer ve Sonay başlarını eğerek selamladı. Arın'a daha yakın sandalyede oturan Ariana ise "Toplantıdan önce bir duş mu alsaydı

acaba su vârisim..." diye espri yaptı. Yani en azından ben espri eldiğine inanmak istedim.

"Bakıyorum da yine dilin çatallaşmış Ariana. Sen burada bir sıyrılıp bir bayılırken ben lordumun kuçını kurtarıyordum, biraz pislese diysem kusuruma bakmayıver." Ağzıma birkaç tane daha üzüm atıp ona baka baka yemeye koyuldum. Ama herkes ağzı açık şekilde bana bakmaya başladı.

"Kuçım mı?" Arın kaşlarını kaldırdı. "Onunla gitmene izin vermemeliydim..." Gerçekten rahatsız olmuş şekilde alnını avucunun içine aldı. Epey yorgun görünüyordu.

"Kusura bakma..." dedim yaramaz bir çocuk gibi davranmayı keserek. Devamında ondan izin almadığımı da ekleyecektim ama içgüdülerim bunu burada herkesin içinde yapmamam gerektiğini son anda uyardılar beni. Ama daha sonra kesinlikle yalnız kaldığımızda ekleyecektim.

"Neden bu kadar gerginsiniz, anlatın bakalım."

Masada keyifsiz, derin bir sessizlik oldu... Ayzer'e baktım ve onu ilk kez bu kadar zayıf gördüm. Her anlamda. Hem fiziksel olarak zayıflamıştı, gözaltları çökmüştü hem de hüzünlü ve yorgun görünüyordu. Sonay'a baktım, sakin ama her zamankinden daha ciddi bakıyordu. Ariana ise dik duruyor ve tetikte bekliyordu. Ne için bilmiyordum. Ve son olarak Sina'ya baktım, onun bakışları Arın'a kilitliydi, aralarında sözsüz bir konuşma geçiyor gibi.

"Öncelikle," dedi Arın hafif çekimser bir şekilde. Bana baktı ve çekinmesinin sebebinin ben olduğumu gördüm. Bu daha kafa karıştırıcıydı. "Muhafızlar!" diye seslendi.

Kapı birdenbire açıldı. Odaya dört tane Hava Krallığı Muhafızı girdi ve ne yapacağını bilir şekilde Ayzer ve Eris'in yanına gitti. İkisi de sessizce ayağa kalktı. Ben olup biteni çözmeye çalışırken onlar muhafızlar eşliğinde odadan çıkarıldı. Kapı yeniden kapandığında donakalmıştım.

"Bu da neydi..." diye sordum kaşlarımı çatıp bir açıklama bekleyerek.

"Onlar Toprak Krallığı'ndan," dedi Arın sakin olmamı bekleyecek uyarıcı bir şekilde. "Özel görüşmelerimizi ve planlarımızı bilmeseleri gerekiyor."

Gözlerim bir anda herkesin üzerinde gezindi ama kimse şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Gerginlik artık beni de ele geçirdi ama yanında şiddetli bir öfkeyle birlikte. Tüm uzuvlarım buz tuttu.

"Bu saçmalık!"

"Nova," diye uyardı beni. "Bu önlem."

"En yakın arkadaşım tutsak değil!" Tüm bu soğuk havanın nedeni belli olmuştu. Onlara güvenmiyordu, elbette güvenmiyordu ama bu tamamen kabalıktı. Kimse bu şekilde odadan çıkarılarak hakarete uğramayı hak etmezdi. Bu neredeyse bu diyara ilk geldiğim zaman bana yapılanla aynı şeydi.

"Tutsak değiller. Hak ettikleri kadar iyi bir şekilde ağırlanıyorlar ama her şeyin içinde olamazlar."

Delirdiğimi hissettim. Bu gerçekten yaşanıyor mu diye en azından bana hak versinler diye diğerlerine baktım ama herkes durumu kabul etmiş ve oldukça serin kanlı görünüyordu.

Öfke beynime vurmuştu.

"O halde Ariana neden hâlâ oturuyor?" diye sordum buz mavisi gözlerinin içine bakarak. "O da Ateş Krallığı vârisi. Bilmediğim başka bir ayrıcalığı mı var yoksa?"

"Yok," dedi Arın çabucak. Ariana'nın dudaklarını düz bir çizgi halini aldı.

"O halde dışarı çıksın." Bu neyi kanıtlayacaktı bilmiyordum, sadece müthiş sinirliydim. Anlamıyordum ve anlamayacaktım.

Arın rahatsız bir nefes verdi ve yavaşça ona döndü.

"Lütfen," dedi.

Ariana ona hayal kırıklığına uğramış gibi baktı ama sözünü sürdürmedi. Ağır ağır sandalyesinden kalktı, Arın'ın önünde hafifçe eğildi ve odadan dışarıya çıktı.

Kapı yeniden kapandığında iştahımı kaybetmiştim.

"Bu saçmalık!" dedim yeniden. "Bu senin fikrin mi?" Sonay ve Sina'ya döndüm. "Ona bunun gerekli olmadığını söylemediniz mi?"

"Gerekli," dedi Sina beklenmedik bir şekilde. Sonay hâlâ sessizdi. Durumdan rahatsız olduğu çıkarımını yapmaya karar verdim ama Arın ve Sina hemfikir görünüyordu. Nezaket artık sadece cümle içinde kullanılan bir kelime olmuştu anlaşılan.

"Onları bir düşmana çevirmek istiyorsanız devam edin." Kollarımı göğsümde kenetleyerek sandalyeye yaslandım. "Aynısını Amon bana yaptığında onun başına neler açtığımı kendiniz gördünüz." Bu yerde dışlanmayı, güvenilmeyen ve istenmeyen kişi olmayı çok iyi biliyordum. Ve bunun o kişiye neler yapacağını da.

Arın'ın bakışları kısıldı. Bir tehdit algılamışçasına.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Sanki bir önemi olacakmış gibi!"

"Bir önerin varsa söyle."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Hayır, siz söyleyin. Büyük planınız nedir? Birilerini dışlamak dışında."

"Her şeyin ortasındayız." Arın ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi. "Amon'u öldürmenin bir yolunu bulacağım. Krallığımızı yeniden kurmamız gerekiyor. Halkımızı uyandırmamız gerekiyor."

"Her şeyden biz diye bahsediyorsun ama bütün kararları tek başına veriyorsun." Masanın üzerinden ona doğru eğildim. "Ben Su Krallığı'nın taşı, tahtı, tacı değilim. Canlı kanlı vârisiyim. Fikirlerim var. Bunları ciddiye alacak mısın ki?"

Dehşete düşmüş bir şekilde bana baktı. Bu çıkışımdan kesinlikle rahatsız olmuştu. Ama umurumda değildi. Ben burada olan her şeyden ciddi oranda rahatsız olmuştum.

"Burada olsaydın birlikte karar verebilirdik!" Kaşlarını çattı. Bakır saçlarının üzerindeki taç bir saniyeliğine gözlerimi aldı. O tacın getirileri ve o tacın gücü. O tacın başına konduğu kişiye yaptıkları, tüm olarak benim kaçındığım her şey.

"O halde şimdi ciddiye al. Ayzer ve Eris burada olmak zorunda. Diyarı yeniden kurarken birilerini dışlayamazsın. Elemental'de huzur istiyorsan bunu yapamazsın. Hatta Daren'i de çağırmak zorundasın!" Hepsinin anlamadığı şey buydu. Herkes tek başına bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Arın tüm kararları tek başına veriyordu. Daren tüm sırları kendine saklıyordu. Sina sadece kendi krallığını düşünüyordu. Bu Amon'un yaptığı şeydi, bunu nasıl göremiyorlardı.

Kendini tutmaya çalışır gibi derin bir nefes aldı.

"Daren'in oyunlarıyla uğraşacak vaktim yok."

"Belki de oyun oynamıyordur. Yıllardır Amon'un yanında olan, onun düşünme şeklini bilen herkesin oyun dışı bırakarak ona karşı bir zafer kazanamazsın."

"Çoktan kazandım bile." Sandalyede geriye yaslandı.

"Kusura bakma ama tek başına kazanmadın. Hatta kaybediyordun Hepimiz kaybediyorduk Arın. Bunu artık kabullenme zamanın geldi." Harika, gelir gelmez herkesle tartışmaya başlamıştım.

Ayağa kalkarken sandalyesi geriye doğru düştü.

"Biraz dinlen," dedi sinirden deliye dönmüş gözlerle. Kendini tutmak için ekstra çaba sarf ettiğine ilk kez şahit oluyordum. "Sonra yeniden konuşalım."

"İşte yine aynı şeyi yapıyorsun!" Bıkkın bir nefes verdim. "Sen karar veriyorsun. Her şey böyle halledilmez. Bu diktatörlük. Amon'un yaptığından ne farkı var bunun!"

Herkes bir yay gibi gerilmişti.

"Şimdi de senin için Amon gibi biri miyim?" Acıyla güldü. "Teşekkür ederim Nova, her zaman yanımda olduğunu bilmek bana güç veriyor."

Donup kalmış bir şekilde ona bakarken arkasını döndü ve yürümeye başladı. Seslensem ya da arkasından gitsem bir işe yaramayacaktı. İkimiz de konuşurken kendimizi kaybediyorduk. Ortak bir nokta bulmak çok zor olacaktı. Ve gelir gelmez yine bomba gibi patlamıştım. İşte ondan kaçmamın başka bir sebebi de buydu. İkimiz de engel olamadığımız bir deliliğe sahiptik.

"Onunla konuşurken çok hırçınlaşıyorsun," dedi Erim içeriye girdiğimizden beri ilk kez konuşmuştu ve benim tarafımda değildi.

"Evet, bunu ben her şeyi mahvetmeden önce söylemen çok iyi oldu."

"Ayzer'e de Eris'e de çok kibar davranıyoruz Nova," diye araya girdi Sina. "Arın baskı altında. Ona destek olmalısın. Toprak halkı ve Evren sürekli saldırıyor."

"Ve Arın her şeyi yeniden kaybetmekten korkarken kendini yalnız hissediyor." Bunu söyleyen Sonay olmuştu. İlk defa gözlerimin içine bakarak konuştu, tartışmamızdan çok Arın'a diklenmemden rahatsız olmuş gibiydi.

"Şimdi de suçlu ben mi oldum?"

"Seni suçlamıyorum ama tacı aldıktan sonra ortadan yok oldun. Karar aşamasında. Burada kalıp bize yardım etmeliydin. Buraya döndüğünde olay çıkarmak yerine." Konuşması sakin ve ihtiyatlıydı ama canımı sıkıyordu.

"Neden kimse Daren'i umursamıyor?"

Sonay da ayağa kalktı.

"Özür dilerim ama cehennem lordunun oyunlarına ayıracak vaktimiz yok. Diyecek bir şeyi varsa ona da bir sandalye ayırabilirsiniz." Sina'yı selamladıktan sonra o da odadan çıktı. Huysuzca yanağımı kaşırken Sina'ya döndüm.

"Daren her zaman her şeyin dışında olmayı kendi istiyor." Yastığı alıp o da bana ters ters baktı.

"Birilerini dışarıya atıp sonra onları dışarıda olmakla suçluyorsunuz hence siz."

"Seni daha önce de uyardım Nova." Gözlerini hafifçe kısınca pencerenin ardındaki bulutlar hemen hareket etmeye başladı. "Daren konusunda bize ahkam kesme, onu bizim kadar tanımıyorsun." Tek taşını kaldırınca nefes alıp yüz ifadesini toparladı, daha yumuşak bir sesle "Toprak vârisine gelirsek... Seninle onlar arasında çok fark var." Masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Empati yaptığını biliyorum. Senin başına gelenlerle bu bir değil. Sana yapılan zorbalıktı ama biz sadece önlem alıyoruz."

"Ayzer, Amon'u devirmek için çok şey yaptı."

"Yine de onun lordu, diğerinin de babası."

"Ve bu yüzden bile sizden daha çok nefret ediyorlar ondan."

O da çaresiz bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bak," dedi zorlanır şekilde. "Sen diğer vârislerden farklısın. Su Krallığı'nın sınırsızlığını taşıyorsun, aynı zamanda krallığınla aranda bir engel var. Lord ve vâris ilişkinizi bölen bir iz var. Ne olduğunu bilmiyorum, açıklaması gereken kişi de ben değilim ama normal olan bir lord ve vâris ilişkisi senin sandığından ve hissettiğinden çok güçlüdür. Ayzer, Amon'a sandığından daha çok bağlı. Bunun için onu sevmesine gerek yok tıpkı nefret etmesinin de engel olamayacağı gibi."

Yine aynı bilinmezlik. Herkesin bildiği ama benim bilmediğim o şey. Geri adım atmama ve kendi içime çekilmeme neden oldu. Omuzlarımda baskıcı bir ağrı hissettim.

"Arın eski odanı senin için hazırlatmıştı. Biraz sonra yemek göndereyim. Gidip biraz uyu. Berbat görünüyorsun." Her zamanki nezaketiyle gülümseyerek ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim lordum."

"Tayga, sen kalacak mısın?"

"Ormana döneceğim, daha sonra yeniden gelirim." O da ayağa kalktı. Bana doğru döndü. "Gerçekten dinlenmen ve sakinleşmen gerekiyor. Vâris olarak sorumlulukların var. Hoşuna gitmeyen şeyleri daha oturaklı bir üslupla dile getirmelisin." Omzumu tutup destek verircesine sıktı. "Su vârisisin sen, suya yakın olmalısın. Biraz suyun içinde dinlen ve gökyüzü varisine yakışanı yap. Hava Krallığı'nda yıldızları seyret. Sen onlarla var oldun, uzak kalmak aç kalmak kadar öldürücü olur."

"Tamam," dedim kelimeyi uzata uzata ayağa kalkarak.

Sina, Erim ile konuşması gereken şeyler olduğunu söyleyince onlara veda edip dışarıya çıktım. Koridorları da merdivenleri de oldukça iyi biliyordum ama yine de cinler kapıya kadar eşlik etti. Eski odam neredeyse bıraktığım gibi duruyordu. İçeriye girince istemsizce yüzümde bir gülümseme peyda oldu.

Yatağın üzerinde parmaklıklarımı gezdirerek odanın içinde dolaştım. Aynaya baktığımda ise neredeyse çığlık atacaktım. Ariana cadısı haklıydı, berbat görünüyordum, kim bilir nasıl kokuyordum!

Siyah saçlarım karman çorman ve yağ içindeydi. Nasıl çözüleceğini bilmediğim tutamlar birbirine karışmıştı. Yüzümde birkaç sıyrık vardı, ten rengim berbat görünüyordu. Günlerdir Antikacı'nın zindanlarında çamura bulanmıştım. Dün kısa bir süreliğine girdiğim mabedim pek işe yaramamıştı. Kıyafetlerime değinmeyecektim bile.

Derin bir nefes alıp daha fazla kendime bakmaya dayanamayarak banyodan içeriye girdim. Burayı gerçekten özlemiştim. Hava Krallığı büyüleyiciydi. Özellikle dağda bayırda geçirdiğim birkaç günün ardından. Çakıl taşlarından küçük bir göl odanın içinde, dışarıya bakan camdan duvarın hemen önündeydi. Suyun nereden geldiğini takıp edip minyatür bir şelalenin önünde durakaadım.

Kurulmak ister gibi kıyafetleri üzerimden çıkardım. Bunları günlerdir sadece iki kere üzerimden çıkarmıştım. Nefesimi tuttum. Birinde *Karadul* etkisiyle Daren'in üzerine atladığımda...

Tanrım!

Yanaklarım utançla kızardı. Bu düşünceyi hızla zihnimden söküp atmak istedim.

Diğerinde ise dün gece gölüme girerken, yine onunla. Şimdi ne yapıyorlardı acaba... Yiğit ve Sıla'yı bulmak için çalışıyor olmalıydı. Ya da bilinmediğim başka planları vardı. Daha ona bana uzak durup durmadığını bile soramamıştım. Gerçekten Antikacı'ya gidip kandilu almam için kasıtlı bir şekilde mi kendi kolyemi çalmama izin vermişti? Beni oraya bile bile mi götürmüştü?

Bilinçsiz bir şekilde ayaklarımı küçük taşlarla kaplı göle dokundurdum. Su tılsımlarla akmaya başladı. Ne sıcak ne soğuk... Her zamanki gibi mükemmel. Erim haklıydı, buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Kenarda duran Elemental'e has bitki özleriyle saçlarımı masaj yaparak defalarca kez yıkadım. Güzel kokulu kremlerle bedenimi temizlerken üzerimden çamurdan bir deri akıp hızla gidiyordu.

Yeterince temizlendiğime emin olunca taşların üzerine oturup sırtımı yasladım ve sıcak suyun bedenimi gevşetip beslemesine izin verdim. Bu kesinlikle rahatlatıcı ve özgürleştiriciydi. Gözlerimi kapattım ve yavaş yavaş bu huzurun içinde uykunun beni esir almasına izin verdim...

Ama uyku beni gerçek anlamda esir aldı. Gözlerimi açtığımda kabuslarımın ortasında değil, içinde olduğumu biliyordum. İlk andan beri. O his beni vurduğunda yeniden o boşluğa düştüğümü hem de çok ama çok yukarıdan düştüğümü biliyordum.

İlmekteydim.

O hiçliğin ortasındaydım ve bu kesinlikle bir rüya değildi.

"Bu da ne!" diye bağırdım.

Bu defa beyazlığın değil, siyahlığın içindeydim. Kara bir delik gibi yutuyordu beni.

Eski dostum karşımda belirdi.

Siyahlığın içinde hızla koşarken seçebildiğim ilk şey boymaları oldu.

"Yeniden merhaba su vârisi."

"Burada ne işim var benim!" diye bağırdım. "Beni hemen buradan çıkar!"

"Tanrıçalar kızgın su vârisi... Söylediklerini yapmadığın için huzursuzlar."

"Onlara güvenmiyorum. Bir kez bile karşıma çıkmadılar. Eğer benden bir şey istiyorlarsa seni göndermeyi kesip karşıma çıksınlar." Nefes nefeseydim. Burada kalmak, bir saniye bile burada kalmak istemiyordum. "Ne cüretle beni yeniden buraya çekerler!"

"Ne cüretle bu şekilde konuşursun sen!" Boymaları büyüdü, büyüdü, bir gölge gibi çoğalmaya başladı. Artık o da sinirliydi.

Güçlerime ulaşmaya çalıştım. Suya ulaşmaya çalıştım. Kendimi uyandırmaya ve buradan çıkarmaya çalıştım. Bu karanlığın içinde kısılı kalmak istemiyordum. Yönüm yoktu, zaman yoktu, ses yoktu, kocaman ıssız bir boşluk vardı sadece.

"Bu bir uyarı su vârisi... Tanrıçalar bir kez daha uyarmayacak."

"Arın... Arın, lütfen yardım et. Arın yardım et..."

"Seni burada duyamazlar."

Hayır... Hayır...

Duyamazlar.

Bunu biliyorum.

Burada kimse beni duyamazdı.

Burada kimse beni bulamazdı.

Korku boğazımı yakmaya başladı.

Duyamaz... duyamaz... duyamaz...

"Çığlık at Nova..."

Birden aklıma gelen o sözlerle var gücümle çığlık attım. Boğazım yırtılıyormuş gibi, dünya üzerime yıkılıyormuş gibi bir çığlık

...sum. Sesim önce sanki bütün dünyada çınladı. Sonra bir melodiye ...ıştü. Tiz çığlığım sözlerle birlikte, benim sesimle ama daha bü... ...ülü bir takla bir ezgiyi tamamlamaya başladı.

Gölgeler küçüldü.

Karanlık yavaş yavaş bölündü.

Aynalarla kaplı bir odadaydım şimdi. Aynalar çatlayarak, ses çı... ...kararak çınlmaya başladı.

"*Tavrıçalar verdiklerini geri alacaklar, Nova!*" Geyiğin sesi ...ıma şarkıya hem kırılan cam seslerine karıştı. Yavaş yavaş uzaklaştı. Önce boynuzları, sonra gölgesi, sonra sesi yok oldu.

Karanlık şarkıyla birlikte çatırdadı.

...ılmak yok oldu.

Ber nefes nefese gözlerimi araladım.

14. BÖLÜM

Yanlışlar ve Yalnızlar

Gökyüzünden aşağı okyanusa düşmüş, nefesim kesilmiş gibi derin bir soluk alarak doğruldum. Saçlarım terden sırılsıklam olmuştu. Odanın içindeki karartıyı seçene kadar neler olup bittiğinin farkında değildim. Bir ışık huzmesinin parlaklığından geri çekilerek elimi gözlerimin önüne siper ettim. Gelen saldırıyı alt etmek için yataktan fırlayıp avuçlarımın içini suyla doldurduğumda minik kanat sesleri kulağıma ılışmış ve parmaklarımın ucundaki suyu son anda ona değil, yere çarpmayı başarabilmiştim.

Boğazından bir çığlık kopardı.

"Ulu gökyüzü!" diye ciyakladı Lala uzun zamandır duymadığım peri sesiyle. Parmağını şaklatmasının ardından odanın içindeki karanlık hızla dağıldı, her yer ışıl ışıl oldu.

"Lala!" diye bağırdım. "Seni aptal peri kızı! Neden öyle sinsi sinsi yaklaşıyorsun!" Bir yandan gülüp bir yandan onu azarlarken yeniden yatağa oturdum. Hâlâ kalbim hızla atıyordu. Kâbusun etkisi artçılarını sürdürdü ama bunun sıradan bir kâbus olmadığının bilincindeydim ve bu tanrıçalara her geçen saniye bilenmeme neden oluyordu. Onların emir eri olduğumu sanıyorlarsa bir sürprizim vardı.

Uçarak pencereyle aramsa girdi. Minik kollarını küçük bedeninde çaprazladı. "Uyanmanı bekliyorum saatlerdir!" diye söylendi.

Odanın içindeki varlığını sindirebildiğimde gülümsedim ve ona hatıça konabilmesi için avucumu ona doğru açtım. Gelip elimin üzerinde durdu. Kanatlarını indirince diğer elimi etrafına sarıp onu göğsüme bastırdım.

"Ah küçük aptal Lala'm! Seni öyle çok özledim ki!"

Kıkırdaması bütün odayı doldurdu.

"Ben de sizi özledim varisim." Sonra başını bana bakmak için kaldırdı. "Neden bu kadar soğuksun?" Titriyormuş gibi omuzlarını silkti. "Bir ölüye benziyorsun, Nova."

Onu yatağın üzerine bırakıp yeniden örtünün içine girdim. Söylediğinde hakkı vardı. Buz gibi olmuştum ve daha önce hiç üşümediğim kadar üşüyordum.

"Bilmiyorum." Biraz önce iliklerime kadar işleyen tanrıça ziyaretinden bahsetmeye niyetim yoktu. "Seni görmeyeli ne kadar uzun zaman oldu. En son yaralı bir şekilde yatıyordun. Ve ben..." Dudağımı dişlerimin arasına aldım. Ve ben yanlışlıkla kanatlarını ısırıp zarar görmesine neden olmuştum.

"Üzgün olması gereken benim," dedi oturup. "Seni korumak ve sana bakmak benim görevimdi." Küçük alaycı perimi ilk kez bu kadar hüzünlü görmüştüm. Benim yaşadığım vicdan azabını o da paylaşıyordu.

"Beni korumak pek mümkün değil bu diyarda," diye takıldım ona.

"Nasılsın?"

İşte hiç sevmediğim o soru. Ve cevabının sürekli değiştiği.

"Öncelikle açım!" diye sızlanmaya başladım. "Bir işe yara da bana yiyecek bir şeyler bul."

"Huysuzluğundan hiçbir şey eksilmemiş!" diye söylenerek havalandı. Parmağını şaklattı ve önümde özenle hazırlanmış nefis bir tepsi belirdi.

"Bu kolaylığı özlemişim." Yatağın içinde bağdaş kurarak tepsiyi kendime doğru çektim.

Tavuk butları. Üzüm. Ve taze ekmekle birlikte çorba. En sevdiklerim. Yanında bir cehennem şarabı eksikti.

"Başına neler gelmiş..." diye dikkatimi dağıtıp çalacak "Sonrasına bile korkuyorum."

"Sen bir de yaşarken görseydin." Elime butlardan birini aldım. "Yat kalk gökyüzüne dua et, seni de yanımda götürmedim diye çük-ret." Tavuğu kemirirken ekmekten bir parça koparıdım. Günlerdir yollardaydım ve doğru dürgün bir şey yememiştim. Kilo verdiğimden hiç şüphem yoktu.

"Nasıl bir leydisin sen, elle yemek yermez."

"Kendi odamda da leydicilik oynayacak değilim ya!"

"Cinler diyor ki..."

Bıçağı kapıp ona doğru kaldırarak gözlerimi kıstım. "Yine o ucubelerle mutfakta biraz tatlı karşılığında dedikodu mu yapıyorsun?"

Alınmış gibi bana baktı ama sonra başını salladı.

Güldüm.

"Ne diyormuş cinler?" Ağzıma birkaç tane üzüm attım.

"Daren Lordumun yanındaymışsın. Bu doğru mu?"

Başımı salladım. "Onun lord kıçını kurtarıyordum." Bu bana gitgide daha çok haz veriyordu. Önce Hava Krallığı'na yapılan saldırıyı durdurmuş ve onlara su bahşetmiştim. Tabii köylülere yaptığım su kuyusu da vardı. Sonra Amon'dan tacı alıp Arın'a vermiştim.

Bundan ve her saniyesinden zevk ala ala teker teker neler olduğunu anlatmaya başladım. Uzun bir hikâyem vardı ama masallara konu olacak bir serüvendi.

"İşte böyle," dedim ekmeği ısırırken. "Ben olmasam Elemental bitmişti, bitmiş."

Lala bana pek de özlemediğim onaylamaz ifadesiyle bakıyordu. İri mavi gözleri baştan aşağı üzerimde dolaştı. Minik kollarını göğsünde birleştirip burnunu kırıştırdı.

"Şu saçına, üstüne başına bak..." Başını iki yana salladı. Saçları mı taramadan uyumuştum bu yüzden birbirine dolanmış olmasıydı. Üzerimde ise sadece gömlek vardı. "Yatmak için hiç uygun bir kıyafet değil."

"Biz insan diyarında böyle şeyler giymiyoruz." Yüzünü astı. "Yatarken bile o süslü elbiseleri giymemi nasıl istersiniz benden."

"Ayzer vârisim ve Sonay vârisim giyiyor."

"Onlar kafayı yemiş çünkü."

"Asıl deli olan sensin ama."

Son lokmamı yedikten sonra "Arın'a da böyle diyor musun?" diye sordum gülerek. Lala'nın bu diyarda en çok korktuğu şey Arın'dı. Gerçi çoğunun öyleydi.

Gözlerini kocaman açtı ve sanki birileri bizi duyabilirmiş gibi etrafa baktı. "Öyle söylemesene Nova!"

Kahkaha atarak tepsiyi kenara ittim. Biraz daha iyi hissediyordum ama tanrıçaların pis gölgesi hâlâ üzerimdeydi. O gudubet geyiği ciddiye almam gerektiğini biliyordum ama taşlar bir araya gelmediği sürece onlardan korkmama gerek yoktu. Dönmelerinin başka bir yolu olsa çoktan Arın'ın yakasına yapışırlardı.

"Yemek nefisti, teşekkür ederim."

Kocaman gözlerinin üzerine dizilmiş kıvrık kirpiklerini oynattı. "İlk defa bana teşekkür ediyorsun," dedi ellerini birbirine kenetleyerek. "Belki sen de sonunda bir leydi olabilirsin."

"Gevezelik yapma!" Göz devirdim. "Leydinin lorduyla konuşması gerekiyor."

"Ah, tamam. Hadi seni hazırlayalım majesteleri için."

Başka bir zaman olsa bu bana bıkkınlık verebilirdi ama günlerdir çamur içinde zindanlarda sürünüp ormanın içinde debeleniyordum. Leydilik şöyle dursun, biraz insana benzesem hiç fena olmayacaktı.

"Tamam," dedim yataktan çıkıp aynanın karşısına yürürken. "Hadi, beni süsle." Gülerek küçük bir tahtı anımsatan koltuğa yer-

ştüm ve birbirine girmiş saçlarımı omzumun üzerinden geriye at-
ım. Lala etrafımda dolanırken yüzünü buruşturuyor ve beni nasıl
ayırlayacağını düşünüyordu.

Eline bir tarak alıp saçlarımın ucundaki karmaşadan başladı. Ses-
sizlik nihayet huzur vericiydi. Hem de uykumun bana ettiği eziyetten
sonra

"Lala," diye dikkatini üzerime çektim. "Tanrıçaların olduğu za-
manda Elemental nasıldı?"

Aynada bakışlarımız birbirine çarptı. Eskiden yani ben onu li-
sede'ten çıkarmadığım zamanlarda Arın'dan bahsettiğimiz kısa an-
larda olduğu gibi bir ürperti vurdu yüzünü. Bir an duraksayıp saçla-
rımı fırçalayama devam etti.

"Arın Lordumun döneminde Elemental huzur içindeydi ama bu
huzuru korku sağlıyordu. Lordum çok iyi bir kraldı..." Sesini biraz
daha alçaltıp tam kulağımın dibinde "Ama çok acımasızdı," diye de-
vam etti. "Özellikle tanrıçalara karşı. Onları yok sayıyor ve kendi
bildiğini okuyordu. Ama Arın Lordum Elemental kurallarına sadık-
tır. Diyarın eşitliği için tüm krallıklarla birlikte çalıştı. Ancak insan
diyarını Elemantel'e katma arzusu tanrıçaları çok kızdırdı. Onlar
insanlara ifşa olmamamız gerektiğini savunuyordu. Bunun dünya-
nın tüm dengesini bozacağını herkes bilir." O sustuktan sonra söyle-
diklerinin üzerine düşünme fırsatım olmuştu. Daha önce de Arın'ın
insan tutkusunu birçok kişiden dinlemiştim, garip olan benimle bu
konudan hiç konuşmamasıydı. Onun neden Alfinleri ve insanları
yeniden bir araya getirmek istediğini anlamıyordum. Tarih çok kez
bunun ne kadar yanlış olduğunu kanıtlamıştı.

"Saçların uzamış, nihayet daha değişik değişik şeyler yapaca-
ğım..." Memnun bir şekilde işine devam etti. Başımla onu onaylar-
ken aklım hâlâ söylediklerindeydi. Elemental Alfinlerini ve insanları
bir arada hayal edemiyordum. Bir yanım insanların bu görkemli di-
yarı mahvedeceğine inanıyordu. Diğer yandan Elemental'in de bu-

radan çok farklı olmadığını biliyordu. Ama ne olursa olsun Arın'ın yapmak istediği şey iki diyar içinde karmaşadan başka bir şey getirmezdi. İnsanların cinlere, perilere, naguellere karşı tepkisini gözünde bile canlandıramıyordu. Hepsini bir deney masasına yatırmak için an kollarlardı.

"Sence tanrıçalar varken Elemental daha mı iyiydi?"

"Ben hizmet için yaratılmış bir periyim," dedi. "Bunu bilemem. Neden soruyorsun?"

"Onları taşların içine hapseden Amon'du ama şimdi yakalandı. Belki tanrıçalar geri döner."

Yeniden bana baktığında düşünceli görünüyordu. Kimse bu ihtimali değerlendirmeye koymamıştı anlaşılan. "Bilemiyorum Nova.." Gerçekten sessizdi. "Bu beni aşar. Hatta seni bile aşar."

İstemeyerek de olsa "Bence ce..." diye fısıldadım. Ama tanrıçaların beni rahat bırakmayacağı ortadaydı. Bu meseleyi bir şekilde halletmek zorundaydım. En azından taşların hâlâ vârislerde olduğunu biliyordum. Su Krallığı'nın taşı ise Arın'ın ellerindeydi. Onlar bir araya gelmediği sürece bunu düşünmek için vaktim vardı ama asıl önemli olan konu başkaydı.

Bu bilgiyi Arın ile paylaşmalı mıydım, yoksa kendime mi saklamalıydım...

Üşüdüğüm için Lala bana gece mavisi renginde kalın bir kadifeden elbise giydirdi. Hafif göğüs dekoltesi kalp şeklinde gelip boynumdan aşağısını açıkta bırakıyordu. Beli elbisenin kendisinden olan korseyle iyice daralıyor ve daha da incelen belimi ortaya çıkarıyordu. Zaten elbisenin altında görünmediği ve ayaklarım buz gibi olduğu için kalın çoraplar ve çizmeler giyinmiştim. Lala bunun uygunsuz ve komik göründüğünü söylese de onu dinlemedim.

Saçlarımı nihayet çözebildiğinde Elemental kremleriyle muhteşem kalın dalgalar verdi. Su dalgaları omzumdan aşağıya akıyordu. Alnımın iki kenarından birer tutam saçı taç gibi başımı saracak şe-

hâlde ördü. Gözlerime ve yüzüme tatlı şeftali tonlarında bir makyaj yapmıştı ama bunu oldukça sade tutmuştuk. Uykusuzluğun verdiği sarılık parmaklarımı sık sık yüzüme götürüyordu ve dağıttığım bir makyajla dolanmak istemezdim.

"İşte hazırsın, çok güzel oldun..." Eseriyle gurur duyarak aynadaki yansımama baktı.

"Elbette güzel oldum." Elbisenin eteklerini tutup kapıya doğru yürüdüm. "Şimdi güzel olduğumuza göre bir de vâris olalım bakalım." Derin bir nefes alıp kapıyı açtığım.

"İyi şanslar..." diye sayıkladı Lala. "O senin için daha zor çünkü güzel olmanı sağlayan bendim."

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden ona baktığımda miskince yatağıma uzanmış tavana bakıyordu. Ona söyleyecek birkaç kinayeli cümlem vardı ama bu tembel periyi gerçekten özlemiştim, gülümsedim ve kapıyı ardımdan kapattım.

Hava Krallığı bana her zaman keyif vermişti. Koridorlarda ilerlerken nereden bakarsanız bakın dışarıyı ve bulutları görüyordunuz. Gerçekten nefes veriyordu bu krallık. Ama herkesin gelmesiyle birlikte gerilimi de çatısı altına toplamayı başarmıştı. Eskiden kalma alışkanlıkla etrafı kolaçan ederek dolaşmaya başladım.

Mermer kaplı koridordaki çıplak heykeller de tıpkı sürekli onları temizleyen cinler gibi yerini koruyordu. Merdivenin turabzanlarında parmaklarımı kaydırıp üst kata doğru tırmandım. İlk önce kimi ziyaret etmem gerektiğini düşünüyordum ve en yakın arkadaşımda karar kıldım. Ama Sina dışında hiç kimsenin nerede kaldığını bilmediğim için ayaklarım en üst kata, Hava Lordu'nun muazzam manzaralı dairesine çıkardı beni.

Kasır'sız bir Hava Krallığı gözüme eksik gelse de daha huzurlu olduğunu kimse inkâr edemezdi. Kapıdaki muhafızlara içtenlikle gülümsedim.

"Vârisim," diyerek başlarıyla selamladılar beni.

"Uygunsa lordu görmek istiyorum."

Birisi yeniden başını eğdikten sonra kapıyı açıp içeriye girdi. Ü uygunluğunu kontrol ederken burada bile ne çok şeyin değiştiğini görmek şaşırtıcıydı. Sina bana karşı daima nazik olmaya çabalasa da başlangıçta halkı beni kabul etmemiş, özellikle muhafızlar hayatımı zorlaştırmayı denemişti. Şimdi ise herkesten saygı görüyordum. Ve bu Arın'ın zorladığı bir saygı değildi.

Benim kazandığım bir saygıydı.

"Sizi bekliyor efendim." Muhafız kapıyı tutarak benim için kenarda durdu.

"Teşekkür ederim." Elbisenin eteklerini hafifçe kaldırıp içeriye doğru süzüldüm. Sina kocaman bir dairede kalıyordu. İçeride bir çift kapı daha vardı ama her zaman sonuna kadar açık olurdu. Odası yuvarlak şekildeydi ve her yanı tamamen açıktı. Ne bir duvar ne de bir pencere bulunuyordu. Yaşadığı her anı havayı içine çekerek geçirmek istediğini söylemişti artık çok uzak gelen geçmişimizde.

Hava Lordu gökyüzünde olmayı seviyordu.

"Belki de seninle bu yüzden iyi anlaşıyoruz," dedim. Çalışma masasından kalkıp bana doğru gelirken söylediğimle birlikte yüzünde sorgulayıcı bir gülümseme belirdi.

"Sen gökyüzünde olmayı seviyorsun, ben de gökyüzü vârisiyim."

Hoşuna gitmiş gibi gülümsemesini genişletti. Yanıma gelip elime doğru uzandı ve daima olduğu gibi centilmence elimin üzerini öptü.

"Bunu duymak çok hoşuma gitti Nova. Otursana." Boşta kalan eliyle çalışma masasının karşısındaki uzun kanepeyi işaret etti.

Bacak bacak üzerine atarak oturdum.

"Çay veya başka bir şey ister misin?"

Masasının üzerinde buharı tüten porselen demliği işaret etti. Koltuğunun önünde onun yarım dolu olan beyaz, ince porselen fincanı duruyordu.

"Çay çok iyi olur."

O benim için başka bir fincana çay doldururken aşırı düzenli odayı incelemeye koyuldum. Kapıların açık olduğu diğer kısım yatak odasıydı. Odanın tam ortasında gökyüzüne bakan kocaman bir yatağı ve üzerinde büyük yapraklarla döşenmiş çardağı vardı. Bir keresinde bunu sorduğumda rüzgârı hissetmenin ona kendini iyi hissettirdiğini söylemişti ve bir esintinin altında uyumak düşüncesi beni de rahat ettirmişti.

"Yalnız mısın?" diye sordum. Fincanı bana uzattığında "Teşekkür ederim," diye ekledim.

"Evet." Bunu söylerken bile gerilmişti. Yeniden masasına oturmak yerine çay fincanını alıp benim yanıma, kanepeye oturdu.

"Sonay ile her şey yolunda mı?"

Kaşlarını çatarak "Sonay mı?" diye sordu.

"Siz lordlar varisleriniz işler karışınca böyle huysuz oluyorsunuz."

Gülmeye başladığında açık duvarlardan içeriye bir hava süzüldü ve ılık rüzgâr yüzümü okşadı. Elemental ve onun sihirli lordları...

"Hayır, Sonay son zamanlarda oldukça sakin. Beni düşündüren şey bundan sonra olacaklar." Konuşurken kelimeleri dikkatli bir şekilde seçmesi gözümden kaçmamıştı. Sina her zaman içlerinde en düşüncelisi olmuştu ve bana kalırsa en iyi lider de oydu. Bu yüzden onun düşünceleri, özellikle tanrıçalar hakkındaki düşünceleri benim için oldukça kıymetli olacaktı.

"Arın burayı da mı ele geçirdi yoksa?" Çayımı içerken bıyık altından güldüm.

"Su Krallığı'nı ağırlamak her zaman hoşumuza gider."

"Yapma." Tebessüm ederek gözlerimi kıstım. "Onun nasıl olduğunu biliyorum. Umarım senin sarayında sana lordluk taslamıyordur."

Yine güldü ama bu defa kahkaha atarak.

"Hayır. Ondan beklediğimden daha iyi idare ediyor. Zaten tüm zamanını odasında ya da toplantılarda geçiriyor. Elemental'i yeni-

den ele almak uzun sürecek. Ama senin yardımınla eminim yükler hafifler."

"Yoksa sen de onunla kalmadığım için beni ayıplıyor musun?"

"Seni ayıplamıyorum ama onunla kalman gerektiğini düşünüyorum." Gri gözleri anlayışla ama uyarıcı şekilde üzerimde dolandı.

"Yapma..." Dudaklarımı büktüm. "Bütün işi zaten ben yaptım. Hepiniz neden Arın tacını almış ben de onu ortada bırakmışım gibi davranıyorsunuz?"

"Zor zamanlardayız Nova," diye mırıldanırken donuk bakışları gökyüzüne kaydı. "Hepimizin üzerine düşeni yapması gerekiyor. Bu hoşumuza gitse de gitmese de. Yeniden diyarı toparlamamız gerekiyor. Sana da çok iş düşüyor. Arın krallığını yeniden Elemental'e getirmek için uğraşıyor. Ayzer ve Eris toprak halkını bizimle iş birliği yapması için ikna etmeye çalışıyor. Sonay köylere yardım götürmeye çalışıyor ve halkımızı Su Krallığı'nın düşmanımız olmadığı konusunda ikna etmeyi deniyor. Arın en son geldiğinde Kasır'ın ona yaptıkları yüzünden krallığı lanetlemişti. Halk ondan korkuyor." Fincanı iki elinin arasına alıp soluklandı. "Güvenlerini hiç boşa çıkarmadım ama Hava Halkı düzen ister. Biz fanatik değiliz. Su Krallığı' sadıktır, bağlarını koparamazsın. Ateş Krallığı tutkuludur, zapt edemezsin. Toprak Krallığı güç sever, onları zayıflatamazsın. Bu dört halkı yeniden bir araya getirmek oldukça zorlu olacak, bu yüzden herkes burada olmalı ve elinden geleni yapmalı."

"Ateş Krallığı'nın lordunu neden çağırmıyorsunuz o halde?"

"Ateş Krallığı'nı en sona bıraktık. Üç krallığı birleştirmeyi başarırsak onları her zaman olduğu gibi kendi haline bırakabiliriz. Ama Daren'e bir mesaj gönderdi ama Daren yanaşmadı. Ateş halkı Arına'yı tanımıyor ve muhtemelen hepsi Evran'ın peşine düşecek."

"Öyle olmayacak," diye kestim sözünü. "Daren, Ateş Krallığı'nı toplamak için uğraşıyor. Peşinde olduğu şey Ateş Krallığı'nın muhafızıydı. Halkın kendi sözünü dinlemeyeceğini düşünüyor ama söy-

edişine göre muhafızı dinlerlermiş." Dudaklarımı birbirine bastırıp ekledim.

"Şafak'ı mı?"

"Hı hı."

Sina etkilenmiş gibi kaşlarını yukarıya kaldırdı. Biraz kendi içinde düşündükten sonra gülümsedi ve bana döndü. "Evet," dedi. "Bu iyi yarayabilir. Ateş halkı Şafak'a saygı duyar."

Ne diyeceğimi bilmediğim için omuz silkmekle yetindim.

Hazır diyar konusu açılmışken sıratmayacağını düşünerek "Bir şey sormak istiyorum," diye oturduğum yerde kıpırdandım. Parmaklarım tatlı bitki özlü çay fincanının kenarında dolaşıyordu. "Tanrıçalar bu diyar için ne yapıyordu? Yani onlar neden önemliydi?"

Üzerindeki dizlerine kadar uzanan gri ceketin manşetlerini düzeltip fincanı bir kenara bıraktı. Bütün bedenini bana döndürdüğünde ciddi ve saygılı bir üsluba geçmişti. "Alfinler insanlardan çok daha uzun yaşar ama ölümsüz değildir. Sadece lordlar ve vârisler ölümsüzdür çünkü krallıkların aklını ve kalbini temsil ederler. Bir lordu ya da vârisi öldürmeye teşebbüs eden kişi veya yaratık ne olursa olsun lanetlenir ve o da ölür. Ama evren bir düzen üzerine kurulmuştur. Dünyanın çağları gibi lordların da çağları vardır. Bir devrin kapanması. O devrin kapanmasına da tanrıçalar karar verir. Ne kadar uzun süre lord veya vâris olacağımıza yani. Zamanını doldurduğunu düşündüğü herkesi bu mertebeden men edebilirler. Lordlar ve vârisler diyarın huzurunu ve dengesini sağlamakla mükelleftir. Tanrıçalar ne lordları ve vârisleri kontrol etmekle mükelleftir." Bu sandığımdan daha karmaşıktı, o büyücü cadıların bizim üzerimizde bu kadar hakimiyeti olması canımı sıkmıştı. İlmek'te onlarla iş birliği yapmıştım ama hiç karşıma çıkmaya tenezzül etmedikleri için bu konudaki esas tavrımı bilmiyorlardı.

"Yani onlar sizin tanrılarınız," deyiverdim.

"Öylelerdi. Amon onları bir kapana kıstırana kadar. Çünkü kendi devrinin sona ermesini istemiyordu."

Bu hiç aklıma gelmemişti. Onların görevleri ya da var olma nedenleriyle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Hazır Hava Krallığı'na gelmişken Sonay ile biraz kütüphane gezsem iyi olurdu. Ama kitap okumaktan hoşlanmıyordum bunun yerine ayaklı kütüphanelerden dinlemeyi tercih ediyordum.

"Peki sence onlar varken her şey daha mı yolundaydı?" Asıl soru ve asıl merak ettiğim buydu. Amon onları bir taşın içine kapattıysa kendi çıkarınadır ama Amon'un çıkarları genellikle benimkiyle çatışıyordu. Tanrıçalardan hoşlanmadığım bir gerçekti. Her ne kadar İlmek'te bana yardım etmiş olsalar da. Gerçi bana yardım etme sebepleri kendilerini kurtarmam içindi, bu yüzden gönül rahatlığıyla onlara sırtımı dönebilirdim.

"Bir açıdan öyleydi. En başında başka krallıklar da vardı. Ama tanrıçalar huzur için dört krallığın kalmasında karar kıldılar. Tabii..." Birden cümlesini yarım bırakıp çayından içmeye başladı.

"Tabii ne..."

"Aslında son zamanlarda işler biraz değişmişti."

"Ne açıdan?"

"Büyük Yıkım'dan önce ailelerimiz hâlâ hayattaydı. Hava Krallığı'nı babam yönetir, ben yardım ederdim. Ama Arın hepimizden önce kendi koltuğuna ve diyarın koltuğuna oturmuştu. Onun için bazıları..." Yeniden susup kaşlarını çattı.

"Bazıları ne?"

"Bazıları onun tanrıçaları kandıracak kadar dâhi olduğunu söylüyor. Başta onlarla araları iyiydi ama babası devrini kapattıktan ve lord unvanı Arın'a verildikten sonra bir şeyler değişmeye başladı. Arın babasından daha farklı bir kral oldu. Çoğunlukla iyi yönde ama diyarın sahiplendi. Diyarın iyiliğine de olsa tanrıçalar bundan memnun

değildi. Artık onları dinlemiyordu. Ve aslında Amon'dan farklı bir yol izledi ama o da aynı şeyi yaptı."

Elimdeki fincan birdenbire buz gibi olmuştu. Gerçek anlamda buz gibi. Sina konuşurken avuçlarımı bastırdığım porselen hissetmeden gerilimle çatırdadı. Parmaklarımı irkilerek çektiğimde fincan yere düşüp mermer zeminde bir süre yuvarlandı.

"İyi misin?" diye sordu yarı endişelenmiş yarı şaşırmış şekilde.

"İyiyim." Başımı salladım. "Sadece daldım. Devam et lütfen. Arın ne yaptı?"

Sina devam edip etmemekte kararsız kalmıştı. Bir bana bir yerdeki fincana bakıyordu. İçinden neler geçtiğini tahmin ediyordum. Sinin istediğini ve daha fazla anlatmaması gerektiğini düşünüyordu.

"Lütfen, burada bırakamazsın!" diye şikâyet ettim.

"Belki de sana devamını Arın anlatmalı."

Bunun olmayacağını ya da zor bir ihtimal olduğunu o da en az benim kadar biliyordu. Arın bir şeyleri paylaşmak konusunda eli açık biri değildi. Söz konusu tanrıçalar olduğunda uzakta kalmamı isteyecekti. Neden bilmiyorum ama daha önce ne zaman onlar hakkında soru sorsam geçiştirmiş ve onları düşünmemem gerektiğini söylemişti. Onların bana ulaşmasını istemediğini söylemişti. Bilinç tehlikeliydi, düşünüşün başına gelirdi. Bu yüzden önüme sağlam bir set çekmişti ama beni İlmek'te yalnızlığıma terk ettiğinde aslında onların kollarına da yine kendisi itmişti.

"En azından şunu söyle," dedim ayağa kalkarken. "Tanrıçaların dışarda olması daha mı iyi, daha mı kötü?"

"Bu enteresan bir soru."

"Sonuçta Amon elimizde ve tanrıçaları içine tıktığı taşlar da öyle."

"Evet ama o tür bir büyünün nasıl kırılacağını çözmek zaman alır. Amon eski lordlardan biri. Bizim bile bilmediğimiz tılsımlara sahip. Hem de bunu bir tanrıça ile ortak çalışarak yaptığı düşünülürse."

Kahretsin.

Hayvanların koruyucu tanrıçası Edik.

Evran'ın Salkım Mağaraları'nda tutsak ettiği ve intihar eden tanrıça. Amon onu kandırıp kendi tarafına çekmiş ama daha sonra onu da ortada bırakmıştı. Şimdi işler daha karışık bir hal alacaktı.

"Yine de bir ihtimal," diye zorladım onu. "Dönmeliler mi yoksa orada kalmalılar mı?"

"Bana kalırsa dönmeliler," dedi çok düşünmeden. "Tanrıçalar yapmaları gerekeni yapsaydı diyar bu huzursuzluğu hiçbir zaman yaşamayacaktı. Amon kontrolü ele alamazdı. Büyük Yıkım bir daha tekrarlanmaması gereken bir kıyametti. Diyarın huzur ve bütünlüğü için tanrıçaların burada olması gerekiyor. Yoksa yarın başka bir lord çıkıp yine kendi istediğini yapabilir." Dudakları temkinli birer düz çizgi halini aldı.

"Ya da başka bir vâris..." Kendi kendime fısıldadım. Onun neden böyle düşündüğünü anlıyordum ama tanrıçaların tarafında olması canımı sıkmıştı. Öte yandan tanrıçaların lord ve vâris dengesini sağlaması mantıklı olandı. Şimdi neden Daren'in yaratıldığını anlıyordum. Amon'un devrinin kapanmasını istiyorlardı ama Amon'un bir veliahdı yoktu. Onlar da hem Ateş Krallığı'nı hem Toprak Krallığı'nı melez bir ortak lord ile birleştirmek istedi. Ve o kişiyi kendi elleriyle büyütmek istedi. Ama Amon avken onları avladı.

Kahrolası herif bir tanrı kadar dâhiydi.

Öte yandan, bir tanrı.

Ve dahi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım Sina'ya. "Şimdi gidip Ana ile biraz sohbet edeyim."

"Benim için bir zevkti." Kapıya kadar bana eşlik ederken oldukça neşeli görünüyordu. Kasvetli bulutları dağılmış, gerilimi azalmıştı. "Seninle sohbet etmeyi özlemişim Nova. Yarın birlikte bulut tüneline gidelim."

"O ne bilmiyorum ama kulağa oldukça hoş geliyor."

"Seveceğini düşünüyorum."

"O halde bu bir randevu lordum." Kıkırdayarak eteklerimi tutarak hafifçe eğilerek selam verdim. Kapıyı açarken gülüyordu ama muhafızlar göz hizamıza girdiğinde yüzünü daha bilinçli bir resmiyete çevirdi.

Merdivenlerden inip Arın'ın kaldığı katı muhafızlardan öğrendim, oraya ulaşana kadar aklımda aynı kan dondurucu düşünce dönüp durdu. Parçalar kafamın içinde yavaş yavaş birleşiyordu.

Tanrıçalar Arın'ın da devrini sona erdirmek istemiş olmalıydı. Onunla aralarının kötü olduğunu Arın söylemişti. Ama tıpkı Amon gibi Arın'ın da bir veliahdı yoktu. Onun yerini alacak bir lord yoktu. Bu yüzden tanrıçalar ona bir şey yapamamış olmalıydı.

Erim'in daha doğrusu Tayga'nın söyledikleri aklımda dolanmaya başladı. Orman Krallığı. Lanetlendiği için yok edilen Orman Krallığı. Geriye hiç kimse kalmamıştı.

Kahretsin.

Tanrıçalar, Su Krallığı'nı da yok edecekti. Arın'ı devirmedikleri için düzeni böyle sağlayacaklardı.

Hayır... Bir yerde bir hata vardı. Su Krallığı dünyanın en önemli yapı taşlarından biriydi. Su olmadan dünya yerinde kalamazdı. Başka bir düşünceleri olmak zorundaydı. Beni de içine çekmeye çalıştıkları bir plan...

Düşün Nova...

Düşün...

Bir şeyi atlıyorsun.

Arın ve tanrıçalar arasındaki savaş.

Arın'ın silahı bir veliahdının olmaması. Onun yerine geçecek kimse olmazsa Arın'ı deviremezler. Ve Arın istediği gibi diyarı yönetir.

Tanrıçalar... Tanrıçaların kozu neydi...

Tanrıçaların da veliahdı oluyor muydu acaba?.. Sahi, tanrıçalar ölebiliyor muydu? Hayvanların koruyucu tanrıçası Edik intihar et-

mıştı. Yani ölmüştü. O gün zindanda Daren onların sadece kendi ve tekleriyle öldebildiklerini, daha doğrusu yok olduğunu söylemişti. O zaman onların yerine geçen biri oluyor muydu?

Koridor neredeyse bitmişti. Arın'ın kaldığını söylediği odanın kapısına varmıştım. Oldukça geniş, neredeyse bir duvar kadar büyük kapının önünde hiç kimse yoktu. Ne bir muhafız ne bir can... Buna Arın'ın kendisinin istediğine neredeyse eminimdim. Sarayın içindeki yaşam alanından en uzak yerdi. Buraya gelirken bir tek can bile görünmemiştim ortalıkta. Hava Krallığı'nda bile kendine en uzak bölgeyi seçmişti ilahi lord...

Elim kapının kulpundayken aklıma bir şey düştü. Sanki zihnim benden bağımsız bir şekilde düşünmeye devam etmişti.

Düşünmüştü...

Düşünmüştü...

Ve sonunda bir yere varmıştı.

Tanrıçaların veliahdı.

Arın'a karşı bir silah.

Dengeyi sağlamak için Daren'i yarattılar.

Ama vâris olarak beni seçtiler.

Gökyüzünün vârisi.

Tanrıçaların veliahdı.

Ben.

Kapı kendiliğinden iki tarafa doğru açıldı. Geniş odanın içinde, tam karşımda Arın buz gibi soğuk gözleriyle bana bakıyordu.

Bendim.

Tanrıçaların Arın'a karşı silahıydım.

Onun krallığından.

Onun kadar deli.

Onun kadar güçlü.

Onu yenebilecek kişi bendim.

Onun yerine geçebilecek tek kişi bendim.

Onun yerine Su Krallığı'nı yönetebilecek kişi bendim.

"Nova," dedi sadece. Sesi ruhsuz ve huysuz çıkıyordu. O ismini söyleyene kadar fark ettiğim düşüncenin çarpıklığı ile neresine dönmüştüm.

"Gelebilir miyim?" Kelimeleri zorlukla bir araya getirmiştim. Çalamın içinde akıl almaz bir konvoy dönüyordu.

Adımı söyledikten sonra pencereye doğru bana arkasını dönmüştü. Sabahki tartışmamızın etkisi hâlâ üzerindeydi anlaşılan. Normalde ondan izin alan biri değildim ama sarayın en üçra köşesindeki odada kalıyordu ve içerisi gerçek anlamda buz gibiydi.

"Elbette." Doğru duyup duymadığımdan emin olmasam da içeriye girdim, kapıları kapatmak için döndüğüm esnada kapılar kendiliğinden kapandı ve gürültüsüyle beni bir anlığına ürkütttü.

Pekâlâ.

Gözlerim içeriye alışmak için odayı kolaçan ediyordu. Daha önce onu İlmek'ten ilk çıkardığımda yine birlikte Hava Sarayı'nda kalmıştık ama o zaman sarayın normal kısmında normal bir odada kalmıştı. Burası ise tamamen kocaman taştan duvarları olan, içeride bir tane geniş bir pencere olan kasvetli bir yerdi. Daha doğrusu soğuktu. Duvarın yanında geniş bir ahşaptan oyma yatak duruyordu. Örtüsü hiç bozulmamıştı. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde sönmesine ramak kalmış bir mum ışığı vardı ama içeriyi asıl aydınlatan şey açık pencereden içeriye süzülen dolunayın ışığıydı. İlk önce Arın'a ve onun mavi beyaz saçlarına vuruyor, daha sonra odanın içine süzülüyordu.

Diğer tarafta elden düşme gibi duran bir masa vardı ve karşısında da bir lord için fazla yakışıksız eski bir iskemle duruyordu. Neden kalmak için burayı tercih ettiğini bilmiyordum.

Bir yanım belki de yalnız kalmak istiyordur, diye düşündü ama daha baskın olan diğer yanım hayatı boyunca yalnızdı, neden hep öyle istesin diye düşünüyordu.

"Sabahki çıkışım için üzgünüm," diye girdim konuya. Kendimden aniden suçlu hissetmiştim. Ve belki biraz da korkuyordum. Bana karşı ilk defa bu kadar mesafeliydi ve bu gerçekten hissettiğim bir ruhani mesafeydi. "Hâlâ aynı düşünceler içindeyim ama sanırım bunu daha düzgün bir şekilde konuşmalıydık."

Bana hiç dönmeden, "Öyle yapmalıydık," dedi dümdüz bir şekilde.

Üzerinde beyaz bir gömlek ve lacivert bir pantolon vardı. Kıyafetlerimiz arasındaki uyum dikkat çekici olabilirdi, eğer başka bir şey daha çok dikkatimi çekmese.

Arın pek iyi görünmüyordu. Her anlamda. Bir kolunu pencereye yaslamıştı ama diğer elinde bir şişe vardı. İçki şişesi olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Gömleği pantolonun üzerinde sallanıyordu ve yakasında birkaç düğmesi açıktı. Onu ilk kez bu denli özensiz görüyordum.

"Arın..." diye fısıldadım ilgisini çekebilmek için. Sesimi duymuşsa da bana doğru dönmedi. İçerideki kederin soğukluğu vücuduma vuruyor ve daha çok üşümeme neden oluyordu. Ne garipti. Bugün bütün gün üşümüştüm, Lala bile bana bu kalın kıyafetleri giydirmişti ama şu an pek anlamı kalmamıştı.

"Biraz önce Sina ile çay içerken fincanı buza çevirdim," dedim normal bir şeyden bahsetmiş olmak için. "Ve uyandığımdan beri üşüyorum. Şimdi ise içimden bir ses bunun sebebinin sen olduğunu söylüyor." Açık pencerenin önünde hemen yanında durdum. Onun gibi ben de dolunayı izlemeye koyuldum.

"Lordlar ve vârisler..." Derin bir iç çekti. "Üşümene neden olduysam üzgünüm. Bu kontrol edemediğim nadir şeylerden biri. Tıpkı senin gibi." Ağır hareketlerle bana dönerken şişeyi canının pervazına bıraktı.

Buz mavisi gözlerimiz kesiştiğinde gerilim biraz daha artmıştı.

"Belki de bazen akışına bırakman gerekiyordur."

Elini havaya kaldırıp yavaşça parmaklarının ucunu köprücük kemiğimin üzerinden boynumda gezdirdi. Bunu teninin soğukluğunu anlamam için yapmıştı. "İnsanlar öldüğü zaman buz gibi soğur bedenleri, bunu biliyor musun?"

Ağır ağır başımı salladım.

Şakaklarımdaki parmaklarını biraz daha kaydırdı. "Bu soğukluk Nova..." Kaşlarını çattı. "Gücümün sınırsızlığını gösteriyor. Güç ne zaman beni aşarsa ölüm soğukluğu ile beni ele geçiriyor ve işaret veriyor. Eğer bunu akışına bırakırsam..." Dokunduğu yerlerde bir tutulma gibi buz kalıpları oluşmaya başladı. Buz önce boynumu sarmaya sonra omzuma doğru kontrol edilemez bir hızla inmeye başladı. Tenim çatlıyormuş gibi müthiş bir sızı hissettim.

Buz yanığı.

"Akışına bırakırsam önce seni..." Sonra parmakları yeniden şişeyi kavradı. Buzla kaplandığım için boynumu oynatamıyordum. Müthiş bir buz soğukluğu tenimi yakıyordu. Gözlerimle onu takip ettim. Kendinde değildi. Şişe bir saniyeden daha kısa bir süre içinde komple buz tuttu. "Sonra her yeri ele geçirir."

"Arın..." diye fısıldadım.

Şişeye uzun uzun baktı. Şişenin parmaklarının arasında bir buz yığınına dönüşmesine. Omzum tamamen uyuşmuştu, artık onu hissedemiyordum. Gücü sınırsızdı, kendi gücümü ona karşı kullanıp buzu eritme riskini alamadım. Güçlerimizin çarpışmasından ve ufak bir kazanın olası sonuçlarından endişeleniyordum.

"Arın..." diye fısıldadım omzumdan aşağı inen buzları artık daha yoğun bir ağırlıkla hissederek.

Şişe parmaklarının arasında bir anda tuzla buz olunca yerimden sıçramamak için nefesimi tuttum.

"Ve öldürür."

Bakışları önce elinde parçalanan şişeye sonra bana kaydı. Çok kısa bir an gözleri irileşti. Sonra aceleyle elini bana bir kez daha dokundurmadan boynumdan bileğime kadar boşlukta kaydırdı. Buzlar eriyerek su damlaları halinde yere yağdı.

Nefesimi verip pencereye yaslandım ve derin derin soluk almaya çalıştım. Bir elim soğuktan sızlayan boynuma gitti. Göğsüm sıkışmıştı. Korku ve öfke aynı anda vurdu sineme. Sol tarafım tamamen soğuktan felç olmuştu. Ve bunu o yapmıştı.

"Nova..." diye mırıldandı.

Elini bana doğru uzattığında ben de elimi kaldırdım ve avucumdan kopan bir su yığınıyla onu geriye doğru ittim. Onu bir uçurumdan aşağı atsam daha az dehşete kapılırdı.

Öksürmeye çalışarak "Neyin var senin?!" diye bağırdım. "Bu halin ne?" Gözlerindeki o donuk ifade yerini endişe dolu bir şaşkınlığa bırakmıştı.

"Benden korkuyor musun?" Bu sanki şu an dünya üzerindeki en önemli meseleymiş gibi soruyordu bunu.

"Hayır!" diye başımı iki yana salladım. "Senin için endişelendim. Kendini kaybetmiş gibi davranıyorsun." Gözlerim her şeyi inta etmek için bu kasvetli odanın içinde dolaştı. Ama söylediğim başka bir şey onu duraksatmıştı.

"Benden korkmuyor musun?" Çenesini dikleştirerek sordu. Sanki bu dünya üzerinde yazılı olmayan bir kuralmış gibi. Gözlerinin mavileri bugün fırtınalıydı. Okyanusun ortasındaki kopan bu kasırganın içinde kalmak istemiyordum.

"Anlaşılan bugün doğru zaman değil," diye mırıldandım. Kendimi iterek ve bir yandan hâlâ boynumu ovup vücut sıcaklığımı kazanmaya çalışarak "Daha sonra konuşuruz," diye ayağa kalktım.

"Nova, bekle!"

"Daha sonra Arın."

Kapıdan çıkmak için tokmağı çevirdim ama açılmadı. Biraz daha güçle denedim ama yine açılmadı. Hırsla arkamı dönüp ona baktım.

"Aç şu kapıyı!"

"Konuşmamız gerekiyor." Gözleri mavi yeşil bir yoğunluk kazanmıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyor ama işitecekleriminden çekiniyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Parmaklarımdaki gerilim artıyordu. Büyük bir çelişkiye düşmüştüm.

Ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. "Affedersin," dedi. Bakışları nihayet yavaş yavaş normale döndü. "Affedersin. Lütfen, bana bir fırsat ver konuşalım. Kendimdeyim." Yavaş ve temkinli adımlarla bana doğru gelirken kaşlarımı çattım. "Neler olduğunu anlatacağım," derken gerçekten buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Tamam." Temkinli bir nefes verdim. Burada olan, ona olan her neyse dizlerimin titremesine neden olmuştu.

"İlk önce izin ver sana yaptığım şeyi düzeltelim." Elini tutmam için avucunu bana doğru uzattı. Temkinli olsam da boynum gerçekten tutulmuş gibi ağrıyordu. "Lütfen," diye inledi. "Kendimden nefret etmeme izin verme, bu kontrol edebildiğim bir şey değil. Bana izin vermezsen kendime kızacağım ve her şey daha çok kontrolden çıkacak." Bu defa sesindeki samimiyeti tanıyordum. Onun sıcaklığına güvenerek parmaklarımı avucunun içine bıraktım. Beni kendine doğru çekti. Sarılmak için değil, bedenleme esnasında omzum ve boynum parçalanmasın diye muhtemelen.

Mide bulantısıyla sarayın içindeki başka bir odaya geldik. Gözlerim karanlığa alışana kadar Arın parmaklarını oynattı ve içerisi anlık aydınlandı.

"Kimin odasındayız?" diye sorarken bir anda bir su sesi duydum sonra bir kapı açıldı ve içeriden Ariana çıkageldi.

"Harika..." diye söylendim. "Neden buradayız?"

"Arın?" diye soludu Ariana oldukça şaşırmış bir şekilde. "Her şey yolunda mı?"

"Gel, Nova." Yeniden elimi tutup beni odanın köşesindeki kanepeye oturttu. "Bir şey oldu," diye kelimeleri toparlayamadan konuşmaya başladı. "Vücut ısısını normale çevirmen gerekiyor. Yardım eder misin lütfen?"

Ariana bir bana bir ona baktı. Bakışlarında bir dehşet ifadesi arasam da öyle bir şey bulamadım. Ateş vârisi belki de bu konuda tecrübeliydi. Ve bu düşünce birden midemin daha çok bulanmasına neden oldu.

"Ben de halledebilirdim," diye mırıldandım.

"Ateşe hükmedemiyorsan biraz zaman alırdı," diyerek yanıma oturdu Ariana.

"Sen vârisliğinden feragat etmemiş miydin?"

Gülümserken parmaklarını boynuma bastırdı.

"Bu o kadar kolay kurtulabildiğin bir şey olmuyor."

Gözlerini kapattı, tılsımlı fısıltıları beni avuç içinden çıkan ateşle birlikte yakaladı. Tenimin üzerindeki o buzdan katmanı derimin altına inerek ince ince kazıdı. Vücudum normal ısısını dönerken omzumdaki kasılma ağır ağır kendini rahat bir gevşemeye bıraktı.

"İşte oldu." Elini üzerimden çekti. Ben bir şey istemediğim için tek kelime etmedim. Omzumu ovmaya devam ettim sadece.

"Teşekkür ederim," dedi Arın ona minnettar bir şekilde.

Ariana sıcacık bir şekilde gülümseyip kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Sonra bir an duraksayıp aklına bir şey gelmiş gibi onun eline uzandı.

Kollarımı birbirine bağladım.

"Arın," dedi Ariana kaşlarını çatarak. "Bu çok fazla."

Arın ellerini kendine çekti.

"Bırak sana da yardım edeyim," dedi Ariana.

Gözlerimi devirdim.

"Teşekkür ederim." Başını bana çevirdi. "Gidelim mi?"

"Zevkle," diye gülümseyerek elimi ona doğru uzattım.

"İyi geceler Ariana," dedi ve başıyla hafifçe selamladı.

"İyi geceler." dedi Ariana memnuniyetsiz bir şekilde. Ve saniyeler içinde yeniden Arın'ın kaldığı o kasvetli odadaydık. Gözlerimi yeniden orada açtığımda başımı salladım ve onun elini yeniden yakaladım. Bu defa ben bedenleme yaptım ve kesinlikle başka bir yere gittik.

"Burası neresi?" diye sordu. Hava sarayı'nın içinde onun daha önce kaldığı odadaydık ama orayı bile tanıyamıyordu.

"Gel benimle," dedim emir verici bir şekilde. Odanın içinden geçip banyoya ilerledim. Burayı daha önceden biliyor olmak şu an elimdeki bir şanstı. Çünkü bu odada büyük bir küvet olduğunu biliyordum.

Ona bakmadan küvetin dolması için suyu açtım ama çeşmeye dokunup etrafını tılsımladım. Parmaklarımı çeşmeden akan suyun altına tuttum. Benim avuçlarımdan dökülüyormuş gibi. Su bir kez daha beni tanıyarak dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Berrak su yavaş yavaş pembemsi bir renk aldı ve küvetin içinde parlamaya başladı.

"Sen şifalısın," dedi Arın hayret dolu bir şekilde.

"Öyleyim."

"Daha azını beklemezdim Nova..."

Yarım yamalak gülümsedim. *Sorun da bu Arın, hep daha fazlasını beklemen ama sadece benden değil, kendinden de.*

"Ve sen de hastasın. Biraz dinlenmen gerekiyor."

"Yaptığım tek şey dinlenmek zaten."

"Hayır." Ona doğru döndüm ve içten görünmeye çalıştım. "Yaptığın tek şey düşünmek Arın. Düşünmek ve plan kurmak." Ayağa kalktım, küvetin kenarındaki sıvı bitki özlerini ve ne işe yaradığını bilmediğim her şeyi küvetin içine dökmeye başladım. Su sandığımdan daha hızlı bir şekilde köpürmeye başladı.

"Düşüncelerimi durduramam."

"Denemelisin." Cenemle suyu işaret ettim. "İçeriye gir."

"Sen de bana katılacak mısın?" Genişçe gülümsedi.

"Evet," diye başımı salladım. "Ama küvetin içinde değil. Şimdi dediğimi yap ve beni bekle."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir kez olsun kontrol etmeden sadece sana söyleneni yap İblis Lord!"

Söylediğim şey oldukça hoşuna gitmiş gibi yeniden gülümsedi. "Pekâlâ, gerçekten söylendiği kadar deli olan vâris."

Banyodan çıkarken "Biliyor musun, Antikacı diye biriyle tanıştım ve oradaki herkes bana delinin vârisi diyordu. Bu, şu ana kadar duyduğum en iyi lakaptı."

Arkamdan sadece banyonun içinde yankılanan kahkahasını duymuş ve rahatlayarak nefes almıştım.

Koridora çıkıp duvara yaslandım.

Bu da neydi böyle. Onun nesi vardı...

Gözlerim etraftaki gölgelerin üzerinde dolaştı. Bu sarayda sandığımdan daha büyük sorunlar vardı. Onlar gitgide daha çok özlerini yitiriyordu. Tahtlar ve taçlar insanlara bunu yapardı işte; bu yüzden onları istemiyor, saraylardan koşarak uzaklaşmak istiyordum. Yönetim gücü veya hırsı, buna istediğinizi söyleyebilirdiniz ama insanı mahvediyor ve tüm iyi yanlarını yok ediyordu. Lordların da vârislerin de gözlerinde gördüğüm buydu ve biraz daha bunun içine batmaya devam edersem benden de geriye çok az şey kalmasından korkuyordum.

Biraz çay almak için mutfağa inerken merdivenlerin önünde cadıyı gördüm.

"Meşgulüm Ari..." diye mırıldanarak yoluma devam ettim. Bir kat aşağı daha indim ama çatal dilli cadı peşimden geliyordu. Bir de üzerine pelerin geçirip eline bir mum almıştı. Duvarda gölgesini gördükçe gülmekle gerilmek arasında gidip geliyordum.

Mutfak oldukça boş ve sessizdi.

"Ne istiyorsun, çay mı?"

"Kendim hallederim..." diye mırıldandım ve etrafta bir demlik aramaya koyuldum ama Ariana önümü geçerek parmağını şaklattı ve hemen yanımızdaki ocakta bir demlik kaynamaya başladı.

Kollarımı yeniden göğsümde kavuşturdum. "Ne istiyorsun?" Beram yerine İlmek'e geçtiği için ona minnettardım ama borcumu ödemiş ve en kısa zamanda onu oradan çıkarmıştım. Hem de kimse zarar görmeden. Belki ben hariç... O çıngıraklı bir yılandı ve Arın'ın vârisi ve daha fazlası olmak istiyordu. Belki de bu yüzden beni Daren'e itip duruyordu. Geldiğimden beri bir kez olsun onu sormamıştı bile.

Zavallı iblis, herkes tarafından terk edilmiş.

"Neden bana ters davranıyorsun?"

"Kendimi kontrol edemiyorum." Yapay bir tatlılıkla gülümsedim ki yalan söylemiyordum, bu cadıya ısınamıyordum, nokta.

"Kendini kontrol edemeyen Arın." Kaşlarını kaldırarak uyardı ve asıl derdinin de o olduğunu anlamış olduk. Zaten başka ne bekliyordum ki. Halimi hatırımı soracak değildi cadı. Hele Daren'i hiç sormamıştı. İlmekteyken onu bana emanet etmek için o kadar dil dökmeyi biliyordu ama kendisi ne lordu ne krallığı için hiçbir şey yapıyordu. Onca kişi bir de bir araya gelmiş beni suçluyordu. Ben en azından krallığım ve Arın için bir şeyler yapıyordum.

"Ne biliyorsan söyle," dedim keyifsiz bir şekilde. Ne kadar kabul etmek istemesem de Arın'ı benden daha iyi tanıyordu.

"O yalnız," diye fısıldadı büyük bir sır veriyormuş gibi. "Ona yardım etmek zorundasın."

"Ediyorum." Meşgul olmak için etraftaki dolaplarda fincan aramaya koyuldum. Yani bunu bana söylemesine gerek var mıydı ciddi, dönüp kendine ve kendi lordu na bakmalıydı.

"O yalnız," diye tekrar etti.

Bıkkınca gözlerimi yeniden ona çevirdim.

"Ben anlamıyorum. Burada bile herkes ona saygı duyuyor. Eminim onu sevenler de vardır." Ariana ve Sonay bu konuda epey ön deydi. Ama saraydaki herkes Tayga bile her zaman Arın'a karşı hayranlık beslemişti. Hatta psikopat Antikacı bile!

"Bir lord olarak evet. Ama " Biraz duraksadı. "Nova, Arın aile sini, arkadaşlarını, naguelini, halkını ve krallığını aynı anda kaybetti." Sonra tereddütle bana baktı. "Sonra seni buldu ama seni bulduğunda Daren'i kaybetti. Sonra sen de gittin."

"Ben onu terk etmedim. Beni kaybetmedi. Sadece..." Dişlerimi sıkarak bir nefes verdim. "Neyse," dedim. "Ben ne yapacağımı biliyorum. Yardımcı olmaya çalıştığın için sağ ol."

"Ona değer veriyorum Nova ve sen de veriyorsan ona yardım etmek zorundasın."

"Halledeceğim," dedim yeniden ve demlikle birlikte iki tane fincan kapıp yeniden merdivenlere yöneldim.

"Demlikteki çay değil, süt. Arın süt sever. Haberin olsun!" Kimseyle arkamdan seslendi ama en azından peşimden gelmedi. Ona ters ters içimden söylenerek merdivenleri çıkmaya devam ettim. Süt mü? Ben sütten hoşlanmazdım. Kokusuna bile tahammül edemezdim.

Ama Arın'ın süt sevmesi çok tatlıydı.

İlahi lord süt seviyordu.

Ona biraz da kurabiye ve çikolata bulsam iyi olurdu.

Kendi kendime kıkırdadıktan sonra kapıyı açtım ve yeniden odaya girdim. Arın'ın gömleği banyonun zemininde idi ve küvetin üzerinden çok açık tenli çıplak omuzları görünüyordu. Pantolonu ortalıkta yoktu sanırım suyun içine onunla girmişti.

Düşünceli biri...

Biraz hayal kırıklığı ile demlikteki sütü fincana koydum. Ben içmeyeceğim için sadece ona götürdüm.

"Dinlenebiliyor musun?" diye sordum fincanı uzatırken.

-Teşekkür ederim." Fincanın içine baktı ve sonra buz mavisi gözlerini bakışları bana döndü.

-Arsına söyledi." Huysuzlanarak içeriden bir sandalye kaptım ve çeklerimi toplayarak sandalyenin üzerinde bağdaş kurdum.

-Eminim başka şeyler de söylemiştir."

-Senin için endişeleniyor."

-Peki ya sen?" Kirpiklerinin altından bakarken gerçekten meraklı görünüyordu.

-Endişelendiğimi aşağıda söylemiştim."

-Ben iyiyim."

-Öyle olmadığını biraz önce açıkça gördüm." Kaşlarımı kaldırdım. Bu bir inkâr mı yoksa teselli miydi, emin olmanın yolu yoktu. Herkes her zaman ondan en iyisi olmasını beklemişti bunu biliyordum, belki de bu maske Arın'ın yüzüne o kadar yapışmıştı ki o da kendisinin kanlı canlı biri olduğunu unutmuştu. Hata yapma ya da koy verme, durup nefes alma zamanı dahi tanımıyordu kendine. Etrafına ördüğü korku ağına yapışan sevdiklerini teker teker farkında bile olmadan avlıyordu.

"Biliyor musun," diye konuşmaya başladım. Aslında aklımda belli başlı cümleler yoktu. Bir kez olsun onun karşısında tuhaf ya da yetersiz hissetmeden kendim olmak istiyordum. Bugünkü buhranı bana onun da esasında yaralı olduğunu göstermişti. Herkes mükemmel bir kontrole sahip olduğuna o kadar inanıyordu ki çoğu zaman tüm yükleri sırtına verip nasıl taşıyacağını düşünmüyorduk bile.

"Babam hep çok çalışan biriydi. O bir diplomat. Uluslararası siyası bir şeyleri çözümler. Arayı falan düzeltir. İşi bana her zaman için o kadar sıkıcı gelmişti ki hiç tam olarak ne yaptığını öğrenemedim bile." Kendi kendime gülümsedim. Canım babacığımı yine çok özlemiştim.

"Bu nedenle çok sık seyahat ediyordu. Annem ise... O çoğunlukla benimle değildi. Bu yüzden beni büyükbabam büyüttü. Büyükbabam

dünyadaki en mükemmel insandır. Tayga var ya, o bile büyüklüğü bamın yanında cahil kalırdı. O tam bir bilgedir ama aynı zamanda eğlencelidir." Derin bir nefes aldım. Arın pür dikkat beni dinliyordu. İlk defa ona insan diyarındaki hayatımla ilgili bir şeyler anlattığımı fark ettim.

"Gördüğün gibi," ellerimi kaldırıp başımdan aşağı kaydırarak kendimi işaret ettim. "Beni çok güzel büyüttü."

Arın küvetin içinde başını arkaya yaslayarak kahkaha attı. Nihayet rahatlamış ve kaygısız görünüyordu. Renkli suyun içindeki beyaz teni, içtiği süt kadar belirgindi. Mavi beyaz saçları parmaklarımın arasından gezdirdikçe ıslanıyordu. Şimdiden buzlarının çözüldüğünü görebiliyordum.

"Basit bir hayatım vardı..." O zamanların anısı dudaklarımda düzdüz bir tebessüme neden oldu. Sanki hiç yaşamadığım bir zaman dilimiydi. Sanki daha önceden yaşadığım başka bir zaman dilimiydi. Ölmüştüm ve başka bir yaşamda gözlerimi yeniden açmıştım. Ama ben bu yaşamı hiç sevebilmiş miydim?

"Okula giderdim, çok arkadaşım vardı. Bizim diyarımızda insanlar arkadaş edinmekte zorlanır, yalnız kalırlar... Ama ben bunu hiç yaşamadım. Bizim diyarımızda aile bağları çok önemlidir, özellikle de anneler... Annesi olmayan çocuklar için hep üzülür, diğer insanlar..." Nefes aldım ama gülümsemeye devam ettim.

"Ama ben bunu da yaşamadım. Ne arkadaşlarım tarafından eksik hissettim ne de annemin yokluğu yüzünden... Ben kendi diyarımda şanslı olan çocuklardandım... Sürekli gülümseyenlerden, bağıra bağıra şarkı söyleyenlerden..." Başımı kaldırıp tavana baktım. "Yağmurun altında dans edenlerden..." Bunun, yağmurun ona ne hissettirdiğini özellikle merak etmiştim. Başımı ona çevirdim. Kolunu küvetin kenarına, başını da koluna yaslamıştı... Bir film izler gibi seyrediyordu beni. Dudakları hafif aralık, kaşları belli belirsiz çatık ama ilk kez kaygısızdı.

"Sonra buraya geldim." Dişlerimi sıktım. "Elementa!... Anlatılan masalların gerçek olduğu diyar. Masalların o kadar da güzel olmadığını, beyaz atlı prenslerin aslında nasıl da acımasız olduğunu gördüğüm diyara..." Ayağa kalktım. Taş zeminin üzerinde yavaş adımlarla yürümeye koyuldum. Sadece hareket etme isteğinden.

"Beni istemediler, benden nefret ettiler, bana yalan söylediler, beni dışladılar, yaraladılar, zehirlediler..." Başımı ellerimin arasına aldım. "Benden çok şey beklediler... Adımın yanına bir unvan koydular ve benden onun ne olduğunu bilmemi beklediler, o kişi olmanın hakkını vermemi beklediler..." Dişlerime yaptığım baskı bütün çeneme yayılmaya başladı. Yürüdüğüm uzun bir yolda ışıklar önce aydınlanmış sonra kararmıştı. Bana yolu göstermişlerdi ama bakmak için, anlamak için zaman vermemiş ve ışıkları kapatmışlardı. Sadece bir anlığına gördüğüm bir yolu karanlıkta yürümemi istemişlerdi.

"Hatalar yaptım..." diye fısıldadım. "Yapacağıma inanmadığım şeyler yaptım... Hayal kırıklığına uğrattım. Olmamı istediğiniz o varis olmayı beceremedim." İlk kez ona kendimden bahsediyordum. Su varisinden değil. Novadan, sadece Novadan...

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Şimdi gözlerini kapatan o oldu. "Bunu görmek istediğimi. Seni, yağmurun altında dans ederken... Hiç kimsenin dokunmayacağı bir yerde. Seni korumam gerekmeyeceği, senin için endişelenmem gerekmeyeceği, sırtına bir sürü yük koymayacağım bir yerde..." Başını kaldırdı. Parmaklarını küvetin içinden çıkardı, boşlukta dairesel hareketlerle bir eksen çizmeye başladı. Su bir kar küresi gibi avucunda küçük bir daire yarattı. Kürenin içine bir hava dolmaya başladı. Karanlık bir sokak yavaş yavaş bir ayna görüntüsü gibi aydınlandı, sonra...

Yağmur yağmaya başladı...

"Seni hiç kimseyle paylaşmam gerekmeyecek bir yerde..."

Bazen onun ne düşündüğünü anlamazdım. Çoğu zaman onunla ilgili gerilimim bunun önüne geçerdi. Arın'ı anlamaya çalışmadı-

ğım anları anımsıyordum. Onu anlamayacağıma o kadar emindim ki bunun için çabalamıyordum bile. Onun gözünden bakamıyordum. Onun gözünden göremiyordum.

"Ama," dedim korku dolu bir merakla. "Beni kiminle paylaşman gerekiyor ki?"

Parmakları havada asılı kaldı. Önce duracağını sandım ama tıpkı dan yaratılışı şelale kürenin içinde bambaşka bir parlama yaptı. Yağmur dindi, alevler suyun içinde yavaş yavaş yükseldi.

"Ben senin lordunum." Acı çeker gibi bir hali vardı. Boşlukta dans ettirdiği parmaklarını aniden kapattı. Eli havada sıkı bir yumruk haline geldi. "Sana anlatması gereken bendim ama sana anlatmak istemeyen de bendim. Senin için, herkes için her şeyi halletmek istedim, bir kez daha kaybetmemek istedim. Ama yine yapamadım." Başını küvete yasladı, kendini ağır ağır suyun içine bıraktı. "İlahi lord..." diye mırıldandı. "Gücün ne kadar sınırsız olursa olsun ne zaman hiçbir işe yaramaz biliyor musun Nova?" Keskin buz mavisi gözleri aşağıdan bana doğru döndü. "İyi şeyler yapmak istediğin zaman." Yarım yamalak güldü.

"Bunu hiç fark ettin mi?" Cevap beklediği bir soru değildi. "Güç sadece kötü şeyler yapmak için kullanabilirsin. Bir diyarı sular altında bırakmak için, birini kendi kanında boğmak için... Sonsuz güç diye bir şey yoktur, katlanman gereken vicdan muhasebesi vardır. Toprak Krallığı'nı yok etmek benim için nefes almak kadar kolay ama ya içinde yaşayan masum insanlar?.. Onlarla birlikte, sessizce ölen şeyler... Senin de ölen yanların..." Çenesini doğrultarak tamamen başını bana çevirdi. "İşte bana bu yüzden ilahi lord diyorlar. yaptıklarım ne kadar acımasız olursa olsun bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorlar. Hem güçlü hem de iyi olduğumu sanıyorlar." Kaşlarını kaldırdı, "Ama," dedi. "Ne kadar ileri gidebileceğimi de biliyorlar. Hem de ben bile bilemezken bunu. Ama içimde büyüyor

her dalga var. – Gözlerini sıkı sıkı kapattı. "O anları zihnimden bir saniyeliğine bile atamıyorum. Arianna ölümsüz, neredeyse zaman ve mekân kullarının arasından çekip almalarını. Krallığının üzerine yıkılmasını." Kalp atışlarını duyduğunu hissetti. Nabzı öyle hızlı atıyordu ki bir şey onu bana getirmişti sanki. O ses yeniden hepsini de kulaklarındaydı. O acı. O yas. O korku. O öfke.

Ben de onunla birlikte o yıkımın altında kaldım, o sayısız izlenimi, o kederi yaşadım ve hiçbir şey yapamadım.

Arın her zaman o kadar güçlüydü ki ona bakınca kırılgan kaybedeni görmezdi ve görmüyordu da. Yıkılan bir krallığı vardı ama ardındakileri düşünmüyorduk. Arın bir şekilde bunu düzeltirdi çünkü. Ama onun da bir canlı olduğunu aslında gerçekten bir Tanrı olmadığını unutuyorduk. Ya da öyle bencildik ki Tanrı'yı bile yalnızlığa biz mahkûm ediyorduk.

Arın orada doğmuştu, orada, onlarla büyümüştü. Lala'nın cansız acıttığım zamanı anımsadım, Tayga'yı hayal kırıklığına uğrattığımı. Bu diyara ve burada olup biten her şeye bu kadar yabancı olmama rağmen onlardan uzak kaldığımda ne kadar acı çektiğimi hatırladım. Su Krallığı' olmadığı için ne kadar dışlanmış ve yalnız hissettiğimi hatırladım. Arın tüm bunların hepsine benim asla bilemeyeceğim doğuştan gelen bir bağ ile bağlıydı. O böyle doğmuştu ve ondan bütün bunları almışlardı.

Ve sonra da Daren'i kaybetti, demişti Arianna...

Arın'ın İlmek'ten çıktığı o ânı anımsadım. Birbirlerine girmelerini beklerken birbirlerine nasıl sarıldıklarını. Zindanda birbirleriyle kavga ederken bile birbirlerini ne kadar özlediklerini görmüştüm. Arın özlüyordu... Hepsini, herkesi özlüyordu. İlahi lord yalnızlık çekiyordu. Ve ben onu daha da yalnızlaştırıyordum yaptıklarımla...

Bütün kulları tarafından terk edilen bir tanrı gibi... Ona inanıyorlardı ama asıl sorun da buydu. Ona o kadar çok inanıyorlardı ki her

şeyi ona bırakıyorlardı. Belki de bu yüzden kutsal kitaplarda ibadet edilmesi gerektiği yazıyordu. Tanrı tek başına kalıyordu. Ve şeytan her geçen gün daha da kalabalıklaşıyordu...

Küvetin yanına eğildim. Dizlerimi soğuk taşa yasladım. Elini çekimser bir şekilde küvetin kenarına tutunduğu elinin üzerine koydum. "Buradayım," diye fısıldadım. "Öğreniyoruz, hatalar yapıyoruz ama ikimiz de öğreniyoruz. Ben buradayım. Vârisin, dostun, halkın..." Genişçe gülümsedim. "Sarayı birlikte tamamlayacağız. Halkımızı birlikte uyandıracağız. Artık daha fazla konuşacağız." Derin bir nefes aldım. "Buradayım," dedim tekrar. "Artık tek başına boğulmayacaksın."

Gözlerimiz birbirine değdi. Sabah güneşi ve akşam yıldızı gibi parladı bakışları. Diğer elini de benim elimin üzerine koydu. Rahat bir soluk aldı. Üzerinden bütün bir dünya geçmiş gibiydi. Şimdi o, yıllar sonra nefesini tuttuğu suların altından çıkmış gibiydi. Yeniden tanışmıştık. Eğilip dudaklarını elimin üzerine bastırdı.

Yıkılmış krallığın direnen ruhu...

Direniyordu.

Hâlâ direniyordu.

"Bu gece uyu lütfen," dedim elini sıkarak. "Hiçbir şey düşünmeden sadece uyu. Yarın kaldığımız yerden devam edeceğiz ama bir geceliğine sadece kendine izin ver. Olur mu?" Gözlerine istekle baktım. Birilerinin de onu düşünmesini istiyordum artık. Onu düşündüğümü bilmesini istiyordum.

"Söz veriyor musun?"

İçtenlikle kıkırdadım. İlahi lord küçük bir çocuk gibiydi.

"Söz veriyorum," dedim. "Ama bu diyardaki tüm anlaşmalar başımı belaya sokuyor."

O da benimle birlikte güldü. Ellerini çekip şakaklarına bastırdı. "Sen de uyu," dedi. "Yorgun görünüyorsun. Bir de Nova..."

"Hım?"

"Daha çok konuşalım olur mu?"

"Kesinlikle." Heveslc başımı salladım. En büyük sorunumuz buydu. Birbirimizi duymamak ama artık buna izin vermeyecektim. Ona karşı daha sabırlı ve daha iyi olmak için uğraşacaktım.

"Sana anlatmam gereken ve öğretmem gereken çok şey var," dedi rahatsız bir şekilde yüzünü buruştururken.

"Hayhay lordum." Ayağa kalkıp önünde hafifçe reverans yaptım. "Yarından itibaren emrinize amadeyim."

"Ben de senin."

İşte bu gerçekten hem yüzümü hem içimi güldürmüştü. Kalbimdeki ağırlık hafifledi. Omuzlarımdaki sorumluluk bir yük değildi artık. Taht ya da taç korkutucu değildi. Artık onları taşıyabileceğimi hissediyordum çünkü ağırlığını paylaşacaktık. Herkesin anlatmak istediği buydu. Lord ve Vâris olmanın anlamı buydu. Paylaşmak zorundaydık.

"Şimdi gidiyorum ve lütfen bu odada kal, kendini ıssız köhne bir yere hapsetmeni istemiyorum." O oda istemsizce bana İlmek'i hatırlatıyordu. Buz gibiydi ve yaşam belirtisi yoktu. Kapıdan çıkmak üzereyken dönüp Arın'a baktım. Hâlâ gülümsüyordu, başını sallayarak beni onayladı. Bir anlığına bunu düşündüm... İlmek'te geçen onca zamandan sonra... Alıştığı bir acının içinde. O kadar yalnız kalmıştı ki buraya döndüğünde bile hatırladığı tek şey, ona tanıdık olan tek şeyssiz bir yalnızlıktı. Bu farkındalık beni paramparça etmişti.

"Sabah kapına dayanacağım, iyi uyu." Kendimi zorlayarak bir kez daha gülümsedim. Kapıyı arkamdan kapatırken başını yere eğdi ve gülümsemesi büyüdü. Hepimiz Arın'dan doğru şeyi yapmasını bekliyorduk ama Arın yanlışlarla doluydu.

Yalnızlıkla doluydu.

15. BÖLÜM

Düşman Safları ve Dostluk Bağları

Kafamda binlerce soru işaretiyle birlikte zor bir uykudan uyanmıştım. Kahvaltı saati için bile erkendi ama daha fazla yatağın içinde düşünüp durmak istemedim. En üst kata, kütüphaneye çıktım. Avuç içlerim kaşınıyordu ve kafam: kurcalayan birçok şey vardı. Esas sormam gereken şeyi Arın'a soramamıştım. Tanrıçalar şu an en önemli konuydu. Taşlar birbirine bu kadar yakınken hem de. Su Krallığı'nın taşını aldığım an diğer taşlar aktif olacaktı. Ucube yaratıklar bu yüzden taşları vârislere vermemi istemişti. Nasıl bir tılsım çeviriyorlarsa taşlar hepimizde olduğu zaman onların mahkumiyeti bitecekti. Ve bunu şu an Arın'la konuşmam gerekiyordu ama onu daha fazla yormak ona kendisine zindan edecek daha fazla düşünce yüklemek istemiyordum.

Derin bir soluk aldım ve açık havaya çıkmak bir anlığına daha iyi hissetmemi sağladı. Hava sarayının kütüphanesi en tepedeydi ve bulutların arasındaydı. Göğe uzanan bir kitaplığa benziyordu. Kenarları bir balkon gibi büyük bir daireyle çevrelenmişti. Kitabınızı alıp oraya çıkabiliyor ve bulutların arasında kitabınızı okuyabiliyordunuz.

Cinlerin beklediği büyük ahşap kapıya yanaştığımda birbirleriyle bakıştılar ama gözlerimin maviliği sevdiğim bir hızda onlara çarp-

mıştı bile. Başlarını eğip geri çekilirken rahatça geçebilmem için kapıyı iki yana açtılar.

Cin camları görür görmez buraya ilk geldiğim ve kaçık hava vârisi ile ilk karşılaştığım zamanı hatırlayarak gülümsedim.

"Ne aramıştınız?" dedi ama bu defa daha önce duyduğum bir ses. Topuklarımın üzerinde dönerek ona baktım.

"Sizi arıyordum vârisim." Başımı yana yatırıp kaşlarımı çattım. Yine gri cüppesinin içinde iki elini önünde kenetlemiş bir şekilde bekliyordu. Söylediğimi duyunca kıkırdadı. İlk karşılaşmamızda da ben buraya geldiğimde, "Ne aramıştınız?" diye sormuştu bana.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedim. Dün Sina ile sohbet ederken Sonay'ın son zamanlarda gece gündüz burada olduğunu söylemişti. Hava vârisinin de uykusunu kaçıran bir şeyler vardı.

Gözleri tavana baktı kitapların üzerinde gezinirken kendi etrafında da keyifle döndü. Rafların birinin üzerinde beyaz bir baykuş görünce kaşlarımı kaldırdım. Enerjisi hemen etrafımı sarmıştı. Ruh arkadaşlarına özgü o enerji.

"Naguelini bulmuşsun," diye fısıldadım.

Hafifçe omuzlarını silkti.

"O beni buldu, kitapların arasında." Burada olmaktan hoşnut olduğu ortadaydı. Birbirlerine daha uyumlu iki parça düşünemezdim.

"Bir baykuş demek."

"Aslında onlar Minerva Kuşu. Derin bilgi, belleğin ve sezgilerin simgesidir. En karanlık gecelerde bile gözleri keskindir, hakikatin kendisidir." Sonay benim aksime bilgiye oldukça açtı ve ona verilmediği zaman bilgiyi kendisi almayı seviyordu. Takdir ettiğim bir özellikti. Vârisler arasında Ariana olmasa en işe yaramazın ben olduğum söylenebilirdi...

"Ee," dedi. "Yine başımıza ne dertler açacaksınız bakalım deli vârisim." Ahşap masanın üzerinde hiç de bir vârise yakışmayan şekilde zıplayarak oturdu. Elbisesinin etekleri masanın üzerinden yere

doğru uzanıyordu. Burası onun özgür olduğu, keydicilik oynamak zorunda kalmadığı alanıydı. Belki de bu yüzden geceleri ve sabahın bu kadar erken, kimsenin olmadığı saatlerini seviyordu. Haluklar bile ortalıkta yoktu.

"Sen şu sıralar Sina'nın başına ne dertler açıyorsun anl," diye sordum. Geldiğimden beri aralarında bir sorun yok gibi görünüyordu ve Sina da bunu söylemişti ama Sonay söz konusu olduğunda hep biraz daha temkinli olmalıydık.

"İnanmayacaksın ama çok uslu duruyorum." Omuz silkerek güldü. "Başımızda yeterince bela var. Hem zaten artık her şey istediğim gibi. Biliyorsun ben Arın'ın politikasını destekliyorum ve artık Sina'da öyle yapıyor. Başka bir sorun da yoktu zaten."

Dikkatlice ona bakıp söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalıştım. Sonay tıpkı Ayzer gibi hırsları olan biriydi ama bu kötü oldukları anlamına gelmiyordu. Benim kadar olmasa da Sonay da aylarca bu kütüphanede saklanmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden Sina'ya öfkeli olduğu için onu suçlayamazdım. Hepimiz öfkemizi birilerinden çıkarmak istiyorduk. Ve o artık kütüphanede saklanan kız olmak istemiyordu, saldıran kız olmak istiyordu. Bunu da anlıyordum.

"Sina'yı severim, bilirsin," diye uyardım. "Seni anlıyor ve çoğu zaman destekliyorum ama onun arkasından iş çevirme Sonay."

Şöyle bir baktıktan sonra, "Bunu senin söylemen biraz saçma olmuyor mu?" diye sordu. Rahatsız edici ya da suçlayıcı değildi. Sonay çok doğal biriydi. İçinden geldiği gibi davranıyor ve aklına geleni söylüyordu. Aslında tıpkı en yakın arkadaşınız gibiydi.

"O yüzden söylüyorum." Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. "Benim yaptığım hataları yapmayın işte. Sonuçta ben kanımda delilik var deyip kurtulabiliyorum." Masanın üzerinde yanına oturduğumda Sonay kahkaha atmaya başladı.

"Sonunda bizi anladığına sevindim," dedi omzumu dürterek. "Arın'la konuştun sanırım."

Başımı salladım. Evet, onları anlamıştım. Beni suçlamıyorlardı. Daren'e yardım etmek istememi anlıyorlardı. Ama burada halledilmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Bense tacı Amon'dan almanın yeterli olacağını sanıyordum. Onlara dünyadaki bütün güç kaynağını sunsam da yine bana ihtiyaçları olacaktı. Sanırım vâris olmak bu anlama geliyordu.

"Ayzer konusunda fikrim değişmedi," diye uyardım kaşlarımı çatarak. "Buna nasıl izin verdiğini anlamıyorum. Sen, ben ve Ayzer... Üçümüz çok şey atlattık!" İşte şimdi biraz öfkelenmiştim ama bağırmıyordum. Sadece ben burada değilken Sonay'ın onu savunmasını beklerdim.

"Arın ona çok kibar davranıyor." Kaşlarını hafifçe çattı. "Sina da öyle. İkisi de sürekli onu ziyaret edip konuşuyorlar ama bunu anlamalısın. Sen neden bizim gibi hissetmiyorsun bilmiyorum, belki de Arın mükemmel bir lord olduğu içindir..." Bana bakarken oldukça ciddi görünüyordu ve bir şeyi anlamaya çalışır gibi yüzümü inceliyordu. "Belki de gökyüzü vârisi de olduğun içindir. Ama lordun bir yere hapsedildiğinde onu çıkarmak istersin Nova. Bu kontrol edebileceğin bir şey olmaz. Ayzer, Amon'dan nefret ediyor olabilir ama lord ve vârisler arasında olan bağ onu tetikleyebilir. Bence içten içe yaptığımız şeyi anlıyor. Bir de..." Konuşurken duraksayıp parmaklarına bakmaya başladı. Sona doğru kelimeleri yutmasından bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştım. Ama aklım ilk önce lordlar ve vârislerle ilgili söylediği şeye takılmıştı. Arın yanlış bir şey yapsa ben ne yapardım?

"Ama ne?" diye sordum düşüncelerimi dağıtmak için. Deli zihnimin bana oyun oynamasını istemiyordum. Arın ile böyle bir karşılaşmayı düşünmek istemiyordum. Özellikle de tanrıçaların ona karşı kozu olduğumu öğrendiğimden beri.

"Ayzer, Arın'ı sorguluyor, neden tahtta onun olduğunu?"

"Anlamadım?" diye soludum bir anda.

Tepkime sevinmiş gibi hızlı hızlı başını salladı. "Değil mi?" diye sordu. "Bu çok saçma. Sina bile bunu yapmıyor. Ama Ayzer, Arın'ı sorguluyor. Tahtın onun hakkı olup olmadığını tartışmak istediğini söyledi. Bir an gerçekten taht için başka bir savaş başlatacağını düşündüm." Mutsuz bir şekilde başını iki yana salladı. Ayzer'in bunu öylece kabul etmeyeceğini bilmeliydim.

"Neyse ki Arın oldukça iyi idare etti. Uzun uzun Ayzer'e tahtın neden hakkı olduğunu anlattı."

"Çünkü tahtı ondan Amon çaldı, bunu anlatmasına gerek yok ki!" diye tısladım.

"Kesinlikle," diye katıldı Sonay. Bu durum onun epey canını sıkmıştı. "Ama Ayzer, Arın'ın daha doğrusu Su Krallığı'nın da tahtı birilerinden çaldığını söyledi. Hepimiz dehşete kapıldık." Gözlerim iri iri açıldı. Bir an etrafa bakıp başka birisi var mı diye kontrol etme gereği duydum.

"Bu da nereden çıktı?" Kırk yıl düşünsem aklıma böyle bir şey gelmezdi. Elemental tarihi konusunda oldukça bilgisiz olduğumu kabul ediyordum ama... Ve... Ayzer, Amon ile Arın'ı bir mi tutmuştu? Tanrım. Şimdi neden Arın'ın ona Amon benzetmesi yaptığında o kadar delirdiğini anlayabiliyordum. Elimin içini alnıma vurdum.

"Bekle," dedi Sonay. Masanın üzerinden zıpladı ve rafların arasında dolaşmaya başladı. Burayı neredeyse ezbere biliyor gibi her adımı kontrollüydü. Yüksek kitaplıklardan birinin önünde durdu. Kitaplığa birleşik ahşap merdiveni orta kısma doğru sürükledi. Basamakları tırmanıp en üst raftan kalın bir kitap çıkardı. Yeniden inerken biraz zorlanmıştı ama yeniden yanıma döndüğünde kahverengi deri kaplama kitabı büyük bir gürültüyle masanın üzerine bıraktı. Kalçamı oynatarak yana kaydım ve kitaba bakabileceğim şekilde döndüm.

Sonay sayfaları da bilir şekilde hızlı hızlı karıştırmaya başladı. Aradığını bulduğunda ince el işlemeli ipini sayfanın ortasından kenara doğru çekti.

"Burada yazana göre..." İşaret parmağını el yazısı kelimelerin üzerinde dolaştırdı. "Hiçbir krallığın lordu üst üste iki dönem diyara hükmedemez. Kendi devri dolduğu zaman diyara hükmetme hakkı bir sonraki krallığa geçmeli."

Daha iyi görebilmek için masanın üzerinden indim. Eğilerek kitaba yaklaştım ama Elemental alfabesini ve kelimeleri Sonay kadar iyi bilmiyordum. Ariana onlara bunu öğretirken ben o çayır senin, bu orman benim dolaşıyordum.

"Anlamıyorum," diye yüzümü buruşturdum.

"Su Lordu, yani Arın'ın babası zaten kraldı. Diyara hükmediyor. Onun devri kapandığında sıranın başka bir krallığa geçmesi gerekiyordu. Mevsimler gibi, sürekli değişerek tekrar eden bir döngüsü var. Ama ne olduysa Arın babası hayattayken hem de lord olup aynı zamanda diyarın kralı olmuş. Ayzer de bunu ima etti. Sıranın Ara'da ve Su Krallığı'nda olmadığını." Sonay'ın naif sesi bile söylediklerinin karmaşasını ve şiddetini durduramıyordu. Arkamı dönüp masaya yaslandım ve söylediklerini tekrar tekrar zihnimin süzgeçlerinden geçirdim.

"Peki sıradaki krallık kimdi?" diye fısıldadım.

Sonay yine büyük bir gürültüyle kitabı kapattı. "Bilmiyorum," dedi benim gibi yaslanarak. "Hiç kimse bilmiyor. Buna karar verecek olanlar tanrıçalarmış ama Amon onları taşların içine hapsettiğinde büyük bir bilinmezlik oldu."

Kütüphanenin içinde bir ileri bir geri yürümeye başladım. Bu daha başka boyutta bir bilgiydi. Sina'nın anlattıkları aklıma geldi ve parçaları birleştirmeye çalıştım. Arın'ın babası hayattayken hepsinden önce lord olduğundan bahsetmişti. O zaman tanrıçalarla arası iyi olduğundan. Kral olduktan sonra ise tanrıçaları bir kenara

sonundan. Yani Sina anlaşamadıklarını söylemişti ama ben içten içe bunun sebebinin Arın'ın tek başına hükümdar olmak istemesi ve kendi kuralları olduğunu biliyordum. Tanrıçalar söz konusu olduğunda Arın'ın haklı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi... Tanrıçalar neden o zaman Arın'ın kral olmasına izin vermişti ki?.. Ve sıradaki krallık kimdi?

"Bu nasıl olur..." Sesli bir şekilde düşündüm.

"Aslında bu büyük bir sorun değil," dedi Sonay sakince. "Daren ve Sina diyarı yönetmekle ilgilenmiyor çünkü. İkisi de kendi krallıklarında iyiler, daha büyük sorumluluk istemiyorlarmış, yani o dönem öyleymiş. Ve o dönem zaten Ateş Krallığı'nın lordu Daren değil Evran'dı. Toprak Krallığı'nın ise Amon. Yani diğer seçenekler pek iyi değilmiş. Sina ve Daren, ikisi de Arın'ın kral olmasını istemiş ama elbette Amon ve Evran bunu kabul etmemiş. Savaşın asıl sebebi buymuş Nova." Omuz silkerek o da kendi düşünce çemberine çekildi. Taşlar şimdi bir noktada birleşmişti. Bir saniyeliğine savaşın nedeninin Ariana olmadığının teyitleşmesi içimi rahatlatmıştı. Arın'ın her şeyi bu yüzden mahvetmediğini bilmek iyiydi.

Ama öte yandan... Taht gerçekten kimin hakkıydı? Tanrıçalar neden buna müdahale etmemişti? Ve sonra neden Arın'ı tahttan indirmek istemişlerdi?..

"Sonay?" diye dikkatini kendime çektim birden. Bakışlarını bana çevirdi. "Sence tanrıçalar geri dönmeli mi?"

"Elbette," dedi hiç düşünmeden. "Yani bu mümkün olsaydı tabi." Dudaklarını büzdü. "Amon'un tılsımını kırmak imkânsız. Ama bilgi dengedir ve denge de tanrıçalarla korunabilir."

"Senin Arın'ı desteklediğini sanıyordum. Arın tanrıçaları pek sevimli bulmuyor." Gülerek daha çok şey öğrenmeye çalıştım. Ama Sonay da Sina gibi aynı şeyi savunuyordu. Elemental'i yeniden bir bütün yapacak şey tanrıçalarmış gibi davranıyorlardı. Ama tanrıçalar geri dönerse bu sadece cezalandırmak için olacaktı.

"Bu diyarı tanrıçalar kurdu Nova, diyarda söz hakları olmak zorunda." Düşünür gibi pencereden dışarıya baktı. Kararmaya bürünmüştü. Yeniden konuşana kadar gözleri bulutların etrafında dolaştı. "Olacaklardan korkuyorum," diye fısıldadı. "Bir evi kimin toplayacağını en iyi sahipleri bilmez mi? Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bile bilmiyor kimse. Belki de tanrıçaların neyin doğru olduğunu artık söylemesi gerekiyordur."

"Ya daha da kötü olursa?" Ben de bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Sanki ikimizin de beklediği ilahi müdahale oradan gelecekmiş gibi. Hangisinin doğru ya da yanlış olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde bütün bunların ne olup olmayacağı bana bağlıydı. İsterse tanrıçaları geri getirebilirdim, tıpkı benden istedikleri gibi. İsterse onları sonsuza kadar yok edebilirdim de ama önce kimin taşından başlayacaktım?

"Sanırım bunu hiç bilemeyeceğiz..." diye mırıldandı.

Keşke, diye geçirdim içimden.

Kütüphaneden çıktığımda da değişen bir şey olmamıştı. Yine daha büyük soru işaretleri üzerime külfet olmuştu yalnızca. Sina ve Sonay, tanrıçaların dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Daren bunu istemiyordu. Dün geceki kâbustan sonra ben de onların dönmesini istediğimi sanmıyordum. Bir şey beni durduruyordu. Dönüşleri en büyük kâbusum olacakmış gibi. Ama bu defa kendi kafama göre hareket edemezdim. Daren de pek doğru olanı yapmakla nam salmış biri değildi, bu yüzden sadece onu baz alamazdım. Arın'ın bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordum ama tahmin etmek zor değildi. Ama ya Sonay'ın söyledikleri... Arın ve tanrıçalar arasında neler olmuştu?

O günü aklımda bunca soruyla ve sessizlik içinde geçirdim. Herkesin istediği gibi yokluğumda olanları öğrenmeye çalıştım. Arın ile birlikte çalışan Alfinlerle tanıştım. Çoğu rütbeli askerlerdi ve neyse ki unvanları bildiğim askeriye birliklerinden farklı değildi. Öğle yemeğinden sonra Arın ile uzun bir yürüyüş yaptık ve arayı kapatmaya

çalıştık ama ikimiz de sessizdik. İkimizin de birbirinden sakladığı şeyler vardı. Onun sakladığı şey aramızdaki bağın neden kırılgan olduğuydu ve bunu duymaya hevesli değildim. Bağın kırık olduğunu düşünmüyordum ama artık diğer vârisler kadar körü körüne bir bağlılık duymadığımı biliyordum.

Ertesi gün artık erteleyemeyeceğim ziyareti yapmam gerektiğine karar verdim. Onunla yemeklerde karşılaşıyorduk ama resmiyetten ibaretti. Sessizliğini, rahatsızlığını ve yalnızlığını önceki gün ayrılmak zorunda kaldığımız her anda hissetmiştim. Ben, Arın ve Sina ile toplantılara girerken, Ayzer ya Sonay ile yürüyüşe çıkıyor ya da Eris ile vakit geçirmeye devam ediyordu. Gece yanına gitmeyi düşünüyordum ama en son toplantı o kadar uzun sürmüştü ki uykusuzluğa dirensem de tartışacak enerjim kalmamıştı ve tartışacağımıza neredeyse emindim.

Kaldığı odanın önünde iki tane muhafız vardı, bu bile sadece kaşlarımı çatmama neden olmuştu. Neden kapısının önünde bekçilerin beklemesi gerekiyordu ki?

"Vârisim," diye eğilerek selamladılar beni. Onlarla göz teması kurarken çenemi dikleştirdim. Hoş, onların bir suçu yoktu ama yine de otoriter görünmeye çalıştım. "İçeriye girmek için majestelerinden onay almamız gerekiyor."

Tek kaşımı kaldırıp gülümsedim. Sakinleşmek için dilimi dudaklarımın üzerinde dolaştırdım ve derin bir nefes aldım.

"Anlıyorum çocuklar..." dedim parmaklarımı önümde birbirine kenetleyerek. Değişmesi gereken konu buydu. Arın'la ayrıştığımız nokta buydu. Burası Sina'nın krallığıydı ve bir emir verilecekse de Sina'nın vermesi gerekiyordu. Burası Sonay'ın krallığıydı, bir emir verilmesi gerekiyorsa onun vermesi gerekiyordu. "Ama bunun benim için geçerli olduğunu sanmıyorum." Benim de Arın'dan pek farkım yoktu. İkimiz de emir almaktan hoşlanmıyorduk anlaşılan.

"Bize böyle bir bilgi verilmedi efendim."

Gülüşümü gizledim.

"Şimdi veriliyor." Bir adım daha attım onlara doğru. "Benim tarafımdan."

İkisi de dönüp birbirlerine baktılar. Böyle bir noktada ne yapmaları gerekiyordu acaba? Onları böyle bir duruma düşürmek hoşuma gitmiyordu ama her engelde gidip Arın'dan bunu düzeltmesini isteyemezdim. Bunun kendiliğinden düzelmesi gerekiyordu. Arın'ın kontrolü biraz olsun bırakması gerekiyordu.

"Tamam," dedim nefes vererek. "Bu yüzden başınız belaya girecek olursa su vârisinin sizi boğmakla tehdit ettiğini ve delindiğini söylersiniz." İkisinin de kanı donmuş gibi yüzleri asıldı. Onları rahatlatmak için gülümsedim. Muhafızlarda kararsız bir şekilde bana karşılık tebessüm ettiler.

"Ama şimdi kapıyı açmazsanız gerçekten boğulacaksınız," dedim. Birisi yutkundu, diğeri kapının kulpunu çekti ve kapı iki yana doğru yavaşça açıldı.

"Teşekkür ederim çocuklar." Yeniden gülümseyerek içeriye doğru süzüldüm. Kapı arkamdan hızla kapandı. Acaba şimdi birisi koşarak gidip birilerine haber veriyor muydu? Umarım toplantılar arasında dinlenmesi için zor ikna ettiğim Arın'ı rahatsız etmezlerdi ama zaten muhtemelen ona gitmeye korkacak ve Sina'ya gideceklerdi.

"Vâris geri döndüğünde..." diye mırıldandı Ayzer sıkılgan bir tavırla. Odası anlattıkları gibi oldukça geniş ve düzenliydi. Benim kaldığım odadan bile daha iyiydi ve bunun için birilerine birkaç çift laf lım olacaktı ama rahatlamıştım. Ayzer pencerenin önünde, üzerinde gri bir kadife elbiseyle dikiliyor ve bulutları seyrediyordu. Sarayın ve kıraliları... Burada Toprak Krallığı'nı simgeleyen renkleri kullanmazdı. Tıpkı zamanında Amon'un benden çaldığı renkler gibi. Ne tuhaf... Dengeler değişmişti, şimdi ben saygı gören vâris olmuştum Ayzer dışlanan. Tabii bana yapılanların yanında buna o kadar da dayanamaz denemezdi.

"Nasılsın Ayz?" diyerek yanına yanaştım. Saçlarının üzerinde bir ışık yıktı artık. Onu ondan almışlar mıydı, yoksa kendisi mi çıkarmıştı, bilmiyordum. İri kahverengi gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ayzer'in yüzüne bakıp ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

"Soru işaretleriyle doluyum," diye cevap verdi. Dönüp bana bakmıyordu, hatta aramıza duygusal bir mesafe koyuyordu, bunu hissedebiliyordum.

"Onlara yaptıklarının gereksiz olduğunu söyledim," diye başladım. "Bunu düzeltece-"

"Bıraksana Nova," diye kesti sözümü. Durgunluğun yerini rahatsızlık almıştı. "Buna alınıyor değilim. Arın ve ben uzlaşamayacağız. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım." Gözlerini kısarak yüzüme doğru kaldırdı başını. Ürkütücü bir hali vardı.

"Benimle konuş." Kolunu tutup onu kendime doğru çevirmeye çalıştım. İtiraz etmeden bana döndü. Bakışları önce giydiklerimde sonra gözlerimde duraksadı.

"Burada mı?" Dudağının kenarıyla gülümsedi. "Saraylarla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun değil mi?" Sınırlı bir şekilde yeniden diğer tarafa dönüp kollarını göğsünde bağladı. "Seni duyarlar Nova, herkes seni duyar. O yüzden nerede ne konuştuğuna dikkat et."

"Düşüncelerimi duymalarından korkmuyorum." Bana ne ima etmeye çalıştığını anlamıyordum ama onda bir gariplik olduğu ortadaydı. Belki de o da beni yaptıklarımdan dolayı suçluyordu. O da onu yalnız bıraktığım için beni suçluyordu. Ama Ayzer böyle biri değildi.

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama dudaklarını kapatıp dişlerini sıktı. Nefes alıp kendini tutmak için parmaklarını yumruk haline getirdi. İyice gerilmiştim. Onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

"Yeter," dedim kolundan tutarak. "Gel o halde, konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

"Nereye?"

"Sarayın dışına?"

"Ben saraydan çıkamam."

"Gör bakalım çıkıyor musun çıkamıyor musun."

Kapıyı açıp onun önüne geçtim. Muhafızlarla ilk yüzleşen ben olmak istiyordum. Bildiğim kadarıyla Ayzer sarayın içinde dolaşabiliyordu ama saraydan dışarıya çıkamıyordu ama madem ağzında bir bakla vardı, onu çıkarmaya kararlıydım.

"Tekrar merhaba çocuklar," diye gülümsedim. Bir elim Ayzer'in eline sıkı sıkı kenetlenmişti. Muhafızlar bize bakıp durakladı. "Biz biraz hava almaya çıkacağız," dedim.

"Toprak vârisine eşlik edelim efendim." Başlarını eğdiler ama bunun olmasını istemiyordum.

"Biraz önce size söylediğim sebep var ya," dedim omuz silkerek. "Hani şu biri sorarsa ne diyeceğiniz hakkında. Aynısı şimdi de geçerli. Gidip herkese su vârisinin toprak vârisini kaçırdığını söyleyebilirsiniz."

"Buna izin veremeyiz efendim."

"O halde beni durdurmayı deneyin." Boşta olan elimi havaya kaldırdım. Parmaklarımın ucunda küçük bir su girdabı belirdi. Muhafızlardan biri boğazını temizleyerek geri çıkacak gibi oldu ama diğeri ona keskin bir bakış atınca ikisi de bana doğru bir adım attı.

"İşlerin bu raddeye gelmesini hiç istemiyorum." Başımı iki yana doğru salladım ama sonra Ayzer'in elini bırakıp bu defa iki elimi havaya kaldırdım, iki tane su halkası tıpkı birer ip gibi muhafızların bacağına dokundu. Ellerimi havada yarım bir daire gibi kıvırdım. Sudan var olan ip onların bacaklarına sarıldı, ikisi aynı anda yere düştü. Zararsız bir oyalama gibi düşünebilirdik bunu.

Ayzer'in elini tuttum ve sarayın koridorlarında koşmaya başladım.

"Buraya destek gönderin!" diye bağırdı muhafızlar peşimizden. Omzumun üzerinden önce onların yerdeki hallerine baktım, dizlerin-

...ki bağdan kurtulmaya çalışıyorlardı; sonra Ayzer'in donup kalmış ...ürüne baktım ama hareketlerini bana uyduruyordu. Gülümsedim ve ...eklerimiz arkamızdan uçuşurken kapıdan dışarıya doğru koşma...a devam ettim. Kapının girişinde bekleyen muhafızlar için bir an ...raklamamız gerekti. Benden önce Ayzer davrandı, ayağını yere ...urdu, ikisinin de durduğu zemin sarsıldı ve otuz santim kadar içeri...e geçti. Dizlerine kadar toprağa batıp oraya kilitlendiler. Buna var ...ücümle kahkaha attım.

Sarayın dışına çıktığımızda peşimizde yaklaşık bir düzine muhafız vardı. Uçuruma kadar yanaştık. Yeniden Ayzer'in elini sıkı sıkı tuttum. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Birbirimizin gözlerine baktık. Heyecan ve gerilim. Ayzer kaşlarını hafifçe çattı. Yaptığımız şeylerden memnun olmamıştı. Kuralları çiğnemeyi hiçbir zaman sevmemişti zaten ama ben de bunu hiçbir zaman önemsememiştim.

"Burada bedenleme yapamayız."

"Sen öyle san." Koluna sıkı sıkı yapışıp o ne yapacağını anlamadan önce büyük bir delilik yaptım ve uçurumdan aşağı doğru atladım. İkimiz birlikte boşlukta düşmeye başladığımızda Ayzer bir çığlık attı. Ama artık saray sınırlarının içinde değildik. Bedenleme yaptım ve düşüş şiddetimiz daha da hızlanarak bizi çekti. Büyük bir hız treninin tepesinden aşağıya düşmek gibiydi.

Gözlerimizi açtığımızda ormanın içindeydik. Elini bıraktım ve düşmemek için en yakınımdaki ağaçtan destek alarak gülmeye başladım. Adrenalin öyle beynime vurmuştu ki kendimi durduramadan kahkaha atıyordum. Bu küçük büyü açığını bana öğreten orman ruhuydu ve minnettardım.

"Bu yaptığın tam bir aptallık!" diye tısladı. Benim aksime dengede durmakta bir sorun yaşamıyor, sadece korkuyla etrafına bakıyordu. "Ölebilirdik Nova ve kaçtığımız için benim başım belaya girecek!"

Cık cıkladım.

Her zaman bu kadar memnuniyetsiz olmak zorunda mıydı?

"Arın bana söz geçiremeyeceğinin oldukça farkında, senin başına bela olmaz endişelenme..." Onu gevşetmeye çalışmak çok zordu ama sakinleşmesi için biraz bekledim. Ormanın içinde nefes almak Tayga sayesinde benim için çok doğal ve konforluydu. Onunla yeniden bağlandığımız için orman artık benim şiirlerimi de biliyordu. Varlığımı çabucak anlamış ve göğü aydınlatmaya başlamıştı. Elimi yasladığım ağaç kavuğu canlandı, dalları göğe doğru uzadı ama kenara çekildi. Yaprakların arasında gün ışığı üzerime yansıdı. Spot ışıkları gibiydi, önümü aydınlattı.

"Şimdi," dedim nihayet kendimi topladığımda doğrularak. "Ağzındaki baklayı çıkar bakalım toprak vârisi."

Bana bakarken gözleri kan çanağına dönmüştü. Öfkeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi dudaklarını kemiriyordu. Burun delikleri genişlemiş hangi sözcüğü daha önce kullanması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Benden istediğin her şeyi yaptım!" dedi sonunda işaret parmağını bana doğru kaldırarak. "Tanrıçalar istedi dediğin için taşları almaya çalıştım. Bütün düzenimi bozdum. Kendi krallığıma karşı çıktım."

"Kendi lorduna karşı çıktın," diye düzelttim. "Kendi krallığının başına geçmek için. Birbirimizi hiçbir zaman kandırmadık, şimdi de yapmayalım Ayz." Sakin ve içtenlikle konuşuyordum. Elemental bir kez aramıza girmişti ve ikinci kez aramıza girmesini istemiyordum.

"Arın'ın Amon'dan bir farkı yok!" diye savunmaya geçti bu defa.

"Amon var olanı parçalamıştı ve parçalamaya devam ediyordu. Arın var olanı toplamaya çalışıyor. Onları bir tutma." Ondaki bu Arın öfkesini anlayamıyordum. Bu en başından beri böyle olmuştu. Arın'a karşı daima önyargılı ve mesafeliydi.

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" Bana sırtını dönüp hararetini atmak için volta atmaya başladı. "Ona güvenmiyorum. Toprak Krallığı'nı bana geri vermeyecek."

"Elbette verecek!"

"Vermeyecek. Tek başına süreceği bir diyar istiyor. Amon ve Arın aynı şeyi istiyor Nova, bunu artık görmeniz lazım. Sadece Arın iyi oynuyor." Yeniden bana döndüğünde gözlerinden ateş çıkıyordu. "Su Krallığı'nın sırası değildi. Diyara hükmetmesi gereken lord Arın değildi. Buna kendisi karar verdi."

"Sina ve Daren de onu desteklemiş." Bu konuda hiçbir şey bilmiyor olmak savunmamı zayıflatıyordu. Ne olursa olsun Arın ve Amon'u aynı kefeye koyamıyordum. Amon çok fazla kişiye haksızlık etmişti.

"Artık bu diyarda bir şeylerin değişmesini isteyen sen değil miydin? Varislerin dönemi olmayacak mıydı? Neden hâlâ lordları tartışıyoruz? Neden hâlâ her şeye onlar karar veriyor?" Aşağılayıcı bir tonda hırsla sayıyordu içindekileri. "Eril bir yönetim istemiyorum," dedi dudaklarını sıkarak. "Köylüler de istemiyor. Bunu sana söylemiştim!"

Bakışlarımı kaçırdım ve düzgün düşünebilmek için etrafta dolaştırdım. Bunu bana ormanda söylemişti. Ben Sadakatsizlerle birlikte dolanırken. Sonay ile ortaya çıkmış ve orduma katılmak istediklerini söylemişlerdi. Sonay bugün bundan bahsetmemişti. Onun olanlarla ya da yönetimle ilgili bir sıkıntısı yok gibi görünüyordu ama Ayzer kesinlikle rahatsızdı.

"Sana daha fazla inek olmak istemediğimi söylediğimde anladığını düşünüyordum. Ama şimdi Arın da bunu yapıyor. Hâlâ bizi sadece güçlerine güç katmak için kullanıyorlar. Derdimin bir odaya tıkılmak ya da planlardan haberdar edilmemek olduğunu mu sanıyorsun?" Alay eder gibi güldü. "Aynı yönetimi istemiyorum. Başımıza bir lordun geçip bize ne yapacağımızı söylemesini istemiyorum."

Artık daha sakin neredeyse üzgün görünüyordu. Ne söylediğini ne ima ettiğini anlıyordum ama bunun mümkün olup olmadığını bilemezdim.

"Ayzer," dedim yanına yaklaşıp. "Diyarı Arın bile toparlayamıyor. Her köşede birileri saldırıyor. Bunun altından nasıl kalkacağız?" İki elimi de kollarına kenetledim. "Seni anlıyorum, bu yüzden tacın size verdim. Ve zamanı geldiğinde krallığını da sana vereceğim. Arın'a güvenmiyorsan bana güven."

"Senin yarın yeniden Daren'e gitmeyeceğini nereden bileyim?" Kaşlarını çattı. "Burada değildin Nova. Bunlarla ilgilenmiyorsun. Seni tanıyorum. Sen hiçbir zaman sorumluluk isteyen biri olmadın, hiçbir zaman da sorumluluk almayacaksın."

"Bu zamana kadar yaptığım şeyler neydi peki?" Artık ben de öfkeleniyordum.

Birden, "Bir yolunu bulup tanrıçaları geri getirmeliyiz," dedi. Yüzündeki ve gözlerindeki istek beni yanılgıya sürükledi.

"Onlar dönerse senin söz hakkın olacağını mı sanıyorsun?"

"Onlar dönerse eşitlik olacak. Onların olduğu zamanlardaki gibi."

Belki de haklıydı. Belki hepsi haklıydı. Sina, Sonay, Ayzer... Tanrıçalar döndüğünde değişen şeyler olacaktı. Arın ile karşı karşıya geleceklerdi. Bana olan öfkeleri onları daha da hırslandıracaktı. Ve intihar eden tanrıçanın da hesabını soracaklardı. Daha büyük bir savaştan başka hiçbir şey göremiyordum ve artık neredeyse başım ağrıyordu.

"Daha büyük bir savaş dışında bize ne verecekler?" diye sordum. Her zaman benden daha mantıklı olan en yakın arkadaşıma.

Ama o bir vâris gibi cevap vermeyi seçti.

"Güç."

Bir anlığına tahta oturan kişi ben olsam Ayzer'in bunu kabul edip etmeyeceğini merak etmiştim ve içimden bir ses ilk karşı çıkacak olanın da o olduğunu söylemişti.

"Bırak Arın bildiği şeyi yapsın," diye mırıldandım. "Diyarı toplasın, Amon ya da Evran onunla savaşsın. Kendi krallığına yeniden kavuştuğunda her şey daha farklı olacak."

"Yenilmez olacak."

"Bırak Ayzer," diye yineledim. "Savaş bittiğinde krallığın senin olacak. O zaman lordların ve varislerin hakkı için ilk konuşan da ben olacağım. Oturup bir kenarda bana söylenenleri yapacak biri olsam şu an sarayın dışında bu konuşmayı yapabiliyor olmazdık. Tamam, döndüm. Artık buradayım. Bütün problemleri çözeceğiz, ama sırayla. Bu süreçte lütfen bana destek ol, ben ne kadar şey biliyorsam sen de o kadarını biliyor olacaksın. Bir planım var."

"Nedir o?"

Nefes aldım ve onu dizginlemek için gerçekten bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. "Su halkı yakında uyanacak, saray yeniden kurulacak. Amon ve Evran'ı yok etmenin bir yolunu bulduğumuzda Toprak Krallığı yeniden senin olacak ve Ateş Krallığı da yeniden Daren'in olacak. Diyarı kimin yöneteceğine o zaman karar verelim."

İnanıp inanmamakta tereddütlüydü.

"Taşın sende değil mi?" diye kaşlarımı kaldırdım. "O taşı sana ben verdim. Krallığını da vereceğim."

"O halde söyle, Toprak Sarayı'nı yeniden inşa edelim. Eris ve ben oraya gidersek köylüler daha rahat edecek. Halkı yeniden bir araya toplayabiliriz." Ellerimi tutup fısıldadı. Samimi görünüyordu ama bu düşüncenin ne kadar tehlikeli olduğunu ben bile seziyordum. Toprak sarayının yeniden eski haline dönmesi Amon'u destekleyenleri daha çok harekete geçirecekti.

"Önce Amon'u öldürmenin bir yolunu bulmalıyız," diye destekledim düşüncelerini. "Ancak o zaman sana itaat edecekler."

Memnuniyetsiz bir şekilde kollarını geri çekti ve saraya doğru yürümeye koyuldu.

"Dua et de Nova," diye söylendi. "Su balkının da sana inanması için Arın'ı öldürmen gerekmesin." Kelimeleri olabildiğince yumuşak tonda söylemişti ve hava da oldukça sıcaktı ama hepsi bazıları birer ok gibi ruhuma saplanmıştı.

Saraya yeniden döndüğümüzde giriş kapısında muhafızlar bekliyordu. Bizi doğrudan girişteki ana salona aldılar. Girerken gergindim ama sebebi saraydan Ayzer'i kaçırmam değil Ayzer'in doğrudan söyledikleriydi. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Bir diyar için karar veren kişi olma düşüncesi rahatsız ediciydi. Politikanın içinde olduğu için babamla bile uzlaşamıyordum ben. Şimdi kimin yönetip yönetmemesi gerektiğine nasıl karar verecektim.

"Nova..." diye başladı Sina. Güneş batmış, hava kararmıştı. Sıcak bir banyodan sonra uyumak istiyordum ama aynı kâbusların yakama yapışmasından da bir o kadar korkuyordum.

"Arın duydu mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi beni rahatlatarak. "Ona haber verilmedi. Muhafızlar bana geldi."

"Teşekkür ederim." Minnetle gülümsedim. Onu sakinleştirmek için girdiğim onca çabadan sonra olanları öğrenip gerilmesini istemezdim.

"Lütfen böyle bir şey yapmadan önce birilerine haber ver." Sina'nın sözlerine sadece başımı sallarken aynı anda Ayzer'le göz göze geldik.

"Yarın yeniden toplanalım," dedim ona sözlerimin arkasında duracağımı göstermek için. "Bence her şeyin yeniden düzenlenmesi gerekiyor. Varış olarak kimseden bir şey için izin alınmamız gerektiğini düşünmüyorum."

Sina'nın bakışları Ayzer'e kaydı. Durumun onun üzerine kalmasını istemiyordum

"Bu yüzden taşları vârislere verdim," diye hatırlattım. Ayzer'in haklı olduğu noktalar vardı. Hâlâ onların eteklerinin altında duruyorduk.

"Öyle olsun," diye derin bir nefes verdi. "Herkes dinlensin, yarın bir gün olacak."

İlk çıkan Ayzer oldu, hemen peşinden bende çıkmak için döndüm. Kapıdan geçerken adımlarım yavaştı. Ayzer ile aramıza biraz mesafe koymak istemiştim. Doğru düşünüp sağlam adımlar atmak istiyordum. Kafam allak bullak olmuştu. Ama sözlerimde ciddiydim. Arın konusunda bir şüphem yoktu. Ama Ayzer gibi ben de eşitlik istiyordum. Ve o bana ne pahasına olursa olsun bunun peşini bırakmamam gerektiğini hatırlatmıştı. O kadar çok şey yaşıyordum ki dikkatim çabuk dağılıyordu. Asıl amacımdan sapmamalıydım. Tanrıçaların planından çoktan vazgeçmiş olsam da.

•••

Sarayda olmak tam da sandığım gibiydi, özellikle böyle çalkantılı zamanlarda. Her gün farklı bir olayla gözlerimizi açıp bazı zamanlar birbirimizi göremiyorduk bile. Toprak Krallığı'nın halkı bir yerlerde sorun çıkarmaya ve esir tutulan lordlarını çıkarmaya çalışıyordu. Evran hiç rahat durmamış her gün başka bir köyde başka bir olay çıkarmıştı. Arın ve Sina köyleri korumak için var gücüyle çalışmadığı zamanlar muhafızlarla toplantılar yapıyor ve diyarı dört bir yandan nasıl daha iyi savunuruz diye başka yollar arıyorlardı.

Ariana ara ara hastalanıyor, Ayzer ya onunla ilgileniyor ya da odasında kitap okuyarak son haberleri öğrenmeye çalışıyordu. Sonay ve ben araya sıkışmıştık. Bir yandan Ayzer ve Ariana'yı eksik bırakmamaya çalışıyor bir yandan da krallıkların görevleri altından kalkmaya çalışıyorduk. Arın sandığım ya da korktuğum kadar dışa-

nda bırakmamıştı beni, birkaç kez Sonay'la birlikte köylere gidip ihtiyacı olanlara yardım ediyor ve elimden geldiğince su kuyuları açıp iyi niyetimizi göstermeye devam ediyordum. Bir sarayı su geçirmekle ya da bir köye su kuyusu açmakla diyarı okyanusu çağırmak çok farklı şeylerdi. Okyanus için hem o taşı kullanmamız hem halkı uyandırmamız gerekiyordu. Su halkını uyandırmak için Arın gökyüzünde olacak bir şeyi beklediğimizi söylüyordu.

Gündüzleri köylerde olmadığım zamanlarda Erim ile buluşuyor, o kaplan formuna geçince birlikte ormanın derinliklerinde Evran'a ait bir iz ya da askerlerinin konumlandığı yerleri arıyorduk. Ateş Lordu sadece bize değil, ona katılmayan herkese cephe almıştı. Bundan en çok etkilenenlerden biri de ormanlardaki sadakatsizler olmuştu. Bulduklarımızı tedavi ediyor, güvenli bölgelere taşıyor, ihtiyacı olanlara tıbbi yardım için çadırlara götürüyorduk. Saraylardan çıktığınız zaman Elemental o kadar da sihirli görünmüyordu, özellikle her koldan saldırı altında olunca. Diyar artık sessiz ve tedirgindi. Ağaçlar kendi köklerine çekilmiş, çiçekler rüzgâra karşı var gücüyle savaşıyor, hayvanlar inlerinden dışarıya çıkmıyordu.

Bir sabah uyandığımızda Hava Krallığı'nın gökyüzünde konumlanmış ada köylerinden birinde bir yangın haberi almıştık. Evlerin çoğu ateşe verilmiş, çok fazla Alfin yaralanmış ama neyse ki ölen olmamıştı. Arın Evran'ı bir köşede kıstırmayı umuyordu ama Ateş Lordu işlerini yeraltından hallettiği için girdiği hiçbir çukurda onu bulamıyordu. Diyarın durumu dışında ne konuşabiliyor ne de zaman geçirebiliyorduk. Buradan uzakta kaldığım anlarda bana neden kızdıklarını artık anlayabiliyordum. Mesele krallık, taç ya da varislik değildi. Diyarın hepimize ihtiyacı vardı ve ben Arın'ın yükünü şimdiden büyük oranda azaltmıştım. İşe yaramaz ya da onun gölgesinden ibaret değildim, ondan sonraki kişiydim ama açtığım her su kuyusunda, el uzattığım her Alfinde gördüğüm minnet, başıboş geçirdiğim anlar için vicdan azabı hissetmeme neden oluyordu.

Aklım bir yandan Daren'de kalmıştı, ondan günlerdir haber alamamış, bunca şeyin ortasında kimseye de soramamıştım. Hava yürüsü de başka bir köyden döndüğümüz gün, merdivenleri tırmanırken bir şey oldu. Yüzük parmağımın iç kısmında önce bir kaşınma sonra bir karıncalanma hissettim. Bakışlarım parmağımın o noktasına doğru oldu resmen

"Başını belaya sokarsan, bir su damlasına adını sorlar."

Sigil.

Mühür beni çağırıyordu.

Daren.

Daren bana sesleniyordu.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve merdivenlerden aşağı doğru eteklerimi tutarak koşmaya başladım. Adımlarım birbirini kovalıyordu sanki. Son konuşmamızdan sonra ölse bile beni çağırmayacağını düşünmüştüm ama şimdi mühür aracılığıyla bana ulaşıyorsa başı gerçekten belada olmalıydı.

Tanrım, lütfen...

Sarayın kapılarından geçerken bu defa tek başıma olduğum için kimse önemsemedi. Muhafızların bir süre beni görmek istemediğine emindim. Yeniden arkamdan deli diye konuşmaya başlamaları an meselesiydi. Bu defa doğrudan, hiç durmadan uçurumdan aşağı bıraktım kendimi. Başparmağımı mührün üzerine bastırdım ve onu ıslattım. Bedenleme beni mühre doğru çekti. Yerçekiminden daha güçlüydü. İçimde bağıran bir şarkı vardı. Ona doğru hiç olmadığım kadar kuvvetle çekiliyordum. Tıpkı Karadul'u boynuma taktığımda hissettiğim gibi, büyük bir ağırlıktı ama bu defa rahatsız edici değil, tamamen bana ait olan bir şeye, hayır iki şeye doğru çekiliyordum. Daren her ne yapıyorsa bu benimle ilgiliydi.

Hayır, Su Krallığı'yla ilgiliydi.

Yüksekten hızla düştüğüm bir suyun içinden itilerek çıkmış gibi açtım gözlerimi. Bu defa düşmemek için destek alacağım hiçbir şey

yoktu etrafımda. Kocaman bir boşluğun içindeydim ve bir anlığına İlmek'e döndüğümü sanıp panikledim. Bedenlenmenin etkisi ve zifiri karanlık görüşümü mahvetmişti. Kocaman bir arazinin ortasındaydım.

Hayır, bir çölün ortasındaydım.

Gözlerim etrafta seçebileceği herhangi bir şey aradı ama alabildiğine boşluk ve yalnızlığın arasında kalmıştım. Ayakta dengemi bulduğumda kendi etrafımda birkaç adım atıp gerçekten çölde olduğumu anladım. Çizmelerim kumun içine batıp çıktıkça ayak bileklerimde bir ağırlık oluyordu.

"Yolunu mu kaybettin su vârisi?" diye mırıldandı.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım.

"Seni göremiyorum Daren." Sesim huzursuz ve gergin çıkıyordu. Beni böyle boşluklara sıkıştırmalarından usanmıştım.

Bir saniye dahi geçmeden etrafta cılız da olsa bir ışık belirdi. Elimi gözlerimin üzerine siper ederek görüşümü netleştirmeye çalıştım.

"Dur!" diye bağırdı.

Ayağım havada asılı kaldı.

"Hayır su baloncuğu, aşağıya bakmalısın."

Gözlerimi yere doğru çevirdim. Tam önümde, kumların arasında bir rögar kapağı kadar boşluk vardı. Gözlerimin ışığa alışmasını bekliyordum ama ateş doğrudan kapağın içinden geliyordu. Tiz bir çığlık duydum. Sonra Daren'in homurdanmasını. Acı çekiyormuş gibi.

Dizlerimin üzerine çöküp beni çeken o kuvvete doğru eğildim. Başımı kuyunun içine doğru sarkıtım ve gözlerime inanamadım.

"Bu da ne?" diye refleksle fısıldadım. Daren yüzü çizikler ve kanlar içinde küçücük alanda duvara yaslanmış zar zor ayakta duruyordu. Sağ elinden yukarıya doğru yükselen bir alev topu vardı. Ama sorun bu değildi. Sorun onun yanında durduğu şeydi. Bakışlarım Daren'le kesiştiğinde yüzünde kedi gülümsemesi belirdi ve daha iyi görebilmem için elini aşağıya doğru çevirdi.

"Şimdi bana inandın mı denizkızı?" diye sorarken seni alaycıydı. "Beni tırmalamayı kes." Bir anlığına sendeledim. Bir elim kuyudan aşağıya doğru sarkmış ve üstlerine doğru biraz kum dökülmesine neden olmuştu. Başını kaldırıp bana baktığında içimdeki dehşet daha da büyüdü. Onun gözlerinde de benimkinden farklı bir ifade yoktu.

Denizkızı dediği ben değildim.

Kuyunun dibindeki dünya ötesi bir güzelliğe sahip kızdı.

"Tanıştırayım," diye tısladı Daren elinin tersiyle kaşını silerken. "Adalia, Nova. Nova, Adalia." Elini bir yukarıya bana doğru, bir de aşağıya kıza doğru çevirip durdu.

Kızın bakışları yavaş yavaş duruldu. Kaşlarının ortasındaki kayıtsızlık sona erince yüzünü daha iyi görebilme fırsatı buldum. Bu dünyaya ait olamayacak kadar güzeldi. Cılız alevin yansımasında bile bembeyaz tenini, iri mavi gözlerinin etrafına özenle yerleştirilmiş beyaz gür kirpiklerini seçebiliyordum. Islak ve çamura bulanmış saçları tıpkı Arın'ın saçları gibi mavi beyazdı. Bedeni sıskaydı ama belinden aşağısı... Soluk mavi yeşil pullarla kaplı kuyruğu, içine sıkıştığı bu kuyuda iki büklüm olmuştu. Solmuş ve ölmek üzere olan bir çiçeğe benziyordu.

"Adalia," dedi Daren. "Su vârisi seni almaya geldi."

Kız ağlayacak gibi görünüyordu. Daren'e ve söylediklerine inanmıyordu ama sürekli başını kaldırıp bana bakıyordu. Bana bakıp geçmişini ve geleceğini seyrediyordu. Bana bakıp içine sıkıştığı bu umutsuzluk kuyusundan gerçekten kurtulma ihtimali diye var mı diye sorguluyordu. Varlığıma inanamıyordu. Gözlerindeki sorgulamayı, gerçeklikle artık imkânsız olduğunu düşündüğü sadece bir hayal olan ihtimalin arasında çelişiyordu. Biliyordum çünkü İlmek'te kısılıp kaldığımda ben de bu ayrımın ortasında sık sık kalıyordum. Oradan hiç çıkamayacağımı, bir daha kimseyi göremeyeceğimi düşündüğüm anları taşıyordu bakışları. Arın'ın beni gördüğü ilk andaki inanılmazlığı taşıyordu.

Cılız kollarını kuyunun iki yanına birleştirip ayağa kalkmaya çalıştı.

"Bu gerçek mi?" diye soludu. Sesi... Hayaller ve gerçekler. Ünlü bir bestecinin notaları gibi kulağımda çınladı. Arın'ı ilk duyduğumda hissettiğim gibi. Beni buraya çeken kuvvet oydu. Benim krallığımdan. Benim halkımdan biriydi.

"Nasıl çıkarabilirim sizi oradan?" diye sordum. Benim sesim varlıkla yokluk gibiydi. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Hem çok güçlü hem çok güçsüzdüm. Öyle kötü bir haldeydi ki bundan nefret etmiştim. Bir lağıma benziyordu durduğu yer. Bir insan otururken bile oraya sığamazdı. Ve o upuzun kuyruğu ile orada bir köşeye sıkıştırılmıştı.

Ne zamandan beri?

Kim tarafından?

İçimden bir ses bunun cevabını zaten bildiğimi söylüyordu.

"Amon'u mahvedeceğim," diye fısıldadım. "Onu bu defa gerçekten öldüreceğim." Gözlerim dolmuştu. Kızın o yabani vakur bakışları benim sözlerimle birlikte buğulandı. Onu tanıdığımı biliyordu. Onun vârisi olduğumu biliyordu. Onun için canımın yandığını biliyordu. Ben ilk kez hissediyordum ama o su kanından olan birinin nasıl karşılık vereceğini biliyordu. Bunca zamandır söylenen, anlatılan her şey işte şimdi karşımındaydı. Benim halkıma yapılan eziyet işte şimdi karşımındaydı. Onları avlamıştı, onlara işkence etmişti, onları hapsetmişti. İşte Arın'ı durdurmayan şey buydu. Onun gördüğü, yaşadığı ve kurtaramadığı şey buydu.

"Buraz su..." diye mırıldandı Daren.

Sertçe yutkunarak başımı salladım. Kendimi toparlamak için birkaç kez nefes aldım. Eğilip kuyunun içine uzandım ve duvara avucumun içini bastırdım. Şiddetli değil, yavaş yavaş suyun kuyunun içine doğru akmasına yardımcı oldum.

Kızın gözleri duvara kaydı. İnanamıyordu. Hıçkırmaya ve çırpınmaya başladı. Su sonunda duvarın dibinden onlara ulaştığında, ona

dokunduğunda kuyruğunun ucu sağırdı. Derin bir hıçkırık daha koptu göğsünden. Daren ona boşta olan elini uzattı.

"Hadi Adalia," diye fısıldadı daha samimi bir şekilde. "Seni buradan çıkaralım." Kız ona bakarken gözleri yeniden o vahşi haline büründü. Gözyaşlarını sildi. Başını iki yana salladı. Daren'den nefret ediyordu. Bunu açık bir şekilde görebiliyordum ve onu suçlamıyordum. Bütün bunları yaşamasının sebebi Amon'du ve muhtemelen Daren'in de ona yardım ettiğini sanıyordu.

Avucumu daha çok bastırdım duvara. Su yükselmeye başladı. Kız hâlâ olduğu yerde duruyordu. Daren çıkmadan orada doğrulması neredeyse imkânsızdı.

"Önce ben gidiyorum," dedi düşündüklerimi duymuş gibi. "Suyun içinde biraz dinlenmene izin vereceğiz. Ama buradan çıkman gerekiyor, daha asıl haberi duymadın." Bu defa bildiğim o çapkın gülüşünü sundu kıza. Ama kız gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. Gördüğü en mükemmel şeymişim gibi bana bakıyordu. Sanki kutsal olan, ilahi bir şeymişim gibi.

Su kuyuyu doldurdu, kızın önce göğsüne sonra çenesine kadar yükseldi ama kız hiç kımıldamadı. Gözlerini benden hiç ayırmadı. Sanki başını çevirse, gözlerini kapatsa kaybolacakmışım gibi bir muhtaçlıkla demir attı varlığıma.

Suyun içinde yavaş yavaş rengi daha normal bir hale büründü. Dudaklarına yükseldiğinde ilk kez kımıldayıp burnundan derin bir nefes aldı. İçimde sonsuz bir güç dalgası yankılandı.

Su tamamen dolduğunda Daren yüzerek yukarıya çıktı. Kolundan tutup onu benim olduğum tarafa çektim. Su taşarken birkaç adım geri çekildim ve kızın da çıkmasını bekledim.

"Yıllardır burada hapisti," dedi Daren bana dönerek. "Ona biraz zaman ver. Suyun içinden çıkması kolay olmayacak." Kafamda bütün soru işaretlerimle ona başımı salladım ve kendimi bitkin düşmüş gibi kumların üzerine bıraktım.

"Bu korkunç bir şey," diye mırıldandım. "Bunu bir canavar bile yapmaz Daren."

"Onu uzun zamandır arıyorum," dedi gizemli bir sesle. "Arın öldüğünden neredeyse eminidim."

"Şafak nerede?"

"Sıla ve Yiğit'i bulmak için gitti."

"Sen neden onunla gitmedin, planınız öyleydi."

"Birkaç gündür hissettiğim bir şey vardı." Utangaç bir şekilde ense sesini kaşıdı. "Son olanlardan sonra, Karadul'un yardımıyla Arın'a bu iyiliği yapmam gerekiyordu."

Anlamayarak başımı iki yana salladım. "Bu adam sosyopat filan mı? Onu öldürse en azından bir katil olurdu."

Daren derin bir nefes aldı.

"Adalia'yı öldüremezdi." Bakışlarını hâlâ kumlara su sızdıran kuyuya çevirdi. "Bütün denizkızları nadirdir, Nova..." Gülümsedi. "Ama Adalia..." Gülümsemesi büyüdü. "O Tanrı'nın evcil hayvanıdır."

Kaşlarımı çattım.

Kızın güzelliği, gücü, bakışları, masumiyeti ama o masumiyetin ardındaki vahşiliği. Amon ona diğer su halkına yaptıklarından daha özenli bir işkence yapmıştı. Ona daha acımasız olmuştu. Çünkü o Arın için bu dünyadaki en kıymetli şeydi.

"Arın'ın nagueli," dedi düşüncelerimi tamamlayarak. "Birbirlerine öyle bağlıydılar ki Arın ölünce Amon ona daha da acı çektirmek için Adalia'yı sağ bıraktı, diğer tarafta buluşmalarını istemiyordu."

Bir anda duraksadım. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Öfke ve nefretin yanı sıra adlandıramadığım başka bir his daha oturdu göğsüme. Ayağa kalkıp hareket etmeye çalıştım.

Ruh bağı.

Arın'ın ruh bağı.

Derin derin nefes almaya çalıştım.

Ruh bağı bir denizkızıydı.

Ruh bağı dünya üzerinde gördüğüm en mükemmel canlıydı.

Elbette... İlahi lord. Başka ne olabilirdi ki...

"İşte çıkıyor," dedi Daren yanıma gelip. Su biraz daha hızla taşmaya başladı ve sonunda bir dalgayla ayaklarımıza kadar yükselip bizi bir adım geri itecek kadar hızla çarptı. Taşan suyun ardından geriye çıplak vücuduyla yerde uzanan ve cenin halinde duran kız kaldı. Kuyruğunun yerinde artık uzun ve ince bacakları vardı.

Tıpkı masallardaki gibi.

"Muhteşem değil mi?.." diye dikkatimi dağıttı Daren. Kızın üzerinde dolaşan bakışlarını görünce dirseğimle ona çarptım. Pelerinimi çözerek kıza doğru ilerledim. Tek dizimin üzerinde eğildim.

"Bunları al," dedi. "Neyse ki centilmen ve düşünceli biriyim." Ona doğru baktım. Bez bir çantanın içinden bana uzun bir elbise fırlattı. Havada yakaladım.

"Arkanı dön Daren."

"Denizkızları utanmaz," dedi. "Bunu daha önce yüzlerce kez yaptım."

Omzumun üzerinden tekrar ona dönüp kaşlarımı çattım. Gözlerini devirerek yavaş yavaş dönerken "Kıskandın mı su baloncuğu?" diye kıkırdadı.

Güzel soru, Daren.

Gerçekten güzel soru.

Ellerinden tutup onu ayağa kaldırdığımda narin ve yumuşak hareket etmeye özen gösteriyordum. Daren'in söylediği doğruydu, çıplak olduğu için çekinmiyordu. Bu onun için oldukça doğal olmalıydı. Eh, böyle bir vücutla bir şeyleri saklamak istememesi çok normaldi.

Derin bir nefes alıp elbiseyi ona uzattım. Boyu benden daha uzundu. Boynundan geçirdi ve elbise su gibi üzerinden ayaklarına doğru aktı. Çok güzel, açık mavi bir saten elbiseydi. Daren'in bunu nereden bulduğunu sorgulamayacaktım. Yorgun ve hasta görünüşü

için pelerinimi de ona uzattım. Başını eğerek onu da boynundan geçirdiğinde Arın'ın dişi versiyonu gibi duruyordu.

Bana doğru bir adım attı, tek dizinin üzerinde çöktü ve eğildi.

"Vârisim," diye fısıldadı. "Bu hayal dahi edemeyeceğim bir lütuf."

"Bak sen..." dedi Daren. "Adalia'yı Arın dışında birine diz çökerken de görecekmişiz öyle kibirlidir ki daha önce Arın dışında bir lordu selamladığını bile göremedik."

"Ne cüretle!" diye adeta tısladı kız o melodik sesiyle Daren'e doğru. "Ne cüretle onun adını ağzına alırsın."

"Eskiden seninle oldukça iyi anlaşırdık Ada," dedi Daren yavaş yavaş bize doğru yanaşırken. "Şimdi de seni kurtarmaya gelen benim."

"Çünkü benim haberim yoktu," diye ona döndüm. "Sahi Daren, bunu bana neden söylemedin? Daha doğrusu bunu da bana neden söylemedin?"

"Siz denizkızları neden teşekkür etmeyi bilmiyorsunuz!" Kaşlarını çattı. "Sizi memnun etmek gerçekten mümkün değil."

"Sen ve baban!" diye bağırdı Adalia yeniden. "Sen ve ailen bu diyardaki her şeyi mahvettiniz. Büyük Yıkım'ın sebebi sizsiniz. Onunla birlikte bütün adaleti de öldürdünüz."

Onunla birlikte.

Ah.

Kız yıllardır buradaydı.

Daren'le göz göze geldim.

Sırıttı.

"Ona söylemedin mi?" diye tısladım. Yani kızı benden önce bulmuştu ve kuyuya yanına inmişti ki bunun nedenini de sorgulayacak mecalim kalmamıştı ama en azından yüzündeki yara izlerinin nedeni ortadaydı.

"Adalia," diye kıza doğru döndüm. Benim sesimle birlikte duruşu değişti. Gözleri daha makul bir şekilde bana döndü. Göz renkleri bile aynıydı. Arın ve benim gözlerimin tonu farklıydı. Benim gözle-

rim daha koyu bir maviydi ama onların ikisi de aynı cam rengi mavi gözlere sahipti.

"Arın," diye fısıldadım nasıl söylenir bilemediğim için. "O dönüp Hayatta. Yaşıyor."

Reenkarnasyon diye bir şey var mıydı bilmiyorum ama kızın o an yeniden doğduğuna inandığım ve şahit olduğum her şey adına yemin edebilirdim. Önce buz mavisi gözleri daha da irileşti, göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü, nasıl yaşardığını ağır çekimde izledim. Sonra gözlerini sıkı sıkı yumdu. Gözyaşları çenesine doğru süzülmeye başladı. Parlak birer elmas gibi görünüyorlardı.

Daren yanıma yaklaşıp, kulağıma doğru eğildi. "Denizkızları mutlu oldukları zaman söylendiği gibi inci dökmez ama gözyaşları bir elmastan daha kıymetli olur."

Mucizevi duruyordu. Derin derin soluklanıyor ve bu gerçeği idrak etmeye çalışıyordu. Sorgulamamıştı bile. İkinci kez sormamıştı. İnanmıştı. İnanmıştı çünkü hissediyordu. Varlıkları birbirine bağlıydı.

"Lütfen," diye adeta bana doğru yalvardı. "Lütfen beni ona götür."

Beni ona götür.

Zaten başka ne yapabilirdim ki?

Yavaş yavaş başımı salladım.

"Arın bunun için sana minnettar olacak," dedim Daren'e dönüp. Her şey bir yana bu doğruydu. Son zamanlarda öyle büyük bir yalnızlık çekiyordu ki şimdi o boşluğun büyük bir parçası dolacaktı. Adalia o boşluğu dolduracaktı.

"Biliyorum," dedi. "Hissediyorum. Bu yüzden yoldan dönüp Karadul'u kullandım."

"Neyi hissediyorsun?"

Gömleğinin yakasını kenara doğru sıyırdı. Göğsünün üzerindeki kızıl dövmeyi gösterdi. Üç sarmal halkadan oluşuyordu. Biri ateş, diğeri su, diğeri hava krallığının sembolü. "Çocukken işlemiştik bunları birbirimize," dedi. "Bir tek seninle mi mühür paylaşıyoruz

sanıyordun?" Güldü. "Arın, Sina ve ben de birbirimize bağlıyız. Ve onun ne kadar üzgün olduğunu bir süredir hissediyorum."

Şaşkınlıktan dudaklarım aralık kalmıştı.

Gece Yarısı Lordu, şaşırtmaya doymuyordu.

"Biliyorsun," dedim. "Onun sana da ihtiyacı var."

"Biliyorum," diye onayladı. "Ama dost olabilir miyiz bilmiyorum. Ondan çok değerli bir şey aldım." Gözlerimin içine bakıyordu ama öyle bir bakıyordu ki o değerli şeyin ne olduğunu açıkça söylüyordu.

Beni.

Arın'dan beni almıştı.

Ariana'nın söylediği gibi ve ona da sormaya korktuğum gibi

Nova'nın ikiz alevin olduğunu biliyordun, demişti zindanda Arın Daren'e. Bütün bunların ona bağlandığını biliyordum. O günden beri bunu biliyordum ama ne bunu ne de ikiz alevin ne anlama geldiğini sorgulamaya deli gibi korkuyordum.

"Şimdi aldığının yerini dolduruyorsun yani," diye mırıldandım. "Bu bir kefaret mi?"

Derin bir nefes aldı.

"Bazı şeylerin boşluğu dolmaz." Sesi derinleşti. "Ama Adalia da boşluğu doldurulamayacaklardan biri. Yarayı kapatmasa da dağlayacak." Bana doğru döndü ama bu defa hüzünlü bir gülümseme vardı dudaklarında. Zorlama bir gülümseme. "Naguel bağı bizler için bir uzuv gibidir. Bu yüzden onun öldüğüne inandığımda bile Adalia'yı aramaktan hiç vazgeçmedim. Onları buluşturmanın bir yolunu bulacaktım." İçinde bulunduğu duruma kahkaha attı. "Ben onları ölümlüler diyarında buluşturmayı düşünürken bak yaşayanların arasında bir araya geldiler."

Derin bir nefes aldım.

Yalnızlık boynuma dolanmış gibiydi.

Adalia'ya elimi uzattım. Parmaklarını avucumun içinde bıraktı. Diğer elimi Daren'ın parmaklarına kenetledim ve gözlerimi kaçırdım. "Haydi, saraya dönelim."

Nasıl olduğunu bilmiyorum, belki de bu kızın tamamen ilk dokunduğu an bu diyarda birçok şey uyanmıştı. Arın bu gece yarısı sarayın açık kapılarının ardında, saatler önce için uyumasını için bıraktığım çünkü yorgunluktan gözleri çökmüş ve ayakta durmakta bile zorlanmaya başlayan Arın uyanıktı. Kapının önündeydi ve bekliyordu. Onu ilk kez bir eliyle çenesiyle oynarken ve düşünceli şekilde yere bakıp hızlı hızlı volta atarken görüyordum. Hayır düşünceli değil, heyecanlıydı. Heyecanlıydı ve ilk kez yerinde duramıyordu. Bekliyordu, çünkü biliyordu.

Uçurumun dibine, büyük ağacın gölgeliğinin altında yere ayak bastık. Adalia elimi bıraktı. Bu bir mıknatısın çekimi gibiydi. Arın kapının önünde bize doğru döndü. Yataktan yeni çıktığı belliydi. Üzerinde düğmeleri açık bir gömlek ve yürüyüş pantolonlarından vardı. Ayakları çıplaktı. Buraya kadar koşmuştu belki de. Onun varlığını hissetmişti ve bir an önce ona varmak istemişti.

Ona varmak.

Gözleri saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede birbirine çarptı. Ne beni ne Daren'i görmedi. Adalia ayaklarına yeni kavuşmuş sakat bir çocuk gibi sarsılarak ona doğru koşmaya başladı. Arın sadece duruyordu. Kımıldamıyordu. Gözlerini ondan ayırmıyordu.

Hayaller ve gerçekler...

Sığ sular ve boğulanlar...

Düşman safları ve dostluk bağları...

Artık tek başına boğulmayacaksın.

Boğulmayacaktı.

Artık tek başına boğulmayacaktı.

"Adalia," diye fısıldadı.

Kız bu zamana kadar hiç kimsenin yapmaya cüret edemediği bir şey yaptı ve onun boynuna atıldı. Aynı anda Arın kollarını onun etrafına sardı.

Bütün suların sonunda okyanusa çıktığı efsanesi doğruymuş. Benim diyarımda gölle denizin birleştiği bir yer vardı. Yeşil göl suyuyla mavi deniz suyu bir çizgi gibi ortadan ikiye ayrılır, birbirine hiç karışmaz ama birbirinden de hiç ayrılmaz.

Oysa gökyüzü ve okyanus hiçbir zaman birbirine kavuşamaz.

Ben gökyüzü vârisiydim.

"*Tanrı benim sığınağımdır.*" diye mırıldandı Daren. "Adalia isminin anlamı bu."

Ona doğru döndüm.

Ruhsal bir tökezleme yaşıyordum. Bu diyara geldiğimden beri birçok şey yaşamıştım ama ilk defa tökezlediğimi hissediyordum. Bahsettikleri bağı hissediyordum. Onu neredeyse kaybettiğimi. Daha önce dışarıda bırakılan değildim şu an dışarıdaydım, daha önce yalnız değildim ama şimdi yalnız hissediyordum. Doğum günü partisinde en yakın arkadaşı başkasıyla dans eden bir çocuk gibi hissediyordum.

"Şimdi sana gelirsek Nova, merak ediyorum... Tanrıçalar neden sürekli Arın'la seni denkleştiriyor?" Bakışları ciddileşti.

"Ne demek istiyorsun?" Sorusundan kaçınmak için gözlerimi kaçırmak istedim ama çenemi tutup ona bakmam için zorladı.

"Bir denizkızını naguelin yapmak imkânsızdır. Bu zamana kadar böyle kadim güçleri kendi himayesi altına alan çok az kişi oldu. Ama bir orman ruhu?" Güldü. "Sizi eşitliyorlar. Arın'ı ve seni sürekli eşitliyorlar."

Bileğinden yakalayıp tutuşundan kurtuldum.

"Bu yüzden burada kalman gerekiyor," dedim çaresiz bir hırsla. "Çünkü tanrıçalar geri dönmeye hazırlanıyor."

Tüm parti boyunca peşimde dolanan ama rahatsız olduğum o çocukla oturmuş pastamı paylaşıyordum şimdi.

İkimiz de olduğumuz yerde kaldık. Bu, birbirimize karşı bu kadar açık olduğumuz nadir anlardan biriydi.

"Geri dönemezler," diye fısıldadı.

"Geri dönemezler," diye fısıldadım.

Bir aynaya bakmak gibi.

Sürekli dağıtmakla suçlanıyorduk ama neden her şeyi sadece Daren ve ben topluyorduk?

Sonra yeniden onlara döndüm. Artık sarılmıyorlardı, karşı karşıya duruyorlardı. Arın'ın elleri kızın yüzünün iki yanında bekliyordu. Ona bakıyor ve inanamıyor ama dindar bir insan gibi gözleriyle şükrediyordu.

"Okyanus gökyüzüne ait değil," diye mırıldandım.

Daren ağır ağır başını salladı.

"Ama unutma, gece yarısı gökyüzündedir yıldız ışığım."

16. BÖLÜM

Karanlığın Altında Kalanlar

En uzun geceden bahsederdi büyükbabam kış masallarını anlatırken. Bitmek bilmeyen yıldız altındaki seferberliklerden. Gökyüzünün ilahilerinden ve dalgaların tangosundan. Bu gece onlardan birine şahit olduğumu biliyordum. Gün bitmiyordu. Bu gece burada birçok manzara vardı seyirci olabileceğim.

Olduğum yerde durmaya devam ediyordum ama karşıma geçip kendime de bakabiliyordum. Herkes uyanmıştı. Ariana çatık kaşlarıyla Adalia ve Arın'ın buluşmasını, hayır, kavuşmasını seyrediyordu. Bunun onun için nasıl bir tablo olduğuna karar veremiyordum. İki yanından kalçasına kadar uzanan kızıl saçları yüzünü bir nebze olsun kapatıyordu ama bakışlarındaki acıyı görebiliyordum. Sevgi denilen şey kişiye bunu mu yapıyordu? Parçalamak.

O ateş vârisiydi ama en çok yanan da oydu.

Bu düşünce birden ürkütücü şekilde komik gelmişti. Bakışlarım ondan Sina'nın yanına varan Sonsy'a döndü. Elemental'e geldiği ilk zamanları düşündüm. Bir kütüphaneye kapatılmıştı. Yine de şimdi lordunun yanında duruyordu. Zaten lordunun yanında bir o duruyordu.

O hava vârisiydi ama en çok nefessiz kalan o olmuştu.

Başımı biraz yukarı kaldırınca sarayın penceresinden, uzaktan da olsa olup biteni seyreden Ayzer'i görebiliyordum. Uzakta duruyordu. Aşağıya inemiyordu ama seyrediyordu.

Toprak vârisi olan oydu ama diri diri gömülen de o olmuştu.

Sonra kendimin karşısına geçiyordum. Bir aynaya bakmak gibi değildi. Uyurken bedenimin içinden şaha kalkmak gibiydi. Suyun içine inip gözlerini açmak gibiydi. Suyun içinde gözlerinizi açtığınızda her şeyi parçalandığını görürdünüz. Yansımalar... Her yer her anda bu yansımalarla kaplanırdı. Suyun altından gökyüzünü izlemek... Hiç ulaşamayacağınız o mesafeyi parçalayarak burnunuzun ucuna indirmek...

Doğru, su vârisi olan bendim ama en çok boğulan da ben olmuştum... Gökyüzüne sahip olan bendim ama kendine gökyüzü kadar uzak olan da yine bendim.

Şimdi hepimiz bir çatının altına toplanmıştık. En güçlüler, en acımasızlar, en kötüler, en bilgeler, en deliler, en sadıklar... Ama hepimiz en zayıf krallıkta hayatta kalabilmiştik. Bu bana son zamanlarda sık sık gücün ne demek olduğunu sorgulatıyordu. Güç sahip olduğum kuvvet miydi, bilmiyordum. Bana sahip olabildiklerimmiş gibi geliyordu.

Sina, Sonay'ı korurken güçlüydü. Ayzer Amon'dan elindekileri alırken. Ariana hiçbir zaman onun yanında olamasa da İlmek'te benden Daren'in yanında olmamı isterken güçlüydü. Arın... Arın hep güçlüydü. Ama şimdi baktığım zaman, onu böyle canlı ve yeniden ayakta değil yeniden hayatta gördüğümde, İlmek'ten çıktığı an gelmişti aklıma. Oradan bir lord değil de bir ilah çıkmıştı. Taşın saf bir gücü vardı adımlarından. Onu tanımıyor olsanız bile onun kim olduğunu, ne olduğunu anlardınız. O an düşünmüştüm, daha güçlü bir şeyle karşılaşamayacağımı ama şimdi yanıldığımı görüyordum.

Arın, Adalia'ya bakarken yüzüne cennet düşmüş gibiydi. Arın en çok şimdi güçlüydü. Bu yüzden güç sahip olduklarımız da değildi. Yanımızda olanlardı.

Ve bu yüzden karşıma geçip kendime baktığımda yanımda kimin olduğu yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Alevler ve gece yarısı etrafımı sarmıştı.

"Onu suya götürmelisin," diye seslendi Sina gülümseyerek Arın'a. "Bunu istediğine eminim." İkisi de birbirinden gözlerini alıp yavaşça Sina'ya doğru döndü. "Merhaba Adalia, seni yeniden görmek harika."

Kız ona mucizevi bir tebessüm bahşetti. Eğer sihrin gerçek olduğunu görmemiş olsaydım da o gülümsemeden sonra buna dair bir şüphem kalmazdı.

"Lordum," diye başıyla selamladı onu. Ama bakışları çabucak Arın'a döndü. Gözleri okyanusa vuran bir ay ışığı gibi parlıyordu. Böylesine bir bağın mümkün olacağını düşünmemiştim hiç. Hem kıskanılası hem hayran olunasıydı. Gecenin içinde tuzu dokunmuş ışığın altında bembeyaz saçlarıyla bir okyanus yunusması gibi görünüyorlardı.

Taşkın denizler ve dalgalar.

"Burada su mu var?" Sesi bal kadar tatlıydı. Kirpiklerini birkaç kez kırptı. Arın dudağının kenarıyla gülümsedi ona. Sonra birden bir şey hatırlamış gibi başını bana doğru çevirdi.

Suyun kaynağına.

Kaşlarını hafifçe çattı. Bir bana bir yanımda duran adama baktı. Aramızdaki mesafeye. Açılıyordu ve biz buna engel olamıyorduk.

Tebessüm ettim sadece.

Taşkın denizler ve dalgalar ve çarptığı kayalıklar.

"Götürmelisin," diye başımı salladım dudaklarımı ıslatarak. Bakışları havada asılı kalmıştı. Bu zamana kadar benim olduğum yerde benden başka bir yere bakmayan gözleri şimdi arafa kilitlenmişti. Hangimize olan bağlılığı daha güçlüydü?

"Sabah konuşur muyuz?" diye sordu birkaç saniyelik duraksamadan sonra.

"Elbette." Yeniden gülümsedim.

Beni çağırmadığı için memnun hissettim. Onların yanında kendimi fazlalık hissedeceğimi biliyordum. Bu duygu benim ruhuma aşmayacaktı. Kendimi hem bütünüyle Su Krallığı'na ait hissediyordum hem de bütünüyle onlar için yetersiz. Su Krallığı'nda hiçbir yerde şahit olmadığım bir sadakat vardı. Bunu daha önce de görmüştüm. Onlar birbirine zincirlenmiş bir halk değildi, ilmeklenmiş bir değildi. Onlar, birbirleriyle dokunmuş ipten bir ilmekti.

Ben Arın'ın o ilmeğe atmak istediği bir düğümdüm. Bağlanması gereken başka bir ip. İncelen ve zamanla kopacak olan eklenmiş parçaydım.

Ucundan ateş almıştım.

"Uzun bir gece oluyor, değil mi?.." diye sordu yanımda duran alevlerin gölgesi. Başımı yavaşça ona doğru çevirip "Sen benim düşüncelerimi mi okuyorsun hayalbaz müsveddesi?" diye sordum. Gitgide ona mı benziyordum yoksa yanında dura dura kötü alışkanlıklar mı ediniyordum... Bu kadar duygusal yoğunlukta espri yapmak...

Deren de mi böyleydi, tüm o her şeyi espriye vurmasının sebebi duygusal yoğunluk muydu?..

"Tatlı yıldız ışığım," dedi sırıtarak. "Biraz cesur olsan sen de benim tüm düşüncelerimi okuyacaksın ve bunun hayalbaz olmakla hiç ilgisi yok." Belki bunu kanıtlayamazdım ve belki bana yaşadığım bu uzun gecenin hayal yorgunluğu da diyebilirlerdi ama o an onun masmavi gözlerinde bir yıldız parlaması gördüğüme inandığım her şey üzerine yemin edebilirdim.

"Aman." Omuz silkip uçuruma doğru döndüm. "Kim senin düşüncelerini okumak ister ki..." Kollarımı göğsümde birleştirip pişkin pişkin güldüm. "Cehennem işte, birileri birilerinin canını yakıyor." Hafifçe kıkırdadım. Gün bugün yumuşaktı. Tatlı bir meltem esintisi vardı Hava Krallığı'nda. Gökyüzünün yamacındaydım. Bir adım atsam boşluktu ama o boşluk kucaklayacaktı belki de beni.

O da tıpkı benim gibi uçuruma dönerken derin bir nefes aldı. "Öyleyse en çok şeytan yanmıyor mudur?" diye sordu.

Gözümün ucuyla ona baktım. Pelerini rüzgârın hafif şiddetiyle geriye doğru uçuyordu. Ellerini arkasında birbirine kenetlemişti. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Çenesi gökyüzüne doğru sivrilmişti. Kaybettiği bir şeyi ararcasına orada olmayan yıldızlara bakıyordu.

"O halde cehennemi neden söndürmüyor?" Sözcükler dudaklarından çıktığında ben de en az onun kadar şaşırmıştım. Bana döndüğünde yavaşça kaşlarını çattı. Düşündüğüm şeyi tartıyormuş, bu ihtimali sorguluyormuş gibi.

"Cehennem olmazsa cennetin ne anlamı var?.." Gülümsedi sessizce yere bakarak.

Cennet deyince omzumun üzerinden geriye döndüm. Biraz önce gördüğüm her şey hiç olmamış gibi yok olmuştu. Etrafta hiç kimse kalmamıştı. Sadece gece, sessizlik, o ve ben vardım. Ve geriye kalan ürkütücü o sakinlikle birlikte.

"Gel hadi," dedim omzunu pışpışlayarak. "Kimse teşekkür etmese de hakkımız olanı alalım."

Tek kaşını kaldırıp omuzuna vuran elime baktı. "Beni kaçırıyor musun?" diye sordu. "Hem de şiddet uygulayarak."

"Sonuçta senden daha güçlüyüm." Elimde değilmişçesine omzumun indirip kaldırdım.

"Güçsüz birine karşı ne acımasız bir tutum." Dudaklarını birbirine bastırıp başını ağır ağır iki yana salladı. "Seni acımasız ve zalim ve utanmaz ve kötücül yarattık..."

"Güzel," diye ekledim yürümeye başlayarak.

"Ne güzel?"

"Acımasız, zalim, utanmaz ve güzel yarattık diyecektin..."

"Ve kibirli..."

Omzumun üzerinden ona dönüp "Birileri şeytanın en sevdiği günah olduğunu söylemişti," diye göz kırptım. Sonra ondan uzun süre-

dir duymadığım kadar içten bir kahkaha ile ödüllendirdim. Adımı durdurup bir an ona bakmak zorunda kaldım.

Başını havaya kaldırdı gözlerini kapatarak gülmeye başladı. Gözlerinin kenarında ince çizgiler belirdi. Dili dişlerinin arasına takılmıştı. Gülmemek için kendini tutmaya çalışıyordu ama başaramadı. Güzel bir manzarasın gece yarısı lordu. Karanlığın içine yıldızlarla çizilmiş bir gülümseme gibisin.

"Peşimden ayrılma," diyerek yeniden yürümeye başladım. "Yoksa canavarlar seni ham yapar." Saraydan içeri girerken hem çok yorgundum hem dinlenmiş hissediyordum. Üzerimdeki yükü atmıştım ama o yüke de alışmıştım. Şimdi yükten kurtulmanın rahatlığıyla ona olan yoksunluk hissi tarafından sarmalanmıştım.

"Unuttun mu su baloncuğu?" Adımları hemen arkamdaydı. "Boralardaki en tehlikeli canavarla yürüyorsun."

"Sarılıyorsun," dedim kaşlarımı çatarak.

"Hım?"

"Yürüyorsun değil, sarılıyorsun!" Bana öyle söylemişti, bugün neden önceden söylediği her cümleyi yanlış söyleyesi tutmuştu bi' Ve ben neden her birini bu kadar iyi hatırlıyordum. Hafızam her zaman berbat olmuştur.

Burada karşına çıkacak en kötü canavara sarılıyorsun, Nova.

Basamaklarda durunca ona doğru döndüm. Dudaklarını bükü "Sarılmak istiyorsan, pekâlâ, ben iyi bir adamım..." Kollarını iki yanına doğru açtı. Etraftaki cinler bile dönüp ona bakmıştı ve o yaratıkları ilk kez daha farklı bir mimikte gördüm. Dehşete düşmüşlerdi.

"Şeytan tuzağı!" dedim göz devirerek. "Yemezler." Yeniden merdivenleri çıkmaya koyuldum.

"Yerler yerler..." diye mırladı.

"Güçsüz bir canavar..." Eğlendiğimi gizlemenek için kükürdadım.

"Yaralı bir canavar," diye bu defa o beni düzeltti. Birden arkamı döndüm ve basamakların arasında burun buruna geldik. İşaret par-

parmağımı ona doğru salladım. "Hatırlıyorsan neden yanlış yanlış kelimeler seçiyorsun."

Ona yaralı bir canavar, demiştim.

Çok yakınımda olan alev mavisi gözleri önce havadaki parmağıma doğru sağa döndü, sonra siyah kirpiklerini kırparak benim gözlerime sabitlendi. "Hoşuma gidiyor."

İşaret parmağımı alnına bastırarak onu kendimden uzaklaştırdım. Her an nasıl bu kadar oyun oynamaya hazır oluyordu, bilmiyorum ama kesinlikle eğlenceliydi. Elemental onunla daha çok zaman geçirse daha sakin ve neşeli insanlar olurdu. Alfinler. Ve tamam daha sakin olmazlardı bazen ve hatta çoğunlukla sinir küpü olurlardı ama sakinlik sıkıcıydı zaten...

"Ah," dedi geldiğimiz yeri fark ettiğinde. "Beni sadece kaçırmıyormuşsun, bir de odana mı atacaksın?.." Kapının kenarına yaslanıp cık cıkladı. "Bu diyarda böyle şeyler hiç boş karşılanmaz..."

"Seni içeriye almadan önce evlenmemiz mi gerekiyor?"

Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

"Eğer istiyorsan seni engelleyemem, sonuçta benden daha güçlüsün."

Kapıyı açıp ters ters bakarak çenemle içeriye girmesini işaret ettim.

Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırarak içeriye girdi. "Gördün mü ne kadar itaatkarım..."

"Neredesin sen deli leydi, akılsızlığın da bir sınırı var, nasıl öyle kaçıp gidersin... Lorduma ne söyleyeceğimi bilemedim!" Lala karanlığın içinde bas bas bağırırken hemen içeriye girip kapıyı üzerimize kapattım.

"Ulu gökyüzü bizi korusun! Başıma açmadığın bela kalmadı!" Ciyak ciyak sesine yüzümü buruşturdum.

"Su Krallığı tarihinde senin kadar akıl fukarası görülmedi!"

"Yine sinsi sinsi ortalarda mı dolanıyorsun sen!" diye tıslarken kapıya yaslanıp. Birden alevler yükseldi, odanın karanlığı dağıldı. Lala tam

olarak görüş hizamda Daren ile karşı karşıya gelmişti. Minik peri anası onu görünce önce mosmor oldu, sonra da çılgın bir kırmızı rengini aldı.

"Lordum..." diye başını eğerek ellerini birbirine kenetledi.

Daren deli gibi kahkaha atmaya başladı.

"Lordummuş!" diye gözlerimi kısarak ona baktım. "Bir bana gelince dünyanın en aptal, kaba, itaatsiz hizmetkârı oluyorsun!"

"Periler hizmetkâr değildir!" diye yeniden bağırmaya başladı. Bu duymaya tahammül edemediği üç yüz beş yüz şeyden biriydi ama onu böyle kızdırmak çok hoşuma gidiyordu.

"Bunu Arın'a da söylemek ister misin?!"

"Siz ne güzel anlaşıyorsunuz böyle..." Daren bir film seyrediyormuş gibi bir Lala'ya bir bana bakıyordu.

"Bağışlayın lordum," dedi Lala hemen panikle. "Bir gün onu koruyacağım diye kanatlarımdan olacağım."

Daren'in gülen yüzü yavaşça soldu, gülümsemesi buruk bir hal aldı ama bunu hızlı bir şekilde maskeledi. Oldukça yorgun olmalıydı. Ne kadar uzun zamandır Adalia'yı arıyordu kim bilir ve ben çağırmadan ne kadar önce o kuyuda onunla birlikte kalmıştı...

Lala birden daha da irkilmiş şekilde "Bağışlayın lordum," diye fısıldadı. "Ben bağışlayın ben kanat-"

"Lala..." diye araya girdi Daren. Peri kızı korkmuş değil de üzülmüş gibi ona baktı. "Benim için biraz temiz kıyafet ve biraz şarap bulabilir misin?"

"Elbette lordum, ne isterseniz..."

"Teşekkür ederim." Topuklarının üzerinde bana döndü. "Siz tatlı atışmanıza devam ederken duş alacağım izninle."

"Banyomu mahvetme," dedim.

"Nova!" diye tısladı Lala.

Daren başını iki yana sallayarak burayı çok iyi biliyormuş gibi doğruca banyoya girdi. Odamın içinde bu şekilde hareket edişini bir yadırgamadığımı fark etmek tuhaftı.

Lala'nın neredeyse kafası kadar büyük gözlerini üzerimde hissedince "Lordunu duydun," dedim. "Uç hadi..."

Şu an bana bir şeyler söylemek için öldüğünü biliyordum ama korkudan tek kelime edemezdi. Onu böyle köşeye sıkışmış görmek beni gülümsetti. Biraz havada uçuşup bocaladı ama sonunda pes edip yok oldu. Nihayet yalnız kalınca derin bir nefes verdim. Sabah duş almış olmama rağmen ben de bir banyo yapsam fena olmazdı ama şu an bunu düşünmek bile gerilmeme neden oluyordu.

Boynumu ovarak ve gerginliğimi almaya çalışarak odanın içindeki büyük ahşap dolaba yöneldim. Sina bir anda ortadan kaybolmasa Daren'in de burada kalacağını söylemek için bir fırsat bulabilirdim. Gerçi istesem ona ulaşmak çok da zor değildi. Sanırım bir gece için yeterince şeyle uğraşmıştım. Şu an bir kişiyle daha konuşacak, hatta göz göze bakacak bile halim yoktu. Kıyafetlerin arasında giyinmek için rahat bir şeyler arıyordum ama o uzun gecelikler beni son derece rahatsız ediyordu. Keten gömlekler gece uyumak için çok konforluydu ama Daren ile aynı odada sadece onu giymek pek mantıklı değildi.

İçimden mızmızlanarak gömleği koluma sıkıştırdım. Yürüyüş pantolonlarından en yumuşak olanı da alıp dolabın kapılarını kapattım. Banyodan hâlâ su sesi geldiğine emin olunca hızlı bir şekilde üzerimi değiştirmeye koyuldum. Elbiseyi ve pelerini Lala'nın alması için her zaman yaptığımın aksine kenara fırlatmak yerine aynanın önündeki sandalyeye asmıştım. Aynada kendimi görünce bir anlığına duraksadım. Saçlarımdaki tokaları çıkarıp Lala'nın genelde yaptığı gibi gül suyu olduğunu söylediği bir şeyle yüzümü temizledim. Banyo değildi ama bu da yeterince ferahlamış hissetmeme neden oldu.

"İşte hazır." Arkamı döndüğümde Lala yeniden odanın içine süzülmüştü ve beni görünce yine gözleri kocaman oldu.

Hemen yanında biraz üzüm ve içinde bir şişe şarabın olduğu hasır bir sepet duruyordu. İki tane bakır kadehle birlikte. Kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Nova!" diye uyardı fısıldayarak. "Odada böyle mi dolaşacaksın?"

"Kıyafetler nerede?" diye terslendim.

"Banyoda belirdiler."

"O halde kaybol..." Kendimi yatağın kenarına sırtüstü atarken göz kapaklarımda müthiş bir ağırlık vardı. Yatakla buluşan bedenim adeta pelte gibi yayılmıştı. Sırtımın bu kadar ağrıdığını uzanana kadar fark etmemiştim bile.

"Nova..."

"Yorgunum Lala..." Sesim gerçekten bitkin çıkınca şükrettim. "Daha sonra," dedim. "Git lütfen ve çeneni kapalı tut."

Karşılığında büyük bir sessizlikle ödüllendirilince içinden beni söylenerek gittiğini anladım. Eğer konuşsaydı yine ne kadar yanlış şeyler yaptığımdan ve bunun doğru olmadığından bahsedip duracaktı. Ama yaşadığımız zamanda ve yaşadığımız hayatta doğru olan ne vardı ki... Doğrular ve yanlışlar gün geçtikçe anlamını yitiriyordu. Dahası anlamını terk ediyordu. Kimse artık doğrunun ne olduğunu önemsemiyordu. Doğrunun tek başına olması gerekmiyor muydu? Ama herkes kendi doğrusunu savunuyordu. Bu durumda neyin doğru neyin yanlış olduğunu nasıl bilebilirdik ki...

Sabah düşünmem gereken bir sürü şey vardı. Gün kararıkça düşünceler bir kartopu gibi yuvarlanarak büyümüş ve bir çığa dönüşmüştü. Altında kalmak üzere olduğumu biliyordum. Tanrıçalar vardı... Arın'a karşı bir silah olmam vardı... Onların dönüp dönmemesi vardı... Amon vardı, Evran vardı... Lilith vardı... Yeniden kurmam gereken bir diyar vardı. Uyandırmam gereken bir halk vardı. Tanımam gereken öyle çok şey vardı ki...

Yatağın diğer tarafına bir ağırlık çöktüğünde yarım yamalak uyuklamıştım. Hareketle birlikte gözlerimi aralar gibi oldum. İçeri

artık o kadar aydınlık değildi. Karanlığı aydınlatan sadece duvarda asılı iki tane meşale vardı. Başımı biraz çevirip Daren'i görebildim. Sırtını yatağın başlığına yaslamıştı ama o da uzanmıştı. Bir eli ensesinin altında boynunu destekliyordu. Diğeri karnının hemen üzerinde şarap kadehini tutuyordu. Meşale doğrudan onu aydınlatıyordu. Olması gerektiği gibi...

"Gerçekten yaralı bir canavara benziyorsun," diye mırıldandım uykulu bir sesle. Gözlerim kapalıydı ama zihnim artık daha uyanıktı. Burada olması garip değildi. Ama garip olması gerekiyordu. Gülümsemesi tekledi ama tamamen zorlamaydı. Kadehi dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı.

"Yaralıysan..." dedim ona bakabilmek için yana dönüp bacaklarımı karnıma doğru hafifçe çektim. "Neden ihlamur yerine şarap içiyorsun?"

Meşalenin yarısını aydınlattığı yüzü ilk kez şaşkınlıkla değişti. Neredeyse elindeki kadehi parmaklarından düşürüyordu. Beni görebilmek için başını çevirmesi gerekti.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. "Bana sürekli ihlamur veriyordun, iyileşmem için değil mi?"

Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış şekilde kaşlarını kaldırdı. Başını yeniden tavana doğru kaldırdı. "Belki," dedi kısık bir sesle. Yeniden o hüzünlü haline dönmüştü. Onun maskesi buydu. Ve artık maskesinin benim yanımda arada sırada da olsa düşürüyordu. En azından acısını görmeme izin veriyordu.

"O halde neden ihlamur değil de şarap..."

"Cevabını bilmek istemeyeceğin sorular soruyorsun yine."

"Bunun cevabını neden bilmek istemeyeyim ki?"

"Senin yanında ihlamura ihtiyacım yok," dedi sonunda.

Yüzümü buruşturarak "Neden ki?" diye sordum. "He, şu iyileştirme gücü olayı..."

"Çünkü merhem ihlamur olsa da şifası yarayı açandır."

Bir an duraksadım. Bakışları duvarda asılı meşalelerin alevleri gibi boyrat ve titrekti. Gözleri bana sabitlendi. Öfkeli ve huzursuzdu. Hayır, yakarış içindeydi bakışları. Hesap sorar gibiydi. Neden yaptın der gibiydi...

Kendi içimde büyük bir savaşa girdim. Bana neden bu kadar öfkeli olduğunu hiçbir zaman anlamamıştım. Bana destek olduğunu düşündüğüm anlar, bana hırslı olduğunu hissettiğim anlarla çakışıp duruyordu. Bazen kendimi çok iyi, daha önce hissetmediğim kadar iyi hissetmeme neden oluyordu. Ama bazen... Bazen parampara hissediyordum.

"Daren..." diye fısıldadım. Kelimeleri toplamak için birkaç saniye duraksamam gerekti ama bu defa o ipin kopmasına izin vermeye razıydım. İçimdeki bu kocaman bir boğazıma dayanmıştı. Göğsüme baskı kuruyordu ve kalbimi avuçlarının içinde eziyordu.

"Bana yaptığın onca şeye rağmen." Kaşlarımı çattım. "Bana yaptığını bildiğim onca kötülüğe rağmen... Neden ben senin canını yakmışım gibi hissediyorum?" Gözlerim dolu dolu olmuştu. O ağırlık yeniden beni ele geçirmişti.

İlk kez, bu diyara adım attığım günden beri ilk kez... Her zaman bir ok gibi üzerime attığı bakışlarını benden kaçırdı. Bir yakarışa resmiydi bu. İntikam kadar güçlü ve hoyrattı. Mum ışığı değildi, bir yangındı yarası.

Elimi ona doğru uzattım. "Ben sana ne yaptım Daren?"

Bileğimi havada yakalayıp sımsıkı bir şekilde tuttu. Elindeki kadeh yere düşüp zeminde tok bir ses çıkardı. Bakır kadehin yuvarlanıp sıngırdaması nefesimizi bastırıyordu. Alevlerin duvarlara yansıyan gölgeleri büyüdü, bütün odayı ele geçirecek kadar devleşti. Gözlerim odanın içinde dolaşıp yeniden onda durduğunda alevler sakinleşti.

"Yıldızların tek kötü yanı nedir biliyor musun?" diye sordu. Öylesine bir soru değildi. Yine de başımı iki yana salladım.

-Sadece insan diyarında değil, burada da Alfinler yıldızları bakıp dilek tutarlar. Onlardan hayatlarındaki eksikleri gidermelerini dilerler. Boşlukları tamamlamasını. Umut dilenirler, Nova... Sen de bana bunu yaptın. Bu dünya üzerindeki en büyük günahı işlediğin." Bileğimi biraz daha sıktı. "Bir düş verdin bana."

Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım, bileğimi çenemin altına kadar itti. Yatağın içinde bana doğru dönüp parmaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. "Sorma," dedi. "Bu gece yeterince uzundu. Sen de yorgun görünüyorsun, uyu artık. Yarın da uzun bir gün olacak."

"Ama konuşmamız gereken çok şey var."

"Bunca zaman bekledi Nova," derken kederliydi. "O kadar uzun zaman sormadın ki artık cevapları hatırladığından emin değilim."

Odanın içinde mümkünmüş gibi daha büyük bir sessizlik peyda oldu. Alevler dindi ama oda bizi içine almaya devam etti. Bana neden kızgın olduğunu anlamak benim için kolay değildi. Parçaları birleştiriyordum ve her defasında yanlış bir sonuca varıyordum. Şimdi ise konuşmak istemeyen oydu. Belki de hâlâ o son olayın kırgınlığını yaşıyordu. Onca zaman sonra annesinin yeniden ona ulaşabildiğini söylemişti ve bu onu incitmişti. Yine de bu şekilde yine cevap alamayan ben olsam da acı çekenin o olduğunu bilmek içime sinmiyordu.

"Başka bir şey sorayım o zaman," dedim hafifçe yatakta doğrularak. Yorgundum ama şimdi öylece uyumak istemiyordum. Gece böyle biterse muhtemelen yarına çok kırık ve huysuz uyanacaktım. "Taşların bir araya gelmesini engellemem gerekiyor ama Arın'a söylemeden bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ve bir yanım Arın'a söylemeyi istiyor..."

"Ama onun kötülük yapmasını istemiyorsun."

"Benim için bir sakıncası yok," diye kıvrandım. "Yani kötülük yapmanın. Ama o bir kral ve bununla da uğraşmasını istemiyorum.

Arın'ın daha fazla öfkeye ve korkuya ihtiyacı yok. Yaşadığı büyük kayıp onu yeterince korkutmuş ama bunun farkında değil, içinden o kadar çok korkuyor ki akıl dışı kararlar alabilir. Yüklerini hafifletmek istiyorum, bir kez olsun iyi bir vâris olmak istiyorum." Taşları yok etmemiz gerekiyorsa bunu Arın'ın sırtına yüklemek istemiyordum.

"Pekâlâ." İki kolunu da ensesinin altına yaslayarak yataktan aşağı doğru kendini zarif bir şekilde kaydırdı. "Günah işlemek istiyorsun tam adamına geldin su baloncuğu."

"Ben o konuda," dilimi şaklattım "Sen nasıl diyordun, biraz cahilim..."

Kıkırdadı.

"Ne şanslısın ki yakışıklı, komik ve zeki olduğum kadar kötü biriyimdir de. Benden kötüsü yoktur! Kötü olmak konusunda çok iyiyim."

"Pislik," diye omzuna vurdum.

"Bak," dedi tek gözünü açıp aşağıdan bana bakarak. "Hemen öğrenmeye başladın."

Yaslandığım yerden kayıp ben de sırtüstü yeniden yatağa uzandım. "Yakında kolyeyi takmam gerekecek." Hava yavaş yavaş aydınlanmaya başlayacaktı ve ben bir damla uyku uyumadan daha büyük bir güne başlayacaktım.

"Onu özlemiş olmalısın..." Mırıldanması uykulu geliyordu.

Elim istemsizce boynuma gitti. Onu özlemiştim. Kolyenin yokluğunu boynumda hissetmediğim tek bir gün bile olmamıştı. O benim için Su Krallığı'nın kıymetli taşı değildi, annemden bana kalan tek şeydi. Varlığını hissetmemi sağlayan, inanmamı sağlayan tek şeydi.

"Onu benden aldığında, okul koridorunda... Kendimi parçalanmış hissettim. Sanki bedenimden bir parça kopmuş gibi. Hiç çok bağlı olduğun bir şeyi senden aldılar mı?" Cenin şeklinde kıvrılarak ona doğru döndüm. Yeniden çok savunmasız hissediyordum. Anne-

anne kucağından çalınmış bir çocuktum, belki de annesi tarafından terk edilmiş.

Omuzlarını rahatsız bir şekilde hareket ettirdi. Sanki bir şey onu boğmaya başlamıştı ve onu üzerinden atmak istiyordu. Pantolon yüzünden bacaklarım kaşınınca yatakta yeniden sırtüstü döndüm. Ayağımla diğer bacağımı kaşımaya çalışıyordum. Bu kıyafetler gerçekten can sıkıcıydı. İnsanların giydiklerine bu kadar anlam yüklemesini anlamıyordum. Kıyafet dediğin sadece giyindiğin bir şeydi. İnsan diyarında da bunlara gereksiz özen gösteriyorlardı ama Elemental bu konuda barbarlık yapıyordu. Sürekli bir balo sahnesini canlandırıyormuşum gibi dolaşmamı bekliyorlardı.

"Peri hizmetkârın sana cici elbiseler almıyor mu yoksa?" Sesi espirili çıksa da bunu odadaki ağırlığı dağıtmak için söylediğini biliyordum. Belki de kolyeyle ilgili söylediğim şeye takılmıştı. Belki de kendini kötü hissetmişti. Ama öyle hissetmesine gerek yoktu. Kimin aklına annesinden hediye olan kolyenin bilinmez bir diyarın en önemli taşlarından biri olacağı gelirdi ki... Anlamlar ve onlara biçtiğiniz değerler...

"Sorun da o," diye mızmızlandım. "Bir sürü cici elbise var ama onlar uyumak için değil! Bu diyarın gecelikleri bile nefes almamı engelliyor. Günlük elbiselerdeki korselerin belini nasıl sıktığını biliyor musun? Gecelikledeki o boğazını sıkan ipler... Kolları da kocaman kocaman bol, ayaklarıma kadar uzunlar bir de... Uyuyacak mıyım giysiyle mi savaşacağım onu giyince!"

Ben söylerken oldukça ciddiydim ve rahatsızlığı bedenimde hissetmiştim. O gecelikler bir çarşafa dolanmak gibiydi. Kefen gibiydi hatta. Ama Daren öyle yüksek sesli bir kahkaha attı ki istemsizce ben de kıkırdadım.

"İnsan diyarında ne giyiyorsunuz?"

"Pijama," diye omuz silktim. "Şort... Tişört..."

"Güçlerimin olmaması ve bedenleme yapamamam ne kötü." Ahiste ahiste söylendi. "Yoksa seni bu durumdan kurtarabilirdim."

"Nasıl olacaktı o?"

"Bunun için Ateş Sarayı'na gitmemiz gerekiyor."

"Gidelim," deyiverdim birden. Belli ki bu gece uyku girmeyecekti gözlerime. Biraz gece gezmesinden zarar çıkmazdı. Hevesle doğruldum.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Cayıyor musun?"

"Cayıyor muyum?" diye tekrar etti.

"Korktun mu?"

Gözlerini devirdi. "Ait olmadığın saraydan ait olmadığın başka bir saraya nasıl bedenleme yapacaksın."

Keyifle gülüverdim. "Dalaveresini buldum ki ben bedenlemenin."

"Neyini buldun neyini buldun?"

"Dalaveresi dalaveresi." Saçlarımı omzumdan arkaya attım. "Hilesini yani. Biz insan gençleri öyle söyleriz."

"Siz insan gençleri tuhafsınız..." Doğrulup ayağa kalktı. "Neymiş hilesi?"

Yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi. İşte şimdi intikam vaktiydi. Ateş Sarayı'na ilk gittiğimde benimle nasıl eğlendiğini ve saraya içine girmek için hurda bir vagonun içinde uçurduğunu unutmuş değildim. Biraz da ben onu şaşırtayım bakalım.

"Gel de gör," diye omuz silktim. Çizmelerimi hızlıca ayağıma, pelerinimi de omzuma geçirdim. Odadan çıkarken bir hayalet gibi sessiz hareket ediyordum. Bir kez daha birilerine yakalanmak istemezdim. Daren arkamda benim aksime ve ne yaptığıma yüzünü buruşturarak bakarken beni takip ediyordu. Ben kambur şekilde eğilip parmak uçlarımda yürürken o tıpkı bir lord gibi ama beni sorgulayarak dik ve oldukça rahat yürüyordu.

Sarayın dışına çıkıp uçurumun yamacına kadar geldik. Muhafızlar ve cinler bizi gördüyse de pek bir şey diyebilen olmadı. Muhtemelen bu diyardaki en korkunç ve yaklaşılmaması gerekenler listesinde ilk beşteydik ikimiz de. Nefret edilen... Ama içimden bir ses ikimizin de bunu eğlenceli bulduğunu söylüyordu.

Kollarımı etrafıma sardım. Günün ağırlaşmasıyla hava soğumaya yüz tutmuştu. Arın'ın soğukluğu değildi ama bu. Onun sakinliğini hissedebiliyordum. Adalia'nın gelişi onun için benim şifalı ellerimden daha hızlı bir ilaç olmuştu. Tüm halkını uyandırmayı başarırsam eğer geriye ne kadar sınırsız bir Arın kalacaktı, merak ediyordum.

"Ee," dedi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Tilki gibi gülümseyerek elimi ona doğru uzattım. Sorgulamasını, en azından şüphelenmesini bekliyordum ama o hiç düşünmeden elimi tuttu. Parmaklarını sıkı sıkı kavradım. Gece Yarısı Lordunu düşürmeyi istemezdim.

"Sıkı tutun," diye uyardım.

Başını yana doğru yatırdı. Geriye doğru bir adım atarken gözleri irileşti ama bir şey söylemesine ya da yapmasına fırsat vermeden onu da beraberimde aşağıya doğru çektim. İkimiz birlikte gökyüzünden aşağıya düşerken biraz bekledim. Hava Krallığı'nın yer çekimi etkisi diğer yerlerde olduğu gibi değildi. Burada daha hafifti. Kendimi aşağıya ilk bıraktığımda bunu fark edip bayılmıştım ve Sonny'a vurduğumda bana iki gözüm olduğunu söylüyormuşum gibi normal bakmıştı. Bu zaten olağan ve herkesin bildiği bir şeymiş. Ama inanın bana bilen çok az kişi vardı.

Bir tüyün yukarıdan aşağı bırakılmasını anımsatıyordu. Yavaş ve aheste bir şekilde düşüyordunuz. Yorucu ya da hırpalayıcı değildi. Hava sizi taşıyordu ama uçuyor gibi hissediyordunuz. İkimiz de gökyüzüne doğru bakarak sırtüstü düşmeye devam ederken ona baktığımda şaşkınlığının yerini bambaşka bir ifadenin aldığını gördüm. Hem yadırgamadığı hem inanamadığı bir bakış vardı gözle-

rında. Elimi daha sıkı tuttu. Gözlerimi kapatıp zihnimin içinde Ateş Krallığı'nı resmetmeye başladım ve tılsımlarımı kullandım.

Birkaç saniye geçmeden ikimiz de Ateş Sarayı'na... Hemen Çok yakın olmayan ama kesinlikle çok da uzak olmayan bir yere bedenlemiştik. İkimiz de sırtüstü yere çarptık. Tamam, hâlâ bazı hesaplamalar konusunda çok iyi değildim ama sonuçta bedenleme esnasında henüz kimseyi öldürmüşlüğüm de yoktu. Gözümde tam olarak ne canlandırmam gerektiğini bilmiyordum.

İlk doğrulan ben oldum. Popomun üzerinde kalkıp saçlarıma yapışan taneleri temizlemeye koyuldum, içimden deli gibi gülüyordum. Dönüp Daren'e baktığımda toparlanmaktan oldukça uzak görünüyordu. Öylece uzanmış gökyüzünü seyrediyordu.

"Bugün dünyanın en uzun gecesi," diye söylenerek doğruldu bakışlarını üzerinde hissedince. Onda bugün her zamankinden fazla bir gariplik vardı ama bitmek bilmeyen günü düşündüğümde onu yargılamamaya karar verdim.

"Kendini bir uçurumdan aşağıya ne kadar kolay bırakıyorsun denizkızı..."

"Artık bana denizkızı dememelisin." İkimiz de saraya doğru yürümeye koyulduk. Buradan baktığım zaman masal diyarlarını anımsatıyordu. Ama korkunç olanları. Gotik bir mimarinin en iyi örneklerinden biriydi Ateş Sarayı. Koyu renkli dış cephesi ve göğe doğru uzayan kubbeleriyle önünden bile geçmek istemeyeceğiniz kadar vahşi görünüyordu.

"Kıskandın mı yoksa?"

"Yani kıskançlık değil de..." Elimi enseme götürdüm. "Arın adına mutluyum ve vâris olarak da mutluyum ama garip..." Ben duraksayınca birkaç adım önüme geçti. Arkasından nefes almak için bekledim. "Yani eskiden sadece Arın ve ben vardık. Birbirimizin sığınağıydık." Su Krallığı'ndan olarak elbette. Bunu anlatmak neden bu kadar zordu... ve bunu anlamak.

"Yani ikimiz için sizler de vardınız Ayzer falan... Ama ikimiz de bir şekilde aynıydık. Şimdi ise onun için *o* var ve ben yeniden misafir olmuş gibiyim. Anlıyor musun?" Sonunda hissettiğim şeyi kendi içimde de bir çözüme ulaştırabilmiştim. Bu rahatsızlık değildi, yabancılıktı.

Tek kaşını kaldırdı ve ima dolu bir gülümsemeyle, "Bilmem, senin anlayabiliyor muyum?" diye sordu. Kinayesini anlayınca güldüm. Elbette anlıyordu. Bunu ondan iyi kim anlardı ki... O da sürekli iki krallık arasında kalmış ve ikisinde de misafirden başka bir şey olamamıştı.

"Senin Ateş Sarayın var," dedim.

Omzunun üzerinden döndü. "Senin de gökyüzün var."

Bu yeniden kaşlarımı çatmama neden oldu. Başka bir bakış açısı getirmişti içinde kıvrandığım duruma. "Hiç böyle düşünmemiştim," diye fısıldadım. "Mutlu oldum." Kocaman gülümseyerek ona baktım. "Sence gökyüzüne bir saray kurabilir miyim?" Bu düşünce birden beni ele geçirmişti. Yıldızların arasında olmak, tek başıma da olsa, sadece benim istediğim gibi... Her gün aynı manzaraya uyuyup uyanmak. Yağmuru ve karı ilk gören olmak. Güneşin doğuşunu daha yakından seyretmek. Ay'a komşu olmak...

"Pişt," dedi dikkatimi çekmek için. İşaret parmağını kıvırarak beni yanına çağırdı. Adımlarımı yavaş yavaş ona doğru sürükledim. Yanına vardığımda kulağıma doğru eğildi. "Sina oraya kadar çıkmayı becerdiyse eminim sen daha yukarıya çıkabilirsin."

"Aman Daren..." Yola koyuldum ama sadece kıkırdadı. Yine de fikri bile güzeldi. Belki bir ara Sina'dan nasıl öyle tepeye saray kurduğunu öğrenirdim. Belki de gökyüzü vârisi olmakla ilgili artık daha fazla şey öğrenmeliydim.

"Geç hadi deniz yıldızı, geç." Omzumdan ileriye doğru itti.

"Denizyıldızı..." Denizkızı yerine, ellerimi birbirine çarptım. "Bunu da sevdim."

Yan gözle bana bakıp dişlerini göstererek sırıttı.

Ateş Krallığı en son bıraktığımız gibi ıssız ve sessizdi. Tuhaf yaratıklar ve duyduğum gizli kanat sesleri dışında hiçbir şey yoktu. Bir de örümcekler. Daren'in temizlikle ilgili daha fazla şey öğretmesi gerekiyordu ama bu bekleyebilirdi. Bu defa bir lunaparktaymış gibi girmemize gerek kalmamıştı. Güçleri onda olmasa bile sarıyı Daren'in varlığını çabucak tanıdı ve ikimizi de odasına beslemeyi başardı. Daha önceki deneyimim için ona ters ters bakmayı ihmal etmedim.

"Burası neresi?" diye sordum açtığı kapının önünde. Ama koridora ve etrafa bakarken tam karşıdaki kapalı kapının benim daha önce kaldığım oda olduğunu fark ettim.

"Benim odam." İçeriye önce o girdi. Bu bir an kaşlarımın alnımda havalanmasına neden oldu ama adımlarım onu takip etti.

Odasının neye benzediğini daha önce hiç düşünmemiştim ama kasvetli olabileceğini düşünmüştüm. Aksine oldukça gösterişten uzak ve ferahlatıcıydı. Duvarlarda gri ve krem rengi duvar kâğıtları vardı, birkaç tarihi tablo asılmıştı. Yatağı odanın tam ortasında duruyordu ve kocamandı. Bu zamana kadar gördüğüm en geniş yatak buydu. Diyarda daha önce gördüğüm yatakların aksine insan diyarının yataklarını anımsatıyordu. Bir köşede kocaman ahşap bir dolap duruyordu. Ona doğru ilerlerken tereddüt etmedi. En sağda kalan kapakların ikisini de açtı.

"Bu da ne..." dedim içindekileri görünce daha da yaklaşarak.

"Giysi deniyor."

"Bunlar insan giysileri..." Dolapta kot pantolonlar, pijamalar, tişörtler... Benim yaşıma uygundu hatta benim bedenime uygundu. Kısa elbiseleri görünce hasret kalmış gibi zıplayıp askıları kaydırmaya koyuldum. En sonda kalan birkaç erkek tişörtünü ve pantolonu görünce dudağımı büktüm.

"İnsan giysileri fantezin mi var?"

Kıkır kıkır kıkırdadı.

"İstediğini al." Dolaba yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne kırdı. "Bütün bu insan kıyafetleri neden dolabında?"

Derin bir nefes aldı. "İnsan diyarında birisi çok büyük bir günah işlemiş, onu cezalandırmak için cehennemin kalbine getirmem gerekirse diye."

"Bu kadar kötü ne yapmış olabilir ki?"

"Umut vermiş." Buruk bir şekilde gülümsedi.

Ona yan yan bakarak askılıktaki erkek tişörtlerinden düz ve gri olanı kaptım.

"Onun kızlar için olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Biz insan kızlar severiz erkeklerin kıyafetlerini giyip uyumayı."

"Uyumayı mı?"

"Hı hı."

"Neden ki?"

"Biz insan kızları tuhafızdır."

Yeniden güldü. Normalden tamamen uzak bir sohbet çevirsek de bu en normal konuşmamız sayılırdı. Sakin ama eğlenceli. Bu yüzden benim için olduğuna emin olduğum bu kıyafetlerin varlığını sorgulamayacaktım. Artık zamanın geldiğini biliyordum ama bugünün uygun olmadığını açıkça söylemişti. Ona ne yaptım bilmiyordum ama bu gece için daha fazla zorlamamam gerektiğini biliyordum.

"Neyse şunu da alayım ben." Bir kot pantolonu daha kucağıma çektim. Yine güldü. Omzundan tutup onu arkasını döneceği şekilde çevirip ileriye doğru ittim. "Gözünü pencereden ayırma sakın!" dedim.

Üzerimdeki keten gömleği ve kaşındıran aptal yürüyüş pantolonumu tek seferde çıkarıp kenara attım. Bacaklarım pişik olacaktı yakında bu şeyler yüzünden. Diyarın en güçlü, en önemli varisine layık gördükleri kıyafetlere bakın! Gerçi Lala bunların ipeklerden yapıldığını söyleyip duruyordu ama bundan bana ne, demek ki ipek-

ler beni kaşındırıyordu. Kot pantolonu ayağıma geçirirken yüzümde kocaman bir sırıtış vardı. Tişörtü de üzerime geçirip saçlarımı içinden çıkardıktan sonra "Oh be!" dedim. "Dünya varmış ayol."

Bakışlarımı kaldırıp pencerenin yansımasında kendime baktım. Ayy çok güzel olmuştum yemin ederim. Pantolon tam üzerime otur-muştu. Şöyle bir dönüp arkadan kendime baktım. Popom da oldukça iyi görünüyordu. Bir kot pantolonda benim için önemli olan tek şey poponuzu nasıl gösterdiğiydi. Tişörtü indirince dizlerimin bir karış üstüne kadar dökülmüştü ama sorun etmedim. Çok rahattım ve Elemental'e tamamen zıt duruyordum. Penceredeki yansımama kıkırdadım.

Bir dakika...

Ne yaptım ne yaptım...

Pencere yansıması...

Bakışlarımı biraz sola çevirdiğimde yine yansımadan Daren ile göz göze geldim.

"Seni kurnaz iblis kılıklı seni!" diye cırladım.

"Pencereden gözlerimi ayırmamamı söyleyen sendin." Bir gram utanması yoktu.

"Tamam, neyse..." diye omuz silktim. "Güzel bir manzara seyretmek istediğin için seni suçlamayacağım."

Birden dönüp gözlerini kıstı. "Yani bunu sık sık yapabilir miyim?" Dilini dudaklarında gezdirdi. "Maksat sadece manzara izlemek diye düşünüyorum."

"Hı hı Darenciğim, hı hı."

"Böyle çok şirin oldun." Bu defa içtenlikle, kurnazlıktan uzak bir şekilde gülümsedi. Bakışları nihayet yumuşamıştı. Omuzlarındaki gerginlik azalmış, kaygılı hali yok olmuştu. Bana bakıyor ve bir ecnebinem lordu için olabilecek en tatlı şekilde gülümsüyordu.

"Diğerleri beni böyle görünce şoka girecek." Ellerimi ağzıma bastırıp güldüm.

"Arın'ın suratını görmek isterim."

Kendi etrafımda dönüp sürekli pencerenin yansımasına bakıyordum. Böyle giyinmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu, aniden kendimi eskisi gibi hissetmiştim. Biraz sonra beyaz boyalı kapımızdan çıkıp iskelede arkadaşlarımla buluşacak ve yıldızlar sönene kadar flörtleşecektim. Ama elimde bu özlem dolu anları yaşamaya en yakın kişi bir cehennem lorduydu.

"Tam yaz gecesi gezmelik oldum." Saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru savurdum.

"Bu kıyafetlerle nereye giderdin?" İşte bu öylesine bir soru değildi, merak ettiğini gözleri açık ediyordu.

Dudaklarımı bükerek "Her yere," diye mırıldandım. "İskelede arkadaşlarımla buluşmaya, dondurma almak için marinaya. Müzik dinlemek için barlara. Sahi Elemental'de hiç eğlence yeri yok mu?"

"Hanlar var. Eskiden daha eğlenceliydi, operalar ve tiyatrolar yapılırdı ama krallıklar geriye çekildiğinde onlar da çekildi."

"Bu diyarın kesinlikle biraz müziğe ihtiyacı var. Konsere gitmeyi özledim. Çığlık çığlığa şarkılara eşlik etmeyi." Gözlerimi yumup o anları hayal ederken "Sarhoş olmayı... Çatı katına dönüp o keyifle yıldızları seyretmeyi."

Derin bir nefes alarak gözlerimi açtığımda çok etkileyici bir şeyler söylemişim gibi dikkatle seyrediyordu beni. Bakışları ışıl ışıl parlıyor, dudakları gülümsemesine karşı koyamıyordu.

"Yıldızları çok seviyorsun." Bu bir çıkarım mı soru mu emin olamadığım için yavaş yavaş başımı sallamakla yetindim.

"Neden?"

Sorusunun aklıma getirdiği o kelime, tüylerimi ürpertmeye yetmişti. Kollarımı korunma içgüdüsüyle etrafıma doladım.

"Herkesin korkuları vardır." Bundan daha önce kimseye, büyükbabama ya da Ayzer'e bile bahsetmemiştim. "Benim bir tane var. Tek bir korku." Gözlerimi ne tepki vereceğini görmek için onun gözlerine kenetledim.

"Su korkusu." Anlayışla dudaklarını birbirine bastırdı.

"Değil." Su korkusu onun bir eğilimi yalnızca. Korkunun yenmesi. Kendime itiraf etmekte güçlük çektiğim ama zamanla kabul kendiğim zayıflığım. Çaresizliğin zirve noktası belki de.

"Şimdi daha da meraklandım." Oturup iki elini de yatağın üzerine yasladı. Açık bir davet gibi dursa da ayakta durup dolap kapaklarına yaslandım. Bu sinsi ağırlığı hiçbir zaman sevmemiş hayatımın çoğunda onu görmezden gelmeyi seçmiştim. Öylesi daha kolaydı. Ben yüzleşmek konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım, kaçmak daha kolaydı.

"Neden sana böyle bir koz vereyim?" Gülmeye çalıştım ama onu ikna edemediğimi biliyordum. Bir kere bu cümleye başlamıştım, devamını getirmek zorundaydım. Ama tek taraflı bir ödün olmayacaktı bu defa.

"Bir karşılık istiyorsun." Hemen anlamıştı. "Çıkarcı." Keyifle güldü.

"Eşitlik istiyorum." Tatlı tatlı omzumu indirip kaldırdım. "Benim korkuma karşılık senin korkun." Ve belki de benim soru işaretlerimin cevabı. Sen neyin peşindesin gece yarısı lordu. Seni olduğun şeye iten ne.

"Neden sana böyle bir koz vereyim?" Bunu sormasını bekliyordum, başımı tavana kaldırarak güldüm. "Çünkü benimle bir şeyi paylaşmayı seviyorsunuz lordum. Bu nefret bile olsa."

Karşı atağım onu hazırlıksız yakalamıştı. Böyle bir cevap beklemediğine adım kadar emindim. Gözlerini kısarak uzun uzun sadece bana baktı. Bundan keyif aldığını biliyordum, bana bakmaktan hoşlanıyordu. Benimle böyle oynamaktan, konuşmaktan. Bu onun yalnızlığını dindiriyordu. Belki cevabı biliyordum ama sorunun ne olduğunu öğrenene kadar cevabı yeterli bulmuyordum.

"Gel benimle." Yataktan kalkıp doğruca elimi tutarak hızlı adımlarına eşlik etmeye zorladığımda itiraz etmeden ayak uydurdu. Odadan çıkıp dar bir koridordan geçip merdivenleri çıktık. Yol boy-

ndeki ahşap zemin onun acelecı adımlarıyla gıcırdıyor, geçtiğimiz yerlerden bir toz bulutu havalanıyordu. Karanlıkla lanetlenmiş Ateş Sarayı merdivenlerini döne döne çıkmaya devam ederken bir noktada bundan sıkıldı ve bedenledi. Adım atmak için kaldırdığım ayağım boşluğa düştüğünde tökezledim ama son anda kolumdan destek verip dengemi bulmama yardımcı oldu.

Gözlerimi nerede olduğumuzu anlamak için etrafımda çevirdim. Sarayın en yüksek kubbesinin üzerindeydik. Yuvarlak, boşluk bir yılanın kenarında. Buradan bakınca bütün diyar ayaklarımın altında gibi hissetmiştim. Hava Krallığı kadar uzak değildi, Toprak Krallığı gibi yakın değildi. Her şeyin ortasındaydı. Ama tek bir şeye bakıyordu.

Gökyüzünde tek başına parlayan bir yıldıza.

Başını kaldırıp gözlerini kısarak o yıldıza baktı.

"Yüz yıl önce bu diyarda bir yıkım gerçekleşti." Sesi boğuktu, bir rüzgâr çarpıp ikimizin de saçlarını uçuşturdu. "Diyarı ters yüz eden yıkım. Bir krallığı yok edip kalanları beder eden bir yıkım." İhtiyacı varmış gibi derin bir nefes aldı. Göğsü hareketle inip kalktı. "Ben o yıkımdan önce de kayıptım ama o gece krallığım karanlığa esir edildi. Karanlıkla lanetlenen lord dediler benim için, krallığımdan ışığı çektiler." Tüm bu düşüncelerle, tüm yaşadıklarıyla alay edercesine dudağının bir kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. "Ama ben zaten o karanlığın içindeydim." Yavaşça bana döndü. "Bilmedikleri buydu, ben karanlığın içinde değildim. Karanlık benim içimdeydi." Şimdi o karanlık alevden gölgeleriyle birlikte ardında büyüyordu. Durduğum yerde irkildim.

"O yıkımda gökyüzünden bütün yıldızlar geri çekildi. Bir tanesi hariç." Yeniden devasa gökyüzünde tek başına salınıp parlamaya devam eden o yıldıza döndü.

"İşte benim korkum bu," diye fısıldadı. "Bu yıldız. Yıllarca o yokluğa alıştım, o yokluğu benimsedim ama bu yıldız hep burada

tam karşımda bana meydan okur gibi dikilmeye devam etti. Bir şeye ne kadar uzun süre bakarsan ona o kadar kapılırsın. Çekilirsin. Yenilirsin. Ben yıllardır bu yıldızı seyrediyorum, ona ulaşamamak mı beni daha çok korkutuyor, yoksa bir gün ona ulaşmak mı, bilmiyorum. Tek başına parlayan ve tüm bu karanlığımın içinde beni aydınlatan o yıldıza yenilmekten korkuyorum."

Yüzümün üzerine düşen saç tellerimi çekerken tüm bedenimin ürperdiğini hissettim. Böyle anlarda söyleyecek tüm iyi şeyler yok oluyordu. Böyle anlar için söylenebilecek yeterince güçlü kelimeler yoktu, Alfinlerin konuştuğu sihirli ışık dilinde bile.

"Sana daha önce de söylemiştim," diye itiraf ettim. Ben de sana söylerken fark etmiştim. "Boşluk," diye mırıldandım. "Bu benim en büyük korkum. Büyük bir boşluk. Ne zaman açıldığını bilmediğim ama tüm hayatım boyunca benimle birlikte olan, her geçen gün daha da büyüyen boşluk. Sanki ben kalbimde kocaman bir delikle doğmuşum. O delik benimle birlikte büyümüş. Çocukken suya düştüğümde sudan değil, içindeki o sonsuz boşluktan korktum. Annem beni bırakıp gittiği için değil, geride ondan kalan o büyük boşluktan korktum. İçimdeki o boşluk o kadar büyüktü ki ne yaparsam yapayım, etrafım ne kadar kalabalık olursa olsun ne kadar çok sevilirsem sevileyim bile dolmadı. Biraz bile küçülmedi." Gözlerim dolmadı, gözlerim sızladı. Bu his öyle büyük öyle derindi ki ne zaman yanına yanaşsam kaskatı kesiliyordum. "Ben de başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, yıldızlar öyle çoktu ki onları alıp içime sakladım. O boşluğu onlarla doldurmak, kapatmak istedim." Ona doğru döndüm. İşte benim aynam. Biraz önce benim aradığım ama bulamadığım kelimeler şimdi onu da yalnız bırakıyordu. Vicdan azabıyla birlikte.

Çünkü sen beni o dalganın içine ittiğinde de ben büyük bir boşluğa düştüm, o cehennem boşluğu olan İlmek'e girdiğimde en büyük korkumun içine hapsoldum.

Boğuk havanın dağılması için saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp gülmeye çalıştım. Üzerimdeki kıyafetleri gösterip "Sunduğunuz bu nazik konfor için teşekkür ederim lordum," dedim. Ellerimi önümde kenetledim, dizlerimi hafifçe bükerek yapay bir reverans yaptım.

Gülmeye çalışıp oyunuma ayak uydurdu. Korkular ve itiraflar için içine girdiğinde ikimiz de kaçacak yer arıyorduk ama anlamadığım tüm kaçışımıza rağmen neden birbirimize çarpıp duruyorduk.

"Hadi Novacığım," dedi omzumdan tutup beni kapıya doğru çevirirken. "Gidip birilerini yeni kıyafetlerinle şok edelim." Yürürken kollarını omzumdan çekmedi. Kapıdan çıktığımızda bedenleme yapabilmek için beni daha çok kendine çekti. O bana sarıldığında gözlerimi kapatıp nefes aldım.

Üzerime giydiğim tişörtün kokusunu tanıdığımı biliyordum.

17. BÖLÜM

İlahi Lordlar Ama Hepsi Küçük Birer Çocuklar

Lala beni uyandırana kadar kaç saat ya da kaç dakika uyuduğumu bilmiyordum ama muhtemelen bir ya da iki saat önce uyuyabilmiştim. Yan döndüğümde yatakta tek başıma olduğumu görünce doğruldum.

"Bu kıyafetler de neyin nesi?" diye sordu afallamış şekilde.

Geldiğimiz gibi yatağa devrilmiş, bu yüzden üstümdekilerle uyuyakalmıştım. Kanımda hâlâ insanlık vardı ve onlar kadar dirençli değildim. Özellikle yaşanılanları düşününce. Daren en son pencerenin kenarında dikilmiş dışarıyı seyrediyordu, uyuyup uyumadığını merak edince onun olması gereken taraftaki yastığı kendime doğru çekip kollarımın arasına aldım. Burnumdan derin bir nefes aldığımda kokusunun yastığa bulaştığını anlamıştım ama bu bir saat de olsa yanımda uyuyup uyumadığının cevabı değildi.

"Daren nerede?" diye doğrularak sordum Lala'ya.

"Aşağıda, herkesle birlikte kahvaltı ediyor ve herkes yine seni bekliyor!" Yüzünü asmıştı. Benim hatam doğrudan onun da hatası olduğu için pek memnun olduğu söylenemezdi. Saray kuralları ve geç kaldığım yemek masaları...

"Yüzümü yıkayıp iniyorum." Elimi havaya kaldırıp boşlukta başımdan gitmesi için silktim.

"Beni dün gece kovdun, şimdi de kovamazsın."

"Ne istiyorsun?"

Banyoya giderken peşimde uçuşup durdu.

"Daren Lordum neden buradaydı, neden burada kaldı, gece ne yaptınız, gökyüzü korusun Nova, yoksa?!"

"Sakinleş cüce!" diye bağırdım avuç dolusu su alıp yüzüme vurarak. Soğuk su beni kendime getirmeye yetmemişti. İyi bir kahve için her şeyimi verirdim. Ve evet, o üçü bir arada paket kahveler için bile

"Periler cüce değildir!"

"Bunun için bir mezura bulmamı ister misin?!"

"Senin yüzünden öleceğim bir gün."

"Ya da benim elimde öleceksin bir gün!" Ona bakıp kocaman sırıttım. Kaşlarını çatıp rahatsız edici bir arı gibi vızıldamaya devam etti. Bugün zaten yeterince şok edici olduğum için çizmeleri giymeyi de es geçmiştim. Yalın ayak, üzerimde bir kot pantolon ve bol bir tişörtle odadan çıkarken herkesin yüzünün alacağı hali düşünüp şimdiden çok eğleniyordum. İşte şimdi gerçekten alıkonmuş ve bilmediği bir diyara kaçırılmış insan kız olmuştum.

İşte şimdi deli vâris olmuştum.

"Nova, o kıyafetle inemezsin!" diye bağıran Lala'nın yüzüne kapıyı çarptım. Etraftaki cinlerin bakışları üzerimde her zamankinden daha çok oyalandı. Bazıları hiç yapmayacağı şekilde dönüp aval aval bana bakmayı sürdürdü. Yüzümdeki gülümsemeyle onlara bakıp benden ürktüklerini görmek hoşuma gidiyordu. İlk geldiğimde onlar da beni böyle ürkütüyorlardı.

Merdivenleri konforlu kıyafetimin rahatlığıyla ikişer ikişer zıplayarak indim, hatta son katta tırabzana oturup kayarak indim ve deli gibi kahkaha atmaya başladım. Bugün gerçekten güzel bir gündü.

Nova gibi bir gün.

Ana salona vardığımda muhafızlar da cinler kadar yeni görüntümden nasibini almıştı. Ama ben de Daren gibi oldukça sevimli

göründüğümü düşünüyordum. Bu diyarın ilk kez bir soylu üstünde insan kılığını gördüğünü düşündükçe de ayrı bir hoş oluyordum. Kapılar açıldığında bakışlar olağan bir hızla bana dönmedi. Elementel'de ilk defa gördüğüm doğal bir sohbetin içindeydi herkes. Adalia'nın etrafında bir tebessüm şelalesi akıyordu. Sihre izin vermeden kapıları iki elimle itip kapatınca büyük bir gürültü oldu.

Dikkatleri üzerime çekmekte üstüme yoktu.

Önce Daren ve sırıtışıyla karşı karşıya geldim. İstemsizce ben de güldüm. Masanın baş köşesinde Arın oturuyordu, hemen sağındaki sandalyede Adalia yerini almıştı. Normalde benim oturmam gereken yerde ama bunu düşünecek değildim. Diğer yanında Ariana geçiği vardı, Daren onun yanında oturuyordu. Hiç konuştular mı diye merak ettim.

Diğer baş köşede Sina oturuyordu. Onun sağında Sonay. Solu da bana kalıyordu. Ayzer ve Eris, Daren ve Ariana'nın karşısına denk geliyordu. Ve hepsinin yüzünde o şaşkınlık açıkça okunuyordu.

"Onları nereden buldun?" diye soran Sonay oldu. Saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru savurdum.

"Diyarın en güçlü vârisi iki parça insan kıyafeti bulamayacaksa..." Sina'nın yanındaki sandalyeye yerleştim. Hareket alanım o elbiselerden sonra oldukça genişlemişti. Bacak bacak üstüne atıp bakışlarımı onlara çevirdim.

"Neden en güçlü vâris senmişsin?" diye dirseklerini masaya yaslayarak sordu Ariana.

Elime bir çatal kapıp tabağımı doldururken gülümsedim. "Çünkü öyleyim tatlım."

Sonay kıkırdadı. Ayzer sadece olup biteni izliyordu. Arın'ın cevabını zoraki bir gülümseme hahşetti ama bakışları benden öyle rahatsızdı ki bir palyaço gülümsemesi kadar sahteydi.

"O üzerindeki şeyin içinde kaybolmuş gibi görünüyorsun." Arın bunu söylerken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Sandığım gibi

büyük bir tepki vermemişti. Şimdiden daha sakinleşmiş ve rahatla mış görünüyordu. Ve bunda yanındaki galaksiler arası güzellik yarışında birinci olacak denizkızının etkisi büyüktü.

"İnsan kızları erkek kıyafetleri giymeyi seviyor galiba," dedi Daren hiç oralı değilmiş gibi.

"İnsan kızları sevgililerinin kıyafetlerini giymeyi sever." Sonay bunu oldukça doğal bir şekilde söylemişti ama benim gözlerimi kı men tabağıma çevirmem gerekmişti. Bazı detayları herkes benim gibi kendine saklamayı sevseydi keşke. Üzerimdeki oldukça bol olan ve dirseklerime kadar gelen tişörtü üstün körü düzeltti.

"Bugünün konusu kıyafet yönetmeliği mi yani?" Biraz peynir ağzıma atıp yavaş yavaş çiğnemeye koyuldum.

"Arada pelerinlerimi ödünç istemeyeceksin değil mi su baloncuğu?" Daren muhtemelen içinde şarap olan kadehini başına dikerken daha çok gülüyordu. İblis, tabii ki Sonay'ın söylediğini havada kapmıştı. İması ile neredeyse yediğim şey boğazımda kalacaktı, benim gibi dünyayı umursamayan birini bile utandırabiliyordu.

Şeytan meziyetleri.

"Ben isteyebilirim lordum." Bakışlarım hemen sesin sahibi Adalia'ya döndü. Daren'e olan bakışları utangaçtı, nazik bir ses tonu kullanmıştı. Anlaşılan dün gece onlar için de uzun sürmüştü. Olup bitan her şeyi anlatmak için yeterli miydi acaba?.. Ama en azından Arın'ın onu Daren konusunda uyarması ve benim bilmediğim o şeyi anlatması iyi olmuş gibi görünüyordu. Adalia artık olanlardan Gece Yarısı Lordu'nu sorumlu tutmuyordu. Hâlâ sihirden bile doğaüstü gelen denizkızı, Daren'den anlayışlı bir tebessüm aldı cevap olarak. Onu kuyudan çıkardığında sadece pelerinini vermemişti Gece Yarısı Lordu, neredeyse kaybettiğini sandığı her şeyi vermişti. Hem de ikisine de.

Arın ona baktı ve yüzünde ilk defa şefkat görmeme neden oldu. Hem Daren'e hem Adalia'ya bir şefkat. İlahi, sınırsız gücü olan deli lord, şimdi bir çocuk gibi tasasız ve masum görünüyordu.

"Sabah neşenizi bölmek istemem ama..." Ayzer çatalını tabağın kenarına bırakıp düz bir ifadeyle herkesin dikkatini üzerine çekti. "Köylerden gelen bir haber var. Amon ve Evran'ın iş birliği yaptığı ve büyük bir şey için hazırlandıkları söyleniyor." Herkesin gülümsemesi aynı anda yok oldu. Bir şekilde herkes duruşunu değiştirmek zorunda kaldı. Bu cümlenin ağırlığı en çok babası ve ağabeyi tüm diyarı tehdit eden Daren'e çarptı.

"Bunu zaten tahmin ediyorduk." Arın çok da önemli bir şey değilmiş gibi başını salladı.

"Evran alt köylerde bir yıkım başlatmıştı." Sina dirseklerini masaya yaslayıp Daren'e doğru döndü. Yokluğunda olanları akıyor gibi geçiyordu. Ama bunlardan zaten haberi vardı çünkü hareketlerini Daren'de takip ediyordu bu yüzden kimsenin bakmadığı zaman göz göze geldik.

Antikacı'nın orada dolaşırken Evran hakkında bütün haberleri almıştık. Arın'ın ve daha önce benim de kaldığım kuleye saldırmıştı. elbette Arın içinde yokken. Yaptığı tek şey zarar vermekti ama doğrudan kimsenin karşısına çıkmıyordu. Ne Daren'in ne de Arın'ın.

"Halkın şimdi nerede?" diye sordum Ayzer'e. Toprak Sarayı. Arın'ın saldırısından sonra moloz yığınına dönmüştü. Oradan geriye pek bir şey kalmadığını biliyordum. İsteseler büyüyle yeniden yıkılanı onarabilirlerdi ama Arın buna izin vermiyordu. Su Krallığı'na yapılanın kefaretiydi bu, tüm diyarın görmesini istiyordu.

Ayzer kinayeli bir gülümsemeyle "Bilmiyorum," dedi arkasına yaslanıp. "Hepsi yaşamak için kaçtı. Ulaşabildiğimiz kişiler sınırlı." Gözlerinin ucuyla Arın'a bakıyordu. Benim zamanımda Amon'a baktığım gibi. Bu benim bile gerilmeme neden oldu. Arın'a değer veriyordum, Ayzer kardeşim gibiydi ve onların böyle olmaları beni mahvederdi. İkisinin de yapabileceklerini bilirken.

"Halkın güvende ve korunuyor." Arın da bakışlarına aynı şiddette karşılık verip arkadaşına döndü. "Ben Amon değilim, senin

krallığın ve halkın da benim halkım. Ben Su Krallığı'na sadığım sonra diyardaki herkese bağlıyım. Saldırıdan sonra teslim olanların hepsi güvenli yerlere gönderildi."

Ayzer şaşırmakla inanmamak arasında yaslandığı yerden masaya doğru eğildi.

"Bir kısmı aşağıda Süzülen Adalar'da kalıyor, bir kısmı askerler tarafından korunan köylerde." Sina Arın'ın söylediklerini teyit edince Ayzer ve Eris birbirine baktı.

"Bunu bana neden söylemediniz?"

"Bir vâris olarak çok iyi eğitim görmüşsün ama Amon'un bilgeliğine dayalı bir eğitim. Gerçek Elemetal kurallarına göre eğitilsen zaten savaş ve saldırılarda masumlara öncelik verdiğimizi ve kim olursa olsun onların güvenliğini sağladığımızı bilirdin." Arın'ın tavrı bıçak gibi keskindi. "Bu kuralı hiçe sayan tek kişi lordun olmuştu. Tüm krallığıma kıyım yaptı. Denizkızlarını avladı." Sözler birer bıçaktı ama bu defa Arın'ın boğazına dayandı. Kasıldığını ve yeniden öfkenin onu ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

Adalia masanın üzerinden elini tuttu. "Halkı için endişeli," diye telkin etti onu. "Bunun ne demek olduğunu bizden iyi kimse bilemez lordum." Acıyla tebessüm etti. "Vârisimiz..." Dönüp anlayışla Ayzer'e baktı. "O da bizim istediğimizi istiyor, halkını bir araya toplamak ve onları korumak."

Benim yapmam gereken açıklamayı kusursuz bir şekilde dile getirmiş ve hem Arın'ı hem Ayzer'i sakinleştirmeyi başarmıştı. Hem de yaşadığı onca şeyden sonra.

"Onlarla konuşabilir miyim?" Ayzer ona doğru iyice eğildi. "Onları görebilir miyim?"

"Sen bir vârissin, seni korumak benim görevim. Halkın güvende ama savaş kapımızda. Onların güvenliği kadar senin güvenliğini de düşünmek zorundayım. Bu çatının altındasın, Su Vârisi'nin bu diyar-

da en kıymet verdiği kişisin." Göz ucuyla bana baktı. O an tüm bunları belki de ben Ayzer'e değer verdiğim için yaptığını düşündüm.

"Senin hakkında ne düşündüklerini bilemeyiz," diye devam etti. "Birileri sana saldırabilir, onlar hâlâ Amon'u kurtarmak istiyor."

"Onları ikna edebilirim."

"Zamanı geldiğinde senden tek beklentimiz bu. Krallığını bir araya getirmen ve o krallığa refah getirmen. Ama şu an işler çok gevşek. Sana zarar gelmesi riskini göze alamayız." Bakışlarını çevirip fincanı dudaklarına bastırdı. Ayzer'e karşı oldukça sabırlı davranıyordu, en başında ona haksızlık etmiştim. Ayzer yapabileceği en makul şekilde başını sallayıp onayladı. Kendi içinde düşüncelere çekilmişti. Olup biteni, söylenilenleri tartıyordu. Gözleri benim gözlerimi buldu. Gülümseyerek güvence verdim. Biliyordum, Arın'ın Amon gibi olmadığını biliyordum.

"Ama Evran..." Ben de Arın'a döndüm. Konuyu dağıtmak ve Ayzer'in biraz rahatlamasını istiyordum. En azından gözler artık benim üzerimeydi. "O ne istiyor? Neden doğruca senin karşına çıkmıyor da savunmasız olanlara saldırıyor?"

Çok açık ve zaten ortada olan bir şeymiş gibi gülümsedi.

"Peşinde olduğu iki şey var." Bu defa takdire şayan bakışlarını Daren'e doğru çevirdi. "Sanıyorum birisi senin elinde."

Daren kollarını gevşek bir şekilde sandalyenin arkasına yaslayıp "Kim bilir..." diye geçiştirdi. O an kafamda büyük bir ampul parladı.

Lilith.

Evran'ın ve Daren'in annesi. İçinde ruhundan bir parça sakladığı Karadul kolyesi. Evran elbette onun peşindeydi. Tanrım, bu diyardaki herkesin ölüleri geri getirme arzusunu dizginlememiz gerekiyordu. Tabii Arın'ı İlmek'ten çıkararak bu döngüyü benim başlatmam da oldukça ironikti.

"İkinci şey..." diye sesli düşündüm ama Arın'la göz göze geldiğimde ve o bilmiş bir şekilde gülümsediğince cevap beni kelime-

lerden daha hızlı buldu. Köyleri yağmalıyor, bulduğu her yeri yıkıp yıkıyordu çünkü arıyordu.

Su halkını.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Yok etmeye onlardan başlamak istiyordu. Arın'ı kolsuz kanatsız bırakmak istiyordu. Köklerini kazıdığından emin olmak istiyordu.

"İzninizle ben biraz etrafı dolaşacağım." Sina çatalını ve kaşığını tabağın üzerine pratik bir şekilde bırakıp kalktı. Hava Lordu bugün bulutları kadar kasvetliydi. Bütün diyarın yükünü onun sarayı omuzlamıştı. Hava Krallığı şu an hepimiz için bir sığınak halindeydi. Toprak vârisi, ateş vârisi, Su Lordu ve onun vârisi... Artık ya da belki de hiçbir zaman kim olduğu anlaşılmayan Daren... Her krallıktan birileri buradaydı. Sina hepimize kapısını açmakla yetinmemiş, kendi evimizde hissetmemiz için de elinden geleni yapmıştı. Daren gibi pervasız değildi, Arın gibi sınırsız, Amon gibi acımasız değildi. Sina'nın kahramanlığı merhametiydi.

"Ben de geliyorum." Daren elindeki kadehle birlikte ayağa kalkınca ikisi arasında uzun bir bakışma yaşandı. Daren'in yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi ama Sina'nın bakışlarında burukbir özlem vardı. Onları diyara ilk geldiğim zaman arada böyle görüyordum, birbirlerine laf sokarken bile bakışları hep arada kalıyordu. Birisi geri adım atsa diğerini elinden yakalayacaktı. Ama bir süredir üçü de birbiriyle sadece kavga ediyordu.

"Ben de katılayım." Arın da onlarla birlikte hareket edince Sonny ile göz göze geldik. O da benim gibi bu durumu şüpheli bulmuştu. Dudaklarını kıvırarak "Neler oluyor?" dedi sessizce. Sadece omuz silktim çünkü cidden bilmiyordum.

"Ben de gelcyim mi?" diye sırıttım. Ariana ters ters bana baktı ama kimse onu görmedi, cüretim onu her defasında bozguna uğratıyordu. Onunla iki vâris olarak bir noktada uzlaşabiliyorduk ama

Nova ve Ariana olarak hep pençelerimiz konuşuyordu ve bundan ol-dukça memnundum. Cadı.

"Lütfen artık bir şeyler ye," dedi Arın sandalyemin arkasına gelip tabağıma birkaç şey daha ekledikten sonra. "Bu kıyafetlerin içinde ne kadar zayıfladığın daha çok belli oluyor."

"Vârisini iyi beslemiyorsun." Gülerek tabağıma eklediği meyve-lerden birini ağzıma attım.

"Bunun için Lala'yı cezalandırman gerekiyor mu?" Yediğim şey neredeyse boğazımda kalıyordu. Bu Arın'la aramızda özel bir espriydi. Lala'yı ne kadar sevdiğimi biliyordu ve Lala'nın ondan ne kadar korktuğunu da.

"Cezalandır," dedim hoşuma giden bu düşünceyle. "Ya da ezmek iyi. Biraz beti benzi atsın."

"O peri kızının en büyük cezası senin himayende olmak..." Daren başını iki yana salladı. Ona doğru dil çıkarma isteğimi bastırmam gerekmişti. Arın beni kolayca ekarte edince üçü tek başlarına orada kalmıştı. Keşke üzerlerine bir mikrofon falan yerleştirebileydim. Ne konuşacaklarını duymayı çok isterdim. Ama kapı kapandı ve ora-da öylece kaldık.

"Hepimizin aklından aynı şey mi geçiyor?" diye sordu Sonny.

"Ben bir süredir aforoz edildiğim için bir şeylerin dışında kalma-ya alıştım." Ayzer yüzünü buruşturup didiklediği tabağı masada itti. Yine de bunu söyleyerek aynı şeyi düşündüğünü onaylamış oldu. Bir şeyler oluyordu.

"Bugün onlarla konuşacağım." Ona dönüp elimi elinin üzerine koydum. "İkiniz her şeyin parçası olacaksınız." Biraz önceki konuş-maları beni daha çok cesaretlendirmişti. Artık konu ne olursa olsun Ayzer'in dışarıda bırakılan kişi olmasını istemiyordum ve doğru kelimelerle aktarırsam Arın ve Sina'nın bunu anlayacağını düşünü-yordum. O zaman ortam biraz daha ısınmış olacaktı ve ben yavaş yavaş bu diyarda görmek istediğim beraberliğe yaklaşmış olacaktım.

Çünkü içimden bir ses asıl tehlikenin Amon da, Evran da olmadığını söylüyordu. Elemental beni daha büyük bir şey için hazırlıyordu.

"Vârisim," diye dikkatimi üzerine çekti Adalia. Bir anlığına varlığını neredeyse unutmuştum. Arın'ın onu da yanında götürmediğine de epey şaşırmıştım aslında. Bir süre gözünün önünden ayrılmak istemeyeceğini düşünmüştüm. İlmek'ten ilk çıktığında sık sık yanıma geliyor, uyuduğum zamanlar bile beni kontrol ediyordu. Varlığına alışması bir hayli zaman almıştı.

"Hım?" diye soludum lokmamı çiğnerken.

İri mavi bakışları yumuşaktı. "Size teşekkür etme fırsatım olmadı."

Biraz su içtikten sonra sandalyede olabildiğince onun tarafına doğru döndüm. Yüzüne bakmak için biraz eğilmem gerekmişti. "Sorun değil, keşke seni daha önce kurtarabilseydim. Ama zaten bana değil, Daren'e teşekkür etmen gerekiyor."

"Biliyorum," diye başıyla onayladı. "Sabah onunla konuşup af dileme şansı buldum. Olanları bilmiyordum."

"Bunu hiç kimsenin yadırgayacağını sanmam." Cesaret verici bir şekilde gülümsedim. Kimse neler olduğunu da olacağını da bilmiyordu zaten. Hepimiz bu yüzden birbirimizden af dileyecek olsak kimse dizlerinin üzerinden kalkamazdı. Bu sarayın çatısının altında, bu masanın etrafında hep birlikte oturuyorduk şimdi ama bir gün önce bile birileri birileriyle kanlı bıçaklıydı. Bir hafta önce biri diğerine öfkeliydi. Bir ay önce birimiz diğerinden vazgeçmiştik. Değişen hem de her geçen gün değişen öyle çok şey vardı ki.

"Bu kıyafetler nereden çıktı gerçekten?" Bu defa soruyu geldiğimden beri tamamen sessiz olan Eris sormuştu. Toprak Sarayı'nın muhafızı. Amon'un soylu olmayan bir kadından olan oğlu. Daren'in kardeşi... Ve Ayzer'in can yoldaşı. Bu diyara geldiğimde bana nazik davranan ilk Alfin. Eris bir muhafızdı ama çoğumuzdan daha cesurdu, o yüzden ona büyük saygı duyuyordum.

"Bu bir sır." Yemek yemeye devam ederken ona göz kırptım. Sanırım bir süre daha bunu kendime saklamak istiyordum. Hem tuhaf tuhaf şeyler yapan akıl almaz vâris olmak da epey hoşuma gidiyordu.

"Onlarla mı dolaşacaksın?" Ayzer burnundan alayla güldü.

"Siz de özlemiyor musunuz bunları?" Kaşlarımı çatarak üzerime baktım ve sonra başımı kaldırıp onlara baktım. Adalia'nın saçları yıkanmış ve taranmıştı. Beyaz tutamlar yüzünün iki yanında su dalgaları şeklinde akıyordu. Üzerinde neredeyse beyaza yakın bir buz mavisi rengünde satenden bir elbise vardı. Su Krallığı'na özgü kıyafetleri henüz tam anlamıyla görme şansım olmamıştı ama Lala bana bir keresinde su halkının hafif ve ince giyindiğini çünkü sürekli suyun içinde olmak istediklerini söylemişti. Toprak Sarayı gibi üniformalarla ya da Hava Sarayı gibi fırfırlı ve korseli elbiselerle, Ateş Sarayı gibi derilerin içinde de dolaşmıyorlardı. Adalia'nın üzerindeki elbise dümdüz bacaklarına kadar iniyordu, tek parçaydı. İçinde ya da üzerinde başka bir şey yoktu. Omuzlarını tutan tek şey elbisenin incecik ip askılarıydı, teninin üzerinde onları seçmek bile zordu. Köşeli çenesi ve iri çekik gözleri onun sert görünmesine neden olsa da cana yakın biri olduğunu düşünüyordum. Kesinlikle ilahi bir güzelliğe sahipti.

Ariana'nın güzelliğine kimse laf edemiyordu. Onun saçları uzun ve dümdüz kırmızılara sahipti. Bugün diğer günlerden daha şık giyinmişti. Siyah, derin göğüs dekoltesi olan cesur bir elbisesi vardı. Ateş Krallığı'nın kıyafet yönetmeliğinden emin değildim ama Evren bana deri ve kısa bir elbise uzatmıştı. Daren'i de sık sık deri pantolonlar içinde görüyordum. Resmiyet ve üniformalar onlara göre de değildi anlaşılan. Sonay ve Ayzer Elemental'de gündelik olan ama insan diyarında maskeli bir baloya katılabileceğiniz türden elbiseler seçmişti.

"Bazen," diye omuz silkti. "Ama bu elbiseleri seviyorum."

"Hep sevmiştin," diye başımı salladım Ayzer'e. "Hatırlıyorum da beni o çılgın kıyafet balolarına götürmek için neler yapıyordum!"

"Buradaysa o baloları basıp duruyorsun!" Kıkırdadı. Onu böyle yeniden keyfi yerine gelmiş ve espri yaparken görmek beni de gülümsetiyordu. O balolara gidiyordun çünkü onlardan biri olma hayalini kuruyordun. Belki de Ayzer'in Alfin bağı çok daha güçlüydü, o daima onlara inanan ve bir gün onların arasında olacağından şüphe etmeyen kişi olmuştu. Bense bu yeni gerçekliğim için her zaman efsaneden ibaret olduğunu söyleyip geçiştirmiştim. İçten içe inkâr edersem gerçek olduğunu bildiğim bu deliliğin yok olacağını düşlemiştim.

"Ben de biraz dolaşsam iyi olur." Muhafız Eris'in sözleri düşüncelerimi dağıttı. Kızların muhabbetine yüzüne buruşturmuştu. "Bir şeye ihtiyacın olursa kütüphanede olacağım."

Ayzer onu içten bakışlarıyla onayladı. O ikisi arasında neler olduğu bir ara kurcalasam iyi olurdu.

"Daha önceden tanışıyor muydunuz?" Adalia oldukça meraklı bir şekilde bize döndü. Boynundaki ince gümüş zincire parmağını takmış hafif hafif döndürüyordu. Yabancı ya da çekingen değildi. Doğal ve cesurdu.

"Neredeyse birlikte büyüdük," dedim. İçgüdüsel olarak biraz doğrulmuştum.

"Şey," dedi Ayzer utangaç bir şekilde bana dönüp. Bu pek ondan beklenecek bir hareket değildi. "Arın benden bir şey istedi."

Kaşlarımı çattım. Yine gerilmiştim, onların arasında başka bir savaşın ortasında kalmak istemiyordum.

"Ne istedi?"

"Endişelenme," diye durdurdu hemen. "Herkes için, hepimiz için her şeyin çok ağır olduğunu düşünüyor ve herkes bu konuda hemfikir sanırım. Bu yüzden bir savaşı daha başlatmadan önce hepimizin biraz eğlenmesi gerektiğini düşünüyor. Bunun için benden yardım istedi. Bir parti düzenlememi istiyor."

Gözlerim ışıl ışıl parladı. Bunu benim için yaptığını bilmek, üzerimdeki dünyayı alıp götürmüştü. Bütün gerginliğim aniden kaybolmuştu. İkisine de bana olan bu destekleri için büyük bir minnet duydum.

"Sen ne dedin?" diye sordum.

"Sanırım bu hoşuma gider."

Masanın üzerinden eğilip ellerini tuttum. "Gördün mü bak, her şey yoluna girecek. O sandığın gibi biri değil."

Ayzer söylediğim üzerine gözleriyle Adalia'yı işaret etti. Ve bunu o da gördü ama ikimizi de şaşırtacak şekilde güldü.

"Lütfen," diye rica etti. "Su Lordu'nun nasıl baş belası olabileceğini en iyi bilenlerdenim. Onu dize getirmenize yardım etmekten keyif duyarım." İnsani bir coşkuyla ellerini birbirine bastırıp gözlerini kısarak "Hatta," dedi. Ayağa kalkıp masanın etrafında dolaştığında hepimiz onu seyrediyorduk. "Size bu yüzden daha önce büyük bir ceza aldığım bir numara öğretmemi ister misiniz?"

"Hayır, Adalia..." diye itiraz etti Ariana.

Sonay ve ben aynı anda "Evet!" diye bağırdık.

"Sorun yok." Adalia bize gülümsedikten sonra Ariana'ya dönüp çok da tatlı olmayan bir şekilde "Sorumluluğu alıyorum," dedi. Fazla paranoyak değilsem denizkızının ateş cadısından hoşlanmadığını hissediyordum. Eh, sanırım onunla iyi anlaşabilirdik. Hiç ama hiç de fena değildi.

Masanın üzerinde duran büyük bakır meyve tabağını teker teker boşaltırken merakla bekliyorduk.

"Bu çok eski bir numara ve kesinlikle tüm diyarda yasaklı." Kendi uyarısına rağmen en ufak tereddüdü olmadığı ortadaydı. Su Krallığı'na özgü delilik onun damarlarında da akıyordu. Keyif aldığını gizlemiyordu. Bu Sonay'ın ve benim hoşuma gitmişti. Ariana kesinlikle rahatsız olmuştu. Ayzer de her zaman olduğu gibi sadece dikkatliydi.

Büyük kâsenin içine yarısına kadar su doldurdu. Gözlerini kapatıp parmaklarını suyun üzerinde dolaştırırken fısıldadığı tılsımlar

bana oldukça yabancıydı. Masanın etrafından dolaşıp yanıma gelen Ayzer kulağıma kadim büyülerden olduğunu söyleyince daha da dikkatli bakmaya başladım. Adalia biraz sonra gözlerini açtığında önce yüzünün sol kısmındaki yengeç sigili kısa bir anlığına parlayıp yeniden gizlendi. Hafifçe gülümseyip masanın üzerinden eğildi, kâsenin içindeki suya üfledi.

"Eski bir denizkızı numarası." Kendinden gurur duyduğu ortadaydı.

Hepimiz büyük bir beklentiyle kâseye bakarken su birden bulanmaya sonra da hafifçe dalgalanmaya başladı. Şeffaf rengi iyice alacalı bir hal aldığında Adalia ellerini masanın üzerine bastırıp yaklaşmamızı söyledi. Ariana oturduğu yerden kalkmadı ama kalan üçümüz iyice kâsenin üzerine doğru eğildik. Çok geçmeden suyun üzerinde bir resim belirdi. Sonra da onlar...

Daren, Arın ve Sina... Sarayın arka kısmında kimsenin olmadığı ağaçların altında konuşuyordu. Arın uçurumdan aşağıya bakıyordu. Sina bir ağacın dibine oturmuş avucunun içindeki taşlarla oynuyordu. Onu ilk kez böyle rahat otururken görmüştüm. Daren her zamanki gibi bir ağaca yaslanmıştı.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldadım.

"Bu yüzden yasak!" Oturduğu yerden kalkmıştı Ariana. "Onlara biraz özel alan tanımalısınız. Sizi bu şekilde dinlemelerini istemezdiniz." Avuç içlerini masanın yüzeyine bastırarak bizi azarlarken ona kulaklarımı tamamen tıkamıştım.

"Aslında doğru söylüyor," diye ona katıldı Ayzer. "Ama üçünün yakın arkadaş olmadığını biliyoruz. Ve bizi dışarıda bırakmaları doğru değil. En azından ne konuşuyorlar bakalım, sonra dinlemeyiz."

"Mantıklı," dedi Sonay.

"Aslında onlar çok yakın arkadaşlar..." Denizkızı sudan gözlerini ayırmadan fısıldadı. "Arkadaştan da ötelerdi. Ama aralarına çok şey girdi." Bakışlarını bana doğru kaldırdı. Onunla olan teması bozan ben oldum. Bu konunun odak noktası olduğumu biliyordum; bu daha

...nce de birçok kişi tarafından, ateş canları tarafından bile ima edil-...şti ama kayıtsızlığımı sürdürmekte kararlıydım.

"Her şey ne kadar da değişti, değil mi?" diye sordu Sina. Daren ve Arın ile konuşuyordu. Bunu yapmamanız gerekse de dinlemeye devam ettim. Artık sırların çözülme vaktiydi belki de. Herkesi bir araya toplamak istiyorsak önce herkesin her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Benim sırlarımı da belki de...

"Adalia için sana minnettarım," dedi Arın, Daren'e doğru dönerek. Bunu anlamak için söylemesine gerek yoktu. Hepimiz bunu onun bakışlarından okuyorduk.

"Ama," diye devam etti. *"Bu bir bedel değil, biliyorsun değil mi?"* Sözleri kesik kesikti. Bulanık su zihnimize akan bir görüydü. Arın'ın minnettar mı, yoksa öfkeli mi olduğunu anlayamıyordum. Belki her ikisiydi de.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Daren başını yerden kaldırmadan. *"Bunu Nova'ya karşılık olarak yapmadım Arın. Bunu kendime karşılık olarak yaptım. Başka bir dost kaybetmeni daha istemedim."* Onları dinlememe konusunda Ariana'ya katılmalıydım ama konuşacakları şeyin en başında ben olacağımı nereden bilebilirdim. Özellikle benim en kaçındığım konudan. Şimdi bakışlarımı kaldırmak bu korkunun kendisi kadar zor ve ağırdı.

"Nova'nın bununla ne ilgisi var?" diye sordu Sina. Ellerim masanın kenarını iyice kavradı.

"Nova onun ikiz alevi," diye bıkkınlıkla fısıldadı Arın yeniden arkasını dönüp. Bu düşünceden kaçmak ister gibi. Bir anda yanımdaki tüm gözler bana döndü. Ama benim baktığım gözler Ariana'ya aitti.

"Biliyordun değil mi?" diye sordu.

"Ya sen?" dedim.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Sina ayağa kalkarak. *"O halde sen, en başından beri onun için yapıyordun her şeyi?"* Bocalıyordu. Hem

sesinde hem duruşunda büyük bir geri adım vardı. Hava Lordu sön-
delemişti. Yanılmıştı ve bu apaçık ortadaydı. Benim henüz yakala-
da dahi olmadığım boşlukları doldurduğunu herkes anlamıştı.

Daren ona sadece birkaç saniye bakıp başını salladı.

"Neyi?" diye sordu Arın. Sonra başını boş ver anlamında iki yana salladı. *"Adalia neden senin vârisi kaçırdığını söylüyor? O gece bebeği götürmeleri için veren bendim. Ama Adalia senin onlara saldırdığını ve bebeği kaçırdığını görmüş."*

Bu söyledikleri benim için de oldukça yabancıydı, bu yüzden di-
ğerlerinin soru işaretlerine eşlik ettim.

"Çünkü şamanlar bebeği tanrıçalara götürüyordu," dedi Daren. *"Onu kurtaran bendim."*

"Ne bebeği?" diye sordu Sonay. Ki bunun için şükürler olsun.

Adalia çabucak bize döndü "Büyük Yıkım zamanı vârisleriyle bahsediyorlardı. Su vârisini korumak için dünyaya göndermeye karar verdik. Ama beni yakaladılar, beni zorla götürürlerken Daren'in bebeği aldığını gördüm."

"Nasıl yani?" diye böldü Ayzer onu. "Vâris olan biz değil miyiz. Nova değil mi, bahsettiğin bebek o olamaz?"

"Vârisler kendi dönemleri için yeniden doğar. Sizi bu yüzden dünyaya götürdüler. Bir ruh değiş tokuşu gibi düşünebilirsiniz. Ruh aynıdır ama beden değişir."

"Reenkarnasyon gibi mi?" diye sordu Sonay. Bunun ne olduğunu daha önce Arın açıklamıştı bana. Bir hayat takası. Kendi zamanına gelene kadar kenara çekilmek.

"Evet, ölümlüler öyle söylüyor."

"Beni Daren mi kurtarmış?" diye fısıldadım. Kafamın içindeki tüm düşünceler de bu zamana kadar kurmaya çalıştığım dengeler de sarsıldı. Bir sürü ihtimal vardı, birçok seçenek vardı ama bu aklıma ucuma dahi gelmezdi.

"İkiz alevin olduğunu o zaman öğrenmiş. Başka türlüsünü yapamazdı." Adalia konuşurken oldukça rahat ve açıklayıcıydı. "Ben yanlış anlamışım."

"O halde bu kanatları açıklıyor," dedi. Bu defa ses sayım içinden gelmişti. Hepimiz yeniden oraya odaklandık. Konuşan Sina'ydı. Dehşete kapılmış gibi görünüyordu. *"Daren,"* dedi acıyla. *"Koruduğun şey Gela değildi. Nova'ydı."*

Daren sadece başını salladı.

"Anlamıyorum." dedi Arın. *"Kanatlarına ne oldu? Onları tılsımla gizlediğini sanıyordum."*

Daren başını yerden kaldırmadı.

"Ne kanadı?" diye sordum.

Adalia ve Ariana birbirine baktı. Ariana mutsuz, Adalia çekimser görünüyordu. Söyleyecekleri şey her ne ise benim için daha büyük bir sarsıntı olacağını görüyordum. İçgüdülerim yeniden tetiklendi, kâseyi alıp içindeki tüm suyu dökmek, buradan koşarak uzaklaşmak istedim ama bir kereliğine kaldım. Bu zamana kadar yaptığım gibi koşarak uzaklaşmadım.

"Bu kadarına hakkımız yok," dedi Ariana. "Öğrenmek istiyorsan gidip onlara sormalısın Nova."

"Söyle!" dedim dişlerimin arasından. Bunun son şansım olduğunu biliyordum, bir daha böyle bir yüzleşme yaşamayacaktı bu diyar. Bu sadece benimle ilgili değildi, artık herkesin her şeyi öğrenme vakti gelmişti. Onlar kendi meselelerini çözüyorlarsa benim de aynısını yapmam gerekiyordu. Herkesten sırlarını açığa çıkarmasını isteyerek kendi sıralarıma kilit vuramazdım.

"Ateş Lordu'nun nagueli bir Anka kuşuydu. Nagueller bağlı oldukları Alfinlere kendilerinden bir parça verirler. Onlara dönüşebilirler de. Anka, Daren'e kanatlarını vermişti ama..."

"Bir dakika," diye gümbürdedi Arın. Bir anda hepimiz yerimizden sıçramıştık. *"Şunu bana en başından anlatın."* İşte şimdi o kor-

kulası haline dönmüştü. Hem suyun içindeki yansımayı hem de bulunduğum anı aynı anda takip etmek oldukça zordu. Adalia konuşmak üzereyken elimi kaldırıp onu durdurdum.

"Kahretsin Daren!" diye bağırdı Sina. Bu ilk defa onun yitirmiş halini görüyor oluşumdu ve muhtemelen herkesin öyleydi. *"Bana söyleseydin sana yardım ederdim!"*

"Sana söyleseydim sen de benimle birlikte dibe batardın," dedi sakince. *"Birimizin hayatta kalması gerekiyordu, birimizin krallığının sağlam durması gerekiyordu."*

"Çok şey feda ettin."

"Hangimiz etmedik ki?"

"Bana baştan anlatın!" Arın'ın gözlerini buradan, suyun ardından bile görüyordum. Okyanusu çağırıyordu. Ve biraz sonra hepiniz o suların altında kalacaktık. Büyük bir dalganın sesiydi kulağımızda uğuldayan.

"Yıkımın gerçekleştiği gün," diye başladı Daren. *"Tanrıçaların neyin peşinde olduğunu sonunda çözmüştüm. Seni çoktan kaybetmiştim Arın. Vârisini korumak istedim. Adalia'yı da öyle. Saraya gelirken şamanları gördüm. Bu yüzden Adalia'ya yetişemedim. Şafak'ı göndermiştim ama yetişemedik. Bebeği alıp güvenli bir yere götürdüm. Onun ikiz alevim olduğunu sonra öğrendim. En başında tek derdim senden kalan tek şeyi korumaktı. Tanrıçalar yolumu kesti, bir şekilde onu kaçırmayı başardım ama tek başına gitti dünyaya. Sonra Amon beni de buldu. Gela'nın peşindeydi. Diğer tanrıçaları çoktan yakalamıştı. Edik'le anlaştığını bilmiyorduk!"* Cümleleri birbiri ardına dizdi. Çok hızlı konuşuyordu. Üstün körü, bir an önce bitirmek için konuşuyordu. Anlattığı şeyi hatırlamak bile istemiyordu. Burnunun kemerini sıktı. *"Nova'yı kurtardım ama yakalandım. Benden Gela'yı istedi. Nova'nın yerini öğrenmek istedi."*

"Anka'yı yakaladı," diye tamamladı Sina cümlesini.

"Bunu yapmadı." dedi Arın başını iki yana sallayarak. *"O kadar ileri gitmedi."* Neyden bahsettiğini anlamıyordum ama Sina ve Daren aynı anda sustu.

"Bir şey söyleyin!"

Sessizlik devam etti.

Arın, Daren'e doğru ilerledi.

"Göster!" dedi.

"Bırak Arın." diye bağırdı. *"Olan oldu! Korunması gerekenler korundu!"*

"Göster!"

Daren bıkkın bir nefes verip gömleğini isteksiz bir şekilde üzerinden çıkardı. Başını aşağıya doğru eğdi, omuzları düştü. Ağır ağır görebileceği şekilde ona sırtını döndü. Arın ona bakarken o okyanusun altında kaldığımızı biliyordum. Gözümün önünden birçok kare gelip geçti. Daren'in yaralarla dolu sırtını görmüştüm, annesinin yaptığı işkencelerden bahsetmişti ama babasının yaptıklarına sıra gelmemişti. Kalbimin ortadan ikiye kesildiğini hissettim.

Senin yanında ıhlamura ihtiyacım yok.

Çünkü merhem ıhlamur olsa da şifası yarayı açandır.

Ellerim istemsizce kendi sırtıma kaydı.

İnsanların arasında yaşarken, ansızın çoğunlukla kâbuslarımdan sonra başlayan o yıkıcı ağrıyı hatırladım. Ateş Sarayı'nda gördüğüm kâbustan sonra bundan ona bahsettiğimi anımsadım. Elime uzanıp tuttuğunu ve canım yanıyor diye panikle dediğini o an aslında bunun için bile suçlu hissettiğini. Hem de en büyük yarasının sebebi benken.

Daha da yüksekten düştüm.

"Amon onun kanatlarını mı kopardı?" diye fısıldadım. Sonra yaşanan her şey teker teker zihnime vurdu. Bir dalga gibi değildi, heyelan gibiydi. Çarptı ve parçaladı. Her yer darmadağın hale geldi. Sırtımdaki ağrı iki bükülüm olmama yetecek kadar şiddetlendi ama

kaybediyorsunuz. Hissettiğim acının onun yaşadıklarının yanında kıymeti yoktu. Bunun için suçlanamazdım, sesimi çıkaramazdım.

"Senin için onlardan vazgeçti!" dedi Ariana geniz den bir sesle. "Onları feda etti."

"Amon!" diye vurguladı Arın.

Ellerimi masanın kenarından çektim. Yavaş yavaş geriye doğru yürümeye başladım.

"Nova," diye seslendi Ayzer.

Kapıdan çıkarken gözlerim kan çanağına dönmüştü. Ağlayamıyor, herhangi bir tepki veremiyordum. Kendimi kaybettiğimi sanıyordum ama kendimi bulduğumu biliyordum. Bu defa merdivenlerden yukarıya çıkmadım, aşağıya inerken oldukça sakindim. Kan dondurucu bir dinginlik vardı üzerimde. Nereye gittiğimi de, neden gittiğimi de biliyordum. Zindanlara doğru yürürken birileri beni durdurmaya çalışıyordu. Muhafızlar oraya girmenin yasak olduğunu söylüyordu.

Kimseye bir şey açıklayamazdım. Onlara anlatacak vaktim yoktu. Onlara nasıl anlatabilirdim ki ben bile anlamıyordum. Benim zihnim bile reddediyordu bu gerçeği. Belki de bu yüzden kaçıp duruyordum. Belki de o acının ağırlığını en başından beri hissettiğim için yüzleşmeye körü körüne korkuyordum.

Bana yaptığını bildiğim onca kötülüğe rağmen... Neden ben senin canını yakmışım gibi hissediyorum?

Ben sana ne yaptım Daren?

Bunca zaman bekledi Nova. O kadar uzun zaman sormadın ki artık cevapları hatırladığımdan emin değilim.

O gece krallığım karanlığa esir edildi. Karanlıkla lanetlenen lord dediler benim için, krallığımdan ışığı çektiler.

İşte benim korkum bu. Bu yıldız. Yıllarca o yokluğa alıştım, o yokluğu benimsedim ama bu yıldız hep burada, tam karşımda bana meydan okur gibi dikilmeye devam etti. Bir şeye ne kadar

uzun süre bakarsan ona o kadar yenilirsin. Beni yıllardır bu yıldızı seyrediyorum, ona ulaşamamak mı beni daha çok korkutuyor yoksa bir gün ona ulaşmak mı, bilmiyorum. Tek başına parlayan ve tüm bu karanlığımın içinde beni aydınlatan bu yıldızın yenilmekten korkuyorum.

Kanatlarını kopardılar, beni yaşatmak için Anka kuşunu feda etti. Krallığından ışık çekildi. Ateş ve Işık İshası Gece Yarısı Lordu olmakla lanetlendi. Yüz yıl boyunca bekledi. Yıldızlar ona bir gökyüzü varisi olarak beni geri getirdi.

Ama unutma, gece yarısı gökyüzüne sihir yıldızı çağır.

Her birini, karşıma çıkan herkesi elimi sallayarak bir su dalgasıyla duvara savurdum. Şu an karşıma çıkacak her şeyi ezip geçebilirdim. Ama buraya kadardı. Bu defa ezilen ya ben olacaktım ya da artık bu oyunun sonuna gelecektik. Her taş kafamın içinde yerine oturmuştu. Ve hepsinin ucu ona dayanıyordu.

Mahkûm edildiği parmaklıkların önüne geldiğimde karşısına dikildim. Hücresinde, yere zincirlenmiş şekilde oturuyordu. Toprak Lordu. Başımı yavaşça kaldırıp onun kahverengi gözlerine baktım.

Gülümsedi.

"Ayağa kalk," diye fısıldadım.

"Böyle iyiyim."

Sesini duymak aynı yenilgiyi tekrar tekrar yaşamama neden oldu. Gözlerimi çizmelerimin ucundan çekemiyordum. Her saniye ağır ağır yankılandı kafamın içinde. Arın İlmek'te sigilime, yüzümdeki izi dokunduğunda hissettiğim o keder, duyduğum çığlıklar, gördüğüm alevler, içine düştüğüm karanlık.

Daren diyara ilk geldiğimde beni o mağaraya götürdüğünde, tam orada hissettiğim aidiyet duygusu. Daha önce de oradaymışım gibi.

Orada çok büyük bir parçamı bırakmışım gibi. Birisi orada kanımı üzerime örtmüş gibi.

Gözlerimi daha büyük bir hızla ona çevirip içimden geçirdim sadece. Kanı onu alt etmek için öyle istekliydi ki tereddüt etmedi. Birkaç kemiğini kırarak doğrulduğunda nihayet doğrudan gözlerine bakabilmiştim. Zincirli olan ellerine yüklendim. Kanına emrettim. Ellerini zincirlerin arasından çıkarmak için mücadele veriyordu ama bu ona fazlasıyla zarar veriyordu. Toprak Lordu kıvrandı, kendi kanının ona emrettiği o sese karşı koymak için elinden geleni yapıyordu. Dişlerini sıkıyor, belini kamburlaştırıyor, bileklerini duvarla bedeni arasına sıkıştırıp hareket etmesini engellemeye çalışıyordu. Ama kırılan her bir ekleminden gelen sesi duyuyordum, kulağıma bir ninni gibi geliyordu.

Bu diyara ilk geldiğimde bana nasıl baktığını, benden nasıl nefret ettiğini, içten içe korktuğunu hâlâ dünmüş gibi hatırlıyordum. Korkuyordu çünkü şimdi karşısında duran şeye dönüşeceğimi biliyordu. İçimde şu an bana hiç de yabancı gelmeyen bu deliliğin bir gün onun etrafına ağını öreceğini biliyordu.

Kapının kilidini büyük bir buz darbesiyle kırabilmiştim. Bunların ya daha güçlü olması gerekiyordu ya da ben herkesin sandığında da güçlüydüm. Pranga yere büyük bir gürültüyle düştü. Amon sahip olduğunu sandığı gururunu kırmamak için ses çıkarmıyordu, çektiği acıya rağmen bunu gizlemeyi biliyordu.

"Yürü," dedim tek nefeste.

"Nereye?"

"Yürü!"

İtaat etmeyince dudağımı hafifçe kıvırdım. Zihnimde canlandırdım, onun kanını bir ip gibi parmaklarımın ucunda salladırdım. Önce karşısında duran demirliğe çarptı, burnundan zemine ve çizmelerimin üzerine kan sıçradı. Yere düşmesine izin vermedim, her santimde acıyı en büyük şiddette hissetmesini istiyordum. Kapıdan çı-

ken bakışlarını benden kaçırmasına da müsaade etmedim. Merhamet kelimesini onun için bugün lügatimden çıkarmışım. Merhamet yoktu, merhametli hiçbir yanım kalmamıştı. O merhamet etmemişti, bir anlığına bile, kendi öz oğluna biraz olsun merhamet etmemişti.

Benim komutumda önümden yürürken sadece burnumdan derin nefesler almaya çalışıyordum. Kendimi şimdi bırakasam onu hemen öldürürdüm. Artık onu öldürebileceğimden emindim ama onun için kolay bir ölüm istemiyordum. Gözlerimin önünde işkence çekerek ölmesini istiyordum. Bu yüzden onu kimin önüne atmam gerektiğini biliyordum. Biz merdivenleri tırmanırken ve Amon acı içinde inlerken üst kattan, sarayın girişinden "Amon'u buraya getirin!" diye bir hiyaset kopardı Arın.

Amon'un adımları havada asılı kaldı.

Gülümsedim.

Onu bir çöp torbası gibi omzundan ittim.

"Su Krallığı'nın en acı damlasını tatmaya hazırlan profesör," diye ıslıdadım. Bu bizim meselemizdi. Bu sadece Arın ve benimle ilgiliydi. Bu artık sadece bize yapılanlarla ilgiliydi. Bu bizim için yapılanlarla ilgiliydi. Fedakârlıklarla. Bizim yüzümüzden ödenen bedellerle. Geri alamayacağı acılarla. Kırdığı kalplerle. Mahvettiği hayatlarla ilgiliydi. Son basamağı çıkarken onu kolundan tutup zorladım.

Kapının girişinde Arınla göz göze geldik. İkimizin gözlerinde de aynı kana susamışlık vardı. Bu öfkeyi, bu sınırsızlığı tanıyordum. Çok iyi tanıyordum. Ve bu öfkeye hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum.

Karşı karşıya gelene kadar birbirimize doğru yürüdük. Amon'un kolunu bıraktım. Kanına sarıldım. Onu ikimizin ortasına attım. Sağ tarafına yana doğru yatırdım. Gözleri önce beni sonra Arın'ı gördü. Her taniyesinin azap içinde geçmesini istiyordum ama o gülüyordu.

Arın yüzüne doğru bir tokat gibi suyu çarptığında Amon dizlerinin üzerine çöktü ama etrafına bakarak kahkaha atmaya devam etti.

Gözleri herkesin üzerinde dolanıyordu. Yarattığı yıkımdan büyük bir keyif alarak izliyordu. Hastalıklı zihniyle belki de kazandığını düşünüyordu. Sonu gelmiş bir idam mahkûmu gibi koyuvermişti belki de. Ama onun böyle huzurlu ölmesine izin vermeyecektim.

Onu içeriden mahvetmek istiyordum. Zihni gibi çürümesini istiyordum. Bu yüzden yumruğumu sıktım. İşe yaramaz vücudunun içindeki organlarını sıktığımı hissettim. Amon birden inledi. Nefes alamıyormuş gibi gırtlağı tıkandı. Açık ağzından dışarıya kan kusmaya başladı.

Daha çok gülümsedim.

Her saniyesinde gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Kışkırtıcı mavi gözlerimle ona bakmaya devam ediyordum. Karşımda insana ya da Alfine benzeyen bu yaratığa bakıp dinliyor ve öğreniyordum. Görüntülerin nasıl da yanıltıcı olduğunu.

"Kanatlara ilgin olduğunu bilmiyordum," dedi Arın buz gibi bir sakinlikle. Elleri iki yanında boşlukta sallanıyordu. Amon sanki hareket ettiğinde ondan kaçabilirmiş gibi ellerini kolluyordu. "Cömert bir kral olarak sana biraz kanat bağışlamak istiyorum." Su Lordu, Toprak Lordu'nun etrafında dönerken kedi kadar kurnaz ve sessizdi. Bir ölüm gibiydi. Ve Amon biraz sonra kendisini alacağını hissediyordu. Soğuk bir ürperti hepimizi ensesinden yakalamıştı.

"Ama onun için biraz yer açmak lazım."

Ellerini havaya kaldırdı. Parmaklarını birbirine yapıştırdı. İki bileğini de çene hizasında tuttu. Tek hareketle ellerini bıçak gibi, bir şeyi kesiyormuşçasına aşağı doğru hızla hareket ettirdi. Amon avazı çıktığı kadar bağırdı. Ve bir saniye sonra sırtında iki tane büyük bıçak yarası açıldı. Gömleği kana bulanırken işaretlenmiş iki kanat gibi görünüyorlardı. Kandan kanatlar...

İşte korktuğu delilik böyle bir şeydi. Hissettiğim delilik de böyle.

Arın aynısını bir kez daha yaptı.

Sarayın içindeki tüm kapılar aynı anda büyük bir şiddetle açılıp kapandı, pencerelerden içeriye şiddetli bir fırtına vurdu. Rüzgârın

gücüyle etrafımızda duran eşyalar yavaş yavaş yere dökülmeye başladı. Su Lordu Arın'ın kanlı saldırısına Hava Lordu Sina da eşlik etti.

Bir kez daha sırtında aynı yerde derin kesikler açıldı.

Amon başka bir fırtına rüzgârının gücüyle havaya yükseldi ve hızla yere çarptı.

Bir kez daha.

Toprak Lordu'nun beyaz gömleğinde tek bir damla beyazlık kalmayana kadar bunu sürdürdü. Önce gömleği, sonra bütün zemin onun kanından bir cehenneme dönüştü. Rüzgâr hiddetini korurken ayaklarımı zemine daha sağlam bastım. Saçlarım etrafında uçuşuyor, yüzümü örtüyordu. Ne etrafımda olanları seçebiliyor ne de onlara kulak asabiliyordum. Amon'un ölümü gözüme ustalıkla resmedilmiş bir tuval gibi görünüyordu.

"Dur artık," diye sesini duyurmak için olabildiğince bağırdı Adalia. "Onu öldüreceksin."

"Ben de bunu istiyorum." Arın'ın gözleri bembeyaz olmuştu. Rahmun da sağduyusunun da gözlerini içine çekildiğini hissedebiliyordum. Ondan yayılan sınırsız öfke ikimizin arasındaki bağın üzerinde dolaşıyordu. Kendini ve düşünme yetisini tamamen kaybetmişti ama bu ilk kez sorun değildi.

"Nova," dedi Sina. "Onu durdur. Kendini de öldürecek. Onu öldüremezsiniz, sonuçlarının ne olacağını biliyorsunuz." Kapılar aynı hiddetle yeniden kapandı. Pencereler içeriye, hepimize vuran rüzgârı geri çağırdı. Sesler yavaş yavaş kesildi. Amon'un inlemeleri, Arın'ın hızlı soluklanmaları dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Diyarda bir lordu veya vârisi öldürmenin bedelini kendi canınla ödüyordun. Her kim olursan ol. Bu doğruydu. Ben sonuçlarının ne olduğunu biliyordum ama onların en ufak bir fikri yoktu. Bu yüzden Amon'a daha çok yaklaşan ben oldum.

"Arın öldüremez," diye fısıldadım. Çünkü büyük bir enerji açığa çıktığında ona denk başka bir enerji daha çıkar. Ve bana istediğiniz

anlamı yükleyebilirdiniz. Deliliğin dahilik ve sınırsızlık olduğunu söyleyen çok kişi duymuştum, artık haklı olduklarını görüyordum. Kafamdaki tüm parçalar bir araya toplanmış ve resim artık görülür hale gelmişti. Artık bulanık bir su yansıması değildi, bir ayna kadar pürüzsüzdü hileli zarlar.

Amon'un yüzünü çenesinin altından kavradım, bana bakabilmesi için iyice başını kaldırdım. Son gördüğü yüzün benim yüzüm olmasını istiyordum. Son baktığı gözlerin benim gözlerim olduğundan emin olmak istiyordum.

"Bir gün," diye fısıldadım. "Yeniden doğarsan Amon, su balkından birine bulaşmadığına emin ol." Çenesini geriye doğru ittim. Sendelediği anda yeniden uzanıp boğazını tuttum. Tek elimle, var gücümle sıkmaya başladım. Ama benim onu öldürecek kadar fiziksel gücüm yoktu. Hayır, yapmaya çalıştığım da yapacağım da bu değildi.

"Nova," dedi Adalia. "Lütfen yapma." Bize uzanmaya çalışıyorlardı ama güç etrafımızda dönüyordu. Farklı bir enerji akımı Onyx Arın ve beni çevrelemişti. Başkasının içeriye girmesine engel olan şeffaf bir tabaka etrafımıza kuşanmıştı. Sanki geçiş için yeterince delirmeniz gerekiyordu. Ayzer'in sesi de Adalia gibi geriye çekti. Bana ulaşmalarına izin vermeyecektim.

"Nova," dedi Arın. Kendine gelmiş gibi duruyordu ama başımı kaldırıp ona bakmadım. Önce su. Önce suyla boğulmasını istedim. Üzerlerindeki bütün suyu ona karşı kullandım. Güçlerimi parmak uçlarımda düğümlü iki ip gibi hissettim. Kendi vücudundaki suyu çağırdım, su emrimle bana doğru çekilirken boğazında durdurup onu tıkadım. Amon dahil herkes neler olduğunu anlayacak kadar Tepuk Lordu'nun çirkin yüzü havasızlıktan morarmaya başlamıştı. Bu kadar çabuk olmasını istemiyordum, ona nefes alması için birkaç saniye verdim. Su, komutumla geri çekildi. Amon öksürerek yere doğru eğildi, ayakta zar zor yalnızca sendeleyerek durabiliyordu. Acıyla inleyene kadar, af dileyene kadar, yalvarana kadar aynısını yapmaya devam ettim.

"Nova," diye seslenmeye devam ettiler.

Elimi kendi etrafımda dolaştırdım. Sadece Amon ve ben. Sadece ikimizi koruyan bir su girdabı etrafımızda sonsuz bir hızla dönmeye başladı. Su Lordu'nu da bu deliliğin dışında bıraktım, bu defa yapacağım şey onu bile aşıyordu. Bu vârisin şarkısıydı. Bu artık sadece benim savaşımdı. Benim için başlayan bu savaşın sonunu getirmenin vaktiydi.

Korktukları, hem de herkesin korktukları o şey olmanın vaktiydi.

İçimde bir ışık huzmesi dışarıya doğru taştı, nefes almış gibi rahatlayarak soluklandım. Ne hisli ama...

"Güç böyle hissettiriyor demek..." Amon'a doğru fısıldadım. Kahverengi gözleri şahit olduğu bu ihtişam karşısında ilk kez geri çekilmek istedi.

"Durdur şunu Arın!" diye bağırdılar. Ama durduramazdı, artık beni hiç kimse durduramazdı.

"Nova..." Arın'ın gergin sesini duyduğumda Amon'a gülümsüyordum. O da anlamıştı. İçeriye giremiyordu, Su Lordu ilk kez aşılamaz bir su engeline çarpmıştı. Artık o da biliyordu, benim içime neyi soktuklarını, neyi sakladıklarını, beni nasıl bir sınırsızlıkla zehirlediklerini artık Arın da biliyordu.

Daha da öfkeyle Amon'a yaklaştım.

"Tanrıçalarla tanıştım," dedim sadece onun duyabileceği şekilde. "Bana suyu nasıl kullanacağımı öğrettiler..." Bana suyla nasıl bir cehennem yaratabileceğini gösterdiler. Suyun her zaman söndürmeyeceğini, istediğim zaman onunla nasıl bir yangın başlatacağımı. "Herkes gibi bir gün bu gücü onlara karşı da kullanacağımı düşünmeyecek kadar gözleri dönmüştü." Yavaşça eğilerek gülümsemeye devam ettim.

"Tıpkı senin de bir gün canını alacağımı tahmin etmeden yolumun çıkman gibi Amon..." Bu defa kanla saldırdım. Beklenmedik ve sarsıcıydı. Dizlerinin üzerinde geriye doğru savruldu.

"Sen de öleceksin," diye fısıldadı. Sesi telleri neredeyse patlamıştı. Sesi cızırtılı bir kasetten gelir gibi kısıktı. Kahkaha attım.

"Ölmeyeceğim," diye başımı salladım. Ve kimsenin bilmediği, benim de yeni öğrendiğim kısım buydu. Ben ölmeyeceğim çünkü ben olanı, ölmeyeni öldürmek için doğdum. Daren'le kaderlerimiz bu yüzden birleştirildi. O kötülüğü kurmak için dünyaya geldi. Bense deliliği.

Daren kötünün kötüsü olmak zorunda kaldı.

Ben akıl sınırlarını daha önce kimsenin zorlamadığı kadar aşacağım.

Ona doğru eğildim ama kanına doğru seslendim. Bunu ruhumda hissedebiliyordum. O kan benim de bedenimden çekiliyormuş gibi sihirliydi. Amon yavaşça tükenmeye başladı. Bütün bir kan yumrusu boğazını tıkadı. Sonra kulaklarından akmaya başladı, sonra gözlerinin pınarlarından, sonra burnundan...

Elemental kendi sihrini yapmaya çalışıyordu ama işe yaramayacaktı. Ben ona saldırdıkça diyar da bana saldırdı. Ben onu boğmaya çalıştıkça diyar beni boğmaya çalıştı. Tanrıçaların uyarısını ıskalamıştım. Umurumda değildi. Bu defa onların kazanmasına izin vermeyecektim. Artık beni kaybedemeyeceklerini biliyordum.

Sesleri ve varlıklarını yok saydım. Etrafımdaki beriyeri yıkmaya çalışan o ilahi güce sahip lordları yok saydım. Buradan bir tane ya da iki tane ama bir şekilde ölü çıkacaktı. Bu defa elimden kurtulmayacaktı. Bu defa yaptıkları yanına kâr kalmayacaktı. Bu defa bir hücrede bile hiçliğe terk edilmeyecekti. Hücrede geçirdiği her gün onun için kurtulabileceği güne dair bir umut taşıyordu. Onun buna hakkı yoktu. Ondan önce bu umudu aldığımı artık biliyordum.

Gırtlağından çıkan hırıltılar sonuna geldiğimi haykırıyordu. Elerini oynatmaya, konuşmaya, beni durdurmaya çalıştı. Ama sanki benim de boğazıma sarılan o elleri bile umursamamıştım. Burnumdan akan kanı elimin tersiyle sildim. Ona yaptığım her şey aynı şiddette bana dönüyordu ama ölümün kendisine ve ölümsüzlüğün en saf hâline dönüşmüş bilincim ona karşı koyuyordu.

Boşluk, var olduğumdan beri beni içine almasından korktuğum boşluk kapanmıştı. Öğrendiklerim o boşluğun içini yavaş yavaş doldurmuştum. Kayıp yoktu, kaybedecek bir şeyim yoktu. Melekler âleminde her şey zaten elimden alınmıştı. Ben herkesin ellerinden alınmıştım. Bu diyar kendi ağlarını örmüştü ama benim sihrim de o ağın ipliklerinden işlenmişti.

"Olanları değiştiremezsin." Amon'un ite kaka söyleyebildiği sözler bunlar olmuştu. "Ama ben yapabilirim."

"Ne cüretle?" Yakasına yapıştım. Sihrin tek başına verdiği zarar öfkemi dindirmeye yetmiyordu. "Ne cüretle hâlâ karşımda konuşabilirsin?" Gözlerimden sinirle, kederle yaşlar akmaya başladı. "Onun babasıydın," diye fısıldadım. "Onun babasıydın. Böyle bir acıyı nasıl yaşatırsın."

Biraz daha hırladı.

Onu düşündüm. Ben bir insanın kanatları olmasını hayal edemezdim. Ama bir uzvunun koparılmasının ne demek olduğunu düşünebilirdim. Canlı canlı onu kesip senden aldıklarımı. Ve hayatın boyunca bunun eksikliğini yaşayacağını anlayabilirdim. Ne merhemi ne de şifası olan o ağrıların yerine koyup kendimi, bir kanser gibi ruhunu bile öldürürdüm.

"Nasıl yaparsın!" diye tısladım.

Boğazım tıkandı.

Sonuna kadar açık olan gözleri artık kana bulanmıştı. İşte, nihayetinde o gözlerinde pişmanlık vardı. O pişmanlığı ondan almıştım. Son nefesini dudaklarından taşan kanın ardından verdi. Ağırlaşan bedeni elimden düştü. Açık gözlerinde o pişmanlık ifadesiyle birlikte. Onun yok oluşuyla birlikte ben de dizlerimin üzerine düştüm.

İçimdeki boşluğun yerini daha kuvvetli bir ağırlık aldı. Boşluğa olan korku yok oldu ama geriye karanlık bir delik kaldı. Karşımdaki varlık tüm dünyanın göremeyeceği bir kötülüğe sahipti, eli kandan görünmüyordu, aldığı canların hesabı yoktu ama yine de nefesi benim ellerimde kesilmişti.

Birini öldürmenin, böyle güçlü bir varlığı öldürmenin senden de ne kadar çok şey götürdüğünü artık biliyordum ama umurumda değildi. Onu yok etmek için kendimden bir parçayı feda etmeye razıydım. Bunca zamandır yaptıkları ile bunu çoktan hak etmişti.

Su Krallığı'na yaptığı.

Arın'a yaptığı.

Bana yaptığı.

Adalia'ya yaptığı.

Daren'e yaptığı...

Su girdabı benimle birlikte yorulup aşağıya doğru aktı. Kan ve su birbirine karışırken Amon ve ben karşı karşıya yatıyorduk. Onun ölü ve kana bulanmış suratına baktım. Şimdi parmağımı oynatacak halim yoktu ama sonunda herkesin kaybetmesine değmişti.

Sonunda ben kazanmıştım.

Kaybettiğim büyük bir parçayla birlikte.

Bu kadar büyük bir gücü içinde yaşatmak, bu kadar büyük bir günah işlemek, bu kadar büyük bir bedel ödemek ve bu kadar çok acının sebebi olmak... Ruhun parçalanmasının ne demek olduğunu biliyordum. Hepsi, kazandığın her şey senden denk bir parçanı alıp götürüyordu.

Nihayetinde ben, tüm bu karanlığın ortasında hayat ışığım sönmüş gibi hissediyordum. Onu öldürmüştüm, onunla birlikte temsil ettiğim o umut ışığını belki gökyüzünde tek başına parlamaya direnen o yıldızı da söndürmüştüm. İstedikleri şey olmuştum, intikamımı almıştım ama tanrıçaların haklı olduğunu da ispatlamıştım. Amon'u öldürebilecek gücüm varsa aynısını bir başka lorda da yapabilirdim.

Ve yapmamı isteyeceklerdi.

Beni bu noktaya, şimdi yan yana yere uzanmış, artık cansız gözlerime baktığım bu adamı öldürmeye iten her şey istemediğim diğer şeyleri yapmaya da itecekti. Bu diyar herkese yaptığı gibi beni de yavaş yavaş tüketecekti.

"Nova." Yanıma ulaşan Arın oldu. Bu kıyametin ortasına atla- ilk o olmuştu. Sesini duymak beni irkiltti. Ona bakamadım bile. Gözüm zaten anladığı şeyi gözlerimde görecekti. Ona denk gücü- onu nasıl yok edebileceğini ve bir gün bu gücün onun peşine geleceğini görecekti.

"Nasıl?" diye fısıldadı Amon'un sönmüş ruhunun ferine bakarken.

"Beni öldüremezler." İşaret parmağım önümdeki kan gölünün üzerine belli bir ritimde çarpıyor ve sessizliğin içinde pıt pıt yankı yapıyordu. Kanın parmak izime nasıl işlediğini seyrederken gülümsedim. Delirmiş gibi gülümsedim. "Beni öldürürlerse sana karşı tek kozlarını kaybedecekler." Kapattım gözlerimi.

Biliyordu. En başından beri biliyordu. Daren biliyordu.

"Daren bu yüzden dalgaya itmişti beni. Ölmeyeceğimi biliyordu. Ama tanrıçalar şeytanı da kandırdı. Beni İlmek'e almalarının tek sebebi sana karşı kışkırtmaktı. Benim yerime geçmeyeceğini biliyorlardı. Orada kalıp senden nefret etmemi istediler. Oradan çıkıp onu yok etmemi istedikleri gibi." Parmağımı biraz daha kanın içinde dolaştırdım, bir yağın üzerinde hareket ettirmeye benziyordu ama beraberinde kirli bir his ve kötü bir koku geliyordu.

Yüzüstü dönüp diğer parmaklarımı da bir tuvali boyuyor gibi kan gölünün üzerinde dolaştırmaya başladım. Aniden kahkaha attım.

"Tanrım! Çok zekiler... Sokağa atılmış bir köpek gibi. Beni barınağa aldılar. Sonra aç ve susuz bıraktılar. Yalnızlığa terk ettiler. Barınaklardaki köpeklerin zamanla yabanileştiğini ve saldırganlaştığını biliyor muydun? Bunu büyükbabam anlatmıştı, bu yüzden beni sık sık barınaklara götürürdü." Başımı hızlı hızlı sallayarak parmaklarımla geniş bir daire çizdim.

"Nova..." Arın yanlış bir şey yapmışım ve buna üzülmüş gibi sessiz bir şekilde mırıldandığında nihayet doğrulmuş ve dizlerimin üzerinde oturmaya başladım. Kollarım cansızca iki yanımda sallandı. Önümde, en az onun kadar beni de hayrete düşüren bir çizim vardı.

Büyük bir dairenin içinde tam ortadan inen iki uzun çizgi bir yolu anımsatıyordu. Çizgilerin arasında çapraz inen desenler hiç kaymadan aşağıya uzanmış, onların da tam ortasından başka bir düz çizgi ikiye ayırmıştı.

Yol bölünmüştü.

"Bunu neden çizdin?" diye fısıldadı. Üzerinde tonla ağırlık olduğunu hissettiğim göz kapaklarımı kapatıp açtım.

"Geliyorlar..." Söylediğim tek şey bu oldu. Onlar geliyor ve o köprüyü açan ben oldum. Yollarındaki ilk engeli, onları yasaklı büyüyle hapseden Toprak Lordu'nu öldürdüm.

"Tanrıçaların bana yaptığı şey buydu. Beni tuzağa düşürmek istediler."

Herkesten uzaklaşmamı, herkesten nefret etmemi istediler. Onlara karşı, en çok da Arın'a karşı bilenmemi istediler. Onların yanında olmamı, onların dediklerini yapmamı istediler. İçime bir güç parçası koydular ve beni bir kukla gibi oynattılar.

"Ama sen onları tuzağa düşürdün." Daren ayaktaydı, tam karşımda. Önümde çizilmiş o dairenin diğer ucunda. Üzerime doğru eğildiğinde onun mavi gözlerini görünce bütün özgüvenim yerle bir oldu. Arın tutup beni ayağa kaldırırken gözlerimi ondan alamıyordum. Ona bakmak artık çok zordu. Benim için neler yaptığını, neden yaptığını görerek ona bakmak çok zordu.

Arın parmaklarını havada hareket ettirdi, Daren'in görüp ona baktığı kan çemberini basit bir parmak hareketiyle sildi. Çizdiğim şekil yok oldu ama titreyen parmaklarımın ucundaki kan izime karıştı.

"İyi misin?" diye sordu Adalia yanıma gelip. Zarifçe eğildi, parmaklarıyla yüzümü silmeye çalıştığında gözlerime kadar kana bulandığımı düşündüm. "Sen Arın'dan daha delisin, bunun mümkün olacağını sanmazdım."

"Ben yine bütün paramı Arın'a yatırırdım," dedi Daren kocaman bir gülümsemeyle. Daren her zaman yaptığı gibi olup bitenin üstün

dürmeye çalışıyordu. Her zaman olduğu gibi beni korumaya çalışıyordu.

Arın bana bakıyordu. Bakarken acı çekiyordu. Herkesten önce o anlıyordu. Daren'le belki de bir ruhu paylaşıyorduk ama Su Lordu ile kimsenin aklının alamayacağı bir gücü paylaşıyorduk. Hissediyordu, damarlarımda sürünen ve bir yılan gibi etrafıma dolanan o gücün beni nasıl dibe çektiğini hissediyordu. Bileğimdeki, Ilmek'e girmek için ödediğim bedeli, Ourobus sigili aylar sonra ilk kez yanmaya başladı. Acıyla dudaklarımdan bir inleme kaçtı. Bileğimdeki yılan mührünün bir anlığına hareketlendiğini Arın ve benden başka hiç kimse görmedi.

Adalia, "Seni kaldıralım," diye fısıldadı. Kollarımın iki yanından tutup beni hareket ettirmeye çalıştığında nihayet fiziksel bütünlüğümü yeniden kazandım. Ondan destek alarak ayağa kalkmaya yeltendim ama dokunduğum bembeyaz teninde kanlı parmak izlerim belirdi. Elimi hızla kendime çektim.

"Sorun yok," diye güvence verdi Adalia. "Bana yaslan." Gözleri sadece beni görüyordu, belki de onun nagueli olduğu için Arın'ın benim için duyduğu endişeyi o da hissedebiliyordu. Su kalkanının gücünü ilk aşan Arın olmuştu, o görünmez çemberden içeriye giren ikinci kişi Daren olmuştu, suyu aşabilmesinin nedeninin artık ben olduğumu biliyordum. Adalia suyun içinden geçebilen üçüncü kişi oldu ama diğerleri hâlâ dışarıdaydı.

Bu yüzden denizkızı, "Ayakta durmak zorundasın," diye kulağıma fısıldadı. "Görmelerine izin vermemelisin. Arın öyle yapar." Bana bakan yüzü hüzünlüydü, korumaya ve destek olmaya çalışıyordu. Su Krallığı böyle yapardı. Birbirinin arkasını kollar.

Ama onlar benim arkadan vurmamı istiyorlardı.

Yine de başımı salladım ve ayaklarımın üzerinde durmayı başardım. Adalia bir sis bulutunu ikiye yarar gibi su kalkanından geriye kalanı indirdi.

"Nova, sen iyi misin?" Nasıl göründüğümü Sonay'ın irkilmiş gözlerini gördüğümde merak ettim. Bana doğru geliyordu ama gördüğü an ayakları boşlukta takılı kaldı. Sina ve Ayzer yerde cansız bir şekilde yatan Amon'a bakıyordu. Ariana ise Arın'a kilitlenmişti. Su Lordu için yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı.

"Arın'ın vârisi..." Daren derin bir nefes alıp alaycı maskesini yüzüne iyice yerleştirdi. Artık orada değildi ama o yine de yürürken orada bir çember varmış gibi etrafında dolandı. "Yine de delilik konusunda Nova seninle yarışamaz." Arın onun ne yapmaya çalıştığını benden daha hızlı anladı. Ayakta duramadığımı biliyordu. Bunu anlamak hâlâ benim için güçtü, hâlâ kalp kırıcıydı ama biliyordu.

Arın ona döndü. Yüzü aydınlandı. Üzerindeki rehavet yok olmadı ama bir anlığına onu paylaşacağı biri olduğunu gördü. Buna inandı.

Tek başına boğulmayacaksın.

Tek başımıza boğulmayacağız.

Ama hangimizin ellerine zincir vuracağız?

Sina, Arın'ın yanına yanaştığında var olan yıkıma bakıyorlardı. Olanları hazmetmeye çalışıyorlardı. Sonunda herkes kurtulmuştu. Amon hem Arın'a hem Daren'e yapılanların bedelini ödemişti. İkisinden de öyle çok şey almıştı ki: şu an kimse ölmeden onun canını nasıl aldığımı sorgulamıyordu. Bu savaş değildi, bu barıştı ama benim için değil.

Su Lordu önce Gece Yarısı Lordu'nun omzuna vurdu, Daren gülümseyerek hafifçe geriye doğru bir adım attı. Arın onu kendine doğru çekip sıkı sıkı sarıldı. Su, ateş, gece, ışık, dalgalar ve kayalıklar bir araya geldi. Hava Lordu da onlara katıldı. Bulutlar ve ılık esen rüzgâr üçünü birbirine sıkı sıkı bağladı.

Kalanlarımız sadece seyrettik. Diyarda bir düşmanın alt oluşunu ve dostluğun yeniden doğuşunu.

Buraya ilk geldiğimde onlar ilahi lordlardı.

Halkları, sarayları yöneten. Onları koruyan. Onlara güven veren.
Güçlü, yenilmez, karşı konulmaz.
Korkusuz olan ama en çok korkulanlardı.
Onları tanıdıkça aslında ne kadar korktuklarını gördüm.
Ne kadar yalnız kaldıklarını.
Sevgiye ne kadar aç olduklarını.
Onlar ilahi lordlar ama aslında hepsi hâlâ küçük birer çocuklar.

"O gerçekten öldü mü?" diye sordu Ayzer. Gözlerini yerdeki bedenden alamıyordu, sesi bir mırıltı gibi çıkmıştı anca. Adalia bir kez daha bana bakıp iyi miyim diye kolladı. Değildim ama Ayzer'in bu durum karşısında ne hissedeceğini bilmiyordum. Sadakatsiz olduğumda Arın'la aramdaki bağın nasıl koptuğunu ve nasıl acı verdiğini hatırlıyordum. Hem de bağlayıcı izim olmamasına rağmen. Ölüm o bağla neler yapıyordu kim bilir.

"Öldü," diye onayladı Arın, kendini de inandırmak için bir kez daha Amon'un yüzüne bakarak.

Bir süre herkes sessiz kaldı.

Asıl soruyu kimin soracağını düşünüyorlardı belki de böyle anlarda bu cüreti gösteren genelde ben olurdum ama ilk kez hiçbir şey söylemek, tek kelime bile konuşmak istemiyordum.

Ayzer topuklarını zemine çarparak yavaş adımlarla yürüdü. Toprak Sarayı'nın muhafızı olan Eris artık bir adım arkasındaydı. İkisi de dizlerinin üzerine çöktü ve eğildi.

"Lordum," diye selamladılar Daren'i.

18. BÖLÜM

Günahkârlar ve Bağışlananlar

Bir yangının sönüşünün tam olarak neye benzediğini hiçbir zaman düşünmemiştim. Yangın yok edici görünse de bana bep yok edilemez gelirdi. Bir kâğıdı ateşe verdiğinde ondan geriye külleri kalırdı, ateşe atsan da tamamen kurtulamayacağın şeyler vardı.

Yaşadıklarımız gibi. Anlarımızdan bize kalanlar ateşin ardından kalan külleri anımsatıyordu. Onları rüzgâra atıp savurabilirdiniz ama bu sadece dağılmalarına neden olurdu, evrende hiçbir şeyin yok olmayacağı sonucuna bu şekilde varmıştım. Ama o külleri bir araya getirip yeniden o kâğıda ulaşamıyordunuz. Bu da bana izleri anımsatıyordu. Geri alamazdın, bir kez daha okuyamazdın ama yok edemezdin de.

Adalia beni temizlenmem için odama getirip sadece suyun içine girmemi istedi. Saçlarımdan ılık suya akan kurumuş kan kalıntılarını görmemek için gözlerimi yummuş, bacaklarımı kendime çekip sıkı sıkı tutunmuştum.

Su ne zaman bulansa, kana bulansa Adalia dokunuyor ve onu biraz daha temizliyordu. Onu bileğinden tutmak ve benim üzerimden de yapışan bu kiri temizlemesini istiyordum. Aklıma mukayyet olabilmek için biraz daha dişlerimi sıkıyordum. Tasınçaların içinde,

ulaşamadığım bir yere bıraktığı o enerji akımı yavaş yavaş beni ele geçiriyordu, bir köprü açılıyordu, kilitleri kırılıyordu.

Amon'u yok etmek çok şeye mal olmuştu. Enerjime ama daha. sı kalbime. Artık tamamen kırgın hissediyordum. Bunca zamandır bilmediklerim artık bildiklerim ve kaçamayacaklarım olmuştu. Bu yüzden daha önce Arın'ı ele geçiren o soğukluk şimdi de pençelerini benim ruhuma geçirmişti. Üşüyordum ve öyle titriyordum ki ne yaparsak yapalım su sürekli soğuyup duruyordu.

"Çok fazla enerji harcadınız vârisim," dedi saçlarımın üzerindeki köpükleri akıtırken elleri kırılacak biblo bir bebekmişim gibi nazikti. "Şimdi biraz sakin olmalı ve gücünüzü kazanmalısınız."

"Nova..." Ses dudaklarımdan zar zor çıktı. Sabun kokusu tüm banyoyu ele geçirmişti ve Adalia suyun içine ne koydu emin değildim ama beni sakinleştirmeye yardımcı olmuştu. "Bana siz diye hitap etmene gerek yok, Nova diyebilirsin."

Sessizce gülümsedi.

O iyi biriydi. Su halkının nasıl olacağıyla ilgili çok düşünmüştüm. Gözümün önünde Arın ve benim dışımda hiçbir örnek yoktu ama Adalia bana umut veriyordu. Sadıktı, merhametliydi ve güçlüydü. Olmamız gerektiği gibi belki de.

Arınla ben vahşiydik. Sabırsızdık. Gücümüz aslında güçsüzlüğümüzdü. O güçle herkesi koruyabilirdik ama kendimizi ya da birbirimizi koruyamazdık. Yine de denemekten vazgeçemezdim. Biraz daha ürperdim. Onu korumak zorundaydım, kendimden korumak zorunda.

Denizkızı su berraklaşana kadar hiç yorulmadan beni yıkamaya devam etti. Su sonunda duruldu ama ben o kadar şanslı değildim. Kollarımdan tutup beni kaldırırken elimde olmadan ağırlığımı ona verdim.

"Hadi seni yatıralım." Havluyu etrafıma sıkıca sardı. Sadece başımı salladım. Şu an yanımda olabilecek bir sürü kişi vardı ama bana bu mahremiyeti sunacak tek kişi Adali'ydı. Arın'ın neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi bilmesi güvenilir ve rahatlatıcıydı. Gör-

ölümlerinden, anladıklarından sonra bile hâlâ birbirimizi kolladığımızı bilmek şu an beni ayakta tutan tek şeydi. Kimsenin sorularına maruz kalmak istemiyordum ve hepsinin yüzlerce sorusu vardı.

Birinin hariç.

Biri sonunda sorularımın cevabını vermişti.

Ama şimdi onu söyleyeceğim ne vardı bilmiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. Yatağın ortasına oturup bacaklarımı kendime çektim. Adalia odadan çıkmak yerine yanıma gelip çapraz bir şekilde oturmadan önce aynanın önünden bir tarak aldı. Saçımdaki suyu parmaklarıyla çekerken gülümsedim. İşe yarar bir numaraydı.

"Nasıl hissettiğini anlatmak ister misin?" Saçımı yavaş yavaş taramaya başladı. Gözlerimi kapatıp sadece bu dinginliğe teslim olmak istedim. Nasıl hissettiğimden emin değildim. Hem bomboş hem doldoluydum. Hem cevapsız hem cevaplarla doluydum. Hem hayal kırıklığına uğramış hem de yeni düş kapılarına uğramıştım.

"Sonunda istediğim oldu," diyebildim dizlerime bakarak. "Tüm sırlar açığa çıktı. Herkes her şeyi öğrendi ama bu..."

"Güvensiz mi hissettiriyor?"

Onaylarcasına başımı salladım.

"İnsanlar bu yüzden sırlara sığınır Nova," dedi tatlı tatlı. "Onların bizi koruyacağı yanılgısına düşeriz ama hepsi sadece olacak olanı ertelemeye yarar. Gerçekler er ya da geç kapına dayanır. Herkesi kandırabiliriz ama zamana yalan söyleyemeyiz."

"Diyarın en tehlikeli Lordunu öldürdüm." Kaşlarımı çatıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu sesli söylemek yaparken hissettiğim öfkeyi geri çağırmıştı. Elimde olsa onu birkaç kez daha öldürürdüm. "Ama bunun sonuçları nasıl olacak bilmiyorum. Tanrıçaları kızdırdığımı biliyorum." Hem de çok fena kızdırdım. Onları hem kızdırdım hem de onların kapılarını araladım.

"Arın'la konuştum. Amon'un ölümü yaptığı tılsımı etkisiz hale getiremezmiş. Büyük bir büyü olduğu için aksine ölümü taşların

mührünü ağırlaştırmış. Amon kendini güvence almak için ölümünden büyüyü daha da etkili kılmasını sağlamış. Böylelikle tanrıçalar onu öldürmeyi denemesin istemiş."

"Kıçını nasıl kurtaracağını biliyor."

Güldü ve omzumdan tutarak önüme doğru eğildi. Mavi gözlerini kırpıştıktan sonra "Ama senden kurtulamadı," diye kaşlarını kaldırdı.

Zorlukla tebessüm ettim.

En azından taşlar bir araya gelmediği sürece tanrıçalar için endişelenmeme gerek yoktu. Ve o kolyeyi su halkını uyandırdıktan sonra ya yok edecektim ya da Arın bu tılsımı kırmanın bir yolunu bulmalıydı. Sanırım bunun yolu da Arın'a bu gerçeği söylemekten geçiyordu. Artık bunu söylemekte bir sakınca yoktu. O daha güçlüydü ve daha kendindeydi. Bu artık onun için bir dert değildi çözümün kendisiydi. Aksi taktirde bu ikimizin en büyük sorunu olacaktı.

"Rahatlamak için sıcak bir şeyler içmek ister misin?" Bakışlarında anlayıştan başka hiçbir şey yoktu. Ne sorguluyor ne de kurcalıyordu hem de bazı şeyleri görmüş olmasına rağmen. Anlamasına rağmen.

"Hayır." Boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm. "Yeterince şey yaptın. Bana Arın'ı çağırır mısın lütfen? Sadece onu görmem gerekiyor."

"Eminim o da seni görmek için deliriyordur." Gülümseyerek başını salladı.

"Teşekkür ederim."

Her şey için.

"Ne zaman ihtiyacınız olursa vârisim." Tatlı bir tebessümle zarifçe önümde eğildikten sonra sadece denizkızlarına özgü olabilecek kadar narin bir şekilde yataktan doğrulup odadan çıktı. Gittiğine emin olmak için bile birkaç dakika ardından öylece bakmam gerekmişti. Havlunun üzerinde ellerimi aradım. Her şey bulanık ve yaşlı geliyordu gözüme. Parmaklarım temizdi ama kanın kokusu hâlâ bur-

esinde üzeydi. Bunun belki de daha kötü hissettirmesi gerekiyordu ama kendimi muhteşem hissediyordum. Beni nasıl endişelendiren şey buydu. Hem çok yorgun hem çok dingindim. Hangi yanımın ağır basacağını görmek üzereydik.

Sadece daha fazlasını istiyordum ve bunun nasıl sonuçları olabileceğini öğrenmenin tek yolu bu güdülere sahip kişiyle konuşmaktı. Deliliği benden daha iyi bilen. Güçlerin sınırsızlığını benden daha uzun süredir taşıyan.

Nefes almaya konsantre olarak ayağa kalktım, dolaptan rastgele bir elbise alarak olabildiğince hızlı bir şekilde giyindim. Saçlarımı kafamın üzerinde hızlı bir topuz yapıp odanın içinde volta atmaya başladım. Yorgun, telaşlı ve sabırsızdım...

Kapı bir kez tıkladı ve açıldı, oraya doğru hızlı adımlar atıp Arın'ı kapının aralığında karşıladım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Sakin olmaya çalışıyordum ama aklımdakilerle bu mümkün değildi.

Orun da üzerini değiştirdiğini ve temizlendiğini fark ettim. Birkaç saat önce üzerinde benim de üzerimde olan kanlar vardı. Şimdi her zamanki gibi kusursuz ve ilahi görünüyordu.

"Nova," diye fısıldadı telaşımı adeta havada yakalayarak. Kapıyı arkasından kapattı. "Sen iyi misin?"

"Konuşmamız gerekiyor." Kapıya kadar gidip ellerini yakaladım. "Bana yardım etmen gerekiyor." Önce ellerimize baktı sonra bakışlarını gözlerime çevirdi. İçimde çok kötü bir his vardı.

"Onları kızdırdım." Başımı hararetle iki yana salladım. "Tamınçalar," diye dudağımı ısırdım. "Onları çok kızdırdım. Bunun bir bedeli olmalı, bana bir şey yapacaklar..." Ellerimi ondan çekip saçlarımın içinde gezdirdim. Beynimde yamalı parçalar vardı sanki. Birbiriyle uyumayan delik deşik görüntüler. "O işaret neydi Arın? Ben yere ne çizdim?"

Omuzlarımdan destek verircesine tutunarak gözlerime bakabilecek şekilde eğildi. "*Wyrd ağı*," diye açıklamaya koyuldu. "Runik tekillerde olan oldukça güçlü ve etkili bir sigil. Geçmişte gerçek-

leşenlerin bugünü etkilediği ve bugünün de geleceği etkileyeceğini hatırlatır. Bir çeşit uyarı." Tehlikenin kapının ardında olduğunu teyit edercesine "Tanrıçalar geçmişte yaptıklarımızın bize bunları yaşattığını ve şimdi yapacaklarımızın da geleceği etkileyeceğini söylüyor. Geçmişi anlayabiliyorum ama şimdi ve gelecek arasında kararsızım. Amon'un ölümü onlar için bize verilecek bir uyarı olmamalıydı." Yüzümün önüne düşen birkaç tutam saçı kenara çekti. Benden daha soğukkanlı ve sakindi. "Sana verdikleri bu güç sadece içinde nefes alan küçük bir parça, seni korkuttuğunu biliyorum ama sen su vârisisin." Gülümseyerek beni telkin etmeye devam etti. "Sen en başından beri su vârisiydin. Ne gökyüzünün vârisi olmak ne benim karşımda denk bir güç olmak, ne ikiz alevi bağı... Hiçbiri bunu kıramaz Nova, hiç kimse bizim krallığımıza olan sadakatimizin üstesinden gelemez. Hiçbir zaman gelemediler. Biz birbirimize döneriz. Her zaman döneriz." Sözleri, sesi, bakışı, inancı nihayet gözlerimin dolmasına neden oldu. Önce kirpiklerim sonra elmacık kemiklerim gözyaşlarımla ıslandı.

"Şşş..." dedi ellerini kollarıma kaydırarak. "Önce bir nefes al. Ben buradayım, sana hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermem. Hiçbirimiz izin vermeyiz." Söylediklerine inanmayı çok istiyordum ama hâlâ tam olarak bilmedikleri vardı ama tüm kalbimle diledim, bunu başarabilmeyi diledim.

"Anlamıyorsun..." Parmaklarımla yüzümü sildim. "Bütün parçalar yerine oturuyor. Ariana, o gün... hatırlıyor musun? Amon'un saldırdığı, tacı ve taşları ondan aldığım gün. Ariana kötü bir şey olacağını söylemişti. Ben o gün yaşadığımız olaylardan bahsediyor sanmıştım... Ama hayır. Bahsettiği şey kesinlikle tanrıçalarla ilgili. Benimle ilgiliydi Arın."

"Bu ne zaman oldu?"

Ellerimi şakaklarıma bastırdım. Artık tüm olanları hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu. Her gün yeni şeyler oluyordu ve benim onları

birbirine bağlamam gerekiyordu. Elimde birbirine bağlanmış yüzlerce düğüm vardı ama ben ucunu kaybetmiştim.

"Daren'den taşı alıp saraya geldim." Tane tane açıklamaya başladım. "Ariana'nın hasta olduğunu, beni görmek istediğini söylediler. Yanına gittim. *Onun vârisi olmak zorundasın, Arın'ın yanında kalmak zorundasın. Bir kötülük yaklaşıyor, bugüne kadar görülmemiş bir kötülük. O ateşi söndürebilecek tek şey Arın'la sensin,* dedi... Bana bunları söyledi ama..." Ellerimle sanki daha fazlasını almak için saç diplerimi kazımaya başladım.

Onun kollarından kurtulup kapının önünde ileri geri yürümeye koyuldum. Bilincimin geri plana attığı her cümleyi geri kazanmak için aklımın odalarına girip çıkıyordum.

"Elemental yeniden yaratılıyor. Tanrıçalar huzursuz. Hava, su, toprak, ateş huzursuz. Doğa huzursuz. Gökyüzü de biliyor. Onun vârisinin peşindeler, onu öldürecekler." Ellerim iki yanımdan kayıp havada sallandı. "İşte bu," diye fısıldadım boşluğa dalmış bir şekilde. "Bana bunları söyledi. Alevlerde gördüğünü söyledi. Sonra diğer kehanetler..."

Arın'ın bakışları yavaş yavaş sarsıldı. Önce söylediklerimi kafasının içinde birleştirdi. Bana doğru bir adım attı.

"Sakin ol," dedi yeniden. "Kehanetleri söyle bana." Elleri yüzümün iki yanındaydı. "Sakin ol ve düşün."

Avuçlarının arasında başımı salladım. Nefes alışım hızlanmıştı.

"Kehanetlerin bir önemi yok." Hızla başımı iki yana salladım. "Sana aşağıda söylediklerimi başka kimse duydu mu?"

"Sanmıyorum, ben bile zor duydum. Sen fısıldıyordun."

"Tanrıçalar..." Ellerim gömleğinin yakasını tuttu. Bunun önemli olduğunu anlamak zorundaydı. "Geri dönemezler Arın. Bu defa sadece seni değil, beni de öldürmek isteyecekler. Başladıkları işi bitirecek, belki de Su Krallığı'nı tamamen yok edecekler." Çünkü seni bana yok ettirmek isteyecekler. Senin önüne beni itecekler.

"Öyle bir büyüden kurtulmalarının imkânı yok."

"Var," dedim çaresiz bir şekilde. "Onlara o yolu ben açtım. Önce taşları aldım, onları vârislere dağıtım. Kehanet, artık taşları vârisler taşıyor diye bitiyor. Dört vâris aynı anda aynı yerde taşları elinde tuttuğunda yasaklı büyü bozulacak. Amon'u öldürmek bunun ilk adımıydı, büyü Amon'un kendisine bağlıydı."

Söylediklerim onu gafil avlamıştı. Şaşkın gözlerini kısıp daha hızlı düşünüyor, daha hızlı sonuca varıyordu.

"Onların dönmesine izin vermeyeceğiz. Taşların bir araya gelmesine asla izin vermeyeceğim." Bunu, bozulması imkânsız bir anayasa maddesini okur gibi dile getirmişti. Şimdi çıplak gerçeği görüyordu, bütün bunlar gerçekleştiğinde yaşayacaklarımızı biliyordu. Bu defa gerçekten kaybedecektik. Her şeyi ama daha önemlisi herkesi. Birbirimizi.

"Yalvarırım, taşı yok edelim. Gerekirse hepsini."

"Halkımızı uyandırmak için o taşa ihtiyacımız var. Ama diğerlerine yok. Aynı anda bütün vârislerin bir arada olması gerekiyor demiştin, değil mi?"

"Evet, tılsım bu şekilde kırılıyor."

"Bu asla gerçekleşmeyecek."

"Bugün yapalım," dedim. "Onları bugün uyandıralım." Yeniden sıkı sıkı ellerime tutunup yalvarır tonda konuştum. O taşlarla aynı çatı altında kaldığım her an bu endişeyi yaşayacaktım ve bu ağırlığı birkaç saat taşımak bile beni mahvolmanın kıyısına getirmişti.

"Bugün yeterince yoruldum." Kararsızca başını iki yana salladı.

"Hayır, iyiyim ben. Çok güçlü hissediyorum. Bir an önce yapmamız gerekiyor. Onları uyandıralım. Suyu yeniden çağıralım, bunu yapabilirim. Bugün. Şimdi bunu yapabiliriz."

Bakışları bir ok gibi deliciydi. Bu ne kadar uzun zamandır beklediğimi, düşlediğini biliyordum ama şu an bunu yapmak ona o kadar da mümkün görünmüyordu. Bir hayali ne kadar uzun zaman besleyip büyütürseniz ona yaklaşmak o kadar zorlaşır ama asıl zor olan onun

gerçekleşeceğine olan inancımızdır. Hayal kurmaya o kadar alışırsınız ki gerçek olacak olma ihtimali sizi zorlamaya başlar. O hayalden başka tutunacak bir şeyiniz kalmayacağını bilirsiniz. Yollarını sonunu bu yüzden ben de sevmem. Oraya vardıktan sonra gideceğiniz yeriniz kalmaz.

Ama önemli olan neyi sevip sevmediğiniz değildi. Neyi istemediğimizdi. Ve artık ikimizin de beklemesini istemiyordum.

"Yarın," diye diretti. "Bu gece uyuyup dinlenmeni istiyorum. Bunu hak ediyorsun. Senden sürekli daha fazlasını isteyemem."

"Bunu ben istiyorum. Lütfen, daha fazla zaman kaybetmeyelim."

Derin bir nefes aldı.

"Nova," dedi.

"Arın, bunu yapmak zorundayız. Bir gün daha ertelemenin anlamı yok."

"Sana göstermek istediğim bir şey vardı..." Yüzü asıldı. "Ayzer'den bir parti organize etmesini istemiştim. Senin için, Adalia için ve..." Soluklandı. "Yeniden bir arada olduğumuz için."

"Ne göstermek istiyordun?"

"İyi olduğuna emin misin?"

"Yemin ederim, çok güçlü hissediyorum. Hiçbir sorun yok."

"O halde burada bekle." Gülümsedi. Arkasını dönüp kapıyı açıp tam çıkmak üzereyken Ayzerle burun buruna geldi.

"Nova nasıl?" diye sordu Ayzer.

Arın omzunun üzerinden dönüp bana baktı. Başımı sallayıp onayladım.

"Hemen geleceğim," dedi.

"Bekliyorum."

O çıktıktan sonra Ayzer içeriye girdi. Yüzü endişeliydi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. "Kafam karıştı sadece. Ama bir sorun yok. Sen nasılsın?"

"Garip," dedi odanın içine doğru yürüyerek. "Sonunda öldü, böyle hissedeceğimi düşünüyordum. Daren, lordum oldu..." Ah, tabii. O ayrıntıyı neredeyse unutuyordum.

"Bu Toprak Krallığı için iyi bir şey."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette. Herkes Amon'dan iyidir ve Daren ne kadar fedakâr biri olduğunu çok kez kanıtladı bence."

"Senin için öyle," diye düzeltti.

"Kendi krallığı için de çok şey yaptı."

"Ateş Krallığı için."

"Ne demek istiyorsun Ayzer?"

"Toprak halkını düşünüyorum. Amon'un ölümü onları daha da köpürtecek ve üzerine Daren... Onu istemeyecekler."

"O halde onları ikna et. Onlarla aran iyi."

"Sorun da bu ya. Onlarla arası iyi olan benim ama sürekli onları başkasının yönetmesi gerektiğine ikna etmeye çalışıyorum. Amon kötü biri. Arın iyi biri. Daren daha iyi bir seçenek... Bu ne zaman sona erecek?"

"Sona ermek üzere."

"Şimdi de Daren'in vârisi mi olacağım? Halkı yönetmesine izin mi vereceğim?"

"Eminim bir ortak yol bulursunuz."

"Her neyse," dedi. "İzin vereyim de sen biraz dinlen."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Şu anda onun Toprak Krallığı'nı istiyorum kaprisiyle uğraşabilecek bir durumda değildim. Onun için elimden geleni yapıyordum zaten. Neden bunu daha da zorlaştırıyordu ki.

Ayzer çıktıktan sonra oturup Arın'ın gelmesini beklemeye koyuldum. Bu yandan Darenle de konuşmam gerektiğini biliyordum. Ama kendimi bunun için güçlü hissetmiyordum. Onunla ilgili çözmem gereken bir şey daha kalmıştı ama bu bekleyebilirdi. Şimdi

önceliğim su halkını ve okyanusu Elemental'e geri getirmekti. Bu gerçekleştiğinde kendimi daha güvende hissedecektim.

"Nereye olduğunu bilmiyorsun ama bir yere gidiyorsun.

Aradıkların Salkım Mağaraları'nda.

Yolunu kesenler olacak, hançerini çantanda değil elinde taşı.

Sen onu reddetsen de o seni bulacak.

Başka biri senin içinde adalet arayacak.

Bir sürü yolun var, bir sürü yokuş var.

Herkesin bir kaderi var, senin kaderlerin var.

Ejderha seni avlayacak, üç başlı köpek sana başka nazak kuracak.

Kaplandan sakın. Kaplandan sakın.

Sana yalancı diye seslenmişler ama sen yalancı değilsin, sen artık doğrudan yalanın kendisisin.

Tanrıçalar senin için taş atmış.

Ya son olacaksın ya sonsuz.

Kaç onlardan, Salkım Mağaraları'nı bul.

Seni avlamak isteyene nazak kur.

O seni aramadan sen onu bul.

Beşinci elementi bul."

İlk kehaneti yeniden hatırlamak için gözlerimi kapattım. *Nereye olduğunu bilmiyorsun ama bir yere gidiyorsun.* Yanılmıştım. Burada Elemental'e gelişimden bahsediliyordu. Kuleden kaçışımdan değil.

Aradıkların Salkım Mağaraları'nda. Bunu anlamamın bu kadar uzun sürdüğüne şaşırmamam gerekiyor. Sorun orada ne aradığım değildi, orada kimlerin olduğuydu. O gün herkes oradaydı. Hem bütün birdların, Arın, Daren, Sina, Evran hem de tüm vârislerin bir arada olduğu an o zamandı. Aradıklarım onlardı. Aradığım onların hepsinin bir arada olması gerektiğiydi.

Yolunu kesenler olacak, hançerini çantanda değil elinde taşı. Yolumu kesen birçok şey olmuştu ama şimdi anlıyordum. Hançerim bir metafordu. Hançer bir silahtı ama ben bir savaşçı değil, bir vârisiim.

Benim silahım krallığın taşıydı. Onu Daren'den çaldığımda yaptığım gibi kenara atmıştım. Her şey bir metafordu. Arın'a vermemeliydim, bende kalmalıydı. Elinde taşı derken bundan bahsediyorlardı. Taş artık Arın'a değil bana itaat ediyordu.

Sen onu reddetsen de o seni bulacak. Tanrım... ne kadar aptaldım. Bunun vârisliğim olduğunu düşünmüştüm ve o aptal geyik buna inanmama neden olmuştu. Büyük bir yanılgı. Reddettiğim tek bir şey vardı. Gerçekler. Bu diyara geldiğimden beri gerçekleri reddediyordum. Bu her şey için geçerliydi. Vârislik, Arın'ın yanında kalmam gerektiği, inandıklarım, ikiz alevi... kahrolası her şey. Bütün gerçekler için geçerliydi. O gerçekler beni bulacaktı ve hepsi teker teker buldu da. Kehanetin bu kısmı da gerçekleşmiş oldu.

Bir sürü yolun var, bir sürü yokuş var. Herkesin bir kaderi var, senin kaderlerin var. Bu yeterince barizdi. Diyara geldiğimden beri birçok yerde bulunmam gerekmişt:. Hepsinin farklı bir dönemeci vardı. Bütün krallıkları gezmiştim. Sadakatsizlere katılmıştım. Ve sonunda buraya gelmiştim. Bulunduğum noktaya.

Ejderha seni avlayacak, üç başlı köpek sana başka tuzak kuracak. Ejderhanın Evran olduğunu sanmıştım ama hayır, Daren'di. Bu avlama tuzağa düşürmek değildi. Yakalamaktı. Bunca zaman onun sadece kendini düşünen, kötü biri olduğunu sanıyordum ama hayır. Asıl fedakârlığı yapan oydu. Ve kahretsin... Üç başlı köpek Kerberos değildi. Tanrım! Amon'dan bahsediyordu. Yeni tuzaklarını kurmuştu ama başarılı olmamıştı ama maalesef bu da gerçekleşmişti.

Kaplandan saklan. Kaplandan saklan. Delirmek üzereydim. Burada da Evran'ın naguelinden bahsettiğini, bu yüzden iki kez söylediğini sanıyordum. Erim'den bahsediyordu. Onun hem bir kaplan hem bir Alfin olmasından. Ama dikkatimi çeken bir nokta vardı. İlk kehaneti yeniden düşündükçe bunun benim için tuzak değil koruyucu olduğunu anlıyordum. Sanki bu aynı tanrıçalardan gelmemişti. Bunu ormanda gördüğüm yaşlı kadın söylemişti. Bu mümkün ola-

bilir miydi? Sahi kehanetler kim tarafından yazılıyordu ki? Komuya geri dönecek olursam, Erim'den bahsetmemin sebebi ondan saklanmam değildi, onun geldiği durumdan saklanmam gerektiğiydi. Tanrıçaların Orman Krallığı'na yaptığı gibi Su Krallığı'nı da yok etmek istediğini artık biliyordum. Ondan değil, onun yaşadığı sondan saklanmam gerekiyordu.

Sana yalancı diye seslenmişler ama sen yalancı değilsin, sen artık doğrudan yalanın kendisisin. Arın'ı yok edecek kişi olmamla ilgiliydi bu. Su Krallığı için herkes mucize olduğunu düşünürken tam tersi geçerliydi.

Tanrıçalar senin için taş atmış. Tanrıçaların en büyük kuvvet. Su Lordu'nun yerine geçecek kız.

Ya son olacaksın ya sonsuz. Ya krallığın sonu olacaktım ya da...

Kaç onlardan, Salkım Mağaraları'nı bul. Salkım mağaralarına gitmem kaderdi belki de. Oraya gitmeseydim o dalga hiç var olmayacaktı. İzimi geri alamayacaktım. O dalganın içine itilmesem İlmek'e gidemeyecektim. İlmek'e gidip tanrıçalarla iletişime geçemeyecektim. Büyük oyunu belki de hiçbir zaman görmeyecektim.

Seni avlamak isteyene tuzak kur. Tanrıçalar... Beni avlamak isteyenler tanrıçalardı ama İlmekten çıkığımda asıl tuzağa düşen onlar olmuştu.

O seni aramadan sen onu bul. Beşinci elementi bul. İşte buraya gelince hâlâ takanıyordum. Beşinci element için hiç zamanım olmamıştı. Ama ben onun peşine düşmezsem o benim peşime düşecekti. Yine de bu kehanetin beni koruduğunu biliyordum. Tanrıçaların tuzaklarından bile bahsediyordu. Bu bana yardım içindi. Son kısım dışında yazılı her şey gerçek olmuştu. Bu da beni ikinci kehanete yönlendiriyordu.

"Väris yeniden doğduğunda şeytan emirleri kimden aldığını hatırlayacak. Bu Adalia'nın bahsettiği şeydi. Yıllar sonra yeniden dönüşümdü. Daren'in ilk seferde onları dinlemeyip beni kurtarmasıy-

la ilgiliydi. Beni kendi taraflarına çektiklerini sandılar. Ve Daren'e bunu ödetmek istediler. Şeytan emirleri onlardan aldığını hatırlayacaktı. Ucubeler!

"Aşktan kaçmak zorundasın, krallığına sahip çıkmalısın.
Diyar ikiye bölünüyor, tarafını seçmek zorundasın.
Gazap çanları ve yas notaları
Krallar ve soytarıları.
Hava, su, toprak, ateş.
Oyun yeniden kuruluyor ama artık taşları vârisler tutuyor."

Evet, ikisi arasındaki farkı görmemek için aptal olmak gerekiyordu. Bu zamana kadar olduğum gibi. Beni hem Daren'den uzaklaştırmaya çalışmıştı çünkü onun yanında olduğum zaman sarayda bulunmak istemediğim zamandı. Ama tanrıçalar benim sarayda, hatta tahtta olmamı istiyordu, elbette Arın'ın yerine! Hem de taraf seçmeye zorluyordu! Oysa ben her zaman herkesin aynı çatı altında olması gerektiğini düşünmüştüm.

Krallar ve soytarıları... Lordlar ve vârisler

Oyun yeniden kuruluyor ama artık taşları vârisler tutuyor. Siktir! Onları yıkıp taşlar sayesinde geri dönecekler. En başından beri beni piyon olarak kullanıyorlar. Daha doğrusu deniyorlar. O halde tam tersini yapmam gerekiyor.

Neredeyse... neredeyse başarılı olacaklardı. Daren'in söylediği o sözler geldi aklıma. Kaderimizin birlikte olmadığına inanmaya başlamıştı. Artık inanmaya... Gitmek isteyeceğimi söylemişti. Ve ben tıpkı onların istediği gibi buraya dönmüştüm.

Hayır...

Kapıyı açıp dışarıya çıktım.

"Daren!" diye bağırdım korkuyla. Geçerken nerede olacağını düşünerek inmiyordum merdivenleri. Aşağıya varmıştım ama onları bıraktığım ana salonda değildi.

"Daren!" diye bağırdım.

"Varisim," dedi muhafızlardan biri.

"Daren nerede?"

"Gitti. Sarayın içinde değil."

Hayır... hayır... Bu yanlış. Bunun olmaması gerekiyor. Onun benim yanımda olması gerekiyor. Hepimizin bir arada olması gerekiyor. Yoksa kazanacaklar. Bir şekilde kehanetleri gerçekleşecek. Şimdiye dek olmadıysa bile sonunda başaracaklar. Geri dönecekler ve artık hepimizi yok edecekler. Hepimiz gökyüzünün altında birer yıldız ışığına dönüşeceğiz. İstediğimiz bu değil. Bir yıldız olmak değil. Gökyüzü olmalıyız. Binlerce yıldızın bir arada olduğu bir gökyüzü.

"Nova," diye seslendi biri. Hızla arkamı döndüm.

"Sina. Daren nerede?"

"Arka bahçede. Onun yanından geliyorum. Sen iyi misin?"

"Teşekkürler!" diye fısıldadım. Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyordum. Bu kadar kandırılmış olmak canımı yakıyordu. Onu bile buna inandırmış olmaları... Hayır, onca yıl bekledikten sonra olmazdı. O kadar çok şey kaybettikten sonra olmazdı.

Sarayın içinde koşmaya devam ettim. Kapıların her birini tüm gücümle iterek açıyordum. Kimsenin şu anda ne düşündüğü umurumda değildi. Bunu bilmesi gerekiyordu. Herkesin bunu bilmesi gerekiyordu.

Bahçeye açılan kapıyı ittim. Bahçeye inen merdivenlere doğru yürüyordu. Birden başını kaldırıp beni gördü.

"Daren," diye fısıldadım.

Merdivenleri inerken elbisemin etekleri ayaklarıma dolanıyordu. Kalbim daha da hızlandı. Şimdi değildi. Hâlâ kaybetmemiştim. Hâlâ bütün olanları değiştirebilirdim. Hâlâ her şeye engel olabilirdim. Sadece emin olmalıydım. Basamakları bitirdiğimde soluğumu tutarak ona doğru atladım. Artık kanatları yoktu ama yine de beni yakaladı. Kollarının içinde sonunda kendimi bırakarak ağlamaya başladım. Ellerimi omuzlarından boynunun etrafına sardım.

"Hey," diye fısıldadı. "Beni korkutuyorsun." Gülmeye çalışı ama beceriksiz çabası boşa gitti.

"Sadece emin olmalıydım," dedim kollarımı daha sıkarak. "Yanımda olduğundan emin olmalıydım. Gittiğini sandım."

Çenesini başımın üzerine yaslayıp belimi sıkıca sardı. "Benim deli kızım," dedi. "Her zaman bekleyeceğim." Sesi gülmekle titremek arasındaki boşlukta dalgalandı. Bedenimi tamamen yaslayıp ona bıraktım.

İçten içe bunu istemiyordum. Ona bir ağırlık olmak. Daha fazla üzerindeki yük olmak istemiyordum, aksine o yükleri almak istiyordum. Ama ben sadece basit bir insan kızıydım. Birdenbire bu diyara sürüklenmiş ve bir dolu yükümlülüğün altında kalmıştım.

"Beni öldürecekler," diyebildim kollarının arasında titrerken. "Beni öldürmek istiyorlar. Artık bunu biliyorum."

Sözlerim onu germişti. Kollarının etrafımda kasıldığını hissettim. Sonra yavaşça geriye doğru çekildi ama ellerini kollarıma kenetleyerek beni ayakta tutan yine o oldu. Yüzüme bakmak için başını eğdi. Sert bir ifade tüm çevresine yerleşti.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Çözdüm..." Kelimeler artık birer zelzeleydi dudaklarımda. Büyük bir depremin habercisi olan. Her cümle bir sarsıntıydı ve noktayı koyduğumda gerçeğin başıma yıkılacağından korkuyordum. "Kehaneti çözdüm." Gözlerim ağırlaştı. Bedenim daha ağır bir şekilde titremeye başladı. "Kader değildi..." Sesim bir fısıltıya dönüştü. "Beni senden ayırmaya çalışan kader değildi, tanrıçalar öyle olmasını istedi." Sonra yavaşça uyuşmaya başladım. Bacaklarımın hakimiyetini kaybettim.

"Nova!" dedi dehşete düşmüş bir şekilde. Kolları ben yere çakılmadan bir saniye önce daha sıkı tutunmaya başladı. Benimle birlikte merdivenlere çöktü. Sırtımı korkuluğa yasladım.

"Vâris yeniden doğduğunda şeytan emirleri kimden aldığını hatırlayacak.

Aşktan kaçmak zorundasın, krallığına sahip çıkmalısın
Diyar ikiye bölünüyor, tarafını seçmek zorundasın.
Gazap çanları ve yas notaları.
Krallar ve soytarıları.
Hava, su, toprak, ateş.
Oyun yeniden kuruluyor ama artık taşları varisler tutuyor."

Aklımı kaçırmış gibi cümleleri sayıklamaya başladım. Yorgun göz kapaklarımı açık tutmakta hiç bu kadar zorlanmamıştım. Birisi göğsüme bir baskı uyguluyordu sanki. Tekrar tekrar adım adım gerçekleştirdiğim o kehaneti yeniden dile getirdim.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soludu.

"Tanrıçalar..." Nefes almaya çalıştım. "Bütün lordları yıkmak istiyorlar. Bu bir kıyamet, her şeyi baştan yazacaklar. Geri dönecekler."

"Şşş." dedi sakinleştirmek ister gibi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz." Başımı göğsüne yaslarken sesi kara bulutlarla çevrilmişti. Gözlerine doğru bakmak için çenemi hafifçe kaldırdım. Öfke ve yas yine onun mavilerini ele geçirmişti. Biliyordum, benim anladığım şeyi onun da anlayacağını biliyordum. Çözmesi benden daha kısa olmuştu. Şimdi o sözcükler onu da ele geçiriyordu.

"Götürelim seni buradan." Derin bir nefes aldı. Kollarını bacaklarımın altından geçirip beni çok dikkatli bir şekilde kucağına aldıktan sonra yavaşça ayağa kalktı. Ellerimi boynuna dolayıp başımı göğsüne yasladım. Artık güvenli sularda olduğunu biliyordum. Su, kül ve toprak kokuyor olsa da.

Sarayın merdivenlerini acelesiz bir şekilde çıkarken kendi içinde düşüncelere kapılmıştı. Aşağıdan onun yorgun ama dirayetli çehresini izleyebiliyordum. Bütün olanların ardından her şey gözümde daha farklıydı. Onu başka şekilde görmek değildi bu, onu gerçekten görmekti. Bu zamana kadar buğulu bir camın arkasından bakıyordum bu diyara ama en çok da ona, şimdi elimle o camı silmiştim ve gerçekler çığ bir tufanla beni selamlıyordu.

Bunca zaman sadece benim için savaşmış. Bunca zaman sadece ben hayatta kalayım diye savaşmış. Bunca zaman en çok fedakârlığı o yapmış. En çok bedeli o ödemiş. En çok o nefret edilmiş. En yalnız kalan o olmuş. En çok da yine gece yarısı lordu karanlığa hapsolmuş.

Parmaklarımı uzatıp çenesinin çizgisine dokundum. "Nasıl dayandın onca zaman?" diye soludum. Bir saniyeliğine gözlerini aşağıya doğru çevirdi. Dudağının kenarı kıvrıldı.

"Kim gökyüzünde bir yıldıza bakmaktan sıkılır ki?" Sesinde ilham verici bir melodi vardı. "Yüzyıllardır herkes gökyüzünü karış karış tarıyor, orada hayat arıyor, yıldızlara bakıyor ve hiç kimse bundan vazgeçmiyor. Ben de vazgeçmedim. Bir gün gökyüzündeki o yıldızı kollarımın arasına çekeceğim ihtimaline tutundum."

"Bana kendimi çok kıymetli bir şeymişim gibi hissettiriyorsun."

"Havalara girme hemen." Tatlı tatlı sırıttı.

"Peki, beni seviyor musun?" diye sordum.

Basamaklarda aniden durup kaşlarını çattı. Başını aşağı doğru eğip bana baktı ve ciddi olup olmadığımı sorguladı. Yüzümde gördüğü şey önce onu şaşırtıp sonra güldürdü.

"Sadece sen Nova," diye yürümeye devam etti. "Sadece sen bunu öylece sorabilirsin."

Kıkırdadım. "Büyükbabam gökyüzü bilimcisi olmak istemiş hep. Bana bu ismi vermek onun fikriymiş. Süpernovaların ne demek olduğunu biliyor musun? Gökyüzünün en çılgın patlaması, güneşten bile daha parlak. Ama Nova..."

"Parlaklığı ansızın artan, başka bir yıldızmış gibi görünen yıldız," diye cümlemi tamamlayan o oldu.

"Öyle," diye başımı salladım. "Büyükbabam sanki her şeyi biliyormuş. Ben sıradan bir insan kızı gibi görüntürken aslında başka bir dayanın neleri neleriymişim..."

Yine güldü.

"Neleri neleriymişsin..."

"Bir sürü bir sürü bir şey." Nefes alarak hafifçe esnedim. "Beni neden taşıyorsun, artık bedenleme yapabilirsin." Benim gücüm şu an can çekişiyordu ama artık toprak güçleri ona dönmüştü. Zaten sarayın içinde olduğumuz için bunu yapabilirdi.

"Çünkü bu uzun zamandır beklediğim bir an ve uzatabildiğim kadar uzatmayı tercih ederim. Şu an sadece sen ve ben varız. Seni odana götürdüğüm an herkesi toplamam gerekecek. Onlara kıyamet planını açıklamam ve yeni plan kurmamız gerekecek. Senin su halkını uyandırman gerekecek... Yeniden gökyüzünü aydınlatmana izin vereceğim ama ışığının tadını çıkarmayacağım anlamına gelmiyor bu."

Yorgun ama içten konuşması tereddütsüz bir şekilde döküldü dudaklarından.

"Ben ikna oldum." Başımı salladım. "Ama bana hâlâ cevabımı vermedin."

"Sevmek kelimesi senin benim için olan anlamını tanımlayamaz."

"Nasıl yani?"

"Hiç kimse esaretini benim kadar sevmedi, demek. Kutsal kitaplar şeytanın sürgününü yazdı. Bunun bir intikam olduğunu. İnsanın varlığına olan tahammülsüzlüğü. Korumaya çalıştıklarından bahsetmedi hiç. Değerli olanı korumak için bir şeytana dönüşümünden. Ne kadar çok şeyden vazgeçtiğinden, nasıl görüneceğinden, hakkında neler düşüneceklerinden... Böyle bir hayat insanı zamanla esaretin kendine dönüştürür. Hayatım uzun zamandır benim değil, senin. Bundan nefret ettiğim günler oldu, senden nefret ettiğim günler. Sonra ortaya çıkıp gülümsemeye devam ettin. Bu teslimiyetin tek taraflı olmadığını gösterdin. Sana ne yaparsam yapayım etrafımda bir yusufçuk kuşu gibi dönmeye devam ettin. Ateşe uçmaya devam ettin. Yanmayı göze alarak..." Derin bir nefes alıp bakışlarını gökyüzüne kaldırdı.

Sessizce göğsüne doğru sindim. O an ne yaparsam yapayım onu anlayamayacağımı biliyordum. Onun yaşadıklarını hayal dahi edemezdim. Biri için ne kadar çok şeyden vazgeçebilirdin? Daren her

şeyden vazgeçmişti. Ve o kişinin ben olduğumu bilmenin iç burkan bir ağırlığı vardı. Ondan koparılanlar benim üzerime binmiş birer yüktü artık. O eksildikleriyle ben de fazlalıklarımla devam edecektik. Edebildiğimiz yere kadar.

"Pervane böcekleri..." diye fısıldadım. "Yusufçuk kuşları... Ateş Sarayı'nda duyduğum kanat sesleri onlara aitti, değil mi?"

Gizemli bir şekilde kedi gibi gülümsedi.

"Onlara aitti benim zeki kızım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Pervane böcekleri, gecenin kelebekleri ateşe uçarlar. Bir mum ışığının etrafında dönüp dolaşırlar. O mum alevine öyle bağlanırlar ki her dönemeçte biraz daha yaklaşırlar... Yanacaklarını bilseler de aleve olan sevgileri daha ağır basar, sonunda alevlere sarılmak için koşarlar. Koşarlar ve yanarlar. Bu Ateş Krallığı için ikiz alevini temsil eder. Ve sadece ikiz alevi olanlar duyabilir onların seslerini."

Başka bir aydınlanmayla kaşlarımı havaya kaldırdım. Yüzümde sebepsiz bir tebessüm belirdi. O sesleri sadece orada duymamın nedeni buydu demek. Peki, bu ne anlama geliyordu?

"Âşık mı olacağım ben sana?" diye sordum meraklı bir çocuk gibi.

"Mecbur değilsin," diye güldü.

"Aklımda tutarım," diye takıldım ama bana bakıp başını iki yana salladı. Uslanmaz olduğumu hatırlattığı o imalı bakışı gözlerine asılı kalmıştı. Üzerimdeki gerginliği atabildiğime memnundum ama yukarıya çıktıkça daha çok üşümeye başladım.

Kapının önüne geldiğimizde ikimiz de birbirimize baktık. Sadece onun ve sadece benim olan bu an bitmişti. Ne kadar da kısa sürmüştü. Onunla olan her an gibi.

"Titriyorsun," dedi soru sorar gibi.

Başımı salladım.

"Su Krallığı ile ilgili bir şey. Gücün sınırsızlığını temsil ediyormuş. Çok üşüyorum ama şimdi geçecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Adalia gelene kadar Arın da böyleydi, sonra düzeldi."

"Senin düzelmen için kimin gelmesi gerekiyor?" Tek kaşını kaldırdı ama ben ürperdim.

"Kimsenin gelmemesi!" diye dişlerimin arasından konuştum. Tanrıçalar yüzünden o kadar gergindim ki kaskatı kesilmiştim. Sonra derin bir nefes bakıp gözlerinin içine baktım. Kimsenin gelmesi gerekmiyordu, benim nihayet seni bulmam gerekiyordu.

"Sanırım bunu çözecek bir şey biliyorum." Bana bakmadan kendi etrafında döndü, hafif rüzgârın şiddetiyle iyice boynuma asıldım. Bir saniye sonra bulanık görüşüm düzeldi ve başım döndüğü için yüzümü buruşturdum.

"Beni yakacak mısın?" diye mırıldandım. Midem bulanmıştı. Ateş Krallığı'na gelmemizin başka bir sebebi olamazdı diye düşündüm. Onun odasında ve daha önce geldiğimiz dolabın hemen önündeydik.

"Yeterince yandın," diye güldü. Beni nazikçe yatağın üzerine bırakırken pek de istekli değildim bu yüzden kollarımı çözmedim. Doğrulmak için geri çekildiğinde ellerimi çekmediğimi fark edince mavi bakışları önce boynundaki koluna sonrada yavaşça benim bakışlarıma döndü.

"Nereye?" diye sordum.

"Dolaba."

"Niye?"

"Bu elbiselerin içinde ısınamadığını düşünüyorum."

"Bu doğru."

"Gidemiyorum."

"Bu da doğru."

Küçük oyunum karşısında haylazca gözlerini kıstı. Tek dizini yatağın üzerine bastırmış benim üzerime doğru eğilmiş haldeydi.

"Bana meydan mı okuyorsun, yoksa beni sınıyor musun?" diye sordu. Kirpiklerinin gölgesi şakaklarıma düştü. Loş ışığın altında bir

an duraksayacak gibi oldum. Diyarın en büyük kötüsüne karşı gerçek bir oyun oynayacak kadar akıl fukarası mıydım, bilmiyordum ama görmek üzereydik.

"Belki," diye omuz silktim. Sesim daha zayıf çıkmıştı ama bakışlarımı ondan ayırmadım. Gözlerinde bir süredir dolanıp duran yas dumanları geri çekilir gibi oldu. Gözbebekleri buyüdü. İçeriyi oldukça tehlikeli, ağır bir hava sarmıştı. Şimdi o kadar da üşümediğimi hissediyordum. Bakışları böylece bana kilitlenmişken ve ağır ağır, belli ederek dudaklarıma kayarken.

"Benden nefret ediyorsun değil mi?" diye sordum. Bu defa ne oyun oynuyordum ne de bir şeyi çözmeye çalışıyordum. Bugün kendimi yaşadığım onca zamanın toplamında olduğundan daha aklı başında hissediyordum. Aptal değildim. Kesinlikle aptal değildim. Hissettiğim şey doğruydu. O odadan boşuna koşarak çıkmamıştım.

"Buradasın," diye mırıldandım. "Ama aslında beni çoktan terk ettin. Benim için yine çok şey yaparsın. Beni korumak için her şeyi yaparsın ama sen benden vazgeçtin." Gözlerinin içinden bir şimşek çaktı. Kaşları ilk defa ciddiyetle kırıştı. Bunu tahmin etmiyordu. Bu kadarını akıl edeceğimi düşünmüyordu.

"Yoruldun çünkü," dedim kırık bir sesle. "Hayatının senin değil benim olduğunu söyledin. Kimse buna razı olmazdı Daren. Bu kimseyi mutlu etmezdi. Zaman içinde o kadar bedel ödedin ki artık durduramadın. Artık benim için olmaktan çıktı, benim yüzümden olmaya başladı her şey. Sevgiden daha fazla olan şey buydu. Biri için intihar edersen birileri seni kurtarsa bile yine de öldürsün. Çünkü gözlerini açtığında aklına gelen ilk düşünce birini çok ama çok sevdiğinden kendini öldürmek istemen olur. Bunu anladığın anda artık onu sevemezsin." Sesim titriyordu ama hiç bu kadar cesur hissetmemiştim.

Odanın içindeki ağırlık kendini ağıt yakan bir karanlığa bıraktı. Etrafımızı sanki ağlayan bir duman ele geçirmiş gibiydi. Gözlerin-

deki erdişenin ama sonunda doğruları birinin söylemesinin gevşemesini izledim.

Pervane böceği muma sarılsa da, sonunda yansa da mum da hayatta kalamazdı. Yakarken daha çok enerji sarf ederdi ve sadece daha hızlı eriyip bir an önce sönerdi. Başımıza gelen buydu.

Ellerime uzanıp boynundan çözerken itiraz etmedim. Kollarım iki yanıma doğru düştüğünde başımı yasladım sadece. Hareketleri bir gölge kadar belirsizdi. Yine de kafasına koyduğu şeyi yapıyordu. Onun için hayat böyle geçmiş olmalıydı. Kafasına koyduklarını yaparak. Ben hep anı yaşayarak geçirmiştim ömrümü. Onunsa sürekli yarını düşünmesi gerekmişti. Hem de kendisi için bile değil. Benim tasasız yarınlarımın mimarı oydu. İki insan bunu bilerek nasıl yüz yüze bakabilirdi ki?

Dolabı açtı, "İstediğini al," dedi tekdüze bir sesle. Dönüp odanın içindeki diğer kapıyı açtı. Şimdi gölgesi gibi ben onu takip etmeye başlamıştım. Derin pencerelerin ardından ikiye açılan yer gökyüzüne doğru açılan bir kubbe gibiydi. Balkona benziyordu ama yapısal olarak düze değil, yukarıya doğru eğimliydi.

Belki de kendini bıraktığı yerdi orası, diye geçirdim içimden. Kanatlarına sahipken.

Belki de seni izlediği yerdi orası, gökyüzüne daha yakınken.

Her şekilde acı çektiği bir yerdi orası.

Yataktan doğrulup dolaba gittim. Büyük kazaklardan birini ve bir tayt seçip bunları gördüğüm için yine de hayretle kaşlarımı kaldırdım. Kim seçtiyse iyi bir zevki vardı ama bunu sorgulamam çok da mantıklı değildi. Bu defa giyinirken herhangi bir çabam yoktu. Şu an gözünün önünde soyunsam da beni göremeyeceğini biliyordum. Bir daha ona sahip olmayacağımı biliyordum. Buna bakarken dünyanın en rahat insanına dönüşen, kocaman gülümseyen, içten kahkahalar atan, benimle uğraşan, espriler yapan Elemental'in baş belası lordu na bir daha sahip olamayacaktım.

Üzerimi giyindikten sonra yere düşen elbiseyi alıp özenle yatağın kenarına bıraktım. Bunları bile benim için almış olmalıydı. Ne düşünmüştü, zihninde nasıl tasarlamıştı bu geleceği bilmiyordum. O gelecekle ilgisi olmadığımız bir yerde durduğumu biliyordum yalnızca.

"Giyindim," diye seslendim odanın ortasında dikilerek. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Onu burada bırakıp saraya dönmek istemiyordum. Onu bırakamazdım, ne olursa olsun. Yıllardır onun beni bırakmadığı gibi. Gökyüzü, kader ya da keder. Bir şey bizi birbirimize düğümlemişti, sonuçları olmuştu ve ikimiz de bedeller ödemiştik. Şimdi bir şekilde bunu telafi etmemiz gerekiyordu. Bizden alınanların geri dönüşü olmadığını biliyordum. Ama o kahrolası tanrıçaların istediğini vermeyecektim.

"Sanırım gitsen iyi olacak." Balkondan gelen sesi bir kedi gibi yükselmeme neden oldu. Aniden saldırıya hazır hale gelmiştim.

"Gitsek iyi olacak," diye bağırdım. "Seni burada bırakmıyorum."

Nihayet tenezzül edip odaya geri dönmeyi başardı. Omuzları aşağı düşmüştü, gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum ama bunun da beni durdurmasına izin vermeyecektim.

"Ben..." dedi ama lafını yarıda kestim.

"Sakın burada kalacağını falan söyleme bana!" diye kükredim. "Bu oyunu artık oynamayacağım Daren. Kimse benim kaderimi belirleyemez. Ben istediğimi yaşarım. Kimsenin bana ne yapacağımı söylemesine izin vermeyeceğim. Bedel ödedik, tamam. Herkes ödedi. Sen en kötüsünü yaşamışsın, buna da tamam. Ama biliyor musun? O dalgaya beni bilerek ittin. Bu sabah Amon'u öldürürken beni öldüremeyeceklerini biliyordum, senin de bildiğini sanıyordum ama hayır, bilmiyordun. Beni o dalganın içine ölmem için ittin sen. Bütün bunlardan kurtulmak içindi!" Sesim varlığımı aşmıştı sanki. Daha fazla düşünce selinin içinde çırpınamayacaktım. Burnumdan soluyordum

"Tıpkı Arın'ı durdurmak için yandığını sanmam gibi. Bir hayal sumarası olabilirdi ama yine de canım yandı. Bu diyara adım attığım günden beri çok canım yandı. Ve ben seni anlıyorum. Neden yaptığını anlıyorum. Yıllar önce ellerinden aldılar, tanımaya bile fırsatın bulamadın. Döndüğünde ya da dönerse eğer nasıl biri olacağını bilmiyordun, bir hayale tutundun ve eminim yıllar sonra beni karşında gördüğünde hayal kırıklığına uğramışsındır. Yıllarca beklediğin kız başka bir lordun vârisi olarak döndü, ona bağlandı, onu sevdiğini söyledi, onun için seni incitti... Anlıyorum ve yaşadıkların için üzgünüm Daren!" Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Odanın ortasına doğru, ona doğru yürüdüm.

"Çok ama çok üzgünüm ama bunların hepsi benim suçum değil. Beni suçlamadığını bütün bunların sadece başımıza geldiğini de biliyorum. Ne hissettiğini artık bilmediğini de biliyorum çünkü ben de ne hissettiğimi ve ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum." Durup soluklandım. Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. "Ama bütün bunlar başımıza geldi." Aramızda bir adımlık mesafe kalana kadar yürümeye devam ettim.

"Burada pes etmeyeceğim!" diye yakasına yapıştım. "Anlıyor musun? Buradan dönmeyeceğim. Senin de dönmene izin vermiyorum. Benden hayatımı aldılar, senden çok daha fazlasını aldılar. Ve biliyor musun? Bunları geri istiyorum. Geri alınamaz olsa bile istiyorum. Daha fazlasını vermeyeceğim. Senden daha fazlasını almalarına da izin vermeyeceğim. Arın'dan daha fazlasını almalarına da izin vermeyeceğim. Bu diyarı yönetmek için sizi lord, bizi vâris yaptılar, o halde biz de bu diyarı yöneteceğiz. Sırf onların istediği gibi yapmadığımız için bizim olanı onlara teslim etmeyeceğim."

Başımı yere eğdim. "Ben düşündüm..." diye ağlamaya başladım. "Her şeyi herkes için nasıl düzeltebilir diye düşündüm. Önce tacı alıp Arın'a verdim. Taşları vârislere verdim. Ama daha fazlasını yapabilirim. Hava Krallığı kendi kendini idare edebiliyor. Bence, Top-

rak Krallığı'nı Eris'e vermeliyiz. Onun bir lord olmadığını biliyorum ama o saray için çok şey verdi. Ayzer'le birlikte her şeyi daha iyi hale getirecekler. Su Krallığı geri döndüğünde dengeler sağlanacak. Nasıl yaparız bilmiyorum ama Evran'ı öldürmem gerekirse bunu yaparım, sana ateş güçlerini yeniden veririm. Bu şekilde her şeyi düzeltmiş oluruz. Diyarı yeniden huzur getirebiliriz. Su halkını uyandırdıktan sonra kolyeyi yok ederim gerekirse, onların geri gelmemesi için her şeyi yaparım." Yeniden titremeye başladım. Gözyaşları kontrolsüz bir şekilde çeneme doğru akıyordu.

"Her şeyi yaparım," diye tekrar ettim. "Ama daha fazla kaybedemem." Kollarımı etrafıma doladım. Bir daha hiç ısınamayacakmış gibi üşümeye başladım. Kış bütün ruhumu ele geçirmişti sanki. Ruhum dirhem dirhem donuyordu ve ben artık buna karşı koyamıyordum.

"Her şeyi yaparım," diye devam ettim. Bu çabam onu ikna etmek için miydi kendimi ikna etmek için miydi bilmiyordum. Ben sadece usanmıştım. Her şeyin ortasında kalmaktan ve tüm yükleri sırtlanmaktan. Neden her şey bu kadar zorlayıcı olmak zorundaydı. Bu kahrolası diyarda herkes berbat haldeydi ve buna artık tahammül edemiyordum.

"Nova."

Güçlükle yutkundu.

"Her şeyi yaparım," dedim boş duvara doğru kilitlenerek.

"Nova," diye yeniden seslendi. Artık elleri güçlü bir şekilde kollarımı tutuyordu. Ona bakmam için beni hafifçe sarstı. Gözyaşlarıyla buğulanmış bakışlarım zorlukla ona doğru döndü.

"Bunu sana ben mi yaptım?" diye sorarken sesi titredi.

Kollarımı ondan kurtarıp geriye çekildim. Bedenimin titremesi hareketlerimi zorlaştırıyordu.

"Senin beklediğin gibi biri olamadığım için de üzgünüm!" diye feryat etmeye başladım. "Ben zaten bu diyarın benden istediği hiçbir şey olmayı beceremedim!" Ellerimle gözlerimi silmeye çalıştım ama

panik beni ele geçirmişti. "Arın'ın istediği gibi bir vâris olamadım. Tayga'yı bile hayal kırıklığına uğrattım. Şimdi de sen!"

"Karşıma geçip bu yüzden ağlamaya hakkın yok!" diye bağırdı. "Bu Arın'la ya da kahrolası Tayga'yla ilgili değil. Sana nasıl güvenecektim Nova? Her bulduğun boşlukta kaçan da sensin, her delikten çıkan da sen!"

"Ben deniyorum!" Ona doğru eğildim. "Elimden geleni yapıyorum. Sürekli sizin için iyi olmaya çalışıyorum. Aptal beklentilerinizi karşılayabilmek için daha ne yapmam gerekiyor? Bana burada sırtını dönemezsin!"

"Sana sırtımı dönmüyorum. Sana nasıl sırtını dönebilirim? Tüm hayatım boyunca yaslandığım tek şey senin hayalindi!"

"Bir hayal!" Gülmeye çalıştım. "Evet, bir hayal sadece. Kafanda kurduğun, beklediğin Nova ile karşına çıkan arasında dağlar kadar fark olmalı! Elbette olmalı." Ellerimle saçlarımı yüzümden çekerken zorlukla soluk alıyordum. "Bana söylemedin bile!" Odanın içinde bir o yana bir bu yana yürümeye başladım. "Sana anlayış göstermeye çalışıyorum ama peki ya ben! Aylardır bu aptal diyarda oradan oraya savruluyorum. Bana ikiz alevin olduğunu söylemen için ne gerekiyordu? Bunu anlamayacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyordun yoksa?"

"Aptal bir bağ yüzünden değil sen istediğin için yanıma gelmeni istedim. Orada durup birilerinin seni sürekli ellerinin arasından almasını beklemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sence zevk uğruna mı bunu senden gizledim? Ne istediğini bilmiyordun bile. Sarayıma gelip kapımın önünde dikildin, tek derdin senden aldığım taşı geri almaktı. İçeriye girip Arın'ı ne kadar sevdiğinden bahsettin!" Nefes nefese kalmıştı. Gözlerinden alevler fışkırıyordu.

"Ne istediğimi bilmiyordum çünkü tutarsız davranıyordum! Bütün saçmalıkları beni korumak için yaptığını öngörecek bir kâhin olmadığım için özür dilerim!" Göğsünden onu geriye doğru ittim.

"Beni aptal yerine koydun. Ve bu aptal diyara geldiğimde Ariana ile nişanlıydın!"

"Ariana mı?" dedi tükürür gibi. "Bunu koz olarak oynama Nova. Beni bir kez bile onunla yan yana görmedin. Seni yaktığımdan bahsediyorsun. O kuleyi yıkmak için gözlerimin önünde Arın'la öpüşüyordun, sen yandığını sanarken ben orada gerçekten yanıyordum. Senden aldığım yarım yamalak sözlerle hayatıma devam ederken bana verdiğin sözleri çiğneyen de sendin! Karşına geçip ne söylememi bekliyordun."

İlk dans sözü. Bunu unutmadığına inanamıyordum. Buna resmen içerlemişti. Ben sadece benimle alay ettiğini sanıyordum.

"Kıskançlık krizi geçireceğine gelip bana senin için ne ifade ettiğimi söyleseydin o zaman!" diye bağırdım. Öfkeden delirmek üzereydim. İkimiz de resmen patlamıştık. O kadar deliye döndüm ki yanımdaki komodinin üzerindeki şamdanı alıp ona doğru fırlatım. Kafasının yanında geçip pencereye çarptı ve büyük bir gürültüyle camların aşağı inmesine neden oldu.

Gözleri ürpertici bir şekilde kırık camların üzerinden bana döndü.

"Kıskançlık krizi öyle mi?" diye soludu.

Ondan geriye kaçarken çekmeceli komodin belime çarpmıştı. Ama henüz esas çarpışmayı yaşamadığımı biliyordum. Karşıma dikildiğinde onu bu zamana dek görmediğim kadar öfke soluyordu. Damarına neyin bastığından emin değildim ama nihayet biraz içini döktüğü için memnundum. Bunun için biraz daha başını ağrıtması gerekiyorsa ağrıtabilirdi.

"Gerçekten," dedi kaşları kaldırarak. "Gerçekten bir konuda haklısın. Senden, sebep olduklarından nefret ediyorum." Kalbime bir ok yemişim gibi hissettim ama bunun onun için bir çeşit günah çıkarma olduğunu düşünüyordum.

Sadece bir deli şeytana günahlarını itiraf ettirebilirdi.

Sadece çıplak bir şefkat, şeytana bile bağışlanmayı diletebilirdi.

O an beni öldüreceğini bile sandım, kollarımdan öyle sıkı tuttu ki dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım ama dudaklarımın üzerine hararetle çöken dudakları bunu yok saydı. Elleri omuzlarıma doğru tırmanıp boynumu kavradı. "Şimdi de o kadar cesur musun?" diye sordu. Kirpiklerimin altından sinirle ona baktım, parmakları boynumdan çeneme doğru yavaşça hareket etti. Başparmağı birbirine kapanmış dudaklarımın üzerine bastırdı. Göğsü hiddetle inip kalkarken bana çarpıyordu. Ellerimi göğsüne yaslayıp onu yeniden ama daha dert bir şekilde ittim. Sadece kendini bıraktığı için yarım adım geriye doğru sendeledi ama sonra daha çok üzerime eğildi. Artık tüm bedeninin ağırlığı benim üzerimdeydi. Komodinin sivri kenarı omurgamı dürtüyordu.

"Bana yalan söyleyen sendin!" diye usladım dişlerimin arasından. Yakasına yapışıp onu kendime doğru çektim. Bu defa onu öpen ben oldum, alt dudağını dişlerimin arasına alıp sıktım. Birbirimizden sonunda hıncımızı alıyorduk ve bu onun dudağının kanamasına neden oldu. Hafifçe inleyince dudağını serbest bıraktım. Kendini milim milim çekerek başımın yanından arkamda kalan aynaya baktı. Elinin tersiyle dudağını sildi ama gözlerini pencereden dışarıya çevirirken göğsünden bir gülme sesi geldi.

Yeniden bana döndüğünde karanlığı da üzerime hücum etti. Bu defa nazikçe dudaklarımı öpmeye başladı ama nazikliği vahşiliğimle orantılıydı. Ben ona tutunurken öpüşü yoğunlaştı. Sonunda kendini bırakmayı başardı.

"Benden ne istiyorsun, Nova?" diye fısıldadı ağzımın içine doğru.

Ellerimi boynuna sararak onu daha çok kendime çektim. Sorunun cevabını bilmiyordum bu yüzden içgüdüsel davranmaya karar vermiştim. Elleri saçlarımdan boynuma, omuzlarıma, kollarıma... Bütün bedenimi keşfeder gibi bulduğu her boşlukta dolanıyordu. Belimin oyuntusunda dolaşırken kazağımı yukarıya doğru çekiştirdi. Ateş gibi yanan elleri buz gibi tenime çarptığında ikimiz de titre-

dik. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Gözlerimi sıkı sıkı kenetledim. Onu daha derin öperken elleri kalçama yaslandı, beni kendine doğru çekerek kaldırdı; bacaklarımı etrafına dolayıp beni komodinin üzerine oturtmasına izin verdim. Artık ona daha kolay ulaşabiliyordum. Uzun zamandır yapmak istediğim gibi parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. Siyah, kuzgunî saçlarının arasında dolaşırken aklımdaki her şey aniden yok olmuştu.

Yusufçuk kuşlarının kanat sesleri kulaklarıma dolmaya başladı. Bu defa öncekiler gibi değildi. Bu defa daha yoğundu. Bir an hemen yanımda kanat mı çırpıyorlar diye duraksayıp gözlerimi aralamam gerekti. Öyle bir sesti ki rahatsız edici değil bir hayal gibiydi. Peşinden gitmek istediğiniz ve karşı koyamadığınız aynı anda binlercesi kanat çırpıyormuş gibi kulağa gelen büyülü bir sesti.

Dudaklarımı ondan ayırdığımda gözlerimi araladım, etrafımızda yanıp sönen bir ışık patlaması görmeyi bekliyordum ama sadece altın sarısı ve turuncu noktalar vardı. Bir sisin arasında karışmış gibi. Daren dudaklarını boynuma doğru indirdi, dili nazikçe kulağımı gıdıkladı ama dişlerini kasıtlı bir şekilde boynuma batırdı ve öptü. Tek eliyle saçlarımı kenara doğru çekip nefesini enseme doğru üfledi.

"Bir daha beni sınama," dedi ve aniden ellerini üzerimden çekip geri çekildi.

"Kendini sınatma." Ellerimi komodinin iki yanına bastırıp aşağıya doğru zıpladım. "Birbirimizden nefret etmeye alışkınız, anlayış beklememiz aptallıktı zaten."

Derin bir soluk aldı. Arzu dolu bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Tam üstüne bastın," dedi. "Bununla yetinelim." Alaycı bir şekilde güldü.

"Cehenneme git Daren."

"Zaten oradayız güzelim."

Ters ters bakıp dolaba yürüdüm. Biraz önce gördüğüm bir atkıyı alıp boynuma doladım. Kendimi daha iyi hissediyordum ama yapa-

cağım şey dışarıda olmamı gerektiriyordu. Kazağın üzerine bu büyük ve kalın atkı beni daha iyi idare ederdi.

"Gidip uyandırmam gereken bir halk var," dedim. "Geliyorsan gel. Gelmezsen keyfin bilir."

"Keyfim mi bilir?" Başını iki yana sallayarak güldü.

"Seni zorlayamam." Omuz silkerek parmaklarımı tayın kemerine sıkıştırdım. "Ama sensiz zorlanırım."

Onu beklemeden gözlerimi kapattım ve bedenledim. Bu defa nasıl oldu bilmiyorum ama Hava Sarayı'nın önüne kadar gelebilmiştim. Kapılar ikiye açılmış şekilde sanki saraya adım atmamı bekliyordu. Etrafıma bakıp soluklandım. Hâlâ ellerim buz gibiydi ama kendimi kesinlikle daha iyi hissediyordum ve içimden bir ses bunun ikiz alev bağıyla bir ilgisi olduğunu söylüyordu. Onunla tartışmak ya da öpüşmek...

Tanrım, onu öpmüştüm.

Nihayet.

Ve bu dudaklarımın zevkle kıvrılmasını sağlıyordu.

Muhafızların yanından geçip giderken yüzümdeki sırıtış birbirlerine bakmalarına neden oluyordu. Sadece birkaç saat önce şimdi adım attığım geniş avluda diyarın en lanetli lordunu öldürmüştüm ve hayatta kalmıştım. Delinin vârisi olarak, gökyüzü vârisi olarak yeterince korkutucu değilmişim gibi bir de ölümsüz olmuştum. Elemental tarihi bile liderlerden birini öldürüp hayatta kalan birine rastlamamıştı eminim.

"Nova," dedi girişteki salondan kafasını çıkaran Sonay tedirgin bir şekilde. "Neredeydin, Arın delirmiş vaziyette seni arıyor!" Kehribar rengine bürünmüş gözleri üzerimde dolaştı. "Yine nereden buldun o kıyafetleri."

Geniş kazağın kollarını avuç içlerime kadar çekiştirdim. "O nerede?" diye sordum.

"Sina'nın odasındalar."

Başımı sallayarak merdivenleri çıkmaya koyuldum.

"Akşam hâlâ bir parti veriyoruz!" diye bağırdı arkamdan. Sarmal merdivenin korkuluğundan tutunarak aşağıya doğru eğildim. O da aynı şekilde yukarıya bakıyordu.

"Tamam!" diye bağırdım. Hepsini teker teker halledebilirdim. Halkı uyandırmak için gerekli olan tek şey ben ve Arın'dık. Bir de o lanetli taş. Ben halkı uyandırırken taşları üzerinde taşıyan vârislerin yakınımda olmaması işime gelirdi. Bu yüzden partinin olduğu gece doğru geceydi.

Sina'nın kapısına vardığımda muhafızlar hiç duraksamadan kapının önünden çekildiler. Bu bir ilk oluyordu. Etrafıma bakındım ama benim dışımda kimse yoktu. Belli belirsiz bir tedirginlikle içeriye girdim. Bu diyardaki en sevdiğim yer Sina'nın odası olabilirdi. Bulutların arasında bir ada gibiydi. Genelde beni de ağırladığı açık alanda Arın ile kafa kafaya vermiş bir şeyler konuşuyorlardı. Beni gören ilk gözler Sina'nın oldu ve rahatlayarak Arın'a işaret verdi.

"Nova!" diye ayaklandı, "Nereye kayboldun?"

"Alışverişe gittim." Yapay bir tatlılıkla üzerimdeki kıyafetleri gösterdim. "Hadi, seninle gitmemiz gereken bir yer var."

İkisi birbirine baktı ama Arın planımı muhtemelen Sina'dan saklamak için sessizce bana doğru yaklaştı. Adımlarında belirsizlik vuku buldu. Pelerinini tek eliyle geriye doğru atarak son anda Sina'ya doğru döndü.

"Bu gece, Nova onları uyandırmayı deneyecek," dedi. Eski dostlar yeniden güven tazeliyordu ve bu benim inşa etmek istediğim Elemental için önemli bir adımdı. Ağırlığımı tek bacağıma vererek Hava Lordunun tepkisini bekledim. Oldukça şaşırmış görünüyordu ama bu onu bozguna uğratan bir haber değildi.

"Bunun için yeterince güçlü mü?" diye sordu, her zamanki nezaketiyle. Hava Lordu önce iktidarı değil, insanlığı umursuyordu. Diplomasiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum ama Sina siyasi bir adam

değildi. Bu da benim hayal ettiklerim için daha büyük bir umut veriyordu. Daren'in umut hakkında söylediklerini göz ardı ettim. O bunun en büyük günah olduğunu savunuyordu. Ve şeytan böyle bir şey söylediğinde onu dinlemeliydiniz ama ben yine de bu umuda tutunacaktım. Diyarda ayakta kalan tek krallık siyasete değil, güce değil, insanlığa önem veren Hava Krallığı olmuştu, bunu ben de yapabilirdim.

"Ben iyiyim." Güvence vermek için ona gülümsedim. "Amon yok olmuş olabilir ama Evran hâlâ oralarda bir yerde. Bir savaş kapımızda. Sahip olabildiğimiz tüm güce ihtiyacımız var."

Arın bana baktığında gözlerinde bir kuşku vardı ama bu söylediklerime olan kuşku değildi, duruşuma olan kuşkuydu. Onun geldiği günden beri istediği şey halkımızı uyandırmaktı. Ama benim parmaklarımdaki güç şimdi onu sarsıyordu. Özellikle de o gücün kaynağı. Arın, Daren ve benimle ilgili ne düşünüyordu? Bunu hiç hesaba katmamıştım. Ama uzun süredir onun ikiz alevi bağını bildiğini biliyordum. Belki tüm o gerginliğinin sebebi buydu. Benim o bağa kapılıp kim olduğumu unutacağım. Böyle bir niyetim yoktu. İkisi arasında seçim yapmayacaktım. Kimse arasında seçim yapmayacaktım. Bu diyarda kalacaksak hep beraber yaşamanın bir yolunu bulacaktık. O lordumdu, krallığın sunduğundan daha fazlası, en kuvvetli dostluk bağıydı. Daren ise... ah, onun ne olduğunu zamanla çözecektim.

"Daha fazla odaya ihtiyacımız olacak o halde." Ellerini birbirine kenetledi, bu zamansız espirisine refleksle kahkaha attım.

"Ve daha çok kadehe," diye göz kırptım.

"Şimdilik bu aramızda kalsın," dedi Arın. Sina onu anlayışla onayladığında beraber odadan çıktık. Merdivenleri inerken ikimiz de sessiz kaldık. Konuşmamız gereken zamanın bu an olmadığının bilincindeydim ama öntünde sonunda onunla da büyük bir konuşma yapmam gerekecekti.

"Ateş Sarayı'na neden gittin?" diye sordu onun kaldığı odanın önünde kapıdan içeriye girmeden hemen önce. Bunu nasıl anlamış olduğunu bilmiyordum.

"Kıyafetleri oradan alıyorum. Daren'in bir insan kıyafetleri dolabı var." İçeriye geçip koltuğa oturdum. Bundan sonra sır saklamamak konusunda kararlıydım. Herkes her şeyi olduğu gibi öğrenecekti. Daha fazla kaçmak yoktu.

"Elbette var." Sesli bir şekilde söylendi.

"Ee," dedim bir ucundan tutmak için. Bu konudan şimdi bahsetmek istiyor muydu kendisi karar vermek zorundaydı. Ben tercih etmezdim ama istiyorsa onunla bunu konuşurdum. Tam olarak ne konuşacağımı bilmesem de.

"Taşı alayım, sonra gidelim." O da ikinci seçeceği tercih etmişti. Arın duygularını mantığının önüne koyacak biri değildi. Şu anda bunun için memnun olmuştum ama başka bir an bundan rahatsız olacağını biliyordum. Hayatını sadece mantıklı olanı yaşayarak harcayamazdı. Birbirlerinden ne kadar farklılardı. Onları kıyaslamıyordum ama bu kadar yakın olup birbirinden bu kadar uzak olan iki kişiye ilk kez rastlamıştım. Arın'ın aksine Daren bütün hayatını duygularına göre yaşamıştı. İkisi de farklı bedeller ödemiş farklı şekillerde güce sahip olup, farklı şekillerde kullanmışlardı ama ikisinin bağlandığı noktalar tamamen farklıydı.

Kolyeyi avucunun içinde tuttu. Ona yaklaşmak bile istemiyordum ama bu işin bugün bitmesini istiyordum. Bu yüzden istemeyerek de olsa ona yaklaşıp diğer elini tuttum. Parmaklarını benim parmaklarıma kenetledi.

Yeniden Su Lordu ve onun varisiydik.

19. BÖLÜM

Gazap Çanları ve Ölüm Notaları

Arın ile bedenleme yapmayalı epey zaman olmuştu. Gözlerimi açtığımda bunun ne kadar kolay olduğunu hatırladım. Geçiş yaparken o büyülü tılsımlarını kullanıyordu ne üşüyordum ne sendeliyordum. Yine de gözlerimin karanlığa alışması için birkaç saniye bekleyip sonra parmaklarımı ondan çektim.

Gecenin ensesinde dikilmiştik sanki. Burayı ve buranın büyüsünü daha önceden hatırlıyordum. Arın onları görmem için bir kez beni buraya getirmişti. Değişen pek bir şey yoktu. Tıpkı o gün olduğu gibi iki kişi bize doğru yürümeye başladı.

Başrahip ve rahibe.

İkimizin de önünde eğildiler.

Arın'ın gizlediği göle doğru yavaş adımlarla ilerledik. Etrafı incelemek için kendime zaman tanıdım. Bir çölün ortasındaydık sanki ve kıyı gibi alçak bir su birikintisi alabildiğine ileri uzanıyordu.

Burası bana Arın'ın son çabasını anımsatıyordu. O yıkımın içinde son gücüyle korumaya çalıştıklarını. Suyun rengi, kirli bir çamur rengiydi, derinliği, yaklaştığımız yer neredeyse bir karıştı... Tüm bunlar bana burayı yaratabilmek için ne kadar çabaladığını anlatıyordu. O savaşın birçok kaybedeni olmuştu ama kuşkunuz ki en

büyük darbeyi Arın almıştı. Ölmek uğruna son bir çabayla burayı oluşturmuştu ve halkını buraya saklamıştı. Bunun için harcadığı güç onu zayıf düşürmüştü. Evran'ın karşısında alacağı darbeyi bilmesine rağmen bunu yapmıştı.

"Nasıl bir his?" diye sordum kollarımı ürpererek etrafıma sarınca. "Savaşmak?" Göle vuran ay ışığının eşliğinde bakışlarımı ona çevirdim. Dolunayın karşısında bile ondan daha ilahi ve güzel görünüyordu. Dik duruşu her zaman beni etkilemişti ama o gerçek anlamda bir kaleyi anımsatıyordu bana.

Bakışlarını yosunların altında sanki onlara karışmış gibi duran donmuş suratlardan çevirmedi. Kocaman kuvözün içinde yatan yüzlerce insana benziyorlardı. Birer kavanoza hapsedilmişlerdi sanki. Uyanınca neye benzeyeceklerini, ne hissedeceklerini kestirmek bile zordu. Yıkımın ortasından nasıl buraya taşınmışlardı? En son gördükleri manzara neydi? Tüm o yıllar boyunca burada uyurken bilinçleri açık mıydı? Bütün bunlar korkunçtu.

"Çaresiz," diye dudaklarını kımıldattı Arın. "Çaresiz bırakan bir his. Geri dönüşü olmayan bir his. Hızlı düşünmen gereken bir his. Çabuk karar vermen gereken ve hayatın boyunca o kararların ağırlığıyla yaşaman gereken bir his." Artık burada, yanımda Arın olarak durmuyordu. İlahi Su Lordu olarak duruyordu. Onun duvarları çeliktendi. O sınırı öyle kolay inşa ediyordu ki etrafına sanki hep oradaymış gibi kabullenip ondan kilo metrelerce öteye sürükleniyordunuz. Sizi bir uçtan diğer uca savuran bir dalga gibi.

"Umarım bu diyar bir savaş daha görmez," diye mırıldandım. "Şimdi onlardan alınanları onlara vermem için ne yapmam gerekiyor?"

Söylediğim şey sonunda ilgisini çekmiş gibi derin bir nefes alarak bana döndü.

"Taş seni tanıyacak ve gücünün boyutunu artıracak. Bu krallığın ölümleri için bir anahtar görevi görüyor. Burada gördüğün büyüler Su Krallığı'nın ham maddesi olan su ile yapıldı bu yüzden bunu ku-

yabilecek başka kimse yok. Açabilecek şey ise su hanedanının kanı ve bu taş. Suyun içine girmen gerekiyor ve biraz kan akıtman... Taşı avucunun içinde tut. İkiniz gölün suyu ile birleştiğinde büyün onlara ulaşacak ve uyanmaya başlayacaklar."

Kendi içimde söylediği her şeyi tekrar ettim.

"Kolay görünüyor," dedim.

"Kolay ama büyü senden beslenecek. Kısa sürmeyecek. Bu yüzden dikkatli olmanı ve seni zorladığını hissettiğinde bırakmanı istiyorum."

Başımı salladım.

"Hayır, Nova," dedi ellerini omuzlarına yerleştirerek. Yüzü bir mahkeme duvarı kadar resmiydi. "Beni anladığından emin değilim. Eğer doğru zamanda bırakmazsan seni de onlarla birlikte bir uykuya yatırır. Yani bu zamana kadar yaptığın her şeyden bir şekilde kurtuldun ama sakın kahramanlık yapma. Seni zorlarsa bırak, sonra yeniden deneriz. Bir delilik yapma."

"Bunu çok yanlış kişiye söylüyorsun.." Ortamın ağırlığını hafifletmek için güldüm ama pek işe yaramadı.

"Tamam," dedim. "Anladım. Kendimi zorlamayacağım. Bu süre boyunca burada olacaksın, değil mi?"

"Her saniyesinde," diye güvence verdi.

"O halde başlayalım mı?"

"Hazır hissediyorsan eğer."

Buna hazır olmanın bir yolu olduğunu sanmıyordum. Özellikle de su korkumu göz önüne aldığımızda. Karanlığın içinde yosunlarla kaplı ıssız bir bulanık suyun içine, cansız gibi görünen onlarca bedenin arsına girmem gerektiğini düşündüğümde.

Yapman gerekiyor, Nova.

Her şeyin sona ermesi için sadece biraz suya girmen gerekiyor.

Daha kötülerinin üstesinden geldin.

"Boğulmama izin vermezsin değil mi?" diye sordum. Artık onu değil, kendimi yumuşatmaya çalışıyordum. Fikri kabul ettiğimi beyanine iletersem ilk adımı atmak daha kolay olurdu belki de.

"Asla," dedi çabucak. "Su seni boğmaz, seni tanıyor."

Bunu o dalganın içindeyken de düşünmüştüm ama su beni yanıltmıştı. Arın. Yine de bunu sana söylemeyeceğim. Bugün yeterince hayal kırıklığı olmuştum.

Taşı avucumun içine bırakırken bana destekleyici bir şekilde bakıyordu. Ama tenime değen metal zincirin ağırlığı bütün bedenimin ürpermesine neden olmuştu bile. Taş aniden büyük bir ışıkla parladı. Bir anlığına avucumun delindiğini sandım. Işığını kesmek istiyor gibi parmaklarımı üzerine kapattım.

Seni küçük yalancı, bu defa nasıl kurtaracaksın krallığını?

Yüzümü buruşturmamak için dilimi ısırdım. Bu sesi duymayalı çok uzun zaman oluyordu. Şimdiden beni hissediyorlardı. Yavaş adımlarla döndüm ve bir an önce bunu bitirip kurtulmak için deli gibi kaçmak istediğim karanlık sulara doğru bir adım attım.

İşte böyle.

Bir adım daha.

Seni ahmak yalancı, altında kalacaksın girdiğin karanlık kayaların.

Bir adım daha.

Kolyeyi avucumun içinde daha sıkı tuttum. Biraz sonra akıtmam gereken kanın derimin altından sızdığını hissedebiliyordum.

Çizmelerin ucu ıslandı. Kalbimde bir umut yakarışı var oldu.

Bir adım daha.

"Nova!" diye durdurdu Arın bir anda. Omzumun üzerinden dönüp ona baktım. Yüzünde uyarıcı bir ifade vardı. Bana bakmıyor, etrafta bir şeyi arıyordu. Bir baykuş gibi dikizlediği bir şey vardı.

"Geri dön!" dedi.

"Neden?"

Başrahip ve rahibe koruyucu bir asker gibi Arın'ın karşısına geçip dizlerinin önüne çöktüler. Aralarında kısa süreli bir bakışma gerçekleşti. Bunun daha önce prova edilmiş olduğuna emin oldum. İkisi de tek dizinin üzerine çöküp ellerini çapraz bir şekilde omuzlarına koydular ve bir anda yok oldular. Suyun bir karış içinde, sanki tehlikenin yaklaşacağı yeri kolluyormuş gibi ben gözlerimi etrafında gezindirdim.

"Uzun zamandır burayı arıyordum." Sesi onun önce geldi. Etrafında bir alev topuyla birlikte. Evran ve oldukça kalabalık olan ateş halkı müritleri beni bozguna uğratacak bir şekilde Toprak Krallığı'nın Alfinleri ile birleşmişti. Savaşın bir şekilde bizi bulacağını biliyordum ama burada ve onlarla olacağını aklımın ucundan dahi geçirmemiştim.

"Bu saklı yer uğruna en son karşılaşmamızda ikimizin de ölümüne neden olmuştun," dedi Ateş Lordu, kendinden emin adımlarla bize doğru yaklaşarak.

"Buna neden olan senin doyumsuzluğundu," diye karşılık verdi Arın. Ne yapacağımı bilmiyordum ben de başladığım işe devam etmem gerektiğine karar verdim. Parmaklarımın arasındaki kolyeyi daha fazla sıktım. Kolyenin zincire kenetlenen uç kısmı avucumun içinde sağlam bir kesik açana ve canımı acıtana kadar etine batırdım. Kanın sıcaklığını parmaklarımda hissettiğimde zinciri bileğime bağlayıp elimi suya doğru indirdim. Derimin altından yavaş yavaş sızan kan göle damlamaya başladı. Ama dikkat çekmeden nasıl içine gireceğimi bilmiyordum.

"Doyumsuzluktan mı bahsedeceğiz?.." Evran dudaklarını keskin bir şekilde kıvırarak ellerini sırtında birleştirdi. Çenesinin hizasında olan saçları rüzgârla ardına savruldu. Üzerindeki kıyafetler derli toplu görünüyordu. Kızıl gözleri ise tutkulu bakıyordu. Bu anı kolladığı da planladığı da ortadaydı. Kalabalık onun metrelerce gerisinde kalmıştı ama yaklaştıklarını biliyordum. "Sıra Ateş Krallığı'nındı

ama babandan sonra diyarı yönetmeye devam ettin, hem de tanrı-çaları kandırarak." Ona doğru kaşlarını çatınca nefesimi tuttum. Bu Sina'nın bahsettiği şeydi.

Ateş Krallığı.

Diyarı yönetme sırası onlarındı.

Ama Arın yönetimi ele almıştı.

Bu yeni gerçek suyun içindeki bir yangın gibi hissettirdi. Avucumu sıkıp kanın akışını durdurdum. Gözlerim Arın'a kaydı ama ilahi duruşundan ve kararlılığından ödün vermiyordu. Kendi canavarlarımı onun kadar sadık tutamıyordum. En başından beri yanlış şey için mi savaş veriyordum? Büyük bir haksızlığın uğruna mı yaşanmıştı tüm bunlar. Evran sadece hakkı olanı mı almaya çalışıyordu...

"Diyarı senin gibi bir sosyopata mı bırakacaktım?" Arın güldü. "Tanrıçaların sırası doğru olsaydı tahta oturacak kişi sen olmazdın. Herkesi küle boğmanı izleyeceğimi mi sandın?" Savunmasının Evran'a değil, bana olduğunu düşündüm. Gözleri ondan ayrılmıyordu ama bu bana verilmiş bir cevaptı. Haksızlık karşısında nasıl hissettiğimi biliyordu. Düşündüğüm zaman Evran'ı tanımıyordum ama Ariana'nın birçok şey uğruna ondan kaçtığını biliyordum. Annesine, Daren'e eziyet eden cehennemin kraliçesine sadık olduğunu biliyordum. Diyarı ona bırakasalar bu diyara neler yapabileceğini sadece tahmin ediyordum.

"Yüz yıl önce ya da yüz yıl sonra." Evran'ın bakışları kararttı. "İzleyeceğin şey er geç bu olacak."

"Yüz yıl önce seni durduran bendim, karşında duran yine benim."

"O zaman sahip olduğun güçle şimdi sahip olduğun güç aynı değil." Kedi gibi gülümsedi ve bu gülümseme bana kardeşini hatırlattı. Ateş Krallığı'nın esas lordu Evran değil Daren olsa, Arın onun tahta geçmesine izin verecek miydi? O zaman kurallara uyacak mıydı? Cevabını kestiremediğim başka bir soru daha.

"Karşımda tek başına, ne hissedeceğini bilmeyen bir varisle duruyorsun. Kazanacağını mı sanıyorsun?" Sesi bir alev topu gibi üzerimize püskürdü. Bakışları aniden bana döndü. Varlığımı yeni kabul ediyor gibi irkildim.

"Seninle ilk ve son karşılaşmamızda sadece bir dalgadan kaçıyordun ama," diyebildim kelimeleri zorlukla bir araya getirirken. Salkım Mağaraları'nda onu en son o dalgaya itilmeden önce görmüştüm. Arın'ı karşısında gördüğünde bundan zevk almıştı ama yarattığım dalgayı gördüğünde kaçmanın yolunu aramıştı. Evran Amon gibi değildi, onun kadar Arın'dan korkmuyordu. Onu bir kez öldürebildiği için kendine güveniyordu belki ama yanılgısı da buradan geliyordu. Arın ona yenilmemişti, kendisini yenmesine izin vererek halkını kurtarmıştı. Bu bir kez daha tekrarlanmayacaktı. Arın bir kez daha tek başına boğulmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

"Su halkı her zaman olduğu gibi yarattığı dalgada boğuldu ama." Kaşlarını kaldırıp bana meydan okudu. Kaşlarımı çattım. İmasından nefret etmiştim.

"Bunun yok edilemez olduğumuzu sana hatırlatması gerekiyor." Arın benim ve onun arasına girecek şekilde sağa doğru birkaç adım attı. Onunla arama girmiş ve görüş açısından çıkmamı sağlamıştı.

Ellerini alayla iki yana birer kanat gibi açtı. Siyah pelerini rüzgârın içinde dalgalandı. Arkasındaki kalabalık bekledikleri buymuş gibi hareketlendi. Bize doğru yürümeye başladı.

Korkuyla Arın'a baktım ama yüzünü göremiyordum. Görsem de yüzünden bir şey alamayacağımı biliyordum. Belli etmezdi. Ama şu an ne düşündüğünü bilmek zorundaydım. Onlara tek başına karşı koyabilecek miydi? Güçlü olduğunu biliyordum ama bakışların yeniden kalabalığa döndüğünde yüzler hatta binlercesi sadece ikimize doğru geliyordu. Bir güneşin doğumu gibiydi. Hepsinin yüzündeki ateş kıvılcımları karanlığın arasında parlıyordu.

Su.

Arın'ın ihtiyacı olan tek şey buydu. Okyanusu geri getirmekti. Kendi etrafında döndürdüm. Üzerinde durduğum göl birikintisi sadece çölün onda birini kaplıyordu. Hava Sarayı'nda yaptığım şeyi burada da yapabilirdim. Belki daha fazlasını yapabilirdim. Taş benim elimdeyken.

Yere doğru eğildim. Avuçlarımı suyun dibine bastırdım. Su parmaklarımı bir sarmaşık gibi sararken düzgün bir şekilde nefes almaya odaklanmıştım yalnızca. Burnumdan soluk alıp dudaklarımın arasından sakince verdim. Gücün, taşın sihrinin içimde şekillendiğini hayal ettim. Bu diyarın da ötesine ulaşıp asıl gücü yıldızlardan içime çektim. Tılsımları fısıldamaya başladım. Bedenim suyun önünde zorlanarak boyun eğiyordu.

Avucumdaki kan, su ve toprakla bütünleşirken içimden bir ezgiyle fısıldamaya devam ettim. Havanın ağırlaşması, etrafın sessizleşmesi ve bulutların bir araya toplanması müziğimin sesini yükseltmeye başladı. Parmaklarımın arasında suyun kavis kavis dalgalandığını hissedebiliyordum.

Su ayak bileklerime doğru tırmandı ama beni zorluyordu. Bir şeyler yine çatışıyordu. Okyanusa şekil verebilirdim ama ona boyun eğdiremezdim. Tek başıma değil. Yüz yıl önce bu diyardan okyanusu sakınan ilahi lord kalbinden geçen bir sihir yapmıştı. Yasağı bu toprakları dönülmez bir lanete bulamıştı. Şimdi onun çekilmeyi emrettiği okyanus sesimi duyuyor ama kararsızlık yaşıyordu. Bir titreşim bedenimi ele geçirdi. Yeterli değildi. Gücüm bunun için yeterli değildi. Tüm benliğimle dişlerimi sıktım, avucumu biraz daha kanattım.

Elimin üzerinde başka bir tenin sıcaklığını sezdim.

Gözlerimi hafifçe araladım. Arın'ın buz mavisi gözleri tam karşımda duruyordu. Benim gibi dizlerinin üzerine çökmüştü. Elini elimin üzerine daha çok bastırdı. Başımı eğip ellerimize baktım.

Başını eğip bize baktım.

Onun avucunun içinden akan kan, benim kanıma doğru ilerledi. Kırmızı damlalar kendi haritasını çizerek suyun üzerinde birleşti.

Bedenim istediği gücü geri kazandı ama bu defa daha farklı bir boyuttaydı. Bu defa sınırsızlığı üzerime giydiğimi hissettim. Bedenim bir kuş tüyü gibi havalanmıştı sanki. İçimde devasa bir aşk huzmesi vardı. Tılsımlanan her saniye aşk huzmesi büyüyor ve önce beni ele geçiriyordu. Gücünün boyutunu ilk kez bu kadar berrak bir şekilde bana sunuyordu. Eli tenime değdiğinde, kanı benim kanıma dokunduğunda istediğim sese ulaşmıştım. Okyanus çağrımı bir emir kabul etti, yüz yıldır kendini tutan dalgalar aynı anda zincirlerini kopardı.

Gökyüzü, okyanusu serbest bıraktı.

Sonra bir alev çağrısı duydu kulaklarım. Ateşin cızırtısı esnemde bir sıcaklık yarattı. Tılsımlarım daha da ağırlaştı.

Su dizlerime doğru tırmandı.

Toprak avucumun içinde erimeye başladı. Fısıltılar sese dönüştü, ses şarkılara... Dudaklarımdan dökülen kelimeler kadar sesim de yabancıydı. Ama şarkıyı söyleyen kişinin ben olduğumu biliyordum.

Bu benim ruhumun ezgisiydi.

Bir kez daha.

Su yavaş yavaş sırtımdan boynuma doğru yükseldi.

Ve müziksiz sözlerime su bir ezgi gibi eşlik etti. Toprağa bastırdığım elim ıslandığında gözlerimi açmak için erken olduğunu biliyordum. Tüm diyarda yankı yapan sesim büyünün orkestrasının dilindeki ilk hecesiydi.

Su ayaklandı.

Su bana zarar veremez.

Su bana zarar veremez.

Su bana boyun eğer.

O bana ait.

Ben ona aitim.

Okyanus benim.

Gözlerimi aniden açtım.

Kuvvetli enerji önce ağır çekimde hareket etmişti ama uyandığımda soluk soluğa kalmıştım. Sonra her şey hızlandı. Gözlerim hareketleri yakalamaya çalışırken yorgun düşmüştü. Sadece Arın'ın ve benim olduğum göl birikintisi dağılmıştı. O sakin ve ıssız suyun yerini şimdi dalgaları hırçın bir okyanus ele geçirmişti. Çöl kaybolmuştu.

Etrafıma baktım. Karanlığın içindeydim ama yıldız şelalesinin altında. Dallar ve yaprakların etrafımı sardığı bir koyun ortasında, suyun üzerindeydim. Kollarıma baktım, parmaklarımı hareket ettirmeye başladım.

Kollarıma bulaşan yıldız tozlarında parmaklarımı dolaştırdım. Yere doğru baktım, parmaklarımın ucundaki su, kavisli dalgalar halinde hareket edip etrafıma yayıldı. Suyun yansımasında kendime çarptım. Yüzü hâlâ benimdi ama saçlarımda Arın ve Adalia'nın sahip olduğu aklar vardı. Beyaz tutamlar saçlarımın arasına birer su akıntısı gibi yerleşmişti. Karanlık ışıldamaya, yıldızlar parlamaya ve gökyüzü dönmeye başladı.

"Başardık..." diye fısıldadı Arın nefes nefese. Bakışlarımı büyülenmiş bir şekilde ona çevirdim. Belki de ilk defa onu gerçekten görebildim. Bir okyanusun ortasındaydık ama suyun üzerindeydik. Gözleri hayranlık ve özlemle etrafındaki dalgalarda dolaştı. Bakışları daha hoyrat, boynu daha dikti. Saçları artık yıldız tozları gibi parlıyordu. Şakaklarının üzerinde bir çemberin içinde açık mavi bir halka parladı. İçinde mühürlenmiş bir denizkızı işaretiyle.

Onun izi.

Yandı ve yanmaya devam etti. Bu suyun şaha kalkışıydı.

Sonra kıyamet kopması gibi bir patlama yaşandı. Hepsi ilk önce onların altındaydı. Buradan, yukarıdan baktığımızda onların sadece kafalarını görebiliyordum. Evran'ın suyun altında kalmış bedeninin nasıl kasıldığını hissedebiliyordum. Gözlerinden alev çıkıyordu.

"İliana," diye kükredi taşlara çarpan dalgaların arasından. Kime seslendiğini bilmiyordum ama bu bir komuttu.

"Başlıyor." dedi Arın bana dönerek. "Yanımdan ayrılma." Yeniden onlara döndüğünde ben de baktım. Evran yavaşça suyun üzerine doğru tırmanmaya başladı. Kımıldamıyordu ama yukarıya doğru çıkıyordu. Suyun üzerinde kavislenen dalgalar çekildiğinde küçük bir tepeciğin üzerinde olduğunu gördüm.

Toprak Krallığı.

Hepsi yavaş yavaş okyanusun ortasında birer adacığın üzerine tırmandı. Ortalık bir savaş meydanına dönmüştü. Belli aralıklarla çıkan kaya parçalarının üzerine tırmanmaya başladılar. Bize daha çok yaklaşmaya başladılar. En önde Evran duruyordu. Ayağını bastığı toprak yavaşça genişliyordu ama çarpan her su yine de onu paçalarından yakalıyordu.

Üzerinde durduğum su titremeye başladı. Başka bir dalganın hareketliliği. Ayağımın altında bir zemin olmadan nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum. Ben suya Arın kadar bağlı değildim. Onun kadar doğal bir hareket yaşayamıyordum. Bütün tepkiler boğazımda toplanmıştı.

"Sonunda ortaya çıkmaya karar verdin demek." Evran'ın sesi bu defa bir başkasına çağrı olmuştu. Yüzümü döndüğü yere baktım.

Daren.

Onların yaptığını yapmıştı.

Yeni Toprak Lordu. Adım attığı her yerde bir kaya yukarıya doğru tırmanıyor ve ona zemin hazırlıyordu. Suyun üzerinde belirli aralıklarla taştan bir köprü örmeyi başardılar.

"Aynı şeyi sana söyleyecektim." Daren bize doğru geldi ve ikimizin de önünde ağabeyine karşı durdu. Bana hiç bakmamıştı ama ayaklarımın altında sert bir kaya belirdiğinde ne kadar korktuğumu anladığını biliyordum. Yeniden sert bir zemine basmak biraz daha rahatlatmamı sağladı.

"Annemiz yine benimle gurur duyacak." Evran sırıttı.

"Bunu ona söylersin, yakında onun yanına döneceksin." Daren ayağını üzerinde durduğu kayaya bastı. Adım atmak gibiydi ama Ev-

ran'ın üzerinde durduğu parça bir anda denizin dibine doğru parçalanmış ve Ateş Lordu son anda yanındaki kayanın üzerine sıçramayı başarmıştı. Cevabı daha sert ve ani oldu. Üzerimize doğru bir alev fırtınası gönderdi. Arın elini kaldırıp önümüze buzdan bir kalkan çekti ama ikisi çarpıştığı an hem ateş hem su yok oldu.

Bu savaşın ön izlenimiydi sanki.

Bu, Arın ve Evran'ın savaşıydı.

Ve artık ateş ve su çarpıştığında sonucun nasıl olduğunu biliyordum.

Evran'ın komutuyla herkes bize doğru savaşmaya başladı. Ateşle ve toprakla. Yer ayağımızın altında titreyip duruyordu ama Daren düşmeme izin vermiyordu. Önüme doğru gelen alev toplarından Arın buz kalkanlarıyla beni koruyordu. Orada durup sadece onlara daha fazla iş çıkmasına neden oluyordum. Arın gibi savaşabilirdim. Sayıla onlara karşılık verebilirdim ama daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Daha çok kişiye ihtiyacımız vardı.

Tarih tekerrür ediyordu ve bu kalbimin daha da hızlanmasına neden oldu. Bir kez daha kaybetmesine izin vermezdim. Bir kez daha onu kaybedemezdim. Bir kez daha tek başına kalmasına izin veremezdim. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

Avucumun içindeki taşı zincirinden tutup boynuma geçirdim, taşı diğer eline götürüp başka bir yara daha açtım. İki elimde kanarken derin bir nefes aldım ve kollarımı açarak kendimi suyun içine geriye doğru bıraktım.

Çarpışma bu defa şiddetli değildi. Okyanus kollarını boynuma değil rahmime doladı. Gözlerimi açıp suyun altından karanlık gökyüzüne baktım. Yıldızlara. Yıldızlar daima beni sakinleştirmenin bir yolunu bulmuştu. Daha da derine doğru çekilirken, gölü aradan gördüğüm son şey Arın ve Daren'ın suyun üzerindeki mücadeleleriydi. Suyun altındaki mücadeleyi kazanmak için dibe doğru daha hızlı yüzmeye başladım.

Okyanusun altında kalmış göle, su kalkanın taşlaşmış bedenlerine ulaştığında gözlerimi kapatarak durdum. Su, kollarımdan ve bo-

caklarımdan beni çekerken kımıldamadan yattım. Tuttuğum nefesi yavaşça verdim, suyun ciğerlerime dolmasına izin verdim. Deli gibi korksam da kanımın suyla teması onun saldırısını yok etmişti. Anne haklıydı. Beni tanıyordu. Kim olduğumu, ne yapmak istediğimi biliyordu. Daha hızlı akması için avuçlarımın içindeki yaraya parmaklarımı bastım, kırmızı damlalar önce suya sonra onlara karıştı. Bir enerjinin tıpkı kanım gibi bedenimden usul usul çekildiğini hissettim.

Etim lime lime ediliyordu sanki, dışarıya sızan her damla kanın ağrısını hissediyordum. Bedenimin uyuşma haline girdiğini. Kalbimden kocaman bir his yığınını çekip aldıklarını. Sadece bedenimden değil, ruhumdan ve yanmaya başlayan zihnimden beslendiklerini.

Benden aldıklarını onlara verdi. Gözlerimi zorlukla açık tutabildim. Gücüm tükeniyor gibi hissediyordum ama yine de avuçlarımı sıkmaya devam ettim. Büyük bir gücün okyanusun metrelerce altında patladığını hissettim. Beyaz mavi bir ışık gökyüzüne doğru tırmandı. Yıldızlar şimdi yere, yerin de onlarca metre altına inmişti. Benim kapanan bilincimle onların açılan gözlerimi gördüm. Suyun altında yüzlerce göz bana doğru döndü. Etrafımdaki donmuş bedenler yavaş yavaş kımıldamaya başladı. Su onları döndürdü. Etrafımda bir çember gibi hareket ederken tılsım çözüldü. Dudaklarımdan dökülen ninni bir ağıta dönüştü. Şarkı nihai sonuna ulaştı.

Ruhumun bölünen parçaları
Okyanusun içinde oluk oluk çağladı
Yıldızlar suyun dibine çökerken
Güç göğe doğru ayağa kalktı

Şimdi boğulduğumu hissediyorum
Okyanusa zehrimi akıtırken
Onlardan aldıklarımı, kanımla ödüyorum
Ruhumu paramparça ediyorum

Önümde diz çökün yıkılmış krallığın fertleri
Bu defa elimizdeki zafer meşalesi

Kırmızıya dönen beyaz ışıklar
Gökyüzümü okyanusla buluşturuyorum
Kutsal fısıltılar deniz kabuklarını arıtıyor
Onları kurtarmak için zihnimi feda ediyorum

Savaş iki düğümün arasında
İlmekteki bedeni aynalardan tanıyorum
Ölüm ve yaşam alemlerinin kapıları
Geçebilmeleri için tüm perdeleri yırtıyorum

Önümde diz çökün yıkılmış krallığın fertleri
Bu kez dinlediğiniz zaferin ayak sesleri

Korkuyla çarpıyor şimdi kalpleri
Hepsini zevkle dinliyorum
Kulağımda bir ninni gibi çalan ezgi
Şarkıyı onları öldürürken dinliyorum

Bu öfke ve nefret ebedi
Onu tutan zincirleri kırıyorum
Tutsak edilmiş ruhları azat etmek için
Ölmüş bir yıldızın kalbini kurban ediyorum

Tamamen tükendiğimi biliyordum ama etrafında hareket etmeye başladıklarında bir afin ya da bir vârtı kadar güçlü olmasa da ben de kollarımı oynatmayı başardım. Bir kutlama yapıyor gibi onlarca çember arka arkaya sıralandı. Aralarında duran bir kurban ya da öldürdüm. Bir yenilgi ya da zaferdim ama hepsi bana bakıp suyun içinde eğildi.

Beni tanıyorlardı. Kim olduğumu biliyorlardı. Başlarına neler geldiğini biliyorlardı.

Suyun hafızası vardır.

Gülümsedim ve yukarıya doğru yüzmeye başladım. Bir su girdabı gibi etrafımdalardı. Onlarcası, yüzlercesi, binlercesi...

Okyanusun altının bir mezarlık gibi olduğunu sandığım onca zamana gülümsedim. Okyanusun altı başka bir yaşamdı.

Suyun üzerine çıktığımda derin bir nefes aldım. Yeniden hayata dönmüş gibi.

Ve kehaneti baştan yazdım.

Vâris geri döndüğünde, şeytan emirleri kimden aldığını hatırlayacak.

Hatırlaması için arkamda duran bir orduyla Evran'ın gözlerinin içine baktım. Baktım ve gülümsedim. Bir yangının ortasına gözlerimi açsam da gülümsedim.

Herkes durdu. Arın ve Daren birbirinden uzaklaşmış, iki yerde savaşmaya devam ediyordu. Şimdiden ne kadar yorulduklarını görebiliyordum. Kaya parçalarının üzerinde alevleriyle ateş halkı bekliyordu ama yükselen onların dumanı değil ben oldum. Herkes aynı anda durdu, durdu ve saldırmayı bıraktı. Bıraktı ve dönüp bana baktı. Suyun üzerine doğru çıkarken nefes nefese kalsam da omuzlarımı dikti, çenemi gökyüzüne doğru kaldırdım.

Arın hissettiği sarsıntıyla geriye döndü. Su halkı tıpkı onun gibi, tıpkı benim gibi, kayaya, taşa veya toprağa ihtiyacı olmadan suyun üzerinde yükseldi. Yüz yıllık uykusunda olan Alfinler aradan bir gün bile geçmemiş gibi lordlarının önünde aynı anda diz çöktüler.

Arın'ın gözleri titredi. Yüzündeki o ilahi aydınlanma yerini bir teslimiyete bıraktı. Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordu ki, hem o kadar uzun zamandır istiyordu ki şimdi düşlediği ama artık sadece bir düş gibi gelen gerçeği karşısındaydı. Okyanus onun önündeydi.

Halkı onun önündeydi. Yeniden bir savaşın içindeydi ama bu defa tek başına değildi.

Su halkından olan herkes, önünde diz çöken herkes göğsüne bağladıkları ellerini aynı anda geriye doğru açarak onu selamladı, hareketleriyle birlikte hepsinin iki yanında sudan kılıçlar parladı. Hepsi meydanı okuyarak öldürmek için kralların ağzından çıkacak emri bekledi.

Sadık ama daima savaşmaya hazırlardı.

Su Lordu'nun tacı başının üzerine kristal su damlaları gibi parladı. Arın mümkünmüş gibi daha büyük bir güçle, hayır, su götürmez bir inançla Evran'a döndü.

Bir fırtına bulutu göğü ele geçirdi. Herkes başını yukarıya kaldırdığında ben ellerimi gelen rüzgârdan korunmak için önüme siper ettim. Dudaklarımdaki gülümseme daha da büyüdü. Şiddetli esen rüzgâr birkaç dakika sonra Sina'nın, Arın'ın yanında belirmesiyle bizim için hafif bir melteme, diğerleri için karşı konulmaz bir fırtınaya döndü.

Gözlerimi açıp daha iyi bakabildiğimde tek başına olmadığını gördüm. Gözlerim Daren'e çarptı. Bana değil o da ona bakıyordu ve gülümsüyordu.

Evran'ın şansı iyice azaldı ama kaşların: daha çok çattı.

Sina'nın yanında Ateş Krallığı'nın muhafızı Şafak duruyordu. Nihayet döndüğü için derin bir nefes aldım. Ve onun hemen yanında da Eris konumlanmıştı. İkisinin üzerinde de krallıklarına ait üniformalar vardı. Belindeki kılıçta duran elleri iki yanlarına düştü. Bize değil sadece yerle bir etmek için emir almış halka bakıyorlardı.

Komutansız bir orduyu sadece komutanları olmadığı sürece yönetebilirsin demişti büyükbabam bir keresinde. Babam paralı askerlerden bahsederken. İkisinin de ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Muhafızların varlığı savaşan askerleri durdurmuştu. Şimdi herkes onlardan çıkacak sözü bekliyordu. Evran'ın yanında olanlar tereddüde düşmemişti, yön değiştirmişti.

Şimdi korkunun yerini büyük bir umut ışığı kaplamıştı. Şimdi her şey olması gerektiği gibiydi. Ve herkes olması gereken yere geri dönecekti.

Ama bir ışık yandı.

Parladı ve gözlerimi aldı.

Bakışlarım acıdan hissizleşen avucuma döndü. Taş, göğsümün üzerinde öyle bir ağırlık yaptı ki boynumdan çıkarmak zorunda kaldım. Parmaklarımın arasında şiddetle çırpınmaya ve titremeye başladı. Korku hızlı ve aniden çarptı kalbime.

Ariana, Ayzer ve Sonay üçü aynı anda Sina'nın yanında boy göstердiler. Taşların dördü de aynı anda aynı yerdeydi.

"Nova!" diye bağırdı Arın.

Bakışlarımız kesişti.

Elimi kaldırıp taşı gökyüzüne doğru fırlattım.

Bende olmaması gerekiyordu.

Hayır, hayır bende olmaması gerekiyordu.

Burada olmamaları gerekiyordu.

Gökyüzünde bir patlama yaşandı.

Ariana'nın kırmızı taşı alevlerle birlikte parladı. Onda yanan ışık Sonay'ın gri taşına düştü. Bir rüzgâr hepimizin etrafında dönüp dolandı. Onun uğultusu Ayzer'in kahverengi taşına vurdu. Okyanusun altındaki zemin bile titredi. Şiddeti boşlukta düşmeye hazırlanan havadaki mavi taşına çarptı. Okyanus ayaklarımın altında dönmeye başladı. Özenle nakşedilmiş bir takım yıldızı gibi taşların arasında uzun ince bir ışık çizgisi belirdi. Taşlar birbirine kenetlendi.

Daren, Arın ve Sina birbirine baktı.

Göğsümde kocaman bir yırtık açıldı.

Rüzgâr kesildi, ateş söndü, toprak susuz, su durulduk. Havada benzersiz bir karanlık hepimizin üzerine kapandı. Sessizlik sağır edici bir şiddete büründü. Bekledik... bekledik... ve okyanusun ortasında

kocaman bir yarık açıldı. Su, üzerindeki Alfinler ve kayalarla ikiye ayrılmaya başladı.

Bir yanım Arın'a koştu, bir yanım Daren'e kilitli kaldı.

Diyar ikiye bölünüyor, tarafını seçmek zorundasın.

Gökyüzünde şimşekler çaktı.

Daren Arın'a doğru yürümeye başladı. Suyun üzerindeki köprüsü her adımıyla yeniden var olsa da geride kalan her kaya parçası yok oluyordu.

"Götür onu buradan!" diye bağırdı Arın.

Daren durdu.

Arın bana baktı.

Durdum ve düşündüm. Neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Gökyüzü bana onların geri geldiğini fısıldıyordu. Şeytanın inine çekilmesi gerektiğini. Doğanın bile destura kalktığını. Bulutlar bile saklanmıştı. Büyük bir heyelanın ortasında kalmıştık.

"Bir kez daha olmaz!" diye bağırdım neyden bahsettiğini anlayınca.

Arın yanıma bedenlendi. İkimiz etrafına kocaman bir dalga girdabı ördü. Bu ikimizi de dış dünyadan koruyan sonsuz güce sahip bir kalkandı. Ama bu iyinin işareti değildi. Bir saniye içinde tam karşımdaydı. Ellerimi tuttu. "Kehaneti bil:yorsun," dedi beni sakinleştirmek ister gibi.

Başımı iki yana salladım. Korku üzerime hücum etmişti.

"Bir kez daha olmaz!" dedim yeniden.

"İkimizi de öldürmek istiyorlar."

"Yanında kalayım." Gözümden yaşlar akmaya başladı. Bir kez daha olmaz. Bir kez daha...

Ellerini omuzlarıma bastırdı, bir kez gözleri titredi.

"Çok güçlüydün Nova, daha azını beklemezdim. Hep çok güçlüydün. Senden daha güçlüydün. Ve bunu biliyorlar. Bunu kullanmak isteyecekler. Lütfen git, gidersen başaramazlar."

"Bizi ayırınca başaracaklar."

"İzin vermem," diye fısıldadım. "Bize dokunmalarına izin vermem." Elimi ellerinin üzerine yasladım. Yüz yıl önce yaşadığı felaket yine onu buluyordu. Bir kez daha krallığı tehdit altındaydı. Krallığımız tehdit altındaydı. Ve şimdi hepsini ben de hissediyordum. Hepsini ben de korumak istiyordum. En çok da onu, onu bu defa her şeyden korumak istiyordum. Denemiştim. her şeyi yapmıştım ama yine en büyük zararı o alacaktı. Yine ben kaçıp giden olacaktım. Yine geriye kalan ve yüzleşmesi gereken o olacaktı.

Yine tek başına o boğulacaktı.

"Bir krallığı yok etmek için ikimize de ihtiyaçları var. Sen burada olursan ilk önce bana saldırırlar, ölmekten korkmuyorum Nova." Dişlerini sıktı. "Bununla daha önce de yüzleştim. Ama bir kez daha her şeyi ellerimin arasından almalarını izleyemem." Buz mavisi bakışlarını görebilecekmiş gibi daha yeni uyanan halkına çevirdi.

Göğsümden bir hıçkırık kaçtı.

"Hiç zamanımız olmadı," diye fısıldadım. "Onlarla tanışmadım bile. Şimdi onları da seni de terk etmemi istiyorsun. Seni yalnız bırakamam Arın."

"Hayır," dedi. "Unuttun mu? Tek başına boğulmana izin vermeyeceğim. Şimdi git, git ve saklan. Seni bulurlarsa her şeyi kaybedeniz. Seni bulurlarsa Su Krallığı'nı yok ederler."

"Gidersem seni öldürürler, sonra yine benim peşime düşerler. Birlikte kalalım!"

"Buna izin vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Önceki savaşta seni kurtaramadım. Bu defa kurtaracağım. Kurtaracağım ve yeniden geldiğinde hak ettiğin bir krallığın vârisi olacaksın."

"Ne zaman!" diye tısladım.

"Bir gün yeniden döneceksin." Gülümsemeye çalıştı. "Her zaman yeniden döneriz."

"Arın..."

Ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Bu senin savaşın değil," dedi. "Hak ettiğin bir hayat değil. Sana saldıracaklar. Bunu anlamalısın. Beni yok etmek için bile önce sana saldıracaklar. Lütfen git, bir kez daha hepimizi kaybedemem. Senin iyi olduğunu bilmem her şeyi koruyabilirim."

"Arın!" diye bağırdı birisi ama ses bana ait değildi. Sea Evran'a aitti. Arın bana bakarken gözlerinin kenarına sıkışan yaşı aldığı nefesle birlikte geri çekti. Duruşunu dikleştirdi, elimi tuttu ve beni arkasına doğru yanına çekti. Boşta olan eliyle girdabı aşağıya indirdi.

Gökyüzü kendi fırtınasını yaşarken Evran, Ariana'yı esir almıştı. Hepsinin ortasında. Onun boynuna dayalı bir hançerle bekliyordu. Arın'ın kasıldığını elimi daha sıkı tutunca fark ettim.

"Her defasında kendini küçük düşürmenin yeni bir yolunu buluyorsun." Sesi kusursuzdu ve Evran'ı rahatsız edecek kadar sakindi.

[redacted] geldiğini görmemiştim. Artık kimin burada [redacted] kontrol edemiyordum ama suyun içinden bedenledi [redacted]rdu.

[redacted] Su Krallığı'nın sorunu olmadı," dedi. Arın [redacted] Adalia ilk kez ona ters bir bakış attı. Bunun [redacted] başka bir problem olduğu açıktı. Adalia bu yüzden [redacted]yordu belki. Ariana'ya yardım ettiği için. Su halkının [redacted] halkınadır. Ve durum ne olursa olsun öncelik her zaman [redacted] korumaktır. Ama Arın bir kez bu çizgiyi geçmişti.

[redacted]nin vârisleri gözetim altında tutman gerekiyordu." Arın bunu [redacted]ece Adalia'nın duyabileceği kadar kısık sesle söyledi. Adalia'nın [redacted]lim bu zaman boyunca neden ortada olmadığı anlaşılmıştı. Arın en güvendiği kişiyi onların başına koymuştu. Bu çok mantıklıydı. Bu sayede benden uzak durabilecekler ve taşlar birbirini bulmayacaktı.

"Toprak vârisine güvenmemekte haklıymışsın, tuzak kurdu."

Bakışlarım hâlâ Sina'nın yanında Sonay ile birlikte duran Ayzer'e kaydı. Gözlerini benden kaçırmadı ama kahverengileri her şeyi o anda ele verdi.

Tanrıçaların geri dönmesini istemişti.

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

"Beni arkamdan vurdun!" dedim ona doğru. Hayatım boyunca hiç kendimi bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Gözümün önünde birçok kare aynı anda gelip geçti. Onunla birlikte geçirdiğim çocukluğum, onunla büyümek, onunla gülmek, o ağlarken onu güldürmek. O son gecede bile.

"Bu seninle ilgili değil," dedi. En azından biraz utanmış görünüyordu. Bir faydası olacakmış gibi. Yaptığı şeyi değiştirecekmiş gibi. Sadece krallıkların arasındaki dengeyi değil, tüm dünyanın dengesini bozmamış gibi.

"Peşine düşecekleri kişi Nova!" diye araya girdi Daren. Tüm zamanlar boyunca olduğundan daha öfkeli görünüyordu. Benim veya Arın'ın da ondan bir farkı yoktu. Yanılmıştım. Yanılmıştım ve ona güvenerek hata yapmıştım.

"Söz hakkı sadece sizde olamaz." Ayzer başını dik tutmaya çalıştı. "İkiniz kafanıza göre hareket ediyordunuz. Halkınız uyanınca daha da beter olacaktı her şey. Ben bu düzeni sağlıyorum!"

"Benim olmadığım bir düzen." Sesim artık fısıltı halinde çıkıyordu. Gökyüzü son şimşeğini çekti. Ayzer bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama hepimizi yerinden sıçratan bir gümbürtü koptu. Bir büyü dalgasıyla geriye doğru sıçradık. Kayalardan birinin üzerine düşüp dirseklerimin üzerinde kalktım. Her şey öyle hızlı oluyordu ki zihnim takip etmekte güçlü çekiyordu.

Başımı sağa doğru çevirdim. Önce onu gördüm, kahverengi uzun saçları ile birlikte okyanusun da üzerinde, havada kanatlarıyla süzülen tanrıçayı. Alfinlerden daha uzun, zarif ve kudretli.

Başımı sola doğru çevirdim. Diğer uçta diğeri vardı. Sarı saçları dalgalar halinde kalçalarına kadar uzanıyordu. İkisinin de elleri sanki bir küreyi tutuyormuş gibi önlerinde duruyordu. Yavaşça ellerini çevirdiler.

"Ateş!" diye bağırdı Arın. İkisi de aynı anda yanıma bedenlerini Arın yeniden bir dalgayı bu defa dördümüzün etrafına çekti.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Ariana. Bakışlarım ona döndü. Evran'ın tuttuğu hançeri alıp bir an bile tereddüt etmeden Ateş Lordu'nun göğsüne sapladı. Parmakları Evran'ın göğsüne saplanmış hançerin kabzasında saniyelerce bekledi. Diyarın sihri o kabzanın ucunda parladı. Kan akarken Evran'ın kızıl gözleri Amon'dan daha ürkütücüydü. Ölüm onun için beklenmedik bir şekilde gelmişti. Bu kadar kolay ölmeyi düşünmediğine emindim, o bir askerdi, en azından savaşarak öleceğini düşünüyordu. Vârisinin intihar edeceğini hiç kimse aklına getirmemişti.

"Ariana!" diye bağırdım.

Tamamen dehşete kapılmıştım. Nabzım boynumdaki damarları zorluyordu. Sina Sonay'ın önüne geçti. Ona doğru ellerini uzattı ama her şey için çok geçti.

"Ve diyar ilk cinayetini işledi." Sarı saçlı tanrıça melodik sesiyle gülümsedi.

"Hayır!" diye kükreyerek ayaklandı Arın. Su ayaklandı ama tanrıçaların hareketiyle yeniden duruldu. O anda onların kim olduklarını anladım. Ne yapabildiklerini. Onlar hepsine aynı anda hükmedenlerdi.

Sarışın tanrıça ona doğru bir ışık topu gönderdiğinde sendeleyerek yeniden yere düştü. Bir su dalgası Arın'ın avuçlarından ona doğru kaydı. Kadın havada süzülerek geriye sıçradı.

"Ariana!" dedi Arın. Kızıl saçlı kız dizlerinin üzerine çöktü. Evran'ın cansız bedeninin yanına.

"Daha fazla dayanamam," dedi. "Dayanamazdım. Herkes üzerine düşeni yaptı. Benim de yapmamın zamanı gelmişti." Bir ışık patlaması daha yaşandı. Bana çevirdi bakışlarını. "Ona iyi bak," diye fısıldadı. "Onu korumak zorundasın." Alevler Ariana'nın etrafında dönmeye başladı, önce vârisini selamladı. Anne kucağı gibi onu kol-

larının arasına aldı, sarıldı. Kızıl saçları ateşin içinde rengini kaybetti. Acı çekeceğini düşündüm ama gözleri nihayet rahatlamış gibi bakıyordu. Yıllarca ölüm döşeğinde olan birinin son nefesini anımsattı. Alevler tarafından şefkat görerek, tıpkı uykuya gözlerini kapatır gibi gitti ölüme. Onu küllere çeviren alevler Daren'i parlattı.

Gözlerim iri iri açıldı.

Ateş Lordu ölmüştü.

Vârisiyle birlikte.

Güçler yeniden Daren'in olmuştu.

Hem Ateş Lordu hem Toprak Lordu olmuştu.

Savaşın ne demek olduğunu hiç anlamamıştım. Hayal etmeye çalışmış, bugün içinde nefes almaya bile çalışmıştım. Şimdi gördüğüm ve hissettiğim her duygunun dilini kopartmak istiyordum. Bu hırsın ve öfkenin içinde sürüklenen ruhlarımızın artık nihai sona ulaşmasını istiyordum.

Güç, iktidar, sadakat ya da bağlılık... İstediğinizi söyleyebilirdiniz ama sahip olduğumuz fazla olan her şey elimizde dönen bir silahtı. Bugün ya da yarın ama bir gün elimizde patlayacak olduğu ihtimalini göz ardı ettiğimiz.

"Ateşe hükmedemeyecek kadar zayıftı." Kahverengi saçlı tanrıça ışığını Ariana'nın üzerine tuttu. Ondan geriye kalanlara. Hiçbir şey kalmamıştı. Ve bu bana müthiş bir umutsuzluk hissettirdi.

"Toprak vârisi bize olan sadakatini kanıtladı." Başının üzerine bir hale yerleştirdi. Ayzer daha büyük bir ışığın altında parladı. "Peki, ya sen hava vârisi?" diye soludu tanrıçaların ikisi de aynı anda.

"Daren," dedi Arın. "Şimdi." Seni artık o kadar kuvvetli çekmiyordu.

Daren bir bana, bir ona baktı. Tereddütte düşmüştü. Şimdi o da bir kez daha benimle her şey arasında bir seçim yapmak zorundaydı.

"Şimdi bana daha çok ihtiyacın var," dedi Arın'a. Yutkunurken ne kadar yavaş ve ne kadar çaresiz olduklarını gördüm. Bu, beni olan her şeyden daha çok sarstı.

Arın başını iki yana salladı.

"Onu korumakta benden daha iyi olduğunu kanıtladın. Güvenebileceğim başka kimse yok. Bunu benden daha çok isteyebilecek tek kişi sensin." Durakladı. "Onu bir kez kurtardın, bir kez daha kurtarmanı istiyorum. Şimdi! Daha önce yaptığın gibi, götür onu!"

Daren birkaç saniye daha ona baktı ama sonra beni kolumdan yakaladı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Arın, hayır!"

"Ben lorduma ve dostlarıma sadığım," dedi Sonay başını onlara doğru meydan okurcasına kaldırarak.

"Peki ya lordun?" Bu defa Sina'ya döndüler. Son bir adım kalmıştı. Bana dönmeleri için Sina'nın cevabı kalmıştı. Sina'nın gözleri bana kaydı. Bir kez başını salladı. O da aynı şeyi düşünüyordu. Gitmem gerektiğini.

Kaçmam gerektiğini.

"Götür onu!" diye dişlerinin arasından bir kez daha seslendi Arın.

Daren kollarını etrafıma sardı.

Gözlerim son kez Arın'la çarpıştı. Onun gözlerindeki acıyı ilk kez bu kadar açık bir şekilde görüyordum. Başka bir kaybın daha eşiğinde olduğunu görüyordum. Ama bu acının onu hiç yapmayacağı kadar güçlü yapacağını da biliyordum.

Daren kendi etrafında döndü, tılsımlar ikimizi beraber ele geçirdi.

Yeniden ayaklarımın üzerine bastığımda o mağaraya dönmüştüm. Beni ilk kez getirdiği mağaraya. İlk kez suya girmemi istediği yere.

Gökyüzü mağaranın dışında haykırdı.

"Su damlası yerine akacak, evren yeniden dengesini sağlayacak."

Sesleri mağaranın içinde bir yankıyla bizi buldu.

İkimiz de irkildik.

Gözlerimiz birbirini buldu. Nefes nefese kalmıştık. İkimiz de söyleyecek hiçbir şey bulamadık. Elimi tuttu. Beni de kendisiyle birlikte mağaranın içindeki suya itti. Karanlığın kucağına doğru birlikte düş-

tük. Su ilk önce ikimizi de reddetti ama eninde sonunda beni tanıdı. Benim karşımda direnmekten vazgeçti. Ve çok geçmeden onu da tanıdı. Bana ait olan onundu. Ateşin benim ellerimde evcilleştiği gibi.

İnsan diyarında denizin ortasında açık gözlümüzü. Suyun üzerinde kalmak için kollarımı zar zor kımıldatıyordum. Hava buz gibiydi. Islak saçları alnına düşmüş Daren tam karşımdaydı. Tılsımlı dalgalar, suyun ortasından çıkan kayalar ya da alevlerin gölgesi yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Çenem titriyor ve konuşmakta zorluk çekiyordum.

"Bu diyarı bilen sensin." Normal zamanda bu bir espri olurdu ama şu an ikimizin de gülecek hali yoktu. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Üzerimize düşen kar tanelerine baktım.

"Yeni yılın belki de ilk karı," diye fısıldadım. Mevsim ve gökyüzü bana insan diyarındaki zaman dilimini vermişti. Buradan baktığım zaman büyükbabamın Sönmeyen Ateş dediği deniz fenerini de, artık hayal meyal hatırladığım kıyı şeridini de görebiliyordum. Geriye dönüp daha uzağa baktığımda suyun üzerinde süzülen gemileri, gökyüzünde kanat çırpan martıları...

Ve yabancılık çekiyordum.

"Kimse beni hatırlamıyor," diye mırıldandım başka bir şok dalgasının içine çekilerek. Gerçekler keskin bir darbe daha vurdu. Burada artık yabancıyım.

"Sen hatırlıyorsun..." Kendime getirmek ister gibi suyun üzerinden yüzüme dokundu. "Burada birçok şey hatırlıyorsun." Okyanus kadar kararan mavi gözlerine baktım. Kanatları yoktu ama benimle birlikte bir kez daha atlıyor ve onların ıslanmasından korkmuyordu. Deli gibi titrerken tutunduğum tek şey bu oldu. Korkuyordum, tedirgindim, o kadar kırılmıştım ki tüm bedenim başka bir köşeye dağılmış gibi hissediyordum ama ayakta kalmalıydım. Geride bıraktığım lordum gibi, direnmeye devam etmeliydim. Ama beni en çok mahveden de buydu.

"Şu tarafa," diye fısıldadım deniz fenerini işaret edip. "Orada düşmeyecek vaktimiz olur." Karların yağdığı zaman limandaki gemiler nöbetlerini bitiriyor, büyükbabam da buradan uzak kalıyordu. Kimsenin bizi görmeyeceği en yakın yer burasıydı.

Daren kıyıya doğru yüzerken arkasından baktım. Çok uzakta olmayan iskele görüş alanımızdaydı ama daha arkasındaki yüksek binalardı benim gözümü alan. Şehrin çılgın kalabalığı. İnsanların ve arabaların sesleri. Havai fişeklerin gökyüzündeki renk cümbüşü.

Bu diyarı bilen benim, diye düşündüm.

Ama artık hatırladığıma emin değilim.

Evime dönmek istiyorum, artık buraya ait hissetmiyorum.

Hareket etmeye başladığımda Daren kayalıklara yaklaşmıştı. Burnumu çekip gözyaşlarımı yok saydım. Buz gibi suyun içinde, dalgalara rağmen yüzmeye başladım. Yıllar önce içine düştüğüm ve kollarımdan çekip alan denizin dibindeydim. Yine bu kayalıklara vurmuştu çocuk bedenim. Ne o geceyi bir kez olsun hatırlamış, ne suya bir daha girmeye cesaret edebilmiştim. Şimdi suyun içinde suyla birlikte ilerliyordum. Kayalıkları döven hırçın dalgalar bana ulaşamıyordu. Hava karlı olmasına rağmen hiç rüzgâr yoktu ama dalgaların nedeninin artık ne olduğunu biliyordum. Bu suların lordu, buradan çok uzak kıyılarda bir kez daha kaybettiği krallığı, kaçan vârisi için savaşıyordu.

Kayalıklara tırmanırken üşüyen bedenim değil, ruhumdu. Kendi sularından uzakta kalmış bir balık gibi çırpınıyordum. Daren elimden tutup beni yukarıya çektiğinde taşlık iskelede duraksayıp bir kez daha etrafıma baktım. Gemiler ilerliyor, ağaçlar üzerine dökülen karların altında kalıyordu. Biraz önce bir büyü gediğinden dışarıya taşmıştım ama geride kalan yıkımdan bir haberdim. Tüm hücrelerim ayaklanıp o gediğe geri dönmemi bağırıyordu.

"İçeriye girelim," diye seslendi Daren. "Büyü burada bizi korumayacak."

Yavaş yavaş ona döndüm.

"Büyü onları koruyacak mı?" diye fısıldadım. Onlar bu diyarda değil

"Gel hadi," derken sesi güçsüz çıkmıştı Yolu ondan daha iyi biliyordum bu yüzden bir kez daha ikiletmeden önden yürümeye başladım. Deniz fenerinin kilitli kapısını bir taşla kırarak açmak zorunda kaldık. Büyükbabam bunu görünce sinirlenecek ve uzun uzun söylenecekti. Onun kafamın içindeki hayali görüntüsü yüzümün gülmesine neden oldu ama gülümseme hızlı bir şekilde gözyaşları ile taçlandı. İçeriye girip yankı yapan bakıcı konutuna doğru yürüdüm. Burası çok eski bir mimariye sahip, T formlu bir deniz feneriydi. En üst katında denizcilere rehberlik etmesi için kullanılan ışık kulesi ve alt katta da bekçiler için bir bakıcı konutu bulunuyordu. Yapının tamamında oldukça eski ama şimdi bir daha benzerine rastlanmayacak güçlü taşlar kullanılmıştı. İçerisi soğuktu, denizden çıktığımız için ikimiz de titriyorduk.

"Biraz ateş yakabilir misin?" diye sordum pencereden eğilmiş etrafı kolaçan eden Daren'e.

"O kadarını yapabiliriz." Kendini iterek doğruldu. Pencereleri kontrol ettikten sonra şöminenin içine kenarda duran odunları rastgele attım. Duvarda asılı olan eski model kandili yakmaya çalışırken birkaç tane kibriti boşa harcamıştım. Büyükbabam burada her şeyin ilk halinde kalması için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ona zamanında elektrikli lamba alması için baskı kurduğum günleri düşündükçe şimdi Daren'in biraz sihirle şömineyi yakması komik geliyordu. Ateş odayı aydınlatınca içeriyi görmek için fırsatım oldu. Çocukken burada epey vakit geçiriyordum ama denize düştüğüm o günden sonra hiç gelmemiştim. Bekçi konutunda sadece iki kişinin sığabileceği eski bir koltuk, küçük bir masa ve sandalye ile çelik bir dolap vardı. Dolabı biraz kurcalayınca içinden büyükbabama ait bir gömlek, kazak ve pantolon bulabilmiştim. Gömlekle pantolonu

Duran'e fırlattım. Üzerimdeki ıslak kıyafetleri çıkarırken şoka uğramış gibiydim. Üzerime oldukça bol gelen bir pijamayı giyip kazağı boynumdan geçirdim. Ona döndüğümde çoktan giyinmiş sessizce şöminede yanan cılız ateşi seyrediyordu. Bu boyuta ait olmadığını üzerindeki kıyafetlerin eğretiliğinden değil, duruşundan anlıyordunuz. O hükmetmek için yaratılanlardandı ama benimle bir deniz feneri üzerinde kısılıp kalmıştı.

"Burayı hep devasa bir yusufçuk kuşuna benzetirdim." Ateşin karşısına kadar yürüyüp hemen yanında durdum. Isınması için ya da sadece bir şey yapmak için ellerimi alevlere doğru uzattım.

Sessizce gülümsedi. Omzumun üzerinden hafifçe dönüp içtenlikle ona baktım. Şimdi koltuğa oturmuş beni seyrediyordu. Her zaman beni seyrediyordu.

"Yüzünü böyle görmeyi seviyorum," dedim aniden. "Gülümsemeni seviyorum." Ateş Lordu olmasaydın da o gülümsemeyle içimi sıcacık yapardın. Ateş Lordu olmasaydın da fedakârlıklarınla beni yakardın.

Şaşırmış olacak hafifçe kaşlarını kaldırdı. Daha çok gülümsedim.

"Benden güzel bir söz duymak için çok uzun zaman beklemiş olmalısın," diye iç çektim. "Üzgünüm, ben bütün diyara geç kalmışım. İkiniz de beni kurtarmak için her şeyinizi vermişsiniz ama bu bile yetmemiş."

"Gel buraya." Kollarını iki yana açıp göğsünü işaret etti. Bir an bu deniz feneri kadar çekici bir yer haline geldi orası. Kaybolduğum denizde bana yön gösterecek bir ışık kaynağı gibi. Ondan ışığını çalmamış olsaydım belki koşardım o kollara. Ama ben yanına gitim. koltuğa oturup başını iki yana salladım. Ellerimi hafifçe dizlerime vurup başını koymasını işaret ettim. Yine aynı şaşkınlık alevlerin yansıdığı yüzünden gelip geçti ama bir saniye daha beklemeden eğilip dizlerime uzandı.

"Yüz yıl boyunca korudum beni," diye mırıldandım. Bir yandan şöminedeki alevlerin gölgesini seyrediyor bir yandan da nemli saçlarının arasında usul usul parmaklarımı gezdiriyordum. "Artık durabilirsin, hâlâ yanıyorsun biliyorum ama artık o alevlerin arasında yalnız değilsin." Eğilip yumuşak bir şekilde dudaklarımı alnına bastırdım. "Benim de seni korumama izin vermelisin."

Gözlerini sıkı sıkı birbirine bastırdı. Yüz yıl sonra ilk kez uykuya dalmak ister gibi, yüz yıl sonra ilk kez nefes alıyormuş gibi. Kollarının arasındaki omuzları o ağırlığı ilk kez bir saniyeliğine olsun yere bırakmamıştı ama yükünü tutmama izin vermişti. Elime uzanıp parmaklarımı sıkı sıkı avucunun içinde sıktı, alıp dudaklarına götürdü.

"Sen böyle konuşursan ben buraya geldiğimiz için tanrıçalara şükretmeye başlarım," diye takıldı.

Gözlerim bir süredir olduğu gibi alevleri seyrediyordu. Bu deniz fenerinin ışığıyla nasıl o sulara yön veren olduğumu düşünüyordum. Belki de ihtiyacımız olan buydu. İhtiyacı olan buydu.

"Tanrıçalar..." diye mırıldandım gözlerimi alevlerden ayırmadan. "Yine başıma bela oldular." Artık o mağaradaki çığlıkların nedenini hatırlıyordum, o karanlığın boğunumu, orada üzerime kapanan kanatları, orada nasıl terk edildiğimi ama aslında herkesin ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini.

"Arın onlarla baş edebilir."

Beni teselli etme çabasını takdir ediyordum.

"Bundan emin misin?" diye sordum. Öylesine sorulmuş bir soruydu. Arın'ın onlarla baş edebileceğini ben de biliyordum ama bu yeterli olmayacaktı, başka bir savaş her zaman kapımızda olacaktı. Ben belki yüz yıl daha diyardan uzakta olacaktım. Ve beni ikinci kez kendi evimden atmalarına izin vermiş olacaktım. Krallığımı bir kez daha yalnız bırakmış olacaktım. Ve kafamın içindeki suyu bulandıran asıl şey de buydu. Kafamdaki deliliği tetikleyen şey.

"Onlarla Arın baş edemezse başka kim edebilir bilmiyorum." Sesli düşünüyordu ama benim de gelmek istediğim nokta orasıydı.

"Düşünüyorum da..." diye mırıldandım hâlâ aheste aheste kuzgun saçlarıyla oynarken. "Aslında olan her şey dağınıklık. Tıpkı bir oyun gibi. Her yerden birileri çıktı ve tüm düzeni mahvetti. Kurmaya çalıştığımız düzeni de öyle. Tanrıçalar döndü ve ayağıma dolandılar, oysa ben çok yaklaşmıştım." Tüm diyarı istediğimiz noktaya getirmeye çok yaklaşmıştım. En yakın dostum benden her şeyi almamış olsaydı eğer. Kendi başına iş yapmamış olsaydı eğer. Bana biraz güvenseydi eğer.

"Ayzer sadece doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı." Artık vârisi olduğu için mi yoksa bunu gerçekten içtenlikle mi söylüyordu emin değildim ama aslında haksız sayılmazdı.

"Ben de öyle düşünüyorum." Ağır ağır başımı salladım, şömine-deki alevler hareketlendi. "Yaptığı şeyin çok zekice olduğunu düşünüyorum. O toprak vârisi olarak kenarda kalmıştı, krallığı sendelemişti, karşısında bizler vardık, çok güçlü olanlar... Ama çok iyi bir hamle yaptı ve dengeleri tamamen değiştirdi."

"Toprak Krallığı hakkında her şeyi söyleyebiliriz ama zekâlarını hafife almak aptallık olur."

"Öyle," dedim. "Amon ve Evran'dan kurtulan biz olduk. Tanrıçaların uğraşacak hiçbir şeyi kalmadı, bu yüzden Su Krallığı'nı istedikleri şekle sokmak için saldıracaklar. Ben ellerinde olursam Arın'a saldırmakta bir sakınca görmeyecekler."

"Arın'a ya da sana zarar vermelerine izin vermeyeceğiz Nova. Tanrıçalar vârislerin izini süremez, lordlar tanrıçalara bağlıdır ama vârisler diyarın özünü taşır. Ben doğmadan Evran'a hiçbir şey yapamadıkları gibi, sen olmadan Arın'a da bir şey yapamazlar."

"Ben olmadığım sürece."

"Bir yolunu bulacağız."

"Ama atladığın bir şey var." Çenesinden tutup bana bakacağı şekilde nazikçe başını çevirdim. "Ve sen tanıdığım en zeki ve tehlikeli iblissin. Atladığın değil, bana söylemediğin bir şey var. Bu da durgunluğunu açıklıyor."

"Anlamadım."

"Ben bile o kadar aptal değilim Daren," diye uyardım gülümseyerek. "Geldiğimizden beri sessiz ve düşüncelisin. Apaçık gerginsin. Çünkü söylediğin gibi tanrıçalar vârislerin izini süremez ama lordları avlamaları işten bile değil. Seni takip ederek beni bulabilirler."

Gözlerinden alevler ve heyelanlar akıp gitti.

"Bir yolunu bulacağım."

"Tek bir yolu olduğunu ikimiz de biliyoruz. Tarih benim için bir kez tekerrür etti, bir kez daha evimden, kendi halkımdan hem de kavuştuğumuz gün kovuldum. İkinci kez tekerrür etmeyecek, beni senden ayırmalarına izin vermeyeceğim!"

Kanepeden hızlıca doğruldu, bana bakabileceği şekilde oturup kelimeleri toparlamak için birkaç saniye nefes aldı.

"Diyara geri döneceğim," diye lafa başladığında tek kaşımı alayla kaldırdım. Bu boyutta bile Daren, Daren'di. Onun planları, onun oyunları, onun zaten düşündükleri... "Arın ve ben ne yapacağımızı düşünürken burada güvende olacaksın."

"Bunu yarın sabah tek başıma uyandığımda mı öğrenecektim?"

"Nova..."

"Tamam," dedim yerimden kalkıp sakin olmaya çalışarak. "Sana kızmıyorum, kızmayacağım. Beni güvende tutmak istediğinin farkındayım ama ben artık küçük bir bebek değilim. Beni korumanıza gerek yok. Sizin güvenliğiniz ne olacak? Tanrıçalar ikinizin de benim için önemini biliyor. Aklım zaten Arın'da kaldı, bir de seni kaybedemem. Seni kaybedemem Daren, bir kez daha değil."

"Bakışlarını sevmedim." O da ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Aklından neler geçiyor senin?"

Yutkunup kendimden emin bir duruş sergilemeye çalıştım.

"Diyara geri dönmeliyiz Daren." Dudaklarımı ıslatıp gözlerindeki karşı çıkmayı ekarte etmek için daha hızlı konuştum. "Ayzer'in planı çok zekiceydi ve ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. Ortalığı karıştırmak, onların başına bela olmak istiyorum." Pencereye vuran kar taneleri yerini yağmur damlalarına bıraktı. "Arın değilse kim onlarla uğraşabilir, bunu biliyorum. Sen de biliyorsun ve yapacağımız şey tam olarak bu."

"Sen ne ima ediyorsun?"

"Lilith'i uyandıralım," dedim tek seferde. "Cehennem kraliçesini geri çağıralım, bırakalım ortalığı ateşe versin. Bu defa yanan da, boğulan da biz olmayacağız. Bu defa oyunbozan olacağız."

Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Alevler ve sular ikimizin bakışmasında çarpıştı. Şeytan olan oydu ama bu defa cehenneme çağıran ben oldum.

"Bu delice," diye mırıldandı. "Ama aynı zamanda dâhice."

Rahatlayarak gülümsedim. Benim dinlediğim efsanelerde Lilith, Âdem ile birlikte olmak istemediği için cennet bahçesinden kaçmıştı. Tanrı ona geri dönmeyi emrettiğinde reddedip şeytanın tarafına geçmişti. Ama ben onun için bir Âdem olan Toprak Lordu'nu ortadan kaldırmıştım. Şimdi o bahçenin kapılarını ona açmak ve bir destek sunmak istiyordum.

Bu defa karşısında tanrıçalar olacaktı ama Tanrı onun tarafındaydı.